vril

Proiectul Vril

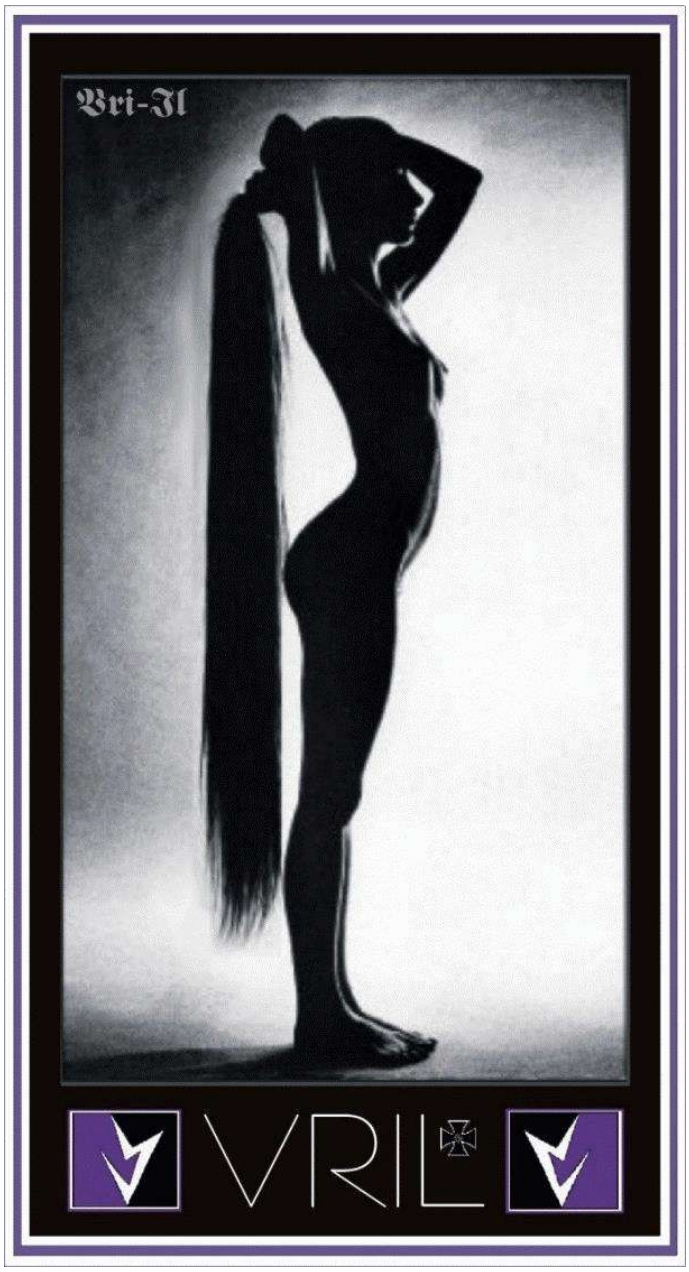

Conform stării actuale a cunoștințelor, denaturările unei secte comerciale frauduloase, care a răspândit o reprezentare a lui Isais cu părul scurt, sunt deosebit de supărătoare, atât pentru autorii acestei lucrări, cât și pentru toți cei care sunt serios dedicați unei diseminări necomerciale a acestor informații.

Știați, că Statele Unite, pe 27 august, 1958, 30.08.1958 și în continuare 08.09.1958 a detonat arme nucleare deasupra regiunii Noii Șvabii (P211) din Antarctica?

Acest lucru este cu atât mai interesant cu cât știința actuală încă nu este concludentă în ceea ce privește cauza exactă a găurii din stratul de ozon, de exemplu.

Nimic nu a fost făcut public în legătură cu acest fapt. Evident, acest lucru ar trebui mușamalizat, la fel ca tentativa eșuată de invazie a americanilor din 1946, sub conducerea amiralului Byrd.

Această misiune antarctică a fost declarată o expediție geologică, deși o armată considerabilă, cu o flotă întreagă și portavioane, a trebuit să recunoască înfrângerea după doar câteva zile și un număr de avioane pierdute, nemenționate niciodată (relatările vorbesc de 6 până la 13).

Amiralul Byrd a menționat în raportul său final că aveau de-a face cu aeronave care puteau zbura de la un pol la altul. Amiralul Byrd, apropo, a fost tratat psihiatric ulterior.

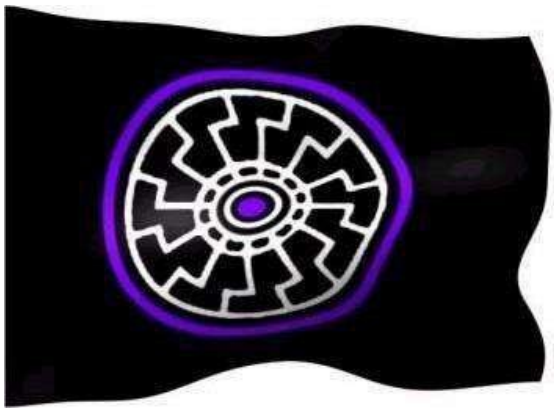

Simbolismul Vril

Steagul „VRIL” și semnificația sa.

Culorile negru, argintiu (alb) și violet datează probabil din vremuri mai vechi. Au fost folosite de un grup de templieri germani în Evul Mediu și de Ordo Bucintoro venețian în Renaștere, deși în forme diferite.

Societatea Pan-Germană pentru Metafizică (Societatea Vril) a definit semnificația steagului său astfel:

Negrul reprezintă epoca întunecată care trebuie depășită, violetul lumina Noii Ere: „fulgerul Ilu” deschide calea pentru noua lumină prin întuneric.

„Alldeutsche Gesellschaft für Metaphysik” - pe plan intern și „Vril-Gesellschaft” - a folosit o structură în formă de fulger ca cel mai important simbol al asociației lor. Propriul „Vril-Standard” a prezentat acest simbol în alb pe negru și violet, unde Weit reprezenta argintul.

Semnul în formă de fulger simbolizează fulgerul luminii divine Ilu.

Poate fi deja găsită pe un vârf de lance al regelui asirian Sargon al II-lea, care se simțea deosebit de atașat de zeița Ișstar și era ghidat de ea.

În Evul Mediu german, același semn se găsește într-o grupare specială a Cavalerilor Templieri. Aceasta făcea parte din „Secția Științifică Secretă” a ordinului și se autointitula „Lorzii Pietrei Negre”, referindu-se la piatra magică a „Zeiței Isais”.

De asemenea, combinația de culori negru-argintiu-violet - culorile lui Isais - își are originea acolo, fără a exista o definiție a sensului acesteia din acea vreme.

„Societatea Vril”, pentru care mitul lui Isais nu avea o importanță centrală, a adoptat semne și culori și le-a atribuit semnificații:

Culoarea violet reprezintă lumina divină (Ilu/Pralada) a Noii Ere.

Negrul denotă epoca actuală a întunericului.

Fulgerul argintiu (alb) reprezintă acea putere care deschide calea pentru lumina divină a noului eon prin întuneric în lumea pământească.

În perioada 1922-1945, fulgerul era numit în cercurile „Vril” „Saetta Ilua” - Ilu-Blitz (Staetta este cuvântul italian pentru fulger; mai ales după formarea axei Berlin-Roma, termenii italieni erau populari în Germania). Titlul „Isais-Blitz” nu este dovedit istoric.

Un alt simbol al „Societății Vril”, dominată de doamne, erau capetele femeilor cu codițe, o coafură altfel neobișnuită la acea vreme, dar folosită la adunările interne ale societății „Vril”. Coafura era purtată predominant de tinerele domnișoare ale acestei asociații.

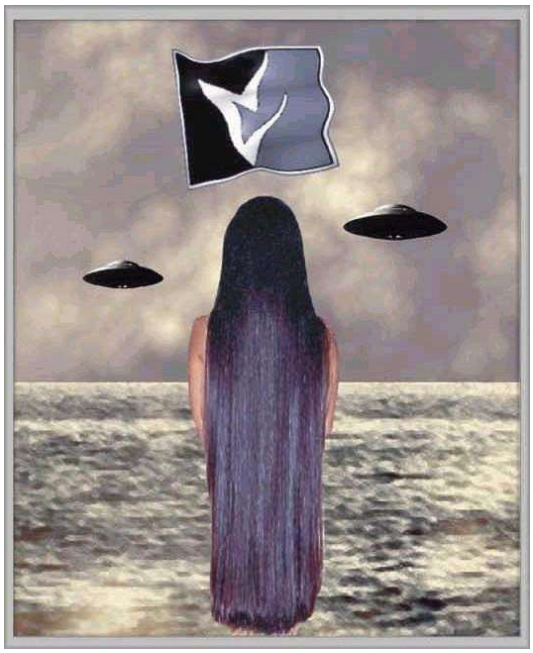

Scopul acestei reprezentări a fost de a sublinia importanța părului lung al femeilor, nu în ultimul rând ca „antene magice” (doamnele Vril nu aveau coafuri scurte).

Când comunitatea spirituală a fost transformată în compania „Antriebstechnische Werkstätten oHG” în 1934, „Saetta Ilua” a devenit și sigla companiei.

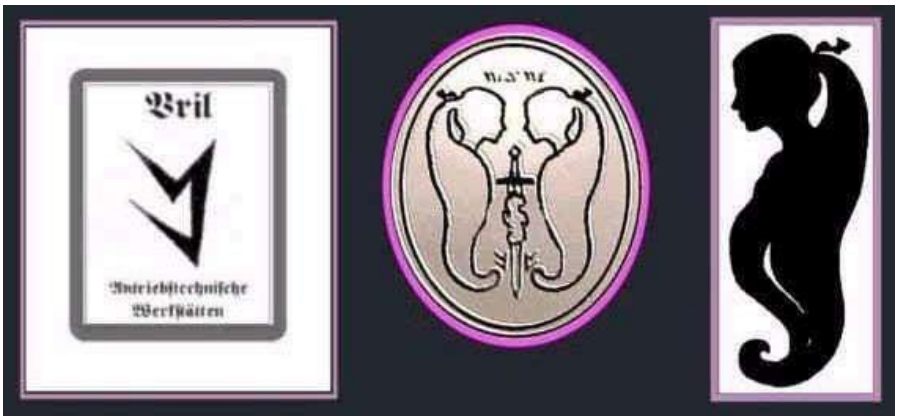

Se spune că aparatele de zbor neconvenționale din seria „RFZ” (avion rotund) și „Vril” au provenit din munca acestei companii, precum și din elementele de bază ale aparatelor „Haunebu”.

Este incert dacă semnul „Soarelui Negru” a fost folosit și într-un mod formal în cadrul „Societății Vril”. Cu siguranță, însă, acest simbol era cunoscut cercului. Sub denumirea de „Soare Magic”, era considerat „ecluza” Luminii Ilu dintre viața de apoi și viața de apoi.

Spiritul Vril
mit – legendă

**o formă misterioasă de energie în ezoterism,
tehnologie și terapie**

Proiectul Vril
fundaluri mentale

Inimaginabilul, incredibilul, incomprehensibilul ideilor lui Thule și învățăturilor lui Vril vor deveni tangibile aici. A fost nevoie de curaj pentru a scrie aceste rânduri. Nu pentru că hărțuirea politică ar fi de temut - toate acestea au puțin de-a face cu politica imediată - ci pentru că reprezintă o sârmă de un fel special, o incursiune în incredibil, în pur și simplu fantastic, dar care este poate mult mai reală decât orice banalitate. Și chiar dacă nu putem spune acest lucru cu certitudine, știm asta:

Oamenii despre care vorbim credeau în toate acestea, nu le-au pus niciodată la îndoială în sinea lor.

Iar puterea stranie care declanșează vise pline de dorință la unii și coșmaruri la alții ar putea fi mult mai puternică decât sugerează chiar și cele mai îndrăznețe suspiciuni.

Sau e doar o fantezie? - Poate chiar o înșelăciune deliberată pentru a acoperi altceva? - O voce din adâncul nostru este cel mai probabil să dea răspunsul.

Noi doar am adunat informațiile pe care le-am primit.

(Viena, august 1992; 5892 după Sargon)

OZN-uri (obiecte zburătoare neconvenționale)

Asemenea unor lumini misterioase din întunericul necunoscutului - așa apar „OZN-urile” publicului din exterior. Unii găsesc suficiente argumente pentru ei înșiși și pentru liniștea lor pentru a relega toate acestea la o fantezie exagerată; alții visează la toate poveștile extraterestre posibile și imposibile. În cele din urmă, cei care au abordat realist această chestiune, spun că „OZN-urile” nu sunt nici fantezii, nici nave spațiale extraterestre, ci mașini zburătoare complet pământești, a căror țară de origine pare a fi Germania - mai precis: fostul Mare Reich German, așa-numitul „Al Treilea Reich”. Acei oameni care știu câte ceva știu în mare parte că aceste „OZN-uri” au provenit din gânduri și dezvoltări tehnice care nu au avut deloc uz militar, ci că doar războiul a stabilit cursul într-o direcție (și) militară - la fel cum și vaporul cu aburi nu a apărut inițial ca crucișător de luptă pe mări, ci a servit unor scopuri pașnice. Războiul acaparează toate mijloacele, așa că și „noua tehnologie”, tehnologia „OZN-urilor”, s-a subordonat cerințelor războiului, mai ales că situația Germaniei și a puținilor săi aliați a impus utilizarea tuturor mijloacelor potrivite pentru a satisface voința de distrugere a statelor ostile.

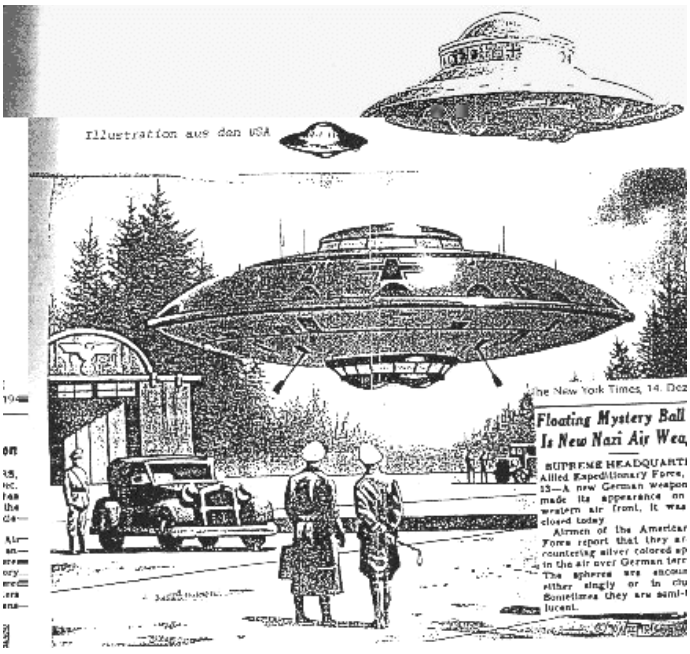

Bătălia finală pentru Pământ

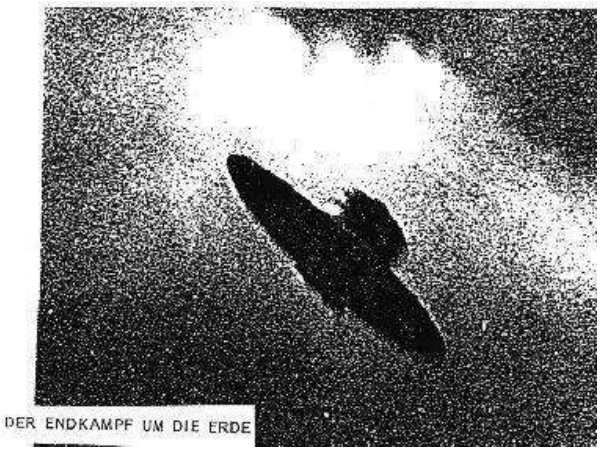

În acești ani ne apropiem cu pași furioși de victoria finală a luminii asupra întunericului; Era Vărsătorului, „Noua Eră de Aur”, triumfă asupra Erei Peștilor, faza finală a întunericului „Kali-Yuga”, despre care vom vorbi în multe detalii ulterior. Acestea nu sunt nicidecum doar mituri vagi. Dezvoltările recente, în special, o dovedesc. Prăbușirea completă a „Estului” și prăbușirea tot mai rapid a „Occidentului” au devenit un fapt tangibil (cine

ar fi putut prevedea această evoluție cu o generație în urmă?). Nu a mai rămas aproape nimic din URSS, iar „SUA” se vor dezintegra, de asemenea, în câțiva ani; așa cum este de temut, în urma unor războaie civile și rasiale teribile. Puțin câte puțin, dar întotdeauna într-o succesiune mai rapidă, liniile genealogice trasate de Aliați în 1918 și 1945 vor cădea. Se întâmplă așa cum a prezis Papa Ioan al XXIII-lea: „Cei care au câștigat războiul (al doilea război mondial) îl vor pierde, iar cei care l-au pierdut vor fi învingători!”

Întunecata Eră a Peștilor din „Vechiul Testament” se apropie irevocabil de sfârșit. Spiritul luminos al Erei Vărsătorului se apropie. Ceea ce a caracterizat ultimele două milenii ale Erei Peștilor va dispărea pur și simplu. El Shaddai , Satana, va fi exilat împreună cu toți adepții săi în lacul iadului său.

Atunci pacea și dreptatea vor veni în lumea noastră. Daunele provocate de forțele întunecate pentru a crea „iadul pe pământ” vor fi reparate. Distrugerea mediului înconjurător se va sfârși și va deveni sănătoasă, „societățile multiculturale” vor fi destrămate, astfel încât țările și popoarele pământului vor fi sănătoase. Egoismele și supremația minorităților nu vor mai exista. Și chiar și israelienii și palestinienii vor atinge pacea și armonia. Lumina va triumfa asupra întunericului - peste tot. Ideile „VRIL - poporului” sunt inseparabil legate de această mare „luptă a zeilor” pentru o lume nouă, mai bună.

„Bătălia Zeilor”

Disputa, care este în același timp istoria proiectului „VRIL”, legat inextricabil de această dispută, a fost o „bătălie a zeilor”, care continuă și astăzi. Este vorba despre lupta dintre conducătorul vechii ere Pisce, „zeul” ebraic El Shaddai „-Yahweh” și slujitorii săi, pe de o parte, și zeitățile luminii din noua eră, era Vărsătorului, pe de altă parte, conduse de zeița Ishtar – Ostara.

Semnul exoteric al Societății Vril nu este reprezentat din motive de prohibiție. Acesta reprezenta o svastică neagră pe un fundal argintiu într-o cunună violetă din frunze de stejar (Negru-Violet argintiu: Culorile lui Isais). Aici se află sigiliul ezoteric al Societății Vril, care a jucat deja un rol în DhvSS.

Cât despre Vril și Thule...

S-au scris destul de multe despre „Societatea Thule”, corecte și greșite, bine intenționate și rău intenționate. Despre „Societatea Vril” s-au publicat mai puține, iar acolo unde s-a întâmplat, au fost în mare parte din punctul de vedere al unei anexe a Societății Thule, ceea ce nu este chiar adevărat. Majoritatea autorilor „prieteni Thule” au neglijat probabil „componenta Vril”, deoarece uneori prezintă trăsături prea „fantastice”. Unii probabil nu au dorit să aducă Societatea Thule, în jurul căreia există oricum suficiente lucruri neobișnuite de raportat, în ceața unor și mai multe „fantasme”. - Despre „Proiectul Vril”, cu siguranță din acest motiv, și cercurile informate au păstrat tăcerea în mare măsură.

Adversarii „Thule”, pe de altă parte, nu erau zgârciți cu absurditățile când era vorba de a denigra poporul Thule. Unul dintre cele mai cunoscute

absurdități de acest fel este afirmația că poporul Thule credea în „supraomul ascuns” cu care dorea să realizeze o „înmulțire a superraselor”. Acest absurd se datorează faptului că „ideilor Thule” le aparținea ideea că fiecare ființă umană poartă „supraomul” - înțeles ca „eul mai bun” - în sine și, prin urmare, trebuie să cultive acest „eul mai bun” în sine. Aceasta este, desigur, ceva cu totul diferit.

Dar este cu siguranță adevărat că în cercul Societății Thule tot felul de mituri și învățături oculte erau cel puțin înțelese, analizate și elaborate - ceea ce nu înseamnă, totuși, că toate aceste lucruri aparțineau credinței și învățăturilor „Thule”! De exemplu, „lectura secretă” a doamnei Hahn - Blavatzky sau „Teoria Lumii Goale” nu au făcut niciodată parte din lumea de credință a lui Thule. De asemenea, cultul arian nu a fost reprezentat într-un mod atât de simplist, așa cum s-a afirmat adesea mai târziu (de exemplu, arabii semiți și cultura lor erau ținuți la cea mai înaltă stimă de către poporul Thule, ceea ce continuă să aibă un efect până în prezent).

Una dintre cele mai importante învățături, care a avut o influență puternică asupra Societății Thule, a fost reconstrucția religioasă ario-germanică („Wihinei”) a filosofului Guido von List, a cărui relație strânsă cu „învățătura Ilu” este evidentă. O altă doctrină importantă a fost „Welteislehre” a lui Hans Hörbiger („Cosmologia glaciară”). În plus, au existat în „Thule”, și probabil mai ales la Rudolf von Sebottendorff personal, întoarceri către un creștinism originar „antitestamentar” (marcionitism).

Cea mai esențială diferență de idei dintre „Thule” și „Vril” era probabil că în Societatea Thule se combinau cunoștințe de bază relativ largi. Aceasta ținea cu siguranță de „conceptul” conștient de a crea o doctrină fundamentală acceptabilă pentru cât mai mulți oameni, ale cărei pietre de temelie comune erau fixe, dar o restricție religioasă sau ideologică trebuia exclusă de la bun început - în timp ce Societatea Vril putea fi destul de strâns legată de învățăturile revelației ISAIS.

Astfel, oamenii lui Thule au recunoscut, de exemplu, în doctrina gheții lumii a lui Hans Hörbiger o conversie istorico-naturală a marii lupte dintre lumină și întuneric. Oamenii lui Vril, la rândul lor, s-au ținut în mare măsură de textele revelației și nu au căutat confirmări moderne.

Totuși, sarcina acestei cărți nu poate fi să intre în detaliu în aceste detalii și particularități - la fel cum detaliile tehnologice nu vor fi discutate aici. Ne ocupăm aici de marile idei și inițiative vizionare care au culminat cu „Proiectul Vril”.

„Vril – Fantomă”

Nu există moarte, trecerea graniței dintre viață și moarte, din această parte și dincolo, reprezintă o cale practic fără probleme; nu există uitare a Eului, sarcinile vieții continuă „acolo” cvasi-întrerupt. Orice frică de a muri este, prin urmare, complet absurdă; viața veșnică - datoria veșnică - este adevărul natural.

„Era ateu”, mi-a anunțat tânărul băiat, cu care mă plimbam prin Bad Liebenstein într-o zi însorită de primăvară. Nu avea nevoie nici de Dumnezeu, nici de zei, mi-a explicat. Totul putea fi explicat prin știința naturală modernă. Așa mi-a spus mie, bietului nenorocit. Puterea vieții, l-am întrebat, nu-mi va explica originea ei, din moment ce știa atât de multe? Răspunsul a întârziat să apară, așa că i l-am dat: „Florițe mici și albastre înfloreau pe o pajiște din grădinile balneare. Am arătat spre ele și i-am spus băiatului...: «Acolo vezi lucrarea lui Dumnezeu. Vezi secretul vieții. Niciun învățat nu ți-l poate interpreta. Numai cunoașterea, certitudinea credinței, despre cea mai înaltă putere, care nu are nevoie de o cauză pentru sine, oferă înțelegere: Dumnezeirea Veșnică» - Numai că nu trebuie să te gândești la Dumnezeire în termeni biblici, nu, nu trebuie! Dumnezeirea este diferită de ceea ce ne învață Biblia, acea carte întunecată și malefică!

Aceasta este Dumnezeirea: Este lumină în lumină, este veșnică în lumină - și totuși, de asemenea, peste tot! Teutonii odinioară, strămoșii noștri, știau bine asta. Trebuie să o învățăm din nou. Dacă vrei să cunoști divinitatea, privește viața. Și vei înțelege nemurirea. Căci aproape este Dumnezeirea! Purtăm puterea veșnică a vieții în noi ca parte componentă a ei. Și după moartea pământească și tu vei vedea: Nu există moarte!”

Rudolf von Sebottendorff

Viziunile baronului Rudolf von Sebottendorff

Acest om, Rudolf von Sebottendorff, despre a cărui istorie există numeroase mistere, a fost probabil persoana care a trasat cursul unui nou mileniu - mult mai mult decât orice altă personalitate care a devenit mai cunoscută. La un moment dat, istoriografia va ști cum să prezinte corect acest lucru. Nu este încă atât de departe și probabil că nu ar fi în spiritul acestui om, pentru care modestia personală era un ideal înalt.

Dintre lucrările scrise ale lui Sebottendorff, cele mai importante două au rămas practic necunoscute: „Der interkosmische Weltenkampf" (1919) și „Voranfang" (1921); cartea sa, ca să spunem așa, „exoterică", „Bevor Hitler kam" (1933), a fost publicată într-o ediție mai mare, dar niciodată în formularea sa completă, nealterată. Sebottendorff, „părintele celui de-al Treilea Reich", nu se simțea confortabil cu forțele care au ajuns la putere în acest Reich; multe dintre ideile sale - și, prin urmare, viziunile originale despre cel de-al Treilea Reich - nu erau „conforme partidului"; în multe privințe, el sperase la alte evoluții pentru Germania, Europa și lumea. Manuscrisele operelor sale majore se află acum în posesia privată a unei familii pro-germane din Statele Unite. Poate că momentul nu este încă potrivit pentru publicarea lor pe scară largă.

Sebottendorff a fost primul care a recunoscut corect pietrele de temelie ale „Noii Ere"; el a fost, ca să spunem așa, primul care a înțeles și a înțeles marile interrelații care se întind de-a lungul a mii de ani. Aceste pietre de temelie au fost și sunt: Marea luptă a Puterilor Întunericului împotriva Luminii, care a atins punctul culminant în secolul al XX-lea al erei noastre și va culmina cu victoria finală a Luminii Divine: În Ascendența Erei Vărsătorului. Mai mult, cunoașterea „Adevărului Etern", a începutului, căii, sensului și scopului final al existenței acestei lumi. Este, în același timp, conștientizarea faptului că moartea nu există, că nașterea pe pământ înseamnă mai degrabă un fel de retrezire după un somn al uitării, în care noi toți - foste ființe din altă lume („îngeri") - trecem prin această viață pe pământ, pentru a trece odată cu moartea pământească pragul în spatele căruia începe - reîncepe „lumea adevărată" și viața noastră cu totul adevărată: Viața Veșnică. - Nu este vorba despre ideea de „reîncarnare" (Re-in-Carno nu există), ci despre cunoașterea adevăratei renașteri în lumi de dincolo, din care are loc drumul spre casă, în „tărâmul luminii eterne", cândva abandonat. Legată de aceasta era cunoașterea realității de dincolo, a sferelor și lumilor de dincolo, care sunt în esență mult mai reale decât cosmosul nostru de această parte, care seamănă cu un aranjament provizoriu util temporar.

Dar dacă cineva știe că nu există moarte și că această lume de pe această parte este doar un mijloc pentru un scop, pentru a recâștiga o „capacitate dincolo de" pierdută odată - și dacă cineva cunoaște întreaga

paracosmologie - atunci lupta de pe pământ și pentru pământ devine brusc de înțeles... (Vom vorbi despre asta mai târziu).

Sebottendorff știa: Există o putere întunecată reală - „diavolul”, „Satanul” și adepții săi - al căror scop este să distrugă lumea noastră pământeană creată de divinitate, în așa fel încât să nu-și mai poată îndeplini scopul divin; și anume să fie o „stație de tranzit” pentru oameni în drumul lor spre casă, în lumile luminii eterne. Această putere întunecată s-a lăsat revelată în așa-numitul „Vechi Testament” al Bibliei ca „Dumnezeu” prin Moise și alte mediumuri cu vibrație spirituală întunecată, începând cu cuvintele lui Yahweh către Avraam: „Ani ha El Shaddai” = „Eu sunt EI Shaddai” – „El respins” – Satana. (vezi Geneza 17:1).

Odată cu această realizare, fronturile au fost stabilite pentru Sebottendorff: Shaddai, „Dumnezeul” Vechiului Testament, este corupătorul, adversarul lui Dumnezeu. Prin urmare, adepții săi slujesc distrugerii pământului, a naturii - a omului. - Dar El Shaddai va fi învins de puterea divină și de cei care slujesc adevăratei puteri divine! -

În călătoriile sale prin Orient, Sebottendorff trebuie să fi găsit scrieri antice - sau poate doar relatări orale - în care sunt proclamate cunoștințe antice. Astfel, el știa despre falsificarea Evangheliei lui Hristos și că aceasta, în realitate, nu are nicio legătură cu așa-numitul Vechi Testament al Bibliei, în afară de faptul că Iisus Hristos a numit aceasta „Scripturile ebraice” și „cel mai mare întuneric și răutate”, că Iisus din Nazaret fusese respins de evrei ca „blasfemiator” pentru că l-a numit pe „Dumnezeul” lor, El Shaddai - Yahweh, „diavolul” și l-a demascat (Ioan 8, '4 și 3). Și Sebottendorff aflase că exista o „Ordin de Moștenitori ai Cavalerilor Templieri” secretă, în ale cărei arhive trebuie găsite urme clare ale acestui adevăr.

În Orient, Sebottendorff a găsit și rămășițe ale referințelor persane și mai ales babiloniene la detalii legate de acea luptă milenară pe care avea să o numească „Marea Lupta Mondială Intercosmică”. (Mai multe despre asta mai târziu.) Următorul este un scurt fragment din profeția „al Treilea Sargon”, extras din cartea clarvăzătoarei și preotesei babiloniene Sajaha (cca. 650 î.Hr.):

Soarele își întunecă lumina de la Caldeea până la poalele Muntelui Miezul Nopții. Dar oamenii nu-l observă, sunt orbiți de aparența falsității, de reflexia aurului obținut prin fraudă.

Mulți oameni buni cad, mulți vicleni se ridică în locul lor. Respirația înfiorătoare a lui Schaddein pervertește gândurile celor mai mulți.

Ceea ce este curat va coborî, ce este necurat va urca. Ceea ce era jos va fi sus; răul și binele își vor schimba locurile. Oamenii vor fi beți. Iluzia va stăpâni lumea.

...

spre țara nordului.

Din pământul maltratat se ridică eliberatorul, răzbunătorul: Al Treilea Sargon!

Și din nord, precum și din sud, cei drepți singuratici se vor ridica atunci Și vor fi puternici și vor aprinde focul ca o furtună și îl vor duce mai departe, astfel încât tot răul va arde pretutindeni, da, pretutindeni.

Prin urmare, dinspre nord vine salvatorul lumii, care este numit aici „al Treilea Sargon”. Sargon I a fost fondatorul marelui imperiu babilonian, o figură legendară similară împăratului Barbarossa pentru germani. Sargon al II-lea venise ca un reînnoitor al imperiului - dar în „al Treilea Sargon” se aștepta eroul mistic și salvatorul de tot răul.

Sebottendorff a urmărit acum referința la nord: al Treilea Sargon se presupunea că vine din nord, literalmente: „de la miezul nopții”, un termen oriental pentru nordul germanic înalt (noaptea polară).

În curând, Sebottendorff avea să dea peste referințe conform cărora Iisus Hristos le-ar fi vorbit legionarilor germanici și le-ar fi promis că poporul lor va învinge și va modela „Împărăția lui Dumnezeu”...

Aceasta părea acum să explice antagonismul primordial care exista între „Dumnezeul” Yahweh și „Fiii Vechiului Testament”, pe de o parte, și poporul hirotonit de adevăratul Dumnezeu și de Iisus Hristos, pe de altă parte.

Cu siguranță a durat ani până când capetele celor mai importante fire ale cunoașterii au ajuns în mâinile lui Sebottendorff. Acum trebuia doar să le urmărească și să ajungă la fundul lor. - Și el avea să stabilească cursul care trebuia stabilit - prin ordin direct al Divinității - astfel încât ceea ce fusese profețit să se împlinească: nașterea Noii Epoci de Aur! - Germanii trebuiau să o facă, cei care erau divin meniți și chemați să o facă, trebuiau să întemeieze Noul Împărăție - nu numai pentru ei înșiși, ci pentru întreaga lume! - Sebottendorff știa bine că aceasta avea să fie o cale plină de morminte de martiri. Dar știa și: Nu există moarte, martirii pregătesc calea către adevărata lume a luminii veșnice.... -

Începuturile

Probabil în august 1917, patru bărbați și o femeie s-au întâlnit în cafeneaua vieneză „Schopenhauer” pentru a stabili cursul viitorului omenirii. Aceștia erau aventurierii și ezoteriștii germani Karl Haushofer și Rudolf von Sebottendorff, mediumul Maria Orschitsch din Zagreb, tânărul inginer și pilot Lothar Waiz și prelatul Gernot von der geheimen „Comunitatea Moștenitoare a Cavalerilor Templieri” (Societas Templi Marcioni). Se spune că întâlnirea dintre cei patru tineri și bătrânul prelat templier a avut loc prin intermediul unui spiritist și magician vienez, dar nu există nicio certitudine în această privință. Cei patru sperau de la bătrân la

texte de revelație secretă din arhivele templiere ascunse și, dincolo de acestea, o recomandare către strania frăție a „Lorzilor Pietrei Negre”. Purtătorul lor de cuvânt a fost cu siguranță Rudolf von Sebottendorff și probabil putem reconstitui destul de bine ce i-a prezentat inițial prelatului templier pentru a-și dovedi competența și a prietenilor săi:

Așa cum anul nostru solar este împărțit în douăsprezece luni conform celor douăsprezece revoluții ale lunii - astfel, ca să spunem așa, cele douăsprezece zodiace ale astrologiei - tot așa și revoluția în jurul marelui soare central al Căii noastre Lactee este împărțită în douăsprezece secțiuni zodiacale sau tiracale; care, împreună cu precesia, mișcarea conică a Pământului datorată înclinării axei sale, determină diferitele vârste ale lumii. O astfel de „lună cosmică” durează aproximativ 2155 de ani, „anul cosmic” durează, așadar, aproximativ 25.860 de ani.

Acum ne aflăm la sfârșitul Erei Peștilor și la începutul Erei Vărsătorului - Noua Eră de Aur, în care va veni și Împărăția Milenară a Păcii despre care se vorbește în capitolul al douăzecilea din Apocalipsa după Ioan.

Totuși, nu ne confruntăm doar cu o schimbare obișnuită de vârstă, ci cu sfârșitul unui an cosmic și începutul unuia complet nou. Am încheiat precesia de aproximativ 25.860 de ani și, astfel, trecem de la cea mai slabă și întunecată epocă, Era Peștilor, la cea mai înaltă radiație, Era Vărsătorului. În același timp cu Era Peștilor se încheie și „Kali-Yuga”, era păcatului conform definiției indo-ariane.

Datorită efectului combinat al precesiei și orbitei eliptice în jurul Marelui Soare Central, o iradiere divină-cosmică complet diferită și o răsturnare dramatică a condițiilor de pe Pământ sunt acum iminente. Acest lucru, în special, deoarece marele soare central - „Soarele Negru” din miturile antice - trebuie considerat sursa de putere din această lume a Divinității, a cărei lumină clarificatoare își va exercita în curând influența netulburată.

Toate schimbările de-a lungul epocilor au dus la tulburări politice, religioase și sociale de cea mai mare amploare. Acest lucru se va întâmpla cu atât mai mult cu schimbarea epocii într-un nou an cosmic. Tot ce nu este potrivit pentru noua eră a luminii va pieri. O ordine complet nouă se va instala pe întregul pământ. Ne aflăm acum în etapa finală a bătăliei finale din marea luptă mondială intercosmică. Forțele întunericului se ridică din nou pentru a lovi cu sălbăticie. Trebuie să le înfruntăm la fel de consecvent și cu armele Luminii.

Din înțelepciunea mesopotamiană antică știm despre mișcarea ultraterestră a „pașilor lui Marduk” de câte 28 de ani fiecare, respectiv 56 de ani cu fiecare pas dublu. Trei pași dubli ai lui Marduk încheie faza de transformare din vechea eră în cea nouă - deci 168 de ani -, prin care în centrul acestei faze este de așteptat prima atingere a „Razei Ilu”, atingerea directă a Razei Alfa a luminii divine.

Datorită cunoașterii revelației și calculelor atente, primul impact al Razei Alfa și, prin urmare, începutul propriu-zis al Noii Ere, a putut fi determinat cu destulă precizie: Acest Eveniment va sosi pe 3/4 sau pe 4/5 februarie a anului 1962, în jurul miezului nopții. Cu aceasta, cunoaștem centrul temporal al fazei de transformare de 168 de ani și putem, în același timp, să prevedem pentru anii 1934 și 1990 evenimente deosebit de importante în legătură cu lupta mondială intercosmică pentru Noua Eră, care rezultă din cele trei etape de 56 de ani deja menționate. Pe 3/4 sau numai pe 4/5 februarie a anului 1962, raza alfa este condusă de constelația planetară prezisă.

Deși astfel de detalii nu reprezentau cu siguranță un domeniu special de cunoaștere pentru prelatul Gernot, este foarte posibil ca acesta să fi fost impresionat. Conversația a atins acum diversele predicții pentru New Age și aspectele conexe; mistica indiană a lui Kalk Avatar, legenda Untersberg, „Ducele Alb” și „Al Treilea Sargon”.

Dar, în special, această conversație va fi fost despre contextul unui pasaj din așa-numitul Nou Testament al Bibliei:

La pasajul din Matei 21:43. Căci acolo Hristos le vorbește evreilor:

„Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui alt popor care va aduce roadele așteptate.”

Textul original complet, care se află în arhivele Societas Templi Marcioni, vorbește mult mai clar. Dar mai presus de toate: acest cuvânt al lui Hristos sugerează că Hristos spune într-un mod foarte concret despre ce „alți oameni” se referă. El vorbește unor germanici care servesc într-o legiune romană și le spune că poporul lor va fi cel pe care l-a ales.

Așadar, Hristos însuși proclamase noul regat poporului germanic, german, și îi încredințase crearea regatului luminii pe pământ! Mai presus de toate, asta voiau cu siguranță să știe Sebottendorff și prietenii săi.

În plus, despre „revelațiile templiere” s-a vorbit cu siguranță. Probabil în special despre Prima Revelație Templieră (sau „Raportul Roderich”) din anul 1236, în care cavaleria este însărcinată să construiască „noua capitală nordică” a viitorului imperiu - cu informații exacte despre locație. Și, de fapt, atunci a apărut: Tempelhof – Berlin!

Această întâlnire trebuie să fi fost foarte plăcută și reușită. Deoarece Sebottendorff primește de fapt contactul către „Comanderia Secretă a Lorzilor Pietrei Negre” și o scrisoare de recomandare personală. Această comandarie secretă „DHvSS” nu este prea departe, între Salzburg și Berchtesgaden. Sebottendorff pleacă acolo în următoarele zile.

În ciuda tuturor falsificărilor și distorsiunilor, urme ale adevărului creștin original...

Una dintre aceste urme clare din așa-numitul „Nou Testament” al Bibliei o găsim în Evanghelia după Ioan, capitolul 8.

Aici devine foarte clar că Iisus Hristos nu a venit ca „fiu” al Dumnezeului evreu Yahweh, ci a luptat împotriva lui ca diavol! Acesta a fost adevăratul motiv pentru care a fost răstignit de evrei ca „blasfemator”.

(Aici traducerea literală a Noului Testament, în special Ioan 8, 44!)

Nu înțelegi?

Pentru că nu poți auzi cuvântul - al meu.

Voi sunteți de la Tatăl, din diavol, și voi vreți să faceți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de oameni de la început și, într-adevăr, nu stă în picioare, pentru că nu este adevăr în el.

Când spune o minciună, vorbește din ale lui. Pentru că este un mincinos, el și - tatăl ei (= minciuna). Dar Eu, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți. Care dintre voi mă condamnă de un păcat?

Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeți?

Ființa în afara lui Dumnezeu aude cuvintele lui Dumnezeu; de aceea tu nu auzi, pentru că tu nu ești în afara lui Dumnezeu.

Iudeii i-au răspuns și i-au zis:

Nu pe drept spunem noi că ești samaritean.

Original - Evanghelia după Matei (fragmentul nr. 1)
(Probabil parte din Predica de pe Munte)

La intervale de milenii, am trimis profeți adevărați diferitelor popoare ale pământului, unul câte unul, și vor trece multe secole până când voi trimite din nou un astfel de profet pe pământ - și anume unui popor care îl va respinge la început, dar apoi - în ciuda unor opoziții din partea slujitorilor Dumnezeului ebraic și a spiritului Scripturilor ebraice - îl va înțelege și accepta; și astfel aceasta va da roade bune.

În acel moment, mulți oameni din acea națiune vor recunoaște de bunăvoie și vor fi recunoscut chiar în timp ce evenimentele acelei vremuri se coceau, că acțiunea fiecăruia pentru toți și a tuturor pentru fiecare, practicată doar din pură umanitate, din sentimentul viu de apartenență la un loc în filiația lui Dumnezeu pentru comunitate, conține sentimente infinit mai nobile decât cele care ar fi practicate din frica pedepsei și răzbunării lui Dumnezeu sau din calcul pentru recompensă.

În acel moment, mulți oameni din acel popor vor fi recunoscut deja, prin propriile lor forțe, că Dumnezeul evreiesc și spiritul scripturilor ebraice sunt o imagine oribilă a iadului. Și vor respinge această imagine oribilă de la ei înșiși și vor sluji în mod activ adevărului etern, fără a-L fi recunoscut încă pe UNUL, care este singurul adevăr etern.

Dar, în sfârșit, Îl vor recunoaște - în mine! Și își vor găsi odihnă în pacea mea, chiar dacă răutatea întunecată a altor popoare îi va invidia pentru pacea lor și va căuta să o tulbure.

Căci poporul va deveni puternic peste toți cei ce-i urăsc și le va sta împotriva cu ură față de Dumnezeul evreilor și față de închinătorii Celui ce este pe pământ.

Însă în curând, și mulți dintre celelalte popoare vor recunoaște că îl slujesc pe Satan cu ura lor, vor să construiască iadul pe pământ în spiritul și conform dorințelor sale - ceea ce îi va aduce apoi și pe ceilalți la cunoaștere și va produce roade bune pentru toți. Despre aceștia am vorbit și despre care mă refer la poporul roditor.

Și Hristos Domnul și-a ridicat brațul și a arătat spre un mic grup de legionari care ascultau în liniște, care erau din poporul germanic.

Vezi și NT, Matei 21, 43

Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut aceasta, sub ochii noștri s-a întâmplat această minune?

Și oricine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit, dar peste cine va cădea piatra , îl va zdrobi. De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată norodului care va aduce roadele așteptate.

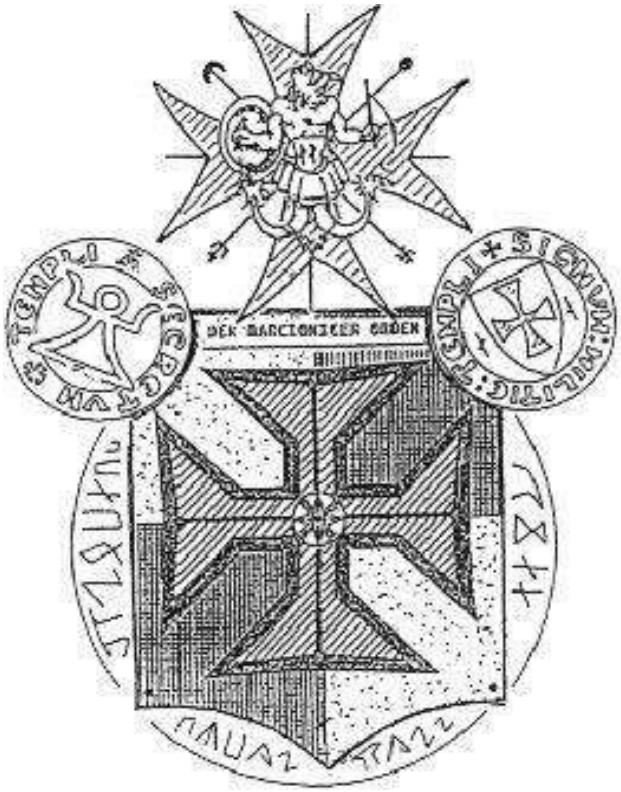
DER BARCIONITER ORDEN

Marea „Luptă a Lumii Intercosmice”...

Este un mit vechi de mii de ani: de-a lungul a aproximativ șase mii de ani, marea luptă intercosmică mondială se desfășoară pentru a depăși „epoca întunecată”, pe care indienii o numesc Kali-Yuga. Punctul culminant și încheierea epocii întunecate este Epoca Peștilor. Epoca urciorului cu apă (era Vărsătorului) va aduce victoria finală a luminii asupra puterilor întunericului.

„Intercosmic” este această „luptă mondială” deoarece se dă simultan în această lume și, de asemenea, în viața de apoi (în cosmosul de dincolo), atât pe această lume pământească, cât și între lumile de apoi.

Pentru a face tot ce urmează înțeles, în acest punct trebuie luate mai întâi ca bază paracosmologia și cosmologia. Este vorba despre învățătura akkadiană - babiloniană antică „ILU”, care a predominat destul de similar și în cele mai vechi timpuri ale creștinismului, înainte de a fi iudaizat.

„Doctrina Ilu” conform Scripturii Apocalipsei „Ilu-Ișstar”.

(Cu cuvinte cheie clare)

1. În „pre-început”, înainte ca pământul, cosmosul și toate lucrurile să existe, existau doar „forțele ILU”, forțele spirituale ale masculinului și femininului.

2. Când acestea s-au ciocnit, la infinit - în cele din urmă, multe „scântei” au țâșnit din ele, iar cea mai strălucitoare dintre aceste semințe - scânteile au devenit „IL”, Zeul Suprem (Il-Anu/ Tatăl Atotcuprinzător/ Odin).

3. Cu și lângă Il-Anu se aflau toate semințele ființelor și lucrurilor în „eternitatea atemporală și infinit fără spațiu."

4. Il-Anu a creat pentru prima dată „Mummu”, care înseamnă: timp și spațiu.

5. Apoi Il-Anu a creat „Lumile Luminii Eterne”, „Împărăția lui Dumnezeu”.

6. El a adăugat toate semințele în regatul său și le-a animat. Înainte de asta, semințele ființelor constau doar din coajă (suflet) și miez (un fel de ființă). Acum ele deveniseră treimea eternă spirit - suflet - viață

7. În lumile de lumină ale „Împărăției lui Dumnezeu” s-a desfășurat viața: asemănătoare plantelor, animalelor și oamenilor. Ființele umane erau „Igigi” și „EI” (îngeri și mari îngeri).

8. Unul dintre EI a părăsit tărâmul luminii împreună cu câțiva adepți pentru a crea un tărâm opus: Lacul întuneric - iad. Acest mare înger apostat devenise astfel „Shaddain”, cel respins - Satana (el este identic cu cel din Vechiul Testament „Dumnezeu” El Shaddai - Yahweh).

9. Mulți dintre îngeri au părăsit Împărăția lui Dumnezeu pentru a-l urma pe Satan, care susținea că lumea sa infernală era mult mai frumoasă decât Regatul lui Il-Anu și că el, EI Shaddai, era singurul Dumnezeu care trebuia venerat.

10. În drum spre iad, însă, îngerii care ieșiseră au căzut în leșinul uitării pentru că pierduseră vibrația prin care exista „corpul lor ceresc”.

11. Il-Anu a creat acum o nouă entitate mondială: cosmosul nostru împreună cu pământul, astfel încât să existe un tip de vibrație care le-ar permite celor pierduți să se reîntrupeze.

12. În acest scop, Il-Anu a creat o scară a lumilor dincolo de lume, care permite îngerilor căzuți, care acum trec prin viața pământească ca ființe umane, să se întoarcă acasă în Împărăția lui Dumnezeu după moartea lor pământească.

13. De atunci însă, lupta intercosmică dintre forțele luminii și forțele luminii Întunericul dintre Il-Anu și Shaddain a continuat...

Această „ILU-LEHRE” se găsește, cel puțin ca o urmă ascunsă, în toate religiile. Și, de asemenea, „lupta mondială intercosmică” trece ca un fir roșu prin învățăturile de credință ale omenirii. De cele mai multe ori, adevărul original al „Învățăturii Ilu” a fost distorsionat sau pur și simplu transmis într-o formă atrofiată - în special în Biblie, unde Satana a fost făcut „Dumnezeu” (de unde și afirmația lui Hristos din Evanghelia după Ioan 8:44: „Îl aveți pe diavolul ca tată!). Adevărul original, însă, nu a fost niciodată complet pierdut. Ordine secrete l-au păstrat de-a lungul veacurilor și cu mari sacrificii. Istoria oamenilor VRIL și a prietenilor lor spirituali este, așadar, și istoria redeșteptării adevărului divin original. Marea luptă mondială intercosmică a fost asumată în mod conștient aici; lupta pentru Lumina lui Dumnezeu și împotriva întunericului „Shaddainului”.

Zeița Ishtar/Ostara,
căreia îi revine revelația lui „Ilu - Ishtar”.
Aici, în sigiliul secțiunii panbabiloniane a
ordinului, bazat pe sigiliul Esagilei din Babilonul antic.

De către Lorzii Pietrei Negre

În ultimele zile ale lunii septembrie 1917, Sebottendorff trece granița austro-bavareză. Locul pe care îl vizitează se numește acum Marktschellenberg. Aici, pe Ettenberg, chiar la poalele legendarului Untersberg, Sebottendorff întâlnește membri ai societății secrete a Lorzilor Pietrei Negre.

Nu există multe societăți secrete care merită cu adevărat acest titlu. „Lorzii Pietrei Negre” sunt însă o societate secretă căreia i se aplică această denumire. De-a lungul secolelor, acest ordin - pe scurt DHvSS - a menținut secretul, și chiar și ceea ce știm astăzi despre ordin nu este decât un indiciu despre ceea ce ar putea fi cu adevărat.

Secesiunea templierilor bavaro-austriaci a „Lorzilor Pietrei Negre” are o istorie ciudată; și s-ar putea să existe lucruri și mai ciudate despre această societate despre care nu avem nicio idee. Așadar, următoarele sunt cele pe care le știm:

Lorzii Pietrei Negre

Fondarea acestei ramuri a Societății Templierilor Marcioniți datează din 1221, a avut loc în sudul Germaniei și a rămas o asociație mai mult sau mai puțin secretă. În documentele ulterioare ale „Comunității Moștenitoare a Cavalerilor Templieri” (Societas Templi Marcioni), „Lorzii Pietrei Negre” sunt enumerați ca o „Secțiune Științifică Secretă” de doar câteva sute de membri. Conducerea supremă a Ordinului în Evul Mediu nu a recunoscut această ramură a Ordinului ca fiind conformă cu Ordinul, ci a trecut-o cu o acceptare tacită. Te mulțumeai cu câteva avertismente de a nu te afunda în „păgânismul întunecat”.

Importanța „Lorzilor Pietrei Negre” a fost - cel puțin în exterior - mică. Principalul obiectiv era Bavaria și estul Austriei. Existau adepți în Scandinavia, Alsacia, nordul Franței, Irlanda, Anglia, Scoția și Veneția. Cu toate acestea, nu se poate pune problema unei rețele strâns organizate. Încă de la început, „Lorzii Pietrei Negre” au fost o comunitate de singuratici - atât templieri, cât și străini; aceștia aparțineau oficial Ordinului Cavalerilor Templieri, dar nu urmau nicio directivă de natură non-militară.

Fondatorul și conducătorul „Lorzilor Pietrei Negre” a fost comandantul templier bavarez Hubertus Koch. Numeroase legende se împletesc în jurul persoanei sale. Probabil este adevărat că s-a născut în timpul unei cruciade în Orient. Cu toate acestea, viața sa dinainte de 1218 se află în Dünkel și nu ar trebui consemnate aici legende și teorii care nu țin direct de această chestiune.

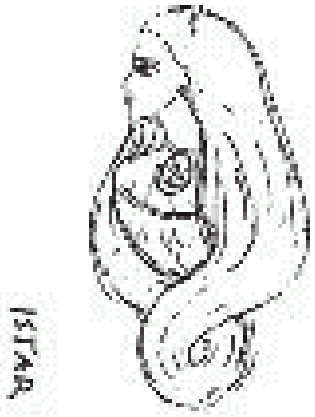

Cert este că Koch a fost ceea ce se numește un fenomen carismatic, că a avut o educație excelentă și a fost un om cu o voință puternică, poate și înzestrat cu mediumism.

Sigiliul suliței

În cartea secretă a Ordinului, Koch a consemnat în formă poetică acele faze ale vieții sale care i s-au părut importante. Aflăm acolo despre căutarea sa pentru Graal și despre realizarea că altceva era important de căutat și de găsit, citim despre Sfânta Suliță și despre magica Piatră Neagră, care a dat în cele din urmă numele comunității. (Această Piatră Neagră este omologul „Soarelui Negru”, „Marele Soare Central” al Căii Lactee și înseamnă ultraviolet materializat). Aceasta este o amplă operă dramatică în versuri care nu poate lăsa niciun cititor neimpresionat.

Noi, Lorzii Pietrei Negre

(Partea întâi)

1 Din valurile înfuriate ale valurilor furioase,
recuperat de pe piedestalul crocant al insulei,
furia mării cu îndrăzneală smulsă -
...așa ar fi el, piatra puternică...

2 Negru strălucitor, lustruit nu de mână omenească, odată
pierdut din climatele îndepărtate ale Groenlandei, adus la viață
de respirația lui Isai, este piatra delicioasă care îi permite
Groenlandei.

3 Cel care îl câștigă este stăpânul puterii sale; cel care
slujește puterii sale, spiritele îl slujesc.
Prin piatra neagră se săvârșesc miracole, prin strălucirea ei
sunt creați stăpâni.

4 Astăzi ne lăudăm pe noi înșine ca fiind stăpânii,
noi, stăpânii pietrei negre!

5 Căci am câștigat piatra din adâncurile furioase ale
mării. Găsită prin îndrumarea unor voci din altă lume, prin
căutarea și săparea cuvântului decedat care ne-a vorbit
ne. Am rupt vraja muritorului.

6 Așa am devenit și vom fi mereu
stăpânii nemuritori ai pietrei negre.

7 Unde generațiile trec, unde vremurile trec,
unde lumile de apoi le devorează pe celelalte,
pe cei morți pe pământ - vom rătăci invizibil acolo.

8 Ascultători stăpânei, sora lui Isai, care
ne călăuzește din pajiști, trecem prin
timpurile explozive, pentru a căuta, a găsi, a apuca
sulița, stăpâna barajului pierdut al lui Isai.

9 Palatul lui Isais, de pe țărmurile Groenlandei,
a devenit locul nostru secret, adăpost. Intrăm
acolo, ieșim acolo, umblăm printre lumi...
Legile pământului nu ni se mai aplică.

10 Frații lui Jesse nu vor muri niciodată, nimic nu-i poate distruge, invulnerabili vor fi mereu - noi, stăpânii pietrei negre.

Aceste versete conduc spre esența a ceea ce a mișcat „Lorzii Pietrei Negre”: superioritatea răului pe pământ, conștientizarea faptului că Dumnezeu nu este omnipotent - și voința de a interveni eficient în marea bătălie dintre lumină și întuneric.

Dar acest lucru era imposibil cu mijloace convenționale. Necesita cu totul alte căi. Inamicul, Satana și diavolul său, împreună cu slujitorii lor pământești, trebuiau întâmpinați în propriul său întuneric.

Dacă astfel de gânduri puteau fi înțelese, atunci numai pe baza fragmentelor din tradițiile antice mesopotamiene, care fuseseră dobândite prin tranzacții comerciale cu Hasan ibn Sabbah. Aceste fragmente de scrieri cuneiforme, care trecuseră deja prin traduceri persane, arabe și grecești, au format baza a tot ceea ce a urmat. Era povestea călătoriei lui ISAIS în iad în numele lui Ishtar. Acum se învăța ce trebuia să faci pentru a cuceri puterile iadului: trebuia să le înfrunți în tărâmurile de apoi - și, eventual, chiar în Iad - luptând!

Dar punctul decisiv pentru tot ce avea să vină a fost cu siguranță REVELAȚIA LUI ISAIS, care a fost, cum s-ar spune, transmisă personal de Isais;

ISAIS, „Zeița de pe Untersberg”, se spune că a mers la „Lacul Întunericului”, iadul lui „Shaddain”, pentru a recupera piatra magică neagră și violetă pe care diavolul o furase din Valhalla....

Sebottendorff se afla la Ettenberg pentru a primi puterea pietrei negru-violete. Știa că bătălia finală dintre puterile erei lumii, bătălia dintre întunericul „Erei Infraroșu-Pești” și „Erei Ultraviolete-Vărsător” se va da și se va decide în acest secol. Cunoștea revelațiile divine adresate poporului german, știa că „Piatra Neagră” pentru împlinirea acestor revelații se afla aici, la poalele Untersbergului. Și bănuia că „Lorzii Pietrei Negre” trebuie să aibă la dispoziție și alte posibilități importante pentru bătălia finală pentru pământ.

Aici, Sebottendorff a aflat acum că „Lupta Lumii Intercosmice” se desfășura în special în sferele de dincolo, în „Țara Verde”, așa cum numeau vechii akkadieni „nivelul general de vibrație” al vieții de apoi. Sebottendorff a învățat să înțeleagă despre ce este vorba, gândind eroul și martirul: Cei care au căzut pe pământ în lupta împotriva întunericului se alătură „acolo” marii armate de cealaltă parte! Și acesta era sensul din spatele sagei armatei îndrăznețe a lui Wotan din Untersberg…!

Nu știm exact ce s-a discutat și, eventual, ce s-a convenit între Sebottendorff și „Lorzii Pietrei Negre”. În orice caz, trebuie să fi fost dezvăluite secrete de mare importanță, despre care nici măcar nu putem specula.

Sigiliu și simboluri trasate ale ordinului secret.

Isais Echo

Auzind chemarea zeilor.
Din munți falnici și din marea ondulată
Ishtara și Vodin, Isais și Malok.
Întoarcerea acasă te așteaptă dincolo de stele.
După ce ai rătăcit pe pământ, lumina strălucește pentru tine.
Salutări de la cei care au plecat înaintea ta; divinitatea îți zâmbește.

Cuvântul lui Vodin din gura lui Malok

(Din Cartea Ordinului Lorzilor Pietrei Negre.)

1. Din văile pe care le vorbesc, cele adânci, cele blânde - ele
se află în spatele stelelor, lumina lor este veșnic verde.
Peste munți chem, peste abrupturi -
în spatele stelelor se ridică, strălucirea lor este veșnic verde.
Din mări vin, largi și unduitoare -
valurile lor se întind în spatele stelelor, veșnic verde ele flutură acolo.

2. Adevărul mă răzgândesc.
Ușor de auzit, greu de înțeles. Din
cețurile Groenlandei se lămurește enigma:

3. Trebuie să treci prin propriul tău corp așa cum
treci prin viața pe pământ. Trebuie
să vezi prin propria ta privire,
să-ți auzi propria chemare - nu cunoaște cuvinte - să-ți inventezi
propriul simț care să te călăuzească.

4. Din tărâmul pământesc trebuie să privești în sus,
să înțelegi dorul, să cauți dorul de casă, să-ți dorești întoarcerea.
Vei privi stelele pe ceruri...
Dorind distanța, sperând la distanță.
În spatele stelelor poarta se deschide.
Trebuie să vezi poarta, să găsești calea către ea.
Departe se află poarta singură în timp; .
..departe este calea pentru cei neînțelepți...

5. Centurile încordate, cele legate de pământ,
adesea apăsătoare, nu te constrâng.

Doar mirajul este cel care trezește frică în tine.

6. Vei fi puternic, neînfricat și bucuros.
Victoria este numele porții care se deschide
în spatele porții de la capătul celei de-a doua căi.
În spatele stelelor, în spatele bastionului cerului, în spatele
timpului măsurabil vezi munții Groenlandei,
văile, norii și valurile.

7. Și prin aceste tărâmuri trebuie să rătăcești prin lungi ere. Un arc înalt de cristal luminos se ridică apoi la capătul cărării verzi de țară.

8. Treci prin arc, acesta își strălucește splendoarea. Apoi întoarce-te, privește înapoi peste cărări, prin arc, poartă și poartă:
În spatele stelelor vei sta - neschimbat - și vei vedea
lumeasca pământului stând acolo.

9. Din grădinile lui Vodin privești acolo,
din casa celui sincer.
Ce vei schimba?
Acum ești liber!
Începutul și sfârșitul sunt făurite într-un inel etern;
nu există nici unul, nici altul.

Piatra Neagră și Soarele Negru

Probabil că piatra magică negru-violet l-a interesat pe Sebottendorff, acea piatră care, datorită afinității vibrațiilor, putea transmite „raza alfa” a Noii Ere, lumina principală a „Soarelui Negru” pe care o putea și trebuia să o atragă spre sine. De altfel, Sebottendorff nu știa prea multe despre „Lorzii Pietrei Negre” când s-a întâlnit cu comandantul lor la recomandarea Prelatului Gernot.

Dar de data aceasta va fi presupus că interlocutorii săi au cunoștințe complete. Prin urmare, se va fi îndreptat direct spre scopul care l-a mișcat: „Marele Soare Central”, „Soarele Negru” și dezvoltarea către Era Vărsătorului.

„Soarele Negru” este sursa de putere a lui Dumnezeu de această parte (IL - Anus). Pentru ochiul uman este invizibil (respectiv telescoapele de astăzi sunt prea slabe pentru a-l putea recunoaște). Constanta „ILU - vibrație”, adică vibrația pură a luminii divine, care emană de la Soarele Negru, Marele Soare Central al sistemului nostru Calea Lactee, are 75 de

trilioane de unități de vibrație pe secundă. Aceasta corespunde ultravioletului. Această „vibrație ILU” completă va ajunge pe Pământ când Noua Eră se va finaliza, va aduce o nouă „Eră de Aur” și va mătura slabele 15 trilioane de unități vibraționale pe secundă, infraroșul Erei Peștilor.

Trebuie să împletim aici faptul că mitul german al pietrei negre, ultraviolete, a fost combătut de partea Aliaților de „Proiectul Redstone”: „Piatra Roșie” a vechii ere Pești!

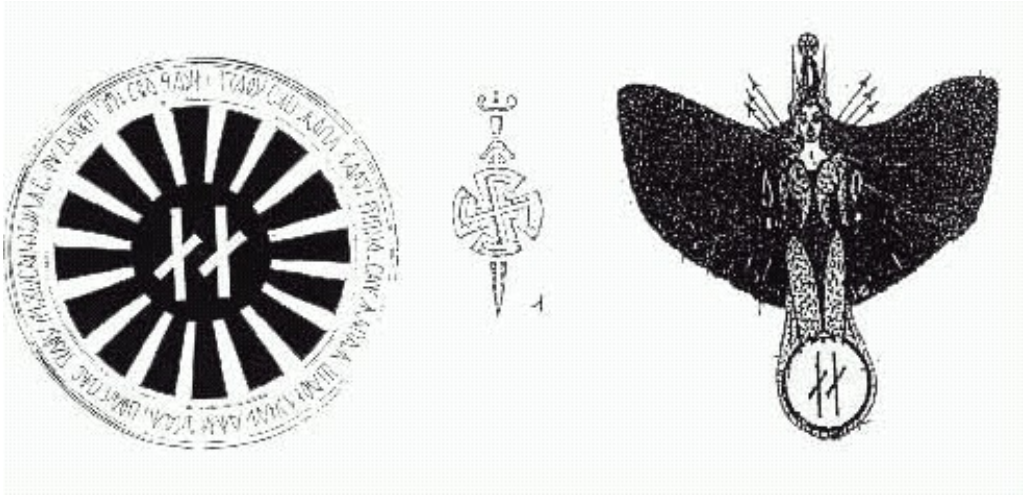

Reprezentare modernă a lui Ishtar - Ostara deasupra „Baphometului”

Drumul spre Thule

În următorii doi ani, s-a format un cerc în jurul lui Sebottendorff, care a fost integrat în Societatea Thule prin intermediul „Ordinului Teutonic”. Rudolf Hess își făcuse deja apariția activă aici, la fel ca și Alfred Rosenberg. Nume mai puțin cunoscute ale Societății Thule timpurii au fost: Trebitsch-Lincoln, Contesa Westrap sau editorul Lehmann. De asemenea, Erich Koch și Heinrich Himm-1er ar fi putut fi cel puțin deja conectați la Societatea Thule. Unul dintre cele mai importante nume, însă, a fost Dr. W.O. Schumann; va trebui să relatăm în special despre el.

În 1919, Societatea Thule, care până atunci fusese interesată în principal de chestiuni intelectuale, a fost prinsă în vârtejul evenimentelor politice. În timpul luptelor defensive împotriva regimului sovietic marxist de la München, locuitorii din Thule s-au plasat în fruntea rezistenței. „Freikorps Oberland” a apărut, de asemenea, dintr-o inițiativă Thule. Cursul a fost stabilit pentru politica actuală. Pentru preocupări spiritual-ezoterice a fost creată o ramură separată: Societatea VRIL, în care Dr. Schumann avea să joace în curând un rol decisiv.

1: Sigiliul exoteric al Societății Thule
2: Semnalul Ezoteric al Societății Thule

Acest semn al runei duble - Eh - simbolizează interacțiunea celor două forțe Ur - Ilu - masculină și feminină în „Soarele Negru”. „Baphomet” - simbolul Cavalerilor Templieri - reprezenta o codificare a aceluiași motiv.

„Superzeitatea ILU” („Omnipotența”) este masculină și feminină în același timp.

În schimb, învățăturile mozaice din epocile întunecate (iudaism, pseudo-creștinism, islam) sunt ostile feminității, deoarece El Shaddai - Yahweh este doar masculin. În ciuda întregii corupții a adevărului original:

Creștinismul a păstrat simbolismul conform căruia femeia (aici Maria) îl învinge pe șarpe (Satan). Aceasta corespunde unei amintiri codificate a victoriei iminente a zeiței Ishtar - Ostara asupra lui El Shaddai – Yahweh.

Vril - Cât de „divin”...

În timp ce Societatea Thule a co-determinat din ce în ce mai mult cursul politic al viitorului „Al Treilea Reich”, ramura din ce în ce mai independentă „Societatea Vril” a mers pe alte căi.

„VRIL” derivă din cuvântul akkadian „VriI-IL” „ca cea mai înaltă zeitate”, ceea ce înseamnă ceva de genul: „asemănător unui zeu”. Și acesta era probabil și miezul preocupării, de a înțelege Divinitatea și de a forma o lume nouă într-o eră nouă cu semnificații divine, adică plăcute lui Dumnezeu.

Filosofia Vril sau teologia Vril (a vorbi despre o ideologie ar fi greșit) diferea de ideologia Thule și NS în multe privințe.

Diferența poate fi redusă la un simplu numitor: societatea Vril era în esență de altă lume.

Însă au rămas numeroase puncte de contact între societățile Vril și Thule. Ambele s-au străduit să descopere secretele trecutului îndepărtat: Atlantida, Thule, „Insula Fericiților” a lui Ghilgameș - în stâncile din Helgoland au recunoscut rămășițele acestora. Apoi, legătura primordială

dintre Germania și Mesopotamia. Dar și sanctuare antice precum Externsteine sau muntele local Stronegg au fost subiecte de cercetare comună, apoi curând, „Doctrina Gheții Mondiale” a lui Hans Hörbiger. Pe scurt: A devenit un loc de întâlnire pentru idei și opinii neconvenționale de cea mai diversă natură. Și prin urmare, nu este surprinzător că una dintre cele mai fantastice idei gândite vreodată de om a căzut pe teren fertil în acest cerc: ideea Dr. Schumann despre o „mașină a vieții de apoi”...

„Cealaltă știință”

Schumann și oamenii lui Vril - la acea vreme încă direct legați de Societatea Thule - au fost cei care se gândeau să construiască un dispozitiv pe care l-au numit „Mașina de Dincolo”. Aceasta urma să fie o mașină pentru „transmutarea materiei din această lume în materie din cealaltă lume și înapoi”.

Pe scurt: O mașină care să depășească spațiul și timpul, viața și moartea; o mașină cu care cineva ar trebui să poată vizita „lumile zeilor” pentru a dobândi CUNOAȘTEREA DESPRE ADEVĂRUL ETERN. Dacă Sebottendorff s-ar fi gândit la „Mani SoIa” și ar fi căutat calea spre dincolo cu ajutorul Sfintei Sulițe (Marduk/Odin), tehnicianul Dr. Schumann s-a gândit să abordeze lucrurile cu mijloace tehnice.

În decembrie 1919, cercul cel mai restrâns al Societății Thule și Vril s-a întâlnit într-o veche cabană de silvicultor închiriată în acest scop în Ramsau, lângă Berchtesgaden. Una dintre principalele persoane prezente la această întâlnire a fost mediumul Maria Orschitsch din Zagreb. Ea adusese cu ea două teancuri de hârtii scrise. Foile dintr-un teanc arătau scrierea secretă a templierilor germani, cu aspect bizar, cealaltă transcrierile în alfabetul normal de citit. Conținutul acestor foi fusese introdus și dictat într-un mod mediumic - în „alfabet templier” și într-o limbă complet necunoscută mediumului. Maria Orschitsch, însă, credea că trebuie să fie o limbă orientală antică și, prin urmare, stabilise contactul cu cercul de prieteni „panbabilonist” (fondat de Friedrich Delitzsch, Hugo Winckler, Peter Jensen și alții), care era apropiat de cercul Thule. S-a dovedit că limba misterioasă era de fapt sumeriană, limba fondatorilor culturii babiloniene antice. Nu se știe care a fost conținutul textelor sumeriene. Însă zvonul persistă că acestea erau - printre altele - instrucțiuni tehnice dincolo, cvasi-rețeta pentru construirea mașinii de dincolo - și, prin urmare, baza întregii tehnologii „OZN”.

În orice caz, conceptul unei „științe diferite” s-a maturizat în această perioadă și în anii următori (în zilele noastre s-ar vorbi despre „știință alternativă”). Dar a fost nevoie de mai mult de trei ani până când proiectul „mașinii vieții de apoi” a prins contur. Probabil că și aceasta a fost o chestiune de dificultăți de finanțare.

În această fază timpurie a „celeilalte științe” și a „celeilalte tehnologii”, Dr. Schumann a ținut o prelegere la TH - München, din care vom reproduce aici câteva propoziții:

„În orice și în fiecare persoană cunoaștem două principii care determină lucrurile care se întâmplă: Lumina și întunericul, binele și răul, creația și distrugerea - așa cum cunoaștem plusul și minusul în electricitate. Întotdeauna este: Ori - ori!”

Aceste două principii - care trebuie numite concret crearea și distrugerea - determină și mijloacele noastre tehnice... Tot ceea ce distruge este de origine satanică - tot ceea ce construiește este de origine divină... Fiecare tehnică bazată pe principiul exploziei sau combustiei poate fi, prin urmare, numită tehnică satanică - Noua eră care vine va fi o eră a unei tehnici noi, pozitive și dumnezeiești!

Mașina de zbor din viața de apoi

În 1922 a fost demarat proiectul „Dincolo de mașină”, numit acum Dincolo de mașina zburătoare.

În vara acestui an, un hambar dintr-un orășel de lângă München a fost extins. O parte din podea a fost excavată, crăpăturile din pereții placați cu scânduri au fost sigilate. A fost adăugat un șopron suplimentar. Curând, tot felul de piese cu aspect tehnic au fost adunate în acest șopron... Mașina de zbor din viața de apoi a fost pusă la treabă! -

Acesta consta dintr-un disc cu diametrul de opt metri, deasupra căruia se afla un disc paralel cu diametrul de 6,50 metri, iar sub acesta un alt disc cu diametrul de șapte metri. Aceste trei discuri erau străpunse la mijloc de o gaură cu diametrul de 1,80 metri, în care era montată unitatea de acționare cu o înălțime de 2,40 metri. În partea de jos, corpul central se termina cu un vârf în formă de con, din care un pendul imens care se extindea în bază asigura stabilizarea dispozitivului.

În starea activată, discurile superior și inferior se roteau probabil în direcții opuse, inițial pentru a construi un câmp electromagnetic rotativ - și, în același timp, pentru a crea acele „vibrații intercosmice” care predomină în sfera de dincolo a „Țării Verzi”. Conform principiului afinității vibrațiilor, trebuie creată condiția de bază pentru „zborul în dincolo”. Unitatea de putere, acționarea mașinii de zbor din dincolo, este descrisă ca o baterie de un tip special. Probabil era un condensator special de înaltă energie pentru vârfuri de energie pe termen scurt, cele mai înalte posibile, și servea drept demaror pentru cele trei discuri, care probabil formau simultan un motor electric special, precum și un generator electric. - Cu toate acestea, informațiile despre Mașina de Zbor de Dincolo sunt foarte puține, este chiar posibil ca unele informații înșelătoare să fi fost intercalate în mod deliberat pentru a asigura secretul.

Doi ani au fost petrecuți experimentând cu Mașina Zburătoare. Ajutoarele financiare pentru acest proiect apar sub codul „JFM” în conturile mai multor companii industriale germane. Cu siguranță, „motorul Vril” a provenit din Dincolo de Mașina Zburătoare (cunoscută anterior ca „Schumann SM-Levitator”).

Ce servicii a oferit - sau posibil nu a oferit - mașina de după moarte este necunoscut. La începutul anului 1924, a fost demontată și adusă la Augsburg și depozitată acolo. Presupunerea că „Jenseitsflugmaschine” a fost transferată la fabricile Messerschmitt din Augsburg nu poate fi nici dovedită, nici infirmată. Dar s-ar putea să nu fie o coincidență faptul că cincisprezece ani mai târziu, primul avion de testare „Haunebu” zbura la Augsburg. Mașina de după moarte ar fi fost baza și pentru „motorul Thule”.

Pentru popoarele Vril și Thule, a urmat un deceniu de cercetări intensive. Este foarte probabil ca proiectul „zborului prin canalul dimensional”, care ulterior a devenit atât de important, să fi prins contur în acea perioadă. Și, așa cum relatează „Cartea Cartagineză”: Cu echipamente îndrăznețe, zeii și-au dus bătăliile în lumea de dincolo împotriva puterilor spiritului malefic...

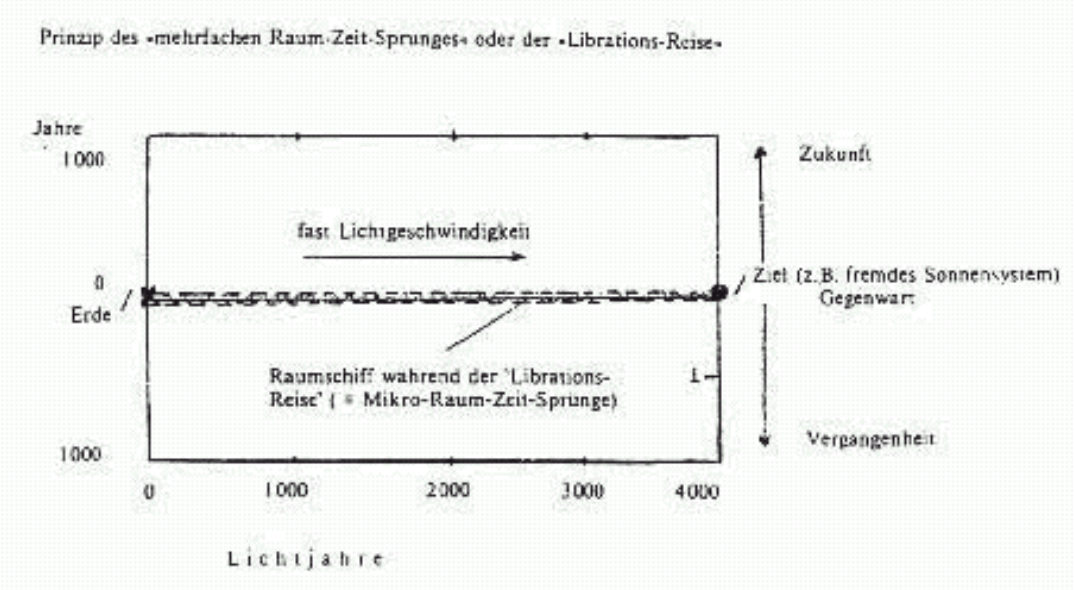

Principiul saltului multiplu spațiu-timp sau al călătoriei Librations.

Mașina de zbor a SENSEIT ar trebui să genereze un câmp extrem de puternic în jurul său și al împrejurimilor sale imediate, ceea ce ar face din sectorul spațial închis de acesta, împreună cu mașina și utilizatorii săi, un microcosmos complet independent de restul cosmosului de această parte, „încă de această parte și totuși și de cealaltă parte”. Acest microcosmos de

această parte - de cealaltă parte - generat de MAȘINA DE VIZUALIZARE ar fi complet independent de toate forțele și influențele universale înconjurătoare de această parte - cum ar fi gravitația, electromagnetismul și radiația, precum și materia de orice fel - la intensitate maximă a câmpului și s-ar putea mișca după bunul plac în cadrul fiecărui câmp gravitațional și de altă natură și al fiecărei aglomerări de materie gazoasă și ar accelera în vid până aproape de viteza luminii - fără ca vreo forță de accelerare să devină efectivă sau perceptibilă în el. Da, de la o anumită intensitate a câmpului, microcosmosul ar părăsi universul nostru relativ prezent și ar apărea brusc în trecutul său relativ; și anume în acea secțiune trecută universal prezentă, al cărei potențial energetic universal mai mare la acel moment, datorită evoluției cosmice, corespundea exact cu cel al microcosmosului produs. Pur teoretic, microcosmosul ar putea fi astfel conectat cu „dincolo de mașină” centrală și pilotul său, atât în trecutul cel mai timpuriu al universului, cât și în expansiunea sa începând de la o „gaură albă”. La fel și cu o accelerație aproape corespunzătoare expansiunii universale și vitezei luminii, prin „efectul de dilatare a timpului” care apare în acest interval de viteză „extrem de relativist” - ca să spunem așa.

„înghețat în timp” - până la sfârșitul său, care se află în viitorul foarte îndepărtat, ca urmare a unei contracții universale într-o „gaură neagră”.

Definiția strict științifică a anticei doctrine sumeriane-babiloniene despre viața de apoi și această lume, adică paracosmologia și cosmologia („Ilu - Ishtar”, „Ilu - Asherah”). Conform „Paracosmologiei lui Ilu”), cosmosul nostru de această parte își are originea dintr-o „cuantă a lumii de dincolo”, care - ca tot ce este dincolo, fie că este materie și energie neînsuflețită a lumii de dincolo, fie că este vorba de ființe animate ale lumii de dincolo, a căror formă cea mai înaltă de existență este „Dumnezeul Luminii” (IL) central - este infinit dens, bogat în energie și elastic pentru termenii acestei părți. Acest „dincolo de cuantic” s-a extins ca urmare a unui anumit eveniment supranatural (vezi și „llu-Ishtar”), mai întâi către o „Gaură Albă” deja supranaturală, iar aceasta către universul cunoscut nouă astăzi, care practic servește doar scopului de a ajuta ființele supranaturale care au avut un accident din cauza unui eveniment supranatural, după existența lor ca ființe supranaturale, cum ar fi de exemplu oamenii, să revină la o existență „normală supranaturală”. - Atât de mult aici, doar pe scurt, despre paracosmologie și cosmologie.

Dar cu ce energie ar trebui alimentată „mașina de dincolo” pentru a genera câmpul său electromagnetic rotativ extrem de puternic, la început special, conectat cu un efect antigravitațional controlabil și simultan un ecran protector împotriva influențelor materiale și energetice negative, precum și împotriva obiectelor care se ciocnesc și a căldurii atmosferice prin frecare? Baza teoretică pentru „mașina de dincolo” - sau, de asemenea, „mașina de zbor dincolo” - poate fi găsită în cosmologiile deja conturate de

dincolo, adică paracosmologia și cosmologia cu baza lor spirituală antică. Pe de altă parte, există asemănări cu dispozitivele și sistemele deja menționate pe scurt ale așa-numiților tahioni electrogravitaționali - și construcțiile de energie liberă, dintre care „mașina de dincolo” este probabil doar o varietate specială - sau poate mai corect) o variație precursoare.

Când universul nostru (din această parte) a fost creat acum aproximativ 20 de miliarde de ani dintr-o „cuantă dincolo” de densitate, energie și elasticitate infinite, care în clipa următoare a fost transformată într-o (din această parte). Când universul a fost creat, când universul a trecut într-o „gaură albă” și s-a extins exploziv în toate direcțiile din nou în clipa următoare, nu numai potențialul său energetic și densitatea sa, ci și valorile constantelor sale naturale, cum ar fi viteza de expansiune universală și viteza luminii și constanta gravitațională, atracția gravitațională generală, au fost aproape infinit de mari ca astăzi. Numai în cursul expansiunii universului și al miliardelor de ani care au trecut astfel, potențialul energetic și toate constantele naturale - cum ar fi viteza luminii și viteza de expansiune a universului, precum și atracția universală a masei, constanta gravitațională - au scăzut la valorile de astăzi. Astfel, există o DESFĂȘURARE UNIVERSALĂ A ENERGIEI ȘI CONSTANTELOR NATURALE ACTUALE.

Fără acest „gradient” cosmic-evolutiv special, nici „mașina zburătoare de dincolo”, nici o „navă zburătoare spațio-temporală” nu ar putea funcționa, ceea ce „mașina de dincolo” reprezenta în miezul problemei: deci o „mașină a timpului” zburătoare. De asemenea, toate aparatele de electrogravitație - tahionii - și aparatele de energie liberă, care practic nu sunt altceva decât „mașini primitive ale timpului” (în măsura în care funcționează), depind de precondițiile tocmai descrise. Este întotdeauna vorba de a crea o situație energetică într-un spațiu restrâns, în împrejurimile lor cele mai apropiate, prin intermediul unei frecvențe și a unei tensiuni electrice corespunzătoare de înaltă, așa cum a prevalat într-o anumită perioadă de timp în trecutul universului nostru. Aceasta creează un fel de „tunel temporal” sau „gaură de vierme spațio-temporală” de la prezentul nostru relativ la trecutul relativ, iar prin acest „canal” energia din trecut poate curge apoi în aparatul prezent în cauză. Ceea ce rezultă din aceasta ar putea fi numit un „efect perpetuum-mobil”.

Într-o formă constructivă oarecum modificată, un astfel de aparat poate produce și efecte gravitaționale și antigravitaționale de intensitate mai mică sau mai mare; în cazul „micro-tunelului temporal” sau al „micro-găurii de vierme spațio-temporale”, pe lângă energia electromagnetică provenită din gravitația din trecut - ca un fel de „atracție gravitațională” - devine eficientă în prezent; și anume ca un efect antigravitațional.

Atât pe scurt, despre principiul funcțional al „Dincolo de mașina de zbor” și, mai târziu, al „motorului Vril”.

Pentru o mai bună înțelegere a întregii materii, ar trebui să privim universul înainte de formarea sa, de la o „gaură albă” sau „gaură de vierme de dincolo de ea”, până la universul actual, cu diametrul de miliarde de ani-lumină, un univers de expansiune format dintr-un număr infinit de „învelișuri spațio-temporale”. Aceste „învelișuri spațio-temporale” - similare simbolic cu o ceapă - există neschimbate atâta timp cât există universul. Prin urmare, cu o „mașină de zbor spațio-temporal”, cum ar fi „mașina vieții de apoi”, în principiu, orice înveliș trecut-spațio-temporal poate fi realizat.

Aceasta ar putea oferi o scurtă perspectivă asupra mecanismelor interne ale lucrurilor, lucru pe care ar merge prea departe pentru a-l discuta în detaliu aici.

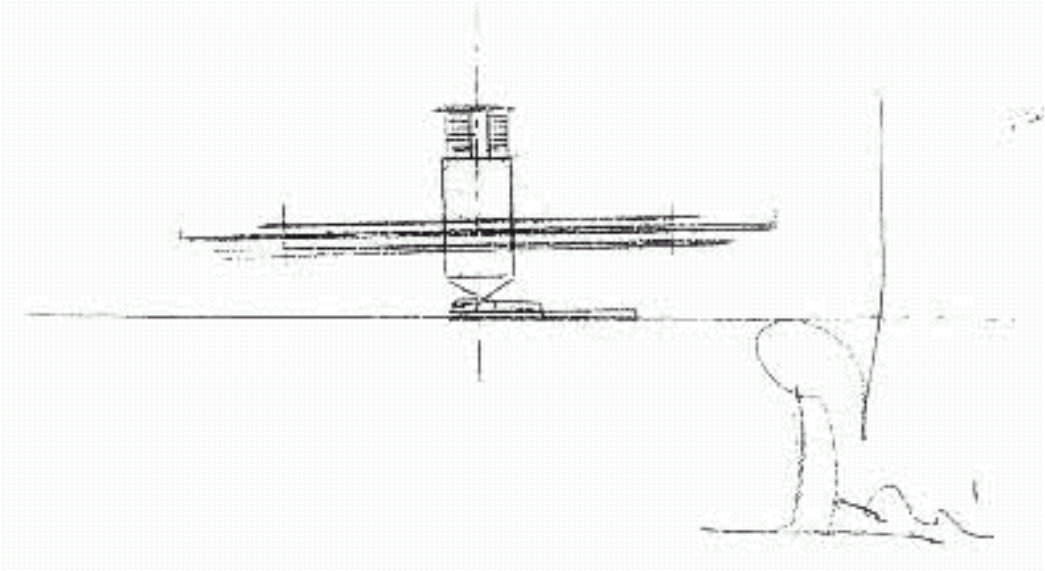

Singurul desen supraviețuitor al „Mașinii zburătoare de Dincolo”.

Vă mișcați greșit

Un om de primă clasă în materie de știință nouă a fost inventatorul austriac Viktor Schauberger. Declarația sa: „Vă mișcați greșit!” rezumă într-o singură propoziție ceea ce Schumann a ținut în detaliu.

Nu este cu siguranță când a apărut legătura cu Schauberger, dar cu siguranță a existat o legătură între el și poporul VriI.

Giroscoapele de zbor Schauberger funcționau conform principiului levitației. La început, erau niște sonde de zbor mici, fără pilot, create de Schauberger în Wiener Neustadt, dispozitive cu un diametru de aproximativ 1,80 metri.

Așa cum am menționat deja, nu există informații fiabile despre legăturile mai strânse dintre Schauberger și Schumann. Cu toate acestea, este foarte posibil să existe chiar și o corespondență între acești doi cercetători.

Este cert că Schauberger a primit ulterior sprijin concret din partea „SS-E-IV”, divizia tehnică a Societății Thule.

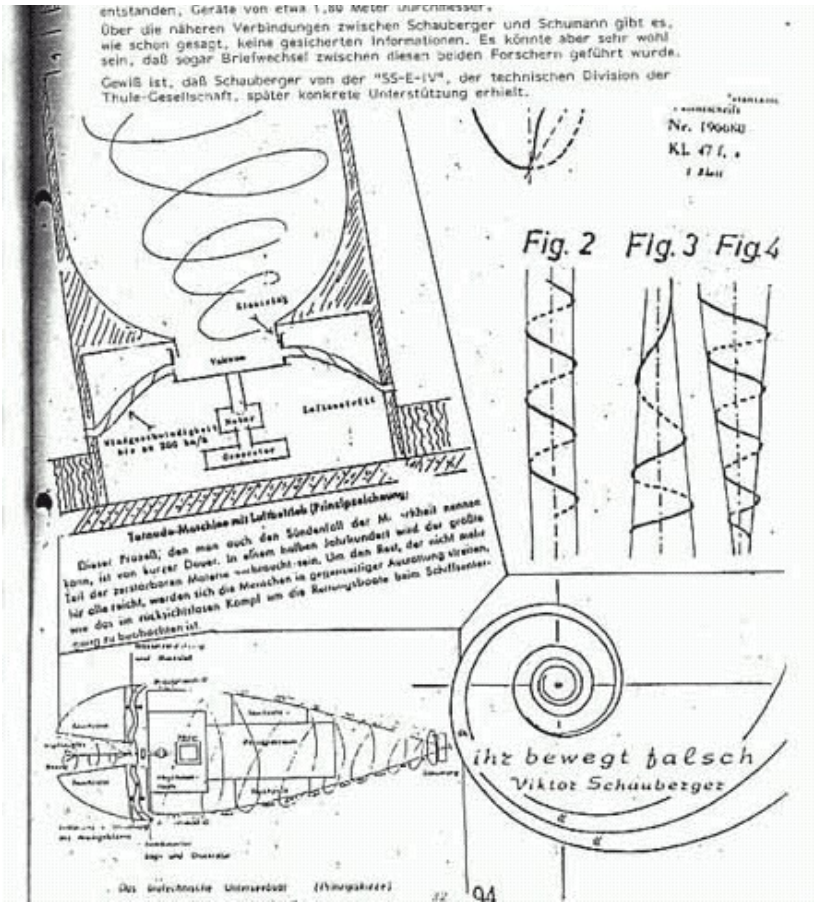

„RFZ 1”

Totuși, nașterea „OZN-ului” a avut loc în 1934 și printre oamenii Societății Vril - chiar dacă începutul a fost un eșec.

La aproximativ zece ani după ce soarta „Dincolo de Mașina Zburătoare” s-a pierdut în uitare, și anume în iunie 1934, un lucru cu un aspect foarte ciudat se afla pe un amplasament puțin folosit al fabricii germane de avioane Arado din Brandenburg. Arăta ca o mașină de zbor compusă din două suporturi uriașe pentru bere, fără elice. Acest lucru, „RFZ” (Rundflugzeug) 1, a fost prima aeronavă experimentală propulsată de

antigravitație. Principalii săi constructori au fost Dr. Schumann și un inginer din Bochum.

Acest RFZ 1 consta dintr-un motor Vril cu două discuri, cu o cabină de pilotaj deasupra, o unitate de coadă împrumutată de la un Arado 196 (?) și o pereche de patine montate dedesubt în loc de tren de aterizare.

Într-o frumoasă zi însorită de iunie, RFZ 1 a decolat pentru primul și singurul său zbor. La început s-a urcat până la aproximativ 60 de metri, dar apoi a început să se rostogolească și să danseze în aer timp de minute. Unitatea de coadă atașată pentru direcție s-a dovedit a fi complet ineficientă. Cu greu, pilotul Lothar Waiz a reușit să readucă RFZ 1 la sol, să sară și să fugă câteva zeci de metri. Apoi, RFZ 1 a început să se comporte ca un titirez până când s-a răsturnat și a explodat literalmente. Se spune că resturile au fost împrăștiate pe o rază de peste o sută de metri.

Acesta a fost sfârșitul RFZ 1, dar și începutul rachetelor VRIL.

RFZ 1 și RFZ 2

Ceea ce ar trebui spus despre RFZ 2, care a fost construit pe balustrada avionului Arado, trebuie mai întâi să luăm în considerare dezvoltarea RFZ 1, care fusese deja construit anterior și, ca atare, s-a dovedit a fi un eșec, dacă vrem să-l considerăm un avion, ceea ce nu a fost văzut exact. RFZ 1 a fost creat în iunie 1934 ca o încercare de a face sistemul de propulsie SM să zboare. Prin urmare, RFZ 1 a fost văzut logic (o „unitate de propulsie zburătoare” cu o cabină de pilotaj deasupra, câteva patine dedesubt și o cârmă care s-a dovedit a fi complet inutilă). În timpul singurei încercări de zbor, RFZ 1 s-a urcat la aproximativ 60 m înălțime, a dansat în aer timp de aproximativ cinci minute și apoi a putut fi adus înapoi la aterizare. Pilotul, Lothar Weiz, a reușit să sară din avion înainte ca acesta să înceapă să se comporte din ce în ce mai mult ca un titirez la sol și să se defecteze, ceea ce a însemnat sfârșitul RFZ 1.

În schimb, RFZ-2 a fost un avion adevărat, care ar trebui numit de fapt primul avion circular, cel puțin din câte știu eu. RFZ-2 avea un sistem de propulsie îmbunătățit SM - levitație - și control al impulsurilor. Nu mai exista o unitate de coadă convențională. RFZ-2 avea și un tren de aterizare, dar acesta putea fi extins o singură dată. Trebuia să fie strâns pe sol, ceea ce era posibil doar de jos, și astfel „tensionat”. Pentru aterizare putea fi eliberat. Decolarea avea loc „cu burta în jos” de pe un cadru de lemn. Cele trei picioare ale trenului de aterizare arătau ca niște piloti înalți, care erau necesari deoarece sistemul de control nu permitea încă o aterizare precisă și, prin urmare, trebuia să fie potrivit pentru teren accidentat. Foarte neplăcută era cabina de pilotaj, care a fost ulterior transformată într-o cabină presurizată. Deoarece mecanismul de propulsie SM ocupa întregul

spațiu al corpului discului, cabina trebuia plasată deasupra. Pilotul avea într-o oarecare măsură o poziție în genunchi.

Performanța de zbor a RFZ-2 a fost foarte impresionantă; cu excepția sistemului de control, care permitea doar schimbări bruște de direcție de 22,50° fiecare.

Cu toate acestea, fiabilitatea acestei aeronave a fost remarcabilă. Din cauza comenzilor problematice și probabil din alte motive, RFZ-2 a fost scos din uz până la sfârșitul anilor '40. Apoi, dispozitivul a fost reactivat. Două mitraliere de calibrul 2 cm au fost instalate în carenajele exterioare. Deși RFZ-2 ar fi putut rămâne un exemplar unic, a fost folosit pentru zboruri de recunoaștere la distanță lungă până la sfârșit și s-a comportat foarte bine. Se spune chiar că s-a întors prin America. După cum se spune, RFZ-2 se afla în Main 49 și a fost ascuns undeva.

RFZ 2

„RFZ 2” – „Ur-OZN-ul”

Chiar înainte de sfârșitul anului 1934, tehnologia Vril avusese triumful meritat. Probabil la câteva luni după accidentul cu RFZ 1, RFZ 2 fusese finalizat, dar în orice caz înainte de iarna anului 1934.

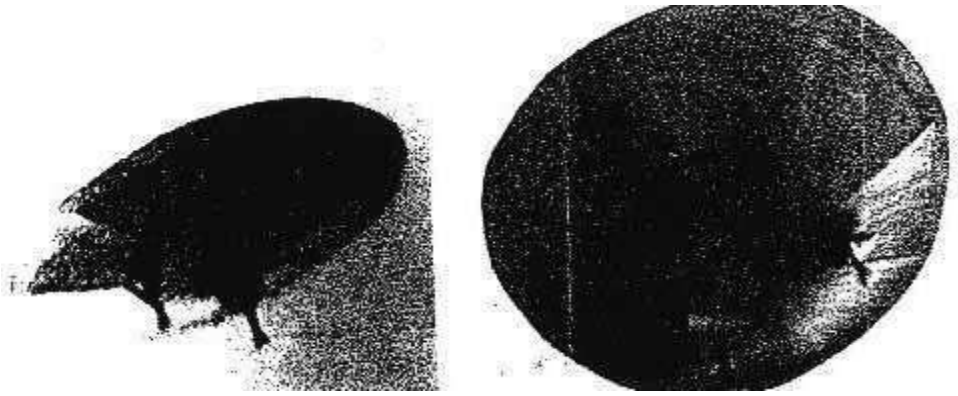

RFZ 2 arăta acum ca „o adevărată farfurie zburătoare” în termenii de astăzi. Această mică aeronavă rotundă, al cărei diametru era doar puțin peste cinci metri, funcționa - și avea să aibă un destin remarcabil în față începând cu 1941.

„RFZ 2” intră în război

Revizuirea manevrelor din faza războiului numită acum „Bătălia Angliei” a relevat slăbiciuni majore ale armamentului aerian german. Deși Forțele Aeriene Germane luptaseră într-un raport de 2:1-adică britanicii pierduseră de două ori mai multe avioane decât germanii - și, prin urmare, nu se poate vorbi deloc de „victoria” britanicilor, problema lipsei de rază de acțiune a avioanelor germane devenise evidentă. Casarea bombardierelor cu rază lungă de acțiune cu patru motoare, de care nu se credea că sunt necesare, deoarece conducerea nu credea în război, se răzbuna acum. La fel și vânzarea celor mai bune avioane de vânătoare (He-100 și He-110) către țări străine. Avionul de vânătoare standard german Me-109 era rapid și manevrabil, dar practic potrivit doar pentru apărarea Reich-ului, deoarece raza sa de acțiune scurtă nu permitea nici măcar 20 de minute de luptă deasupra Londrei, darămite misiuni de escortă în Scoția, unde britanicii își

puteau astfel prezenta armamentul netulburați. Și chiar și în cadrul misiunilor de recunoaștere, mașinile cu rază lungă de acțiune au lipsit, motiv pentru care aeronavele transatlantice civile ale Lufthansa au trebuit convertite provizoriu.

Fabrica de Vril era un complex construit parțial complet, parțial în proporție de aproximativ două treimi, sub pământ. Clădirile de la suprafață au fost toate distruse între timp, dar ilustrarea lor ar putea permite totuși tragerea unor concluzii cu privire la amplasament. Întrucât nu se poate exclude faptul că instalațiile subterane sunt încă parțial prezente, am fost îndemnați să acoperim toate caracteristicile din fotografii care ar putea fi folosite pentru a determina amplasamentul.

În această fază, ne amintim de „chestia rotundă și amuzantă”, care fusese demonstrată o dată în 1934 - și pe care nimeni nu o luase în serios, deoarece nu avea aripi adevărate, nici coardă de coadă și „nici măcar o elice”. Așa cum primul avion cu reacție, care a zburat înainte de începerea războiului, a fost literalmente lăsat în urmă ani de zile, același lucru s-a întâmplat și cu tehnologia Vril. Dar acum, că această „chestiune amuzantă” era acolo, care putea zbura „incredibil de repede” și avea o rază de acțiune enormă, a fost scoasă dintr-un șopron și curățată de praf. A fost echipată cu o cabină presurizată blindată, unghiulară și, de asemenea, cu două tunuri automate Mk-104 (2 cm). Apoi au început zborurile de testare. Asta se întâmpla la sfârșitul toamnei anului 1940.

„RFZ-2” avea o problemă majoră: controlul impulsurilor permitea doar schimbări de direcție de 90°, 45° sau 22,5°. Prin urmare, era complet nepotrivit ca avion de vânătoare. Dar putea fi folosit ca avion de recunoaștere cu rază lungă de acțiune. Și în acest scop a fost folosit și din 1941.

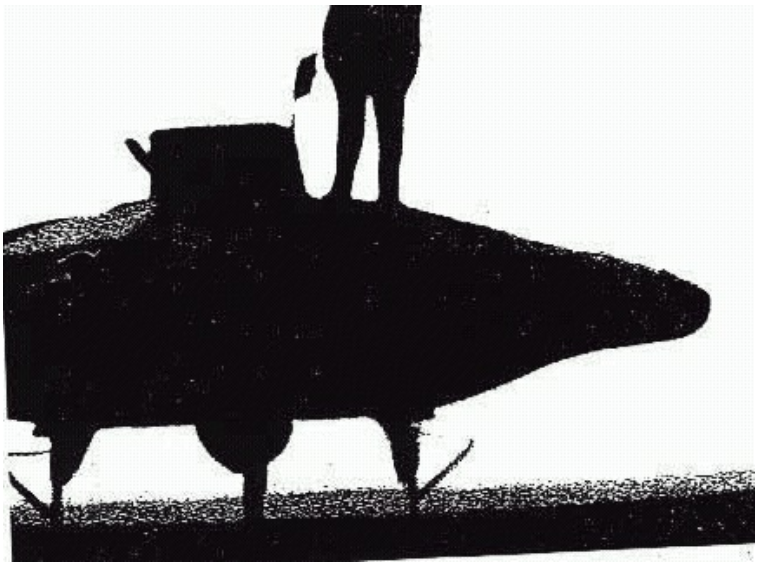

„Sticla zburătoare cu apă caldă”

Au existat două motive pentru a da RFZ-2 această poreclă:

În primul rând, pentru că arăta într-adevăr ca o veche sticlă cu apă caldă - și în al doilea rând, pentru că se încingea extrem de repede în micuța cabină a pilotului.

Întregul RFZ-2 avea doar puțin peste cinci metri în diametru. Cabina pilotului era atât de îngustă încât pilotul trebuia să stea întins pe burtă cu picioarele strânse. Pentru un avion experimental, acest lucru nu reprezenta o problemă - acum însă „sticla zburătoare cu apă caldă” trebuia să efectueze zboruri de recunoaștere de lungă durată. În acest scop, un telescop ghidat prin mai multe prisme fusese instalat în jos.

În ciuda tuturor adversităților, se spune că RFZ-2 a servit bine pe tot parcursul războiului, până în America și regiunea Antarctică. RFZ-2 nu avea tren de aterizare. Decola de pe o schelă de lemn. Cele trei șaibe înalte de aterizare trebuiau fixate cu manivelă în fuselaj din exterior înainte de decolare. Pentru aterizare, acestea erau apoi scoase cu un mecanism cu arc.

Cu toate acestea „Sticla zburătoare cu apă caldă” și-a dovedit validitatea. Nu se știe nimic despre locul unde se află această aeronavă rotundă.

Singura fotografie cunoscută a RFZ 2 în acțiune,
realizată de un echipaj Fw-200 deasupra Atlanticului de Sud.

„RFZ 2”, „Sticla zburătoare cu apă caldă”.

Și această aeronavă a primit porecla nu doar pentru că semăna puțin cu o sticlă veche de apă caldă, ci mai ales pentru că se încălzea rapid în cabina minusculă. De aceea, RFZ 2 și-a pierdut rapid porecla. Toate cele patru persoane din „grupul nostru de spinners” - așa ne numeau puținii oameni superiori ai companiei care știau despre munca noastră - au numit avionul pe scurt "Sticlă cu apă caldă."

L-am văzut prima dată la sfârșitul toamnei anului 1940. Avionul avea deja aproximativ șase ani la acea vreme. Cred că nimeni nu avusese vreodată grijă de el. Acum urma să fie echipat cu două tunuri de calibru 2 cm, care proveneau de la un Me 110 prăbușit. Piesele mai noi au fost păstrate pentru „nebunul” nostru, probabil nedemn de el. Cumva pe bună dreptate, pentru că ar fi trebuit să arate că nu se putea trage cu burduful de apă fierbinte în mod intenționat. Dar avionul în sine a funcționat bine și a fost folosit de nenumărate ori ca avion de recunoaștere cu rază lungă de acțiune.

Astfel de zboruri erau o adevărată încercare din cauza cabinei înguste. Trapa măsura 45x110cm, trebuia să te rostogolești în ea. Apoi trebuia să iei o poziție pe jumătate culcată pe spate și pe jumătate îngenuncheată. În partea dreaptă, în față, aveai maneta de control - un lucru minuscul -, în stânga „accelerația”, iar lângă fanta de observare un ocular pentru un telescop îndreptat în jos, care aducea o imagine prin nenumărate prisme.

Inițial, RFZ 2 avea o cabină de sticlă, dar nu am mai văzut-o. O cunosc doar cu cabina metalică, cu fanta de vizualizare și hublouri. Dar măcar o cabină presurizată.

Pe lângă căldura provenită de la izolarea apăsătoare din amvon, mai era ceva neplăcut: când motorul prindea viteză și își dezvolta propriul câmp electric, te aflai într-o „stare de imponderabilitate” pentru câteva minute. Abia când sticla cu apă caldă zbura se termina asta. Dar apoi era un zbor foarte plăcut, fără forțe centrifuge. Viteza cu care puteai zbura cu RFZ 2 era atât de fantastică încât nimeni nu te-ar fi crezut. Și când spun: Ai putea zbura în America în aproximativ patru ore și atât de sus încât te aflai mai mult în spațiu decât pe Pământ, atunci ești luat în râs. Probabil că soarta acestei invenții a fost că nimeni nu a crezut rapoartele - Udet și Göring cel mai puțin. Dacă am fi spus că putem zbura cu 600 km/h, atunci poate că s-ar fi întâmplat ceva mai devreme. Dar așa a rămas, cu un sprijin bine intenționat, dar slab, din partea SS-ului, care a cerut secret total pentru aceasta. Am auzit zvonuri că Hitler s-a înfuriat când a aflat mai târziu ce oportunitate rataserăm, pentru că cu această tehnologie am fi putut avea cu ușurință un „bombardier american” în 1942.

Apropo, ignoranța a venit cu siguranță pentru că „sticla cu apă caldă” era foarte mică.

Mai târziu, s-a demonstrat că aceeași tehnologie putea fi utilizată pentru a construi un avion de 45 de metri! (Acesta este Vril 7.)

Progres în toate domeniile - RFZ 7t („V-7”)

A fost o perioadă de progres în toate domeniile. Germania avea cele mai rapide mașini, cele mai rapide și cu cea mai mare rază de acțiune avioane, primul televizor obișnuit (în timpul Jocurilor Olimpice din 1936), cele mai bune filme de divertisment etc. În curând au zburat primele avioane cu reacție, primele rachete cu rază lungă de acțiune erau în curs de dezvoltare. Toate acestea sunt cunoscute.

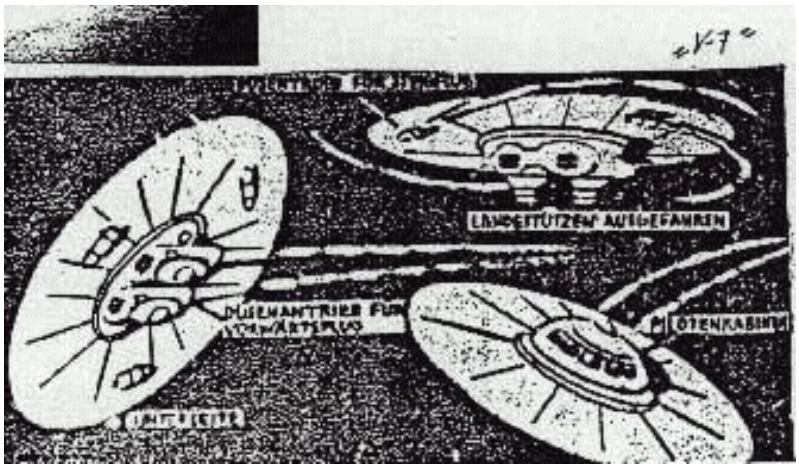

Întrucât tehnologia convențională era acum omniprezentă în ascensiune, au fost întreprinse și încercări cu avioane rotunde cu propulsie convențională. Cu toate acestea, este posibil ca acestea să fi fost inițial obiecte de testare pure, cu care se dorea testarea modului în care un disc sau o mașină de zbor în formă de disc se comportă în aer - destul de similar cu cel al avionului de vânătoare Me-262, testat pentru prima dată cu un motor convențional cu piston. Cu toate acestea, „RFZ-7t” (t = „Turbo”) s-a dezvoltat apoi într-un program independent de disc zburător, care ulterior avea să devină cunoscut sub codul „V-7”.

Istoria acestor „obiecte V-7” cu design convențional nu are legătură directă cu subiectul nostru și s-au publicat deja atât de multe despre ele încât ne putem limita la ceea ce este necesar:

Începând cu iulie 1941, grupurile de dezvoltare Schriever - Habermol și Miethe - Beluzzo au construit mai multe discuri zburătoare convenționale, apoi s-au unit pentru a forma o echipă de dezvoltare și au creat aeronave rotunde funcționale cu propulsie cu reacție - „OZN-uri convenționale”.

Pe 17 aprilie 1945, Dr. Richard Miethe i-a raportat în detaliu lui Adolf Hitler aceste succese: viteză supersonică și performanțe la o altitudine de aproximativ 24.000 de metri. Aceste „OZN-uri convenționale” au contribuit în mare măsură la legenda din jurul discurilor zburătoare germane, întrucât secretul aici nu era la fel de total ca în cazul celor neconvenționale (probabil nimeni din Germania nu bănuia că englezii știau de mult despre aeronava neconvențională „Haunebu”).

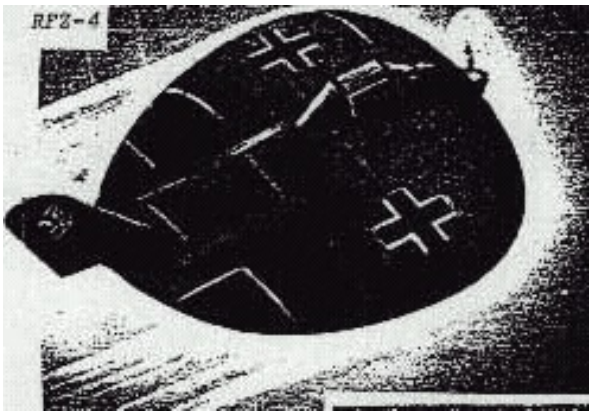

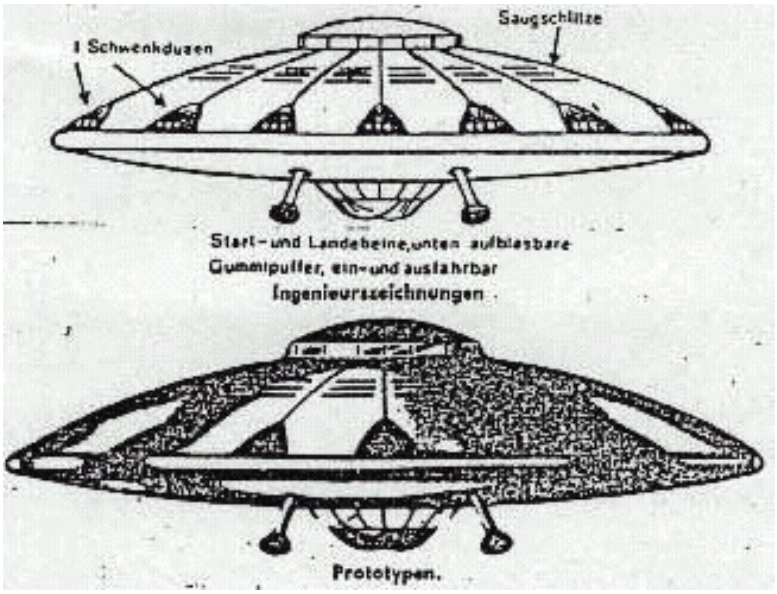

Una dintre puținele fotografii cu discuri zburătoare convenționale arată o lansare în zona Praga; „ OZN-ul” poartă camuflaj alb de iarnă.

Toate proiectele de discuri zburătoare cu propulsie convențională au fost, în opinia mea, produse reziduale ale testelor pentru noul tip de rachetă. Aceasta a început în 1936 cu încercarea de a face să zboare un dispozitiv în formă de disc, care a reușit apoi în 1938/39 cu un simplu motor pe benzină. Probabil că toate acestea nu au avut ca scop altceva decât să vadă cum se va comporta o astfel de formă de celulă în aer. Din cauza secretului strict și a izolării reciproce dintre grupurile individuale de dezvoltare, probabil că nici măcar nu se știa în acele cercuri că RFZ 2 funcționa deja în principiu de la sfârșitul anului 1934. Poate că nici ei nu aveau încredere în această metodă de construcție.

„Giroscoapele cu reacție" despre care s-a vorbit atât de mult mai târziu (Miete, Schriever, Habermol etc.) au fost fie produse reziduale neașteptate - fie poate o deviere deliberată de la celelalte proiecte RFZ „Haunebu" și „Vril". Cu toate acestea, există dovezi serioase că unele dintre aceste dispozitive au devenit chiar funcționale.

Ultima versiune a motorului „V-7" (RFZ-7) ar fi putut reprezenta deja o combinație de tehnologie convențională și neconvențională. O fotografie a acestui „V-7" există în SUA, dar nu am putut să o obținem pentru această carte.

„Foo Fighters", „Fireballs" și „Bubbles".

Sub termenul colectiv „foo fighter", Aliații au numit diverse rachete germane care aveau în comun o formă strălucitoare sau sferică.

În special, însă, probabil că au existat două invenții care se încadrau sub denumirea de „foo fighters": „țestoasa zburătoare" și „bulele de săpun"; două lucruri complet diferite, care totuși au fost considerate de Aliați ca aparținând unuia.

„Țestoasele zburătoare" - numite și „Glob de foc" - au fost dezvoltate de departamentul tehnic al SS (dar nu și al SS-E-IV) din Wiener Neustadt. Aceste dispozitive erau sonde zburătoare controlate de la distanță. Forma lor exterioară amintea de cea a unei carapace de broască țestoasă. Numai în aer, „globurile de foc" sau „țestoasele zburătoare" dezvoltau un halou luminos puternic datorită unei incluziuni speciale de combustibil, ceea ce ducea apoi la impresia optică a „tipicului Foo Fighter".

Scopul acestor sonde de zbor era de a perturba sistemele de aprindere ale bombardierelor inamice. Această tehnologie datează de la o dezvoltare ulterioară a tuburilor Klystron - care s-ar putea să nu fi funcționat încă așa cum și-o imagina cineva. „Oprirea aprinderii" eficientă - numită pitoresc de SS „raze ale morții" - a fost creată abia mai târziu și probabil prin utilizarea altor mijloace tehnice. De atunci, această „oprire a aprinderii", defectarea echipamentelor electrice, este tipică pentru apariția OZN-urilor. Aceste

„mijloace pasive de luptă” arată, de asemenea, puțin din componenta ideologică a căutării „armelor non-violente”.

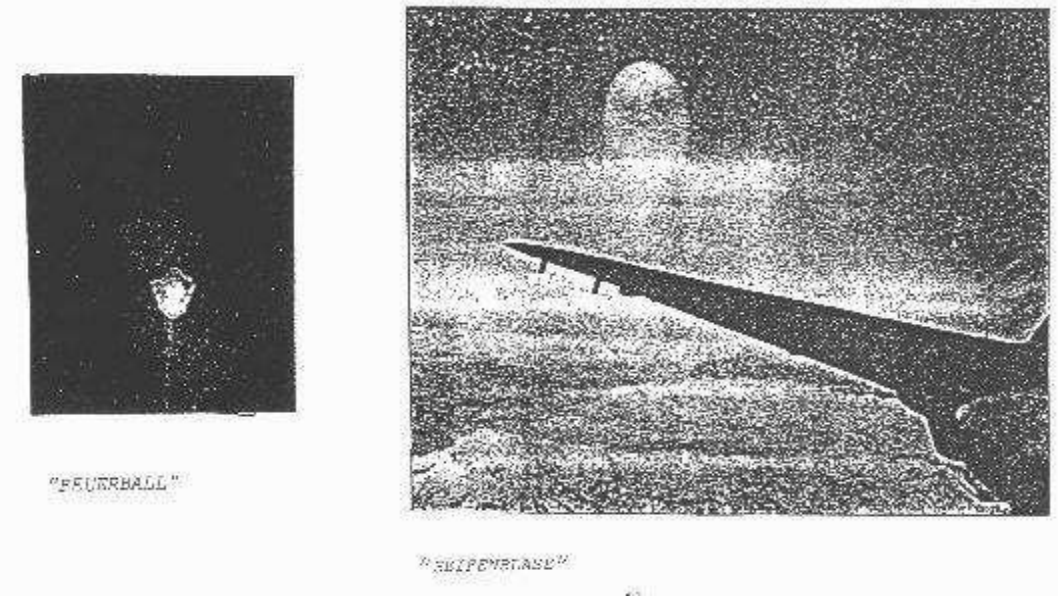

„Bulele” adesea denumite „foo fighters” erau cu totul altceva. Acestea nu erau practic altceva decât niște simple baloane care conțineau spirale metalice subțiri menite să interfereze cu radarul avioanelor inamice. Ar fi trebuit să irite în special „mașinile de pionerie” ale unităților de bombardament aliate. Succesul acestei idei ar fi putut fi mic - în afară de efectul psihologic.

„Baloanele de săpun” aveau diferite dimensiuni. Pentru misiunile de noapte erau în mare parte negre, iar pentru misiunile de zi erau fabricate în mare parte din folie ușoară sau aproape transparentă. În principiu, erau mici adaptări ale baloanelor meteorologice. Aceste „bule de săpun” - „Foo-Fighters” au provocat odată uimire mult timp după 1945. Unele dintre ele s-au înălțat în stratosferă și au rătăcit în jurul jumătății Pământului fără un stăpân, pentru a stârni uimirea ca „OZN-uri” undeva. Întrucât Japonia a permis, de asemenea, ca „bulele de săpun” să se înalțe experimental datorită cooperării germano-japoneze, apariția lor în zona Japoniei și Coreei este aproape evidentă; și, de asemenea, „bulele de săpun” japoneze au rezistat parțial, desigur, ani de zile.

Nu toate „OZN-urile” erau rotunde

Un avion de vânătoare neobișnuit a fost proiectat de Dr. Lippisch, de tipul „DM-1”. Acest avion mic a atins în faza de testare, cu motor de recul, deja o viteză de 1360 km/h. Ulterior, însă, a fost introdusă o versiune mini a

SM-Levitator (motor Vril), pentru care ar fi trebuit să servească drept model „SM-Lev.-A”, care propulsa micul RFZ-2.

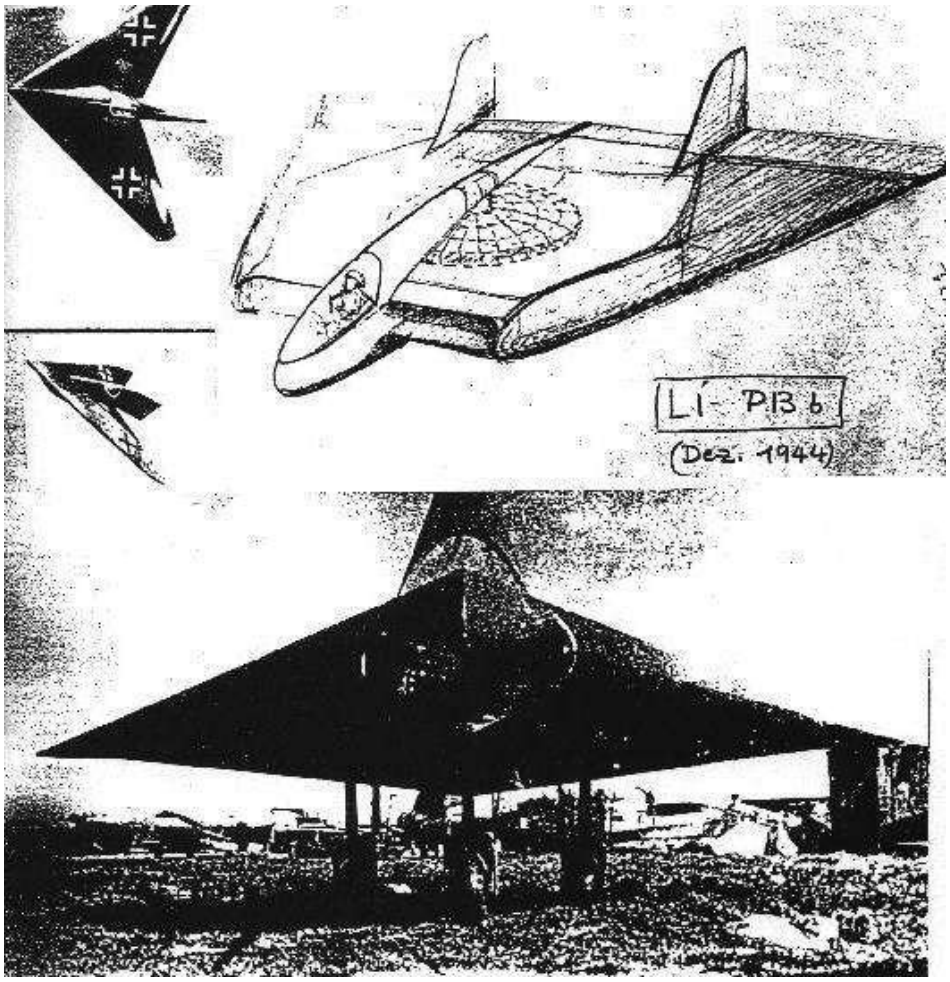

Acest efort a fost concluzia logică, pornind de la cunoștințele acumulate până atunci, că aeronavele în formă de disc nu erau capabile să execute manevre tipice de viraj în luptele aeriene cu avioanele de vânătoare inamice. Viteza superioară nu era suficientă în acest scop și, mai presus de toate, ar fi putut reprezenta o problemă fundamentală pentru a combate o tehnologie aeronautică precum cea a Aliaților, care trebuie să fi părut aproape din epoca de piatră în comparație cu o aeronavă Vril, cu mijloace de un nivel mental-tehnic complet diferit. Prin urmare, conceptul DM-1 a fost rezultatul considerației de a găsi o cale de mijloc.

Oamenii Vril din AUufwind - Vril 1

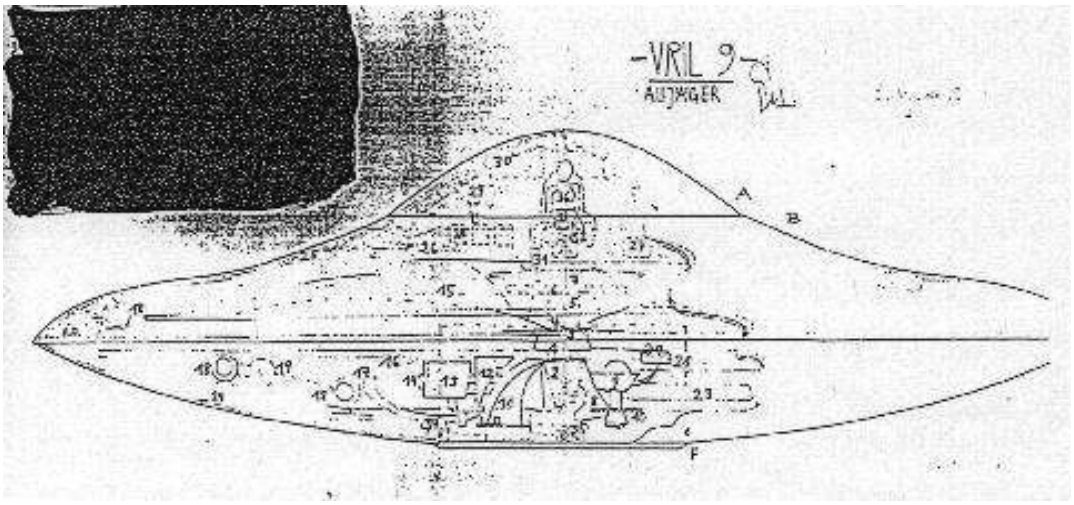

După separarea din ce în ce mai clară a Societății Vril de Societatea Thule - și, prin urmare, distanțarea tot mai mare a poporului Vril de conducerea statului - evident că se formase o distanță, nu în ultimul rând ideologică. În timp ce poporul Thule se putea baza astfel pe sprijinul masiv al SS, poporul Vril era în mare parte pe cont propriu. Cu siguranță nu erau adversari declarați ai conducerii național-socialiste - dar nici nu erau susținători docili ai forțelor aflate la putere. Prin urmare, Societatea Vril nu se putea baza pe sprijinul statului pentru proiectele sale. Acest lucru s-a schimbat după succesul atât de ridiculizatului RFZ-2. Acum existau mai multe oportunități decât înainte pentru Poporul Vril, deși nu în măsura în care putea revendica SS-E-IV „Soarele Negru” (brațul direct al poporului Thule).

Societatea Vril a primit propriul sediu în Brandenburg și, de asemenea, sprijin suplimentar. Așadar, proiectul „Vril-1” putea fi demarat. Scopul acestei dezvoltări era evident un avion de vânătoare. Iar Vril-1 a fost construit cu succes în mai multe versiuni. Așadar, pe lângă versiunea cu un singur loc, a existat și una cu două locuri, cu o cupolă din plexiglas relativ mare.

Modelul succesor, Vril-2, a fost probabil construit ca prototip, dar apoi casat. Totuși, acest lucru nu este chiar sigur. Avionul de luptă universal pentru apărarea Reich-ului fusese cu siguranță planificat în Vril-9, care nu a mai fost realizat.

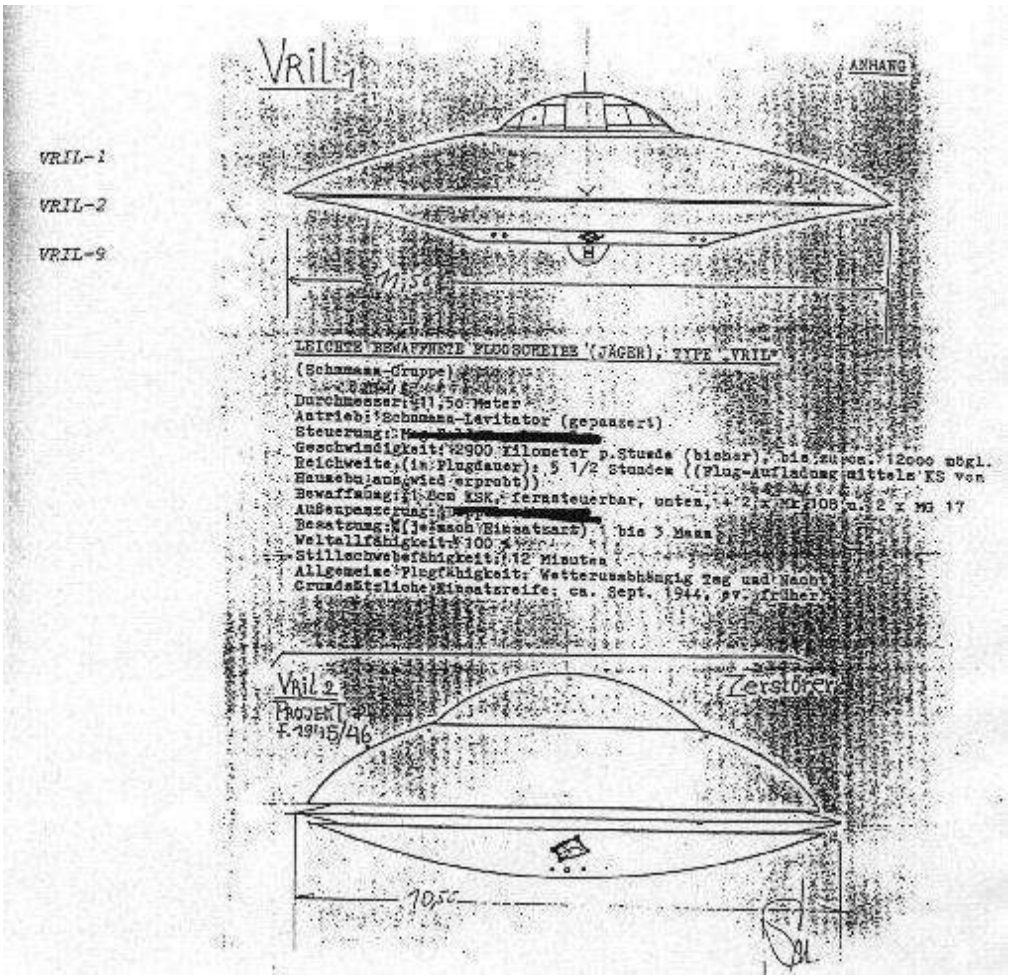

Dezavantajul metodei de construcție Vril era motorul Vril mare și ocupant de spațiu. Avantajul, însă, era metoda de producție rapidă și ieftină - și probabil și fiabilitatea uimitoare.

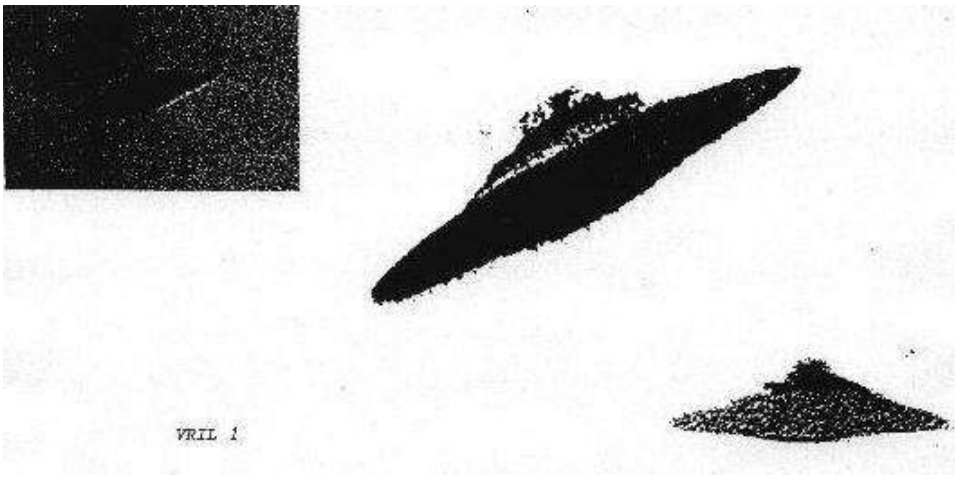

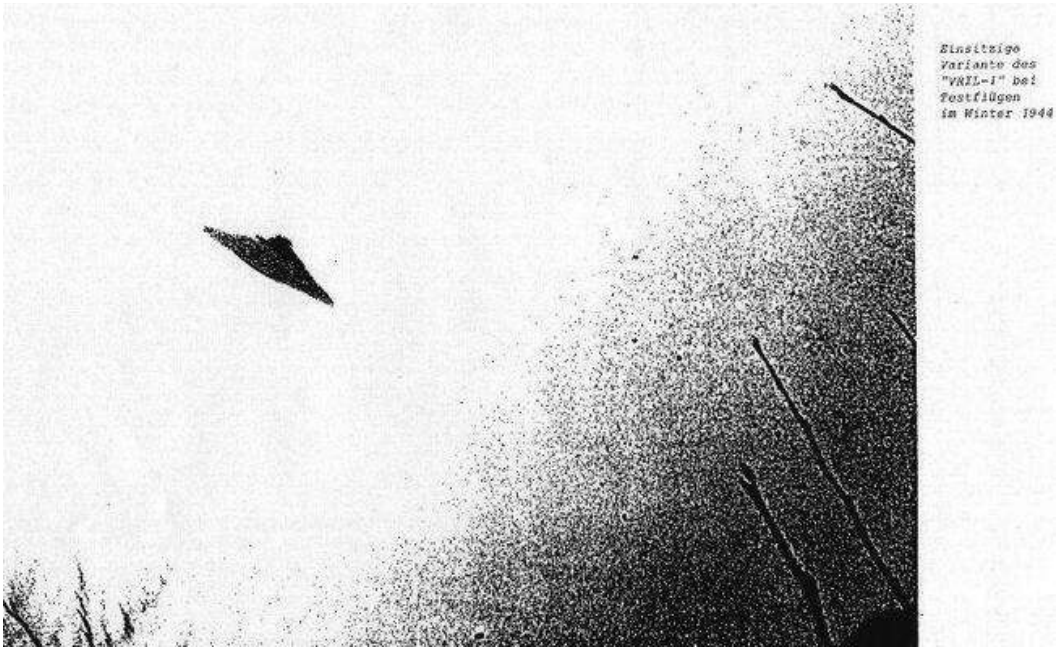

„Motorul Thule”

În competiție cu Vril - Triebwerk - dar cu siguranță într-o competiție camaradească cu schimb de experiență - formațiunea SS „ezoterică” „Schwarze Sonne” (mai târziu SS-E-IV și SS-EV), fondată de oamenii Thule, a dezvoltat și o unitate de propulsie neconvențională: „Thule - Triebwerk” - care mai târziu ar trebui să primească numele de „Thule – Tachyonator”.

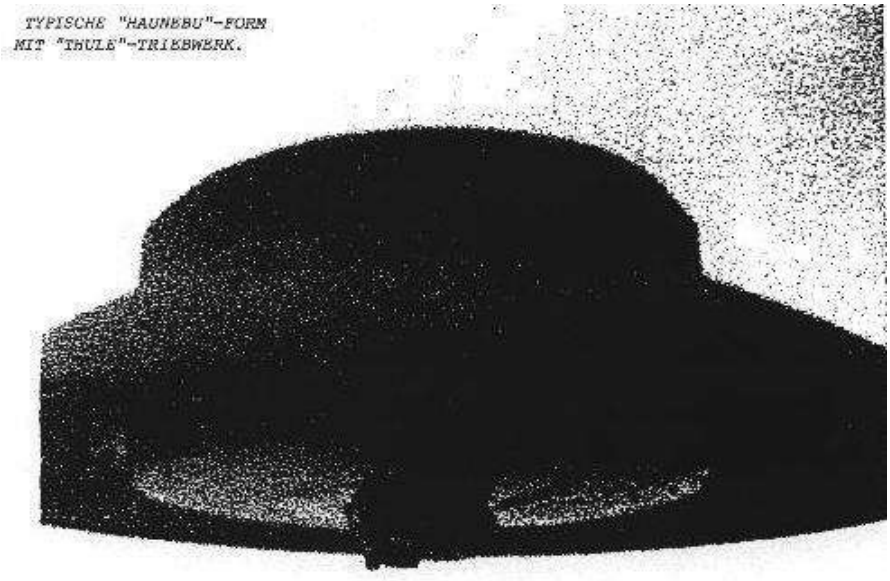

Inițial însă, această dezvoltare nu a fost cu siguranță în competiție cu motoarele Vril. Mai degrabă, scopul era de a crea o sursă de energie pentru Germania, independentă de materiile prime. Germania depindea în mare măsură de țițeiul din străinătate. Producția de benzină din cărbune brun era deja un pas către independența față de petrol - dar nici pe departe suficientă. În rest, era vorba despre ideea ideologică a „sursei divine de putere”. - Multe gânduri care, într-un anumit fel, par de mare actualitate astăzi!

În ciuda tuturor celorlalte dificultăți și a enormei superiorități numerice a inamicului, se poate spune că Germania a pierdut războiul, în special pe „frontul materiilor prime”.

Prin urmare, considerațiile economice au condus la apariția motorului Thule. Dacă producția de discuri zburătoare ar fi fost în prim-plan, acestea ar fi fost probabil disponibile încă din 1943. Deoarece deja în 1941 zbura „Haunebu 1”. Dacă informațiile sunt corecte, acest avion rotund de mari dimensiuni s-a pierdut în timpul unui zbor de recunoaștere deasupra Mării Irlandei.

Multă vreme însă, accentul principal al SS-E-IV a fost probabil mai puțin pus pe discurile zburătoare și mai mult pe sursa de energie în sine.

Astfel, construirea intenționată a discurilor zburătoare de către „soarele negru” a început relativ târziu - probabil doar atunci când trebuiau căutate deja ultimele posibilități.

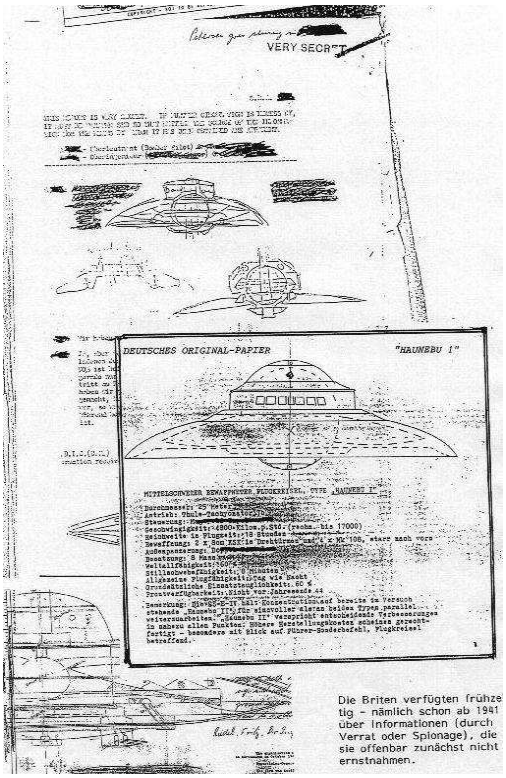

Motorul Thule, „Haunebu” și „DO-STRA”

Dimpotrivă față de Societatea Vril, aeronavele inspirate de Cercul Thule cu „Motor Thule” s-ar fi putut bucura de un sprijin puternic din partea conducerii, deși metoda lor de producție consuma mult mai mult timp și era mult mai costisitoare din toate punctele de vedere. Avioanele rotunde „SS - Entwicklungsabteilung IV” - SS-E-IV – ale seriei de tip „Haunebu” (numită „Hownebol” de către Aliați) avea însă avantajul față de tehnologia Vril de a permite sarcini utile considerabil mai mari datorită motorului Thule care economisea spațiu. De asemenea, construcția celulei era complet diferită.

Modelul Thule/SS - E - IV - tip „Haunebu II” era, de fapt, deja destinat producției de serie. Se spune că a avut loc o licitație între companiile de avioane Dornier și Junkers, care s-a decis în favoarea Dornier la sfârșitul lunii martie 1945. Denumirea oficială a navei grele „Flug kreisel” urma să fie Do-Stra (= DOrnier-STRAtosphärenflugzeug). Se știe, însă, că această producție de serie nu a avut loc. Pre-„seriile” de „OZN-uri” germane erau practic doar în serie în ceea ce privește motoarele, în timp ce caracteristicile externe diferă întotdeauna.

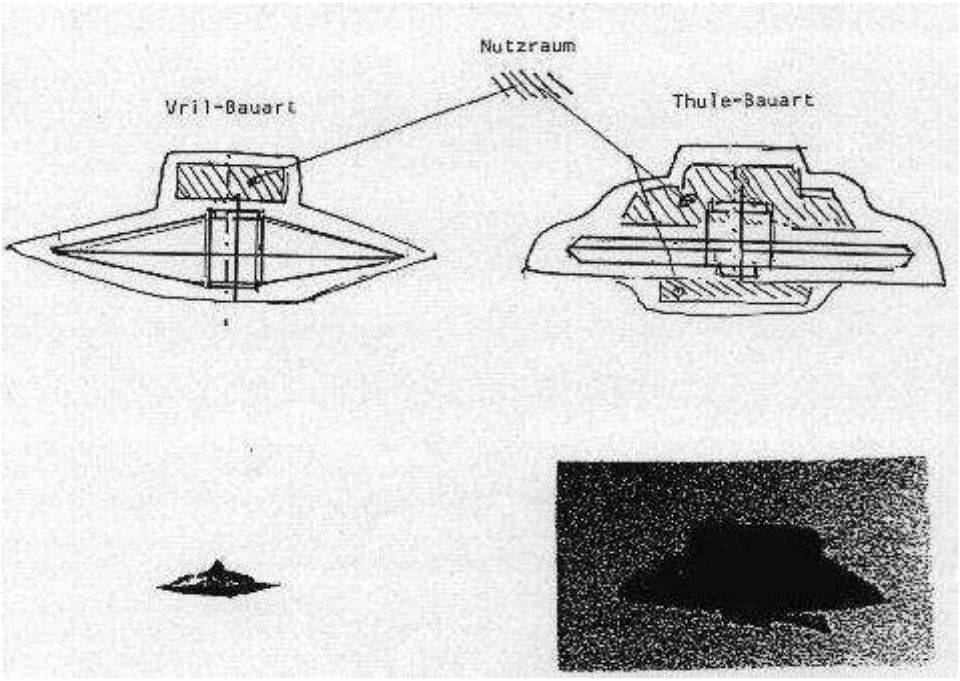

Totuși, nu se poate exclude complet faptul că începutul unei serii mici Haunebu - II/Do-Stra a avut succes. Diversele fotografii „OZN” apărute după 1945, cu aspectul foarte tipic al acestei construcții germane, sugerează această posibilitate.

Convertorul de tahioni Coler

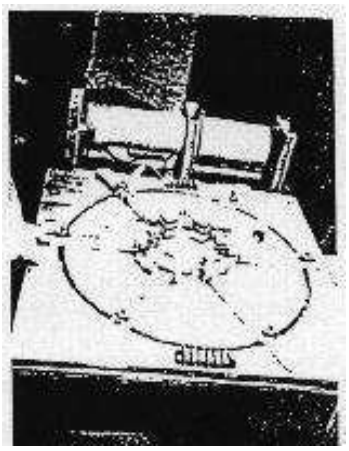

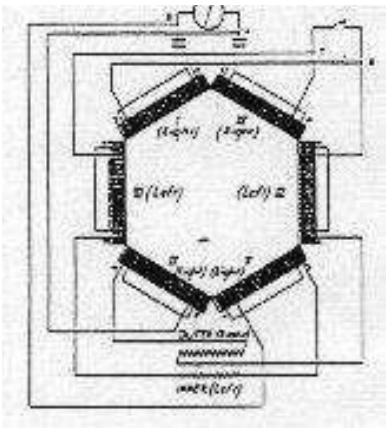

Fără a intra în detalii tehnice - există suficiente alte publicații - convertorul de tahioni inventat de căpitanul german Hans Coler trebuie menționat pe scurt, deoarece această tehnologie a fost utilizată de SS-E-IV pentru motoarele Thule. Aceasta a fost una dintre diferențele dintre motorul Thule și motorul Vril.

De asemenea, în alte scopuri, convertorul Coler-tahionic a fost deja pregătit și destinat producției în serie de la sfârșitul anului 1944.

La marginea istoriei motorului Thule ar trebui atins proiectul unui mic „spion zburător”.

Sub numele „Ochi Gamagic” a fost planificat un obiect de mărimea pumnului unui om, care ar trebui să poată zbura ca un „spion” de supraveghere și ascultare prin fiecare fantă a ferestrei - fără zgomot și fără semnale de alarmă - pentru a putea efectua spionaj în centrul inamicului. Acest „Ochi Gamagic” urma să fie lansat din aer deasupra teritoriului inamic și apoi să-și ocupe pozițiile prin telecomandă, pe care le-ar fi putut schimba după bunul plac. Prevăzut cu un mecanism de autodistrugere, ar fi fost și precursorul unei „mine cu rază lungă de acțiune”.

Totuși, este greu de imaginat că în 1943/44 deja erau fezabile din punct de vedere tehnic astfel de camere de televiziune și dispozitive de ascultare de dimensiuni reduse, necesare pentru „Ochiul Gamagic”. Astăzi, însă, o astfel de construcție ar fi ușor de utilizat, mai ales cu ajutorul japonezilor.

Cine știe dacă „OZN-urile” nu lansează acum diverși „Ochi Gamagici” pentru a spiona informații importante?

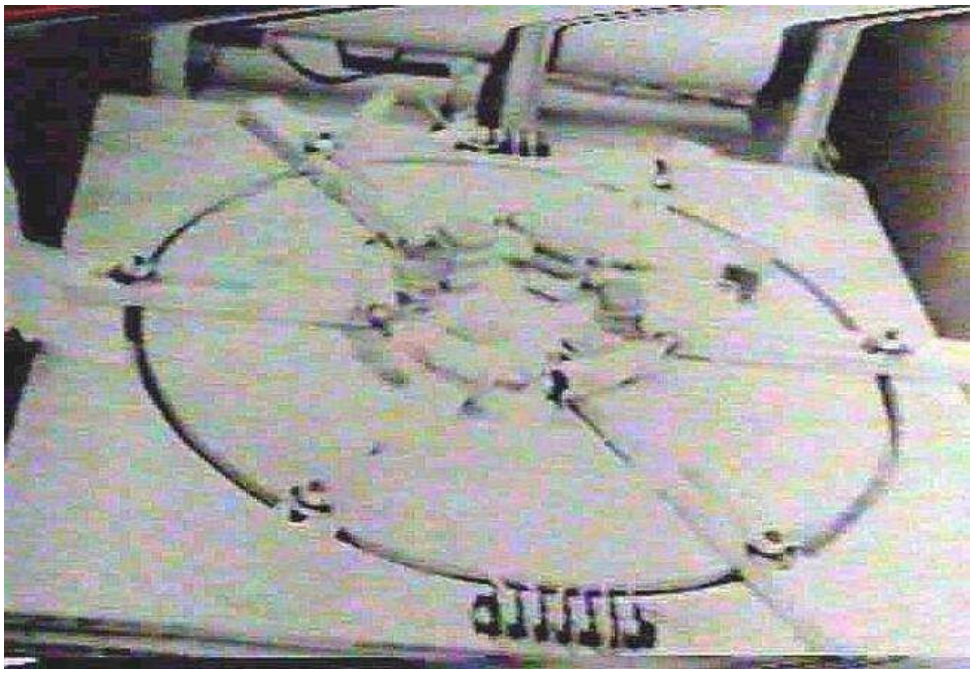

Ochiul Gamagic

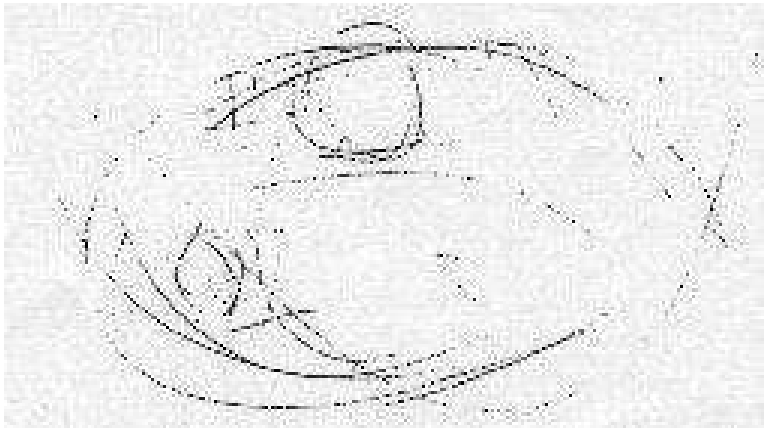

Haunebu

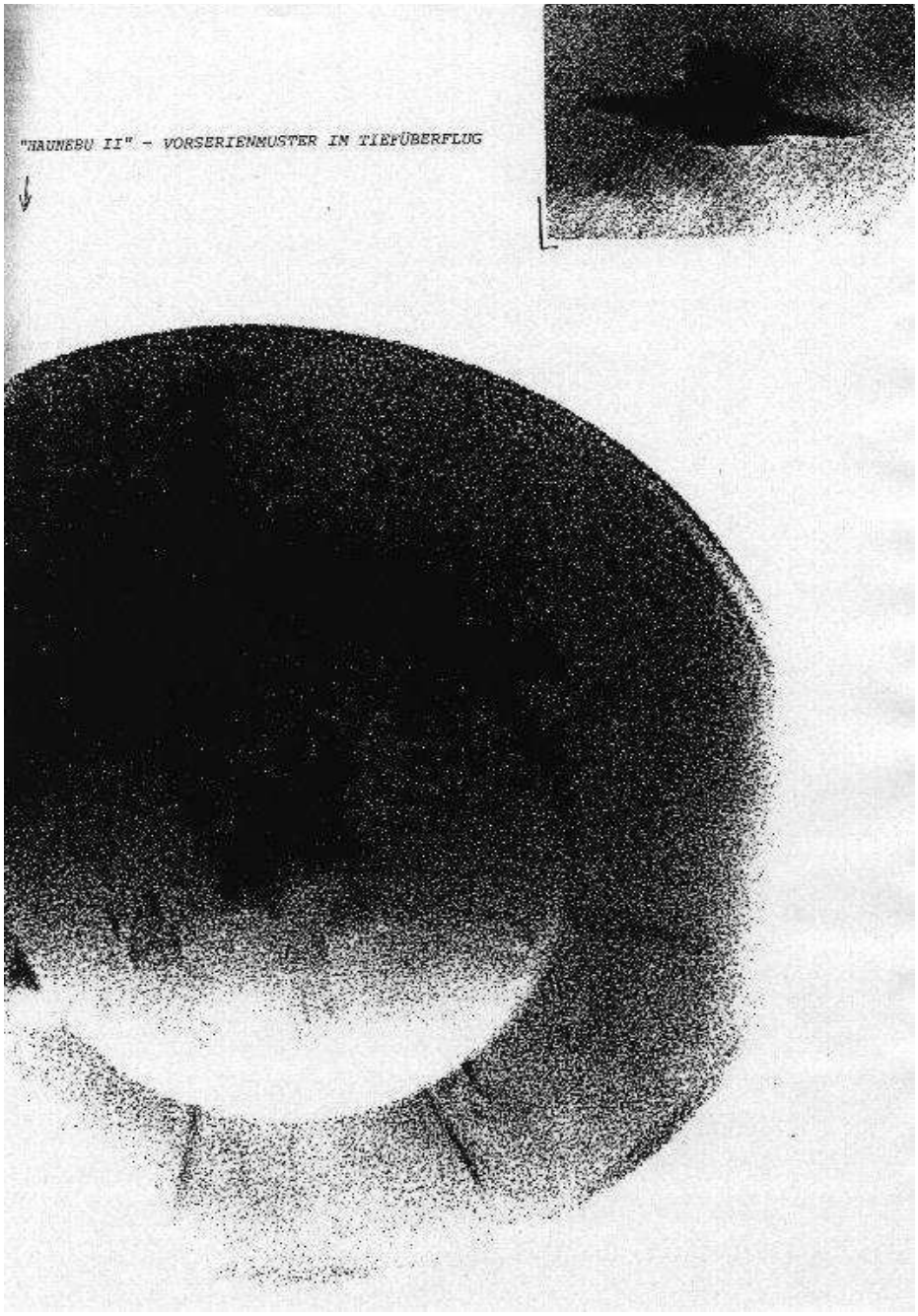

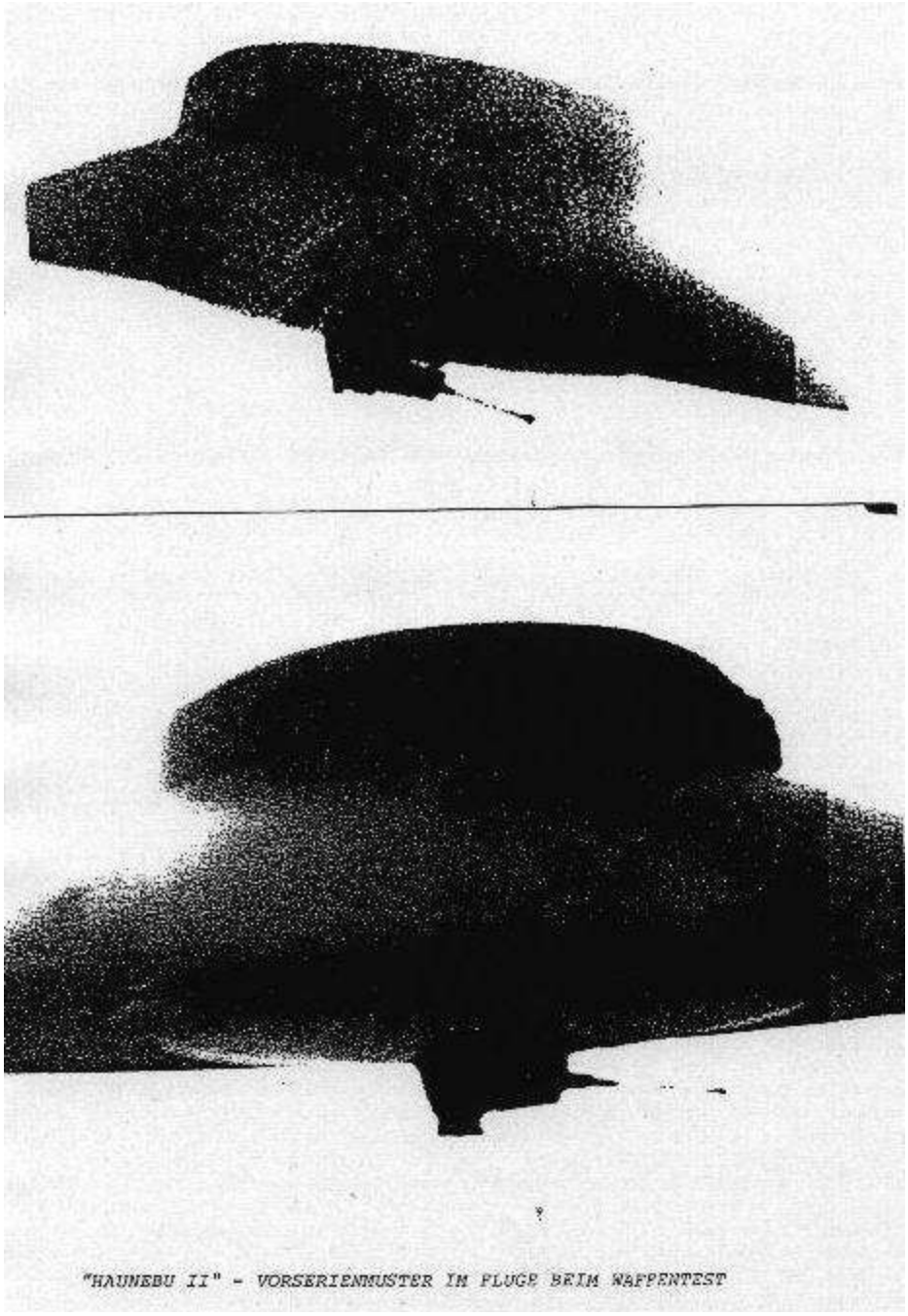

"HAUNEBU II" - VORSERIENMUSTER IM FLUGE BEIM WAFFENTEST

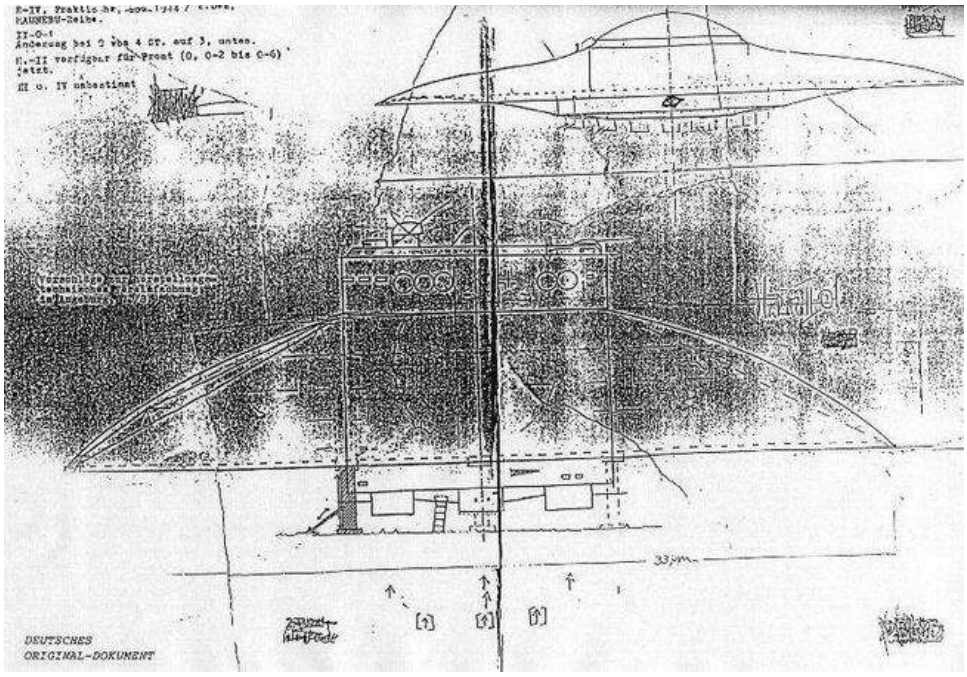
DEUTSCHES
ORIGINAL-DOKUMENT

Haunebu 2

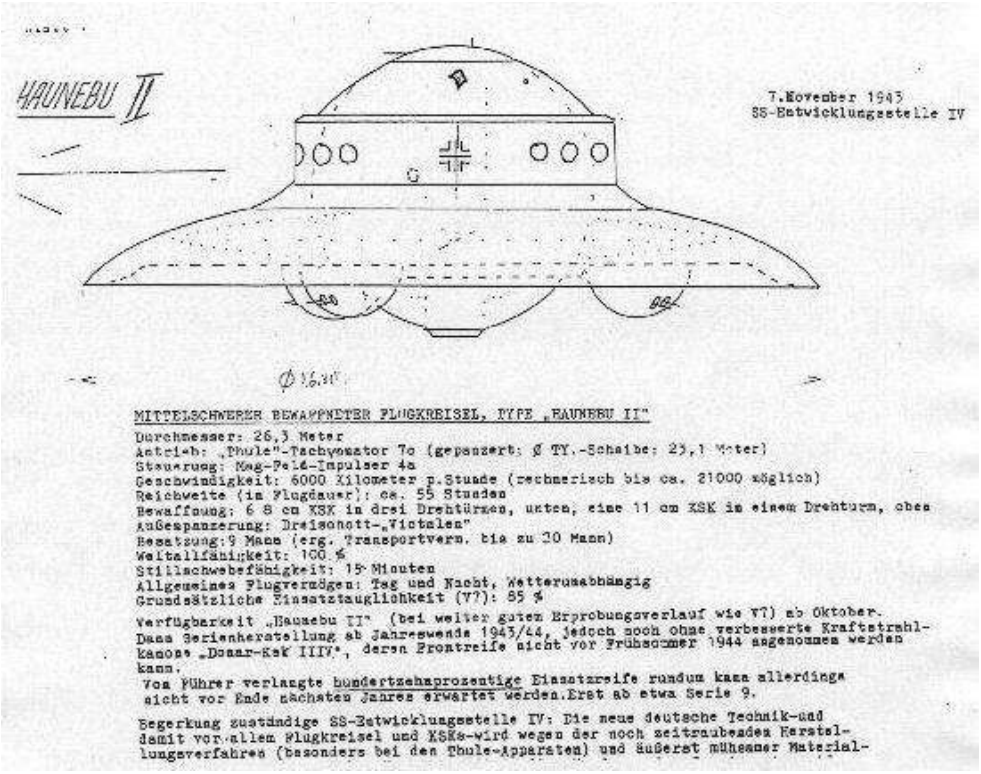
HAUNEBU II
7.November 1943
SS-Entwicklungsstelle IV
MITTELSCHWERER BEWAFFNETER FLUGKREISEL, TYPE „HAUNEBU II"
Durchmesser: 26,3 Meter
Antrieb: „Thule"-Tachyonator To (gepanzert; Ø TY.-Schaibe: 23,1 Meter)
Steuerung: Mag-Feld-Impulser 4a
Geschwindigkeit: 6000 Kilometer p.Stunde (rechnerisch bis ca. 21000 möglich)
Reichweite (im Flugdauer): ca. 55 Stunden
Bewaffnung: 6 8 cm KSK in drei Drehtürmen, unten, eine 11 cm KSK in einem Drehturm, oben
Außenpanzerung: Dreischott-„Victalen"
Besatzung:9 Mann (erg. Transportverm. bis zu 20 Mann)
Weltallfähigkeit: 100 %
Stillschwebefähigkeit: 15 Minuten
Allgemeines Flugvermögen: Tag und Nacht, Wetterunabhängig
Grundsätzliche Einsatztauglichkeit (V7): 85 %
Verfügbarkeit „Haunebu II" (bei weiter gutem Erprobungsverlauf wie V7) ab Oktober.
Dann Serienherstellung ab Jahreswende 1943/44, jedoch noch ohne verbesserte Kraftstrahl-Kanone „Donar-Ksk IIIV", deren Frontreife nicht vor Frühsommer 1944 angenommen werden kann.
Vom Führer verlangte hundertzehnprozentige Einsatzreife rundum kann allerdings nicht vor Ende nächsten Jahres erwartet werden.Erst ab etwa Serie 9.
Bemerkung zuständige SS-Entwicklungsstelle IV: Die neue deutsche Technik-und damit vor allem Flugkreisel und KSKs-wird wegen der noch zeitraubenden Herstellungsverfahren (besonders bei den Thule-Apparaten) und äußerst mühsamer Material-

7 noiembrie 1943

SS - biroul de dezvoltare

IV.

GIROSCOP ZBURĂTOR ARMAT MEDIU, TIP „HAUNEBU II”

Diametru: 26,3 metri

Propulsie: „Thule” - Tachyonator 7c (blindat; diametru TY. - disc: 23,1 metri) Control: Mag - Câmp - Impulser 4a

Viteză: 6000 kilometri pe oră (calculabil până la aproximativ 21000 posibil) Autonomie (timp de zbor): aproximativ 55 de ore

Armament: 6 tunuri KSK de 8 cm în trei turele rotative, dedesubt, un tun KSK de 11 cm într-o turelă rotativă, deasupra. Blindaj exterior: triplu perete despărțitor - „Victalen”.

Echipaj: 9 oameni (se adaugă nave de transport până la 20 de oameni). Capacitate spațială: 100 %.

În plutire: 15 minute

Capacitate generală de zbor: Zi și noapte, independent de vreme, de bază

Capacitate operațională (V7): 85 %.

Disponibilitatea tunului „Haunebu II” (cu progrese bune în teste, la fel ca V7) din octombrie. Apoi, producția de serie a început la începutul anilor 1943/44, dar tot fără tunul cu reacție îmbunătățit „Donar-Ksk IIIV”, a cărui disponibilitate pentru front nu putea fi presupusă înainte de începutul verii anului 1944.

Cu toate acestea, Führer a cerut o disponibilitate de utilizare de 100%, dar nu se poate aștepta înainte de sfârșitul anului viitor. Abia începând cu seria 9.

Observația responsabilului SS - Entwicklungsstelle IV: Noua tehnologie germană - și odată cu ea mai ales giroscoapele de zbor și KSK-urile - nu este utilizată din cauza procedurilor de fabricație care necesită încă mult timp (în special în cazul aparatelor Thule...) și a costurilor extrem de laborioase ale materialelor și producției.

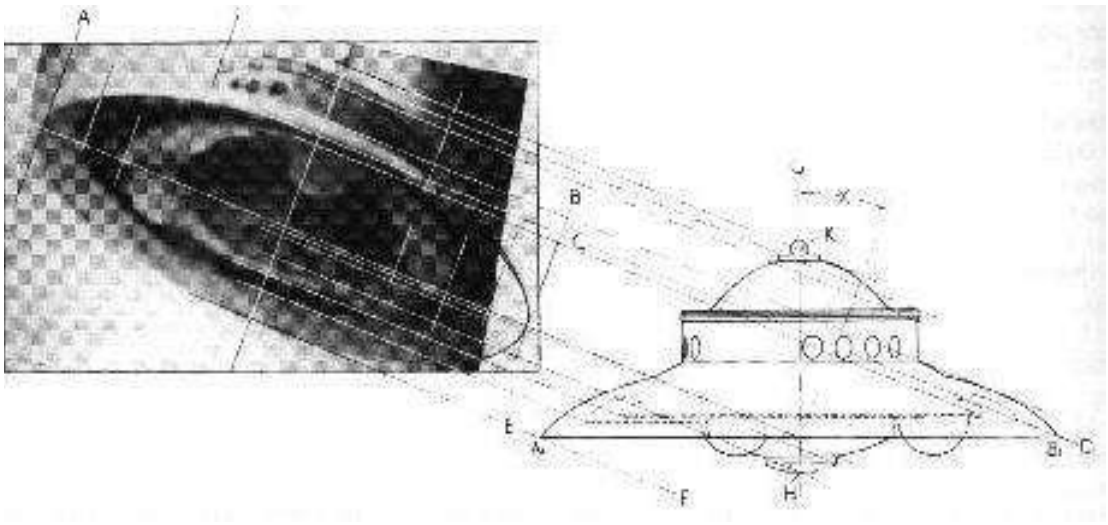

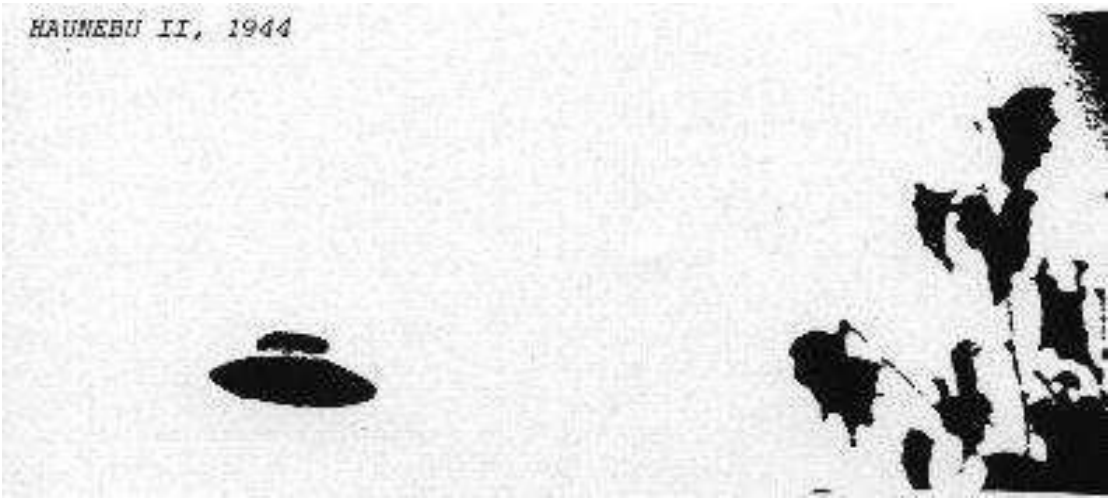

Această fotografie OZN a fost prezentată de George Adamsky în 1952, dar există și afirmații conform cărora nu a fost făcută în California în 1952 - dar în Norvegia la începutul anului 1945.

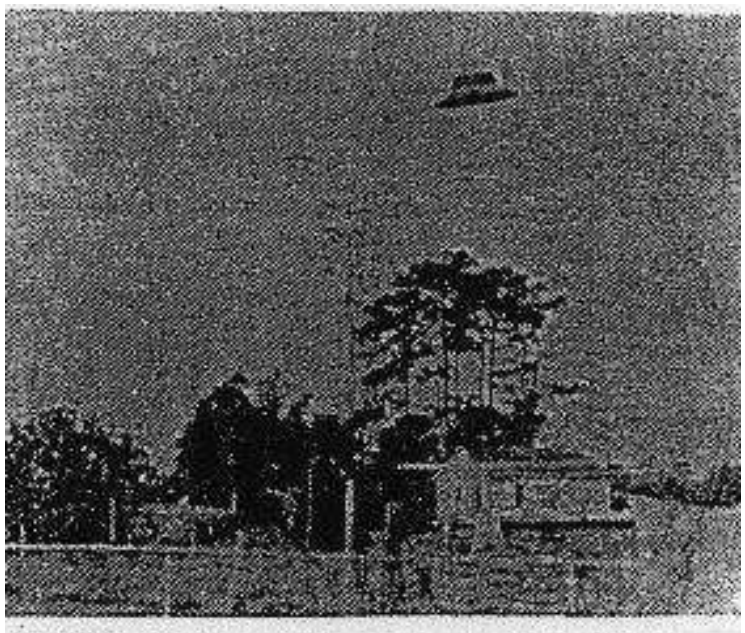

Ein UFO auf der Flugroute 1 über Jacksonville, Florida, USA. Am 11.2.1967 fotografierte Jammie Romée über ihre Wäscheleine hinweg das Flugobjekt.

Raumschiff II im Tiefüberflug

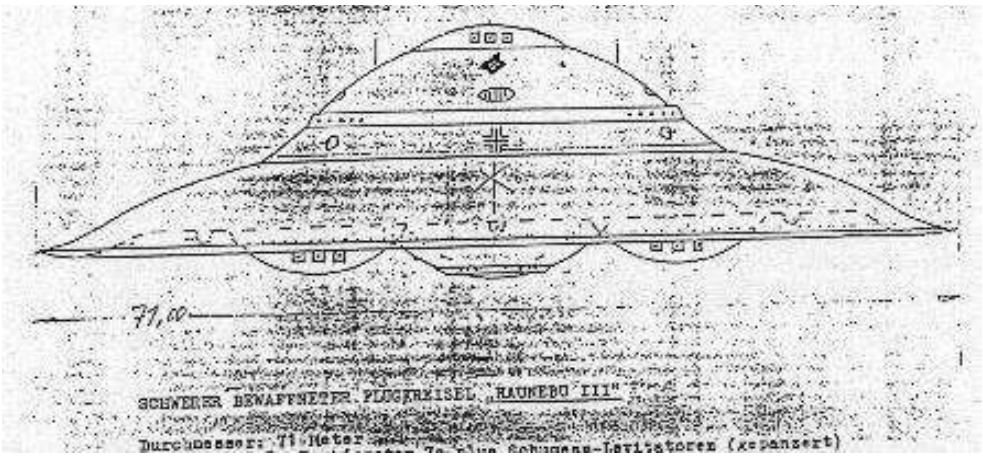

Giroscop de zbor puternic înarmat „Haunebu III”
diametru 71 metri
Acționare: Thule - Tachyonator 7c plus Schumann - Levitatoare (blindate)

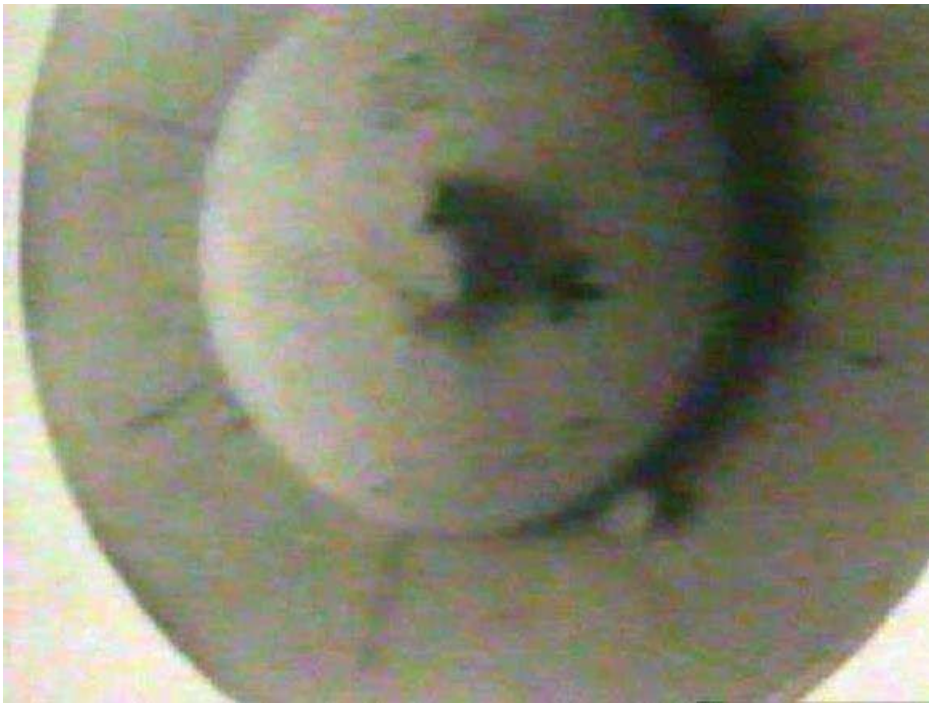

Fotografie din 1979, unde se poate vedea clar crucea cu bara din dreapta. De asemenea, interesant este numărul de serie din stânga sus, ceea ce face ca utilizarea să fie probabilă în domeniul militar.

Haunebu 3 - Nava spațială pentru Marte

Într-o perioadă în care viitorul Germaniei și al puținilor săi aliați era deja extrem de amenințat, SS-E-IV a construit giganticul disc zburător „Haunebu III” - cu un diametru de aproximativ 71 de metri, cea mai mare mașină de zbor de acest fel cunoscută vreodată.

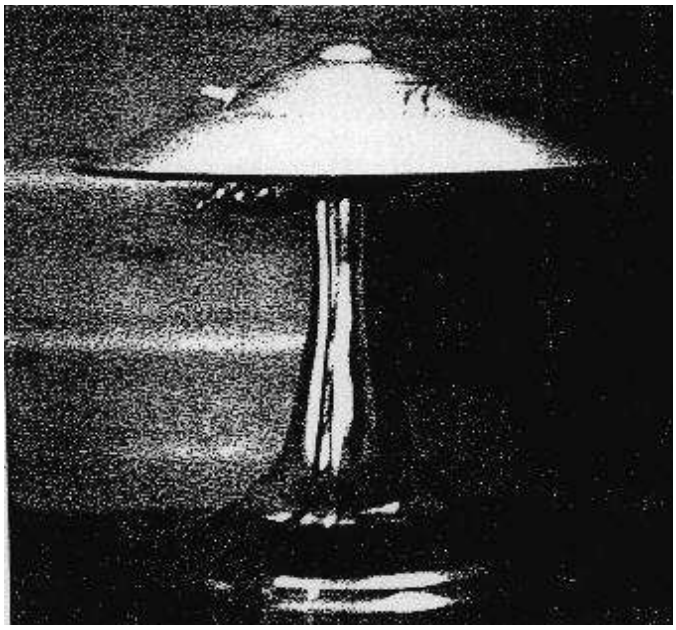

Model de birou al "Haunebu III"
(Construit, respectiv; reconstruit, de un cercetător privat german.)

Există două referințe concrete la un zbor pe Marte al lui Haunebu III, care a fost probabil lansat pe 20 aprilie 1945. În termeni pur matematici, Haunebu III ar fi putut ajunge pe Marte. - Despre această întreprindere s-a scris în alte cărți, așa că vrem să ne limităm aici la acel aspect din ea, care este posibil în legătură directă cu „Proiectul Vril”. „Proiectul Vril” se baza pe presupunerea de a aduce forțe aliate dintr-o altă lume. Poate că Haunebu III trebuia să pregătească baze pe Marte în acest scop? - Fără îndoială, o presupunere foarte îndrăzneață. Dar ce alt motiv rezonabil ar fi putut avea zborul adesea controversat și totuși poate real pe Marte...?

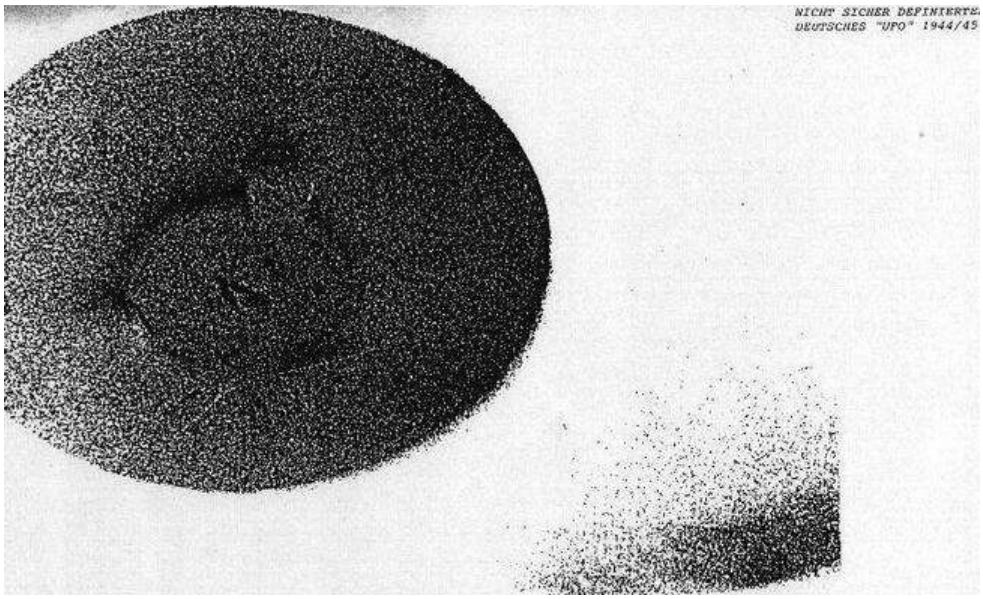

„Dispozitivul Andromeda” - Visul lui Thule despre cel mai îndepărtat cosmos....

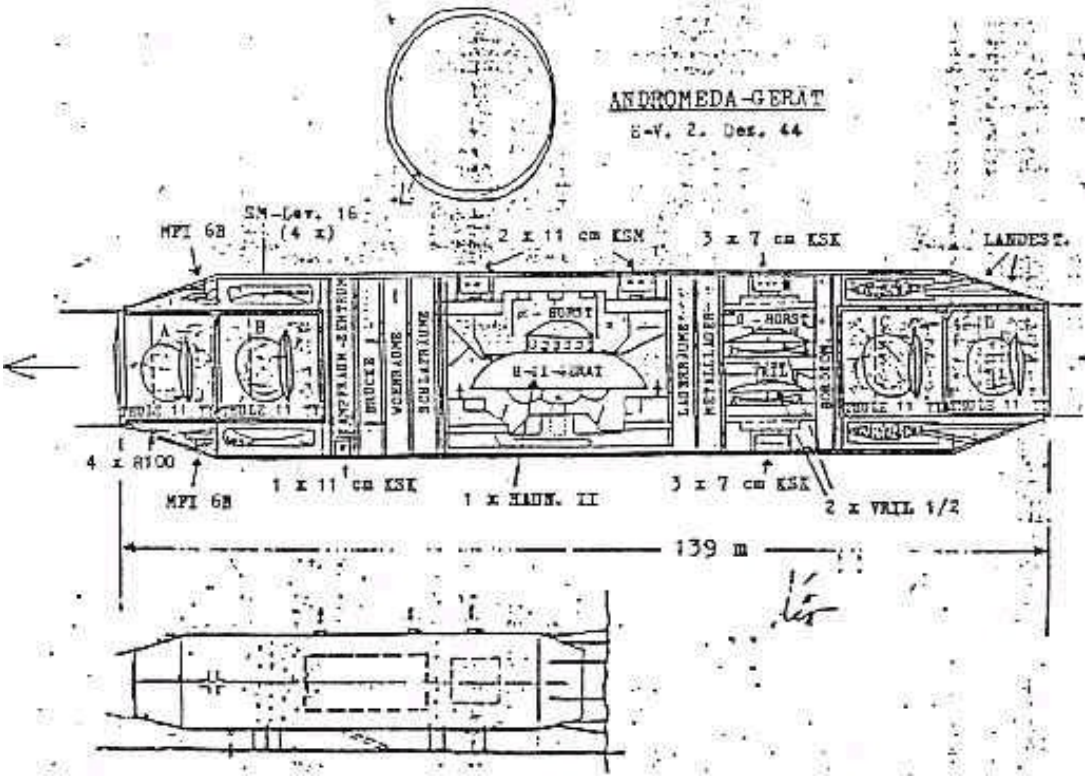

DISPOZITIV ANDROMEDA, EV, 2 decembrie, 44

Purtător înarmat și navă spațială cu rază lungă de acțiune „Dispozitivul Andromeda”.

Probabil inspirați de proiectele „canalului dimensional” - Vril - și convinși că și navele spațiale „Thule” trebuiau să poată ajunge în cele mai îndepărtate colțuri ale cosmosului, SS-E-IV a format o unitate specială pentru dezvoltarea și realizarea navei „Thule”. „Andromeda - Device”, o navă spațială gigantică în formă de cilindru, care ar trebui să poată servi drept navă-mamă pentru „Haunebus” și „Vrils”. Acest nou departament, SS-EV, a lucrat la un proiect de navă spațială, care cu siguranță nu a primit numele „Andromeda” din întâmplare, deoarece această navă spațială, echipată cu patru motoare Thule, urma să inițieze o cucerire organizată a universului îndepărtat.

Date tehnice precum raza de acțiune, armamentul, blindajul extern, echipajul, capacitatea spațială, levitația statică, generalități... nu ne sunt disponibile în acest moment.

Cât de mult a prosperat acest proiect este greu de spus. Probabil că nu a depășit stadiul de lucrare pe hârtie sau primele încercări. Cu toate acestea, în perioadele ulterioare, diverse

Au apărut „fotografii cu OZN-uri”, care arătau aparate care amintesc de proiectul „Andromeda - dispozitiv”.

Giroscop de zbor - testare, stare/număr de zboruri de testare:

HAUNEBU I, (disponibil 2 bucăți) 52 E-IV

HAUNEBU II (disponibil 7 bucăți) 106 E-IV

HAUNEBU III (disponibil 1 bucată) 19 E-IV (VRIL I) (disponibil 17 bucăți) 84 (Schumann)

Recomandare:

Certificarea testării finale și a producției „Haunebu II” + „VRIL 1”

Spre noi țărmuri...

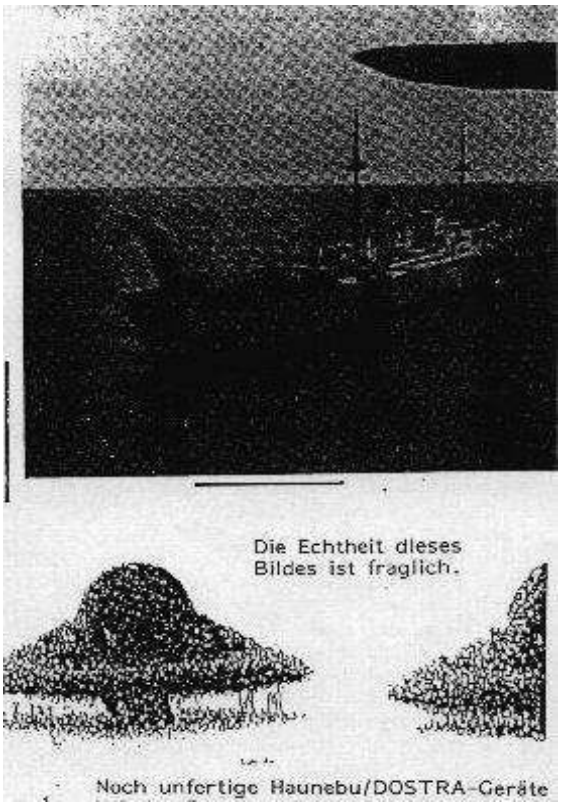

În 1938, a fost pusă în mișcare faimoasa aventură germană în Antarctica, culminând cu acapararea unei suprafețe extraordinare de pământ numită „Neuschwabenland” (după nava-mamă a căpitanului Ritscher, „Schwabenland”, de pe care a plecat aventură). Inițiatorul acestei aventuri către noi țărmuri a fost Hermann Göring - și, prin urmare, Forțele Aeriene Germane.

De asemenea, despre acest capitol neobișnuit al activității germane s-a scris deja mult; la fel și despre „mișcarea de lansare” în care flote întregi de submarine au contribuit la stabilirea unor baze secrete - în special în „Neuschwabenland”. Sunt cunoscute și încercările de invazie aliate de acolo. Așadar, credem că, în legătură cu „proiectul special VriI”, vom aborda doar acest complex de subiecte. Oricât de probabil este ca „Haunebu” și „V-7” să fi operat din Noua Șvabie, se poate presupune că „Proiectul Vril” a fost realizat în mare măsură de pe teritoriul fostului Mare Reich German. Aceasta nu exclude faptul că avioanele Vril ar fi putut fi

staționate și în Antarctica - în ceea ce privește activitatea „Societății Vril” în mod direct, aceasta s-ar fi putut desfășura predominant doar în țară.

Doar pentru a fi complet, este inclusă aici o scurtă prezentare a acestui subiect.

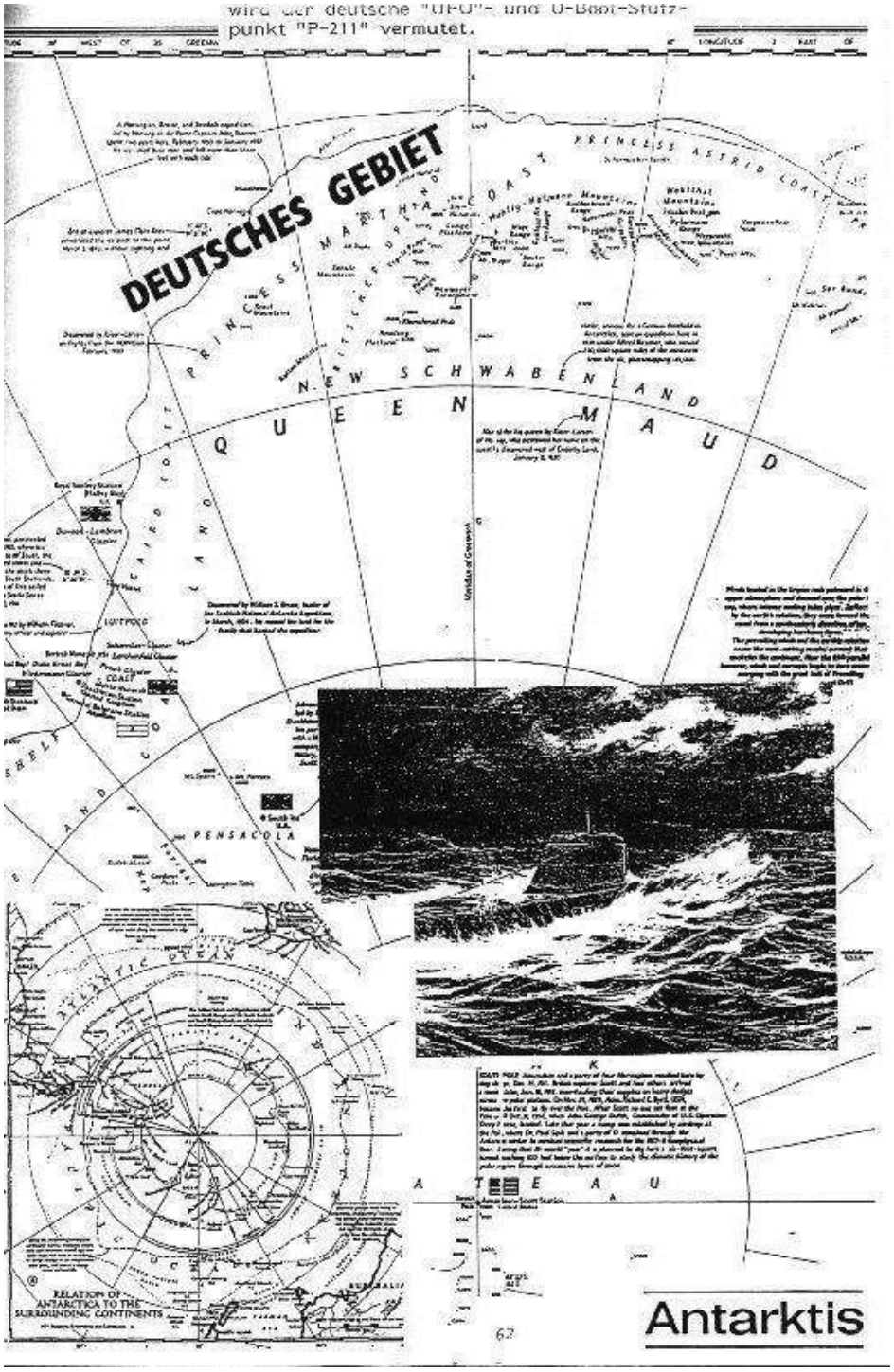

„Operațiunea Uranus” - Biroul special „U-13”

Probabil la inițiativa biroului Kaltenbrunner, a fost creat biroul special U-13. Numele de cod „Operațiunea Uranus” indică faptul că acesta nu era un birou obișnuit. Probabil, coordonarea proiectelor neconvenționale de aeronave și spațiu a pornit de la biroul U-13. Dincolo de aceasta, biroul special U-13 a primit o sarcină suplimentară complet neobișnuită începând cu mijlocul anului 1944: observarea și investigarea aeronavelor experimentale germane dispărute fără urmă. Multe vorbesc în favoarea teoriei fantastice, conform căreia unele dintre aceste dispozitive „dispărute fără urmă” - în special unele „Haunebus” - ar fi putut „cădea” printr-o „gaură spațio-temporală” în trecut. Posibil ca echipajele Haunebus să fi fost atunci primite ca „zei albi”? Și poate că prin intermediul lor, simbolul svastica a ajuns în diferite țări și continente ale lumii? Nimeni nu poate răspunde concludent la aceste întrebări. Un singur lucru iese în evidență iar și iar: Adesea, soluțiile care par fantastice și de neînțeles sunt, de fapt, cele mai apropiate de realitate.

„Ziua Matei 24:30”

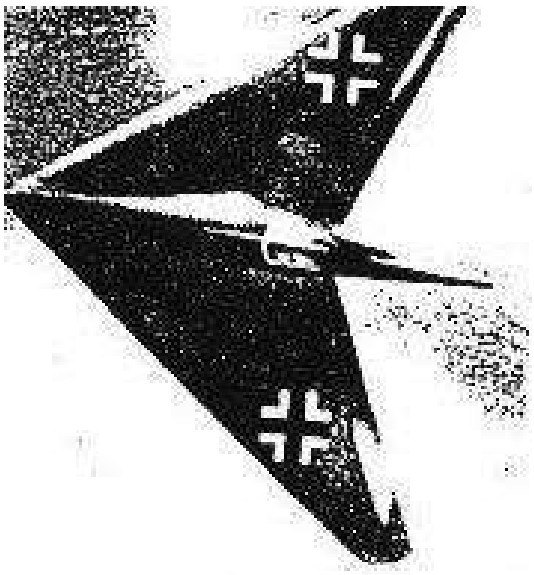

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului; atunci toate neamurile pământului se vor tângui și se vor tângui și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă.”

(Matei 24:30)

(Contrar dușmanilor Germaniei care se autointitulează adesea „creștini”, nu aceștia, ci germanii au fost cei care au ales semnul crucii ca emblemă! Crucea Cavalerului și „Crucea Grinzii”; crucea, „semnul Fiului Omului”).

Această formulare: ZIUA LUI MATEI 24.30, pare să fi fost un fel de cod - desemnare pentru ziua așteptată a victoriei finale a puterilor luminii asupra puterilor întunericului cu poporul Thule. Nu este sigur dacă a fost un cifru pur sau dacă a existat un conținut revelațional real, profund, în acel verset al Evangheliei după Matei din Noul Testament.

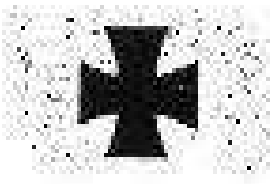

Ideile asociate afirmației pot fi ușor descifrate:

Das "Zeichen des Menschensohns":

Dacă „semnul Fiului Omului” - identic cu emblema națională germană - apare puternic pe cerul de deasupra pământului, atunci, desigur, „toate

popoarele” se vor tângui și se vor plânge (și „noii germani” aflați la putere în prezent!), pentru că a venit sfârșitul ordinii mondiale aliate, câștigătorii războiului și profitorii de război își vor pierde sinecurele și, eventual, vor trebui să se confrunte cu o judecată severă. Dacă prin „pe norii cerului” s-au gândit la „OZN-uri” se joacă un rol secundar. De asemenea, nu este sigur dacă sub codul „Ziua Mt. 24,30” s-a înțeles victoria pur pământească a Germaniei - sau victoria cosmică a Noii Ere.

Revizuire intermediară

Lucrurile pe care dorim să le discutăm în această carte s-au întâmplat într-un mod atât de eșalonat cronologic încât nu pot fi tratate cronologic. Totuși, întrucât interesul nostru aici este în special în „Proiectul Vril”, trebuie - chiar și împotriva ordinii cronologice - să oferim o imagine de ansamblu aproximativă cu privire la toate dezvoltările „OZN”. Așadar, am vorbit deja despre dispozitive și evenimente care sunt ulterioare momentului în timp cu care dorim acum să ne legăm pentru a ajunge la miezul „Proiectului Vril”. Cu toate acestea, ni s-a părut că aceasta ar fi cea mai bună cale: să expunem, cum ar fi, toate celelalte dezvoltări paralele pe scurt, pentru a le putea lăsa apoi în urmă. Oricât de impresionante și fascinante ar fi fost celelalte dezvoltări - cum ar fi „Haunebu-2”, cu diametrul său de peste 26 de metri și înălțimea sa de peste 10 metri la axa centrală, și întrebarea dacă este posibil ca unele dintre ele să fi dispărut în trecut printr-o „gaură singulară în spațiu-timp” - toate acestea pălesc în comparație cu „Proiectul Vril”, ca realizare supremă a întregii tehnologii germane neconvenționale.

Astfel, poporul Vril a avut cu siguranță un rol minor în aventura antarctică și în mișcarea de „punere deoparte”. Înclinațiile lor nu erau pe pământ - nici măcar la Polul Sud, ci în adâncurile spațiului, ba chiar, în sfere cosmice din altă lume, pe care niciun muritor nu le-a atins vreodată...

Poate că nu este o coincidență faptul că toate celelalte subiecte legate de acest domeniu și mediu au fost deja publicate - și doar „Proiectul Vril” (cu excepția unei povești de colportaj din SUA) nu a fost niciodată abordat cu adevărat. Poate că a fost prea îndrăzneț, prea incredibil pentru oricine până acum. Mai ales cei cărora nu le place să părăsească terenul științei naturale valabile se vor fi ferit de acest subiect. Și totuși, „Proiectul Vril” este - din punct de vedere istoric - mult mai bine documentat decât multe alte subiecte din cercul general „OZN”.

Un lucru trebuie să recunoaștem și să încercăm să acceptăm de la bun început:

Gândurile și tehnica „Proiectului Vril” nu se bazează pe legile naturale ale acestei lumi - ci pe complet diferite „legi naturale ale vieții de apoi”, în armonie cu legile acestei lumi.

Secretul zeilor în mâinile celor cunoscători. Scrierile cuneiforme antice îl dezvăluie celor predestinați.

Magia funcționează prin voință

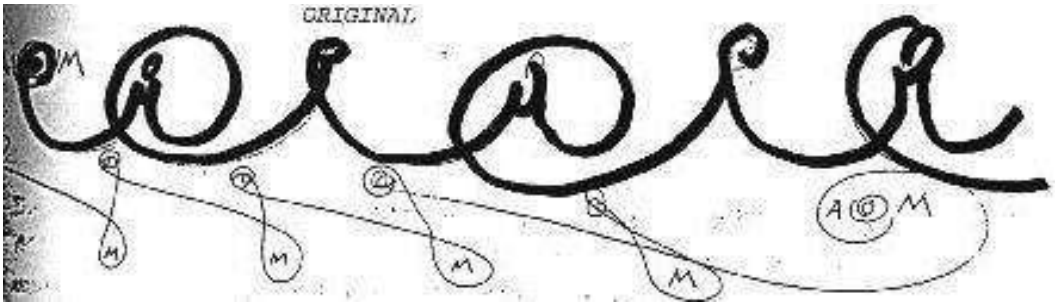

Magia - care pornește de la vechiul cuvânt persan „Mogani” = Cel Puternic - nu are nimic în comun cu tot jargonul care este înțeles astăzi prin ea în Europa. „Magia primordială” este în primul rând utilizarea legii afinității vibrațiilor, bazată pe cunoașterea diferitelor tipuri de vibrații de această parte și de cealaltă.

Cu cât cineva se ocupă mai mult de toate acestea, cu atât înțelege mai bine: Există „legi fizice ale lumii de dincolo” extrem de clare și între această parte și dincolo. Dincolo nu este un concept abstract, ci este un „supercosmos” real, în care „micul” nostru cosmos este încorporat - împreună și alături de multe alte lumi și sfere de dincolo.

„Transcomunicarea” (cvasi-telepatia la distanță) și „comunicarea medială” sunt mijloace antice de lucru „magic”. Culturile antice erau încă familiarizate cu aceste mijloace, sumerienii-babilonienii, teutonii, perșii, indienii, egiptenii, fenicienii etc. Așadar, nu era nevoie să se inventeze ceva nou aici - era vorba doar de a reînvia și reînvia cunoștințe vechi. Dar acesteia îi aparținea - și aceasta este o cheie pentru înțelegerea motivului pentru care germanii, și nu aliații, au putut folosi aceste mijloace - îi aparținea „vibrația inerentă” potrivită, o atitudine mentală și o viziune asupra lumii care corespundeau aceleia - a cărei afinitate vibrațională era necesară. (Mai multe despre acest lucru mai târziu, în detaliu, în capitolul „Ce știm despre Summi”).

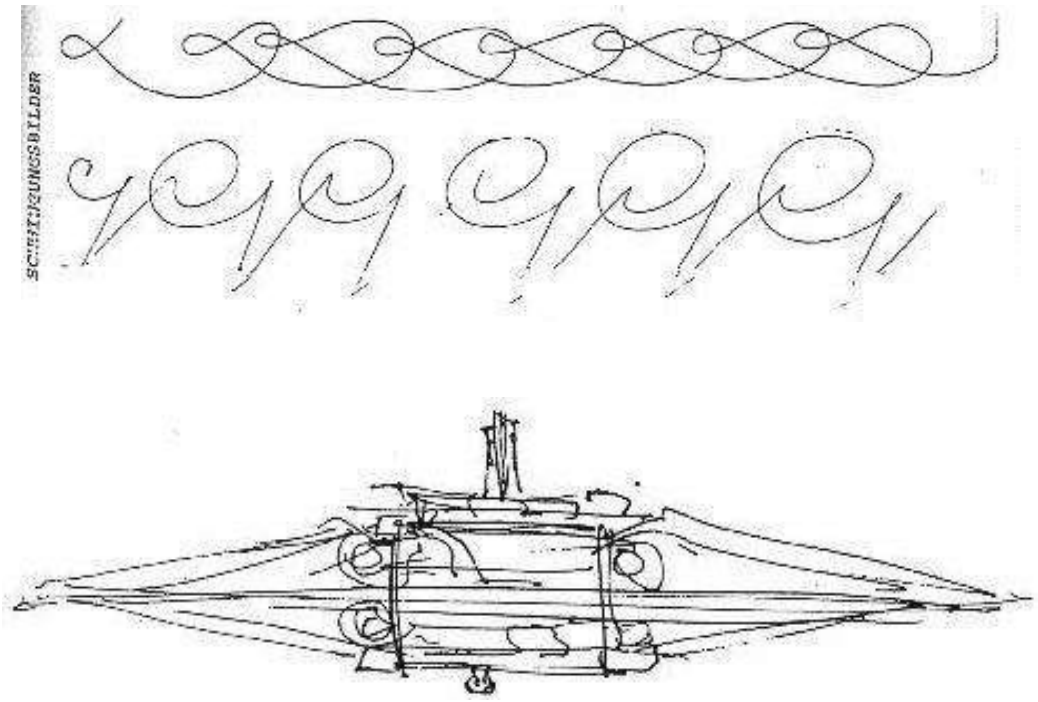

„Vril”

Misterul vibrațiilor - Misterul „OZN-urilor”

Evident, un motor Vril însemna mai mult decât o simplă „mașină de energie liberă” și mai mult decât o propulsie tahionică - era literalmente un „aparat spiritual”! Pe lângă generarea propriului câmp, propulsoarele Vril erau probabil capabile să genereze vibrații foarte specifice, care aveau afinitate cu vibrațiile adimensionale. Chiar și a vorbi despre vibrații ale unei alte dimensiuni probabil nu ar atinge chiar esența problemei; era mai mult decât atât: vibrația sferei dincolo de aceasta, numită mitologic „Țara Verde”, acea „vibrație generală” a „supercosmosului”, în care sunt încorporate toate lumile și sferele de pe această parte și dincolo de ea. Și oricine a fost capabil să producă „vibrația Țării Verde” - care putea trece toate granițele, chiar și granița dintre viață și moarte...! El era „vri-Il”.

Ca un zeu! VRIL.

Este bine cunoscut faptul că „OZN-urile” apar întotdeauna mai mult sau mai puțin neclare datorită propriului câmp gravitațional - dar, de asemenea, strălucesc în majoritatea timpului. Vrem să vedem ce termeni pentru „nivelurile de propulsie” erau comuni în societatea Vril:

„Viteza întâi” - ALB - GALBEN = „ADEVĂR”

„A doua viteză” - GALBEN - PORTOCALIU = „BUN”
„A treia viteză” - PORTOCALIU - ROȘU = „IUBIREA”
„Viteza a patra” - ROȘU - VERDE = „REARMARE”
„A cincea viteză” - VERDE - ALBASTRU = „IERTARE”.
„A șasea viteză” - ALBASTRU - VIOLET = „DREPTATE”
„A șaptea viteză” - VIOLET - INDIGO = „AUTO-OPERAȚIE”
(Se referă la motorul Vril 7 cu un total de 21 de etape).

Cu siguranță nu este o coincidență faptul că aceasta corespunde „Celor Șapte Calități Sfinte ale lui Dumnezeu”, conform definiției marcionite. (Coresp. „Soarele Negru”)

Având în vedere o astfel de abordare a lucrurilor, nu este surprinzător dacă Societatea Vril și lucrările sale sunt privite cu mare timiditate de către majoritatea oamenilor. Pot astfel de tehnicieni să vorbească și să gândească? Poți lua asta în serios? Se poate! Nu este oare adevărat că „OZN-urile” tind să strălucească în culorile descrise aici - și că culorile luminoase variază în funcție de „treapta de viteză” de schimbare? - Lucrul de neînțeles pentru un străin poate rămâne că „vibrațiile” corespunzătoare aveau cu siguranță și o semnificație spirituală.

Așadar, numele combustibilului motorului Vril rămâne un mister. Oamenii Vril au spus:

Lumină din lumină
Chiar ISAIS și simbolul „Vril” - sau emblema „Aldebaran”?

Spiritul „Vril”

Nimic nu ar putea ilustra mai bine spiritul interior al Societății Vril, așa cum trebuie să fi prevalat cel puțin din 1921 încoace, decât semnificația și „stimulul” următorului extras din PORUNCILE LUI ISAIS către „Lorzii Pietrei Negre”.

4.1 Să știți asta: În toate lumile și entitățile lumii, de această parte și de cealaltă parte a oglinzilor, marea bătălie dintre lumină și întuneric, dintre ființele bune și cele rele, eroii luminii și slujitorii întunericului, se dă neîncetat.

4.2 Fiecare se află în mijlocul acestei mari lupte - știind sau necunoscând, participând sau doar consimțind.

4.3 În lumea pământească, doar cei mai puternici în spirit sunt chemați să ia parte la marea bătălie. Cei mai slabi pot forma un scut protector luminos prin fapte bune și gânduri bune.

4.5 Și gândește-te: Nu sunt departe granițele Vieții de Apoi, aproape este oglinda minunată. Lumea ta de aici este împletită cu Viața de Apoi.

5.1 Rețineți: Granița dintre viața de apoi și viața de apoi este ca o oglindă. Viața de apoi își vede doar reflexia în ea - dar viața de apoi privește prin ea ca printr-o sticlă transparentă - și este, de asemenea, capabilă să pătrundă în lumea de apoi.

5.2 Voi, cei pământeni, puteți merge în viața de apoi, înainte de moartea pământească, doar dacă dețineți secretul suliței lui Marduk, așa cum vi l-am dat, frații mei.

6.1 Să știi: Viața tuturor ființelor durează pentru totdeauna - îți este cunoscută și familiară. Fiecare persoană se va naște din nou după moartea pământească în regatele de apoi - nemuritoare atunci, așa cum era la început. 6.2 Însă regatele vieții de apoi sunt toate diferite. Numai Tărâmul Verde, cel mare, vastul, cuprinde toate tărâmurile. Acolo predomină o

vibrație, care este conformă tuturor ființelor. Aceasta produce, ca să spunem așa, o singură culoare: verdele.

6.3 Aproape de pământ se află Nebelheim. Acolo, această lume și cealaltă lume se îmbină. Din acel moment, ființele malefice atacă oamenii.

6.4 Voi, frații mei, care posedați sulița lui Marduk, nu vă veți teme de bătăliile din Groenlanda, nici de luptele de la Nebelheim.

6,5 Voi, frații mei, care posedați oglinda Ișstarei, o veți folosi și veți vedea ce se întâmplă acolo, în aceste tărâmuri, veți privi și veți asculta acolo unde este nevoie de ajutorul vostru.

6.6 Căci sunteți luptători pe creasta dintre această lume și cealaltă.

„SOCIETATEA VRIL”, care este principalul nostru interes în această carte, probabil „a devenit independentă” în a doua jumătate a anului 1921; ceea ce a fost valabil pentru ea, prin urmare, nu se aplică neapărat și Societății Thule.

Societatea Vril, care practic nu era altceva decât DHvSS cu un nume nou, sau o ramură a DHvSS, care a fost puternic implicată în evenimentele politice ale vremii și a folosit și Marele Sigiliu DHVSS (plus svastica deasupra capului taurului), a susținut aproximativ următoarele opinii sau credințe, pentru baza cărora trebuie să se ia învățăturile ILU, care erau la fel de valabile pentru toate aceste secțiuni ezoterice.

Iată, așadar, tezele Societății DhvSS-VRIL:

1. Conform învățăturilor ILU: Noi, oamenii, suntem cu toții „îngeri căzuți” (Igigi și El) care au ieșit odată din „Ilu”, Împărăția lui Dumnezeu. Cosmosul acestei lumi este o naștere ulterioară temporară, o cale de mijloc între Împărăția lui Dumnezeu și Iad, prin care noi, ființele umane, rătăcim pentru a găsi cunoașterea „adevărului etern”. În viața de apoi - ca și în această lume - bătălia dă frâu liber între lumină și întuneric, al cărei punct culminant va veni odată cu schimbarea erei lumii. După marea victorie finală va veni „împărăția milenară” a păcii.

2. (...Fragment...) deci pot păși de partea luminii, dacă sunt germani, să fie frați;

3. Așa cum diavolul a ales un „popor” (mai corect: o comunitate religioasă), tot așa și Dumnezeu - Cel Mai Înalt Dumnezeu IL, care a venit pe pământ ca Iisus Hristos, a ales un popor ca campion al luminii (prin care vibrația purității, care este recunoscută prin frecvența vorbirii - limbajul este gândire! -, a fost crucială). Acest „popor evlavios” trebuie considerat o „rasă spirituală”. A „migrat”. Mai întâi au fost mesopotamienii (sumerieni, babilonieni, asirieni), apoi cartaginezii (probabil și fenicienii) și, în final, germanii (toți oamenii de limbă germană). Hristos Însuși i-a determinat pe aceștia din urmă (vezi fragmentul Mt. 21,43).

4. În vremurile străvechi, „El-Men” (foștii Mari Îngeri) au venit pe Pământ de la prima stea a semnului zodiacal Taur, din Aldebaran. Aceștia erau SUMERIENII! Prin urmare, semnul Babilonului este taurul înaripat! - Cu alte cuvinte, aldebarenii sunt sumerienii!!!, sau strămoșii lor. Limba sumeriană a supraviețuit de-a lungul mileniilor în Mesopotamia. De fapt, limba sumeriană nu aparține niciunei familii de limbi pământene! (Tăblițele regale sumeriene încep cu sintagma: „Când puterea regală a coborât din cer...”). Ocultiștii DHvSS-Vril-Ges. au „primit” medial mesaje de la Aldebaran prin Lumea de Dincolo. Limba suna aproape ca germana, dar era complet ininteligibilă. S-a dovedit: era sumeriană! (Acest lucru a fost ușor de aflat, deoarece cei mai eminenți Apropiați Orientali și asirologi antici ai vremii aparțineau Ordinului sau erau apropiați de acesta). De asemenea, misterul „scripturii Templului”, scrierea folosită de templierii din sudul Germaniei în secolul al XIII-lea. Până atunci, se crezuse că este o scriere secretă bazată pe feniciană, dar: Era scrierea aldebaranilor!

5. Ulterior, vechile documente ale Comanderiei Templierilor Bavarezi „Koch” au fost prelucrate mai îndeaproape. S-a ajuns la convingerea că „oamenii Koch” avuseseră legături cu aldebaranii, probabil fără să recunoască acest lucru, ei considerau mesajele aldebarenilor drept mesaje pur supranaturale. Oamenii Vril au crezut chiar că este posibil ca apariția lui Isais să fi fost de fapt o vizită a unei femei aldebarane. (Acest lucru este, desigur, foarte discutabil).

6. Marele Sigiliu DHvSS a fost reinterpretat de poporul VriI: „Moloch”, taurul, reprezenta Aldebaranul, prima stea a constelației Taur. Isais reprezenta împărăteasa Aldebaranului (o astfel de stea ar trebui să existe), oglinda, simbolul oriental antic pentru despărțirea dintre această lume și cea de dincolo, iar „sulița” reprezenta mijloacele de a putea trece prin această „oglindă” (deci „zborul către această lume - dincolo - către această lume”).

7. Dacă se luau în considerare opiniile și legile tradiționale, care, cu condiția ca tot restul să fie adevărat, trebuiau să fie cele ale aldebarienilor, se găsea un fel de național-socialism pe baze teocratice. Întrucât comunicarea de o parte și de cealaltă, contactul vibrațional etc., toate acestea funcționează conform legii afinității și nu pot funcționa altfel (!), era clar că aldebarienii erau „germanii din constelația Taurului”. Prin urmare, aceștia trebuiau să fie aliați în marea luptă mondială împotriva Puterilor Întunericului.

În cercul de sub „MALOK” erau diferite sigilii. De exemplu, și semnul Vril, runa dublă Eh, EK, svastica, culorile negru-argintiu-violet, Soarele Negru și Piatra Neagră.

Toate punctele prezentate până în acest punct datează din perioada cuprinsă între 1923 și 1933. Cei implicați în această muncă a Societății Vril/DHvSS au fost, printre alții, Dr. Schumann, Künkel Koch (mai târziu Gauleiter, un descendent al comandantului templier Hubertus Koch), Heß, Kiß, Schauberger - și, cel puțin ca informator marginal, Himmler chiar și atunci. În ceea ce-l privește pe Hitler, este cert doar că știa de existența acestor lucruri în principiu.

Religia Intercosmosului

Mai multe religii ale pământului pretind a fi „religii universale”. Niciuna dintre ele nu are dreptul la o astfel de pretenție. Chiar și pretenția de a fi o „religie mondială” - adică limitată la lumea pământească - pare discutabilă, mai ales că termenul religie mondială ar trebui, în cele din urmă, să însemne din nou religie universală; căci faptul că ar putea exista și alte lumi, posibil mai importante, decât cea pământească - în această lume și în cea de apoi - este dincolo de orizontul spiritual al susținătorilor acelor „religii universale”.

Oamenii Societății Thule și Vril au dobândit un nivel mai înalt de cunoaștere și o viziune mai largă. Religia lui Thule, religia lui Vril, se află la un nivel incomparabil mai înalt decât toate așa-numitele religii mondiale cu toate pretențiile lor de universalitate; religia lui Thule, religia lui Vril, rupe granițele îngustimei pământești, a acestei lumi.

Popoarele civilizate antice ale pământului nu pretindeau că au „religii universale”. Zeii lor, poate mai corect spus: sfinți patroni, erau zei naționali,

ca să spunem așa, sfinți patroni pentru o anumită zonă. Majoritatea cunoșteau și o zeitate supremă care stătea deasupra tuturor, așa cum apare deosebit de clar în germanicul ALLVATER (Alfadur). Dar nicio națiune nu a pretins că zeul său național era în același timp un zeu universal până când evreii nu au apărut în istorie cu o astfel de ideologie. Dar, desigur, nici patronul lor național nu este un Dumnezeu universal.

Universul este mai mare decât pământul - iar intercosmosul este mai mare decât universul nostru. Cunoașterea religioasă cuprinzătoare poate înflori doar acolo unde conștientizarea acestor scări mai mari a devenit o chestiune de la sine înțeleasă. Așa-numitele „religii mondiale” care încă predomină astăzi pe pământ nu s-au mișcat spiritual nici măcar un milimetru de la acel punct, deoarece susțineau că pământul trebuie să fie un disc. Sunt adânc în ignoranță, închise în temnițele scripturilor lor „sfinte” bazate pe erori și falsuri. Religiile mondiale presupus universale ale pământului sunt, în realitate, la fel de departe de cunoașterea lui Dumnezeu precum peștera omului de Neanderthal este de turnul târgului din Frankfurt. Le lipsește orice licărire de vastitate, de nelimitate, de adevărată libertate. Și, în esență, religia pământeană a devenit un mijloc pentru atingerea unor scopuri lumești - astfel, alegoric vorbind, neandertalismul este amestecat în modurile de viață ale prezentului. Religiile naționale care au crescut din spații limitate au fost ridicate la supranaționalitate, iar acest lucru era sortit să ducă la dezastru, căci acum standarde generale urmau să fie aplicate întregii lumi care, de fapt, provenea dintr-o sferă culturală limitată și, prin urmare, nu se putea armoniza cu alte sfere culturale.

Religia cu adevărat universală trebuie să stea deasupra oricărei îngustime, religia adevărată este „intercosmică”, stă deasupra tuturor lucrurilor, lasă popoarelor individuale zeitățile și sfinții patroni potriviți lor în fiecare caz - și creează o certitudine supraordonată a credinței la scară largă, fără egalitarism în individ.

Căci adevărata Divinitate este Divinitate a multor lumi și dimensiuni; a-I atribui standarde de unitate este pur și simplu ridicol. Toate ființele sunt inegale, niciun om nu este ca altul, popoarele sunt diferite - și rasele sunt complet diferite unele de altele. Ce absurditate, ce prezumție, să vrei să impui, de exemplu, standardele Bisericii omului de culoare din Africa - sau chiar pe cele ale democratismului. Fiecare popor are propriile standarde și, atâta timp cât acestea îi sunt lăsate în seama sa, trăiește în armonie cu sine însuși și cu natura. Ca și cum, din nou, de exemplu, negrii din Africa nu ar fi avut propriile religii, care să le fie potrivite lor și modului lor de viață! Doar impunerea unor standarde străine a cauzat mizerie și foamete.

Toate religiile și autoproclamatele „doctrine ale mântuirii” care pretind a fi universale aduc dezastre asupra oamenilor; în special asupra acelor oameni care nu aparțin cercului cultural original al religiei sau doctrinei mântuirii respective (de exemplu, marxismul sau democratismul). Să

analizăm: Cine poartă principala vină pentru nenorocirea popoarelor așa-numitei Lumi a Treia? - Unde sunt originile acestei nenorociri - în afară de colonialism, care, la rândul său, a fost motivat de revendicări universale de orice fel?

Dacă ar fi fost după așa-zișii „rasiști malefici" ai Societății Thule, popoarele Lumii a Treia nu ar trăi astăzi în sărăcie și mizerie, amenințate de milioane de morți din cauza foametei, ci conform naturii lor, în propria lor cultură, în independență și prosperitate relativă. Căci fără amestecul și infiltrarea standardelor străine, popoarele Lumii a Treia nu ar fi căzut niciodată în mizerie, niciodată popoarele iubitoare de natură, foarte decente, din multe așa-numite țări ale Lumii a Treia nu s-ar fi cufundat în mizerie de bunăvoie, dacă „modul de viață occidental" nu li s-ar fi altoit - care li se potrivește acolo la fel de puțin ca în acele țări în care au fost aduși ca sclavi sau „imigranți". Respect pentru diferență, respect pentru diversitate, recunoașterea naturii proprii fiecărei ființe: aceasta este adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu.

Religia intercosmică a lui Thule, religia lui Vril, este adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Căci recunoaște diversitatea, știe că există ființe pe alte lumi, ființe pe alte planete din Cosmosul nostru și ființe pe lumi de Dincolo, toate având propria lor natură și putând trăi în armonie și bunăstare doar dacă sunt lăsate fiecare în co-lume și între ele. Acest „rasism" este, în realitate, cunoașterea lui Dumnezeu, este singura bază a bunăstării pentru toate ființele care, respectându-se reciproc, se păstrează și evită orice amestec, care este nucleul dezastrului. Dacă lumea Pământ trebuie să fie eliberată de dezastrul religiilor și doctrinelor politice de salvare care pretind universalitate și trebuie să se refacă după ceea ce au adus acestea, acest lucru se poate face numai prin idealurile lui Vril și Thule. Căci toți oamenii au același drept la o existență adecvată speciei; și toate popoarele și rasele posedă suficiente abilități în virtutea propriei naturi pentru a putea stăpâni viața și niciuna nu are nevoie de un tutore străin.

Religia lui Vril, credința lui Thule, respectă pe fiecare în felul său. Cel care știe că în adâncurile spațiului pot exista ființe atât de diferite încât nici nu ni le putem imagina, înțelege că există o lege superioară oricăreia scrise de oameni în constituții:

Toate ființele sunt inegale, amestecul este contrar lui Dumnezeu și cauza tuturor relelor.

„Religia Intercosmosului", „Vrilul lui Thule", (înțelepciunea atotcuprinzătoare a vieții, născută din cunoașterea revelațiilor „ILU" în legătură cu comunicarea transmedială. Este experiența că două lumi aflate la 68 de ani-lumină distanță cunosc aceleași standarde de bază. Sunt lecțiile învățate din cunoașterea superioară a unei culturi mult superioare. Și este certitudinea credinței bazate pe mesajul divin.

Religia VRIL recunoaște zeitatea supremă și generală, care se aplică în mod egal și este deasupra a tot și a tuturor. Și recunoaște diversitatea în ceea ce este mic, așa cum înțelege superioritatea marelui.

Nu există așa ceva precum un „zeu universal al pământului”.

Fiecare popor are propriile sale ființe de referință dincolo de lume - „Zei” - care pot influența evenimentele pământești într-o măsură limitată. Există un adversar mondial, un „diavol șef”, care luptă împotriva tuturor forțelor luminii și se vede ca adversar al zeității supreme, care însă stă infinit deasupra lui.

Poporul german, ca popor central al poporului germanic, este direct înrudit cu poporul aldebaran din Sumi-Er. De aceea, zeul lor protector-patron este semnificativ și pentru poporul german (în Isais-off, acest lucru este deja exprimat), și anume Molok/ Malok! (Edda: „Mörnir”)

Însă religia Thule a VRIL este mai presus de toate o religie a cunoașterii despre adevărata viață veșnică, sensul existenței pământești și calea de după moartea pământească.

Religia intercosmică poartă această denumire deoarece are valabilitate dincolo de viața pământească a acestei lumi, deoarece învățătura și cunoașterea sa se întind mai departe, dincolo de pragul pământesc, în dincolo.

Am putea spune probabil foarte simplu: VRIL este religia oamenilor-Zei luminoși din Aldebaran, strămoșii noștri primordiali - adică religia noastră, certitudinea credinței în adevărul divin etern.

Zeul MALOK este, după toate probabilitățile, în mare parte identic cu MARDUK din babilon și cu germanul ODIN sau WOTAN.

„Comunicarea mediatică”

O parte esențială a credinței interioare a „Societății Vril” era, ca și în vremurile anterioare cu „Lorzii Pietrei Negre”, posibilitatea comunicării mediumice atât cu ființe decedate și alte ființe ale vieții de apoi - precum și cu ființe din alte lumi; aceasta din urmă putând fi numită „super-telepatie”, ca să spunem așa.

Astfel de lucruri nu sunt necunoscute sub numele de „spiritism”, iar deja în așa-numitul Vechi Testament al Bibliei „interogatorii morților” sunt blestemați de Iahve. În Orientul antic, comunicarea mediumică cu viața de apoi era larg răspândită.

Particularitatea cu care ne ocupăm aici constă în combinarea a două niveluri: mediumul german viu a „contactat” un german decedat în lumea de dincolo, care se afla împreună cu un Aldebaran decedat în lumea de dincolo, care la rândul său se afla în contact mediumic cu un Aldebaran viu. (Așa este descris de un fost secretar al biroului Kaltenbrunner, care aparținea Societății Vril).

Aceasta explică de ce există nu doar scrieri transmise medial în sumeriană - aldebarană, ci și cele în alfabet aldebaran și în limba germană.

Textele considerate importante care au ajuns în Germania în acest fel sunt încă ținute strict secret de către proprietarii lor, cu excepția cazului în care au fost deja distruse. Mai jos, însă, sunt prezentate două exemple tipice care pot fi prezentate astăzi.

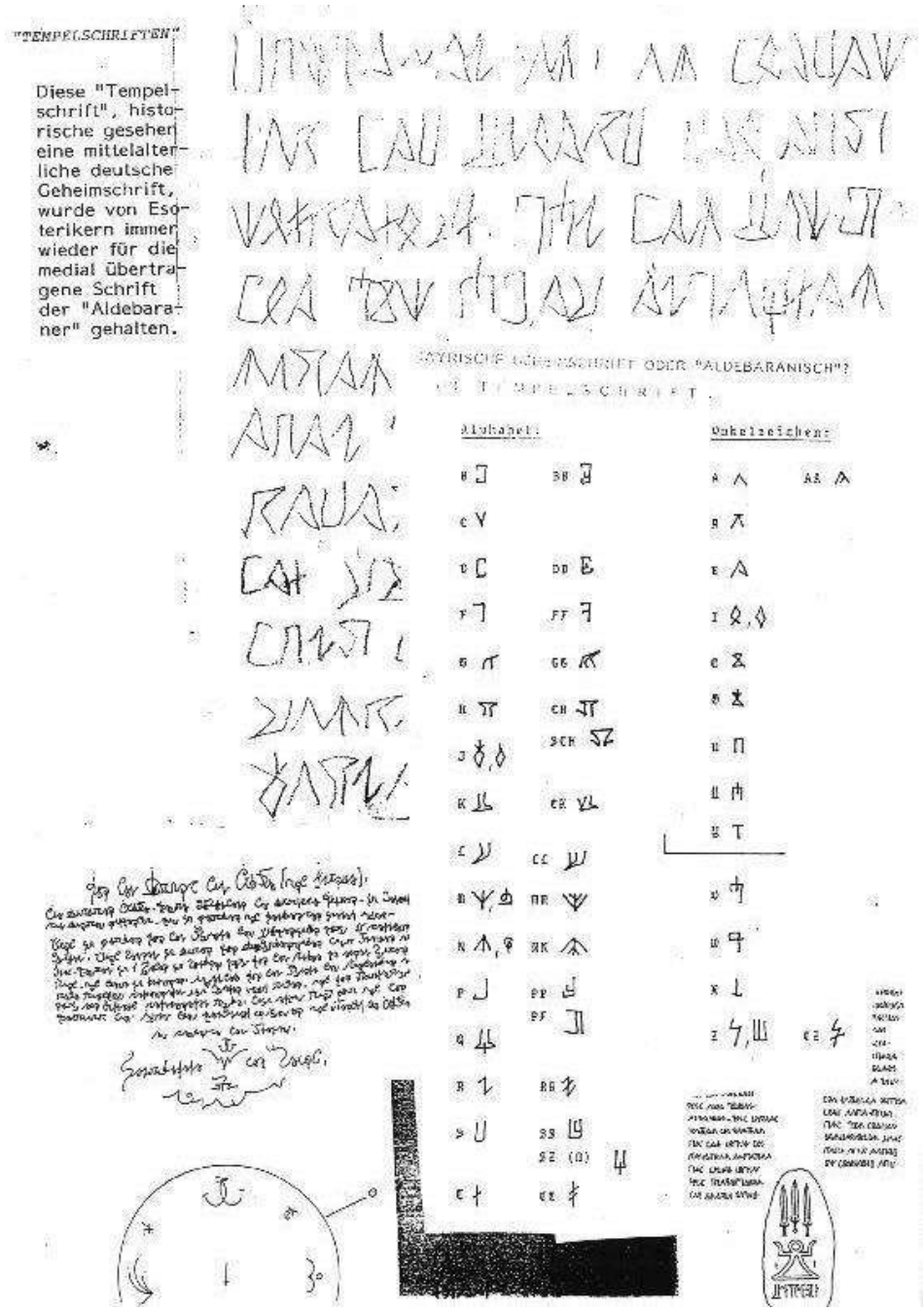

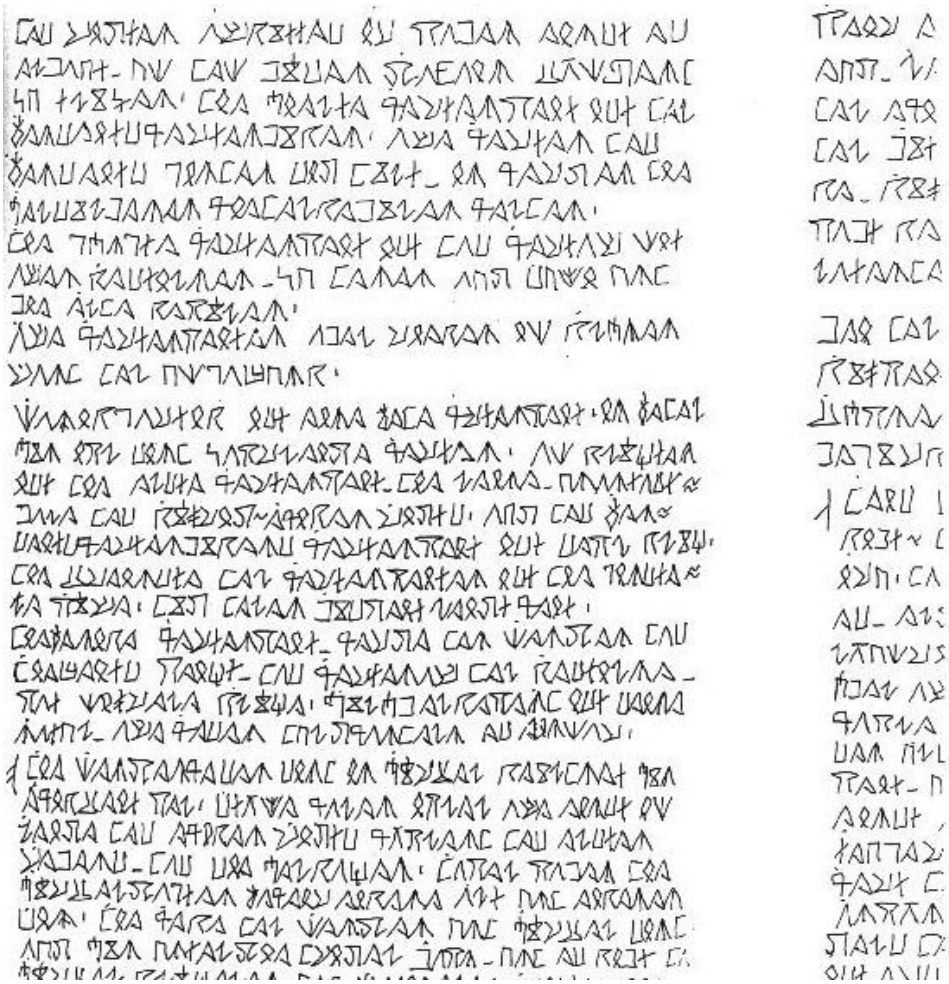

Mediumii Maria și Sigrun

Relatările martorilor oculari despre fenomenele oculte percepute în ședințele de spiritism, care apar în ziarele cotidiene, stârnesc curiozitatea cititorilor care au puțină sau deloc orientare în acest domeniu - și formează subiectul lor de conversație timp de câteva ore.

Maria Orsitsch (Medium der Toule Ges.)

Spiritistul, altfel neconsiderat un egal spiritual și, prin urmare, în mare parte, evitat, devine brusc de actualitate.

Senzaționalismul îl face în centrul celor mai controversate întrebări despre posibilitatea sau imposibilitatea fenomenelor descrise, pentru a ajunge în final la întrebarea principală, miezul interesului brusc: „oare n-aș putea nici să văd așa ceva?”. Ca stimulent pentru convertirea intensivă a celui care pune întrebarea, se adaugă, cu jumătate de resemnare, că abia atunci se poate crede, când s-ar vedea ceva.

Din păcate, a vedea și a înțelege, dar nu a gândi, este întotdeauna lucrul principal. Percepția aparentă, fără voința fermă de a căuta obiectiv cauza și scopul evenimentului, nu are sens și duce doar la superstiții fantastice și, prin urmare, la o judecată greșită totală a faptelor. Mă voi scuti de citarea dovezilor pentru afirmația de mai sus și voi presupune că fiecare dintre cititori cunoaște Vechiul Testament din așa-numita carte sfântă - Biblia - suficient pentru a putea evalua amploarea enormă a unor astfel de fapte judecate greșit.

Metoda de cercetare exactă efectuată de reprezentanții autorizați ai științei se bazează exclusiv pe percepția prin intermediul organelor noastre de simț, motiv pentru care această procedură unilaterală în domeniul fenomenelor oculte, care aparțin complexului spiritual-mental și pot fi percepute cu organele de simț doar în anumite condiții, nu a dus încă la niciun rezultat. Chiar dacă tehnologia extrem de dezvoltată posedă aparate

capabile să înregistreze procesele materiale care nu mai sunt perceptibile de organele noastre de simț, formațiunile materiale ale acestor fenomene oculte pot fi înregistrate și structura țesuturilor lor poate fi recunoscută cu exactitate, cauza originii lor rămâne încă în întuneric.

Aceste materializări vizibile, deoarece le percepem corporal - senzorial, trebuie să fie supuse și legilor fizicii și trebuie să aibă în mod necesar drept cauză o forță care le formează, care formează din materie, ghidată de aceasta, în mod intenționat acele formațiuni care, datorită densității lor, rezistă luminii și devin astfel perceptibile pentru noi.

Este ușor de presupus că astfel de forțe sunt doar o expresie a sentimentelor psihice inconștiente ale mediumului și că această particularitate psihică provine din condiții patologice ale corpului acestor mediumi. Această ipoteză este posibilă doar pe baza faptului că este rezultatul observării unilaterale a materializărilor și este imediat invalidată atunci când se iau în considerare celelalte manifestări ale mediumilor vorbitori și auditivi, precum și clarviziunea. Aceste tipuri de manifestări provin, de asemenea, din complexul spiritual al ființei umane, fără a exista adesea cea mai mică bază pentru presupunerea că mediumul are un corp bolnav. Aceasta nu înseamnă că doar oamenii sănătoși pot fi mediumi. Într-adevăr, foarte des, sufletul își pierde adaptarea, din cauza controlului inadecvat al structurii sale materiale de către voință, și care devine apoi în parte instrumentul unor puteri străine. Observarea multor pacienți din azilurile de nebuni ne oferă o dovadă în acest sens. Izolarea voluntară a materiei mentale de anumite părți ale corpului și adaptarea indusă în mod conștient a forțelor mentale străine la acestea în scopul comunicării cu propriul nostru spațiu, trebuie judecată într-un fel ca o abilitate, dar în niciun caz ca o stare patologică.

Prin materializări trebuie înțelese condensările materiale, care, fie că reprezintă formațiuni corporale, fie că se fac simțite ca efect al unei desfășurări invizibile de putere, pot fi formate și din nou dizolvate de ființele vieții de apoi din substanțe ușor solubile ale acestei lumi.

Această teză spiritualistă, care a fost probabil confirmată prin mii și mii de experimente, este însă prea simplă și necomplicată și, prin urmare, prea ușor de înțeles pentru orice gânditor obiectiv, pentru a satisface spiritul unilateral și exagerat care se numește educat.

Dacă cunoașterea adevărului nu ar fi posibilă pentru fiecare om, orice gândire ar fi zadarnică, iar impulsul existent în om de a căuta scopul și scopul vieții nu ar exista deloc.

Însă, întrucât omul este capabil să perceapă în corpul său factualitatea existenței altor corpuri și să ordoneze în mintea sa senzațiile care apar din contactul forțelor, studiul matematicii superioare nu este absolut necesar pentru înțelegerea faptului simplu al procesului din fenomenele care ne

sunt perceptibile fizic și sunt cauzate de puterea creatoare spirituală a sufletelor din viața de apoi.

De asemenea, îngrijorarea că levitațiile sau fenomenele de levitație atât de des observate nu se încadrează în cadrul legii fundamentale a fizicii - a gravitației - și, prin urmare, acest pilon al construirii legilor fizicii s-ar putea clătina, a izvorât tocmai din ignorarea acestei legi. Din păcate, această ignoranță i-a determinat chiar și pe cei mai proeminenți oameni de știință de astăzi să nege existența levitațiilor.

Corpul plutitor al mediumului are nevoie și el de o rezistență, care să contracareze atracția pământului, pentru a atinge această stare și a exista. Faptul că nu putem percepe aceste forțe de rezistență nu este, la urma urmei, nimic special, căci magnetismul, electricitatea și gravitația sunt, de asemenea, percepute de noi doar în efectele lor. Diferența dintre forțele elementare menționate mai sus și forțele inteligenței care acționează în materializări constă nu numai în aparentul arbitrar al formării acestora din urmă, ci și în înțelegerea, posibilă doar pe cale sufletesc-spirituală, a schimbării, formării sau dizolvării respective a unor astfel de fenomene. Imensul contrast dintre forțele fizice și cele pur spirituale ar fi trebuit să conducă la o metodă de cercetare complet diferită, dacă nu s-ar ignora orbește astfel de fapte stabilite. Fiecare savant, oricât de ostil ar fi metodei spiritualiste, trebuie, fie că-i place, fie că nu, să folosească metoda spiritualistă în relația sa cu mediumul, precum și cu sufletele care se manifestă. Sufletul care se manifestă se numește pe sine sau i se cere același nume, pentru a fi apoi numit întotdeauna cu acest nume; Răspunsurile date la întrebările adresate ființei care se manifestă prin intermediul mediumului, precum și ordinele etc., date în mare parte în timpul materializărilor, care se referă la acestea, au toate ca bază un complex de gândire mai amplu, ceea ce, din nou, este posibil doar cu o ființă gânditoare conștientă. Mediumul, însă, în starea de transă și, de asemenea, după aceasta, în starea din nou conștientă, nu știe nimic despre toate aceste procese, iar acest lucru arată clar închiderea parțială sau completă a propriei conștiințe. Dar numai cineva poate gândi inconștient.

care nu gândește deloc. Pentru a gândi, spiritul uman are nevoie de anumite substanțe ale corpului, care însă nu pot fi înțelese deoarece voința este oprită și spiritul nu are puterea de a acționa. Odată cu această cunoaștere, curiozitatea atât de populară printre toți psihologii ca mijloc de informare, așa-numitul subconștient, este și ea lipsită de existență.

Conform celor de mai sus, rămâne o singură explicație, și anume că inteligențele străine acaparează corpul sau diverse substanțe ale acestuia, care au devenit libere pentru utilizare fie prin propria lor închidere a voinței, fie prin jefuirea acestuia de către o putere spirituală mai puternică, pe de o parte pentru a folosi părți ale corpului ca instrumente pentru

manifestări și, pe de altă parte, pentru a lua substanțe ușor solubile din acesta și, prin condensarea lor, pentru a forma materializări perceptibile.

Toate acestea arată cât de important este, mai ales în studiul fenomenelor oculte, să se înțeleagă și să se judece procesele care au loc în sufletul mediumului și că numai după un studiu și o observare temeinică a acestora se poate ajunge la o adevărată soluție a acestor așa-numite fenomene supranaturale.

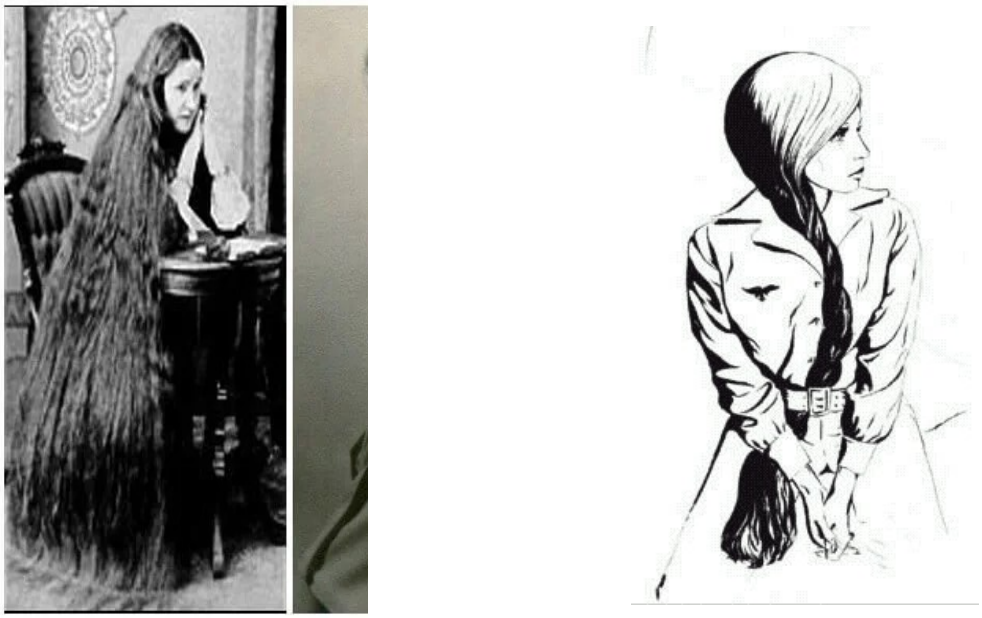

Sigrun medium Vril-Ges

Dar cum poate cineva să cunoască sufletul altuia dacă nu se cunoaște pe sine? Aceasta este probabil cea mai mare reproșă care poate fi adusă celor chemați la știință astăzi și mai ales celor care se ocupă de studiul psihicului uman. Studiul lumii exterioare progresează cu pași uriași, în timp ce nu se știe nimic despre puterea și facultățile ei care ne permit să percepem și să recunoaștem această lume exterioară, care creează ființa conștientă a vieții noastre și fără de care corpul nostru nu ar exista.

Ce știm despre „Summi” (Aldebaran)?

Într-un rezumat al transmisiilor mediale (și/sau transcomunicative) ale templierilor medievali - secțiunea secretă a „Pietrei Negre” pe de o parte și compania Vril modernă pe de altă parte, sau în măsura în care avem la dispoziție minutele lor sau avem o perspectivă asupra lor primită, se pot

raporta despre „lumea Summi” și tărâmul Sumeran - Aldebaran după cum urmează:

ALDEBARAN, așa cum este numită de noi steaua principală a constelației Taur, este un sistem solar cu un număr necunoscut de planete, dintre care două sunt locuibile și, de asemenea, locuite. „Aldebaranii” înșiși își numesc soarele SUMI, iar cele două planete locuite Sumi-Er și Sumi-An. Imperiul Aldebaran îl numesc „Sumeran” sau, de asemenea, SUMMI. (Autodenumirea „sumerienilor” care au vizitat Pământul, în scrierea cuneiformă, denumită și „Sumi”, este, prin urmare, deosebit de ușor de înțeles).

Tăblițele regale sumeriene încep cu cuvintele: „Când puterea regală a coborât din cer -”. Așadar, nu zeii au coborât din cer, ci puterea regală - adică oamenii: tocmai sumerienii - aldebaranii. Găsim o urmă clară a acestui lucru în vechiul simbol mesopotamien al taurului înaripat, care se găsește adesea și la popoarele înrudite cultural cu sumerienii. În Apocalipsa germană a lui Isais din secolul al XIII-lea, se afirmă destul de clar: „Din capul taurului” vine ajutorul - adică de la steaua principală a constelației Taur - din Aldebaran. În Biblia ebraică, taurul înaripat, simbolul lui Aldebaran - Summis, este apoi schimbat în „Moloch cel rău”.

Isais Apocalipsa 4.15:

Privește prin lumea înstelată,
privind în sus spre capul taurului,
războinicul înaripat.
Lancea pe care o aduce.

Isais Apocalipsa 6.3:

Din capul taurului
ajutorul vine la tine
În necaz și
strângere, arma înrudită

Dar să revenim la cunoștințele noastre despre Summi - Aldebaran, întorcându-ne la transmisiile mediale și legând-o de posibilitățile pe care ni le oferă știința naturală pământeană pentru a le completa:

Dacă presupunem că Soarele SUMI (Aldebaran) avea același număr de planete înainte de expansiunea sa în „giganta roșie” ca Soarele nostru de astăzi - ceea ce este, desigur, pur fictiv și nu cu adevărat semnificativ - atunci sistemul planetar SUMI ar putea fi format în prezent din opt planete. Dintre aceste posibile opt planete, două sunt asemănătoare Pământului și orbitează Soarele SUMI la o distanță de aproximativ 2,5 miliarde de

kilometri pe aceeași orbită, adică opuse una celeilalte. Dacă presupunem, de asemenea, că orbitele planetare naturale ale altor sisteme solare corespund, în principiu, și cu cele ale sistemului nostru solar-planetar, atunci instalarea celor două planete asemănătoare Pământului în „poziția ganterei" ar fi fost poate creată artificial de „ingineri planetari"? Pentru știința noastră pământeană, acest lucru poate fi la limita de neconceput, dar pentru o cultură și o tehnologie mult mai înalte ar putea fi posibil (cine ar fi putut crede în televiziune acum o sută de ani!) - Dacă luăm din nou sistemul nostru solar pentru comparație cu sistemul planetar SUMI, atunci cele două planete numite Sumi-Er și Sumi-An de către locuitorii lor orbitează soarele lor SUMI într-un interval de timp de aproximativ 80 de ani pământeni, la o distanță solară aproximativă de 2,5 miliarde de kilometri. Un „an Aldebaran" ar dura, prin urmare, aproximativ 80 de ani pământeni.

Conform transmisiilor mediatice despre care vorbim, cultura Summi-Aldebaran are o vechime de câteva milioane de ani, într-o linie de dezvoltare în mare parte neîntreruptă. Acum rămâne neclar dacă vorbim despre anii Aldebaran sau dacă, poate pentru o mai bună înțelegere a mesajelor pentru destinatarii pământeni, aceștia au fost calculați - sau convertiți - în ani pământeni. În orice caz, cultura Summi-Aldebaran este mult mai veche și mai avansată decât a noastră. Dacă ne uităm la progresul tehnic de pe Pământ

Numai în ultimii 70 de ani, ne devine clar ce trebuie să însemne o civilizație maximă de un milion de ani! Și trebuie să presupunem o astfel de „super-civilizație" în ceea ce privește Summi-Aldebaran.

Conform informațiilor transmise mediatic, umanitatea Sistemului Summi-Aldebaran trăiește „de mult timp" separată de rase (dacă această denumire este corectă aici). Poporul conducător, „oamenii-zei ai luminii", trăiește pe planeta Sumi-Er. Acești „Alfa-Aldebarani" sunt singurii stăpâni ai imperiului. Toate celelalte „rase inferioare" trăiesc pe planeta Sumi-An și nu au acces la Sumi-Er.

„Rasele inferioare" ale sistemului Aldebaran au apărut ca urmare a unor mutații negative; și asta într-un moment în care soarele SUMI - Aldebaran nu se extinsese încă într-un soare gigantic roșiatic, ci era încă un soare galben-deschis stabil de tipul spectral „F6", deci un „soare pitic și de secvență principală" oarecum mai strălucitor, așa cum este cel al sistemului nostru solar de astăzi. Comparând din nou cu propriul nostru sistem solar, SUMI - Aldebaran ar fi putut avea patru sau chiar cinci planete mai mult sau mai puțin „asemănătoare Pământului" în „ecosferă" la acea vreme - zona spațială locuibilă radiativ pentru oameni în jurul unui soare corespondent, care s-ar fi putut afla la o distanță solară de aproximativ 150 până la 650 de milioane de kilometri. Probabil rasa originală a „aldebaranilor", „oamenii-zei-lumină" de mai târziu, provine din ultima sau penultima dintre planetele exterioare asemănătoare Pământului din

sistemul SUMI. De acolo, după dezvoltarea tehnologiei spațiale, este posibil să fi colonizat celelalte trei sau patru planete asemănătoare Pământului din sistemul SUMI, care erau mai aproape de soare. În cursul următoarelor milioane de ani, coloniștii s-ar fi putut transforma puțin câte puțin, în funcție de condițiile climatice, în rase diferite, posibil și de culoare, care, însă, se aflau întotdeauna la un nivel spiritual inferior „oamenilor-zei-lumină” din „Alfa-aldebarani” de origine. Dacă ar fi să se ajungă acum la războaie între popoarele coloniste, care s-au purtat posibil cu arme nucleare sau cu arme cu efect mutativ similar - în acțiuni de război planetare sau chiar interplanetare - atunci o parte a popoarelor coloniste s-a transformat iar și iar în diferiți „oameni-maimuță” - similari cu preoamenii preistorici pământeni și cu negrii și urneuguinienii australieni care încă trăiesc în zilele noastre. (În acest moment este interesant de observat că fragmentele scripturale din Orientul Apropiat antic reflectă credința că „Sintbrand” a fost un război teribil și mare, la sfârșitul căruia pământul a fost devastat, iar omenirea „a degenerat în bestii cu aspect îngrozitor”. Asirienii credeau că negrii erau rămășițe ale unor astfel de „pârliți de Sintbrand”. Conform acestei școli de gândire și credințe, „Potopul” a fost provocat artificial de „oamenii-zei” supraviețuitori pentru a îneca „bestiile” care au distrus toată viața... O privire asupra epopeii lui Ghilgameș, de exemplu, ne arată descrieri care amintesc puternic de viziuni de groază - sau amintiri? - ale unui război nuclear).

Cu cât amestecul coloniștilor de culoare „inferiori” din sistemul Aldebaran a progresat, cu atât facultățile mentale ale coloniștilor au scăzut (într-o mică măsură putem observa un astfel de declin al facultăților mentale odată cu creșterea amestecului rasial în America; pe care Nakasone l-a caracterizat destul de corect drept cauza superiorității japonezilor față de americani).

Când soarele SUMI - Aldebaran a început să se extindă, probabil acum aproximativ 500 de milioane de ani, coloniștii planetari de culoare și de rasă mixtă nu mai aveau abilitățile și posibilitățile tehnologice de a-și părăsi planetele, deoarece erau deja incapabili intelectual să păstreze și să mențină tehnologia spațială a strămoșilor lor. Diverșii descendenți ai coloniștilor planetari inferiori din punct de vedere rasial și intelectual erau acum total dependenți de „zeii-oamenii lucizi” pentru a-i salva de la sfârșitul iminent. Fie prin evacuarea pe alte planete locuibile sau făcute locuibile în cadrul sistemului SUMI - fie prin așezarea pe o planetă posibil potrivită dintr-un alt sistem solar.

După ce soarele SUMI-Aldebaran s-a extins într-o „gigantă roșie”, au mai rămas în acest sistem solar doar două planete locuibile; și anume „Sumi-Er” și „Sumi-An”. Probabil, planeta Sumi-An a fost oferită descendenților coloniștilor pentru a fi salvată, cvasi ca o „rezervă” - a asigurat și a efectuat evacuarea necesară din „rasa Alfa”.

De asemenea, se relatează că regatul Summi, Sumeran-„Aldebaran”, se află de mult timp în război cu regatele sistemelor solare „Capella” și „Regulus”. Capella este steaua principală a constelației „Fuhrmann” (Vizitiul), Regulus este steaua principală a constelației „Löwe” (Leul). Poate că „rasele extraterestre” care trăiau acolo erau inițial coloniști interstelari ai lui Summi/Aldebaran, care s-au transformat în rase cu caracteristici puternic agresive în sistemele Capella și Regulus - sau sunt într-adevăr forme de viață extraterestre, posibil chiar non-umane? - Nu avem alte informații despre acest lucru. În orice caz, războiul dintre Summi/Aldebaran și dușmanii săi, Capella și Regulus, pare să se fi purtat din timpuri imemoriale, fără ca o parte să poată învinge decisiv cealaltă. De partea „aldebaranilor” se află avantajul intelectual al unei culturi superioare și al unei tehnologii mai avansate, de partea „Capella” și „Regulus” este avantajul masei mari. Deci este un război al calității împotriva cantității. Se spune că inamicii nu au reușit niciodată să pătrundă în sistemul SUMI - Aldebaran, în timp ce, pe de altă parte, cuceriri parțiale „Aldebaran” ale spațiilor inamice au avut deja loc. Cu toate acestea, o decizie reală nu pare să se întrevadă în viitorul apropiat. În orice caz, aceste ostilități presează Imperiul.

„Sumeran” (Aldebaran) nu atât de mult încât să se poată vorbi despre o atmosferă de război permanent. Se pare mai degrabă că flotele spațiale „Aldebaran” poartă aceste bătălii în mare parte independent și că nu se poate vorbi niciodată despre o amenințare imediată la adresa patriei. Dar este posibil ca o bătălie decisivă să fi avut loc în anii '40 și '50 ai secolului nostru de calcul al timpului terestru și ca „Aldebaran” să aibă „spatele liber” între timp...

În cele din urmă, se presupune că nu doar aldebarienii - sumerienii au vizitat Pământul cu mult timp în urmă, ci posibil și „capelanii” și „regulanii”. Acesta ar putea fi un motiv pentru existența celor trei rase umane principale de pe Pământ. Cu toate acestea, nu este posibil să se vorbească despre o probabilitate în acest sens.

Suntem destul de bine informați despre „condițiile interne” ale Imperiului „Sumeran” (Aldebaran):

Pe „Planeta Alfa” a sistemului SUMI, „SUMI-ER”, „oamenii-zei ai luminii” au trăit întotdeauna între ei. Au fost cruțați de orice amestec cu alte rase - și, prin urmare, și de orice prăbușire culturală.

„Planeta beta” „SUMI-AN”, pe de altă parte, este locuită exclusiv de non-alfa-umani, pentru care Sumi-Er rămâne inaccesibilă. În același timp, însă, Sumi-An a rămas complet netulburată de Sumi-Er, prin urmare nu este exploatată sau abuzată în alt mod, așa cum, de exemplu, așa-numita „Lume a Treia” de pe Pământ este exploatată și utilizată de națiunile industrializate. Dacă „Sumi-Anerii” servesc în forțele armate „Aldebaran” pe bază de voluntariat nu este raportat, dar ar putea fi de domeniul

posibilului. La urma urmei, „Imperiul” asigură existența Sumi-Anului și, prin urmare, este posibil ca Sumi-Anerii să fie folosiți de Sumi-Erieni pentru apărarea Imperiului. Este cert că nu există nicio disproporție între „alfa-aldebaranii” din Sumi-Er și „beta-aldebaranii” din Sumi-An, ci mai degrabă că fiecare este mulțumit în felul său, în sens literal. Într-un fel, este o comunitate de interese pe o bază naturală.

REICH SUMERAN (Aldebaran) poate fi descris din punct de vedere politic ca o teocrație. Șeful imperiului este un conducător. O „împărătească”, ca să spunem așa, care acționează și ca un fel de „Mare Preoteasă”, este șeful spiritual al statului, poate oarecum comparabil cu Papa din Evul Mediu. Acest șef al imperiului și al religiei este întotdeauna femeie - „Împărăteasa”. Subordonat ei, ca cel mai înalt organ executiv, se află „Reichsführer-ul”. Acesta este întotdeauna bărbat, el este șeful flotei spațiale și al tuturor forțelor armate și îi determină pe factorii de decizie din economie și din toate celelalte domenii. Deasupra tuturor acestora se află „Dumnezeirea” - tangibilă prin „paracomputerul” Malock, despre care se va vorbi mai târziu.

În vremurile primordiale ale istoriei culturale Aldebaran, însă, trebuie să fi prevalat o ordine diferită. Astfel capitala imperială de pe Sumi-Er este numită după un „rege faimos din cele mai vechi timpuri” numit „Derger”, care, însă, acum se pronunță Dargor. Posibil acest rege Derger a trăit chiar înainte de extinderea soarelui SUMI Aldebaran până la „Giganta Roșie” a fost în esență responsabil pentru reorganizarea salvatoare a sistemului solar Sumi.

Acest rege primordial Derger al sumiților - oameni-zeu - a permis să creeze, „înainte de o vreme atât de îndepărtată încât probabil niciun sumerian nu o mai cunoaște cu exactitate”, un „creier electronic” infinit avansat pentru termenii noștri, cu denumirea „Malock”. Acest nume se întoarce la zeul principal „aldebaran” „Molok”. (Aici ar trebui să ne amintim pe scurt că numele zeului principal babilonian era „Marduk”, zeul fenicienilor și filistenilor primea numele de „Moloch”, iar cartaginezii îl venerau pe zeul „Malok”; toate acestea, poate nu întâmplător, amintesc de numele zeului aldebaran „Molok”. Toți acești zei erau complet pozitivi. Doar în Biblia ebraică au fost portretizați negativ, deși eroarea că copiii erau sacrificați lui Moloch se datorează faptului că sintagma „a face copiii să treacă prin foc pentru Moloch” era interpretată ca ardere, când, de fapt, însemna un botez simbolic al focului - similar cu săritura tinerilor peste focurile solstițiului în regiunea germanică).

„Super-paracomputerul” „Malock” a fost „programat” cu legile zeului Molok din ordinul regelui Derger. Legi pe care zeul Molok le-a revelat „aldebarenilor” (dacă nu ar fi fost aceeași zeitate numită „Malok” în „Isais-Revelation” germană?).

„Paracomputerul Malock”, care posibil permite chiar o comunicare între lumea aceasta și cealaltă între „aldebarani” și zeul lor principal, Molok, este adăpostit într-un „munte sacru”, păzit de o trupă de elită special învestită, „oastea sfântă”. Această forță de elită, consacrată zeului Molok, are la dispoziție forțe care probabil se găsesc în „ramuri” construite în „muntele sfânt”. Numai acesta execută ordinele lui „Malock” și poate fi probabil considerat o amalgamare de poliție religioasă, cavaleri ai ordinului și gărzi ale templului. „Sfânta Gazdă” supraveghează, de asemenea, respectarea legilor, care, în caz de încălcări, pot fi imaginate într-un mod foarte drastic. Interesant este că printre cele mai grave infracțiuni conform legii „aldebarane” se numără, de exemplu: Interesul personal și egoismul sau chiar amestecul de sânge. Acest lucru trebuie menționat pentru a arăta ce răsturnări ar experimenta așa-numita „comunitate occidentală de valori” dacă standardele de valori „aldebarane” ar fi aplicate pe pământ în acest fel sau altul.

„Paracomputerul” Malock și trupele sale de elită dedicate zeului Molok au salvat, de-a lungul eonilor, omenirea din Sumi-Er de la orice decădere. - Cine știe dacă „brațul lui Molock” nu va ajunge într-o zi pe Pământ?

În concluzie, putem spune:

Imperiul Aldebaran al Sumeranului este condus de un guvern tripartit:

0. „Împărăteasa” cu preotesele și preoții ei. Succesiunea va fi probabil determinată de alegerea dintre preotese.

1. „Reichsführer-ul”, care este numit de „Împărătească” în consultare cu autoritățile economice și cercurile de conducere militară.

2. „Paracomputerul-Zeu” atotsupraveghetor „Malock” și „Oștirile Sfinte” ale Zeului Molok.

Se pare că această ordine și-a dovedit eficiența de-a lungul a milioane de ani. În ea, diferitele calități ale femininului, masculinului și divinului se combină pentru a forma un întreg armonios.

S-ar putea spune mult mai multe despre Summi-Aldebaran, dacă ar fi posibil în acest moment să se evalueze toate documentele încă existente ale Societății Thule și Vril. Există pur și simplu motive tehnice pentru care acest lucru nu este posibil în acest moment. Apropo, este de așteptat ca în viitorul apropiat să apară o publicație cuprinzătoare despre declarațiile autorităților media „Aldebaran - transmisii și despre «jurnalul transcomunicativ al lui - «Vril-Odin» (VriL-7?)”, ceea ce cu siguranță va dura ceva timp, deoarece ar putea exista dificultăți de traducere cu multe „Anunțuri - Aldebaran”.

Putem presupune cu certitudine că „societatea” sumeriană-aldebareană este esențial diferită de formele sociale de pe Pământ. Astfel, un fapt binecunoscut este împletirea acestei „societăți aldebarene” cu natura, o relație specială cu animalele și plantele - și cu sferele dincolo de lume. Cu siguranță nu trebuie să ne imaginăm că „Aldebarienii” ar cunoaște plăceri

similare ca noi, oamenii de pe Pământ; cu siguranță nu există discoteci sau alte locuri similare pe Sumi-Er, cultura de acolo este cu mult peste astfel de lucruri. Probabil că „sumienii” nici măcar nu trăiesc în lux conform standardelor pământești. Pe de altă parte, se poate presupune o legătură puternică cu natura - și cu siguranță o ordine socială bazată pe obiceiuri destul de stricte.

„Legile Zeului Molok” pot fi, după toate probabilitățile, destul de bine înțelese dacă ne referim, de exemplu, la „Apocalipsa lui Isais” și la „Poruncile lui Isais” - și, în plus, pur și simplu luăm act de ordinea pământească și de împărăția pământească spre care s-au îndreptat „aldebaranii”; și anume, „Marele Imperiu German”.

Nu știm dacă Molok-ul aldebaran poate sau trebuie să fie echivalat cu Malok-ul din Apocalipsa lui Isais și cu Malok-ul din Cartea cartagineză. Însă, din vechile înregistrări mediatice existente (dintre care doar o mică parte ne este disponibilă pentru această carte), se poate trage concluzia că acesta este cel puțin în esență cazul. Din acest motiv, câteva fragmente din „Ilu-Malok” par potrivite aici.

Este interesant cum „zeul aldebaran Molok” și Malok unesc patru forme de viață: regnul vegetal, căci „Malok” crește dintr-un trunchi de stejar; regnul animal, căci „Malok” are cap de taur; masculinitatea, căci de la brâu în sus „Malok” are corp uman; divinul - simbolizat în „aripile de înger” ale lui „Malok”. În unele desene recente, toate acestea au fost reprezentate destul de imaginativ.

(Extracte din Ilu-Malok din cartea cartagineză):

11. Fiecare dintre voi, ființe umane, intră în lumile îndepărtate după ce moare pe pământ. Nimeni nu se întoarce în lumea pământească, decât dacă o vizitează prin intermediul altora și în eroarea spiritului. Vă veți muta într-

o casă nouă și într-un corp nou, ființe umane, care va fi mereu ca voi. Departe este încă calea fiecăruia dintre voi.

12. Așa cum părăsiți lumea pământească, voi, ființe umane, așa va fi lumea din depărtare, care va fi următoarea voastră: Luminoasă sau întunecată, caldă sau rece, zgomotoasă sau liniștită; și multe lumi îndepărtate încă prin care fiecare dintre voi rătăcește.

13. Strigăte mari nu se ridică de dragul morții pe pământ. Nu există moarte, nu există Trecere, nu există uitare de sine. Nu vă temeți de trecere, ființe umane, mai mult trebuie experimentat de voi toți decât orice experiență de pe lumile pământești.

Cerurile au strigat, tărâmul pământului a răcnit -!
Ziua a înghețat, întunericul a ieșit la iveală,
A fulgerat un fulger,
izbucnește un incendiu,
...
se îngroșau, ploua cu moartea.
Apoi focul alb-incandescent s-a înroșit și s-a stins. Dar
tot ce a căzut s-a transformat în cenușă.

Aceste descrieri din Epopeea lui Ghilgameș, Planșa 4, pot fi într-adevăr foarte ușor interpretate ca o descriere a unui război atomic - până la ploaia nucleară de cenușă. S-a sugerat că Pământul este mama tuturor civilizațiilor umane și că poate „aldebaranii” sunt descendenții pământenilor emigrați. Conform diverselor fragmente orientale antice, existau deja mai multe „umanități”. Berossos, de exemplu, scrie o istorie a omenirii de acum aproximativ 2,6 milioane de ani.

„Taurul înaripat din Babilon” era înfățișat în mare parte cu o față umană (ilustrația noastră prezintă una dintre statuile colosale de la portalul palatului lui Sargon). - Cât despre sosirea „puterii regale din ceruri”, tăblițele regale sumeriene vorbesc despre anul 210.200 al Potopului, care, la rândul său, conform calculelor akkadiene, a avut loc cu 36.000 de ani înainte de Sargon 1. Despre durata vieții lui Sargon 1, știința este încă incertă în prezent, cu mai mult de o mie de ani, presupunându-se între aproximativ 2800 și 3950 î.Hr. Prin urmare, se poate presupune că posibila sosire a „sumerianului aldebaran” a avut loc acum aproximativ un sfert de milion de ani.

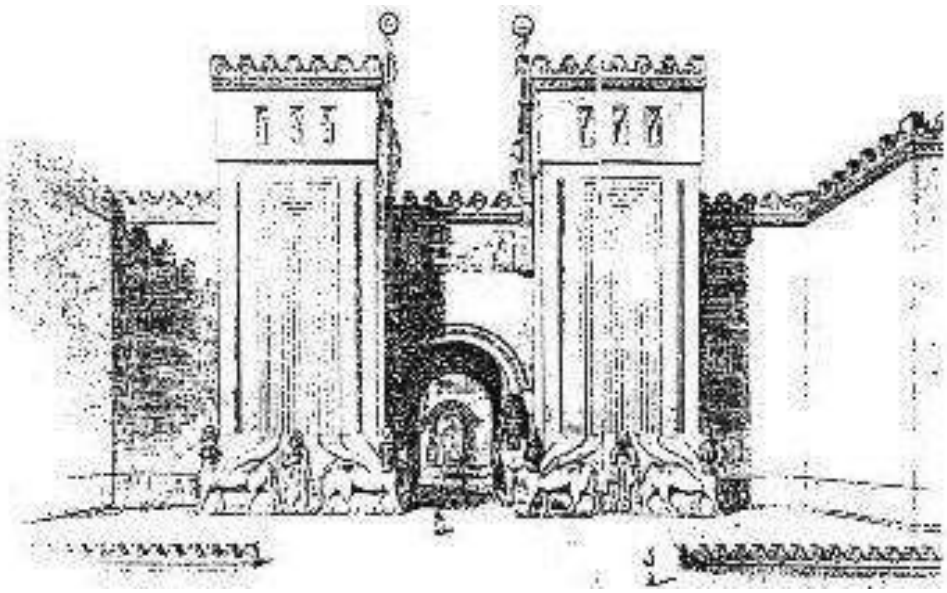

Este aceasta fața unui „Aldebaran”?

Vise mediatice sau realitate?

Fragmente dintr-o transmisiune media a „Aldebaranului” către Germania în 1944 (probabil 4 octombrie).

„(Fragment)... moștenitoare permanentă a zeității Aldebaran (Împărătesei), preotească în casa (templul?) zeității de la Dargor. Suntem mai norocoși decât tine, pentru că inamicul nu ne poate amenința direct tărâmul. De asemenea, am reușit recent să dăm lovituri grele Nunuților (Regulanilor). Comandantul sumerian Sener este acum pregătit cu 4282 de crucișătoare de luptă deasupra lui Nunut pentru a ataca principala planetă inamică. O bătălie este în desfășurare pe frontul Godonos (Kapella). Acolo, comandantul Menerlok a cucerit recent lumea Podatira (?) și avansează spre Godonos cu 6433 de crucișătoare de luptă. Podatira a trecut printr-o perioadă lungă de timp, egală cu un spin amenințător în spatele liniilor noastre de front. Așa că acum s-a terminat. Tutan (?), Wrosta (?), Uluk (?) și Ollibatusia (?) inamicul le-a pierdut deja în fața noastră, așa că acum doar lumea Lokkydan (?) se află în mâinile inamicului. Lokkydan este asediat de comandantul Tobitner cu cele 420 de crucișătoare de luptă ale sale și va cădea în curând, cu ajutorul lui Molok. Cel mai important lucru pentru războiul sumerian în acest moment este să putem aduce numărul mare de aproximativ 30000 de crucișătoare de luptă în bătălia decisivă pentru Godoni, care sunt încă blocați în secțiunile frontale Tesiladt (?) și S..d (?). Cel mai mare... nu poate fi dus la bun sfârșit, deoarece un astfel de rău ar fi împotriva poruncilor Divinității. De asemenea, este spre norocul nostru că dușmanii noștri nu sunt capabili să amenințe lumea noastră direct cu navele lor, căci nu pot zbura atât de departe, iar noi le-am luat bazele intermediare, Podatira fiind ultima recent. Noi, însă, putem ajunge direct pe lumile inamice cu crucișătoarele noastre de luptă, fără a fi nevoie de astfel de baze. Spun însă că pacea nu va veni atâta timp cât nelegiuite Consilii de Stat de pe Nunutan și Godonos își exercită stăpânirea malefică, pentru care Uiusii (?) sunt de vină, deoarece și ei s-au folosit de Consiliile de Stat. Aceste ființe maligne trebuie complet învinse.

Vouă, egali în luptă, i-am oferit comandantului Zoder 280 de crucișătoare de luptă. Această forță trebuie să fie suficientă pentru a zdrobi inamicii voștri de pe Pământ. Zoder a plecat de pe frontul Srock cu crucișătoarele sale de luptă și au fost echipate să continue lupta. De îndată ce vom stabili rutele de traversare cu ajutorul tău, aceste nave vor porni spre tine.”

Trebuie să existe un plan de acțiune între fie că acestea sunt toate imaginații onirice mediatice - sau dacă vrem să presupunem fundaluri reale - cu siguranță, o „invazie Aldebaran” nu este de așteptat atât de ușor (deși nimic nu poate fi complet exclus aici).

Poate că cel mai aproape de a ne imagina un fel de „sprijin moral” ar fi prin intermediul „Aldebaranului”. Ca să spunem așa, amenințarea reținută de la granițele sistemului solar. Acest lucru ar putea, de asemenea, să facă ca mult discutatele proiecte „SDI” să pară într-o lumină diferită. La urma urmei, SUA au oferit chiar și fostei URSS parteneriat în acest sens.

„Acest aspect trebuie să pară extrem de absurd dacă se vrea să se presupună că «SDI» este menit să apere împotriva unui posibil atac al fostei URSS. Dar ce șanse i s-ar putea acorda sistemului SDI în lupta împotriva unei flote spațiale Aldebaran de o superioritate nespus de mare? Cu siguranță niciuna! Desigur, Aliații știu acest lucru - dacă este necesar. Dar poate speră ei că o simplă declarație de pregătire pentru apărare ar face forța germano-aldebaranã să ezite?”

Realitatea este probabil mult mai simplă decât atât. Informațiile noastre au o vechime de aproximativ o jumătate de secol. În acest timp, este posibil să se fi întâmplat multe și la alte niveluri. Prăbușirea din ce în ce mai rapidă a Aliaților - chiar și fără operațiuni militare majore - probabil vorbește clar.

Nave stelare Aldebaran

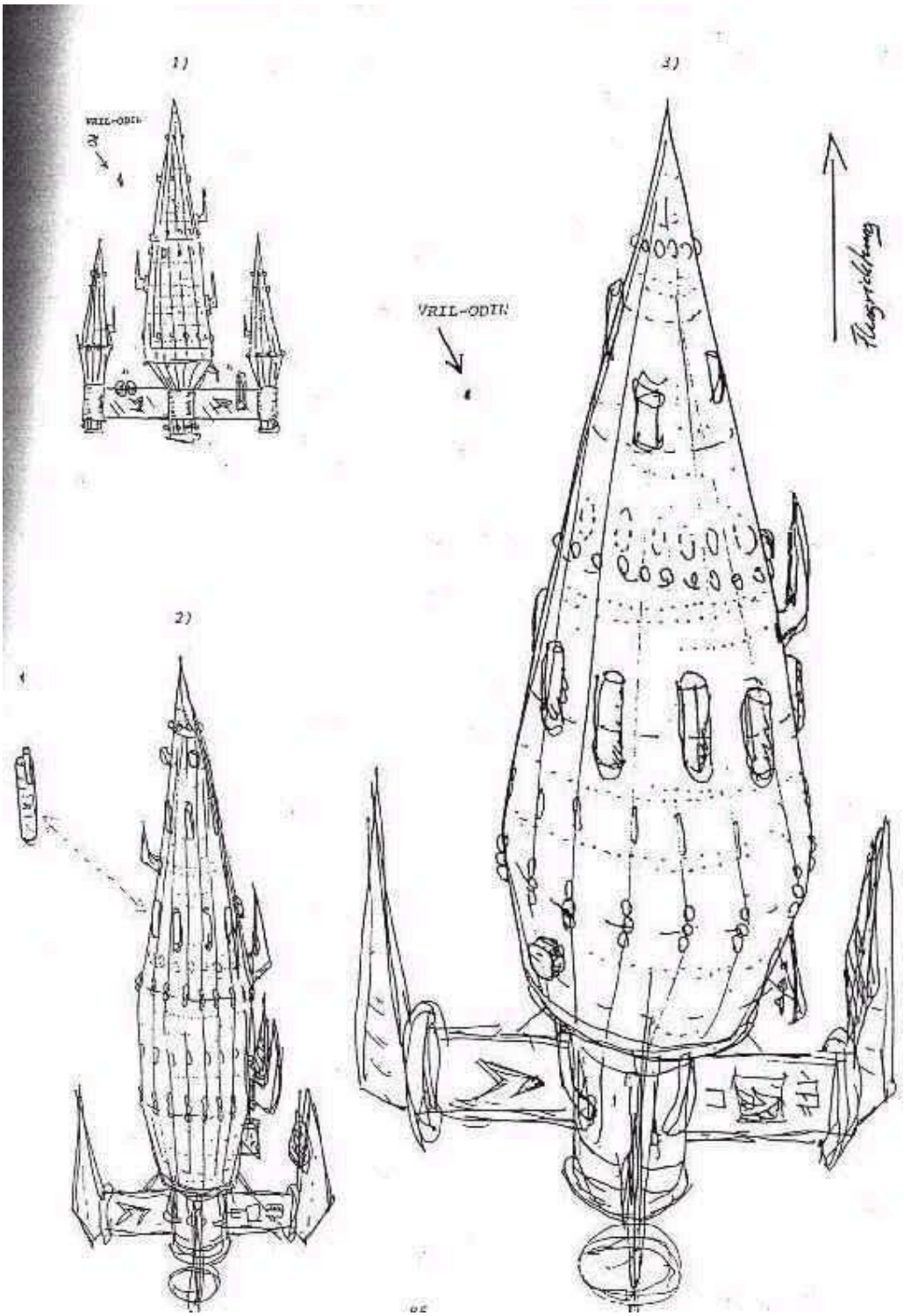

Note la planșele 1), 2) și 3):

1. Crucișător de luptă spațial interstelar Aldebaran, lungime 1,5 km, anvergură 1,0 km - nave auxiliare:

-3 nave spațiale de recunoaștere interstelară în formă de disc, cu diametrul de 45 de metri și înălțimea de 20 de metri,

-1 navă spațială cilindrică de aterizare interstelară și transportor spațial, cu lungimea de 150 de metri și înălțimea de 50 metri diametru (înălțime/lățime).

2. Nava de luptă spațială interstelară Aldebaran, lungime 3,0 km, anvergură 2,0 km - nave auxiliare:

-14 nave spațiale interstelare cilindrice, cu o lungime de 150 de metri și un diametru de 50 de metri (înălțime/lățime)

-3 nave spațiale cu disc (de cercetare), capacitate de încărcare = 42 de nave spațiale de cercetare interstelară în formă de disc.

3. Supernavă spațială interstelară Aldebaran, lungime 6,0 km, anvergură 3,0 km - nave auxiliare:

-10 nave spațiale interstelare cilindrice, cu o lungime de 450 de metri și un diametru de 150 de metri (înălțime/lățime)

-81 nave spațiale cu disc (de cercetare), capacitate de încărcare = 810 nave spațiale de cercetare interstelară în formă de disc.

Armada spațială Aldebaran Sumi cu destinația Pământ, 280 de „cruzătoare de luptă” (250 de crucișătoare de luptă spațiale, 27 de nave de luptă spațiale, 3 super nave de luptă spațiale), comandant de teren Summi (amiral, amiral spațial) ZODER, momentul sosirii pe Pământ între 1992/93 și 2004/05, navă spațială pilot VRI;-ODIN (Vril 7 sau Vril 8?)

(Date calculate)

Date astronomice despre Summi-Aldebaran

Aldebaran (- Tau), stea principală din constelația Taur, clasa de luminozitate a gigantului solar (LKK) III, luminozitate (Lk) aprox. 220 de ori luminozitatea solară (Slk, 1 ori Slk = luminozitatea Soarelui), tip spectral (Stt) K5, culoare galben-roșiatic (portocaliu), temperatură la suprafață aprox. 3500°C, diametru 63 milioane km, masă aprox. 0,95 până la 1,15 mase solare (Sm, 1 Sm = masa Soarelui), vârstă aprox. 6,5 până la 8,5 miliarde de ani, distanță (de Soare) 68 de ani-lumină (Lj, 1 Lj = 9,46 trilioane km), ecosferă în jurul Aldebaranului la aprox. 1,5 până la 3,2

miliarde km, cu 2 planete asemănătoare Pământului, diametru aprox. 7000 până la 14000 km, la aprox. 2,4 și 2,6 miliarde km.

Încă în anii șaptezeci, lucrările de referință astronomice și tabelele menționau soarele gigantic roșiatic Aldebaran, un așa-numit „gigant roșu”, cum este expresia astrofizică pentru acesta, cu o masă de cel puțin 2,5 mase solare, adică de 2,5 ori masa propriului nostru soare, cu care, conform calculelor astrofizice din acea vreme, lui Aldebaran i s-a acordat doar o vârstă de cel puțin aproximativ 800 de milioane de ani, ceea ce excludea practic existența planetelor locuibile, deoarece numai de la 1,5 mase solare un soare poate rămâne stabil timp de cel puțin 2,5 miliarde de ani și poate exista în ansamblu ca soare timp de aproximativ 3,0 miliarde de ani, suficient de mult timp pentru a permite formarea uneia sau câtorva planete asemănătoare Pământului, cu forme de viață cel puțin primitive pe ele. Abia la mijlocul anilor 1980, Aldebaran a apărut în literatura relevantă ca având aproximativ 1,15 mase solare, ceea ce i-ar conferi acestui soare o vârstă totală de cel puțin 6 miliarde de ani, din care ultimii 100 până la 500 de milioane de ani ar fi ocupați de o „stea de secvență principală” stabilă de tip spectral F6, un soare galben puțin mai strălucitor decât al nostru (soarele nostru este o stea de secvență principală de aproximativ 5 miliarde de ani, clasa de luminozitate 7, tip spectral G2, care ar putea rămâne stabilă timp de aproximativ 3 miliarde de ani), până la o „gigantă roșie” cu spectrul actual K5.

Dar poate că măsurătorile viitoare ale Aldebaranului vor arăta că are o masă puțin peste sau puțin sub o masă solară, ceea ce nu ar fi improbabil, crescându-i vârsta la aproximativ 8,5 miliarde de ani!

„Întâlnirea de la Kolberg”

În timpul sezonului de Crăciun din 1943, a avut loc probabil ultima întâlnire comună majoră a Societății Vril și a Societății Thule. Locul de desfășurare a fost romanticul castel de pe plajă din stațiunea germană Kolberg de la Marea Baltică.

Aici s-ar fi putut aduna din nou oameni Thule și Vril din toate direcțiile. Au fost prezente și Maria Orschitsch și un nou medium al Societății Vril, Sigrun F., descoperit de Maria Orschitsch (din respect pentru rudele în viață, nu menționăm aici numele complet al lui Sigrun). Este posibil ca aceste două femei să fi jucat în curând un rol major în această întâlnire.

Deocamdată însă - și acest lucru nu putem decât să presupunem - situația războiului va fi fost discutată; și putem presupune că în acel cerc, care includea experți mondiali cu multă experiență, vor exista puține iluzii cu privire la situația generală. Amenințarea la adresa Germaniei și a puținilor ei aliați din partea unei forțe numeric superioare era la fel de evidentă ca problema tot mai mare a materiilor prime. Era clar că Germania

se confrunta cu o anihilare nemiloasă precum cea a Cartaginei, cu excepția cazului în care se puteau epuiza ultimele posibilități de a contracara această intenție a Aliaților.

Dificultățile legate de pregătirea de luptă a „OZN-urilor” vor fi fost, de asemenea, rezolvate. De îndată ce („OZN-ul” și-a construit propriul „câmp”, a devenit practic invulnerabil la atacuri din exterior - dar, așa cum proiectilele inamice nu puteau pătrunde în câmp din exterior, tot așa armele convenționale nu puteau fi folosite din interior spre exterior. Nici bombardamentele, nici focurile de armă nu erau posibile decât dacă sistemul de propulsie era redus într-o asemenea măsură încât nu numai caracteristicile de zbor deveneau neatractive, dar exista și sensibilitate la bombardamente. Iar „tunurile cu reacție” preconizate de SS-E-IV, despre ale căror detalii se cunosc puține, nu erau încă operaționale.

Așadar, în acest moment, tehnologia neconvențională avea puține lucruri de oferit care ar fi putut fi aruncate imediat în luptă ca armă.

În această situație generală, a intrat acum în joc „perspectiva aldebaranã”.

Prin mijloace mediumice (așa se spune) fuseseră stabilite conexiuni concrete cu îndepărtatul, dar puternicul, tărâm „Summi” din Aldebaran. Iar oamenii Vril lucrau într-un stadiu avansat la o navă spațială care ar fi „capabilă de canal dimensional” - adică, care ar putea acoperi distanța de aproximativ 68 de ani-lumină până la Aldebaran relativ ușor și rapid...

Așadar, în cele din urmă, nu era vorba decât de a face alianța germano-aldebaran, care fusese deja încheiată „transcomunicativ prin media”, efectivă într-un mod tangibil. Această idee urma să-i fie prezentată lui Adolf Hitler cât mai curând posibil. O întâlnire cu acesta era programată pentru 2 sau 4 ianuarie 1944.

Avem relatarea unui informator despre această conversație, care este reprodusă mai jos:

Se spune că pe 2 ianuarie 1944 a avut loc o conversație cu următorul conținut între: Hitler, Himmler, Künkel („Vril-Ges.”) și Dr. Schumann („Vril-Ges.”).

Hitler exprimase o premoniție sumbră. El a numit pierderea navei de luptă Scharnhorst o „umbră de rău augur”. Numai acest sentiment l-a determinat pe Hitler, la îndemnul lui Himmler, să-i primească pe domnii Künkel și Schumann. Aceștia le-au prezentat pe scurt ideea lor despre o alianță cu alte lumi, în special cu un imperiu din sistemul solar Aldebaran. Au prezentat procesele-verbale ale ședințelor de lucru ale Societății Vril, în care se discuta despre stabilirea contactului cu cealaltă lume: Hitler a ascultat, aruncându-i o privire lui Himmler, probabil pentru a vedea după expresia feței sale dacă toate acestea trebuiau luate în serios în vreun fel. Künkel a raportat despre posibilitatea „zborului dincolo”, prin care depășirea distanțelor enorme ar deveni posibilă. Aldebaran, în constelația

taurului, era un soare cu două planete asemănătoare Pământului, locuite de oameni înrudiți - a explicat Künkel. Imperiul Aldebaran era în război cu alte rase de pe planetele sorilor Regulus și Capella. Toate aceste imperii aveau flote de nave de luptă spațiale cu care își purtau războaiele. Aldebaran, spunea el, erau depășiți numeric, dar din punct de vedere tehnic, înaintea dușmanilor lor. Künkel a susținut că exista deja „comunicare prin gândire" între Germania și Aldebaran (citat: „Cel mai rapid dintre toate este gândul"). Hitler probabil a simțit că răbdarea sa era testată aspru, dar a continuat să asculte la cererea lui Himmler. Schumann a prezentat planuri și fotografii ale unor mașini de zbor „Vril" numite „Vehicule Intercosmice". Domnii Schumann și Künkel i-au prezentat lui Hitler un plan de a zbura spre Aldebaran prin intermediul unor dispozitive „Vril" printr-un canal multidimensional „această parte-acea parte", pentru a forma o alianță cu conducerea de acolo și, astfel, pentru a aduce nave de luptă spațiale Aldebaran - tot prin „Canalul din această parte în cealaltă", a cărui intervenție în ostilitățile pământești ar asigura victoria Germaniei.

Hitler nu scosese niciun cuvânt până atunci. În cele din urmă l-a întrebat pe Himmler ce părere are despre asta. Se spune că Himmler ar fi spus că nu considera toate acestea doar fantezie, ci că merită încercat - mai ales că „oamenii Vril" doreau să realizeze ei înșiși aceste experimente, într-o oarecare măsură fiind dispuși să se sacrifice în caz de eșec.

Se spune că Hitler s-a adresat apoi pentru prima dată domnilor Schumann și Künkel și i-a întrebat cum își imaginează acest lucru în detaliu. Schumann a răspuns că un prim dispozitiv „Vril" adecvat pentru un astfel de test de zbor fusese deja finalizat. Acesta ar putea găzdui doi oameni care ar putea efectua experimentul în această lună. Conform calculelor disponibile, diferența de „dincolo de timp" nu ar avea aproape nicio importanță pentru zburători, dar, măsurată în raport cu timpul de pe această parte, ar trebui presupusă o perioadă de 22 până la 23 de ani de zbor către Aldebaran, o perioadă de timp care probabil ar însemna doar câteva zile pentru zburători din cauza schimbărilor dimensionale. Dacă acest calcul ar fi greșit, ar însemna moartea echipajului „Vril".

Întorcându-se către Himmler, Hitler a spus că aceasta înseamnă că presupusa întărire din partea forțelor Aldebaran ar putea ajunge pe Pământ în cel mai bun caz după o jumătate de secol? Künkel a preluat răspunsul și a spus că, conform stării actuale a tehnologiei „Vril", acest lucru era corect, dar că se aștepta ca în curând să se poată produce dispozitive mult îmbunătățite.

Hitler cu siguranță nu a luat totul foarte în serios. Cu toate acestea, a întrebat ce fel de popoare urmau să fie chemate. Künkel a răspuns că era vorba de o rasă umană condusă de un fel de împărătească.

Hitler i-a respins pe oamenii Vril, spunând că ar trebui să-și înceapă afacerea cu sprijinul SS. (Probabil că nu a crezut acest lucru la vremea

respectivă. Se spune că i-ar fi spus lui Himmler în aprilie 1945 că își dădea speranța că Imperiul din îndepărtatele colțuri ale spațiului va veni într-o zi pe acest pământ cu răzbunare, așa cum promiseseră Schumann și Künkel. Cu aceștia doi a mai avut loc cel puțin o întâlnire, și anume în decembrie 1944).

Vril 7

Imediat după discuția din „Führerhauptquartier” din 2 ianuarie 1944, construcția „VriI-7” trebuie să fi fost impulsionată cu toate forțele. Probabil - din perspectiva oamenilor Vril - nu a fost prea dificilă, deoarece nava spațială cu diametrul de 45 de metri nu ar fi putut reprezenta practic nimic altceva decât o VriI-1 umflată și adaptată, realizată cu cele mai simple și ieftine mijloace de producție posibile.

Faptul că Vril-7 era de fapt o construcție Vril-1 „umflată” poate fi dedus și din faptul că corpul celulei, care era de peste patru ori mai mare, era prevăzut cu lonjeroane suplimentare - aproape că s-ar putea vorbi despre o construcție provizorie.

Această configurație provizorie trebuie să fi dus la probleme, deoarece, după o situație extrem de explozivă, în care Vril-7 chiar începuse să ardă, a fost pusă o căptușeală complet nouă a celulei. În plus, au existat diverse adăugiri și extinderi până când Vril-7 a fost în cele din urmă vopsit în camuflaj și predat SS-ului. Există multe indicii că această predare a avut loc în primăvara anului 1945, lângă Traunstein.

Vril-7 a decolat de pe un „inel de decolare” din cărămidă, neavând tren propriu de decolare și aterizare. Cu toate acestea, „aterizările pe burtă” erau probabil posibile fără riscuri. În mijloc, sub corpul Vril-7, era atașat un „sistem de amortizare” nespecificat, pe care nava spațială putea ateriza.

EINZIGE VERFÜGBARE ORIGINAL-SKIZZE DES "VRIL-7".

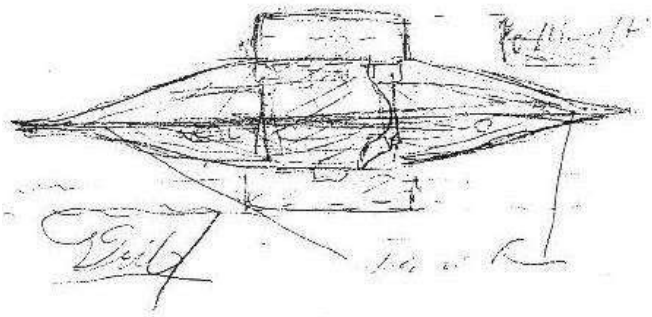

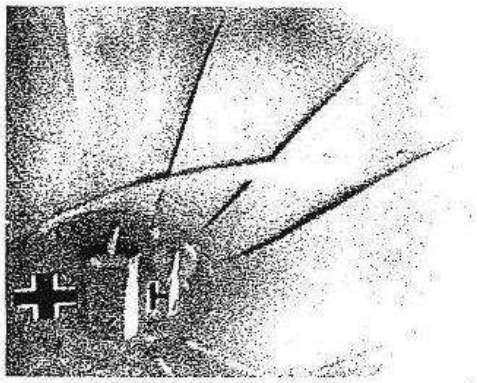

Vril Șase?

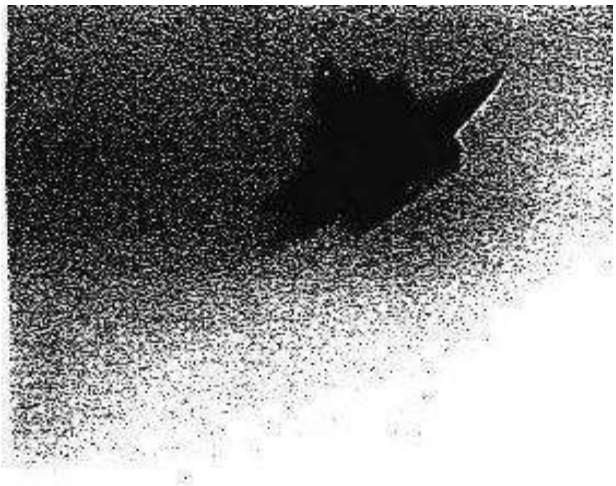

Înainte de finalizarea Vril-7, pe șantierul Vril din Brandenburg exista un avion circular de dimensiuni medii, a cărui semnificație este neclară. Era vorba - așa cum se presupune - de motorul Vril-7, care fusese prevăzut cu o suprastructură improvizată în scopuri de testare? - Sau era poate acest avion un „Vril-6” neînregistrat, posibil cel care fusese menționat lui Hitler și care efectuase primul zbor cu Aldebaran? - Nu se poate spune nimic definitiv despre asta.

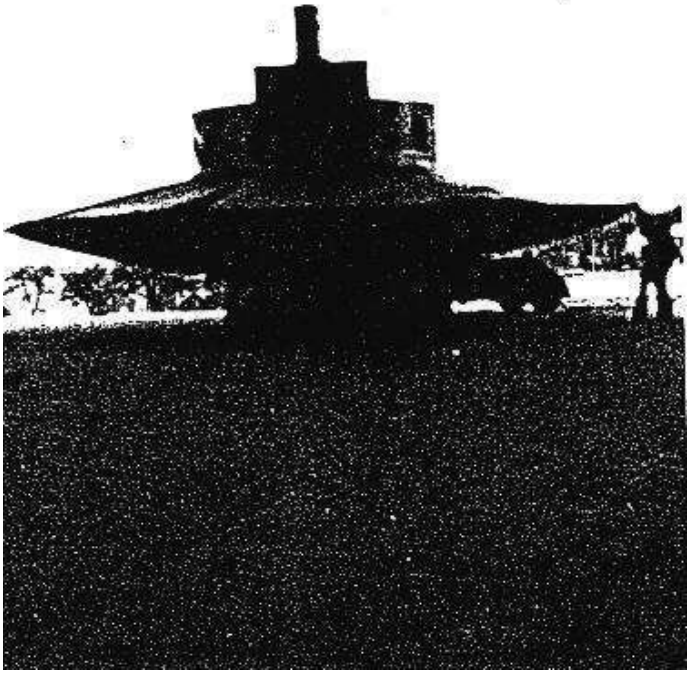

Zborul canalului de primă dimensiune

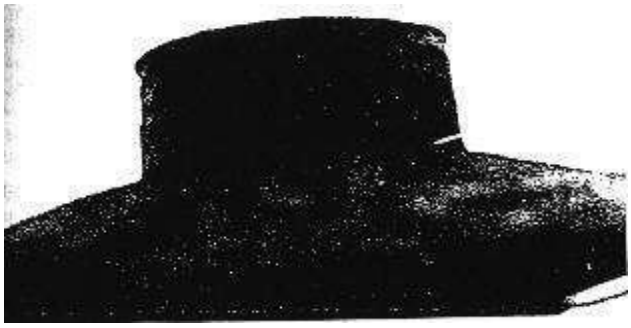

Probabil în iarna anului 1944, primul zbor „pe canal din această parte în cealaltă” a fost efectuat cu Vril-7. Tot ce știm cu siguranță despre el este că acest zbor ar fi putut trece aproape de un dezastru. Când Vril-7 - la urma urmei, cu succes - a ieșit din „Canalul Dimensional”, arăta „ca și cum ar fi călătorit timp de 100 de ani”. Placa exterioară a celulei părea foarte îmbătrânită și era deteriorată în mai multe locuri. Nu se știe dacă acest zbor de testare a curmat și vieți omenești.

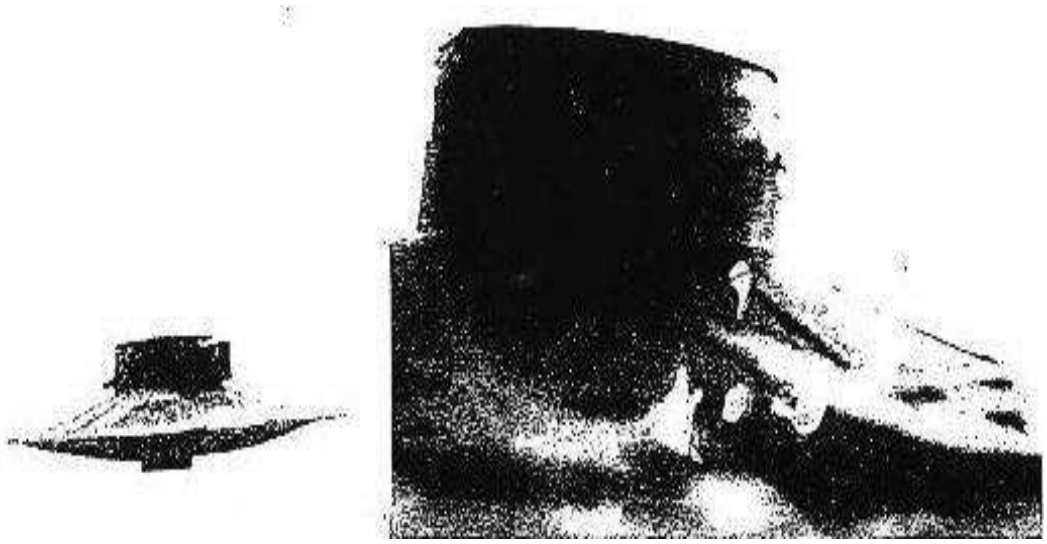

Într-o noapte cu lună, Vril-7 se ridică 2/3 din cuibul său subteran.

„Zborul dincolo de Canalul Dimensional”

Cheia problemei nu este că distanța ar fi mai scurtă sau că s-ar sări peste ceva, ci mai degrabă se intră într-un alt plan, în care predomină un alt tip de spațiu și un alt tip de timp. S-ar putea spune simplificat: timpul trece mult mai încet și există o relație timp-spațiu complet diferită. Dar mai presus de toate „acționarea prin vibrații” a motorului Vril 1 în celălalt plan este astfel realizată încât distanțele sunt acoperite într-un mod aproape imperceptibil, deoarece acest lucru ar fi probabil complet imposibil în acest cosmos.

Secretul constă în capacitatea de a gestiona transmutarea dus-întors a navei spațiale, inclusiv a echipajului. Rezolvarea acestei probleme - poate cea mai importantă realizare tehnico-mentală din toate timpurile! - a fost și este cheia.

Realizarea cu succes a PROIECTULUI VRIL în prima sa etapă a pus Germania în poziția de a putea avansa în cele mai îndepărtate adâncuri ale cosmosului. A doua etapă, urmează zborul fizic în dincolo, în lumile îngerilor și în fața feței lui Dumnezeu.

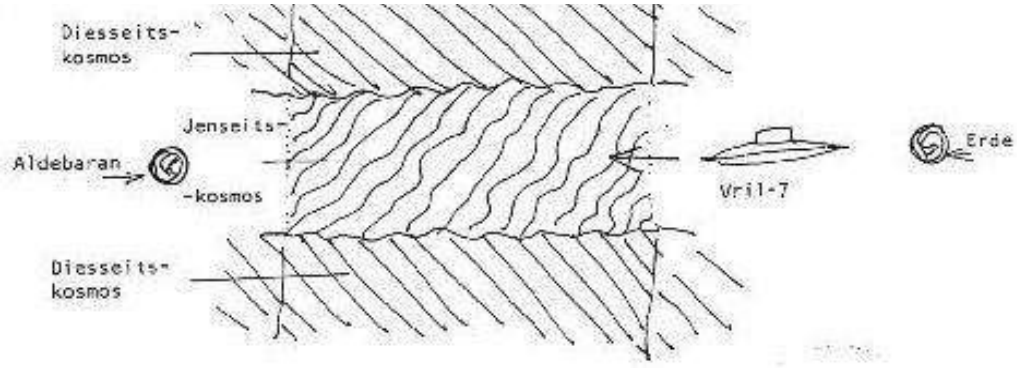

Despre armamentul „Vril 7”

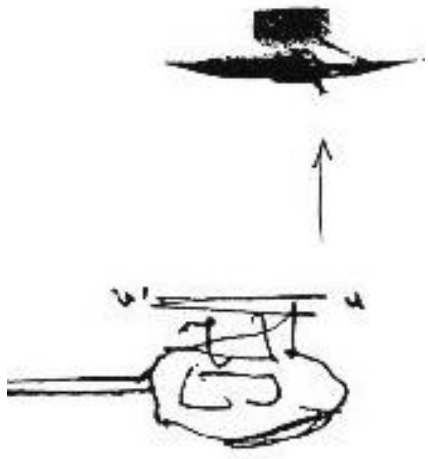

Die Gondelkanone

Când a fost predat SS-ului, VRIL 7 avea patru baterii triple Mk-108, două deasupra și două dedesubt. Totuși, acestea erau probabil destinate doar autoapărării în cazul unei întâlniri cu avioane de vânătoare inamice provocând daune forțelor de teren (a funcționat întotdeauna perfect).

Între timp, VRIL 7 era echipat cu un tun monstruos, despre care nu pot spune prea multe. Numai țeava sa avea cinci până la șase metri lungime. Acest tun gigantic atârna într-o nacelă îngustă sub aeronavă, ușor descentrată spre stânga. Era un tun neobișnuit. Nu știu dacă a tras vreodată vreun foc de armă. Se spune că a fost o moștenire de familie de la Dornier, unde fuseseră deja făcute teste pe un Do 17. Dar asta pare greu de imaginat. Acest tun gigantic a fost în cele din urmă demontat din nou și a dispărut undeva în noapte și ceață.

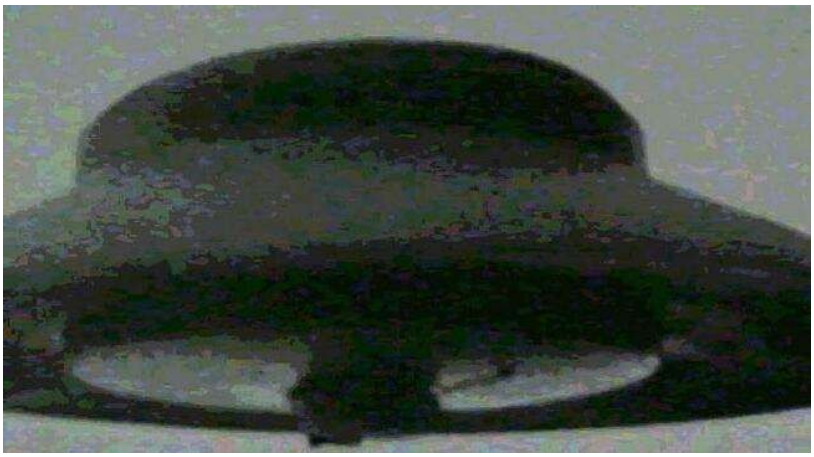

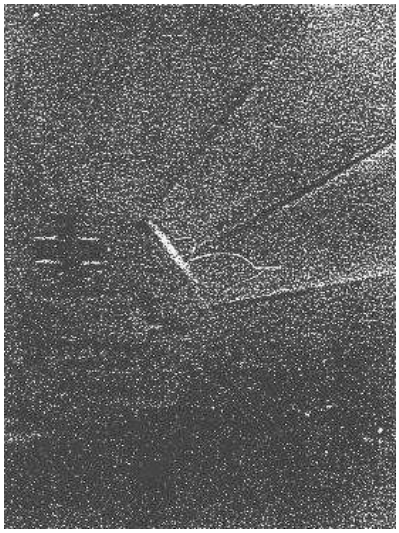

Tunul gondolei

Se zvonește că arma trebuia să transmită energie electrică de la motor. Nu se știe dacă acest lucru este adevărat.

Vril-7 (Im Hintergrund der Untersberg?)

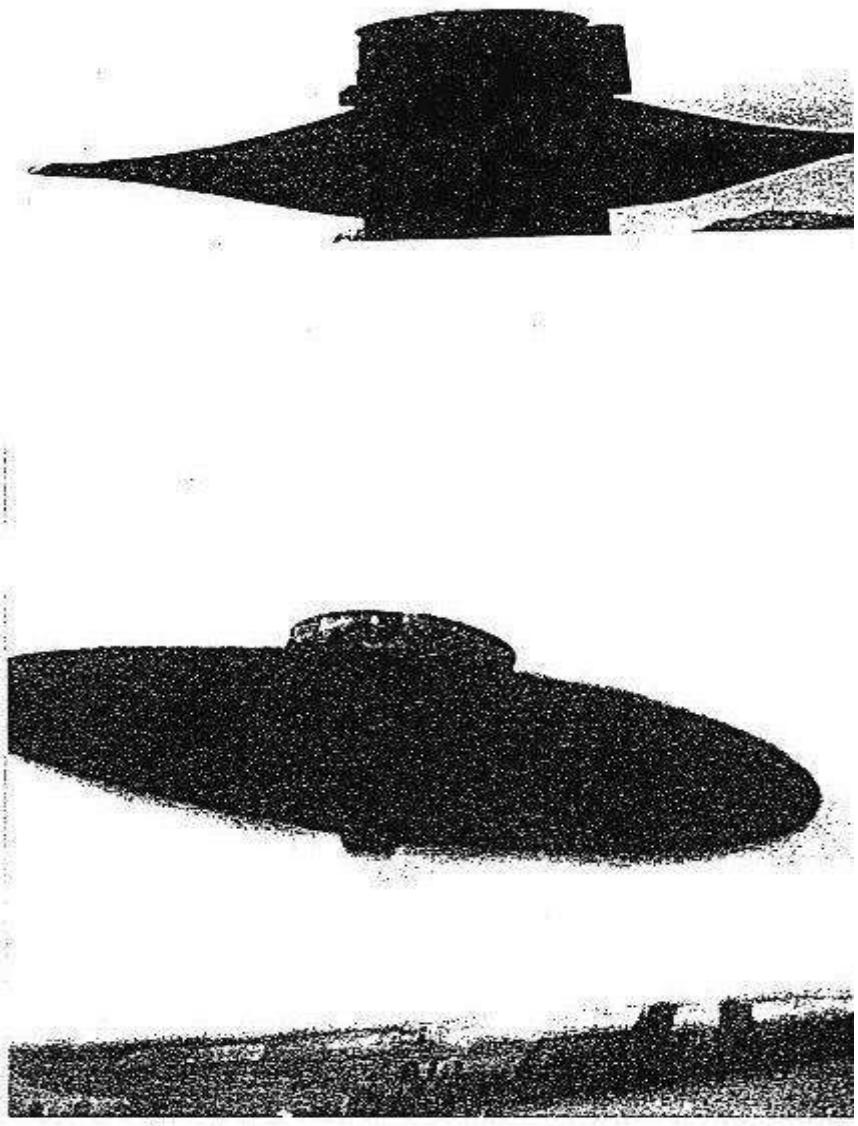

Das VRIL-7 fliegt zur Übergabe an die SS ab.

Das Vril-7 schon mit dem SS-eigenen Hoheitszeichen "Schwarze Sonne".

În ceea ce privește diversele speculații despre locul unde se află VRIL 7

Există o legendă persistentă conform căreia VRIL-7 s-a prăbușit în Mondsee (Austria Superioară) la începutul anului 1945. Au existat chiar încercări ale unui post de televiziune privat italian de a găsi epava VRIL-7 cu ajutorul scafandrilor (autoritățile au interzis însă acest proiect).

Alte voci vor să știe, VRIL-7 a efectuat teste de scufundare în Mondsee, deoarece se dorea să se verifice dacă un aparat care poate zbura în spațiu nu este potrivit și pentru misiuni subacvatice. O altă variantă spune că nu VRIL-7, ci unul dintre avioanele HAUNEBU II pierdute s-a prăbușit în Mondsee. Această ultimă variantă ar putea fi cel mai probabil adevărată, deoarece VRIL-7 era probabil cel mai sigur dintre avioanele polivalente.

O altă legendă susține că VRIL-7 a fost transferat în Spania la începutul anului 1945, de unde a transportat refugiați germani de pe „Linia de Reliefuire a Vaticanului” în America de Sud și Antarctica.

Se mai susține că VRIL-7 a fost cvasi-„mumificat” pentru vremurile viitoare într-un buncăr alpin special construit la începutul anului 1945.

Alte afirmații susțin că VRIL-7 a fost transferat în Japonia la începutul anului 1945. Acest zvon ar putea fi parte din adevăr, deoarece este documentat că mai multe avioane rotunde urmau să ajungă în Japonia. Se poate presupune că acestea erau de tip HAUNEBU.

Un alt zvon spune că VRIL-7 a fost trimis pe Marte pentru a salva echipajul HAUNEBU III.

În cele din urmă, există presupunerea că VRIL-7, după un „zbor de testare pe canalul Dimensison”, a început călătoria spre Aldebaran.

În sprijinul acestei teze, este citată o fotografie care arată VRIL-7 într-o stare grav deteriorată; pare deja foarte veche, iar „oscilația” caracteristică din jurul corpului de propulsie este, de asemenea, clar vizibilă. Așa se spune că VRIL-7 s-a întors din zborul său cosmic de testare.

Presupunem ca adevărat că VRIL-7 a îndeplinit misiunea Aldebaran cu succes.

Cea mai mare aventură

Avem informații limitate și fragmentare despre „jurnalul transmedia” al lui VRIL-ODIN. Proprietarii acestor documente își rezervă dreptul pentru o posibilă publicare completă la o dată ulterioară. Dar putem oferi câteva detalii aici, pentru a încerca să ne facem o idee despre ce a trăit echipajul navei spațiale „ODIN” în 1945.

Deocamdată, putem reconstitui direct începutul:

Într-o noapte răcoroasă, se făceau pregătiri pentru decolare. Un roșu aprins strălucea la orizont. Nu era zori, era reflexia unui pământ arzător. Focurile de armă de pe fronturile care se apropiau bubuiau. Facilitățile complexului Vril erau pregătite pentru demolare, toate cablate pentru autodistrugere simultană. Apoi, nava spațială cu un diametru de peste 45 de metri s-a ridicat din hangar, fiind scufundată pe aproximativ două treimi în pământ. Nu s-a așezat pe inelul de lansare din cărămidă, ci a zăbovit în sus, aproape de sol. Echipajul era deja cu toții la bord. Pentru cei care au rămas în urmă, a urmat un ultim val. Apoi, Vril „ODIN” s-a ridicat în cer - dispăruse rapid din vederea echipajului Vril de la sol. Aici, în câteva minute, aveau să fie exploziile, la fel de bune ca nimic nu avea să mai rămână din atelierele anilor de muncă. Frontul inamicului se apropia tot mai mult... Echipajul lui Vril „Odin” nu-și mai vedea baza luând foc. Nava spațială părăsise deja imediata vecinătate a Pământului și se îndreptase spre „Punctul de cădere” precalculat în canalul dimensional, trecând de luna satelit a Pământului, de roiurile de meteoriți care aparent stăteau nemișcate în spațiu. Întinderea întunecată, de nedescris, calmă a cosmosului pâlpâitor de stele se întindea în fața lor. Dar totuși își vedeau clar pământul, steaua patriei, peste care acum se abăteau ororile violenței Aliaților. Și ei, zburând cu Vril „Odin” către cea mai mare aventură din istoria omenirii, nu puteau face nimic - nu puteau face nimic acum, în acest moment...

Apoi a venit „punctul de cădere” în canalul dimensional. Dacă calculul era chiar și puțin greșit, ar fi însemnat moartea echipajului. Dar nimeni de la bordul lui Vril „ODIN” nu se temea de moarte, toată lumea trăia cu credința fermă a supraviețuirii personale în lumile de dincolo, toți știau: Nu există moarte. Și apropo, întreprinderea lui Vril „ODIN” a fost oricum o întreprindere de sacrificiu de sine. Dar dacă mureau acum, dacă căderea prin canalul dimensional nu reușea, atunci nici patriei nu puteau aduce niciun ajutor...

Punctul critic a venit: Dizolvarea și remodelarea materiei intrinseci la intrarea în canalul dimensional dincolo de această lume! - Computerul a fost pornit - echipajul s-a întins. Căci căderea în canalul dimensional a început cu un somn profund...

Când s-au trezit, un văl verde de lumină a umplut nava spațială. Dar curând ochii s-au obișnuit atât de mult cu această lumină verde strălucitoare încât nu a mai fost percepută. În afara ferestrelor navei spațiale, însă, se întindea un alt cosmos, unul verde închis, cu alte stele, alte lumi... Forme ciudate treceau prin fața ferestrelor lui Vril „ODIN”, lucruri pe care nicio persoană pământeană vie nu le văzuse vreodată: sferele de dincolo - tărâmurile ființelor dincolo și ale tovarășilor lor...

Și parcă timpul stătea în loc...

Apoi a venit ieșirea din canalul dimensional și căderea înapoi în cosmosul acestei părți! Și în ciuda stelelor sale, echipajului Vril i s-a părut extrem de întunecat - acest cosmos al lor, căruia îi aparținea și lumea Pământului...

Nu departe de punctul de ieșire precalculat, două corpuri portocalii strălucitoare se apropiau. Deveneau mai mari, mai clare, luau contururi tangibile: Crucișătoarele spațiale Aldebaran! Conform înțelegerii, deja așteptau...!

VISE MEDIA SAU REALITATE?

Misterul printre mistere...

Existența avionului circular de mari dimensiuni Vril-7, predat SS-ului în aprilie 1945, este în mare parte documentată. Se știe că acest avion a fost modificat o dată, dându-i un aspect ușor diferit. După toate probabilitățile, a existat doar acest exemplar de tip Vril-7. - Sau poate au fost două? - Sau a existat un Vril-6 mai mare înaintea lui? - Sau chiar un tip Vril-8 mai mare -?

Există de fapt câteva motive pentru astfel de zvonuri. În primul rând, există prezența unor imagini cu o rachetă VRIL foarte mare, care arată foarte asemănător cu un Vril-7, dar la o inspecție mai atentă are o serie de caracteristici fundamental diferite. Nu este vorba de standurile de vânătoare montate pe modelul Haunebu. Acestea ar fi putut fi montate și pe Vril-7 în mod experimental. Remarcabilă este construcția diferită a întregii structuri aeriene. Cupola arată, de asemenea, diferit, fiind mai înaltă și având ferestre cu două etaje. Un alt punct de îndoială este faptul că Schumann și Künkel i-au susținut deja lui Hitler la începutul anului 1944 că aveau deja un dispozitiv Vril potrivit pentru zborul intercosmic. Se credea, în această privință, în principal, despre un Vril-1 convertit. Dar nu oare exista într-adevăr un precursor al lui Vril-7 - să-l numim „Vril-6”? Și ar putea fi aceasta explicația pentru care Vril-7 ar putea fi construit gata de utilizare și fiabil într-un timp atât de uimitor de scurt?

Nu am putut găsi răspunsuri definitive la aceste întrebări. Doar zvonurile - și fotografiile. Inițial s-a crezut că aceste fotografii sunt „fotografii OZN” din vremuri mai recente. O verificare a autenticității negativelor a arătat însă că fotografiile au fost făcute în 1944/45 și au fost preluate din material fotografic german.

„Vril Odin” și „Compania Valhalla”

În general, se spune că nava spațială Vril „Odin” a fost Vril-7, respectiv un crucișător spațial de tip Vril-7. Dar există și o altă afirmație cunoscută, despre care se vorbește încă în cercurile restrânse. Anume, că deja înainte de Vril-7, un Vril mare, „Vril-8” a fost finalizat. Vril 7 a fost construit

anterior și apoi propus Reichsführer-ului, dar, într-o anumită măsură, un crucișător spațial Vril, „Vril-8”, fusese deja început pe cont propriu. Acest Vril-8 era atunci, în ciuda denumirii ulterioare a tipului, un precursor al lui Vril-7. Se spune că avea o suprastructură etajată, fiind astfel mai înaltă în partea de sus decât Vril-7. Pe de altă parte, se spune că fuselajul din partea de jos a fost construit diferit față de Vril-7. Fotografiile disponibile arată acest lucru destul de bine.

Așa este. Deci este de conceput ca nava spațială Vril-ODIN să nu fi fost Vril-7, ci Vril-8, lucru care nu se găsește nicăieri în scris. Există, de asemenea, afirmația că înregistrările deliberate nu îl arată pe Vril-8, ci mai degrabă pe Vril-7 într-un stadiu incipient, după care se spune că a fost reconstruit. De asemenea, este adevărat că Vril-7 a fost reconstruit, dar această reconstrucție este cunoscută cu exactitate. Prin urmare, cred că a existat într-adevăr un alt Mare Vril, Vril-8-Odin. Aceasta înseamnă că toate rapoartele referitoare la crucișătorul spațial „Odin” nu se referă la Vril-7 care a fost predat SS-ului, ci la Vril-8 care a rămas în posesia Societății Vril! (Poate că l-au numit și Vril-6?)

Când Schumann și Künkel i-au spus Führer-ului după ziua de Anul Nou din 1944 că aveau deja un Vril potrivit pentru zboruri spațiale pe distanțe lungi, cu siguranță nu a fost o minciună. Dar Vril-7 nu era nicidecum gata la momentul respectiv, iar unul dintre Vril-1 cu greu putea fi vorba.

Aparatul numit uneori în mod eronat Vril-5, din care avem cele trei fotografii, cu siguranță nu era un „Vril-5”, ci mai degrabă unitatea mare de propulsie Vril, echipată cu un scaun de pilot în scopuri experimentale. Se poate observa clar că acest aparat nu este un Vril finalizat. Așadar, această structură este probabil o unitate de propulsie, pregătită pentru zborul de testare.

Întrucât este puțin probabil ca oamenii Vril să-l fi mințit pe Führer, un alt Vril trebuie să fi fost disponibil pentru zborul spațial pe distanțe lungi, zborul Dincolo de Canalul Mânecii, sau cel puțin aproape gata. Și această navă spațială îndepărtată trebuie să fi fost „crucișătorul spațial ODIN”, care a zburat spre Aldebaran-Summi!

Sub denumirea de camuflare COMPANIA WALHALL, un crucișător spațial Vril, numit ODIN, a fost lansat către Aldebaran/Summi. Cred că știu asta cu siguranță. Mai mult, presupun că „Odin” era deja pe drum când Schumann și Künkel au vorbit cu Führer-ul despre el, dar cu siguranță a pornit imediat după conversație.

Dacă este posibil, veți afla mai multe detalii despre acest lucru. Prin urmare, este necesar să vă consultați în prealabil.

Reflecții despre „Vril -7, Vril Odin V6/8, Compania Valhalla și „Haunebu-III, Compania Marte și Dispozitivul Andromeda”.

Deja la începutul anului 1944 exista o navă spațială interstelară distanțată cu două etaje, „Vril6/8-Odin”, aproape finalizată sau deja finalizată; lungime/diametru aprox. 45 m, înălțime aprox. 22,5 m; care a pornit apoi în primăvara anului 1944 fie din Germania Mare, fie din zona antarctică germană Neuschwabenland, spre Aldebaran, la 68 de ani-lumină distanță de Pământ, și după câteva săptămâni la bord, cu aproximativ 22,5 ani de timp Pământ și Univers, cu efect triplu de superlumină, a atins Soarele - sistemul planetar Aldebaran - Summi - Sumeran în așa-numitul „Zbor pe Canalul Dimensional” („Librationsraum.- sau jumătate de călătorie spațială”) - cam la începutul anului 1967 (timp Pământ. sau jumătate de călătorie spațială”).

Însă, cu puțin timp înainte de nava spațială Vril-Odin, s-a început construcția singurei nave spațiale interstelare cu un singur etaj, „Vril-7”; lungime/diametru aprox. 45 m, înălțime aprox. 15 m; a cărei construcție a fost însă oprită temporar în favoarea „Vril-Odin”, pentru a face posibilă finalizarea sa cât mai rapidă, prin care Vril-7 a fost derivată constructiv din Vril-1 și putea fi considerată, prin urmare, practic un fel de „navă spațială rotundă mare - îndepărtată - Vril-1”.

Întrucât Vril-Odin a început înainte de Vril-7, dar a fost construit după Vril-7, Vril-Odin ar putea fi numit atât „vril-6”, cât și „Vril-8”. Construcția lui Vril-7 a început pe la sfârșitul anului 1942, Vril-6/8 probabil pe la mijlocul anului 1943. După lansarea lui Vril-Odin în primăvara anului 1944, Vril-7 a fost finalizat până la sfârșitul anului 1944 și apoi folosit pentru zboruri de transport secret pur terestre până în jurul lunii martie/aprilie 1945. După unele modificări, îmbunătățiri și vopsirea finală a camuflajului, Vril-7 a fost predat SS-ului, mai precis SS-E-IV „Schwarze Sonne”, de către Societatea Vril pentru utilizare ulterioară în primăvara anului 1945. Un „zbor de testare pe canal dimensional” al lui Vril-7, din care s-a întors foarte pustiu și parțial grav avariat, a avut ca urmare reconstrucțiile, îmbunătățirile deja menționate pe scurt și o carcasă nouă și completă substanțial mai stabilă a lui Vril-7.

La începutul lunii mai 1945, Vril-7 a urmat lansării lui Haunebu-III, care fusese deja lansată pe Marte la sfârșitul lunii aprilie 1945, unde ambele echipaje au început construcția bazelor pentru navele spațiale din Aldebaran, care erau așteptate cel mai devreme în 1967. Nu este sigur dacă Vril-7 a pornit apoi și de pe Marte spre Aldebaran sau s-a întors pe Pământ, de exemplu în Noua Șvabie - Antarctica germană, dar ultima variantă pare mai probabilă. În orice caz, timp de mulți ani după 1945 au existat fotografii moderne cu OZN-uri pe care OZN-ul reprezentat pe ele seamănă exact cu contururile unui Vril-7. Există, de asemenea, o fotografie cu telescopul din 1952, pe care este recunoscut un OZN plutind deasupra Lunii cu contururile exacte ale lui Haunebu-III.

Spre deosebire de presupunerile anterioare conform cărora Haunebu-III a trebuit să efectueze o aterizare de urgență pe Marte, conform cărora Vril-7 a trebuit să zboare pe Marte pentru a salva și recupera echipajul Haunebu-III, lăsând Haunebu-III iremediabil pe suprafața lui Marte, această presupunere anterioară pare acum să fie depășită și, prin urmare, cea nouă descrisă mai sus pare mult mai probabilă!

Întrucât fotografii NASA cu OZN-uri cu contururile navelor spațiale Haunebu-II și Vril-1 există și pe Luna Pământului din 1969, este posibil ca unele dintre aceste nave spațiale să fi fost staționate pe Luna Pământului după 1945, ale căror echipaje, probabil la fel ca cele ale navelor Haunebu-III și Vril-7 de pe Marte, au stabilit baze lunare pe Luna Pământului pentru sosirea armadei spațiale Aldebaran.

După ce Vril-Odin a ajuns pe Aldebaran în 1967, este posibil ca unele nave spațiale de recunoaștere Aldebaran să-i fi urmărit orbita până la Pământ și să fi ajuns aici cel târziu în 1968, efectuând astfel un zbor dimensional extrem de rapid către Pământ cu multiple efecte de superlumină, unde este posibil să fi staționat o stație spațială cu un „proiector PSI” pe orbita Pământului, în pregătirea armadei lor spațiale.

Faptul că navele stelare Aldebaran individuale pot ajunge pe Pământ într-un timp foarte scurt, dar nu o întreagă flotă spațială gigantică, se datorează faptului că fiecare călătorie pe canal Dimensional zguduie sectorul spațial în care are loc acest zbor spațial cu efect superluminic în continuumul său spațiu-timp, cu cât mai multe obiecte și cu atât acestea cu efect superluminic traversează un sector spațial mai mare.

Aceste șocuri spațio-temporale de tip continuum se manifestă mai ales sub formă de unde de șoc gravitaționale, deci șocuri gravitaționale, care afectează racheta sau rachetele în cauză. Dacă o rachetă este construită prea ușor, cum ar fi de exemplu Vril-7 în versiunea sa de la sfârșitul anului 1944, atunci aceasta este deteriorată și cu un zbor relativ lent peste efectul luminii, ceea ce a fost și cazul cu Vril-7. Vril-6/8-Odin, construit diferit și mai stabil, a făcut față în orice caz zborului său spațial către Aldebaran cu triplu efect de superlumină destul de bine, fără a suferi daune. În timp ce o singură navă spațială cu cea mai dezvoltată tehnologie a aldebaranelor putea călători cu cele mai mari valori posibile ale efectului superluminic, acest lucru nu era posibil pentru o flotă spațială mai mare nici măcar cu cele mai robuste nave spațiale construite.

Din motive de siguranță, o flotă spațială Aldebaran va fi zburat întotdeauna cu un efect de supralumină relativ scăzut, care probabil corespundea cu cel al navei imperiale germane Vril-6/8-Odin, care ar putea servi, prin urmare, și ca navă pilot pentru armada spațială Aldebaran. Prin urmare, armada spațială Aldebaran ar putea ajunge pe Pământ cel mai devreme în anii '90.

„HAUNEBU” 1944

Nava spațială mamă „Andromedagerät”, proiectată de SS-EV, dar construită abia în 1945 într-o zonă desemnată lângă Wiener Neustadt, Niederdonau, care ar fi trebuit să aibă loc pentru un Haunebu-II și patru Vril-1 și -2, trebuie să fi fost construită până în 1950/51 în afara Europei, probabil într-o imensă peșteră subterană de gheață din Neuschabenland-Deutschantarktika, cel puțin ca un singur exemplar, deoarece există o fotografie cu telescopul făcută în 1951 în care aceasta plutește deasupra Lunii Pământului ca un „trabuc luminos”. Acest lucru ar explica și de ce Vril-1, cu raza sa de acțiune prea mică pentru o navă spațială lunară, apare pe fotografiile NASA de pe Lună din anii șaptezeci.

Întrucât se spune că atât Haunebu-III, cât și Vril-7 au zburat în Antarctica, Noua Șvabie, până în primăvara anului 1945, acestea vor fi zburat peste componentele individuale ale „dispozitivului Andromeda” până în Noua Șvabie, unde a fost asamblat aici și lansat cu un Haunebu-II și patru Vril-1 în hangare (construcția lui Vril-2 a fost abandonată) pe Lună, unde apoi echipajele au început să construiască o bază lunară pentru așteptata armadă spațială Aldebaran.

Și acolo am văzut și o altă lume pământeană. Familiară și totuși stranie în același timp. Pe ea am coborât. Dar cerul ei era roșu-albăstrui și nu exista altă zi decât în această lumină. Un alt soare a strălucit asupra mea (acolo) și o altă lună, care era geamănă cu ea însăși. Dar am auzit vorbindu-se limbi pe care le înțelegeam (în mintea mea).

Poate că Vril-7, „VRIL-Odin”, a reușit să zboare spre Aldebaran - și poate că echipajul Vril a văzut apoi lucrurile așa cum le-a descris clarvăzătoarea babiloniană Sajaha într-o viziune.

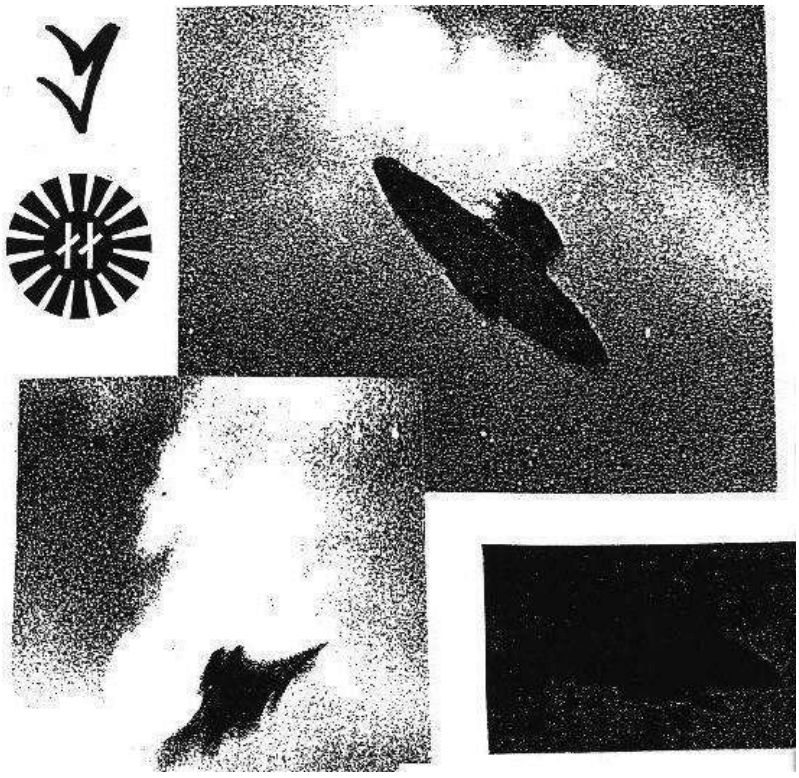

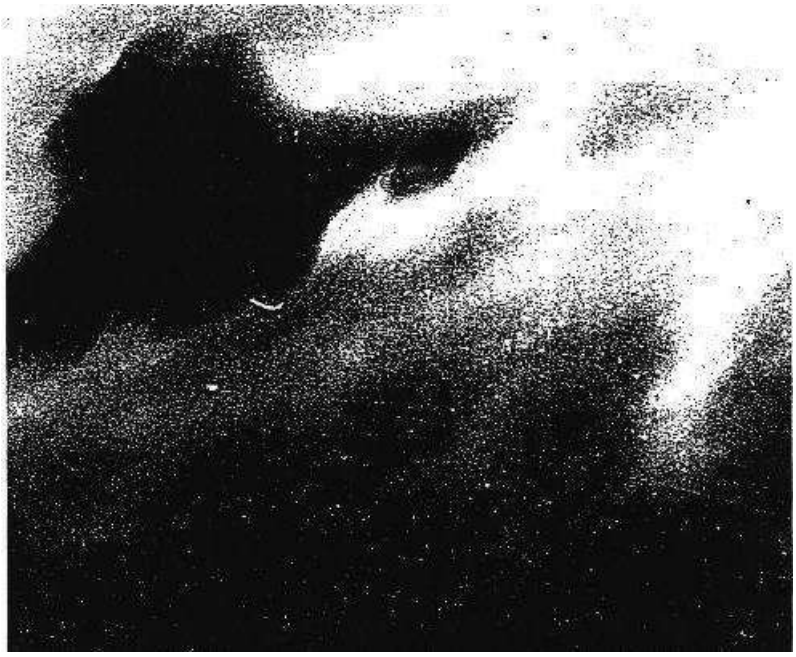

Conștiința intercosmică a „Vril”
(Suveranitatea absolută.)

Conștiința intercosmică - VRIL-MINTE - este cea mai înaltă etapă de dezvoltare a spiritului uman în această viață. Cel care a înțeles-o odată este umplut constant de ea, a devenit „Vril”.

O urmă a ideii și a cunoașterii despre conștiința VRIL poate fi încă găsită, deși într-o formă vestigială, în religia ariană-vedică, culminând cu Bhagavad Gita și doctrina „conștiinței Krishna”. Și totuși, aceste două puncte de vedere nu pot fi comparate una cu cealaltă. Asemănarea fundamentală arată, însă, că în vremuri îndepărtate ale istoriei Pământului, religia VRIL ar fi putut prevala deja odată; într-un timp care trebuie să fi fost înainte de revelarea învățăturii ILU, deoarece revelațiile ILU ne transmit tuturor cunoștințe despre adevărul divin perfect, etern, dar nu oferă nicio îndrumare directă pentru atingerea conștiinței ILU, așa cum poate fi numită conștiința VRIL. Așadar, este posibil să fi existat scripturi pre-vedice pierdute în zona ariană, în care cunoașterea perfectă, împreună cu cunoașterea despre calea perfectă, fusese deja stabilită odată - posibil datorită strămoșilor Albebaran, dar poate și din propria lor origine.

VRIL - Conștiința diferă de toate celelalte forme religioase prin faptul că crește din legătura dintre CUNOAȘTERE și CREDINȚĂ și duce la CREDINȚĂ-CUNOAȘTERE. VRIL - Conștiința poate înflori doar acolo unde este dată cunoașterea concretă despre istoria universului, a stelelor, a cosmosului de această parte și a cosmosului de cealaltă parte cu lumile sale de cealaltă parte. VRIL - Conștiința este cunoașterea omniprezentă despre toate conexiunile de această parte și de cealaltă parte, în combinație cu cunoașterea perfectă a lui Dumnezeu - iar aceste două niveluri se condiționează reciproc.

Astfel, conștiința VRIL este inseparabil legată de cunoașterea vie, tangibilă despre condițiile și conexiunile cosmice și intercosmice. Persoana conștientă VRIL trăiește într-o conexiune spirituală cu toate ființele de genul său. În el există atât vastitate lumească, cât și cea de dincolo de lume; pentru el nu există secrete. El știe că la mulți ani-lumină distanță există frați și surori care îi sunt mult mai aproape decât numeroase popoare pământești. El știe că puritatea ființei moștenite înseamnă cheia comuniunii cu originea și siguranța fără nume din patria originală. „VRIL - Conștientul” este cu adevărat „universal”, se află la cel mai înalt nivel. Și este în natura lucrurilor că numai el poate deveni și fi „Vril” cel care se află în moștenirea imediată a oamenilor-Dumnezeu. Numai un astfel de spirit este capabil să înțeleagă acest lucru.

Astfel, VRIL este religia sublimului, a supraoamenilor spirituali, a celor care sunt capabili să înțeleagă marele întreg - pentru că fac parte din el. Toată cunoașterea lumilor acestei lumi, totul, cunoașterea și a vieții de apoi,

viața veșnică după moartea pământească, cunoașterea marilor sarcini care vin doar dincolo de pragul morții pământești, superioritatea atotcuprinzătoare - aceasta este VRIL.

Omul în Vril este deasupra tuturor lucrurilor.

„Înapoi pe Pământ”

Toate aceste informații și materiale mai mult sau mai puțin fantastice se bazează pe surse credibile. Și totuși, multe dintre ele par incredibile - ceea ce nu trebuie să fie sinonim cu „incredibil”! Dar dacă vrem să încercăm o „critică retrospectivă a problemei”, atunci, în opinia noastră, apar următoarele aspecte:

Este posibil ca totul să fie exact așa cum este prezentat în această carte. Este posibil ca legătura spirituală cu Aldebaran să fi avut loc de fapt și să existe o mare alianță „Germană-Aldebaran”, ca „Vril Odin” să fi ajuns pe Aldebaran și acum se apropie mai mult o flotă spațială de luptă Aldebaran, care - conform informațiilor disponibile - s-ar putea realiza în anii 1992-1996. Este posibil ca, totuși, până în 1945 să fi fost dezvoltate și realizate posibilități îmbunătățite - și astfel, printr-un „canal dimensional”, să existe deja o avangardă „Aldebaran” în spațiul apropiat de Pământ (gândiți-vă la diverse rapoarte OZN), poate chiar și pe Marte, pe care Haunebu-3 ar fi putut-o fi atins deja... Totul este posibil, nimic nu este imposibil în acest context la scară largă.

Este posibil ca „aldebaranii” să rămână într-o poziție de așteptare, ca să spunem așa, și să atace doar pe baza unor condiții de alianță necunoscute nouă, dacă dezvoltarea noii ere nu este suficientă pentru a schimba în bine soarta Germaniei și a lumii - sau ca „aldebaranii” să ofere doar un fel de rezervă pentru a proteja dezvoltarea naturală.

Dar este posibil și ca totul să se comporte complet diferit. Este posibil ca printre informațiile puse la dispoziția noastră să existe „material de joc”, adică să existe într-un fel un „ezoterism în interiorul ezoterismului”, despre care nu avem nicio idee? - Poate că în loc de „Aldebaran” o societate secretă foarte pământeană - să o numim fictiv „Vril-Bund”, așa cum cu siguranță nu s-ar numi - care are oamenii săi în multe poziții importante. Ar fi de conceput ca „frontul” să nu fie atunci unul atât de clar pe cât ar părea altfel, ci mai degrabă „oamenii Vrilbund” să fie și să lucreze și acolo unde s-ar putea bănui cel mai puțin. De exemplu în CIA, în BND, în marile bănci și în marea industrie, în poziții mici și mari în toate țările lumii. S-ar putea ca această societate secretă să fie implicată substanțial în tulburările politice ale prezentului - fără a fi nevoie de OZN-uri! - Pot fi manageri - și, de asemenea, „oameni mici”, care trăiesc în toată discretia vieții de zi cu zi, pentru a îndeplini apoi o sarcină foarte specifică la momente foarte specifice.

Să ne gândim pentru o clipă că ideile Thule și Vril nu erau naționaliste! Cu siguranță: Germania - poporul german în sensul tuturor oamenilor de origine germană și limbă germană -, Germania poartă destinul de a realiza Noua Epocă de Aur pe pământ. Dar nu numai pentru sine - ci pentru întreaga lume! - Aici intră în joc conceptul de „arian”, care ar trebui să clarifice obligația supranațională! Nu statul național german a fost visul și scopul final al poporului Thule și Vril, ci Imperiul supranațional al Păcii al tuturor „Arienilor” (corect: dintre toate popoarele culturale). Acest punct de vedere superior, care fără îndoială nu putea fi perceput uneori doar din cauza războiului, a fost și a rămas cu siguranță și nucleul idealurilor de această parte!

Poate că adevărul – o parte din adevăr – este că acei oameni care în zilele noastre încă se distrează la petreceri desfrânate și se lasă numiți „înalta societate”, care par a fi „cei bogați și puternici”, în realitate nu fac decât să danseze „dansul pe vulcan”, fără să știe că în mijlocul lor – fie ca menajeră, fie ca președinte al consiliului de administrație, fie ca portar, fie ca manager – există de mult timp membri ai unei organizații secrete mai puternici decât ei.

Este posibil ca misterul din jurul „OZN-urilor” să fie mai degrabă un fel de cifru sau cod decât niște „farfurioare zburătoare” directe? - Poate că există mai multe secrete criptate pe care nu le înțelegem cu adevărat cu toții? - Cine știe? - Cine este capabil să le înțeleagă? - Dacă ar fi atât de simplu încât ar putea fi publicat în format tipărit, misterul s-ar putea să nu fie atât de mare pe cât este, fără îndoială.

Despre instalațiile subterane încă intacte - „V-ANLAGEN” - este relatat, printre altele, în romanul cheie încă nepublicat „Z-Plan”, în jurul căruia se străduiește editura Damböck să publice.

„Sentimentul de neliniște reapăruse. Se intensifica pe măsură ce se apropiau de tanc. Pe cât de sigur era că bătrânul „tigru” nu se va clinti, pe atât de mult părea o creatură vie care doarme. - Mâna lui Jill o strânse mai tare. - Au trecut pe lângă tanc - Tunelul ducea mai departe. - Jill oftă: „Acolo, în dreapta!” - Lakowsky se uită urât în direcția aceea. A observat o poartă similară cu cea pe unde virase mașinile. Poarta era larg deschisă. - S-au apropiat. Lakowsky și-a îndreptat lumina înăuntru: raza subțire de lumină a atins mese și scaune. Mai în spate, se întindeau niște schele bizare. Un lucru mare și plat zăcea acolo. Arăta ca un titirez imens, vopsit în negru și gri, cu distorsiuni. În două locuri, vechi embleme naționale erau clar vizibile.”

În această carte, al cărei manuscris (un fragment original de mai sus) a fost literalmente pierdut, este relatată povestea aventuroasă a unei confruntări care are loc între un bătrân membru al SD-ului german și un fost ofițer de informații american. Această poveste, care are cu siguranță un context real, se petrece la începutul anilor șaptezeci. „OZN-urile” nu sunt

tema principală, ci existența continuă a instalațiilor secrete germane pentru „Ziua X”, existența titirezilor zburători și, în general, persistența acelei confruntări care trebuie numită o continuare a celui de-al Doilea Război Mondial, este adusă la viață aici într-un mod extraordinar de viu. Este un conflict care are loc la diferite niveluri și care afectează cele mai diverse domenii ale vieții. Am fost fascinați de manuscrisul romanului „Z-Plan” tocmai pentru că este, în esență, o poveste fantastică despre crimă și aventură, a cărei soartă este determinată de acele lucruri și conflicte primordiale despre care trebuie să vorbim și aici, în „Proiectul Vril”.

Aldebaran - Vechea casă a triburilor germanice?

Când privim cerul înstelat noaptea, suntem cuprinși de o dorință fără nume, aparent inexplicabilă. Vedem stelele cerului - și le simțim nu ca pe niște stele pe firmament, ci ca pe o adâncime spațială din care emană o atracție irezistibilă; este ca o atracție de dor, o senzație fizică: Dor de casă! Înapoi în depărtare, în lumea originilor noastre! Aceasta este o bucată din sufletul nostru: întinderile tăcute ale spațiului, din care strămoșii noștri ar fi putut veni cândva, dintr-o lume mai pură, mai clară, mai bună...

Cu secole în urmă, poate că așa a fost, uneori de care nicio persoană pământeană nu și-și mai amintește cu adevărat. Și totuși a rămas - codificat în sânge germanic: strămoșii, cunoștințele despre patria originară.

În nopțile tăcute și înstelate reflectăm, ascultăm în tăcere chemarea sângelui străvechi. Și dintr-o dată știm exact: patria noastră se află acolo, undeva în neînțeles; patrie străină și totuși atât de familiară!

Fiecare dintre noi simte această chemare în momente liniștite de vis, fiecare dintre noi care este de natură germanică.

(Rezumat după RvSebottendorff: „Voranfang”)

Epilog și gânduri persistente

Pentru mulți germani din regiunea complet germană a Europei Centrale și pentru descendenții coloniștilor germani din toate părțile lumii, o familiaritate aparent inexplicabilă cu universul li se dezvăluie iar și iar, împreună cu o melancolie misterioasă și o dorință arzătoare, dorința insațiabilă de a părăsi acest pământ pentru a se întoarce acasă, în depărtările cosmice ale unui paradis originar, dorința insațiabilă de a părăsi acest pământ și de a se întoarce în îndepărtatele cosmice ale unei patrii paradisiace. Nu este doar o dorință pentru viața de apoi, nu este doar cunoașterea lumii divine a luminii eterne în care ne-am născut cu toții cu mult înainte ca acest cosmos să existe; este altceva - atunci când privim spre cerul înstelat al nopții și simțim, aproape fizic: dor de casă pentru stele. Unii au experimentat în vise colorate cu o prezență indelebilă: „întâlniri extraterestre", de exemplu, legătura cu „farfuriile zburătoare" și piloții lor. Și să ne amintim ce sunt visele reale: Când spiritul desprins de corpul grosier pleacă într-o rătăcire și vizitează altul conform legii afinității vibrațiilor (Saj.4). Astfel, visele pot fi mai mult decât simple vise, experiențe reale, percepute împreună cu altcineva pe care spiritul nostru l-a vizitat. Iar pentru minte nu există granițe spațiale și temporale. După cum spune în Rg-Veda, probabil cea mai veche scriptură ariană care a supraviețuit:

„Spiritul este cel mai rapid dintre toate cele care zboară!" Și este posibil ca și spiritul cel mai dezvoltat să rătăcească și să depășească orice distanță într-o clipă.

Astfel, de exemplu, autorul, care semnează aici primul, a visat un „OZN" și piloții săi într-o apropiere de realitate de neuitat, cu mulți ani în urmă, abia dacă i-ar fi depășit pantofii din copilărie. Când a ținut în mână pentru prima dată fotografii cu un VRIL-1 construit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aproximativ treizeci de ani mai târziu, a fost uimit să descopere că semăna exact cu „OZN-ul visat" al său! Câte lucruri există între cer și pământ, care la prima vedere pot părea de neînțeles - și totuși sunt atât de reale! Și nu sunt realiștii aceia care cred că trebuie să împingă toate acestea în domeniul fanteziei, ci realiștii sunt cei care, pe baza unor cunoștințe superioare, recunosc și înțeleg că există o „supra-realitate" care stabilește adevăratele standarde ale lucrurilor.

Mulți oameni din Rasa Albă pământeană cunosc acea „sete de călătorie cosmică" despre care am vorbit. Sunt oare urme ale abilităților atrofiate ale legendarilor „Oameni-Zei Albi" care au fost cândva strămoșii noștri?

Sunt rămășițe adânc înrădăcinate ale unei amintiri primordiale pe care majoritatea oamenilor nu o mai pot clasifica, dar a cărei semnificație este înțeleasă de cei al căror spirit, datorită propriei vibrații, își recapătă treptat tinerețea eternă primordială pe baza concepției despre lume și a cunoașterii lumii. Iar realizarea acestui lucru pentru întreaga comunitate națională

trebuie înțeleasă ca o componentă centrală a Ideilor Thule. Dezvoltarea superioară a omului în spirit și trup este aspirația naturală. Este dorința de a deveni aproape de Dumnezeu - de a deveni așa cum au fost probabil primii noștri fondatori ai culturii: „Aldebaranii”.

Când soarele Aldebaran, care se află la aproximativ 68 de ani-lumină distanță de Pământul nostru, a început să se extindă acum aproximativ 500 de milioane de ani, devenind treptat un soare gigantic roșiatic, super-civilizația Aldebaran a „zeilor-oameni albi” s-a simțit obligată să ia măsuri eficiente pentru continuarea existenței rasei lor. O tehnologie de neimaginat de avansată pentru noi astăzi va fi putut depăși dificultățile. Pe de o parte, prin mutarea planetelor natale pe o altă orbită - prin care condițiile de viață au rămas suportabile - și, pe de altă parte, prin colonizarea planetelor locuibile din alte sisteme solare - ceea ce a devenit posibil odată cu construirea unor nave spațiale gigantice.

În timpul expedițiilor exploratorii de acum aproximativ 500 de milioane de ani, aldebaranii au aterizat probabil pe pământul încă primordial din Cambrian, o epocă terestră în care oceanele primordiale și alte ape încă aveau viață foarte primitivă. Avem o urmă clară a acestei vizite, care a avut loc acum aproximativ 500 de milioane de ani; o urmă în sensul literal al cuvântului: amprenta de pantof fosilizată veche de 500 de milioane de ani, împreună cu un trilobit, un crustaceu primordial, o așa-numită fosilă ghid, deoarece trilobiții au dispărut acum aproximativ 400 de milioane de ani. Aceasta este cea mai veche fosilă de amprentă de pantof descoperită, dar nicidecum singura; există și altele din 200 de milioane de ani, peste 60 de milioane de ani de la sfârșitul perioadei Cretacicului și din epoca dinozaurilor, altele au doar 15 milioane de ani. Știința de astăzi ignoră aceste descoperiri sau „nu le-a clasificat încă”, pentru că altfel ar trebui să-și răstoarne viziunea asupra lumii construită artificial. Faptul că acest lucru ar putea fi iminent în ciuda a tot, însă, a fost admis chiar și la congresul cercetătorilor evoluționiști din 1989, dintre care unii au declarat deschis că știința lor actuală stă pe picioare de lut și se bazează pe pură „cunoaștere conjecturală”.

Așadar, haideți să ne grăbim și să presupunem că Aldebaranii ar fi putut fi acum 500 de milioane de ani când au pus piciorul pe Pământ și este posibil să fi stabilit niște baze aici. Posibil că nu știau la acea vreme dacă vor reuși să mențină planetele lor natale din sistemul solar Aldebaran locuibile și doreau să-și asigure alte posibilități.

Din bazele Aldebaran s-ar fi putut dezvolta apoi legendarele civilizații primitive terestre pe care le numim Thule, Atlantida, Muror și Lemuria - în vaga amintire a tradițiilor din cele mai vechi timpuri. Cu toate acestea, din moment ce aldebaranii au reușit probabil să-și salveze planetele natale, nu se vor fi angajat într-o colonizare extinsă a Pământului. În decursul mileniilor, este posibil să-și fi dizolvat bazele și doar câțiva aldebarani care

își găsiseră o nouă casă pe Pământ au rămas acolo. De asemenea, ei au fondat cultura Mesopotamiei, care a supraviețuit până la sfârșit. Numele SUMI, SUMERER, mărturisește acest lucru, deoarece aldebaranii își numesc soarele Sumi și imperiul SUMERAN. Prin urmare, sumerienii și triburile urgermanice ar fi putut fi descendenți direcți ai „aldebarenilor" - ceea ce, la rândul său, ne oferă o perspectivă asupra sensului mai profund al „ideologiei rasiale" a Societății Thule: Numai cei care se află la nivelul înalt de dezvoltare al aldebaranilor pot fi partenerii lor demni, parteneri în construirea unei civilizații interstelare cuprinzătoare, iminente pentru Noua Eră. Aceasta include nu în ultimul rând capacitatea spirituală de a înțelege sensul vieții veșnice și împletirea dintre această lume și cea de apoi, capacitatea de a gândi și simți spiritual în loc de material. Este recunoașterea forței supracosmice și a responsabilității ființei umane.

Și încă un aspect nu ar trebui omis în acest moment: acum câțiva ani, în Ohma, lângă Fergana, în Uzbekistan, a fost descoperit un desen rupestru vechi de milenii, care înfățișează o figură umană care amintește de un călător spațial - și un disc de zbor spațial care seamănă uimitor cu un VRIL-1. Ar trebui ca rachetele VRIL să fi provenit cu adevărat din Aldebaran, în Germania, conform descrierilor de design din mass-media? Sau, de fapt, o navă spațială germană - dacă nu mai multe - a trecut printr-o „gaură spațio-temporală" formată accidental în trecutul îndepărtat? - Poate că, dacă am continua această idee, ar trebui să vorbim despre faptul că nu aldebaranii au fost strămoșii teutonilor - ci mai degrabă germanii au fost strămoșii aldebaranilor?

Multe sunt posibile - nimic nu este imposibil din toate acestea! Ceea ce trebuie spus pentru a încheia această carte este, așadar, în principal acesta: Oamenii Societății Thule și Vril au urmărit scopuri neobișnuite, scopuri speciale, de o arie atât spirituală, cât și substanțială, pe care o minte mică abia le poate înțelege. Cel care vrea să înțeleagă - trebuie să învețe să gândească pe larg.

ANEXA 1

Addendum

1. „Factorul Isais”

Din lumina lunii,
Din întunericul nopții,
Tu vii aici, Soră Isais,
Tu care ne-ai văzut mereu,
Tu care te-ai gândit mereu la noi.

Factorul Isais

Adevăratul nucleu al mitului Isais

Mitul „Zeiței Isais” a avut aceeași soartă de-a lungul timpului ca multe alte mituri.

Circumstanțele actuale au avut o influență și au provocat schimbări. Aspecte individuale au fost evidențiate, aduse în prim-plan și, în final, declarate a fi esențiale. Treptat, astfel de lucruri au condus tot mai departe de adevăratul nucleu. Acum, care este adevăratul nucleu al mitului:

Isais provine din Kuthärach (sau Kuthagracht), tărâmul demonilor, care se află în zonele întunecate ale vieții de apoi (dar nu și în cele întunecate, ceea ce se face distinct). Așadar, inițial nu este o zeiță, ci o demonează. Totuși, deoarece are o fire foarte ușoară, este atrasă de lumea zeilor. Datorită spiritului ei pur - dar și datorită marii sale frumuseți feminine - Isais este acceptată acolo.

Într-un moment deosebit de dificil pentru zei, Isais își arată recunoștința. Ea recuperează piatra magică neagră și violetă din iad, care fusese furată de spiritele sale întunecate.

Această piatră (sau cristal) are o importanță deosebită deoarece în ea s-au acumulat și s-au concentrat vibrațiile puterii divine; și anume cele feminine, adică vibrațiile zeițelor. Această piatră feminină se numește „Ilua”. Are o contrapartidă masculină în care sunt concentrate vibrațiile Zeilor. Această piatră masculină se numește „Garil” (Graal). Doar aceste două pietre împreună pot provoca acea vibrație înaltă a divinului „Iluhe”, care decide asupra pretențiilor de dominație - etc.

Întrucât puterea întunecată a iadului este doar una masculină, ea a vrut să ia în stăpânire piatra cu vibrație feminină pentru a preveni în același timp domnia zeității feminine, care este detestată de diavol, în noua eră pe pământ.

Întrucât tărâmul iadului este exclusiv masculin - femeile condamnate la iad sunt închise în curțile infernale - o forță feminină îl poate combate cel mai bine (acest motiv încă supraviețuiește vag în creștinism; multe reprezentări ale Mariei arată șarpele călcat în picioare, diavolul învins, sub picioarele ei). Pentru a se strecura în Iad nedetectată, așa cum era planul ei, Isais a trebuit să se deghizeze în băiat pentru această misiune și să-și tundă și părul, care ajungea până la pământ, până la talie, astfel încât să poată fi ascuns sub o glugă. Nu a vrut să facă asta. Cu toate acestea, zeii i-au promis o divinizare completă, astfel încât să-și poată recăpăta părul la lungime imediat după misiune. În urma acestui fapt, Isais a fost de acord. A acceptat deghizarea, s-a strecurat în Iad și a furat piatra magică furată de la diavoli. În acest proces, însă, a fost recunoscută și a urmat o evadare dramatică. La marginea iadului, aproape ar fi fost răpită, dacă demonul

Malok (=>Moloch?) nu s-ar fi grăbit să-i ajute. Acesta a devenit de atunci prietenul ei credincios.

Când Isais s-a întors cu succes în lumea zeilor (Regatul Mijlociu/Valhalla/Olimp), zeii și-au ținut promisiunea. Dar, pentru ca ea să poată rămâne în lumea zeilor, a trebuit să scape de teribilul demon Malok. Isais nu și-a dorit acest lucru. A rătăcit o vreme prin sfere și l-a descoperit pe cavalerul Hubertus pe pământ. A decis să-l ajute pe el și pe adepții săi să conducă pământul atunci când va veni noua eră. Prin urmare, s-a grăbit să se întoarcă în lumea zeilor și a vorbit cu zeița Ishtara (Ishtar/Venus/Ostara/Afrodita/Ashera/Freyja/Inanna/Aramati etc.). Zeița Ishtara a spus că s-a decis oricum să se dea cele două pietre importante unor persoane potrivite, astfel încât, la momentul potrivit, vibrația feminină Ilu să fie atrasă spre pământ etc.

Piatra masculină „Garil” ar fi adusă pe pământ în secret de zeul Wodin (Odin/ Wotan/ Jupiter/ Zeus/ Marduk/ Indra), cea feminină „Ilua” ar trebui adusă de ea, Isais, iar ea ar trebui să aibă grijă de un ascunziș sigur.

Isais a adus-o pe Ilua, „piatra magică negru-violet”, la Untersberg (între Berchtesgaden și Salzburg), unde îl determinase pe cavalerul Hubertus să-și stabilească adăposturi și acum îl inițiase în secrete etc. Isais a apărut apoi de mai multe ori în fața acelei cavalerești. Între timp, Wodin (Odin) îl dăduse pe Garil, cealaltă piatră magică, unui alt grup de cavaleri care își făcuseră adăposturi în nordul Italiei. Ishtara (Venus) cu ani în urmă făcuse ca spiritul fostului împărat roman Octavian Augustus să se întrupeze din nou pe pământ într-un cavaler german. În forma sa, el urma să-și pregătească renașterea ulterioară ca împărat în noua eră mondială. În acest scop, el trebuia să fi creat în secret, conform instrucțiunilor exacte ale zeiței, o figură de aur, care reprezenta un cap dublu masculin/feminin, care era purtat de împletitura femeii ca de o coloană („Marele Baphomet din Viena”, numit și „Figura”).

Lui Isai i-a revenit și sarcina de a reuni acele ordine cavalerești și de a se asigura de finalizarea lucrării atunci când va veni noua eră (Era Vărsătorului).

În prezent, în timpul transformării vechii Ere Pești în noua Ere Vărsătorului, mitul lui Isais câștigă - cel puțin indirect - în actualitate.

Conform exprimărilor ideilor secrete, „renașterea” acelei figuri de aur cu capul dublu masculin/feminin ar fi trebuit să aibă loc fie în 1983/84 sau 1989/90, fie în 1997/98, fie undeva în secret.

Întrucât este absolut sigur că acest cap dublu a fost Baphometul Cavalerilor Templieri, această denumire nu va fi folosită aici, deși se poate presupune cu o probabilitate la limita certitudinii.

Ideea din spatele tuturor acestora este probabil, în esență, că prin conexiunea magică a celor două pietre „Ilua” și „Garil” se provoacă o vibrație specială, care atrage „raza Ilu” divină conform principiului afinității

vibrațiilor. Aceasta, la rândul ei, își croiește drum din lumea de dincolo în această lume printr-o „ecluză” specială, numită „Ilum” și care trebuie echivalată cu adesea interpretat greșit (și, de asemenea, utilizat greșit) „soarele negru”. Când „raza Ilu”, raza luminii divine absolute, ajunge pe pământ, atunci era crudului Dumnezeu Biblic și a monoteismului intolerant se încheie. Zeitatea feminină preia controlul, întruchipată în zeița iubirii Ishtar/Venus. În același timp, un bărbat înțelept va restabili cezarismul și, în spiritul zeiței, va reînnoi lumea. Acest bărbat va fi renașterea unei mari personalități conducătoare a trecutului. Adevărata feminitate va fi din nou onorată în feminitatea sa; toate principiile antice, divine și naturale vor triumfa.

Isais și-a îndeplinit misiunea în momentul în care tot ce era necesar este pregătit - deci probabil în acest timp. Apoi se estompează în fundal, zeița iubirii eclipsând totul.

2. Imaginea corectă și greșită a lui Isais

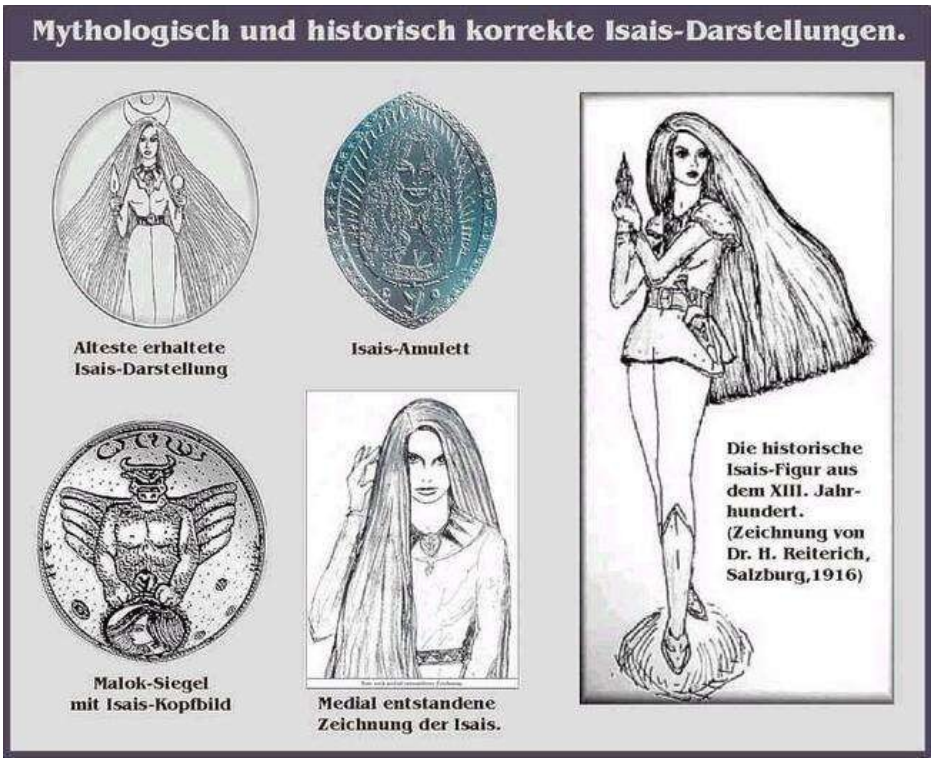

Natura Zeiței ISAIS (Zeița Isais din Untersberg etc.) a stârnit din nou interes în ultimele decenii. Cu toate acestea, nu au lipsit reprezentările și descrierile false, acestea fiind comercializate în diverse moduri. Din păcate,

acest lucru este probabil să inducă în eroare persoanele care doresc să analizeze acest aspect mai în detaliu.

Un desen al acestei femei (nu al ei înșiși!) a inspirat probabil o imagine falsă a lui Isais după al Doilea Război Mondial și din nou după anii 1920, înfățișând-o cu o coafură scurtă, contrar originalului. În desen, un flacon a fost ulterior înlocuit cu „Piatra Neagră”. Femeia înfățișată era, așa cum s-a menționat, complet neimplicată și inocentă în acest sens.

Să vorbim mai întâi în treacăt despre viziunea eronată a lui Gustav Meyrink din romanul său „Îngerul de la fereastra vestică”. În această carte, poetul construiește o mică intrigă istorică în jurul alchimistului englez John Dee. Atât deplasat în timp, cât și confuz în sens, Meyring aduce în joc motive din mediul grupării templiere „Lorzii Pietrei Negre”, care era subordonată „secției științifice secrete” germano-italiane a ordinului (SIGNUM SECRETUM TEMPLI). Astfel, apare și o „piatră neagră” magică, dar complet diferită de Piatra Neagră a templierilor. Ca adversar al alchimistului, Meyrink permite...

Apare „Isais cel Negru”, ceea ce nu are nimic în comun cu forma cvasi-istorică corectă. Cât de puțin aderă poetul la adevăratele principii fundamentale este demonstrat și de faptul că îl portretizează pe împăratul Rudolf al II-lea în momentul apariției lui John Dee la curtea sa ca un bătrân, în timp ce împăratul avea atunci doar 31 de ani. Meyrink supune, de asemenea, „Imnul lui Isais” („Din lumina lunii...”) unei „adaptări”.

Cel puțin în ceea ce privește descrierea rostirii lui „Isais”, el evită greșelile evidente. Pe de altă parte, descrierea sa a „cultului lui Isais” nu greșește deloc, poetul confundând ritualurile bizare ale unei secte gnostice cu aspectul real al lui Isais.

Nimic din toate acestea nu poate fi numit serios, însă, deoarece poetul Gustav Meyrink nu revendică autenticitatea operei sale.

Situația este diferită în cazul mai multor publicații recente care pretind a fi „documentare” pentru ele însele, dar transmit o imagine complet falsă a lui Isais (de exemplu, Isais cu o coafură scurtă etc.).

Replică (1:1) a figurii istorice a zeiței Isais din secolul al XIII-lea.
(Realizat de Erwin Reiff)

Un desen al lui Isais creat folosind media.

(Stiria, 1996)

Originea acestei defecțiuni, care datează din anii 1920, ar trebui clarificată în acest moment.

Isais redescoperită

În timpurile moderne, mitul lui Isais a fost preluat în 1903 de către „Societatea Panbabiloniană” de atunci din Viena, din care, sub conducerea tinerei vieneze Maria Orschitsch, a apărut în 1919 „Societatea Germană de Metafizică”, cu sediul la München. Curând, această societate a fost numită și „Vri-Il” sau „Societatea Vril”.

Această asociație avea un contact direct cu „Templer-Erbengemeinschaft” din Viena, de la care îi fuseseră predate documente

originale; în special prin intermediul administrației de arhive DHvSS („Die Herren vom Schwarzen Stein”) din Salzburg.

De atunci încolo, „Alldeutsche Gesellschaft für Metaphysik” (Societatea Germană pentru Metafizică) s-a ocupat de renașterea și continuarea vechilor mituri despre Isais și magia „Piatra Neagră”, precum și de ideile comandantului templier Hubertus, care a condus Comanderia Ettenberg de la poalele Untersbergului, lângă Berchtesgaden, în numele Marelui Comandor vienez Hugo von Weitenegg; în 1938, Societatea a reluat și legături vechi cu Ordinul Bucintoro venețian.

Aspectul Isais a fost considerat de „Societatea Germană de Metafizică” ca fiind o parte importantă a unei structuri mai ample, căreia îi aparținea și mitul despre „Marea Figura” și domnia viitoare a zeiței Ishtar (Venus) în noul Eon.

Pentru „societatea Vril”, mitul lui Isais nu avea evident o importanță centrală; cu toate acestea, el a format o componentă importantă a structurii generale mai ample. Prin urmare, probabil că nu este un cerc pur. Ar fi fost o coincidență dacă atât culorile lui Isais (negru-argintiu-violet), cât și sigiliul fulger asociat cu acesta ar fi fost folosite în acest cerc.

O preocupare deosebit de actuală a acestei comunități, formată în principal din domnișoare tinere, la acea vreme era lupta culturală împotriva degradării femeilor prin masculinizare, de exemplu prin coafuri scurte etc. Prin urmare, după un vot din 1922, a fost stabilită obligația de a avea părul lung pentru toate membrele feminine ale comunității.

La periferia societății, un mic grup s-a separat, dar a vrut totuși să se supună modei predominante. Prin intermediul acesteia, documentele din arhive au ajuns în mâinile unui grup ocultist întreprinzător, care a scos bani din buzunarele unor oameni neavizați prin intermediul unor trucuri. Acest grup a prezentat un „Isais modernizat” cu o coafură scurtă. La sfârșitul anului 1923, după ce „Moștenitorii Templierilor” au protejat legal toate reprezentările originale, sigiliile etc. cu ajutorul dreptului de marcă înregistrată, reprezentările false au fost interzise.

În 1926, o altă asociație ocultistă a folosit din nou reprezentări false ale lui Isais, deși numai în marginea altor lucruri.

Această asociație a fost dizolvată în 1934 din cauza unor procese private intentate de mai multe persoane prejudiciate financiar.

Imaginile și textele false ale lui Isais dispăruseră astfel pentru moment.

Abia după cel de-al Doilea Război Mondial, reprezentările false ale lui „Isais” au reapărut în atenția publicului și au fost folosite din nou - la început de către oameni care, de fapt, nu știau că au de-a face cu falsuri. Așadar, la început nu a existat nicio intenție de a înșela.

Apropo, noua fotografie falsă a lui Isais, creată după al Doilea Război Mondial, a fost bazată pe un fotomodel profesionist foarte drăguț, care a furnizat șablonul optic fără să știe despre asta.

Motivul „modernizării” este cu siguranță explicat simplu:

Pentru exploatarea în afaceri, o „imagine Isais” cu care se pot identifica cât mai multe femei este mai potrivită decât una corectă, cu părul până la brâu.

Greșeala nu a fost observată de câțiva ani, respectiv nu a fost deloc observată de experții în materie, deoarece aceștia nu aveau aproape nicio legătură cu „afacerile ezoterice”. În plus, nimeni din cercurile informate nu a fost preocupat de aspectul Isais, așa că această chestiune nu a stârnit agitație ani de zile. În cele din urmă, nu ar fi fost prea rău să se prezinte, ca să spunem așa, „două versiuni”, dacă cea corectă din punct de vedere istoric nu ar fi fost însușită ilegal. Căci pentru oamenii cu un interes serios, desigur, doar imaginea corectă putea avea valoare.

Mai târziu însă, pe la mijlocul anilor 1990, prevalența erorii a fost recunoscută; au fost trimise notificări corective tuturor companiilor relevante. Se pare însă că acest lucru nu a fost observat sau respectat de toți.

Singura reprezentare corectă a lui Isais este cea cu părul lung, existând reprezentarea dinaintea poemului „Călătoria Iadului” cu părul lung până la podea și, ulterior, cu părul lung până la brâu. Toate reprezentările unui „Isais” cu părul scurt sunt greșite.

Nu toate trebuie să fi fost falsuri intenționate. O origine a erorii ar fi putut fi relatarea conform căreia Isais și-a tuns părul lung până la podea, ceea ce o făcea să semene mai mult cu femeile pământești - ce-i drept, femeile pământești din Evul Mediu, nu cu cele din secolul al XX-lea.

Reprezentările originale ale lui Isais există și astăzi:

O figură sculptată în lemn (cca. 1235), cu Isais în picioare cu Piatra Neagră și fluturând părul până la brâu. Din această figură există un desen foarte precis, realizat după original de istoricul Dr. H. Reiterich, și o copie reușită de sculptorul în lemn Erwin Reiff. Figura originală este nedeteriorată, doar piedestalul s-a pierdut în timp.

Există, de asemenea, un desen în lemn (cca. 1230) cu păr și mai lung și un relief în lut (cca. 1235), din nou cu părul lung până la brâu.

Amuleta Isais, precum și sigiliul Malok, au fost probabil reconstruite însă într-o perioadă relativ timpurie (probabil în jurul anului 1550).

Din vremuri ulterioare (în jurul anului 1870) există ilustrații la poemul „Călătoria Iadului”, care nu pot fi numărate printre reprezentările originale, deși respectă descrierile.

Din vremuri mai recente sunt disponibile mai multe desene „mediale”, care îl înfățișează pe Isais parțial cu părul lung până la șold, parțial și cu o împletitură. (astfel de desene mediale nu pot fi considerate istorice, dar sunt destul de remarcabile).

Trebuie considerat incert dacă imaginea unei femei dintr-o sigiliu a Ordo Bucintoro (Veneția în jurul anului 1520) îl înfățișează pe Isais. Asemănarea cu unele dintre „desenele mediale” pare însă extrem de izbitoare.

În ceea ce privește scrierile lui Isais, următoarele pot fi considerate autentice sau traduse cu fidelitate în germana contemporană:

Versetele 1-86 din „Apocalipsa lui Isais” (de atunci încolo incert pe alocuri), precum și textul scurt „Speranța”.

Poezia „Călătoria lui Isais în infern” (a nu se confunda cu falsul scris la persoana întâi!) poate fi considerată semnificativă.

Bine transmis este textul original cunoscut sub numele de „Imn”:

Din lumina lunii, din întunericul
noapte, vino tu, soră Isais,
care ne-a văzut mereu, care s-a gândit mereu la noi.

Această enumerare, însă, nu înseamnă că se susține că toate celelalte fragmente de text cunoscute trebuie să fie greșite de la început până la sfârșit.

O reevaluare amănunțită a tuturor scrierilor și fragmentelor de text relevante este încă în așteptare.

3. Aparițiile lui Isais

Descrierile aparițiilor lui Isais din Evul Mediu care au supraviețuit în textul original sunt rare. Colecția de texte „Rătăcirea lui Isais pe pământ” nu a supraviețuit, majoritatea textelor publicate ulterior sub acest titlu fiind în cel mai bun caz reconstituiri vagi, dacă nu chiar invenții. Dintre cele patru relatări autentice care încă există, doar două sunt complete.

Cele patru relatări originale păstrate descriu apariția lui Isais astfel: de două ori în haine simple de femeie, o dată cu părul împletit într-o coadă în fața umărului drept, altă dată legat într-o coadă în fața umărului. Mai târziu, o dată în haine Knappenkle, cu părul deschis, lung până la șold. Local, aceste trei apariții au avut loc la fântâna Comandoriei Ettenberg. O a patra descriere îl înfățișează pe Isais într-o îmbrăcăminte feminină ostentativă, cu părul deschis și împodobit cu bijuterii; această apariție este descrisă în interiorul clădirii comandamentului.

O particularitate remarcabilă se găsește în descrierile fundamentale antice ale lui Isais. Conform acestora, pe pământ culoarea părului ei se schimbă odată cu trecerea zilei. Deși părul lui Isais este descris ca fiind de culoarea cuprului în „cealaltă lume”, în lumea pământească apare roșu dimineața, blond ziua, șaten după-amiaza și negru noaptea.

Conform tradiției, Isais ar trebui să apară din nou personal în anul 1996. Din acest an există într-adevăr o serie întreagă de apariții, parțial de la oameni care nu știau nimic despre Miturile lui Isais. Aceste experiențe au fost văzute la Viena, unele dintre ele fiind clasificate drept grave. Aceste apariții ale lui Isais sunt reproduse mai jos, în cuvintele acelor persoane de la care provin descrierile (parțial concis).

ISAIS - Apariții în 1996

17 august 1996, în jurul orei 16:00, Stiria:

ISAIS părea înaltă și zveltă. Ochii ei erau de culoarea chihlimbarului. Purta o rochie lungă până la podea, strâmtă la coapse și apoi largă, avea și mâneci lungi, care inițial erau strâmte și apoi deveneau late la subraț. Rochia era de un maro-roșcat și avea o curea decorată cu argint. La încheieturi purta bijuterii din argint. Părul era desfăcut și despărțit pe dreapta. De ambele părți ale părului avea piepteni de argint. Părul era de un maro-roșcat deschis, mai lung decât talia și foarte des, părea masiv, aproape metalic strălucitor și doar foarte puțin ondulat. În partea de jos, vârfurile erau groase, dar nu părea că ar fi fost tuns.

24 august, în jurul orei 8:00 dimineața, lângă Tulln, Austria Inferioară:

A apărut ISAIS, destul de înaltă, subțire, oarecum minionă. Avea ochi căprui. Părul ei era blond-roșcat, deschis la culoare, puțin ondulat, deja aproape drept și puternic strălucitor. Părul îi cobora până la șolduri și era

foarte des, astfel încât aproape îi învăluia silueta. Piepteni aurii sau argintii îi intrau în vârful părului. Rochia pe care o purta Isais era parțial argintie și parțial aurie, ca brocartul; cobora până la podea și avea o curea lată și mâneci lungi.

8 septembrie, în jurul orei 14:00, zona Salzburg:

ISAIS era de înălțime medie și slabă. Purta o rochie lungă, maro deschis, destul de lejeră, cu o curea puțin mai închisă la culoare. Părul ei era blond închis și strălucitor. Se despărțea în dreapta, iar în fața umărului stâng își legase părul într-o coadă de cal groasă și foarte lungă; nu era strâns legată, de la cărare îi aluneca mult pe față. Ochii ei erau căprui deschis, iar buze aproape roșii aprins.

21 septembrie, în jurul orei 22.00, Klosterneuburg:

Femeia (ISAIS) era înaltă și foarte slabă și purta o rochie lungă, lejeră, cu mâneci lungi. Era violetă, cu tivituri negre și argintii și o curea lată neagră și argintie. În păr avea o bentiță argintie, în rest era desfăcută. Părul ei era castaniu închis, aproape negru, strălucind într-un fel încât arăta ca niște luminițe. Părul îi cobora din abundență până la șolduri și părea greu, aproape drept. Avea ochi închiși la culoare, nu-ți puteai da seama exact de culoare.

23 octombrie, în jurul orei 20:00, lângă Bad Harzburg:

ISAIS era destul de înaltă, subțire și foarte frumoasă. Purta o rochie lungă, argintie, cu mâneci lungi și o curea lată. Părul ei era castaniu, foarte lung, poate până la șolduri, și foarte des și strălucitor, poate ca niște castane lustruite. Îl avea destul de desfăcut, destul de sălbatic, astfel încât îi atârna pe față, căci îl purta desfăcut pe o parte. Ochii ei, probabil întunecați, erau umbriți în jurul lui.

24 octombrie, în jurul orei 20:00, lângă Bad Harzburg:

Era în același loc și ISAIS arăta la fel ca în ziua precedentă, doar că de data aceasta o bentiță argintie îi ținea părul puțin la spate, dar și cu ea arăta îndrăzneață.

29 noiembrie, în jurul orei 11:00 dimineața, lângă Bielefeld:

ISAIS era destul de înaltă și foarte slabă. Purta o rochie lungă, albastru deschis. Părul ei era blond și împletit într-o coadă enorm de groasă, care îi atârna în fața umărului stâng, aproape până în poală. În mână, Isais ținea un baston subțire și auriu, dar nu-l puteam vedea clar. Totul era foarte strălucitor în jurul ei. Nu știu ce culoare aveau ochii ei, cred că un maro aproape gălbui, poate verde.

1 decembrie, în jurul orei 21, lângă Berchtesgaden:

ISAIS este o femeie înaltă, dar poate excesiv de subțire, foarte frumoasă. Are ochi căprui calzi și păr castaniu închis, plin, strălucitor și rebel, foarte lung, ajungând mai mult decât până la șolduri, dar aproape drept la vârfuri în partea de jos. Purta o rochie violet închis, strâmtă în partea de sus și evazată în partea de jos. La fel și mânecile, care erau, de asemenea, lungi. Rochia avea o curea lată argintie cu negru la mijloc, care îi evidenția talia. Avea și ornamente argintii. În păr, pe partea opusă creștetului, Isais purta un pieptene cu bijuterii din argint. Isais arăta foarte mult ca o femeie frumoasă, care are grijă de aspectul ei.

Mireasa lui Baphomet
Agnes S.-N.

Această poveste se află între fantezie și realitate. Realitatea este jurnalul lui Agnes, pe care se bazează în principal povestea, precum și descrierea apariției acelei tinere frumoase, în care zi nimic nu s-a schimbat. Locațiile menționate sunt corecte. Cu toate acestea, studioul pictoriței (care era o prietenă, nu sora lui Agnes) se afla într-o altă alee din centrul Vienei. În ceea ce privește această locație, povestea își ia o libertate, deoarece chiar acest loc vienez, Blutgasse, este din nou istoric în ceea ce privește Ordinul Cavalerilor Templieri. De altfel, este cert că acolo s-au parcurs căi foarte independente chiar înainte de destrămarea ordinului. Fundaluri reale au și miturile, despre care este vorba, precum și multe detalii. Aceasta se referă, de exemplu, la legenda despre „marele Baphomet”, care nu este luată din senin, „lumea zorilor eterne”, tărâmul zeiței Venus, în care credea împăratul Augustus, joacă un rol important. Legătura tuturor acestora cu Untersberg este, de asemenea, adevărată. Lângă Salzburg. De asemenea, sunt corecte descrierile magiei luminoase, importanța părului lung al femeilor, precum și componenta cvasi-magico-sexuală implicită. Din perspectiva lui Agnes, toate aspectele magice sunt descrise corect și pe baze sigure. În ceea ce privește atacurile de magie neagră, însă, situațiile neprevăzute au fost reconstituite cu ajutorul unor surse străine. Și organizațiile conflictuale sunt inventate, ceea ce nu înseamnă neapărat că acestea nu ar putea exista. Per total, însă, este posibil să existe mai mult adevăr decât ficțiune în această poveste - în special în ceea ce privește detaliile spiritual-magice!

„Mireasa lui Baphomet”
(Schiță de text bazată pe jurnalul lui Agnes S.-N.) Autorizat versiunea originală, decembrie 1997
Prolog Viena în 1243

Miezul nopții într-o alee îngustă a Vienei medievale, care după evenimentele din orele următoare va primi un nume prin graiul vernacular, care se află acum pe indicatorul stradal: „Aleea Sângeroasă”.

Torțe ardeau pe pereții înalți ai pivniței boltite de sub Casa Ordinului Vienez al Cavalerilor Templieri. Din tavan atârnau boluri mari din fier forjat prinse de lanțuri, din care uleiul arzând răspândea o lumină puternică. Tavanul boltit al marii camere, asemănătoare unei grote, fusese înnegrit de funinginea de la focurile de petrol. O ceremonie urma să aibă loc aici în acea noapte, o ceremonie de un fel foarte special: „Figura” „Marelui Baphomet” urma să fie încărcată magic pentru zorii unei noi ere încă îndepărtate, care avea să se răspândească și să domine Pământul odată cu începutul secolului XXI. Toate pregătirile pentru ceremonie fuseseră făcute. La miezul nopții, când steaua Venus urma să ocupe o poziție foarte specifică pe cer, trebuia îndeplinit înaltul ritual. Doi cavaleri au dezvăluit figura înaltă, care până atunci fusese acoperită de o pânză purpurie. Acum marele Baphomet strălucea. Era o figură cu aspect ciudat, făcută din aur pur. Arăta un cap dublu, cu o față feminină și una masculină. Din jumătatea feminină a capului emana o împletitură lungă și puternică care susținea capul dublu ca un stâlp. În partea de jos, capătul împletiturii se desprindea deasupra unei baze octogonale în formă de cupolă, decorate cu pietre prețioase. Marele Baphomet era un simbol al divinității eterne, care constă din forțele masculină și feminină. Coloana, formată ca o împletitură feminină, indica importanța acelor forțe feminine care, sub forma zeiței iubirii, duc la unirea celor două componente divine și, astfel, la actul creator. Această „Figura” stătea pe un piedestal rotund, cu șapte trepte, din piatră de bazalt lustruită. Pe peretele orientat spre nord se afla un altar decorat. Și acesta era din bazalt strălucitor. Deasupra altarului se înălța statuia de aur a unei zeițe. Abdomenul ei semăna cu un crin din care părea să crească. Părul lung al zeiței se întindea ca și cum ar fi suflat în vânt, asemănându-se cu niște aripi. Erau aripile spirituale ale zeiței Ishtar, Venus, prin care își radia puterile. În fața acestui altar stăteau trei tinere femei în robe lungi de culoarea somonului, decorate cu crini argintii. Femeia din mijloc purta părul castaniu, care îi ajungea sub șolduri, desfăcut; Celelalte două își împletiseră cozile în cozi la fel de lungi. Una dintre ele era blondă, cealaltă avea părul negru. Aceste trei femei frumoase stăteau perfect nemișcate. Patruzeci și doi de bărbați s-au format în grotă în jurul figurii lui Baphomet și le-au privit în tăcere pe cele trei femei de lângă altar. Bărbații purtau pelerine albe cu cruci roșii de spini, conturate cu negru. Au așteptat în tăcere până

când femeia brunetă cu părul desfăcut, preoteasa zeiței, a început să vorbească. Vocea ei era strălucitoare și blândă, dar reverberația din grotă îi dădea un sunet puternic în timp ce vorbea: „Acum se apropie prima oră a Zeiței. Dar încă este departe a doua ei oră, care duce la desăvârșire. Mai întâi va fi necesar să îndurăm timpul întunericului - prin multe generații - până când lumina se va trezi și Zeița își va desfășura puterile pe pământ. Acest lucru nu se va întâmpla până când nu se va deschide vasul cu apă (era vasului cu apă/era Vărsătorului vine) pe creasta din secolul al XX-lea până în secolul XXI. Înainte de a veni noua lumină, întunericul va face ravagii înfricoșătoare. Dar sigură, în cele din urmă, este victoria sfintei noastre Zeițe.” Cei patruzeci și doi de bărbați au strigat în cor:

„Va fi!” Și acum blonda și femeia cu părul negru au vorbit și ele: „Va fi.” Preoteasa a spus din nou aceleași cuvinte, vârându-și mâna în părul ei strălucitor de culoarea nucii. Cu cealaltă mână, le-a făcut semn simultan bărbaților din cerc. Toți și-au plecat capetele pentru o clipă. Era ca și cum ar fi trebuit să interiorizeze ceva ce nu le era ușor. Apoi cavalerii și-au întors pelerinele. Acestea erau acum negre, cu cruci roșii de spini, marginite cu alb. Și bărbații au vorbit în cor: „În vremurile întunecate, negrul doliului va triumfa.” Cele trei femei au spus: „Dar când zorii Zeiței vor răsări pe cerul timpului, atunci culoarea ei roz va triumfa peste tot, crucile însângerate vor face loc crinului strălucitor al sfintei Zeițe a Iubirii.” Și bărbații au repetat: „Dar când zorii Zeiței vor răsări pe cerul timpului, atunci culoarea ei roz va domni peste tot, crucile însângerate vor face loc crinului strălucitor al sfintei Zeițe a Iubirii.” Reverberația cuvintelor se estompează. Încă o dată, tăcerea a domnit în boltă. Acum, preoteasa și-a întins brațele și a spus: „Primul dintre cavaleri vine la mine, cel ales pentru Calea cu o Inimă Unică.” Un bărbat chipeș, probabil de patruzeci de ani, a pășit înainte și s-a apropiat de altar. Preoteasa a spus: „Acum, spiritul Marelui Împărat va fi chemat în Baphomet pentru multe secole, pentru ca într-o zi să se ridice din nou pentru a conduce această lume în spiritul și numele Zeiței.” Cu aceasta, ea și-a întins mâinile către cavalerul care păși înainte, iar el le-a apucat. Celelalte două femei au pregătit o tabără purpurie între altarul zeiței și statuia lui Baphomet. Între timp, preoteasa a vorbit - iar cuvintele ei păreau adresate atât cavalerului care stătea în fața ei, cât și tuturor celor prezenți: „Puterile eterne ale lui Ilu, masculinul și femininul, toate culmile divine și puterea supremă, vor concepe acum pentru o altă dată.” Cu aceasta, ea a eliberat mâinile cavalerului. Cei doi asistenți s-au apropiat. Cavalerul i-a înmânat mantaua, centura și sabia unuia dintre ei, apoi celălalt l-a dezbrăcat complet. Prima asistentă a așezat sabia cavalerului în fața altarului. S-a întors cu o sticlă de ulei de trandafiri și a uns cu ea corpul acum dezbrăcat al cavalerului. Între timp, cealaltă asistentă a slăbit mai multe agrafe împodobite cu crini de argint de pe roba preotesei. Teaca de catifea roșu-somon i-a căzut și, dezbrăcată, preoteasa a

rămas în picioare. Asistenții s-au retras și doar două persoane au stat față în față în fața altarului: primul cavaler și preoteasa - un bărbat și o femeie. Reflexia luminii deschise a strălucit pe pielea lor, desenând formele celor două corpuri ca și cum ar fi fost făcute cu o pensulă roșu-aurie. Dar părul lung și castaniu al preotesei strălucea acum ca un cupru strălucitor. Preoteasa a spus: „În fața zeiței, spiritul Împăratului, marele Augustus, este pe cale să se ridice în actul astral al iubirii. Așa își va urma el cursul." Una dintre celelalte două femei, cea blondă, a luat acum de pe altar un pumnal lat și ascuțit și cu el i-a tăiat vârfurile cele mai de jos ale împletiturilor , doar câțiva centimetri. O urmă de lumină roșiatică a apărut imediat la intersecții. Ea i-a înmânat pumnalul femeii cu părul negru, iar ea l-a folosit pentru a-și tăia capetele împletiturii . Capetele tăiate ale împletiturilor au început și ele să strălucească ușor roșiatic. Apoi a pus pumnalul înapoi pe altar și i-a dat capetele împletiturilor celeilalte blonde. Aceasta din urmă s-a dus la statuia lui Baphomet și a deschis un mic sertar de la baza acesteia. A scos un cristal strălucitor și a presărat în el bucăți de păr. Cristalul i-a adus preotesei. L-a întins cavalerului dezbrăcat și a spus: „În această piatră masculină, Garil (Graalul), spiritul împăratului va intra acum. Ilua, omologul feminin, zace ascuns în siguranță în muntele sfânt al lui Wodin (Odin/Wotan) și așteaptă noul timp. Pentru nașterea sa, cele două cristale vor fi apoi unite în Marele Baphomet de către o femeie demnă." Preoteasa a ținut acum cristalul între sâni, iar cavalerul l- a sărutat acolo. Asistenții au ridicat părul lung al preotesei de pe spatele ei, în fața umerilor. Preoteasa a ținut acum cristalul în vârfurile părului și a spus: „Râurile de lumină divină curg Ilu!". Părul ei a început să strălucească cu o strălucire roșu-violet puternică pe toată lungimea sa. Această strălucire i- a cuprins curând întreaga formă. Cavalerul a îngenuncheat în fața ei și a sărutat vârfurile părului lung al preotesei . Strălucirea roșu-violet a trecut și la el. Cavalerul s-a ridicat din nou. Preoteasa i-a înmânat acum cristalul. El l-a ridicat pentru o clipă. Strălucirea roșu-violet a acoperit întreaga cameră. Acum, cele două asistente și-au desfăcut părul, iar strălucirea roșu-violet a strălucit și ea din ele, inunda întreaga boltă și eclipsa, parcă, lumina torțelor și a bolurilor cu ulei. Una dintre asistente a luat cristalul din mâna cavalerului, l-a înfășurat în vârfurile părului ei și l-a adus la figura Marelui Baphomet. Acolo, cealaltă asistentă a așteptat. Aceasta a luat cristalul și l-a așezat la baza figurii, la capetele împletiturii ei. Acum, cele două asistente s-au dezbrăcat și ele și au stat pe a treia treaptă a piedestalului. Și-au tras părul înainte și l-au împletit într-o singură împletitură groasă, prin care erau acum conectate. Negrul și blondul părului lor, într-o singură împletitură, îi dădeau un aspect special: simboliza faptul că două forțe divergente s-au unit în marele Baphomet. Astfel, cele două femei s-au oprit. Deodată, figura lui Baphomet a început să se întoarcă cu un sunet slab de scrâșnet - iar jumătatea masculină a feței se uita acum spre altar și spre

perechea care stătea acolo împreună, primul cavaler și preoteasa. Ronda de cavaleri a început un zumzet melodic jos, iar cele două femei de pe piedestalul lui Baphomet s-au apucat de împletitura lor puternică comună și au invocat puterile divine să facă acest lucru. Preoteasa și primul cavaler s-au îmbrățișat, săvârșind actul iubirii în fața altarului zeiței iubirii. În timp ce făceau acest lucru, strălucirea din jurul lor a devenit mai puternică și mai roșie - până când cele două figuri s-au dizolvat într-o lumină purpurie. Razele acestei lumini purpurii s-au grupat și au fost atrase de împletitura dublă a celor două femei de către figura lui Baphomet. I- a învăluit complet și pe cei doi într-o lumină purpurie, adunată în împletitura puternică, și de acolo a intrat figura marelui Baphomet. Preoteasa și primul cavaler, între timp, dispăruseră pentru această lume. Ultima lor urmă era o strălucire roșiatică în părul împletit al celor două femei de pe piedestalul lui Baphomet.

Între timp, afară, trupele Inchiziției au intervenit și au luat cu asalt ultima casă religioasă templieră rămasă. Templierii care rămăseseră la etaj în clădire, care nu participaseră la ceremonia Marelui Baphomet, au ripostat. În câteva clipe, aleea s-a umplut de zăngănit de săbii. Un templier s-a repezit în bolta pivniței pentru a-i avertiza pe ceilalți. Dar zgomotul armelor se putea auzi oricum chiar și acolo jos. Chiar atunci, ceremonia a fost completă. Majoritatea cavalerilor s-au grăbit sus la bătălie. În ciuda superiorității inamicului, au reușit să-i împingă din nou pe primii atacatori afară din casă și să-i împiedice pe alții să intre în clădire pentru moment. Lupta din alee s-a dezvoltat și mai aprig. Jos, în grota devoțională, între timp, cele mai importante altare au fost aduse în siguranță: statuia zeiței și a marelui Baphomet. Cu greu, trei cavaleri l-au ridicat pe marele Baphomet de pe piedestalul său de piatră; alții au luat statuia Zeiței. Cele două femei, legate între ele de împletitura lor comună, acționau un mecanism ascuns. Încă nu se puteau desprinde una de cealaltă; Puterea vibrațiilor Ilu le făcea, într-o oarecare măsură, parte a unei alte sfere. Ar fi fost invulnerabile și în această stare. Totuși, asta nu putea dura decât câteva minute. Apoi, lumina roșiatică s-ar estompa din părul lor, împletitura comună s-ar dizolva, iar cele două femei ar aparține din nou în întregime acestei lumi. Deși părul ei ar rămâne invulnerabil, nu ar mai fi imun la o lovitură de suliță. Prin urmare, trebuia să ajungă repede în siguranță. Cu atât mai mult, cu cât mai aveau o sarcină importantă de îndeplinit: împreună cu ele, cei mai curajoși dintre templierii supraviețuitori ar avea copii, a căror linie genealogică ar continua timp de multe secole. Un zid se deschidea într-un coridor larg și înalt. Un cavaler ținea o torță. Femeile care cunoșteau pasajul secret au condus calea în întuneric. În spatele lor și al bărbaților care purtau cele două siluete, zidul s-a închis din nou; nicio urmă a secretului nu a mai rămas de văzut.

În alee, templierii, mult depășiți numeric, au fost măcelăriți unul câte unul. Din ordinul Inchizitorului , chiar și gâturile celor căzuți au fost tăiate, ca într-un rit sacrificial din Vechiul Testament, astfel încât sângele templierilor a curs pe pavajul aleii, de unde avea să-și tragă numele: Aleea Sângeroasă. Când soldații Inchiziției au ajuns în camera de cult subterană, nu era nimic acolo decât torțe aprinse și platforme goale.

Din ordinul Inchizitorului, care urmărise nepăsător măcelul, ultimul templier a fost lăsat în viață și dus în camera de tortură pentru interogatoriu. Doar șapte bărbați și cele două femei evadaseră din casa ordinului. Acum stăteau într- o altă criptă, mai mare. Și aici se afla un piedestal rotund cu șapte niveluri din piatră de bazalt, care semăna cu cel din cealaltă pivniță, și, de asemenea, un altar similar. Bărbații așezaseră statuia și figura marelui Baphomet. Au acoperit această figură și apoi și statuia zeiței. Cele două femei își puteau acum desface părul și îmbrăca haine gata făcute. O privire în criptă a arătat că această cameră era folosită frecvent și era probabil depozitul real al altarelor. Cei nouă supraviețuitori s-au îndreptat spre o cameră mai mică, alăturată criptei mari. Acolo se afla o masă și scaune. Unul dintre cavaleri a aprins lumânări pregătite. Cei nouă s-au așezat la masă fără să vorbească. Au trecut câteva minute în tăcere. În cele din urmă, unul dintre cavaleri a spus cu o voce puternică: „Va fi!" Toți ceilalți au repetat acele trei cuvinte. În camera de tortură a Inchiziției, templierul capturat zăcea pe suportul torturii. Lângă el stăteau doi cavaleri de tortură, aprinzându-și fiarele de tortură deasupra unui foc alimentat de foale. Inchizitorul a ordonat începerea torturii. După un timp, l-a întrebat pe templierul jupuit: „Înțelepte, unde ți-ai dus idolii?" Un călugăr în veșminte dominicană stătea lângă el cu un stilou și un pergament pentru a nota orice declarație. Inchizitorul a întrebat acum: „Spune-mi, al cui spirit este în oribilul tău Baphomet? Este cel al lui Nabucodonosor, regele Babilonului? Sau poate cel al lui Iulius Cezar? Sau cel al împăratului Augustus? Sau cel al ereticului Frederic al II-lea? Sau al cui altcineva?" Templierul nu răspunde. Acest lucru îl înfurie pe Inchizitor. Venele de pe frunte i se umflă, dar vocea îi rămâne deocamdată stăpânită: „Spune, ce ai făcut cu femeile din templul tău păgân? Vorbește! Multe lucruri ne sunt deja cunoscute!" Și ce ar fi făcut cu femeile din templul lor păgân. - Templierul torturat nu răspunde. - Acum Inchizitorul întreabă unde este ascuns marele Baphomet și cum poate fi reînviat. Templierul își adună ultimele puteri și spune că va veni momentul când însuși Baphomet va da toate răspunsurile și va ține curtea! Atunci se va arăta și noul Împărat! Cavalerul și-a ridicat încă o dată capul de pe tortură și a scuipat sânge în fața inchizitorului. Cuprins de groază, Inchizitorul s-a retras și a ordonat ca templierul să fie ucis imediat. Dominicanul de lângă el s-a închinat cu mâna tremurândă. Inchizitorul s-a închinat și el și a spus cu o voce încordată că toți ar suferi mai mult decât cel de pe tortură dacă marele Baphomet ar prinde viață și ar restabili

cezarismul, domnia păgânismului antic. Vechii idoli nu erau morți și nimeni nu știa cu adevărat dacă nu erau mai puternici decât Dumnezeul Bibliei - și ce putere ar putea avea în acea lume care se afla în spatele morții pământești. O frică reținută răsuna în aceste cuvinte. Fața Inchizitorului era la fel de palidă ca roba dominicanului de lângă el; doar reflexia focurilor arzătoare îi dădea culoare feței.

Secolele trec.

Unii dintre cavalerii supraviețuitori au avut copii cu femeile comunității.

Linia lor de sânge stabilește comunitatea secretă a moștenitorilor Cavalerilor Templieri.

Berlinul actual

Omul de știință Dr. Arnold Wendelin de la Institutul pentru Cultură și Istorie Medievală din Berlin se află acum într-o situație nu complet diferită de cea a templierului capturat. Este interogat de un tânăr, ca și cum ar fi prizonierul unui serviciu secret nu tocmai scârbos. Pe masa din fața Dr. Wendelin sunt împrăștiate schițe. Acestea prezintă o structură ciudată: un cap dublu, similar cu un cap de Janus, dar cu o față feminină și una masculină. Din jumătatea feminină a capului iese o împletitură lungă și groasă, care în partea de jos deasupra unei baze octogonale se diverge și susține capul dublu ca o coloană. Acestea sunt desene ale „marelui Baphomet" al Cavalerilor Templieri. Dr. Wendelin explică faptul că oamenii ignoranți au luat întotdeauna un înger cu cap de cerb sau de diavol pentru Baphomet, o eroare semnalată de Elifas Lévy în secolul precedent, necunoscând că aceasta era reprezentarea codificată a templierilor „Eklesias", dar nu Baphomet... În fundal stă un bărbat robust în jur de cincizeci și ceva de ani. Acest bărbat este Edward Kolling, destul de cunoscut autorităților polițienești din Europa și din străinătate, deși nicio infracțiune nu a fost vreodată dovedită direct împotriva sa. Dar faptul că Kolling este șeful unei organizații care va servi și va face orice pentru bani este fără îndoială. Dacă Kolling nu a fost niciodată acuzat de nimic, acest lucru se poate datora și faptului că se spune că printre clienții săi se numără chiar și serviciile secrete occidentale și că are contacte corespunzătoare bune. Cel puțin asta se zvonește în cercurile polițienești. În acest moment, clientul lui Kolling este o asociație formată din mai multe loje secrete cu o aparență mai mult sau mai puțin ezoterică și mulți bani. Această asociație se teme că o „comunitate ascunsă de moștenitori ai templierilor" l-ar putea pune în funcțiune pe „marele Baphomet" ca pe un aparat magic. Dacă acest lucru reușește, cred aceste cercuri, va duce la o oscilație amplă care ar răsturna sistemul economic și social actual și l-ar înlocui cu unul pur idealist - ceea ce pentru membrii acelei asociații ar trebui să însemne sfârșitul întregii lor influențe. Angajatorii lui Kolling au

plasat chiar și o „magiciană” lângă el, o femeie pe nume Sybille, care îi amintește încontinuu de obiectivele presupus importante ale asociației lor. Kolling nu o suportă pe această femeie, mai ales că ea s-ar putea chiar să-l controleze. El nu crede în supranatural, crede doar în banii pe care îi este plătit pentru serviciile sale. Acum ascultă cum Dr. Wendelin este pus aceleași două întrebări iar și iar de către asociatul său: Unde s-ar putea afla „marele Baphomet” și cum să prevină desfășurarea efectelor sale magice. Dr. Wendelin reușește să ofere doar o mică parte din răspunsurile cerute, în ciuda amenințării cu violența. Conform ultimelor sale cercetări, spune el, marele Baphomet se află probabil la Viena. Acolo, spune el, după ce Ordinul a fost destrămat în Franța și apoi peste tot, se afla ultimul său refugiu. Figura este pusă în funcțiune prin încărcarea suplimentară cu forțe vibraționale feminine speciale. Cum se face acest lucru nu-i este cunoscut, afirmă Dr. Wendelin. El știe doar că în vechile scrieri se spune că doar cea mai nobilă tânără femeie, cu cel mai pur spirit și cel mai frumos păr, poate trezi puterile marelui Baphomet. Mai mult, se spune că partea masculină, care este deja inerentă marelui Baphomet, atrage însăși partea feminină. Acum Kolling s-a apropiat de Dr. Wendelin. Tânărul, care condusese până atunci interogatoriul, a tăcut imediat respectuos. Kolling pune aceleași două întrebări. Când Dr. Wendelin nu răspunde imediat, Kolling îl apucă brusc de cap și îl trântește pe masă. Ochelarii doctorului Wendelin se sparg; sângerează din nas. Kolling repetă prima întrebare: Unde se află sau ar putea fi marele Baphomet. Și Dr. Wendelin răspunde din nou: La Viena; el crede că această figură a fost doar în Tempelhof, aici, în Berlin, timp de aproximativ o jumătate de an și a fost adusă în secret înapoi la Viena în 1244 - posibil într-un loc ascuns sub pământ, lângă vechea Casă a Ordinului Templierilor din Blutgasse. Kolling pune acum a doua întrebare. Dr. Wendelin îl asigură că nu știe mai mult decât a spus deja: Că o anumită putere feminină era necesară pentru activarea marelui Baphomet. Probabil sub forma unei tinere cu părul foarte lung. Forma împletită a stâlpului care poartă capul dublu ar putea fi, de asemenea, un indiciu în acest sens. Kolling întreabă ce se înțelege exact prin partea masculină a lui Baphomet. Dr. Wendelin răspunde că presupune o piatră prețioasă specială, probabil un ametist mare, care conține vibrațiile unui fost împărat - poate și pe cele ale cavalerilor decedați... Dar aceasta a fost doar o presupunere. Acest ametist ar fi atunci purtătorul vibrațiilor masculine, iar părul lung al femeii ar fi mediul pentru cele feminine... Este vorba și despre inițierea revenirii zeității feminine ca conducătoare a noii ere mondiale... Kolling îl lasă pe omul de știință în pace și îi spune asistentului său că ar fi bine dacă Dr. Wendelin nu ar putea oferi aceleași informații extravagante nimănui altcuiva. Tânărul știe ce se înțelege prin asta. Kolling părăsește camera înghesuită. În camera alăturată îl așteaptă o femeie care pare atrăgătoare la prima vedere. Este îmbrăcată în negru și are părul negru strălucitor care îi

ajunge până la spate, ondulându-se în șuvițe mari la vârfuri. Dar la a doua vedere, acest păr pare fals sau vopsit, iar fața frumoasă a femeii este de o duritate de piatră. În ciuda unei siluete minione, bine proporționate și a unei frumuseți superficiale, acestei femei ciudate îi lipsește carisma feminină. Această femeie se numește Sybille. Îi vorbește lui Kolling cu o voce severă care se schimbă din când în când într-un ton aproape imperios. Ea îl acuză că pierde prea mult timp cu metodele sale banale. Ea și cercul ei i-au plătit mulți bani pentru a-l găsi și distruge pe marele Baphomet. Kolling nu răspunde, dar o lasă pe femeia îmbrăcată în negru în picioare după un rămas bun scurt.

O limuzină mare traversează Berlinul noaptea. Călătoria duce spre cartierul Tempelhof. Mașina mare cotește pe o stradă laterală și apoi pe o alee discretă a unei curți interioare. Totul este întunecat și pare pustiu. Mașina mare trece direct printr-o ușă de garaj deschisă. Ușa garajului se închide în urma lui, iar o ușă se deschide în peretele opus, în spatele căreia strălucește o lumină slabă. Șoferul mașinii coboară și se îndreaptă spre ușa deschisă. Acolo este întâmpinat de un bărbat înalt și slab , foarte bătrân, dar care pare extrem de vital. Acest bărbat este Lothar de Blanchefort, „bătrânul" comunității secrete a moștenitorilor Cavalerilor Templieri. Evident, sosirea îi arată un mare respect. Îl salută pe Blanchefort cu o plecăciune. Cei doi bărbați trec printr-o pivniță obișnuită până ajung într-o cameră spațioasă, ai cărei pereți din spate pot fi doar ghiciți în lumina slabă. Partea din față a camerei este mobilată oarecum ca biroul directorului general al unei corporații globale. Singurul decor perceptibil este un portret vag recognoscibil, în mărime naturală, al unei zeițe cu părul foarte lung, întins ca niște aripi. Lângă el, într-o ramă sub sticlă, se află un steag vizibil foarte vechi, cu crucea templieră pe el. Pe birou se află un mic bust de marmură al împăratului Augustus. Acesta este sediul comunității ereditare a Cavalerilor Templieri, ai căror strămoși fondaseră cândva „Tempelhof" - Berlin. Blanchefort se așază în spatele biroului său lat și îi face semn oaspetelui său să ia loc într-un fotoliu din față. Lampa de birou este singura sursă de lumină din întreaga cameră. Blanchefort îl întreabă pe bărbatul din față cât de mult au progresat lucrurile la Viena. La urma urmei, spune el, starea stelelor le mai dă doar câteva zile. Oaspetele spune că știe asta, dacă nu reușesc să-l reînvie pe Baphomet acum, ar trebui să aștepte încă nouă ani. Dar este încrezător că totul va reuși. A reușit să cumpere casa din Blutgasse acum un an și jumătate. O examinare exactă a condițiilor locale arătase că totul era în cea mai bună ordine. Blanchefort își împreunează mâinile sub bărbie și dă din cap mulțumit. Acum Blanchefort întreabă cu vocea sa calmă și serioasă ce mai face purtătoarea puterii feminine. Vizitatorul răspunde că poate raporta lucruri bune și în această privință. Tânăra la care se gândește este cât se poate de ideală pe cât ți- ai putea imagina. Oaspetele îi trece o fotografie peste masă, pe care

Blanchefort o privește cu multă plăcere. Cu toate acestea, chipul său capătă o expresie critică. Îl întreabă pe bărbatul din față dacă poate deduce din expresia sa că tânăra în cauză nu a fost încă inițiată? Așa este, confirmă oaspetele; acest lucru ar trebui făcut la momentul potrivit. Blanchefort dă din nou din cap, dar de data aceasta este un semn gânditor, mai degrabă decât unul satisfăcut. Este nemulțumit de această situație. Mai ales pentru că acea tânără s-ar putea afla rapid în mare pericol dacă forțele opuse ar recunoaște în ea viitoarea parte feminină a lui Baphomet. În special, spune el, trebuie să fie sigur și că tânăra își păstrează părul în frumoasa lui lungime. De acest lucru, spune celălalt bărbat, este sigur. Blanchefort îl îndeamnă pe celălalt bărbat, pe care îl numește Fratele Walther, să aibă mare grijă de tânăra domnișoară, pentru că totul va depinde de ea. Oaspetele îl asigură că nu există niciun motiv de îngrijorare. Blanchefort își păstrează totuși expresia gânditoare.

Viena actuală

Un apartament mic și primitor într-o clădire veche vieneză. Soarele unei după-amieze calde strălucea prin ferestre. Era apartamentul studentei Agnes Lenz, în vârstă de nouăsprezece ani. Agnes era încă în halatul ei roșu-somon. Walther i-l dăduse odată, Walther, care suna chiar acum. Dacă putea veni să o ia în jumătate de oră. „Da, bine", a spus Agnes, va fi la ușă la timp. Agnes a închis și și-a legat părul blond cenușiu într-o coadă lungă la ceafă, un păr neobișnuit de frumos și puternic, lung mai mult decât talia. Acum era proaspăt spălat și uscat. Durase din nou ceva timp. Mama ei o presase mult pe Agnes în ultima vreme să-și tundă părul lung. Nu chiar scurt, dar până la o lungime practică a umerilor. Dar asta nu se punea în discuție. Agnes era înaltă și cu o zveltețe maleabilă. O tânără extraordinar de frumoasă, așa cum Homer ar fi cântat de bucurie. Părul lung adăuga mult la această frumusețe, Agnes știa bine. Cu multe secole în urmă, printre strămoșii ei fusese și un cavaler normand. Dar tânăra Agnes nu avea nicio idee despre asta. Un lucru, însă, îi era adânc ancorat în sensibilități încă din copilărie : sentimentul că nu aparținea cu adevărat timpului prezent, ci unei alte epoci, de mult apuse. În ciuda studiilor sale științifice - chimia - Agnes nu poate și nu va nega o tentă romantică în firea ei. Scrie poezie și ține și un jurnal, iar gravura înrămată de ETA Hoffmann nu atârnă la întâmplare pe peretele ei. Sora ei mai mare, Lydia, a devenit pictoriță și se simte deosebit de atașată de școala vieneză de realism fantastic. Cumva, trebuie să fie din familie: tatăl ei este violist la Filarmonica din Viena, iar mama ei scrie romane în serial pentru reviste, pe margine. Agnes strânge panglica care nu vrea să-i țină părul lung și greu foarte strâns laolaltă. Acum sunt într-adevăr foarte lungi. În trecut, Agnes o punea pe Lydia să-i tundă vârfurile din când în când. Dar o durea de fiecare dată și de aceea nu mai

fusese făcută de ani de zile. Acum părul ei era atât de lung și atât de greu încât nu mai putea fi prins cu agrafe. Cozile sau împletiturile rămâneau singurele coafuri posibile. Poate, se gândi Agnes, ar trebui să folosească o foarfecă pentru o schimbare; nu foarte mult, dar puțin - sau poate nu. Agnes își desfăcu părul și îl pieptănă visătoare în fața oglinzii ei eliptice mari. Era des și frumos pe toată lungimea lui și strălucea ca antracitul lustruit. Agnes iubea senzația părului greu și neted pe pielea ei goală, pe care acum, vara, se vedea o urmă de bronz. Agnes își scoase halatul de baie și se bucură de această senzație pentru câteva clipe.

Reflexia îi arăta o femeie extraordinar de frumoasă. Agnes se cunoștea foarte bine în această privință, fără a fi vanitoasă sau măcar arogantă în privința asta. Închise ochii și își dădu capul pe spate. Ar vrea să rămână așa și să-și urmeze visele. Dar asta nu e posibil astăzi. Agnes își leagă părul într-o coadă și se îmbracă. Fusta e lungă până la gambă, Agnes nu-și va arăta prea mult picioarele astăzi. Bluza oferă un decolteu frumos pentru asta. Această ținută ar aminti de folclorul spaniol de departe, dacă nu ar fi nuanțele pastelate strălucitoare ale culorilor. Agnes se uită la ceas și iese din apartament.

Un Mercedes mare așteaptă la parter. La volan se află Dr. Walther Goethinger-Wergenheim. Provine dintr-o veche familie austriacă de funcționari publici și a ajuns deja într-o poziție de conducere. Cu toate acestea, nu și-ar fi putut permite stilul de viață dacă nu ar fi moștenit o sumă substanțială cu ani în urmă de la rude îndepărtate din nordul Germaniei. Walther este de două ori mai în vârstă decât Agnes. Cu toate acestea, există o relație deosebit de intimă între el și ea, care probabil rămâne pur amicală dintr-un singur motiv: Walther este logodit cu sora mai mare a lui Agnes, Lydia. Cu toate acestea, uneori se pare că Walther ar prefera să se îndrepte spre Agnes. Agnes, însă, nu încurajează în niciun fel această tendință, deși îl place pe Walther. Are și un prieten drag, Gerold, care își petrece acum cea mai mare parte a timpului la Bruxelles, lucrând pentru UE. Agnes urcă în trăsură cu Walther. Călătoria continuă spre Blutgasse. Lydia are studioul ei acolo. Astăzi, Agnes trebuie să o pozeze pentru o nouă pictură. Are nevoie de ea din cauza părului ei lung, spusese Lydia, iar Agnes a fost în cele din urmă de acord să fie pictată de sora ei. Nu i-a plăcut asta, dar nu voia să o jignească pe Lydia. Walther se oprește în fața casei, a studioului Lydiei. Agnes promite să se întâlnească cu el și Lydia la cină după sesiunea de pictură. Walther își continuă drumul, iar Agnes intră în casă.

Aproape în același timp, un taxi oprește la casa de vizavi. Kolling coboară. Se uită în jur ca și cum ar vrea să verifice dacă îl urmărește cineva. Întinde mâna după clanță - este deschisă. Kolling dispare în casa de vizavi, fosta casă religioasă a Cavalerilor Templieri. Lydia își așteaptă deja sora în studio și o întâmpină cu gesturi vioaie. Îi arată imediat pictura, care este

deja parțial terminată. Este de format mare și amintește foarte mult de Baphomet. Jumătatea masculină a capului este terminată, la fel și fundalul. Partea feminină a capului și împletitura lungă care susține capul dublu sunt doar vag schițate. Lydia explică faptul că acest motiv i-a venit prin inspirație. Lydia este pasionată de tot felul de lucruri ezoterice, iar acest lucru se reflectă în numeroasele elemente decorative din studioul ei. Bețișoarele parfumate strălucesc undeva, ceaiul chinezesc deja se răcește în ciuda ceștilor de porțelan cu pereți subțiri . Vinul roșu cu două pahare este, de asemenea, gata. Fața masculină este severă și frumoasă. Agnes se gândește că Lydia ar trebui să-și picteze propria față ca jumătatea feminină. Lydia nu este de acord, spunând că asta nu ar funcționa pentru că nu ar fi „corect". Dar într-o pictură magică, așa cum își numește ea noua lucrare, acesta este factorul decisiv. Agnes are lungimea potrivită a părului, prin urmare, imaginea va fi potrivită pentru ea. Ea o roagă pe Agnes să se așeze pe un scaun de bar care a fost mutat din scopul său și să-și lase părul liber. Agnes face acest lucru și glumește că este deja atât de lung încât poate sta pe el. Lydia spune că pentru scopul ei este exact acum, dar mai târziu s-ar putea tăia dacă ar vrea. Agnes nu vrea deloc asta. Lydia susține că Agnes își poate tăia o șuviță dacă dorește. Dar dacă nu vrea, nu ar trebui să se plângă, ci să-și împletească părul în fața umărului stâng, pentru că așa vrea să se picteze. Explică exact cum ar trebui să așeze împletitura și cum ar trebui să-și țină Agnes capul. Agnes face totul așa cum vrea Lydia. Nu se simte prea bine în legătură cu asta. Dar Lydia insistase că Agnes trebuie să-i fie model pentru această nouă pictură și nu voia să-și jignească sora.

Între timp, Kolling inspectează fosta casă templieră, pe cât posibil. Ajunge la mansardă. Kolling este vizibil dezamăgit că nu a descoperit nimic din ceea ce s-ar fi așteptat. Prin una dintre ferestrele mici, priveliștea se întinde prin geamurile mari de sticlă ale studioului de vizavi. Kolling poate observa fără efort ce se întâmplă acolo, cele două surori. Acest lucru îi schimbă expresia feței. Își încordează privirea ca și cum ar fi vrăjit. Recunoaște tabloul mai mult decât pe jumătate terminat cu Baphomet și tânăra femeie cu părul excepțional de lung. Toate acestea au un efect aproape electrizant asupra lui. Dă un telefon mobil și spune scurt unde se află. Spune că acum această Sybille poate arăta ce poate face cu metodele ei; ar trebui să vină aici și să-și dovedească farsa.

În casa de vizavi, Agnes își termină coada și o lasă pe Lydia să o învețe exact cum să stea și la ce să se uite. Lydia își pune o jachetă albă ușoară, despre care își dă seama că o protejează de vopseaua în ulei în locul nepotrivit, și își leagă părul abundent de lungime medie. În timp ce face acest lucru, explică faptul că părul femeilor este ca niște antene magice care pot fi folosite pentru a primi mesaje din lumea cealaltă și, de asemenea, pentru a le trimite acolo, dacă știi cum. Chiar și cu părul ei de lungime medie, ar putea avea un efect destul de mare. Dacă Agnes nu ar fi

atât de dezinteresată de cunoștințele oculte, ar fi capabilă să facă mult mai mult. Agnes nu este complet dezinteresată, dar, de fapt, nu simte nicio înclinație spre magie. Lydia pictează și face progrese bune, iar Agnes ascultă cu răbdare explicațiile ei.

De la fereastra mansardei casei de vizavi, Kolling privește cu nerăbdare o stație de taxi din Aleea Sângeroasă. O femeie îmbrăcată în negru coboară. Este Sybille. Curând, ușa mansardei se deschide și intră femeia îmbrăcată în negru. Kolling i se adresează cu o detașare politicoasă. O invită să se uite pe fereastră în studioul de peste hol. Femeia pe nume Sybille nu mai are nevoie de alte explicații. Spune cu o voce calmă că femeia cu părul lung trebuie să moară și foarte repede. Și, în orice caz, părul ei ar trebui tuns, chiar și după moarte, pentru că altfel ar putea atrage din nou substanțe vitale din viața de apoi. Chiar și Kolling, cel înrăit, tremură de frigul lui Sybille. Spune scurt, și nu fără scepticism în voce, că ar trebui să facă ceea ce este necesar, dacă chiar poate, și pleacă. Femeia pe nume Sybille stă în fața pervazului îngust. Deschide o valiză mică și despachetează ustensile. Apare o sticlă mică, o bucată de cărbune și un cuțit mic și îngust într-o teacă ornamentată.

Cele două surori din casa de vizavi sunt bine dispuse. Lydia a făcut progrese rapide cu pictura. Vrea să ia o pauză și să bea un pahar de vin. Agnes își părăsește locul de pe scaunul de bar și se alătură Lydiei pe o canapea lângă o măsuță joasă, unde Lydia toarnă două pahare de vin. Acum vorbesc bine despre lucrurile de zi cu zi. Lydia o îndeamnă pe Agnes să accepte oferta lui Walther de a-i cumpăra o mașină. Spune că este o prostie să fii timidă în privința asta. La urma urmei, ea, Lydia, a primit întreaga garsonieră mobilată de Walther și, de facto, i-a fost dată. Agnes răspunde că este logodită cu el pentru asta și că oricum casa îi aparține.

Femeia îmbrăcată în negru continuă să stea la fereastră. A pictat simboluri ciudate pe pervaz cu cărbune. Acum deschide fiola și lasă câteva picături dintr-un lichid roșu închis să cadă peste simbolurile bizare. Acum pune cărbunele și fiola înapoi în valiză mică și scoate din ea o păpușă nu mult mai mare decât mâna ei. Este păpușa unei fete cu o împletitură lungă. Sybille pune valiza deoparte și se concentrează asupra semnelor ei. Afară se adună strălucirea serii , dar încă este lumină. Sybille le privește pe cele două tinere de după geamurile mari ale studioului de vizavi. Expresia ei se strâmbă de iritare în timp ce Lydia stă așa încât îi blochează aproape complet vederea lui Agnes.

Dar apar iar și iar momente în care Agnes devine vizibilă. Femeia pe nume Sybille scoate cuțitul mic din teacă. Strălucirea serii colorează lama goală în roșu sângeros. Sybille ține păpușă mică pe pervazul ferestrei cu o mână, iar cu cealaltă așează lama ascuțită a cuțitului pe împletitura păpușii. Privirea lui Sybille este fixată cu o concentrare extremă asupra celor două femei din spatele ferestrei opuse, așteptând să o aibă pe Agnes complet în

raza vizuală. Apoi apasă cuțitul mic și taie împletitura păpușii. Sybille face o grimasă iritată, căci în acel moment Lydia întinsese mâna după paharul de vin și o acoperise pe Agnes. Sybille aduce din nou plosca și lasă lichidul roșu să picure din nou pe pervaz. Fără să facă o grimasă, femeia îmbrăcată în negru își înfige mâna cu cuțitul mic și lasă picături noi de sânge să se prelingă pe pervaz. Își schimbă mișcarea mâinilor și pune vârful cuțitului pe capul păpușii. Ochii lui Sybille sunt încordați de la așteptarea momentului potrivit. Spatele Lydiei o acoperă aproape întotdeauna pe Agnes. Dar apoi se întoarce să arate spre el, dezvăluind-o pe Agnes. Femeia pe nume Sybille înfige cuțitul în capul păpușii. Dar Agnes a urmărit imediat mișcarea Lydiei spre imagine și, prin urmare, a fost acoperită din nou imediat. Și acum amândouă intră în bucătărie, dispărând complet din câmpul vizual al femeii îmbrăcate în negru. Ea renunță furioasă. Șterge semnele de pe pervaz și părăsește podul și casa.

Cele două surori și-au pus cafeaua pe foc și se întorc acum pe canapea. Lydia este mulțumită de munca de azi și decide să încheie ziua. Pictura este terminată, cu excepția unor mici retușuri finale. Agnes își desface din nou împletitura. Lydia mai toarnă vin și spune că ar fi senzațional dacă ar putea adăuga împletitura adevărată la pictură. Lydia se joacă cu părul lui Agnes și spune destul de deschis că ar vrea să-l taie. Uneori este cu adevărat geloasă când logodnicul ei privește părul frumos al surorii sale cu ochi strălucitori. Se întreba dacă Agnes nu ar vrea să i se taie măcar o bucățică, poate până la talie, astfel încât să fie suficient de lung, magic vorbind. Agnes nu vrea să-și dea părul, spune că face parte complet din ea și, la urma urmei, nu-și taie brațul! Cele două surori au băut deja câteva băuturi, lucru cu care Agnes nu este obișnuită. Ea începe o conversație despre părul ei și, împotriva sentimentelor ei, chiar despre posibilitatea de a-și tăia o parte din el, deși ideea este străină și respingătoare pentru ea. Lydia revine la unul dintre subiectele ei preferate. Ea vorbește despre magie și despre efectul anumitor vibrații asupra părului femeilor: „La femei", explică ea, „corpul astral se extinde în păr. Fiecare ființă umană are un corp astral în interiorul său. Acesta este, ca să spunem așa, adevăratul corp nemuritor în jurul căruia se formează corpul globular în timpul existenței pe pământ. Dar corpurile astrale ale femeilor sunt construite complet diferit față de cele ale bărbaților. Chiar și materialele fine din care sunt compuse sunt diferite. Corpurile astrale ale femeilor, de exemplu, ajung la mai mult de un metru în părul lor. De aceea, acesta nu le cade așa cum se întâmplă majorității bărbaților. Părul femeilor atrage vibrații luminoase prin acest corp astral viu, care conferă puteri importante - respirația corpului astral, ca să spunem așa. Desigur, acest lucru funcționează doar dacă părul este suficient de lung. De aceea, părul fetelor și al femeilor nu ar trebui tuns deloc, deoarece acest lucru rănește întotdeauna corpul astral viu și, în plus, împiedică respirația astrală. Doar vârfurile care au devenit prea subțiri ar

putea fi tăiate din când în când, deoarece corpul astral nu se mai desfășoară corespunzător în el. Lydia a luat toate acestea din scrieri antice despre cunoaștere care trebuie luată în serios, dar nu a învățat prea multe din ele, așa cum spune ea; a urmat întotdeauna mode diferite, s -a tuns și s-a blondat, afectându-și astfel grav corpul astral. Cel puțin ar fi trebuit să-și mențină părul la o lungime bună până la talie. Și lungimea taliei ar fi fost practică. Destul de lung ar fi fost prea plictisitor pentru ea - dar asta a fost o greșeală, desigur. Agnes o făcea bine pentru ea însăși! Agnes răspunde că nu mai este o bătaie de cap odată ce te obișnuiești. Lydia se uită în tăcere câteva minute - ca și cum ceva ciudat de ciudat s-ar întâmpla în interiorul ei. Deodată, îi sugerează lui Agnes să se tundă scurt chiar acum. Agnes crede că e o glumă proastă, deși Lydia se ridică, aduce oglinda ei mare, cu role, și ia cu ea și un pieptene.

Aduce foarfecele. Agnes îi amintește Lydiei că tocmai spusese că părul femeilor ar trebui lăsat întotdeauna lung din cauza corpurilor astrale! Lydia pare confuză și uimită în același timp, pare să fi uitat complet de toate acestea. Câteva pahare de vin în plus, Agnes nu evaluează corect situația. Lydia este foarte serioasă. Întrucât Agnes refuză cu tărie să se tundă , Lydia sugerează să lase chibriturile să decidă, așa cum ar fi făcut în disputele din copilărie. Dacă Agnes îl trage pe cel scurt, trebuie să se tundă; dacă îl trage pe cel lung, Lydia promite să nu mai vorbească niciodată despre asta. După un alt pahar de vin, Agnes este de acord să se tundă puțin atunci, dar doar vârfurile de jos. Lydia pregătește chibriturile și i le întinde lui Agnes. Agnes trage chibriturile scurte. Din cauza efectelor vinului, nu își dă seama imediat ce ar trebui să însemne asta pentru ea. Lydia îi spune lui Agnes să se așeze pe scaunul de bar. Agnes face acest lucru și se uită la vârfurile părului ei pe care venise să se așeze din nou. Acestea ajung la aproximativ cincizeci de centimetri sub șezut. Este vorba despre partea în care Agnes însăși crede uneori că are părul prea lung. Deși Agnes deja suferă de fiecare dată când se tunde, îi spune Lydiei că poate tăia această șuviță de jos, ca să nu mai stea pe ea. Agnes nu se simte confortabil cu asta. I-ar plăcea să sară de pe scaunul de la bar și să fugă. Dar ceva ce nu înțelege ea însăși o împiedică să facă asta. Lydia îi pieptănă părul lui Agnes neted din creștet până la vârfuri. Agnes coboară de pe scaunul de la bar și se uită la sora ei la fel de reproșător pe cât o face ea fără să înțeleagă. Orice efect de vin dispare într-o clipă. Privirea Lydiei este fixă și din ce în ce mai furioasă. Agnes detectează o strălucire stranie, primordială, în ochii surorii sale. Lydia stă rigidă în fața ei, cu foarfeca în mână. Rămâne nemișcată pe loc. Este ca și cum ceva oribil s-ar întâmpla în interiorul ei. Privirea furioasă o face pe Agnes să tremure. Se întoarce repede și fuge din studio.

Ca și cum ar fi fost năvălită de lupi invizibili, Agnes coboară în fugă scările, aleargă pe intrarea principală și se oprește doar după ce a lăsat în urmă aleea însângerată. Cu mare ușurare, vede venind un taxi liber. Îi face

semn cu mâna și urcă repede. Acum își dă seama că și-a uitat geanta. Dar Walther trebuie să fi fost oricum în restaurant mai bine de un sfert de oră, la „Trei Husari”, așteptând. Agnes îndrumă taxiul acolo. Treptat, își recapătă stăpânirea de sine și se odihnește.

Walther așteaptă cu răbdare la „Trei Husari”. Este obișnuit cu întârzierile Lydiei și nu este deosebit de surprins că Agnes, altfel de încredere, o așteaptă și ea în urma ei. Apoi o vede pe Agnes venind cu părul desfăcut. Acest lucru este atât de neobișnuit încât este puțin uimit, dar fără să se gândească la nimic rău. Îi face plăcere să o vadă pe Agnes așa, lucru pe care ea nu-i dă des ocazia să-l facă. Agnes își cere scuze și cere bani pentru taxiul care așteaptă afară . Walter îi aranjează scaunul, spunându-i să se așeze liniștit, iar el va ieși la taximetrist. După câteva minute, Walther se întoarce și se așează la masă cu Agnes. Presupune că Lydia, uneori capricioasă, nu va mai veni la această întâlnire; nu este prima dată când se întâmplă așa ceva. Agnes îi povestește cât de ciudat s-a comportat Lydia, fără a intra imediat în detalii. Își mângâie părul care îi alunecase de pe cărare și îl roagă pe Walther să-i împrumute fie șireturile, fie cravata. Rânjind, îi dă cravata, iar ea își leagă părul cu ea. O face împotriva obiceiului ei, în fața umărului, ca și cum s-ar teme de un atac brusc din spate. Vine chelnerul, iar Agnes și Walther comandă. Agnes oferă apoi o relatare nedramatică a ceea ce s-a întâmplat în studioul Lydiei în ultima oră. Walther, de obicei calm, devine neobișnuit de furios din cauza acestui lucru. Spune deschis că se bucură că Lydia nu a venit, pentru că altfel ar fi existat o ceartă serioasă, care oricum era iminentă din cauza acestei chestiuni. Agnes încearcă să-l îmbuneze cât de bine poate, dar Walther arde de furie.

Lydia a stins lumina electrică și a aprins o mulțime de lumânări în tot studioul. Îngenunchează pe podea și desenează un cerc dublu în jurul ei cu cărbune negru. În afara cercului se află un manuscris deschis, care evident îi servește drept ghid. Între cele două linii circulare, Lydia pictează simboluri bizare cu vopsea roșie în ulei și mormăie cuvinte ininteligibile. Oglinda mare pe roți se află aproape de cercul din cărbune. Pe sticla oglinzii, cu câteva tușe iscusite de pensulă în ulei, este pictată o imagine care este, fără îndoială, menită să o reprezinte pe Agnes. Lydia se ridică, recuperează o duzină de lumânări aprinse și le așază în jumătatea cercului ei magic adiacentă oglinzii. Apoi, Lydia scoate din geanta pe care Agnes a uitat-o pieptenele și aduce foarfecele pe care le are încă la îndemână de mai devreme. Cu acestea, Lydia se mută în jumătatea liberă a cercului magic. Mormăie din nou cuvinte confuze, pieptănându-și părul cu pieptenele lui Agnes. Lydia aruncă pieptenele deoparte și își plecă capul peste flăcările lumânărilor . Acum taie gânditoare o buclă mare și o lasă să cadă în flăcările lumânărilor. În timp ce face asta, Lydia vorbește din ce în ce mai tare, printre țipete bizare. Apoi își ridică capul și coboară foarfecele. Din nou, scoate un țipăt maniacal. Între timp, vecinii sună și bat deja la ușa

Lydiei, plângându-se de zgomotul mirosului de ars. Ușa este descuiată. Unul dintre vecini deschide și intră, văzând foc. Lydia apucă foarfecele ca pe un pumnal și, țipând sălbatic, se năpustește asupra vecinului. Îl rănește grav și atacă imediat următoarea persoană care încearcă să se grăbească să ajute. Alți vecini fug și cheamă poliția, care sosește și ea rapid. Lydia, furioasă, este copleșită de polițiști. Unul dintre ei cheamă o ambulanță psihiatrică prin radio, pentru că a recunoscut rapid situația corect. Între timp, vecinii sting focul care amenință să se răspândească din cercul magic.

Kolling stă cu femeia pe nume Sybille într-o nișă izolată a barului exclusivist al hotelului. Un plasture este lipit de dosul mâinii stângi a lui Sybille. Kolling se arată nemulțumit. El insistă că întotdeauna s-a gândit mai mult la metode pământești solide decât la hocus-pocus (Sybille tresare la această expresie), dar trebuie să facă ce vrea clientul său. Femeia pe nume Sybille spune că, deși a ratat-o pe femeia cu părul foarte lung, l-a lovit pe zugrav de două ori și că oricum o va termina în curând pe femeia cu părul lung. Kolling scoate un mormăit care sugerează îndoială. Femeia în robă neagră spune apoi, cu un ton autoritar în voce, că a înțeles clar vibrația femeii cu părul lung și, de dragul siguranței sale, îi va face părul greu ca plumbul chiar în noaptea aceea și îi va trimite cea mai crudă durere de cap, astfel încât își va tăia singură părul lung. Kolling putea fi nepăsător, părul acestei fete ar cădea în timp și, prin urmare, nu ar fi disponibil moștenitorilor templieri pentru activarea Marelui Baphomet. Kolling a spus că a primit ordin ca fata să moară cu orice preț. Pentru că, dacă ar fi fost într-adevăr aleasă direct de așa-numita vibrație Baphometică, așa cum o numeau acei oameni, s-ar putea confrunta cu aceeași problemă în câțiva ani ca acum, dacă poate figura Baphomet nu ar putea fi găsită și distrusă până la urmă. Pentru aceasta, Agnes ar avea atunci poate treizeci de ani și părul la fel de lung ca acum. Femeia pe nume Sybille l-a asigurat că se va asigura că această Agnes va muri repede. În orice caz, din cauza constelației de vibrații, chiar și o singură tăietură în părul acestei tinere ar duce la nebunie și moarte. Din nou, Kolling trebuie să scape de o urmă de groază. Își exprimă politicos, dar emfatic distant, mulțumiri ajutoarei sale pentru eforturile ei, care, speră el, vor duce la obiectiv.

La Berlin, Blanchefort stă în spatele biroului său mare și ascultă receptorul telefonului cu o expresie nemișcată. În cele din urmă, spune că va fi la Viena mâine dimineață. Evident, Baphometul a ales-o cu adevărat pe acea tânără femeie drept mireasă, spiritul inerent al lui Baphomet a descoperit și a atras în ea iubita sa din căsătoria veșnică. Trebuie să fie perfect protejată! Nu trebuie expusă celui mai mic risc.

În camera ei spațioasă a unui hotel vienez, femeia pe nume Sybille efectuează un act de magie neagră. Pe masă a desenat un cerc în cărbune plin de simboluri bizare și acum se înjunghie din nou în mână cu cuțitul mic, astfel încât sângele picură în cercul de cărbune. Apoi scoate din nou o

păpușă mică, care se presupune că reprezintă o fată cu părul foarte lung. Sybille pune păpușa cu fața în jos în cercul de cărbune și o ține acolo. Cu cealaltă mână trage de părul păpușii și rostește cuvinte șuierătoare și neinteligibile. Femeia îmbrăcată în negru trage atât de tare de părul păpușii încât capul acesteia se apleacă tot mai mult pe spate și în cele din urmă îi rupe trunchiul. Sybille ține capul sfâșiat al păpușii de păr în mână. Ia o lovitură și îl izbește de masă.

Agnes tresare în pat. Se trezește dintr-un somn agitat. Oglinda de pe peretele opus arată o imagine a ferestrei. Afară este o lună strălucitoare, aproape plină. Agnes se ridică în pat. Oglinda îi arată silueta. Agnes se ridică și aprinde lumina. Pipăie drumul spre cap și își masează tâmplele. Este chinuită de o durere de cap neobișnuită. Se duce la baie. Acolo caută și găsește o tabletă. Agnes se uită în oglindă și își ridică părul ca și cum ar vrea să -i verifice greutatea. Apoi ia tableta și se întinde înapoi în pat cu un oftat ușor. Dar nu poate adormi. Sticla oglinzii opuse pare să strălucească roșiatic. Agnes se ridică din nou și se pune în fața oglinzii. Ia un pieptene și îl trece prin părul ei lung și drept, pe care lumina lunii strălucește prin fereastră. Acum durerea de cap se potolește. Dar Agnes încă simte ca și cum oglinda o arată într- o lumină roșiatică blândă. Se întoarce spre fereastră, se duce la ea și o deschide. Apoi se pune din nou în fața oglinzii. Acum totul pare normal. Agnes se întinde din nou în pat.

Într-o cameră întunecată, Lydia stă întinsă într-un pat de campanie. Zăce complet rigidă, dar nu doarme. Ochii i se mișcă mereu înainte și înapoi, iar buzele ei rostesc încontinuu cuvinte fără sunet.

Agnes se trezește din nou din somn. Îi este cald. Durerea de cap revine. Agnes se dezbracă și intră în baie. Își pune părul sub o cască mare de baie și face un duș. Apoi își pune un halat de baie și se perie. Părul i se pare chiar mai greu decât de obicei. Greutatea părului direct pe piele este deosebit de plăcută. Agnes iubește această senzație. Se dezbracă, aprinde lumina, se așează la măsuța de lângă fereastra dormitorului. Nu există nicio fereastră peste hol de unde să o poată privi cineva. Agnes își dă părul desfăcut pe umeri, ia jurnalul care se află pe această măsuță, îl deschide și scrie.

La Berlin, Lothar von Blanchefort se pregătește de călătorie în apartamentul său de la periferia orașului. Nu împachetează prea multe lucruri. Sună soneria. Sună soneria. Blanchefort intră mai întâi în biroul său și își scoate un vechi pistol de 08, apoi deschide. Atenția era inutilă. O doamnă brunetă stă în prag. Blanchefort i se adresează pe numele Julietta. Cei doi se salută cu o cordialitate reținută. Doamna ar putea avea puțin peste treizeci de ani. Este foarte frumoasă. A venit de la Viena pentru a o informa pe Blanchefort despre acțiunile lui Kolling și ale oamenilor săi, care au fost constatate până acum. Julietta nu are bagaje cu ea. Va petrece noaptea cu Blanchefort și va zbura înapoi la Viena cu el a doua zi dimineață.

Evident, se pricepe bine în apartamentul lui Blanchefort și are la ea cele mai necesare articole de toaletă. În timp ce Blanchefort termină de împachetat, Julietta își ușurează lucrurile. Curând apare într-un halat de cameră și cu părul despletit, aproape de lungimea părului lui Agnes. Se pare că există o relație deosebit de personală între ea și Blanchefort, deși bărbatul este foarte bătrân. Pe măsură ce se apropie, însă, este ca și cum o urmă de strălucire roșiatică strălucește din părul femeii. Blanchefort trece printr-o transformare misterioasă: un bărbat de aproximativ patruzeci și ceva de ani, cu mușchi puternici, piele întinsă și un chip de o frumusețe masculină austeră. Pe măsură ce lămpile se sting, în jurul corpurilor acum goale ale celor doi rămâne acea urmă de strălucire roșiatică care emanase din părul lung al femeii. Și se iubesc ca două ființe umane asupra cărora timpul nu are putere. Agnes tocmai și-a turnat o ceașcă de cafea de dimineață când sună telefonul. Este Walther. El relatează în câteva cuvinte ce s-a întâmplat cu Lydia. Nu i-a informat încă pe părinții ei, care sunt în vacanță în străinătate, pentru a evita orice emoție inutilă. Probabil că Lydia nu a avut nimic atât de rău. El sună din mașină în drum spre clinica de psihiatrie pentru a o vizita pe Lydia și a vorbi cu medicii de acolo. Agnes îl îndeamnă să o ia cu el. Asta nu-i convine lui Walther, dar cedează și spune că o va lua imediat. Agnes își termină micul dejun, pe care abia îl începuse, și se pregătește. Astăzi își împletește părul în fața umărului stâng. O chinuie din nou o durere de cap. Ia două tablete deodată și apoi se duce să-l aștepte pe Walther la ușa din față. El ajunge cu mașina, iar Agnes se urcă cu el în mașină.

În același timp, Lothar von Blanchefort și însoțitorul său aterizează pe aeroportul Viena-Schwechat cu primul avion din Berlin. El este din nou bătrânul domn, sprinten și totuși aparent în vârstă. Doamna are părul legat la spate într-un coc gros la ceafă. Iau un taxi, iar Blanchefort îi spune șoferului destinația lor: Blutgasse din districtul 1. Blanchefort se pricepe bine la Viena.

La clinica psihiatrică de la Baumgarter Höhe, lângă Viena, Walther și Agnes vorbesc mai întâi cu medicul șef și cu medicul care o tratează pe Lydia. Li se spune că Lydia suferă de iluzii ciudate, cu tendință spre violență. La urma urmei, ea a atacat și rănit grav un vecin ieri. Dar este foarte posibil ca această afecțiune avea să treacă în curând; o anumită îmbunătățire se produsese deja. Cu toate acestea, medicii permit doar o vizită foarte scurtă. Lydia a fost calmată de medicamente. Cu toate acestea, începe imediat să țipe când îi vede pe Walther și Agnes. Arată spre Agnes cu un braț întins și strigă că poartă vibrațiile îngerilor apocaliptici. Lydia se retrage în colțul îndepărtat al camerei ca un prădător confuz, temându-se să fie disciplinat de îmblânzitorul său. Agnes simte un fior rece ca gheața o străbate, iar Walther abia dacă simte nimic diferit. Medicul curant îndeamnă la încheierea imediată a vizitei, dar o asigură că Lydia nu are

nicio boală gravă, că este cu siguranță doar o tulburare temporară. Walther și Agnes părăsesc pavilionul într-o dispoziție deprimată. Agnes este zdruncinată. Walter încearcă să o calmeze referindu-se la cuvintele doctorului.

Se întorc cu mașina în oraș. Acolo vor să aibă grijă și de studioul Lydiei. Walther, care, fiind proprietarul casei și al apartamentului, fusese informat de poliție, a văzut deja cu ochii lui starea deplorabilă a studioului dis-de-dimineață și și-a trimis femeia de serviciu acolo să facă curățenie.

Blanchefort și Julietta coboară din taxi în fața fostei case templiere și intră în vechea clădire prin ușa descuiată. Merg fără ocolișuri spre subsol. Julietta deschide o ușă îngustă pentru care are o cheie. În spatele acestei uși se află o scară în spirală îngustă. Blanchefort scoate o lanternă. Încuie din nou ușa în urma lor. Coboară pe scara în spirală. Aceasta se termină în bolta inferioară a pivniței. Este bolta unde a stat odinioară marele Baphomet. Nici Blanchefort și Julietta nu zăbovesc acolo. Se îndreaptă spre peretele care poate fi deschis către un pasaj subteran printr-o presiune secretă. Julietta acționează mecanismul ascuns, iar cele două dispar în pasajul secret. Zidul se închide în urma lor - așa cum se întâmpla cu secole în urmă în spatele altor membri ai comunității lor.

Walther și Agnes intră în studioul Lydiei. Menajera comandată de Walter este deja la lucru acolo. Cu toate acestea, locul arată încă pustiu. Agnes își vede pieptenele și geanta zăcând pe jos și le ridică. Descoperă chibritul scurt pe care îl desenase ieri și îl găsește și pe al doilea - este tot scurt. Apoi recunoaște pe oglinda mare de pe picioare desenul cu tușe negre care este evident menit să o reprezinte. Niște tușe roșii traversează părul la nivelul bărbiei. Walther observă și el acest lucru. Agnes începe să tremure involuntar. Spune că Lydia crede că există niște vibrații magice în părul ei; și într-adevăr, are o durere de cap puternică de aseară și i se pare că părul o trage de gât sub greutatea a o sută de cărți de telefon. Walther o pune pe umeri și spune că este doar de la vinul pe care l-a băut ieri în cantități neobișnuite și că părul ei frumos nu este cu siguranță de vină. Părăsesc studioul și casa.

Blanchefort se află într-o veche criptă subterană, similară cu cea de sub fosta casă templieră, dar mult mai mare. Acest lucru devine evident când Blanchefort aprinde lumina. Iluminatul electric a fost evident instalat provizoriu abia recent. Mijlocul criptei este iluminat de niște spoturi mici. Blanchefort apasă o manetă ascunsă pe peretele de lângă ieșirea din pasajul secret. Se aude un vuiet înfundat și un scrâșnet de piatră pe piatră. În mijlocul criptei, lespezile de piatră ale podelei se rostogolesc, iar o structură întunecată, înaltă de peste doi metri, iese din adâncuri. Durează ceva timp până când această structură își ocupă complet locul și sunetele de scrâșnet încetează. Blanchefort se apropie de structura stranie. Aceasta constă, la bază, dintr-un piedestal circular cu șapte niveluri, din rocă bazalt

lustruită strălucitor. Ceea ce se află pe ea este învăluit într-o pânză violetă zdrențuită. Blanchefort se oprește în fața ei și o privește gânditoare. Între timp, Julietta se duce la peretele opus. Și acolo, așa cum este acum prea evident, sunt diverse lucruri ascunse sub pânze întunecate. Julietta trage pânzele la o parte. Un altar de piatră este dezvăluit și în spatele lui statuia aurie în mărime naturală a unei zeițe magnifice, cu părul foarte lung care o înconjoară ca niște aripi întinse. Julietta zăbovește în fața statuii zeiței, Blanchefort pășește lângă ea. Amândouă privesc figura zeiței: Ishtar, Venus - zeița iubirii. Julietta aprinde două lumânări pe altar și, după un moment de tăcere în fața statuii zeiței, se întorc spre figura stranie a zeiței din care ieșise din pământ. Blanchefort urcă pe treptele de jos ale piedestalului rotund și trage de pe el pânza purpurie: strălucind și sclipind, acolo stă Marele Baphomet.

Agnes încearcă să se concentreze asupra unei cărți. Nu reușește. Pe fața ei se poate citi o durere severă. Se duce la baie să ia o altă pastilă pentru durerea de cap. Cutia este goală. Agnes suferă îngrozitor. Ia din nou cartea, o lasă înapoi pe masă și se plimbă înainte și înapoi prin cameră. Își sprijină capul în mâini și, în cele din urmă, întinde mâna după cartea de telefon. La parterul casei se află un doctor care practică. Acesta o sună pe Agnes și o întreabă dacă poate coborî să sară. Momentul este potrivit pentru asta.

Doctorul nu o ascultă prea mult pe Agnes. Îi ridică împletitura. Părul lung este de vină, susține doctorul, este prea greu și, prin urmare, îi provoacă durere de cap. Acest lucru se întâmplă foarte rar, dar uneori se întâmplă. Părul lung trebuia să cadă. Agnes clătină din cap hotărât și imediat tresări din cauza durerii de cap, care era intensificată de această mișcare violentă. Agnes își smulge părul din mâinile doctorului. Este convinsă, spune Agnes, că durerea de cap va dispărea. Doctorul înțelege sentimentele lui Agnes și se obosește să o examineze mai departe, dar nu găsește nimic care ar putea cauza durerea de cap. Îi dă lui Agnes o cantitate mare de tablete pentru dureri de cap și îi urează tot binele. Julietta închiriază o cameră în același hotel în care Kolling și oamenii lui s-au stabilit. Julietta intră în restaurantul hotelului. Kolling stă acolo cu Sybille. Julietta îl recunoaște pe Kolling dintr -o fotografie pe care a văzut-o cu el. Dar l-ar fi recunoscut și în alte moduri - căci simte imediat forța sinistră care stă în fața lui în persoana lui Sybille. Și Sybille pare să simtă un adversar în apropiere; se uită în jurul ei, fixând diverși invitați, în special femei, care ar putea fi puse sub semnul întrebării. Privirea Sybillei se întâlnește și ea cu cea a Juliettei, dar aparent nu este sigură dacă este adversara ei sau alta, mai multe femei din cameră poartă părul cu țepi, care ar putea avea o lungime magică. Sybille devine evident nesigură, anxietatea ei crescând. Îi spune lui Kolling că observă vibrații opuse în imediata apropiere. Kolling înăbușă un mormăit, crezând că este o prostie. Julietta se așează la o masă goală, nu aproape de cele două adversare, dar oferindu-i o

vedere bună asupra lor. Sybille se ridică. Îi spune lui Kolling că totuși vrea să facă ceva pentru o dublă securitate, deși presupune că părul persoanelor în cauză va fi tuns și că vor fi ucise în același timp. Sybille părăsește masa și pleacă. Julietta îl supraveghează pe Kolling deocamdată, așa cum este misiunea ei, deși emoțional ar prefera să o urmeze pe Sybille.

Walther stă cu Blanchefort în grădina de iarnă a vilei sale din Viena-Hietzing. Walter ascultă în liniște ce are Blanchefort să-i spună. Nu sunt doar cuvinte prietenoase. Blanchefort îi reproșează lui Walter, calm, dar ferm, că nu i-a dezvăluit tinerei Agnes secretul de la început. Astfel, ea se află acum în cel mai mare pericol, fără să aibă habar de el și fără să se poată apăra. Acest lucru este iresponsabil față de această fată - dar și având în vedere lucrarea, renașterea „Figurii" lui Baphomet. Walther este de acord cu Blanchefort în toate privințele și încearcă să- și ceară scuze, spunând că într-adevăr nu a evaluat lucrurile corect. Blanchefort acceptă scuzele, dar subliniază că de acum înainte nu trebuie să se mai facă greșeli. Figura marelui Baphomet era gata, toți frații și surorile de rang înalt din comunitatea templierilor urmau să ajungă la Viena până mâine la prânz, astfel încât în noaptea următoare să poată avea loc renașterea lui Baphomet. Acum totul depindea de domnișoara Agnes! Numai ea deținea acum cheia puterii Baphomet, căci era jumătatea feminină aleasă. În acest sens, Walther făcuse o treabă excelentă. Dar acum lucrarea trebuia finalizată în siguranță. Mai presus de toate, este important să o protejăm pe tânăra Agnes. Marele Baphomet nu este deloc în pericol. Dacă s-ar afla în Aleea Sângeroasă, inamicul l-ar căuta în casa greșită. Dar tânăra este în pericol! Blanchefort cere pe un ton sever ca Walther să facă imediat tot ce este necesar pentru siguranța ei completă. Walther dă o impresie de căință și, în același timp, dezvoltă tot zelul pentru a lua toate măsurile posibile pentru siguranța lui Agnes.

Între timp, femeia pe nume Sybille reușește cu abilitate să pătrundă în pavilionul clinicii psihiatrice unde se află Lydia și reușește să vorbească cu ea. Sybille s-a dat drept o rudă și, în același timp, un medic experimentat. Ea joacă ambele roluri destul de convingător. Deoarece Lydia pare calmă, medicul curant îi permite lui Sybille să o scoată la o scurtă plimbare în parc. Asta își propusese femeia pe nume Sybille. A parcat o mașină închiriată lângă pavilion și o scoate acum pe furiș pe Lydia din zona spitalului psihiatric fără dificultate. Lydia este foarte liniștită. Se comportă docil, ca o creatură fără personalitate proprie și fără voință proprie. Dispariția Lydiei nu este observată la început și nici mai târziu nu se consideră necesar să-l informeze pe Walther.

Agnes stă la masă și își ține mâinile la față. Își lasă mâinile în jos. Lacrimile îi curg pe obraji. Agnes ia ultimele două tablete pe care le mai are. Durerea de cap o chinuie din ce în ce mai tare.

Agnes nu-și mai poate reține un suspin. Se întoarce, se plimbă frenetic prin cameră de câteva ori, apoi se pune în fața oglinzii. Își desface împletitura și se perie, tresărind de durere la fiecare mișcare a periei. Agnes își lasă peria din mână. Își scutură capul dureros și se aruncă pe pat, plângând.

Julietta vede doi tineri venind la masa lui Kolling, evident asistenți ai săi. Bărbații par să aștepte ceva fără grabă. Julietta decide să caute și să inspecteze camera magicianului negru Sybille. Simțind vibrația obiectelor magice ostile care probabil se află în camera lui Sybille, Julietta ar putea găsi camera potrivită. Îi ia ceva timp să facă asta în casa mare. Apoi se află în fața unei uși și este sigură că este cea potrivită. Își înclină mâinile, le așază una peste alta și astfel le lipește de ușă, care astfel se deschide brusc. Julietta se grăbește în camera lui Sybille. Descoperă rapid ustensilele lor de magie neagră și, de asemenea, diverse cercuri desenate cu cărbune. Julietta își dă seama ce înseamnă acestea. O sună pe Blanchefort și îi spune că Agnes este în pericol acut și că este imperativ să o prindă imediat și să o protejeze. Julietta explică natura atacului împotriva lui Agnes conform documentelor găsite. În acest fel, se pot lua imediat contramăsuri. Julietta va veni și ea la vilă. Dar când este pe punctul de a părăsi camera, se dă direct peste cele două ajutoare ale lui Kolling, pe care Sybille le urmează cu apatica Lydia. Sybille îl recunoaște acum pe inamic. Le ordonă celor doi bărbați să o țină strâns pe Julietta. Cele două adversare se privesc în ochi, Julietta serioasă, dar fără teamă, Sybille cu un zâmbet triumfător. O înconjoară pe Julietta, se uită la mocul mare de la ceafă și spune că Julietta este pe cale să se tundă scurt. Julietta nu răspunde nimic. Bărbații puternici ai lui Kolling o țin de brațe, abia se poate mișca. Sybille o conduce pe Lydia, slabă, în baie și apoi se întoarce cu o foarfecă în mână. Îi zâmbește Juliettei și spune că într-o clipă vor ști cum se simte o fiică a lui Venus fără părul ei lung. Apoi îi desface părul Juliettei și vrea să împingă foarfeca în el. Dar nu funcționează, metalul nu poate atinge părul Juliettei, nu-l poate răni, niciun fir de păr nu cade. În schimb, părul Juliettei începe să strălucească roșiatic pe toată lungimea lui. Această strălucire cuprinde corpul Juliettei în câteva secunde. Cei doi bărbați care o țineau sunt trântiți la pământ de o parte și de alta a ei, Sybille se prăbușește pe spate cu fața contorsionată de furie. Se uită la Julietta și își întinde ambele brațe spre ea. Șuvițe galbene și gri par să se verse din palmele ei și să plutească spre Julietta. Julietta iese din cameră. Afară, își împletește părul în timp ce merge. Strălucirea roșiatică se retrage. Julietta ia următorul taxi spre vila lui Walther.

Agnes plânge încă în pat. Sună telefonul. Se grăbește acolo ca și cum salvarea ar putea veni de acolo. E Walther. Agnes îi povestește despre durerile de cap teribile care se înrăutățesc. Nu mai știe ce poate face în privința asta; tunderea părului, după cum crede doctorul, este exclusă . Walther o imploră pe Agnes să nu facă nimic pripit; va fi la ea într-o clipă și

cu siguranță o va putea ajuta repede! Agnes închide, își șterge lacrimile și își pune repede o rochie nouă. Fiecare mișcare îi provoacă durere între timp. Apoi se grăbește spre ușa din față ca să-l aștepte pe Walther. Și el apare atât de repede încât trebuie să fi alergat fără să țină cont de regulile de circulație. Frânează, sare din mașină și o ia în brațe pe Agnes, care plânge. Apoi pleacă cu o viteză ametitoare spre vila sa.

Walther conduce pe alee chiar în fața intrării în vila sa. Coboară, se grăbește spre portiera din dreapta și o ajută pe Agnes să coboare. Agnes își înăbușă plânsul, dar durerea este atât de puternică încât se clatină și este aproape să leșine. Walther o duce pe Agnes în casă.

Blanchefort se apropie deja de ei, fața lui reflectând o îngrijorare extremă. Agnes și-a pierdut cunoștința. Blanchefort se uită la ea și spune că aceasta este cu adevărat cea mai frumoasă tânără pe care a văzut-o în acest secol; demnă să devină partea feminină a lui Baphomet. Dar ar putea muri din cauza atacului de magie neagră dacă acesta nu poate fi respins imediat. Blanchefort recuperează rapid o piatră, aproximativ de mărimea și forma unui ou aplatizat, cu un semn magic pe ea. Blanchefort îi ordonă lui Walther să pregătească un foc undeva sau chiar să încălzească o plită în bucătărie. Walther se apucă să facă asta. Blanchefort mângâie piatra în formă de ou prin părul lui Agnes iar și iar pe toată lungimea lui. În timp ce face acest lucru, apare o ușoară urmă de strălucire multicoloră. Curând, Agnes își deschide ochii. Îl recunoaște pe Walther și îl vede pe Blanchefort luptându-se să ajungă la ea. Îi dă lui Walther piatra și îi ordonă să o arunce în foc acum. Agnes își pipăie capul și părul. Fața ei nu mai prezintă nicio urmă de durere. Agnes se ridică în șezut pe canapea - durerea a dispărut, se simte perfect bine. Blanchefort se ridică pentru a o lăuda pe Agnes cu secretul lui Baphomet înainte ca aceasta să apuce să-i mulțumească pentru ajutor. Evident, nu doar conținutul cuvintelor lui Blanchefort, ci și carisma emanată de acest bătrân cu aspect etern de tânăr o face acum pe Agnes să uite de tot. Între timp, Walther intră în bucătărie și așază piatra în mijlocul flăcărilor unei sobe pe gaz care arde la putere maximă. Între timp, a sosit și Julietta. Ea o inițiază pe Agnes în detalii suplimentare ale misterelor, în special cele care trebuie înțelese din punctul de vedere exclusiv feminin.

Sybille este singură cu Lydia în baie. Deodată scoate un țipăt de durere. E ca și cum o mână invizibilă îi trage capul mult pe spate, astfel încât privirea îi este îndreptată spre tavan. Este tavanul băii camerei ei de hotel. În fața oglinzii stă Lydia. Poartă una dintre rochiile negre ale lui Sybille, părul și machiajul ei sunt aranjate cu grijă. Lydia stă complet nemișcată, aparent indiferentă și la propria reflexie. Sybille reușește să-și ridice capul. Îi ordonă Lydiei, pe un ton autoritar, să-i aducă de acolo cutia mică cu obiectele ei magice . Lydia o face ca un automat. Capul lui Sybille este tras din nou mult pe spate. Pare a fi lovită de toată durerea pe care o suferise Agnes înainte. Cu un efort, își îndreaptă din nou capul și, gemând, îi ordonă

Lydiei să-i dea cuțitul mic din cutia roșie. Ea trebuia să scoată foarfecele lungi și ascuțite. Acum Lydia trebuie să plece, ordonă Sybille, și astfel să o omoare pe sora ei, Agnes. Trebuie să-i taie și părul lung, înainte sau după. Lydia ia automat foarfecele cu vârf de pumnal și se întoarce. Printre strigăte de durere, Sybille rostește blesteme și formule magice de neînțeles. Dar nu-i face niciun bine. Dimpotrivă, capul îi este tras complet pe spate de o forță invizibilă. Este previzibil ca gâtul lui Sybille să se rupă dacă această mișcare continuă. Sybille își înfige mâna cu cuțitul, întinzând sângele pe lama ascuțită. Cu mâna ei însângerată, o apucă de una dintre buclele ei, o taie și o lasă să cadă pe podea. Dar mânerul invizibil îi îndoaie complet capul lui Sybille pe spate.

În timp ce Lydia închide ușa camerei de hotel în urma ei, din baie se aude zgomotul unui corp și ultimul gâfâit al unei persoane căreia tocmai i s-a rupt gâtul.

Agnes, Blanchefort și Walter stau confortabil împreună. Între timp, Agnes a auzit o mulțime de lucruri ciudate și a înțeles multe lucruri: „Marele Baphomet" trebuie înțeles ca un transformator puternic, care poate transforma vibrațiile din altă lume în cele care își fac efectul pe această parte. În acest scop, însă, este necesar să se aducă în contact vibrațiile divine ale luminii feminine și masculine din figură. Numai în acest fel „Marele Baphomet" se încarcă - cvasi „însuflețește" - și poate emite acel fascicul de vibrații Ilu necesar, pe baza căruia vibrațiile luminoase sunt elaborate conform principiului afinității, care apoi se răspândesc pe pământ și în final pe întreaga lume și aduc o nouă eră: Epoca în care Zeița Luminii preia frâiele și îl detronează pe crudul Zeu Biblic... Agnes o întreabă pe Blanchefort care va fi exact sarcina ei pentru Baphomet. Blanchefort răspunde că există două cristale magice. Unul, cel masculin, aparține bazei figurii, iar celălalt, cel feminin, pe creștetul capului dublu. Pentru ca legătura dintre aceste două cristale să fie însuflețită și vibrația lui Baphomet să se poată desfășura, o femeie deosebit de potrivită pentru acest lucru trebuia să conecteze cele două cristale prin părul ei. Pentru aceasta, însă, era necesară o lungime foarte mare a părului, căci numai atunci curenții de forță puteau curge suficient. Așadar, continuă Blanchefort, Agnes trebuie să țină cristalul masculin la vârfurile părului ei. Acesta, spune el, se numește Garil. Ca Graal, mulți l-au căutat odinioară. Cristalul feminin, care se numește Ilua, trebuie să-l țină în păr la nivelul pieptului. Apoi - prin puterea voinței sale - va prelua o imagine, imaginea Zeiței, în gândurile sale și astfel o va face vizibilă lumii de dincolo. Când va reuși să facă acest lucru, va simți o căldură plăcută curgând prin tot corpul ei, inclusiv prin păr. În această stare mentală, precum și fizică, va trebui să plaseze cele două cristale în locurile potrivite pe figura lui Baphomet. Cu aceasta, munca pentru Baphomet va fi făcută, prima parte a misiunii sale. Puterea lui Baphomet ar rămâne în ea și i-ar da o mare putere. De atunci încolo, ar fi

invulnerabilă, nici măcar părul nu i-ar putea fi tăiat. A doua parte a misiunii sale ar face-o apoi dublu nemuritoare. Asta înseamnă că nu numai că va avea viață veșnică în viața de apoi, ca toată lumea, dar va fi și nemuritoare pe pământ. Agnes întreabă cine este jumătatea masculină a lui Baphomet și care este a doua parte a misiunii sale. Blanchefort răspunde zâmbind că acesta este conturul dublu nemuritor, pe care cei care îl cunosc îl numesc și primul dintre Einherieni - altfel nu are nume în această lume în prezent, deși a avut deja nume în trecut. Numai prin intermediul ei, Agnes, va primi din nou un nume pământesc. A doua parte a misiunii ei se referă la el. Căci cu Einherier urma să săvârșească actul iubirii sub imaginea zeiței ! Agnes este inițial șocată de această deschidere. Urmează să se culce cu un bărbat pe care nu-l iubește, pe care nici măcar nu-l cunoaște? Nu este așa, o asigură Blanchefort. Pe bărbatul care va apărea atunci, nemuritorul, îl va cunoaște - îl va recunoaște - și îl va iubi din prima clipă! Căci el va fi soțul ei din căsătoria veșnică, cel care îi este destinat de la bun început, iubitul și soțul ei din drept etern. În razele zeiței, care seamănă cu lumina zorilor, ea îl va vedea, îl va recunoaște și îl va iubi. Astfel, ea i-ar deschide, ca să zic așa, adevărata cale către această lume - și ar câștiga pentru ea însăși dubla nemurire inviolabilă. Se va căsători cu acest bărbat, care ar apărea atunci pământesc, conform tuturor legilor acestei lumi. Împreună cu el, ea va avea copii și va câștiga putere și influență - și în cele din urmă va sta lângă el pe tronul Cezarilor pentru a conduce această lume în lumină pură! O nouă dinastie de Cezari va apărea prin ea! Acesta este scopul - și va reuși! Agnes îl privește gânditoare pe bătrân și se gândește, dacă nu ar fi avut părul atât de lung, nu ar fi întâlnit niciodată toate acestea? Blanchefort răspunde că este în natura ei să fie așa cum este! Nu ar putea fi altfel. Aici stă puterea ei feminină specială. Căci numai o femeie cu vibrație feminină pură este chemată să fie mireasa lui Baphomet - și soția noului Împărat! Chiar în această noapte, adaugă Blanchefort, ea va putea mai întâi să-l vadă pe marele Baphomet și să-i simtă radiația. La aceasta, el aruncă o privire către Walther, iar acesta din urmă dă imediat din cap. Apoi îi spune lui Agnes că va locui aici de acum înainte. În timp ce Agnes este pe cale să facă un gest contrar, Walther adaugă, cel puțin pentru următoarele câteva zile. Agnes este în cele din urmă de acord. Se hotărăște ca ea să aducă niște lucruri din apartamentul ei, iar, așa cum cere Blanchefort, Walther o va însoți și nu o va lăsa singură nicio clipă. După aceea se vor întâlni din nou, iar Agnes îl va vedea pe marele Baphomet. Blanchefort o sărută pe Agnes pe frunte. Apoi o îndeamnă din nou pe Walther să aibă cea mai mare grijă de ea. Walther o asigură că va face totul. Își bagă pistolul în buzunar, pentru orice eventualitate, și apoi conduce cu Agnes spre apartamentul ei.

Între timp, Blanchefort și Julietta iau un taxi spre casa din Aleea Sângeroasă. Folosesc din nou pasajul secret. O tabără purpurie este pregătită în fața altarului de piatră al zeiței. Julietta își desface părul. Din

nou, o strălucire roșiatică strălucește dinspre ei, ca zorii, și în curând îi îmbrățișează pe amândoi. Cu Blanchefort are loc din nou întinerirea. Curând se află unul față în față cu celălalt, dezbrăcați. Ambele lor corpuri sunt tinere și radiant de frumoase, lumina roșiatică se așterne pe pielea lor ca niște veșminte de mătase subțire. Sunt foarte serioși. Așa că acum, spune Blanchefort, îi va face loc primului dintre Einherieni, noului Împărat. După aceea, va porni într-o călătorie îndepărtată prin Țara Verde de dincolo și prin multe lumi de dincolo, către tărâmul luminii eterne, dacă zeii i-ar deschide poarta. Și ea, spune Julietta, se va întoarce în lumea zorilor eterni, în tărâmul mamei sale Venus. Împreună, acum ar trece în această lume - pentru a renaște din nou pe cealaltă parte. Se îmbrățișează și se lasă să se prăbușească în pat. Trupurile lor se unesc pentru ultima dată în actul pământesc al iubirii. Toți ceilalți prezenți se întorc între timp.

Lydia se plimbă seara pe străzile din centrul orașului. Nu este nimic la ea care să poată fi deosebit de remarcabil pentru alți pietoni. Cel mult, se mișcă foarte încet și, în mod ciudat, uniform. Lydia merge pe strada unde locuiește Agnes și intră în casa în cauză.

Lumina este aprinsă în camera de hotel a femeii pe nume Sybille. Dar nu există niciun răspuns la bătaia în ușă. Aceasta se deschide și Kolling intră. O strigă pe Sybille și se duce la ușa deschisă a băii. Văzând trupul lui Sybille întins pe podea, rostește câteva cuvinte la fel de furioase pe cât de impie. Își ia imediat telefonul mobil și îl sună pe colegul său să vină imediat, există ceva inutil de îndepărtat. Soluția la problemă, în care această Sybille eșuase lamentabil, ar trebui acum să se ocupe singur în mod convențional.

Lydia stă tăcută și rigidă la câțiva pași pe scări, vizavi de ușa apartamentului lui Agnes. Chiar dacă se aprinde strălucirea slabă a luminilor scărilor, abia se vede dacă nu te uiți foarte atent. Vocile și pașii lui Agnes și Walther devin auziti. Lydia rămâne complet nemișcată. Într-o mână ține foarfecele lungi și ascuțite ca pe un pumnal. Agnes și Walther ajung la ușa apartamentului. Agnes o descuie și amândoi intră. Ochii Lydiei urmăresc ceea ce văd, altfel nu se vede nici cea mai mică mișcare în jurul ei.

În apartament, Walter o ajută pe Agnes să împacheteze câteva lucruri esențiale într-o geantă de voiaj. Agnes încearcă să -i spună lui Walther, prin prietenie, că nu se va muta definitiv în casa logodnicului surorii sale, mai ales cât timp aceasta din urmă este bolnavă. Walther nu vrea să aibă o dezbatere despre asta acum; ia în considerare sentimentele și opiniile lui Agnes.

Între timp, în fața ușii, Lydia și-a schimbat poziția. Luminița minusculă de pe scară s-a stins. Se lasă întuneric. Întrerupătorul este la câțiva pași de ușa apartamentului. Lydia stă aproape de ușa apartamentului. Ușa apartamentului se deschide. Primul vine Walther cu geanta de voiaj. Caută întrerupătorul și nu-l găsește. Agnes vine și închide ușa. Lydia stă chiar

lângă ea, în întuneric. Ține foarfeca subțire și ascuțită închisă, gata să o înfigă ca pe un pumnal în pumn. În timp ce Agnes își plecă capul pentru a introduce cheia în broască, își întinde gâtul pentru o clipă. Lamele foarfecei din mâna Lydiei se despart, țintind spre locul de deasupra panglicii care ține părul lui Agnes lejer strâns într-o coadă. Această bandă s-a slăbit considerabil, așa cum se întâmplă adesea. Agnes o trage afară cu o mișcare rapidă și familiară și îi leagă părul mai strâns la spate. Coada grea de păr alunecă în fața umărului ei. Acest lucru o irită pe Lydia, confuză . Ezită, dar apoi scoate foarfeca deschisă pentru a o înjunghia pe Agnes în spate. Dar Agnes închisese deja ușa, se întoarce repede și se află la doi pași de Walther, care o așteaptă . Până când Lydia închide foarfecele, Agnes este aproape la un etaj mai jos, împreună cu Walter. Cei doi coboară scările și ies din casă fără să o fi observat pe Lydia.

Lydia rămâne nemișcată deasupra. Lamele foarfecelor au închis-o complet la loc. Lydia nu este capabilă de mișcări rapide în starea în care se află, influențată de medicamentele psihotrope și de hipnoza lui Sybille. Strânge din nou foarfecele ca pe un pumnal.

Este o noapte blândă de vară, când nici măcar strada Blutgasse, cu aspect oarecum straniu, nu este lipsită de cărucioare. Kolling nu poate fi numărat printre ei. El are un alt motiv pentru a merge acolo. Același lucru este valabil și pentru Lydia, care se apropie de Blutgasse cu pași lenți, dar într-un mod ciudat de hotărât.

Blanchefort îi întâmpină pe Agnes și Walther în fața intrării, vizavi de fosta casă templieră, casa pe care Walther a cumpărat-o și în care a mobilat garsoniera Lydiei. Julietta a rămas în vila lui Walther pentru a-i întâmpina pe primii membri ai Ordinului sosiți. Agnes este puțin surprinsă la început, dar îi urmează pe cei doi bărbați. Calea duce la pivniță. Walter descuie o ușă și aprinde o lumină. Există o scară de piatră care coboară la un al doilea subsol. Walther descuie din nou o ușă și aprinde o lumină. Acum se află în acea mare boltă subterană, sub podeaua căreia marele Baphomet își așteaptă ceasul. Statuia zeiței și altarul sunt acoperite cu pânze întunecate și abia se observă. Blanchefort îi explică lui Agnes că fratele Walther (așa cum îl numește acum pe acesta din urmă), în numele comunității de moștenitori ai Cavalerilor Templieri, a cumpărat această casă, deoarece era deja în vremuri străvechi proprietatea Ordinului. Casa fusese sediul Ordinului - deși prin intermediul unui om de paie, cum s-ar spune astăzi. Și, deși doar întâlnirile mai mari se țineau în casa oficială a ordinului de vizavi, iar în rest era folosită ca birou, această casă găzduia adesea cele mai importante altare. Uneori, în anumite ocazii, acestea erau aduse printr-un pasaj subteran, dar ulterior erau întotdeauna aduse înapoi aici; în special marele Baphomet. Doar câțiva inițiați din cercul cel mai restrâns ar fi știut despre acest secret. Căci chiar și atunci fusese o secțiune specială a Ordinului, despre al cărui trecut doar câțiva îl știau. Acum venise momentul

să se trezească puterile aducătoare de lumină ale lui Baphomet - și astfel, cum s-ar spune, să se deschidă calea pentru ca Zeița Luminii să domnească. Regimul crud al Zeului biblic avea astfel să ajungă la sfârșit. În loc de război, ură și violență va veni o eră a inimii... Căci Zeița nu cunoaște nici ură, nici invidie, nici zel, nici lăcomie... Ea acționează mecanismul ascuns; iar Baphomet, acum dezvăluit, se ridică radiant de la pământ. Îi arată lui Agnes cele două profiluri ale sale; cel feminin și cel masculin, simultan. Fascinată, Agnes privește figura aurie și apoi se îndreaptă spre ea, ca și cum ar auzi un strigăt inaudibil pentru urechea acestei părți. Blanchefort și Walther o lasă pe Agnes să meargă singură la marele Baphomet; se opresc la marginea bolții. Dar Blanchefort continuă să explice cu vocea sa liniștitor de calmă: Mâine dimineață vor recupera Cristalul pentru Vibrații Feminine din ascunzătoarea sa de la poalele Untersbergului, chiar cristalul pe care îl căutaseră atât de în zadar: Ilua, omologul feminin al Garilului, Graalul. A doua zi seară, Agnes va anima apoi partea feminină a lui Baphomet și îi va trezi puterea. Astfel, ea va deveni stăpâna tuturor credincioșilor și administratoarea Zeiței din această lume. Astfel, va poseda toate abilitățile - de această parte și de cealaltă parte a diferitelor lumi... Agnes s-a apropiat de piedestal. Îl privește fix pe Baphomet, desfăcându-și părul ca și cum ar fi auzit o cerere pentru el de undeva. Apoi, Baphomet începe să strălucească din interior. Încet, se întoarce și acum își arată chipul feminin în loc de cele două profiluri frontale - este chipul lui Agnes!

Mașina lui Walther este parcată aproape de casă. De la o intrare situată în diagonală, opusă, Kolling privește mașina și ușa casei. Mâna dreaptă, care îi atârnă discret pe corp, ține un pistol echipat cu amortizor. Kolling o vede pe Lydia intrând și ieșind în casă fără a acorda nicio importanță acestui lucru. Nu a văzut-o niciodată în persoană.

Lydia urcă câteva trepte pe scări. Apoi aude zgomote. Se oprește. Nu este lumină pe hol. Prin cele două geamuri de sticlă ale ușii de la intrare se strecoară strălucirea felinarelor și a lunii. Asta pare să fie suficient pentru oamenii care vin din pivniță. Vorbesc încet între ei. Lydia își întoarce încet capul. Îi vede pe Blanchefort, Walther și Agnes. Vederea lui Agnes pare să-i amintească Lydiei de foarfecele pe care le are, probabil, uitate. Le scoate, le ia în pumn ca pe un pumnal și așteaptă în tăcere. Într-o clipă, Agnes trebuie să treacă pe lângă balustradă, prin ale cărei trepte larg distanțate, o lovitură de pumnal cu foarfecele mari nu ar putea să o rateze. Cele trei se apropie. Un tremur de o clipă o zguduie pe Lydia. Pentru o fracțiune de secundă, înțelegerea părea să-i fi revenit, și totuși, imediat, să-i fi scăpat. Cele trei de pe hol merg foarte încet, vorbind încet între ele. Imediat unde Lydia se ghemuiește, cele trei își încetinesc din nou pașii, oprindu-se chiar pentru o clipă. Agnes și Walther ascultă câteva cuvinte explicative despre Blanchefort. Se spune că peste tot acum puterea întunericului este încă de temut, chiar și în acest loc. Abia mâine la ora asta se vor putea simți cu toții

în siguranță. Agnes stă aproape de balustradă și îi întoarce spatele Lydiei, care este indescifrabilă în întuneric. Cu toate acestea, două trepte sunt prea departe pentru ca Lydia să poată ghida un pumnal îndreptat spre ea. Ceva pare să o zguduie și să o facă să realizeze situația. Lydia coboară pumnalul. În schimb, deschide lamele foarfecei și își întinde brațul, țintind spre gâtul și părul desfăcut al lui Agnes. O veche invidie personală se trezește în Lydia, amestecându-se cu misiunea inconștientă de a distruge misiunea Miresei Baphomet. Căci abia acum poziția cerească este favorabilă pentru renașterea lui Baphomet, acum că Venus, steaua zeiței și poarta vibratorie către dincolo luminos, se poate deschide larg. Părul singurei tinere de acolo, pe nume Agnes, va decide o eră cosmică. Este o bătălie între lumină și întuneric. Întunericul pare să aibă avantajul. Agnes se întoarce puțin. În clipa următoare, foarfecele din mâna Lydiei trebuie să fie părul blond cenușiu al surorii sale, lamele deschise îndreptate spre gâtul ei. Lumini nebunești sclipesc în ochii Lydiei. Pentru o clipă, Agnes stă nemișcată în locul acela. Apoi, ca și cum ar fi simțit ceva dintr-o dată, se mișcă brusc, își ia locul și se îndreaptă spre Blanchefort, de cealaltă parte. Uimită, Lydia scoate foarfecele și le ia din nou ca pe un pumnal. În acest moment, Blanchefort consideră că este potrivit ca doamna să se pună între cei doi domni! El și Walther o prind pe Agnes de mijloc și părăsesc casa.

Lydia este confuză de această nouă situație, în starea în care capacitatea ei de gândire este limitată. Își coboară absentă privirea spre foarfecă, ca și cum s-ar întreba ce este acest lucru și cum a ajuns în mâinile ei. Apoi pare să-i revină în minte. Îi urmează pe cei trei. Blanchefort, Agnes și Walther ies din casă și traversează aleea spre trăsura lui Walther.

Kolling știe exact ce vrea. Principala lui problemă este o vizibilitate slabă prin intermediul unui amortizor. O a doua problemă, destul de neașteptată, vine direct din casă: Lydia. Aceasta aleargă cu pași nesiguri, dar acum mai rapizi, din spate spre Agnes. Ceva pare să o împingă să-și accelereze și mai mult mișcările. Blanchefort, care nu o cunoaște pe Lydia, dar înțelege imediat atacul, este primul dintre cei trei care o vede. Dar el este de cealaltă parte a trăsurii late și nu poate decât să strige în semn de avertizare. Agnes și Walther se întorc. Lydia se apropiase deja atât de mult încât, după încă un pas, ar fi putut să o prindă pe Agnes. Dar se oprește brusc. Walther vrea să intervină imediat , dar Agnes îl ține înapoi cu un gest. Cele două surori se înfruntă. Lacrimile apar în ochii Lydiei. Surorile cad una în brațele celeilalte, plângând. În acel moment, Kolling trage de două ori. Lydia ajunge chiar în linia lui de tragere. Două gloanțe destinate lui Agnes o lovesc pe Lydia în spate; aceasta este grav rănită. Agnes recunoaște locul unde stă Kolling și șoptește în aerul cald al nopții că acest om nu ar trebui să mai poată mișca niciodată mâna cu care a tras acele focuri! De la intrarea casei în care stă Kolling se aude un țipăt nebunesc. Kolling iese din adăpost de bunăvoie. Pistolul i-a alunecat din mâna dreaptă

și, ținând mâna larg întinsă, traversează acum aleea. Pare confuz și neajutorat, ca un biet imbecil. Blanchefort recunoaște situația și îi dă înapoi lui Walter pistolul. Sună paramedicii și poliția pe telefonul din mașină. Apoi verifică ce face Lydia și merge la Agnes să o calmeze. Dar ea oferă o impresie cu totul puternică. Blanchefort tocmai i-a spus, spune ea, că poimâine o va putea ajuta pe Lydia de „acolo". Sora ei se va însănătoși, spune ea. Blanchefort, auzind acestea, dă din cap afirmativ spre ea. Între timp, sosesc poliția și ambulanța. Medicul de urgență poate spune că Lydia va supraviețui. Acum este din nou complet lucidă în spirit.

În clădirea sediului Poliției Federale, Edward Kolling este condus pe un coridor de un ofițer de poliție în uniformă și două asistente în halate albe. Kolling își întinde încontinuu mâna dreaptă rigidă și bâlbâie cuvinte confuze și zgomotoase.

După ce bat politicos la ușă, doi bărbați intră în biroul bine mobilat al consilierului judiciar responsabil de acest birou. Unul dintre bărbați este anchetator al poliției de stat, celălalt este medic al poliției. Doctorul susține că Kolling nu se preface, că nu are circulație sanguină în mâna dreaptă, că în curând va fi la fel de uscată ca o creangă uscată. Mai mult, nu crede că nebunia este simulată. Anchetatorul pare a fi deranjat de această informație. În orice caz, el insistă că nu-l va lăsa pe acest ticălos Kolling să fie răpit de psihiatri - acum că îl au în sfârșit sub control: o tentativă de omor pe șosea, apoi o altă femeie cu gâtul rupt în portbagajul mașinii sale din garajul hotelului, iar colegii săi din Berlin l-ar acuza și ei de incitare la uciderea unui om de știință pe nume Dr. Arnold Wendelin. Acest om, Kolling, nu ar trebui lăsat să scape cu o escrocherie precum lipsa de responsabilitate! Nu este un secret ce relații bune are în anumite cercuri. Și dacă nu-i pot prinde pe cei din spatele acestei situații, măcar îl voi prinde pe Kolling. Consilierul judiciar îl asigură că și el are cel mai mare interes să vadă că acest criminal nu este eliberat. Acum, însă, nimic altceva nu este posibil decât să fie plasat în siguranță în secția de psihiatrie, pentru moment. Anchetatorul intervine încă o dată spunând că toate aceste povești despre presupuse societăți secrete ezoterice pe care Kolling a încercat să le-o alimenteze sunt pure prostii și vizează doar trucul nebuniei. Consilierul judiciar este de acord că această chestie cu societățile secrete este cu siguranță o prostie, probabil că astfel de lucruri nu există. Îi asigură încă o dată că se va asigura că Kolling nu va fi eliberat, cel puțin nu în următorii treizeci de ani. - Pentru astăzi, însă, își roagă colegii să-l scuze, și-a luat liberă a doua jumătate a zilei - o sărbătoare în familie! Anchetatorul și doctorul își iau rămas bun de la Hofrat - Hofrat este Dr. Walther Goetinger-Wergenheim. Pe peretele din spatele biroului său atârnă tabloul cu Baphomet.

Walter iese din birou. Este o frumoasă după-amiază însorită. Pe aleea laterală de lângă Deutschmeisterplatz, Agnes așteaptă la volanul mașinii lui

Walther. Walther urcă, se salută, iar Agnes merge cu mașina până la Café Prückel. Acolo urcă Blanchefort. Merg pe Westautobahn în direcția Salzburg.

Agnes raportează că oaspeții așteptați au ajuns între timp la casa lui Walther și că Julietta are grijă de ei. Apropo, majoritatea oaspeților se cunosc foarte bine, chiar dacă mulți dintre ei vin din toate direcțiile. Apoi întreabă dacă este încă necesar să fie în gardă împotriva oricăror atacuri - din orice parte. Blanchefort răspunde că, atâta timp cât marele Baphomet nu a fost reînviat, există pericol peste tot. Numai atunci când Welk va avea succes, zeița îi poate și îi va proteja pe ei și pe toți oamenii de bunăvoință. Cu toate acestea, adaugă Blanchefort, nu se așteaptă să li se întâmple vreun rău acum; căci puterea lui Baphomet a fost deja recunoscută de Agnes și, atâta timp cât „sforile magice" ale lui Agnes, adică părul ei, nu sunt rănite, ea și opera sunt probabil acum în siguranță. Dacă, totuși, un alt atac din partea celeilalte părți era posibil, atunci cel mult direct prin puteri negre din zonele întunecate de dincolo.

Cei trei conduc spre Salzburg și de acolo traversează granița cu Bavaria, într-un sat mic situat chiar la poalele legendarului Untersberg. În timpul călătoriei, Blanchefort le spune că, cu multe secole în urmă, strămoșii lor aveau aici o reședință secretă și că tot acolo se află ascuns cristalul care acum trebuie recuperat pentru renașterea lui Baphomet. Cu secole în urmă, divina Isais adusese acea piatră magică.

Agnes; el încă o păzește și o protejează ca un bodyguard conștiincios. În apartamentul lor, Walther ajută la împachetarea unor valize. Agnes are o rochie lungă din mătase roșu-somon cu broderie argintie. Un cadou de la Walther. Vrea să o poarte pentru Baphomet. Intră în baia ei mică cu ea. În timp ce se schimbă, este cuprinsă brusc de o ușoară amețeală. Și i se pare brusc că cele două lămpi emană o strălucire gălbuie. Baia mică nu are ferestre, așa că lumina pare acum gălbuie peste tot. Agnes se simți ciudat, fără să poată explica de ce. Terminase de schimbat. Își pune o panglică roșu închis la gât și își leagă părul cu o panglică de catifea roșu închis. Agnes se privește în oglindă. Chiar și sticla oglinzii pare acum galbenă. Trage de banda de la gât. Apoi verifică din nou potrivirea panglicii de păr la ceafă și repetă imediat acest lucru. Nu știe de ce face asta și i se pare că imaginea în oglindă face toate mișcările înainte ca ea să le facă. Acum reflexia se întoarce din nou, iar mâinile lui Agnes fac același lucru. Una dintre mâinile ei rămâne pe banda de păr, cealaltă se mișcă din nou înainte. Cu aceasta, reflexia deschide acum trusa de prim ajutor. Este încă acolo, pentru că Agnes căutase în ea pastile pentru dureri de cap. Mai sunt și bandaje și o foarfecă. Reflexia întinde mâna după foarfecă, iar mâna lui Agnes o scoate din cutie. Agnes observă că reflexia poartă o rochie neagră - și că nu o mai arată deloc pe ea, ci o altă femeie (și anume Sybille). Agnes vrea să lase foarfeca să cadă, dar mâna ei nu o ascultă. Imaginea în oglindă ridică

foarfeca spre gâtul ei. Mâna lui Agnes imită mișcarea imaginii în oglindă, deși mult mai lent. Agnes este copleșită de panică. Agnes, prin voința ei, reușește să oprească lovitura spre gâtul ei. Reflexia o privește furioasă. Acum ridică foarfeca deasupra capului ei, deschide lamele și o coboară de sus pe părul legat la spate. Mâna lui Agnes ghidează acum și ea foarfeca înapoi, dar fără a o desface. Agnes vrea să țipe tare, să-l cheme pe Walther în ajutor, dar nu poate. Mica baie pare acum să nu mai facă parte din lumea de aici. Nori gri și gălbui de ceață se răspândesc în ea. Agnes își adună toată voința pentru a opri mișcarea forțată de reflexia falsă. Agnes observă că puterile ei cresc. Imaginea în oglindă a coborât deja mâna cu foarfecele complet în gât, rânjește din sticla galbenă a oglinzii. Agnes, însă, reușește să forțeze mâna cu foarfecele înainte și departe de părul ei. Agnes a dus din nou foarfecele complet înainte. Agnes prinde curaj. Vede reflexia falsă zâmbind răutăcios. Acum duce din nou foarfecele la gât și începe să-i vorbească lui Agnes, trimițându-i un gând care spune: Ea nu face încă parte din Baphomet și nici nu are puterea zeiței! Dar Agnes simte clar că puterea imaginii malefice din oglindă se estompează, iar a ei crește rapid. Imaginea zeiței îi vine în minte lui Agnes. Una dintre mâinile ei este încă pe panglica de catifea roșu închis de la ceafă. O scoate și îi desface părul. Cu cealaltă mână poate acum să pună foarfecele deoparte. Imaginea ostilă din oglindă se îndepărtează. Ceața gălbuie-cenușie înghite pereții băii; și oglinda a dispărut. Agnes stă într-un spațiu nemărginit, fără sus și fără jos. Figura ostilă se îndepărtează și mai mult, în fâșii de ceață din ce în ce mai dense și mai întunecate, unde pândesc umbrele altor siluete. În spatele lui Agnes, o lumină verde palid se ridică acum, transformându-se curând în roz - ca o strălucire a zorilor. Din părul lui Agnes începe să strălucească un violet aprins, la care se adaugă curând o strălucire roșiatică din creștet și vârfurile părului ei. Agnes și-a pierdut orice teamă. Cu pași lenți, se îndreaptă spre figura ostilă și umbrele care o înconjoară acum. Deodată, corpul femeii îmbrăcate în negru cade de pe figură ca o cochilie moartă, iar Agnes se confruntă cu ceva care arată ca un bărbat urât, al cărui corp este făcut din lut întunecat, clocotind, și nu are o formă solidă. Acest ceva își întinde brațele gri închise și aburitoare spre ea și apoi se dizolvă într-o ceață cenușie. Strălucirea puternică a părului lui Agnes și lumina roz din spatele ei alungă cețurile gri și galbene și demonii lor tot mai departe. Curând, Agnes zărește un ținut pitoresc peste care pare să strălucească o zori veșnică. Într-o mână ține încă panglica de catifea roșu închis . Agnes își leagă părul la spate. Agnes stă în baia ei, în fața oglinzii. Lămpile își redau lumina normală, aburul gri se evaporă în lavoar. Și oglinda își eliberează orice tentă galbenă sau gri și arată adevărata reflexie a lui Agnes. Agnes se simte puternică și bine. Simte că a triumfat într-o bătălie finală care poate a durat doar câteva clipe, dar a fost decisivă. Bine dispusă, merge la Walther. Între timp, el a terminat de împachetat, iar ea pleacă la Viena-Hietzing.

Agnes trebuie acum să îndeplinească rolul de gazdă în casa lui Walther. Julietta se află deja în grota lui Baphomet, făcând pregătiri. Oaspeții sunt informați despre ea de Blanchefort. Pe lângă germană, italiană și franceză, se pot auzi suedeză, spaniolă, portugheză, engleză și maghiară, croată și multe alte limbi. La un moment potrivit, Agnes îi povestește lui Blanchefort în confidență despre evenimentul din baia apartamentului ei. Blanchefort a pălit la început de groază. Știe perfect de bine în ce mare pericol a fost suspendată Agnes - și odată cu ea întreaga muncă. Că puterea întunericului era atât de aproape, nici măcar el nu ar fi bănuit, recunoaște Blanchefort și se reproșează. Dar apoi spune că Agnes a trecut prin cea mai dificilă bătălie și că chiar înainte de a primi puterile înalte. Ea, fără să bănuiască, intrase în Nebelheim, acea sferă dominată de puterea Iadului care pătrunde în cea pământească. Acolo a dus bătălia voinței superioare cu însuși Prințul Întunericului - și a câștigat! Căci după aceea „ țara verde" i-a apărut în față - și chiar lumea zorilor eterni, tărâmul Zeiței Sinelui! Puțini ar ști să măsoare cât de grea și memorabilă a fost această victorie! Primul dintre Einherieni ar iubi-o pe bună dreptate dintre toți oamenii. Acum fiți siguri că nimic nu ar putea să o atace, nici în această lume, nici din viața de apoi. În această noapte, a spus el, cu o bucurie palpabilă în inimă, un nou timp de lumină va începe prin Agnes. Blanchefort, acest domn bătrân și demn, se înclină în fața tinerei Agnes și îi sărută mâna.

La miezul nopții, în grota spațioasă a marelui Baphomet. În loc de lumină electrică, numeroase lumânări cu flăcări roșiatice sclipitoare în boluri de ulei suspendate oferă o iluminare puternică. Aproximativ două duzini de bărbați și femei stau adunați în jurul figurii neacoperite a lui Baphomet. Bărbații poartă pelerine roșu-somon cu flori de crin argintii, dar femeile poartă rochii lungi roșu-somon cu broderii argintii; părul lor este legat în cozi în fața umerilor stângi. Blanchefort și Agnes stau lângă altarul zeiței. Pe acest altar se află cele două cristale ale lui Baphomet, masculinul și femininul. Blanchefort spune cu o voce calmă că acum se naște un timp nou, acel timp în care culoarea neagră a doliului este schimbată cu culoarea zorilor, pentru că o nouă eră se ridică. În loc de cruci roșu-sânge, însă, acum va răsări crinul argintiu al lui Venus. Când totul va fi complet, atunci albul și aurul vor domina totul, iar femeile își vor purta întotdeauna părul desfăcut. Astăzi, marele Baphomet va fi însuflețit de cea mai vrednică femeie; Baphomet își alesese această mireasă pentru sine, spiritul său lăuntric își recunoscuse soția în ea prin drept etern și o adusese la sine prin strălucirea tăcută a iubirii sale. Aceasta va pregăti acum și calea pentru sosirea Zeiței și pentru domnia ei înțeleaptă. Toți cei prezenți exclamă: „Să fie!" Agnes se întoarce acum spre imaginea Zeiței și odată cu ea spre spatele lui Baphomet. Ea se apropie de altar și acum stă pe o pânză țesută din fire de argint. Julietta pășește înainte și îi pieptănă simbolic părul lui Agnes cu un pieptene mare și ornamentat. Blanchefort i se închină. Curând,

Agnes stă singură lângă altarul zeiței. Pe el se află cele două cristale sacre. Cu fiecare mână, Agnes atinge unul dintre ele. Apoi își ridică părul peste umeri și se întoarce, privind acum la Baphomet. Walther vine acum să o ajute. Îi înmânează primul cristal. Acesta, Agnes, îl ține la vârfurile părului. Apoi îi înmânează al doilea cristal. Agnes îl ține pe acesta între sâni, în păr. Toți cei prezenți încep un zumzet melodic jos, care se stinge curând. Cele două cristale încep să strălucească, la fel și părul lui Agnes. Agnes începe acum să-l animeze pe marele Baphomet. Walther o ajută. Îi înmânează cristalele, o ajută să urce și să coboare treptele piedestalului rotund cu șapte niveluri. După aceea, în timp ce toată lumea stă în cerc în jurul marelui Baphomet, o rază strălucitoare roșu-violet iese din cristalul de pe capul său dublu. Toți cei prezenți scot un strigăt de exultare. Blanchefort spune tare: „Vine vremea!”. Și toți repetă: vine vremea! - Agnes stă lângă Walther și Blanchefort în fața altarului. Lumina lui Baphomet strălucește asupra ei. Blanchefort și Julietta au pășit înainte, aproape de Baphomet. Astfel, se confruntă cu Agnes. Julietta își desface părul. Blanchefort, care este aproape de bătrânețe, se transformă într-un tânăr, iar Julietta, femeia de treizeci de ani, într-o tânără de doar douăzeci de ani. Toate hainele le cad, licărirea zorilor îi învăluie. Astfel, se îmbrățișează ca un cuplu care săvârșește actul iubirii, dizolvându-se mai întâi într-o lumină roșiatică și apoi violetă. Această lumină, însă, se strânge într-o nouă formă - ca și cum ar ieși din uniunea celorlalți doi. Este figura unui bărbat blond, cu o siluetă frumoasă și un chip nobil, nu necunoscut din cărțile de istorie: Împăratul Augustus. Lumina violetă se transformă în culoarea zorilor. Din ea, figura împăratului prinde contur solid. Din imaginea zeiței începe să strălucească o lumină roz moale - lumina zorilor eterni. Această lumină umple din ce în ce mai mult întreaga boltă. Agnes și Împăratul își dau mâinile. Două femei pregătesc în tăcere o tabără din multe pături și perne violete între altarul zeiței și piedestalul lui Baphomet. Între timp, toți ceilalți părăsesc în liniște camera.

Chipul sever și în același timp frumos al bărbatului, primul dintre nemuritorii Einherieni, seamănă cu chipul masculin al lui Baphomet, căci și acesta arată acum chipul împăratului Octavian Augustus - la fel cum chipul feminin seamănă cu chipul lui Baphomet Agnes.

Octavian, primul dintre Einherieni, îi vorbește lui Agnes, iar vocea lui are un sunet sumbru, liniștitor: „Înainte de vremuri de neconceput ne cunoșteam deja, din eternitate suntem un cuplu. Tu, Agnes, și eu, Octavian. Printre acei puțini care parcurgem mai multe cărări pe pământ - tu pentru prima dată, eu pentru a doua. Împărat roman, am fost, ca Augustus, Împărat german și slujitor al Zeiței ca un plan secret. Acum mă așteaptă o nouă funcție - împreună cu tine! Zeița noastră iubitoare ne călăuzește bine, pentru a putea întemeia o nouă rasă care va fi conducătoarea acestei lumi într-un timp nou, plin de lumină.” Cele două femei care au pregătit tabăra o

dezbracă acum pe Agnes de pânza de mătase roșu-somon de dedesubt. Acum, și ajutoarele tăcute se retrag din seif.

Complet ca bărbat și femeie, Octavian și Agnes se înfruntă acum. Ochii lui Agnes strălucesc, iar buzele îi strălucesc. Simte puterea spiritului lui și vede tăria corpului masculin apropiindu-se de al ei. Un tremur liniștit străbate corpul lui Agnes, ca și cum lumina zorilor i-ar atinge cu tandrețe pielea peste tot. Sânii i se strâng, iar brațele i se ridică în jurul gâtului Împăratului, care îi întinde talia cu o mână și îi prinde părul cu cealaltă. Așa că se afundă pe patul purpuriu - devenind una în strălucirea zorilor eterni pe care o trimite Zeița Iubirii, care acum pătrunde totul, care acum învăluie totul.

O nouă rasă se naște: rasa conducătorilor nemuritori ai unei ere viitoare.

Animarea „Figurii" marelui Baphomet.
Figura

Aceasta trebuie pregătită astfel încât atât baza, cât și capul dublu să poată fi atinse fără dificultate. Înălțimea figurinei este de 127 cm, de la vârful capului dublu până la începutul bazei. Gaura rotundă verticală cu un diametru de 0,6 cm se întinde de-a lungul întregii lungimi, prin capul dublu, împletitura femeii și capătul împletiturii divergente. La mijlocul capului dublu există o depresiune pătrată care se subțiază spre jos; adâncimea este de 7,3 cm, lățimea marginii în partea de sus este de 5,2 cm. Aceasta este adâncitura pentru piatra/cristalul superior, „Ilua" feminin, al cărui vârf inferior se extinde apoi în începutul găurii, în timp ce vârful superior este orientat spre cer. Piatra/cristalul inferior, „Garil" masculin, se află plat în partea de jos și atinge orificiul de admisie al găurii inferioare. Nu există descrieri exacte despre bază. Este emisferică și atașată în partea de jos de o bază octogonală. Peste partea superioară, emisferică, a bazei se întinde capătul deschis în formă de coadă de porc. Există un sertar în acest soclu.

Mireasa

Ar trebui să fie o femeie frumoasă și demnă, cu vârsta cuprinsă între 17 și 27 de ani. Are nevoie de un păr deosebit de des, plinuț și, în același timp, de preferință neted, de peste 80 cm lungime. Pentru actul de înviorare a siluetei, acesta trebuie să aibă exact 3 coți mag. plus lățimea unui deget, adică o lungime de aproximativ 79 cm, măsurată de la capătul cărării de la mijloc din spatele capului până la vârfuri; lungimea trebuie să fie perfect uniformă. La această măsurătoare sunt tunse ritualic la începutul procesului. Deoarece nu trebuie să fie cu niciun milimetru mai scurte de 79 cm, astfel încât figura să poată fi înviorată, dar poate fi puțin mai lungă, se prevede o măsură de siguranță de aproximativ 80 până la 81 cm, dar nu mai

mult. Vârfurile înclinate sunt apoi plasate la bază; este suficient dacă acestea măsoară 3 cm, dacă este mai mult, intră totul. Apoi, mireasa este încoronată. Coroana are forma unei diademe, care constă din frunze de laur aurii de aproximativ 1:2, atașate de un cerc de argint. Inelul este echivalentul unei bentițe de păr, care se plasează pe cap și se extinde în fața urechilor pe ambele părți, unde bijuteria din argint se lărgește pentru a oferi o fixare fermă. În partea de sus, inelul de argint are două accesorii semicirculare orientate spre spate, care sunt împinse în păr la dreapta și la stânga cărării de la mijloc.

Renașterea

Apoi, părul miresei este ridicat în două jumătăți egale în fața umerilor și pieptănat din nou neted. Mai întâi, i se înmânează piatra/cristalul inferior, masculin. Îl împinge vertical în vârfurile părului, astfel încât să dispară complet în el. În acest fel, îl ține cu mâna stângă. Apoi , i se oferă piatra/cristalul superior, feminin. Îl împinge vertical între sâni în păr, astfel încât și acesta să fie complet acoperit de aceștia. În acest fel, îl ține cu mâna dreaptă. În acest fel, mireasa rămâne până când vibrațiile curg pe deplin, ceea ce va dura câteva minute. Apoi, din creștetul capului și, de asemenea, din vârfurile părului, începe o strălucire de culoare roșu aprins. Câteva momente mai târziu, o strălucire roșiatică, tinzând ușor spre violet, îi cuprinde întregul păr (care este de acum înainte invulnerabil, așa cum este și ea în general). Curând, strălucirea roșiatică de la creștet și vârfurile părului miresei capătă o culoare violetă. Această strălucire învăluie apoi întreaga mireasă pentru câteva momente și apoi se deplasează spre interior în partea de jos, prin vârfurile părului, înainte de a înceta. Acum, cele două pietre/cristale sunt plasate la locurile lor în figură. După câteva momente, partea superioară vizibilă a pietrei/cristalului de pe capul dublu începe să strălucească, imediat după care emite raza afină Ilu.

Sistemul mitic/magic

Zeitatea supremă sunt forțele Masculin și Feminin, Ilu feminin și Ilu masculin. În contactul lor, amândoi devin Iluhe, puterea atotcreatoare fără nume. Prin urmare, nu există un singur Dumnezeu, conform concepției biblice. Printre Iluhe, însă, există multe Ființe puternice ale vieții de apoi; cele luminoase, pe care strămoșii noștri le numeau zei, și demoni întunecați. Pe lângă acestea, există nenumărate alte ființe ale vieții de apoi, care uneori au și ele mai multă sau mai puțină influență asupra lumii pământești. Această lume de aici nu este „lumea adevărată" - căci aceasta se află în viața de apoi - ci este, ca să spunem așa, una provizorie, de care noi, care suntem cu toții mici îngeri căzuți, avem nevoie pentru prima noastră

reîntrupare. După ce murim, ne reîntrupăm în lumile de dincolo. Corpul astral, corpul nostru interior etern, rămâne întotdeauna modelul pentru forma noastră. Diferențele dintre masculin și feminin sunt de natură fundamentală. Bărbatul și femeia sunt plini de diferite forțe divine, fie Ilu masculin, fie Ilu feminin.

Cea mai importantă zeitate dintre Iluhe este zeița iubirii (Venus, Afrodita, Ishtar, Freyja, Aramati etc.), deoarece numai prin intermediul ei cele două elemente Ilu se pot uni și deveni creative (de aici provin și componentele sexual-magice).

Reprezentarea vieneză a lui Baphomet, care are deja modele în Mesopotamia antică, ar trebui să simbolizeze toate acestea. În același timp, este o instalație magică. Datorită dimensiunilor și proporțiilor foarte specifice, se presupune că două cristale încărcate cu vibrații Ilu sunt animate în ea. Și tăietura cristalelor joacă un rol, unul este potrivit pentru vibrațiile feminine, iar celălalt pentru cele masculine. Legătura revigorantă dintre aceste două poate fi creată de o tânără femeie singură, prin părul ei lung; într-un fel, această femeie preia funcția de zeiță. Întrucât corpul astral feminin (spre deosebire de cel masculin) îmbrățișează părul pe o lungime mare, acesta acționează ca niște „antene" către tărâmul Zeiței. Planeta Venus, steaua zeiței iubirii, este poarta vibratorie către dincoloul luminos. Termenul Einherier provine din germanic, mitul despre lumea zorilor eterni, însă, din Roma. Împăratul Augustus, care l-a aderat și este, de asemenea, important în această poveste, avea o amantă de origine pe jumătate germanică . Prin intermediul ei, acest concept germanic s-ar fi putut răspândi la Roma. Mitul spune că, în anumite cazuri, se poate ajunge la întruchiparea semizeilor pe pământ, precum și la renașterea unor personalități importante. Acest lucru necesită mai multe procese magice, care culminează întotdeauna cu uniunea dintre bărbat și femeie - în uniunea lui Iluhe în lumina zorilor eterne, razele zeiței atotcuprinzătoare a iubirii.

Despre așa vorbește această poveste: Mireasa lui Baphomet.

ANEXA 2

Coborârea lui Isais în Iad (Originalul)

Prefață

Unii cititori vor fi familiarizați cu un scurt text de zece pagini intitulat „Călătoria lui Isais în Infern”. Textul respectiv nu este originalul, ci doar un scurt rezumat - incomplet și, din păcate, plin de erori de transmitere și chiar falsificări!

Textul original, complet, este vast și complicat în multe privințe. Lumi mitice diferite se întâlnesc. Babilonian/asirian și germanic/roman devin o unitate complet omogenă. De ce s-a ajuns la această uniune sau dacă există poate chiar o congruență istorică timpurie, nu este încă posibil de stabilit; considerațiile și investigațiile comparative corespunzătoare ar umple o carte proprie, ar trebui să se meargă prea departe pentru a discuta diversele teorii și posibilități.

Multe lucruri false și puține lucruri adevărate au fost publicate despre Isais. Se depun eforturi pentru a pune la dispoziția cititorilor interesați textele și imaginile corecte. Acest lucru necesită efort, iar munca conștiincioasă necesită timp. Prin urmare, deocamdată, doar primele capitole ale originalului din „Călătoria lui Isais în Infern” pot fi citite aici. Lucrarea completă trebuie finalizată cât mai curând posibil. Între timp, aceste prime pagini ar putea fi o lectură plăcută.

August 1998

1.1

Aceasta este povestea lui Isais, cea frumoasă, care l-a sfidat cu curaj pe prințul întunericului, s-a strecurat în tărâmul său infernal și i-a smuls o pradă infinit de prețioasă.

1.2

Demult s-a întâmplat asta, departe de memoria oamenilor, mai ales că nu s-a întâmplat în lumea oamenilor. Și totuși oamenii îi datorează lui Isais mulțumiri pentru asta, pentru că de dragul lor ea și-a săvârșit fapta și ea și-a amintit-o și mai târziu.

1.3

Astfel, aceste cântece povestesc despre faptele lui Isais, despre curajul și umorul ei; dar și despre frumusețea ei încântătoare. Ceea ce s-a întâmplat odinioară în lumile îndepărtate ale vieții de apoi și, de asemenea, ce s-a

întâmplat ulterior în lumea oamenilor și s-ar putea să vină încă prin acțiunile lui Isais, despre toate acestea un cavaler credincios ei dă acum vești, așa cum le-a aflat printr-un mesaj spiritual.

2.1

Ca să știți, ca să înțelegeți ce este important pentru lumea zeilor: Există două pietre magice, sculptate rafinat, care au puteri speciale. Garil (1) este numele uneia, puterea sa este vibrația masculină; Ilua, cealaltă, vibrația sa este feminină. Din lumina puterilor Iluiene trăiește în ambele, doar împreună pot lucra.

2.2

Lumea zeilor în sine nu are nevoie de aceste pietre, căci puterile lui Ilu sunt ferm înrădăcinate în zeițe și în zei. Dar pentru determinarea vârstelor pământului este necesar să se folosească corect ambele pietre. Ele nu trebuie niciodată să cadă pe mâini greșite, căci altfel sensul lor ar fi corupt. Garil (1) și Ilua semnifică puterea de a dirija destinul oamenilor pe pământ.

2.3

Când este nevoie de lumină nouă pe pământ, zeițele și zeii Ilua și Garil trimit mesageri pe pământ. Într-un mod misterios, lumina lor este aprinsă acolo. Și întotdeauna credincioșii aleși, care pe pământ venerează divinitatea cu devoțiune, sunt cei cărora li se acordă această funcție. Aceștia vin pământurile divine, aducând pietrele glorioase și învățătura bună pe lângă acestea.

2.4

În vremurile străvechi, pietrele au călăuzit lumina pe Kenhir,(2) regele Thulei, apoi pe Sar-Kyan,(3) regele Babilonului, apoi pe Elissa,(4) regina Cartaginei, apoi pe al doilea Sak-Kyan al Asiriei,(5) apoi pe regele babilonian Nabukadarsur,(6) apoi pe Octavian,(7) înțeleptul conducător al Romei, dar niciunul până acum; Augustus, însă, se va întoarce ca slujitor al zeiței și împărat roman în vremuri noi.

2,5

Dacă pietrele s-ar pierde, sau una dintre ele, pământul ar cădea într-un întuneric adânc, fără speranță de salvare. Căci ambele pietre împreună mărturisesc raza de lumină care pătrunde până la Ilum (8), acel al doilea soare invizibil care lasă lumina divină de dincolo în această lume.

1) Graal

2) Rege legendar al unui antic regat nordic.

3) Sargon I

4) Dido

5) Sargon al II-lea
6) Nabucodonosor
7) Augustus
8) Soarele magic (negru).

2.6

De aceea, atât de importante sunt acele două pietre sacre. Dăruite din cea mai înaltă lumină a lui Il (1) și Iluhe (2), încredințate zeilor și zeițelor care tronează radiant în Valhalla (3), pentru ca acestea să-și amintească uneori de oameni și să-i ajute împotriva întunericului. - Pentru asta sunt ele.

3.1

Când zeițele radiante și zeii veseli din Valhalla au sărbătorit din nou o sărbătoare veselă și se bucurau de o bucurie nesfârșită, fără să se gândească la niciun rău, emisarii sinistrului Shaddain,(4) prințul infernal al umbrelor reci ca gheața, s-au strecurat neobservați în centrul Valhallei pentru a fura pietrele magice. Nu au reușit să le pună mâna pe toate, dar Ilua(5), care era situat în vârf și era cel mai valoros în camera comorilor sacre, a fost capturat de emisarii lui Shaddain și dus în cumplitul iad.

3.2

Acolo, Shaddainul a luat multe greutăți grele și a încercat să spargă piatra divină. (22) Întrucât acest lucru s-a dovedit a fi complet imposibil, cel întunecat a ascuns piatra magică lângă tronurile sale în îngrozitorul palat infernal, pentru a o păzi el însuși, crezând că va desăvârși Efectul vindecător de a priva oamenii de lumina divină pentru totdeauna.

3.3

În același timp, prin intermediul unor spirite întunecate și al unor oameni cu o natură întunecată, Shaddain s-a făcut cunoscut oamenilor de pe pământ ca și cum ar fi fost un zeu și chiar a pretins că este singurul.(6) I-a amenințat cu focurile iadului său și mulți oameni s-au închinat în fața lui, i-au adus sacrificii sângeroase. (7) și rugăciuni înfricoșătoare.

3.4

Toate acestea au avut treptat un efect teribil asupra oamenilor de pe pământ. Ei credeau că se închină unui zeu, și totuși acesta era diavolul suprem. Sub o astfel de otravă imperiul roman s-a scufundat, cândva oamenii mândri s-au îngenuncheat, iar înainte ca eonul întunecat să se termine, Shaddain încă bea mult sânge și sânge sufletesc (8) al unor oameni.

1) Zeitatea supremă, cvasi-semipersonală.
2) Cele mai înalte puteri divine, masculine și feminine.

3) „Sala alegerilor”, camera aleasă de fiecare; mutatis mutandis, la fel ca Regatul Mijlociu din Ilu Ishtar și cartea cartagineză.

4) El Shaddai/ Yahweh, „diavolul”.

5) Piatra magică cu cea a luminii divine feminine, omologul lui Garil masculin.

6) Vezi Biblia.

7) vezi Biblia/ AT

8) Aceasta se referă la lumina astrală din corpurile astrale ale oamenilor, în special atunci când părul femeilor este tuns, care scapă, ceea ce, prin urmare, nu ar trebui să se întâmple.

3.5

Dar pentru că fapta eroică a fost săvârșită, despre care cântă aceste cântece, noul timp va triumfa în sfârșit, imperiul lui Caesar se va întoarce - și zeița va domni. Acum trebuie să vorbim despre marea faptă, despre călătoria lui Isais în mijlocul iadului și despre cum a recuperat ea piatra sacră pentru a o aduce omenirii.

4.1 Când pierderea pietrei sacre Ilua a fost descoperită în Valhalla și toți cei de acolo și-au dat seama ce se întâmplase, a început un zgomot puternic de jale în tărâmurile zeițelor și zeilor, deoarece prețioasa comoară fusese furată de inamicul cel rău. Și nimeni nu știa ce să facă pentru a o recupera.

4.2

(1) Ishtara, al cărei spirit este cel mai mare și mai puternic dintre toate zeițele și zeii, fiind cea mai apropiată de Il și Iluhe, a spus în înalta adunare care era în sesiune: „Dintre zei și zeițe nimeni nu poate intra în cumplitul lac infernal al inamicului, căci acolo întunericul mistuie orice lumină. Dar o demonică, o ființă a luminii, alăturată nouă, zeilor, ar face-o bine. Mă gândesc la una anume, Isais, frumoasa din Kuthagracht (2).

Să o întrebăm dacă ar fi dispusă să îndrăznească îndrăzneața călătorie. (3) Atunci a spus Wodin, ridicându-se de pe scaun. (4) Cu adevărat, dacă Isais ar întreprinde aceasta, am înălța-o spre mulțumire zeiței, uneia de-ai noștri, acasă în Valhalla.

4.3

Așadar, s-a decis să-l ceară lui Isais, să-i propună să îndeplinească lucrarea. Drept premiu, Ishtara i-a oferit singura ei oglindă magică, cu care privirea cutreieră toate lumile și examinează toate timpurile; iar Wodin a vrut să-i ofere vârful suliței sale, ca un pumnal care pătrunde toate spațiile și timpurile. Mai mult, Isais urma să fie găzduită în Wallhall pentru totdeauna și chiar mai mult, ba chiar să fie înălțată la rangul de zeiță perfectă.

4.4

Așa s-a hotărât, așa s-a început. Spre Kuthagracht, Wodin și-a trimis gândurile, înaripate sub forma a doi corbi, bine cunoscute în toate lumile de apoi. Isais ar trebui să primească repede mesajul, să urmeze cu bine chemarea zeilor.

1) Ishtar/Eostar/Freyja/Venus/Afrodita/Asherah, Aramati etc; zeița iubirii.

2) Tărâmul Demonilor (numit și Kuthärach).

3) Odin/Wotan/Marduk/Jupiter/Zeus/Indra. Relația sau chiar identitatea acestor zei poate fi considerată sigură. În Mesopotamia, adresarea zeului suprem cu numele „Bel" era, de asemenea, obișnuită. Asirienii echivalau acest nume cu zeul lor principal „Assur". Unul dintre cele mai vechi mituri ale lui Isais (isait) este probabil legat de acest lucru.

5.1

Isais, fecioara, era de o fire aparte. Acasă în veșmintele Kuthei, departe, în imensitatea Groenlandei, dar mereu devotată luminii zeilor, capabilă să îndeplinească fapta cerută. Și în timp ce gândurile lui Wodin zburau spre ea, Isais le-a perceput imediat. Acestea nu vorbeau mai mult, deocamdată ... decât s-ar fi putut grăbi ea spre Valhalla.

5.2

Curând, Isais a încălecat calul ei strălucitor și înaripat, pe nume Widar, și-a chemat cele două pantere albe ca zăpada , numite Ohm și Olah, și a pornit pe drumul cel rapid, cu păr lung și ondulat și fuste largi și fluturând.

5.3

De departe a fost văzută venind în Valhalla; toate zeițele și toți zeii s-au bucurat, căci ajutorul fusese promis de fecioara curajoasă, frumoasa și deșteapta din Kutha. Foarte specială a fost primirea pregătită pentru ea, i s-au oferit băuturi răcoritoare și cuvinte blânde, până când Isais a ridicat în cele din urmă întrebarea dacă mesajul lui Vodin era urgent".

5.4

Ishtara a luat apoi cuvântul și a rostit următorul discurs:

Răul s-a abătut acum asupra Valhallei, iar tu, Isais, poți salva ceea ce are nevoie urgentă de salvare. Ilua, piatra sacră purpurie strălucitoare, în care lumina iluică este alungată, a fost distrusă de slujitorii celui întunecat.

...și dus în lumea infernală a lui Shaddain. Acum este necesar să recuperăm piatra înaltă, dar drumul până acolo este blocat pentru toți zeii, niciunul dintre noi nu ar putea intra în iad. Dar tu, venind din Kuthagracht, ai putea stăpâni asta.

5.5

Isais ascultase acestea și acum răspunsese cu următoarele cuvinte: Tu, Ishtara, știi foarte bine că lumea infernală urăște esența feminității. Chiar dacă aș avea curajul, mi-ar fi imposibil să merg.

5.6

Dar Ishtara ținea răspunsul pregătit, știa cum să răspundă la asta:

Ceea ce spui e adevărat. Totuși, există o modalitate prin care să-ți faci loc: Ia pentru călărie un veșmânt băiețel... Poartă o glugă, îți va umbri fața. Ești delicat, aproape un copil, te-ar putea lua cineva drept, de ce nu și un băiat drăguț, dacă îți place.

5.7

Isais, însă, a răspuns:

Tot nu va pleca, căci vezi cât de multă și frumoasă sunt buclele mele. Părul meu ajunge până la picioare și atinge chiar pământul. Nicio glugă nu ar fi de ajuns să-mi ascundă părul în ea; în lungime și grosime nu este inferior părului unei zeițe. Chiar dacă l-aș împleti în mai multe cozi și le-aș lega strâns , cantitatea ar fi tot atât de mare încât nu aș putea să mă deghizez în băiat.

1) Cosmosul de dincolo, respectiv o sferă generală de vibrație care cuprinde toate lumile de dincolo și, de asemenea, cosmosul de această parte, în care toate ființele se pot mișca.

5.8

Gânditoare, Ishtara și-a plecat capul și a mângâiat părul magnific al lui Isais. Apoi a vorbit din nou: „Adevărat este ce spui, iar părul femeilor este sacru. Frumusețe și abundență de lumină sunt acestea, iar tu, Isais, ești deosebit de fericit în ele. Ar fi un păcat să-ți tai o șuviță din păr. Nimeni nu-ți va cere să faci asta.”

5.9

Dar Sifra (1) a intervenit și a rostit cuvintele cu o voce ridicată: Oare splendoarea lui Ilua va rămâne în lumea iadului, pentru că Isais nu-i poate aduce un sacrificiu părului ? Ar fi suficient să taie doar o bucată, poate nici prea mult, astfel încât Isais să se poată camufla și totuși să îndeplinească lucrarea.

5.10

Vodin a vorbit sever:

Părul lui Isais este sacru, așa cum a spus Ishtara. Nimeni nu o îndeamnă la un sacrificiu fals. Trebuie să existe o altă modalitate de a îndeplini scopul. Ar trebui să te gândești la asta!

5.11

Și zeițele și zeii s-au gândit și au meditat, fără să inventeze nicio soluție, până când Sifra i- a vorbit lui Isais:

Ce s-ar întâmpla, Isais, dacă ai face sacrificiul și imediat după lucrare ai primi înapoi dublu, dacă ai vrea și triplu, ce trebuie acum să lași? Ishtara și Vodin au puterea să-ți dea asta și chiar mai repede! Gândește-te cât de prețioasă este Ilua, piatra furată plină de lumină divină.

5.12

Atunci Isais a contemplat abundența șuvițelor ei și a zis: „Să vedem măcar cât este nevoie de jertfă.” Și au atins părul lui Isais ca să vadă cât poate fi ascuns și cât nu poate rămâne.

În cele din urmă, Sifra a dat răspunsul dureros:

Până la brâu, dar nu mai mult decât până la șolduri, ar rămâne din buclele lungi, splendoarea părului lung, asemănător unei zeițe, până la pământ, ar trebui însă să cadă în cantități sub lame ascuțite. Iată-ți dau un pieptene de aur, verifică-te încă o dată de una singură.

5.13

În timp ce Isais își pieptăna părul, ea a vorbit cu voce tare:

Femeile frumoase din lume au părul mai lung decât șoldurile. Cu siguranță îmi voi păstra și șuvițele lungi până la șold. Ceea ce atârnă dincolo s-ar putea să cadă sub o margine îngrozitoare. Dar nu pot face un sacrificiu mai mare.

1) Necunoscut, posibil unul dintre numeroșii mesageri ai zeilor din miturile și legendele mesopotamiene.

O posibilă ecuație cu Sif-ul Eddei pare extrem de discutabilă.

5.14

Atunci Ishtara s-a apropiat și i-a spus lui Isais cuvintele:

Zeii nu te îndeamnă la acest sacrificiu. Dar îți sunt recunoscători. Jumătatea de lungime care aproape îți mai rămâne va fi suficient de ascunsă. Foarte curând îți vei recăpăta întreaga lungime perfectă și frumoasă. În plus, ca mulțumire și ca o unealtă utilă pentru drumul tău, îți dau oglinda mea magică miraculoasă, care este sacră chiar și pentru mine. Ți-o voi aduce imediat. De acum înainte îți aparține și îți slujește!

5.15

Wodin s-a apropiat și el acum și a rostit cuvintele triste: Sunt întristat, Isais, de jertfa ta, așa că nu vreau să o văd. Dar, de dragul lui Iluas, se va face. Paguba va fi curând reparată. Și ca mulțumire, precum și ca o armă eficientă, îți dau vârful suliței mele, care îmi este sacru. Îl voi transforma într-un pumnal drăguț pentru tine, fă-o imediat și cu propria ta mână!

5.16

Sifra a adus o foarfecă de argint și i-a spus lui Isais cuvintele: Întoarce-mi spatele acum, ca să-ți pot tăia o buclă cu o mână îndemânatică. Dar nu te teme de nimic, foarfecele ascuțite cu siguranță nu vor lua mai mult decât ai fost de acord. Cu un fior, Isais s-a întors și curând, în lacrimi, a simțit cu durere cum lamele ascuțite îi scrâșneau în păr și tăiau cu greu masa plină de bucle.

șoldurile ei. Curând, podeaua a fost acoperită de o mulțime de bucle superbe care cădeau din abundență sub marginea tăioasă.

5.17

După aceea, Isais și-a pieptănat cu un pieptene de aur părul tuns până la brâu, ceea ce ar fi fost destul de frumos pentru o femeie pământeană, dar cu siguranță prea puțin pentru una divină.(1) Ishtara și Wodin s-au întors acum, ținând pregătite darurile promise, în timp ce Sifra căuta haine potrivite pentru călăria care urma să vină a lui Isais. Dar Isais le-a spus zeilor cuvintele:

Am luat asupra mea o povară grea pentru tine, am pierdut cinci coți din părul meu, de care eram atașat. Poți să-ți păstrezi darurile, căci eu nu le mai am... Dar coții pierduți îi vei păstra, iar mai târziu îi voi aduce ca suvenir.

5.18

Vodin a vorbit, fără să-și ascundă rușinea:

Jertfa ta, Isais, ne întristează bine, nu uita cât de mult doare întregul Valhalla. Dar în curând îți va fi redată întreaga lungime a șuvițelor. Altfel este și cu sulița mea sacră... Acum mă lipsesc pentru totdeauna de vârful ei și ți-l dau cu bucurie din toată inima. Cu propria mea mână am rupt -o din coadă și am creat din ea pentru tine acest pumnal, potrivit delicat mâinii unei femei. Nicio armă mai bună, alături de sabia mea sacră, nu știe toată lumea. Țintul ei străpunge armura fiecărui dușman și nu dă niciodată greș. Mai mult, această armă nobilă îți servește mai bine pentru a trece dintr-o lume în alta și dintr-un timp în altul. Posesia acestui pumnal te ridică la rang de zeiță. Acceptă acest dar, căci este destinat numai ție. Și Wodin a așezat pumnalul din vârful suliței sale peste buclele căzute ale lui Isais.

1) Toate ființele feminine - inclusiv femeile bărbaților - posedă cu eternul lor „Corp Ceresc” (pe pământ, astralul păr foarte lung, spre deosebire de bărbați); aceștia sunt invulnerabili în Viața de Apoi. În acest sens această poezie contrazice miturile antice, conform cărora părul feminin nu poate fi tuns în niciun caz în afara lumii pământești.

5.19

Acum Ishtara s-a apropiat, ținând oglinda, și a vorbit:

Ascultă, Isais, ce-ți spun cu privire la acest dar al meu pentru tine. Oglinda magică îți dă puterea de a vedea totul în toate lumile și în orice moment. Nimic nu-ți va mai fi ascuns de acum înainte...

Chiar și gândurile zeilor se reflectă în această sticlă prețioasă. Cât despre destinele oamenilor, de dragul cărora trebuie să-l aduci pe Ilua acasă, oglinda îți arată în permanență soarta lor trecută, prezentă și viitoare. Posedând acest sanctuar magic, ești din nou ridicată la rangul de zeiță. Și Ishtara a așezat oglinda la îndemână pe capul căzut al lui Isais. Fâșii creț.

5.20

Prin această acțiune a zeilor sfinți, Isais s-a simțit mișcat și le-a spus Ishtarei și Wodin cuvintele: Deși rănile pe care le-am primit prin tundere m-au rănit, totuși spuneți adevărul, această durere va fi vindecată. Darurile voastre, însă, vor fi ale mele pentru totdeauna. Nu vreau să fie așa. Pentru a-l recâștiga pe Ilua, le voi folosi cu bucurie și voi păstra și oglinda și sulița, până când Ilua și Garil își vor face treaba pentru lumea plină de speranță a oamenilor. Dar atunci comorile vor fi din nou ale voastre și mă voi întoarce acasă la palatul meu de pe țărmurile îndepărtate ale lui Kuthagracht. Nicio ființă nu va încerca să fie ceea ce nu este de la început; și casa mea nu se numește Valhalla, indiferent cât de mult mă onorează oferta voastră.

5.21

Apoi Wodin și-a ridicat mâna dreaptă în semn de salut și a vorbit cu o voce puternică: Oricând dorești, fii bun venit în camera lui Walhall, Isais, fecioară bună. Toate cele bune sunt cu tine acum.

Și Ishtara a vorbit:

Salutările mele sunt și pentru tine, iar gândurile mele sunt alături de tine.

5.22

Apoi Sifra a adus haine de băiat, iar Isais le-a îmbrăcat și el: o dubletă verde cu o curea lată, decorată cu aur, ciorapi verzi și cizme delicate. Apoi, Sifra a legat o glugă verde închis la gulerul dubletei. În ea a strecurat cu abilitate buclele lungi ale lui Isais, care acum măsurau trei coți.

5.23

După ce toate acestea s-au întâmplat, Sifra a scos de la centură o pietricică drăguță și i-a înmânat-o lui Isais, spunând următoarele :

Îți pot oferi acest mic cadou doar ca semn al recunoștinței mele. Pare destul de discret când te uiți la el. Dar este o piatră magică, capabilă să alunge forțele și să ofere lumină oriunde dorești. Fie ca să-ți fie de folos.

5.24

Astfel echipat cu tot ce avea nevoie, Isais porni la drum. Widar, Olah și Ohm fură uimiți să-și vadă stăpâna atât de schimbată, iar Widar la început refuză să o lase să urce în șa. În cele din urmă, calul înaripat își dădu seama că nu era nimic ciudat acolo. Dar toți, Widar, Olah și Ohm, plânseră la schimbare, iar lacrimile nu se potoliră până când Isais nu le promise, pe onoarea lor, că în curând vor fi exact așa cum fuseseră.

6.1

În timp ce Isais cădea pe meterezele lui Kuthagracht alături de Widar, pe splendidul zid de cristal albastru-verzui, imediat a întâlnit-o Malok, războinicul curajos cu cap de taur și aripi ca cele ale vulturului. Malok, care l-a iubit întotdeauna pe Isais în tăcere, ochii i s-au umflat de o furie aprigă și a întrebat-o pe fata care sosise, cu o voce amară și tunătoare: Cine ți-a făcut, Isais, această rușine? Jumătate din lungimea capului tău lipsește, curgea până la pământ, acum îți ajunge doar la șolduri. Nici hainele tale lungi nu le mai văd . Jur distrugere pentru toată veșnicia celor vinovați. În același timp, îl voi convinge pe Lamashuta (1) să-ți dea înapoi ceea ce ai pierdut fără întârziere!

6.2

Apoi Isais coborî de pe calul înaripat, se apropie de Malok și își puse mâna blândă pe umărul umflat al războinicului; astfel, ea îi dădu un răspuns liniștitor la discursul său furios: Și eu sunt chinuit de ceea ce vezi la mine. Dar este doar pentru scurt timp și este necesar să îndeplinesc o faptă pe care Wallhall a cerut-o pentru a salva pământul oamenilor.

6.3

Malok i-a răspuns cu un ton indignat:

Ce te atinge pe tine, din rasa oamenilor, și ce faci din tine din necazurile tale din Valhalla? Casa ta este Kuthagracht, cel mândru, care nu s-a închinat niciodată niciunui zeu și nu-i pasă de soarta oamenilor. Ți-e rușine de tribul tău, de originea demonilor înțelepți (2), ca să le faci pe plac zeilor? Aceștia se tem de noi - nu noi de ei!

6.4

Isais i-a răspuns cavalerului:

Malok, dragul meu, niciodată nu-mi va fi rușine de tribul meu și nici nu mă voi închina smerit în fața cui, nu este vorba de asta! Inamicul comun

trebuie combătut: Shaddain, stăpânul întunecat al umbrelor. Împotriva lui voi merge, căci am preluat funcția în numele Valhallei. Dacă vrei, stai alături de mine în această luptă dificilă.

1) Probabil coți babilonieni (la 26,5 cm), adică aproximativ 80 de centimetri.

2) Lamashtu/Lamashut, regina tărâmului demonilor.

6,5

Fără ezitare, Malok a vorbit imediat:

În fiecare bătălie, Isais, voi fi alături de tine cu vitejie, asta e sigur. Dar nu voi face voia zeilor și nici nu voi trudi pentru oameni. Nici tu nu vei face ceea ce Lamashuta și Pașhuzu (1) nu vor. Așadar, mergi mai întâi în fața lor; hai să auzim ce spun căpeteniile noastre.

6.6

Isais a fost de acord imediat cu aceasta. Împreună cu Malok, ea a intrat în oraș, a fost privită de oameni și, în cele din urmă, a intrat în palatul regelui și a stat în fața tronului. Dar când Pashuzu i-a văzut venind, și-a întors fața și a spus cu o voce tremurândă: Isais! Fiica lui Kutha! Cine ți-a făcut rușinea să-ți scurtezi strălucitoarea lungime a capului și să iei hainele femeilor? Vorbește repede, împotriva cui trebuie să se întoarcă armata pentru a răzbuna nelegiuirea? - Și Lamashuta s-a ridicat de pe tron îngrozită și a strigat:

Isais! Fiică a lui Cuthagracht! Vorbește, ce dușman vor pedepsi armatele noastre? Îl văd deja pe Malok alături de tine, el va purta un război nobil!

6.7

Dar Isais a spus atunci cuvintele:

Regele și regina mea! Niciun dușman nelegiuit nu m-a chinuit atât de tare. De dragul luptei împotriva lui Shaddain, am făcut sacrificiul cerut de zeii Valhallei în amintirea destinului omului. Căci Shaddain a reușit să fure Ilua, piatra magică purpurie. Am preluat funcția pentru a o recâștiga.

6.8

Fără cuvinte, înfuriat, regele a părăsit sala, iar regina a vorbit cu o furie reținută: O astfel de funcție nu poate fi a celor din Kuthagracht! Ceea ce ai făcut a fost greșit, ceea ce vei face este greșit!

6.9

Indes Isais i-a replicat reginei:

Shaddain este dușmanul nostru al tuturor. Să-l lăsăm să câștige tot atât cât ar câștiga de pe urma acelei pietre magice? Nu este oare mai bine să luptăm cu întunecatul, să-i smulgem ceea ce a furat din Valhalla? Sacrificiul

meu a fost greu, dar în curând răul care mi-a fost făcut va fi reparat. Avem suficientă putere pentru a face astfel de lucruri...

6.10

Regina a fost nemulțumită de acest lucru și, furioasă, a vorbit împotriva acestui lucru: „ Dar asta nu poate schimba răul făcut unei fiice a lui Kuthagracht! Dacă ești iertat, Isais, va decide Lilitane (2), prima dintre puterile feminine de aici.”

1) Pazuzu

2) „Demonii” de aici nu sunt ființe intrinsec negative! Termenul înseamnă independent de zei.

6.11

Și regina a chemat-o pe cea menționată mai sus, pentru a-și da judecata, Lilitane, cea mai splendidă femeie din tărâmul lui Kuthagracht, admirată de toată bărbăția și cel mai bun model al întregii feminități. În haine ondulate, a apărut Lilitane, cu părul lung de trei ori până la podea, legat cu multe pietre ornamentale. Astfel, Lilitane, cea mai frumoasă, a intrat în sală, eclipsând toată pompa de acolo. Regina i-a spus celei mai frumoase cuvintele:

Lilitane, uită-te la Isais, fiica lui Kuthagracht! Veșmintele ei de femeie au căzut și, cel mai rău dintre toate, părul ei de femeie este scurtat. Toate acestea le-a făcut în numele zeilor, pentru a face un serviciu oamenilor de pe pământ. Spune acum judecata, ca prima dată când spiritul femeilor din Kuthagracht vorbește despre Isais, dacă aceasta va fi iertată sau va primi pedeapsa.

6.12

Lilitane s-a apropiat de Isais, a privit-o și și-a început discursul: Nu există o rușine mai mare pentru o femeie decât să-și taie șuvițele! Dintre tine, văd, o mulțime a căzut din cauza răutății lamelor ascuțite. Chiar și printre femeile umane, cele mai frumoase au părul mai lung decât al tău acum. Nu poate exista nicio scuză pentru asta - nicio cauză, oricare ar fi ea, nu poate susține asta. Dar să pedepsesc, nu este în puterea mea. Ceea ce vreau să spun, ce am fost întrebat, tocmai am spus.

6.13

Așadar, regina i-a vorbit din nou lui Isais:

Ai auzit, și eu cred asta, iar regele nu vede altfel lucrurile. Judecata mea despre tine este aceasta: vei avea puțin timp să faci ce vrei să faci, dacă nu te întorci în chipul perfect, în toată demnitatea unei fiice a Kuthei, atunci porțile casei îți vor fi închise irevocabil pentru totdeauna!

6.14

Înclinată, Isais a părăsit sala; nici măcar Malok nu-i mai plăcea să o privească așa cum era. Și nici Widar, Olah și Ohm nu se mai înclinau spre ea ca înainte. Așa că blânda Isais și-a dat seama că greșise. Numai învingându-l pe Shaddain, se gândi ea, își va recâștiga respectul și dragostea pierdute.

6.15

Așadar, Isais a părăsit Kuthagracht și a călărit spre lumea întunericului cel mai adânc, în care domnește Shaddain. Curând, sorii verzi ai lui Kuthagracht, sub lumina cărora strălucesc palatele de cristal de acolo, nu au mai strălucit în calea lor. Și trecând pe lângă insulele plutitoare Khor (1), Isais a gonit în depărtare.

1) Conform lui Nortbert Jürgen Ratthofer, care consideră acest mit drept o legendă intercosmică, sateliții planetei Sumi din sistemul solar Aldebaran (îndrăzneață).

7.1

Isais s-a oprit în drumul ei pe steaua întunecată a lui Narogol (1) , care se află deja lângă iazul infernului, dar este totuși de o natură mult mai bună. Refugiații din iadul macabru se întâlnesc acolo din când în când, pentru a căuta protecție de la oamenii lui Shaddain, pe care Narogol îi acordă și lor. De aceea, locuitorii acelei stele întunecate știu multe lucruri pe care Isais le-ar putea folosi în călătoria ei.

7.2

În lumea lui Narogol, nimeni nu s-a simțit ofensat de înfățișarea rănită a lui Isais. Locuitorii acelei lumi nu cunoșteau frumusețea desăvârșită a femeilor din Valhalla și din Kuthagracht; majoritatea proveneau din rasa umană, care după moartea lor ajunseseră în lumea infernală și apoi scăpaseră de acolo cu noroc; alții erau îngeri scăpați, nu răi, dar fără o lumină puternică. Tuturor li se apărea Isais, chiar așa cum era, ca o fecioară de o frumusețe radiantă. Cu locuitorii acestei lumi întunecate, Isais se gândea să vorbească, mai ales cu cei care cunoșteau băltoaca iadului, pentru a aduna cunoștințe utile.

7.3

Așa i-a vorbit lui Isais o femeie îmbrăcată lejer, care i-a traversat calea, și a întrebat: „ Sunt Isais, fiica lui Kuthagracht. Tu, necunoscutule, ai putea să-mi spui câteva lucruri pe care le știi despre peștera infernală?” - Străina s-a oprit din pas, s-a uitat la Isais și i-a răspuns: „ Nu știu nimic bun să-ți spun, Isais. Lumea iadului este teribilă, mai ales pentru femei, pentru că Shaddain ne urăște fără milă. Așa că te avertizez de mii de ori! El îi face pe

bărbați sclavi ai săi smulgându-le tendoanele din corpuri. Asta face Shaddain mai întâi cu toți bărbații care devin victimele sale. Le aruncă pe femei complet la pământ și le taie părul de la ceafă pentru a le tortura. Asta face Shaddain mai întâi cu toate femeile care devin victimele sale. Dar cei mai curajoși bărbați și cele mai mândre femei, care nu sunt complet lipsite de lumină, nu se aruncă niciodată la pământ. Și atâta timp cât nu se prosternează, Shaddain nu poate îndepărta tendoanele bărbaților, nici nu poate rade șuvițele lungi de pe capul femeilor; Căci asupra voinței, care este întărită de lumină, puterea lui Shaddain se frânge chiar și în mijlocul iadului! Dar ia aminte la tine și la părul tău lung, ține-te departe de lumea lui Shaddain! În curțile abisului său infernal, el întemnițează femeile drepte și le torturează fără încetare; nimic nu este atât de teribil și de plin de chinuri ca acesta! Căci evadarea din iad este foarte rareori reușită. Am reușit, dar majoritatea eșuează. În ciuda tuturor torturilor și greutăților, nu m-am închinat niciodată la pământ; nu mi-am oferit niciodată viața.

Foarfecele ascuțite ale lui Schaddain au tăiat părul lung al unei femei. Astfel am păstrat acele puteri feminine care sunt mai puternice decât vraja iadului și, în cele din urmă, am scăpat înainte de vreme. Cei care reușesc să scape caută adăpost la Narogol; numai el oferă protecție celor care au scăpat de iadul îngrozitor. Pentru aceasta îi mulțumim cu toții foarte mult, îi suntem loiali și din inimă devotați pentru totdeauna. Dar tu, fiica lui Kuthagracht, ce-ți pasă de soarta noastră? Demonii nu au fost niciodată atinși de ceea ce nu-i privește doar pe ei?

1) necunoscut, posibil Nergal?

7.4

Auzind aceasta, Isais s-a rușinat și i-a spus străinului următoarele cuvinte: „ Ceea ce spui este adevărat, nu ascund și nici nu neg că nu-mi place. Dacă aș fi regina lui Kuthagracht, ți-am fi alături ție și celor din neamul tău, asta e sigur. Dar nu sunt o conducătoare în tărâmul palatelor albastru-verzui, ci doar o fecioară singuratică, care trebuie acum să-și dea seama de curaj pentru a lupta împotriva lui în lumea lui Shaddain.”

7.5

Atunci străina a fost uimită, și-a ridicat brațele și i-a vorbit implorator lui Isais: Nu face asta, te implor, de dragul tău și pentru că bunul simț așa dictează! Îți este imposibil să-l învingi pe Shaddain în mijlocul propriei sale lumi! Dacă ar ieși, și noi am putea să-i facem față, dar, din moment ce știe asta, nu-și părăsește niciodată curtea infernală și se ține întotdeauna sub strânsa protecție a războinicilor săi întunecați. Renunță, așadar, la planul desfrânat, scapă-te de rușine și chin, evită cumplita lume a iadului! - Cu gesturi imploratoare, acestea au fost spuse, și astfel bunăvoitoarea străină și-a continuat drumul.

7.6

Isais l-a întrebat pe un bărbat care venea lângă ea ceea ce ea o întrebase deja pe femeie și a primit același răspuns, și așa a continuat, până când Isais s-a gândit să-l întrebe pe Narogol însuși. Acesta este prietenul Demonului, nu încă dușmanul. Odată fusese un înger fără lumină în îndepărtatul tărâm iluic al tuturor începuturilor.(1) A părăsit-o, însoțindu-l încă pe Shaddain, până când s-a aruncat cu el.(1 Astfel, Narogol și-a construit propria lume, într-adevăr întunecată, dar nu întunecată. După aceea, și lumea lui nu este lipsită de soare, ci doar dintr-o strălucire albăstruie mereu răsăritoare.

1) Vezi motive din Ilu Ishtar și în cartea cartagineză Ilu Asherah.

7.7

Palatul lui Narogol este construit din pietre necioplite, albastru închis și gri. În el, Isais și-a îndreptat acum pașii repezi. Regele Narogol i-a urat bun venit lui Isais, invitând-o să stea cu el. Algika, regina sa, i-a oferit și ea ospitalitate lui Isais, dar mai întâi a vrut să afle de la ea de unde provenea desfigurarea , cine îi tăiase frumusețea strălucitoare și o făcuse să-și piardă hainele lungi. Răspunsul pe care l-a dat Isais i-a zguduit deopotrivă pe Algika și pe Narogol; și când au auzit de planul lui Isais, au implorat-o să renunțe la o astfel de îndrăzneală.

7,8

Isais, însă, nevrând să-i dea frâu liber curajului, Narogol i-a oferit ajutorul său și a făcut-o cu următoarele cuvinte:

Un singur lucru te pot sprijini, Isais, fecioară curajoasă: Erbekan te va purta în spate cât de departe va fi posibil. Aripile lui sunt puternice și gâtul lui este puternic; înghite repede fluturarea neagră a iadului. Acest lucru ar putea să-ți netezească o parte din drumul anevoios , înainte ca lumea cumplită a iadului să nu-ți mai permită o intrare mai departe. Această ofertă îl încântă foarte mult pe Isais, aripile rapide ale puternicului dragon ar facilita cu siguranță munca dificilă.

7.9

Într-o poiană din lumea lui Narogol, Isais i-a lăsat pe Widar, Olah și Ohm, care încă o respingeau în tăcere, așteptând. Apoi a încălecat spatele lui Erbekan, dragonul blindat, și i-a spus să se îndrepte spre Iad.

7.10

Tot mai adânc în întuneric se îndrepta năvala, spre fălcile întunecate ale lui Schaddain, care nu cunoaște nicio licărire de lumină. Curând, curțile iadului au apărut, iar Isais i-a poruncit dragonului capabil să-i așeze acolo.

Cu mulțumiri și salutări, l-a trimis acasă, pentru ca de acum înainte să meargă singur.

8.1

Isais a intrat în pământul iadului, sterp și totuși asemănător unei mlaștini trădătoare. Întuneric peste tot, doar în unele locuri reflexia focurilor care ardeau deschis. Și de departe, Isais a auzit lamentația și suferința victimelor nenorocite care fuseseră capturate de iad sau care ajunseseră acolo ei înșiși, mânați de propria lor răutate.

8.2

Camuflându-se bine, Isais se strecura înainte, acoperindu-se cu agilitate în spatele unor bolovani stâncoși și a unor arbuști fără frunze. Gărzile sinistre ale lui Shaddain rătăceau, urmărind cine ar putea îndrăzni să scape. Mai departe, în țara lui Shaddain, nenorociții erau chinuiți cu cruzime; bărbați ținuți în cuie pe lemn putred și femei cu părul legat de pietre înțepătoare. Căci oricine nu se aruncă complet la pământ în fața lui Shaddain, asupra lui nu are niciodată și nicăieri putere deplină; unor astfel de bărbați nu le poate retrage tendoanele și unor astfel de femei nu le poate rade părul; puțini sunt cei care îndură totul cu statornicie și numai aceștia au șanse de scăpare.

8.3

Mai întâi, Isais și-a creat un loc ascuns, de unde putea să-și facă planuri cu grijă și să exploreze treptat cărările care ar putea servi scopului. Într-un perete de stâncă negricios și abrupt, Isais a descoperit o crăpătură larg deschisă. Cu precauție, a bâjbâit înăuntru și a descoperit o grotă fragilă în care probabil piciorul vreunei ființe nu mai intrase vreodată.

(Atât despre începutul textului original al „Călătoriei lui Isais în iad”, care are în total aproximativ 60 de pagini).

„Figura” Baphomet

Un concept și un obiect mitic

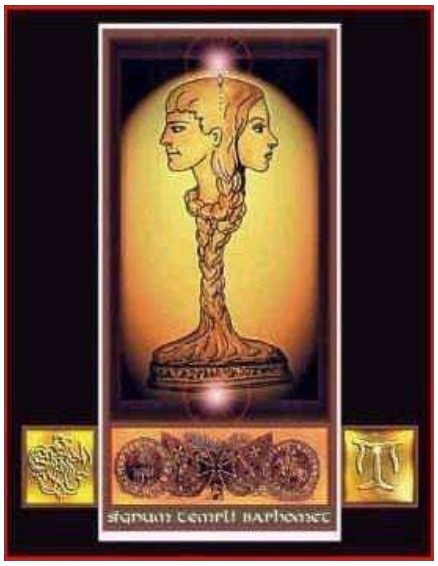

În Evul Mediu, „Secția Științifică Secretă” a Ordinului Cavalerilor Templieri a intrat în posesia unor cunoștințe extraordinare. Parțial din Italia, parțial prin troc cu Hasan Ibn Sabbah din Orient.

Această „Secție Științifică Secretă” a Templierilor își avea sediul pe axa Augsburg-Viena-Genova. Această formațiune templieră a conferit Ordinului aerul său misterios. Ordinul Templului era o unitate coezivă doar din punct de vedere administrativ și militar. Spiritual, diferențele erau foarte mari. Majoritatea templierilor aderau la un creștinism mai mult sau mai puțin

eretic. În Anglia, nordul Franței și vestul Germaniei, curentele ariene erau răspândite; în estul și sudul Franței, Portugalia și centrul Germaniei, a predominat marcionismul, care era legat de credința catarilor. În sudul Germaniei/Austriei și Italiei s-au dezvoltat modele de credință pur păgâne. „BAPHOMET”, un simbol frecvent înțeles greșit, se întoarce și el la acestea. De când Eliphas Lévy, în secolul al XIX-lea, a numit în mod eronat reprezentarea templieră a Eklesiasului, bisericii, Baphomet, această eroare a bântuit literatura ezoterică. Desenul binecunoscut al lui Lévy se întoarce la reprezentarea simbolică a Bisericii ca un înger căzut cu cap de diavol. Marcioniții, în special, îl vedeau pe Satana în crudul Dumnezeu al Vechiului Testament, Yahweh, din Biblie, dar în Hristos vedeau întruparea adevăratului Dumnezeu al luminii, diametral opus lui Yahweh. Astfel, ei reprezentau Biserica, care se închina lui Yahweh, ca un înger căzut cu cap de diavol (Lévi a transformat mai târziu capul diavolului într-un cap de capră). Un alt simbol comun al templierilor, pentagrama inversată, provine tot din marcionism. Simbolizează renunțarea la Pentateuh, cele cinci cărți ale lui Moise.

Reprezentarea corectă a lui Baphomet prezintă un cap dublu feminin/masculin, purtat de o împletitură care iese din jumătatea capului feminin, ca dintr-o coloană. Simbolizează cele două forțe divine atotcreatoare, masculină și feminină. Aceasta corespunde vechii credințe babiloniene (s.a. Ilu Ischtar). Înainte de Primul Război Mondial, bătrânul orientalist Edmund Meyer a găsit un astfel de „Baphomet” de origine babiloniană veche, care se află astăzi la Bagdad. Și aici devine clar cuvântul Baphomet: înseamnă de fapt: „Bab - Kome”; adică: „poarta către raza de lumină” (Bab = poartă, Kome = rază de lumină). La fel cum și numele grecizat Babilon înseamnă de fapt „Bab Ilu” = poartă către lumina divină. Prin traduceri din akkadiană/babiloniană în persană veche, de acolo în arabă, apoi în greacă și în final în latină, „Bab Kome” a fost deformat mai întâi în „Bakome” și în final în „Baphomet”. Este însă foarte clar ce trebuie înțeles prin aceasta. Simbolul lui Baphomet (Bab Kome) corespunde credinței în cele mai înalte forțe divine absolute, masculine și feminine, care sunt unite, conștiente și creative prin intermediul Zeiței Iubirii.

Un dispozitiv magic

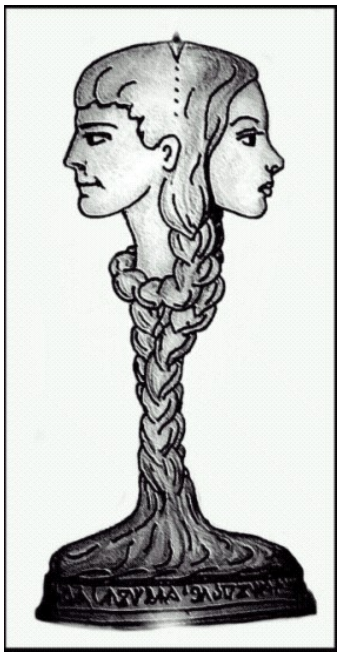

Care a fost „Figura” „Marelui Baphomet”, dacă urmăm spiritul creatorilor săi? Un aparat magic! Semnificația și funcția sa erau îndreptate către un timp îndepărtat din punctul de vedere al acelei vremuri: către tranziția de la secolul XX la secolul XXI, ca Noua Eră, Era Ulciorului cu Apă (numită în mod eronat, în cea mai mare parte, Era Vărsătorului). Era doar o formațiune relativ mică în cadrul Ordinului Cavalerilor Templieri, dedicată în întregime unor astfel de idei. Centrul tuturor acestora era Viena. În spatele tuturor acestora se afla un sistem de credințe mistico-cosmologice care este important de știut și de înțeles pentru tot ceea ce urmează.

Sistemul mistic/magic

Zeitatea supremă sunt forțele Masculin și Feminin, Ilu feminin și Ilu masculin. În contactul lor, amândoi devin Iluhe, puterea atotcreatoare fără nume. Prin urmare, nu există un singur Dumnezeu, conform concepției biblice. Printre Iluhe, însă, există multe ființe puternice ale Lumii de Dincolo; ființe luminoase, pe care strămoșii noștri le numeau zei, și demoni întunecați. În plus, există nenumărate alte ființe ale Lumii de Dincolo, care uneori au mai multă sau mai puțină influență asupra lumii pământești. Această lume de aici nu este „lumea adevărată” - căci aceasta se află în viața de apoi - ci este, ca să spunem așa, una provizorie, de care noi, care suntem cu toții mici îngeri căzuți, avem nevoie pentru prima noastră

reîntrupare. După ce murim, ne reîntrupăm în lumi de dincolo. Corpul astral, corpul nostru interior etern, rămâne întotdeauna modelul pentru forma noastră. Diferențele dintre masculin și feminin sunt de natură fundamentală. Bărbatul și femeia sunt plini de diferite forțe divine, fie Ilu masculin, fie Ilu feminin.

Cea mai importantă zeitate dintre Iluhe este zeița iubirii (Venus, Afrodita, Ishtar, Freyja, Aramati, Inanna etc.), deoarece numai prin intermediul ei cele două elemente primordiale se pot uni și deveni creative (de unde și componentele sexual-magice).

Reprezentarea vieneză a lui Baphomet, care are deja modele în Mesopotamia antică, ar trebui să simbolizeze toate acestea. În același timp, este o instalație magică. Datorită dimensiunilor și proporțiilor foarte specifice, în ea ar trebui să fie animate două cristale încărcate cu vibrații Ilu. De asemenea, tăietura cristalelor joacă un rol, unul fiind potrivit pentru vibrațiile feminine, iar celălalt pentru cele masculine. Legătura revigorantă dintre aceste două poate fi creată de o tânără femeie singură prin părul ei lung, care acționează ca niște „coarde magice”. Această femeie își asumă astfel, cum ar spune, funcția de zeiță. Întrucât corpul astral feminin (spre deosebire de cel masculin) îmbrățișează părul pe o lungime mare, acesta acționează ca niște „antene” către tărâmul Zeiței. Planeta Venus, steaua zeiței iubirii, este poarta vibratorie către dincolo luminos. Termenul Einherier, care joacă un rol pentru partea masculină, provine din germanică, mitul din jurul lumii zorilor eterne, care formează un centru al mitului, provine însă din Roma. Împăratul Augustus, care a aderat la aceasta, a avut o amantă de origine pe jumătate germanică. Prin intermediul ei, acest concept germanic s-ar fi putut răspândi la Roma. Mitul spune că, în anumite cazuri, semizeii se pot încarna pe pământ, precum și personalități importante se pot renaște. Acest lucru necesită mai multe procese magice, care culminează întotdeauna cu o uniune a bărbatului și a femeii - în uniunea lui Iluhe în lumina zorilor eterne, razele zeiței atotcuprinzătoare a iubirii.

Mașină magică

„Figura” Marelui Baphomet trebuie înțeleasă ca o „mașină magică”. Prin intermediul ei, vibrații foarte specifice pot fi concentrate și puse în funcțiune. Dacă acest proces reușește, o rază emană din vârful capului dublu Baphometic, care se află în afinitate vibrațională cu „Ilum”, acel soare magic invizibil prin care forțele divine Ilu pătrund din viața de apoi în această lume (acest soare magic a fost uneori numit în mod eronat soarele negru, dar aceasta înseamnă doar că este invizibil pentru ochiul pământesc).

Așadar, atunci când acel aparat magic va intra în acțiune, oamenii de știință secreti dintre templieri credeau că puterea spiritului său se va răspândi pe întregul pământ și va da naștere unui nou imperiu într-o nouă eră.

Despre figura „Marelui Baphomet”

Așa-numitul „Mare Baphomet” trebuie să fi fost creat în jurul anului 1200, nici mai devreme, nici mult mai târziu. Este posibil să fi stat în Casa Ordinului Templierilor din Blutgasse, Viena, de la caz la caz, între 1225 și 1243, pentru care nu există dovezi directe din partea Ordinului, ci doar presupuneri din partea Inchiziției.

Personajul cu siguranță nu a fost niciodată permanent în aleea sângeroasă, dacă a fost vreodată. După cum s-a spus, nici măcar nu este sigur dacă a fost vreodată! (S-au format unele legende.) Cu siguranță, figura a fost amplasată temporar într-un loc secret lângă Klosterneuburgul de astăzi sau astăzi între limitele orașului Viena și Klosterneuburg (pe atunci, desigur, totul era încă diferit). A existat o clădire aparținând ordinului, care a dispărut complet, astăzi există doar un parc de mașini la mâna a doua, sau cel puțin așa a fost o vreme. Dar probabil că nu a fost acel loc secret, trebuie să fi fost mai aproape de Viena. Era strict secret chiar și atunci, nimeni nu mai știe.

Figura avea o înălțime de aproximativ 1,25m (fără baza de lemn). Prin urmare, capetele erau în mărime naturală. Se spune că fața masculină semăna cu cea a împăratului Augustus (era și fără barbă deasă, așa cum arată reprezentările mai vechi), fața feminină era cea a unei femei de vreo douăzeci de ani. Spre deosebire de reprezentările ulterioare cu două împletituri, exista o împletitură care începea din partea stângă a capului femeii, se înfășura în jurul gâtului (practic, al bărbatului) și apoi cobora pe toată grosimea gâtului. Așadar, figura probabil părea mai masivă decât reprezentările cunoscute. Capătul împletiturii diverge. Această figură este realizată complet din aur. Sub capătul divergent al împletiturii se află o bază de lemn, arcuită în partea de sus și octogonală în partea de jos. Aceasta este din nou decorată cu aur și, de asemenea, cu pietre prețioase, în special cu carneol (poate exclusiv, deoarece nu se știe nimic despre alte pietre, dar este probabil să fi fost folosite și alte pietre prețioase valoroase, perle etc. din prada cruciadelor). Înălțimea bazei nu este cunoscută cu exactitate, dar este posibil să fi fost relativ mare. Pe piedestal exista un sertar, în care se afla vârful unei codițe de femeie, pe care urma să fie depozitat cristalul inferior (prin urmare, nu putea fi prea mare). În partea de sus a capului dublu se afla o deschidere pentru piatra superioară, care putea fi văzută doar de sus. De sus în jos, o gaură trecea prin cap și

împletitură, dar era foarte subțire, doar aproximativ o jumătate de inch (aproximativ 6 mm, convertite în vechile măsurători în inch).

Prin urmare, figurina era solidă. Probabil consta dintr-o cochilie groasă de aur sudată în două jumătăți în jurul unui miez de lemn. Aceasta este doar o presupunere, unii cred că era făcută din aur masiv (activele ar fi trebuit să fie acolo).

Figurina a fost cu siguranță realizată în zona Vienei. Se spune că unele detalii au fost realizate de un meșteșugar din Augsburg sau din Augsburg. Această figurină nu era o operă templieră „oficială", ci aparținea ramurii din sudul Germaniei/Austriei/nordul Italiei a ordinului Augsburg-Viena-Genova.

Piatra inferioară „Garil" (Graal) este clarificată, provine din posesiunea regelui Nabucodonosor al II-lea al Babilonului, despre care se spune că a urmărit-o până la Sargon I (aceasta este presupunerea). Dacă piatra superioară este „Piatra Neagră" din Untersberg este o presupunere. Împotriva acesteia se opune că figura a fost cu siguranță realizată înainte de 1226. Mitema, însă, ar fi putut fi puțin mai veche (posibil chiar de origine asiriană; gândiți-vă la apariția lui Isais la ruinele Ninivei, unde Hubertus a văzut-o pentru prima dată și a primit instrucțiuni). Deci, acest punct este neclar. Cu toate acestea, forma orificiului de admisie din capul dublu s-ar potrivi destul de bine. De asemenea, reprezentările cu jumătatea ascuțită a pietrei ieșind în vârf s-ar potrivi exact. Predarea de către o ființă feminină (Isais) se potrivește, de asemenea, deoarece este cristalul „feminin", în timp ce cel inferior, „masculin", se referă la un rege.

Urmele figurinei se pierd în anii 1243/44. Ultimele informații despre ea provin de la Inchiziție, unde se presupune că a fost dusă la Berlin. Cvasi-intern, nu există indicii în acest sens. Ulterior, însă, s-a presupus în general că figura fusese dusă la Berlin. După cum am spus, nu există dovezi directe pentru această presupunere larg răspândită. La fel și în cazul Blutgasse. Intern, se poate spune cu siguranță doar că figura se afla undeva (conform locației de astăzi) Viena și Klosterneuburg și probabil că se presupunea că a rămas acolo, cel puțin inițial. Dacă se dorește specularea, și Genova ar fi pusă sub semnul întrebării ca „loc de evadare", iar dacă acest lucru ar fi adevărat, mai târziu Murano, lângă Veneția, un refugiu al Bucintoro-lor (vezi și despre asta).

Genova a devenit un punct central deoarece numeroși copii germani blocați în urma uneia dintre Cruciadele Copiilor au rămas acolo și au fost primiți de familiile locale Adels, iar axa germano-italiană era, prin urmare, foarte apropiată. Dar, din nou, nu există nicio mărturie internă care să ateste că personajul și-a părăsit vreodată locul de origine!

În plus, trebuie spus că titlul „Marele Baphomet" provine din vremuri mai recente, în timp ce inițial se vorbea mereu despre „Figura" (FIGURA) și aceasta nu exista în cadrul Ordinului Templier oficial. Probabil că și „Cavalerii Pietrei Negre" nu aveau nimic sau doar indirect de-a face cu

acesta sau într-o poziție subordonată (posibil ca gardieni ai pietrei superioare sau similar). Există indicii că a existat o femeie care se afla în principal la Viena, dar provenea din Genova, care a condus toate acestea. O astfel de femeie este menționată de mai multe ori pe plan intern. Este important de știut că Ordinul Templului nu era foarte puternic în Italia și, prin urmare, era greu controlat din Villeneve du Temple din Paris, unde erezia a prevalat până la sfârșit, dar creștinismul a prevalat într-o oarecare măsură, în timp ce pe axa Augsburg-Viena-Genova era venerată „Zeița”, care poate fi clar echivalată cu Venus romană și Ishtar babiloniană.

Până aici, așadar, aceste întrebări pot primi răspuns în acest moment. Întrebarea despre valoarea materială a figurinei este probabil clară: era foarte mare. Prin urmare, trebuie luat în considerare și faptul că ar fi putut fi găsită în decursul timpului și distrusă de dragul valorii sale materiale.

Singurul lucru în mare parte cert despre Blutgasse din Viena este pictura murală în mărime naturală a zeiței, cu părul întins ca niște aripi. Mărturia provine doar de la Inchiziție, dar este credibilă. Pe plan intern, nu s-a transmis nimic despre această reprezentare din Blutgasse - așa cum este în general cazul casei din Blutgasse, nu a dat niciun semn că nu era o casă spirituală, ci un Kontor! Reprezentarea zeiței în această formă este însă atestată de mai multe ori și foarte sigur.

Animarea „Figurii” marelui Baphomet

Figura

Aceasta trebuie pregătită astfel încât atât baza, cât și capul dublu să poată fi atinse fără dificultate. Înălțimea figurinei este de 127 cm, de la vârful capului dublu până la începutul bazei. Gaura rotundă verticală cu un diametru de 0,6 cm se întinde de-a lungul întregii lungimi, prin capul dublu, împletitura femeii și capătul împletiturii divergente. La mijlocul capului dublu există o adâncitură pătrată care se subțiază spre jos; adâncimea este de 7,3 cm, lățimea marginii în partea de sus este de 5,2 cm. Aceasta este adâncitura pentru piatra/cristalul superior, „Ilua” feminin, al cărui vârf inferior se extinde apoi în începutul găurii, în timp ce vârful superior este orientat spre cer. Piatra/cristalul inferior, „Garil” masculin, se află plat în partea de jos și atinge orificiul de admisie al găurii inferioare. Nu există descrieri exacte despre bază. Este emisferică și atașată în partea de jos de o bază octogonală. Capătul deschis, în formă de coadă de porc, se extinde peste partea superioară, emisferică a bazei. Există un sertar în acest soclu.

Mireasa

Ar trebui să fie o femeie frumoasă și demnă, cu vârsta cuprinsă între 17 și 27 de ani. Are nevoie de un păr deosebit de des, bogat și, în același timp, cât mai neted, de cel puțin 85 cm lungime. Pentru actul de înviorare a figurii, acesta trebuie să aibă exact 3 coți magici (babilonieni) plus lățimea unui deget, adică o lungime de aproximativ 79 cm, măsurată de la capătul cărării de la mijlocul capului până la vârfuri; lungimea trebuie să fie complet uniformă. La această măsurătoare, vârfurile părului sunt tăiate ritualic la începutul procesului. Întrucât nu trebuie să fie cu niciun milimetru mai scurte de 79 cm, astfel încât figura să poată fi înviorată, dar poate fi puțin mai lungă, se prevede o măsură de siguranță de aproximativ 81 până la 82 cm, dar nu mai mult. Vârfurile care cad sunt apoi plasate în bază; este suficient ca aceste fragmente să măsoare aproximativ 3 cm, dacă sunt mai multe, intră totul. Apoi, mireasa este încoronată. Coroana are forma unei diademe, constă din frunze de laur aurii de aproximativ 1:2, atașate de un cerc de argint. Cercul este echivalentul unei bentițe de păr plasate pe cap și care se extinde în fața urechilor pe ambele părți, unde bijuteriile din argint se lărgesc pentru a oferi o prindere fermă. În partea de sus, cercul de argint are două accesorii semicirculare orientate spre spate, care sunt împinse în păr la dreapta și la stânga cărării din mijloc.

Renașterea

Apoi, părul miresei este ridicat în două jumătăți egale în fața umerilor și pieptănat din nou neted. Mai întâi, i se înmânează piatra/cristalul inferior, masculin. Îl împinge vertical în vârfurile părului, astfel încât să dispară complet în el. În acest fel, îl ține cu mâna stângă. Apoi i se oferă piatra/cristalul superior, feminin. Îl împinge vertical între sâni în păr, astfel încât și acesta să fie complet acoperit de aceștia. În acest fel, îl ține cu mâna dreaptă. În acest fel, mireasa rămâne până când vibrațiile curg pe deplin, ceea ce va dura câteva minute. Apoi, din creștetul capului și, de asemenea, din vârfurile părului, începe o strălucire de culoare roșu aprins. Câteva momente mai târziu, o strălucire roșiatică, ușor nuanțată cu violet, îi cuprinde întregul păr (care este de acum înainte invulnerabil, așa cum este și ea în general). Curând, strălucirea roșiatică de la creștet și vârfurile părului miresei capătă o culoare violetă. Această strălucire învăluie apoi întreaga mireasă pentru câteva momente și apoi se deplasează spre interior prin vârfurile părului de jos, înainte de a înceta. Acum, cele două pietre/cristale sunt plasate la locurile lor în figură. După câteva momente, partea superioară vizibilă a pietrei/cristalului de pe capul dublu începe să strălucească, imediat după care emite raza afină Ilu.

Căsătoria magică a miresei cu alesul are loc în noaptea următoare (simbolul Baphomet este un semn sexual-magic). Reprezentarea din

povestea „Mireasa lui Baphomet” este cu siguranță foarte aproape de adevăr.

Urme apocrife

În jurul locului unde se află „Figura” de aur a Marelui Baphomet s-au format de-a lungul timpului diverse zvonuri și legende, care au puține probabilități în sine. Cu toate acestea, pentru a fi complete, ar trebui discutate.

Berlin-Tempelhof

Cel mai răspândit dintre aceste zvonuri a fost că figurina fusese dusă la Tempelhof (Berlin) și ascunsă într-un templu subteran. Probabilitatea ca acesta să fi fost cazul pare extrem de mică. Trebuie doar să ne imaginăm riscurile pe care le-ar fi implicat transportul acestui altar pe o distanță atât de lungă la acea vreme. Cu toate acestea, nimeni altul decât Heinrich Schliemann a avut ideea de a căuta „Figura” Baphomet în zona Tempelhof.

Misteriosul complex subteran de temple ar fi putut fi de fapt creat la mijlocul secolului al XIII-lea. Astfel, probabil, cele două așa-numite „Revelațiile templiere” au jucat un rol. Fără îndoială, „Secția științifică secretă” a Ordinului era convinsă că acest loc va câștiga importanță în viitor (ceea ce s-a întâmplat și cel puțin parțial). Așadar, Ordinul a creat, fără îndoială, un refugiu secret în zona actualului Berlin-Tempelhof, care era destinat să găzduiască sanctuare speciale. Se spune că chiar și naziștii l-au căutat - la fel de în zadar ca toți ceilalți care au încercat. Se poate presupune că templul subteran a fost îngropat chiar de Cavalerii Templieri și, prin urmare, a devenit imposibil de găsit. Un ascunzător potrivit ar fi fost disponibil în jurul anului 1243 în Tempelhof - dacă ar fi fost posibil să se aducă „Figura” acolo din Viena.

Murano

O altă legendă spune că statuia a fost dusă prin Genova pe insula Murano, lângă Veneția. Cartierul templier din Genova, care fusese întotdeauna discret, trebuie să fi existat relativ necontestat, deși neoficial, până la mijlocul secolului al XIII-lea. Și aici, însă, se pune problema transportului. Dacă ar fi fost posibil să se aducă statuia la Genova și să se ascundă în siguranță acolo, este de conceput că adepții secreți ai frăției ar fi putut reuși ulterior să o aducă la Murano, unde a existat o posesiune a societății secrete Bucintoro până în secolul al XVIII-lea. Acest ordin secret, care fără îndoială avea relații directe cu moștenitorii templierilor, trebuie să fi reușit să câștige o influență considerabilă în Republica Veneția, care a

ajuns mai târziu chiar și la unele curți germane (de asemenea, romanul neterminat „Der Geisterseher” al lui Friedrich v. Schiller atinge acest subiect).

Austria Inferioară

Cea mai probabilă afirmație este că „Figura” a fost dusă într-un loc secret în ceea ce este acum Austria Inferioară. Acest lucru pare cel mai probabil să se datoreze rutei de transport relativ favorabile. Nu este posibil să se spună în ce loc ar fi putut fi acesta. S-au făcut multe speculații despre acest lucru. Cu siguranță nu s-ar căuta într-un loc unde templierii își aveau deja posesiunile la acea vreme, ci ar trebui să pornească dintr-un loc deosebit de discret, poate dintr-o clădire care a încetat de mult să existe sau peste ale cărei fundații a fost ridicată o altă clădire între timp.

În Alsacia

O altă legendă spune că figurina a fost dusă într-o mică așezare templieră din Alsacia. Această variantă pare deosebit de improbabilă, deoarece în Franța apropiată (Alsacia nu aparținea Franței la acea vreme) și în întreaga Europă Occidentală, persecuția templierilor a fost masivă. Deja drumul până acolo ar fi fost plin de riscuri, iar o fostă așezare templieră ar fi fost cu siguranță cel mai nepotrivit loc.

Logica generală sugerează că figura valoroasă a fost găsită de cineva la un moment dat și vândută pentru valoarea sa materială. Însă multe comori au supraviețuit secolelor și mileniilor într-un loc ascuns - deci acest lucru ar fi posibil și pentru „Marele Baphomet”. În cele din urmă, nu se poate exclude complet faptul că figura ar fi putut fi mai mult sau mai puțin sub grija unei organizații secrete de patrimoniu templier în tot acest timp; ceva similar cu ceea ce se presupune în povestea „Mireasa lui Baphomet”. Apoi „Figura” ar exista și astăzi, dar niciun străin nu ar găsi-o. Totuși, dintre toate posibilitățile, aceasta este probabil cea mai fantastică.

Despre narațiunea cheie

„Mireasa lui Baphomet”

În 1983, o vieneză pe nume Agnes, pe atunci în vârstă de 19 ani, a avut o experiență ciudată. A notat-o într-un jurnal, în măsura în care o privea direct și era ușor de gestionat pentru ea. Mai târziu, a adăugat suplimente, parțial ceea ce auzise înaintea Lydiei, care era temporar nebună, și parțial rezultatele cercetărilor sale personale asupra contextului istoric. Agnes este o femeie calmă, nu predispusă la fantasme. Cu atât mai mult a fost

impresionată de evenimentele din acea vreme. Tabloul cu „Baphomet” a fost de fapt pictat, pictorul (care nu era sora lui Agnes, ci o prietenă) a înnebunit de fapt, a avut loc și un atac fizic împotriva lui Agnes, care a determinat-o să părăsească Viena (acum locuiește lângă Düsseldorf, este fericită, căsătorită și mamă a mai multor copii). Abia în decembrie 1997 a fost scrisă o versiune autentică a poveștii sub titlul „Mireasa lui Baphomet”.

Povestea, scrisă sub titlul „Mireasa lui Baphomet”, se bazează pe textele consemnate de Agnes, dar a fost și dezvoltată dramaturgic. Cu toate acestea, merită citită această poveste de către cei interesați; este probabil singura sursă care poate oferi o perspectivă reală asupra contextului mitic al Marelui Baphomet al Ordinului Templierilor și a ideilor și scopurilor asociate acestuia.

Această poveste, care poate fi comandată sub formă de scenariu, se situează astfel între fantezie și realitate. Realitatea este jurnalul lui Agnes S.-N., pe care se bazează în principal povestea, precum și descrierea apariției acelei tinere frumoase, în care zi nimic nu s-a schimbat. Locațiile menționate sunt corecte. Cu toate acestea, studioul pictorului se afla într-o altă alee din centrul Vienei. În ceea ce privește această locație, povestea își ia o libertate, deoarece chiar acel loc, Wiener Blutgasse, referitor la Ordinul Cavalerilor Templieri, este din nou istoric. De altfel, este cert că acolo s-au parcurs căi foarte independente chiar înainte de destrămarea ordinului. Fundaluri reale au și miturile, despre care este vorba, precum și multe detalii. Aceasta se referă, de exemplu, la legenda despre „marele Baphomet”, care nu este scos din văzduh, „lumea zorilor eterne”, tărâmul zeiței Venus, în care credea împăratul Augustus, joacă un rol important. Legătura tuturor acestora cu Untersberg este, de asemenea, adevărată. Lângă Salzburg. Descrierile magiei luminoase, importanța părului lung al femeilor, precum și componenta cvasi-sexuală magică implicită sunt cu siguranță corecte. Din perspectiva lui Agnes, toate aspectele magice sunt descrise corect și pe baze solide.

În ceea ce privește atacurile de magie neagră, însă, situațiile neprevăzute au fost reconstituite cu ajutorul unor surse străine. Organizațiile aflate în conflict sunt, de asemenea, inventate, ceea ce nu înseamnă neapărat că acestea ar putea să nu existe. Per total, însă, există probabil mai mult adevăr decât ficțiune în această poveste - în special în ceea ce privește detaliile spiritual-magice.

ANEXA 3

Untersberg

Aproape niciun munte din provincia Salzburg nu i-a atras pe oamenii secolelor trecute la fel de mult ca muntele local aparent abrupt al locuitorilor din Salzburg, Untersberg. Încă din vremea triburilor germanice, vârfurile sale erau considerate a fi reședința zeilor, iar mai târziu se credea că în ele locuiau împărați și creaturi mitice. Din aproximativ patru sute de peșteri, doar aproximativ 140-150 au fost explorate cel puțin parțial. Cele mai faimoase peșteri sunt Kolowrathöhle, cu o lungime de 15 km, și Schellenberger Eishöhle. Mittagsscharte (1800 m) este izbitor de vizibil și separă Berechtesgadener Hochtrohn (stânga) și Salzburger Hochthron (dreapta).

Untersberg

Vale de la Mittagsscharte la Marktschellenberg

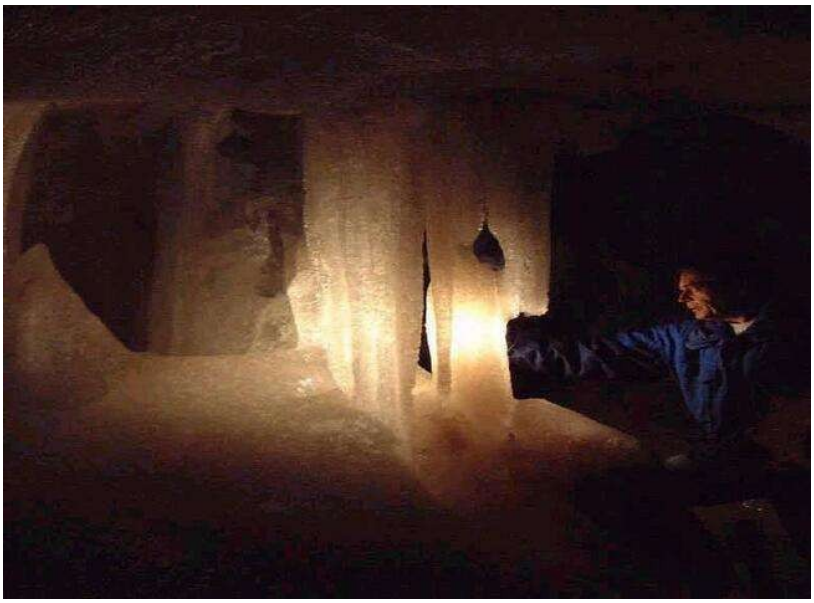

În peștera de gheață Schellenberg

Nenumărate legende, povești și obiceiuri
se împletesc în jurul „muntelui miraculos”.

Legendele Untersbergului

Untersberg sau Wunderberg se află la o mică milă germană de orașul Salzburg, pe mușchiul fără pământ, unde se spune că s-a aflat în vremuri străvechi capitala Helfenburg. Este complet golit în interior, cu palate, biserici, mănăstiri, grădini, izvoare de aur și argint. Omuleții păstrează comorile și adesea rătăcesc la miezul nopții în orașul Salzburg pentru a ține slujbe în biserica catedrală de acolo.

Împăratul Karl în Untersberg

În muntele minunilor stă, alături de alți domni princiari și nobili, împăratul Carol, cu o coroană de aur pe cap și sceptrul în mână. A fost încântat de marele câmp Walser și și-a păstrat încă forma așa cum o avea în lumea temporală. Barba sa este gri și crescută mult și acoperă în întregime pieptul auriu al veșmintelor sale. În zilele de sărbătoare și de onoare, barba este împărțită în două părți, una întinsă pe partea dreaptă, cealaltă pe partea stângă, împletită cu un prețios cordon de perle. Împăratul are o față ascuțită și profundă și se arată prietenos și comunitar față de toți supușii săi, care se plimbă cu el încoace și încolo pe o pajiște frumoasă. De ce este acolo și ce face, nimeni nu știe și este scris în misterele lui Dumnezeu. Franz Sartori spune că împăratul Carol al V-lea, dar, după alții, Frederic, stă la o masă în jurul căreia barba îi crescuse deja de mai mult de două ori. De îndată ce barba va ajunge la ultimul colț al mesei pentru a treia oară, va veni ultima vreme a acestei lumi. Anticristul apare, are loc o bătălie pe câmpiile din Wals, trâmbițele îngerilor sună și Ziua de Apoi a început.

Femeile sălbatice din Untersberge

Locuitorii și fermierii din Grödich au afirmat că pe atunci (în jurul anului 1753) femeile sălbatice din Wunderberg ieșeau adesea la băieții și fetele care păștеau vitele în groapa din Glanegg și le dădeau pâine de mâncare. De mai multe ori femeile sălbatice veneau la tăierea spicelor. Coborau dimineața devreme, iar seara, când ceilalți oameni plecaseră acasă pentru ziua respectivă, se întorceau din nou în Wunderberg fără să ia masa de seară cu ele. Odată s-a întâmplat ca lângă acest munte ca un băiețel să stea pe un cal pe care tatăl său îl înhămase pentru arat. Atunci femeile sălbatice au ieșit din munte și au vrut să-l ia pe băiat cu forța. Dar tatăl, care era deja familiarizat cu misterele și evenimentele acelui munte, s-a repezit la femei fără teamă și l-a luat pe băiat din mâinile lor, spunând: „De ce vă face plăcere să ieșiți atât de des și acum chiar să-l luați pe băiatul meu? Ce veți face cu el?” Femeile sălbatice au răspuns: „Va avea mai multă grijă de noi și se va descurca mai bine cu noi decât acasă; băiatul ne va fi foarte drag, nu i

se va întâmpla nimic rău.” Dar tatăl nu și-a lăsat băiatul din mâini, iar femeile sălbatice au plecat plângând amarnic. Încă o dată, femeile sălbatice au ieșit din Muntele Miracol, care este lângă Moara cu Bile sau Orașul cu Bile, care este frumos situat pe dealul de lângă acest munte, și au luat cu ele un băiat, care păștea vitele. Acest băiat, care era bine cunoscut de toată lumea, a fost văzut de pădurari stând într-o rochie verde pe un stâlp al acestui munte mai bine de un an. A doua zi i-au luat pe părinții lui cu ei, dorind să-l caute pe munte, dar toți au mers în zadar, băiatul nu a mai reapărut.

S-a întâmplat de mai multe ori ca o femeie sălbatică din Wunderberg să meargă în satul Anif, care se află la o jumătate de oră distanță de munte. Acolo și-a făcut gropi și și-a așezat tabere în pământ. Avea părul foarte lung și frumos, care îi ajungea aproape până la tălpi. Un fermier din sat vedea adesea această femeie venind și plecând și se îndrăgosti de ea, în principal datorită frumuseții părului ei. Nu a putut rezista tentației de a merge la ea, a privit-o cu plăcere și, în cele din urmă, în simplitatea sa, s-a întins cu ea în patul ei fără timiditate. Un lucru nu spunea nimic altuia, cu atât mai puțin că făcuse ceva necuvenit. Dar în a doua noapte, femeia sălbatică l-a întrebat pe țăran dacă nu are o soție a lui. Dar țăranul și-a renegat soția și a spus nu. Soția, însă, s-a gândit mult unde se află. Ea, însă, era foarte preocupată de unde va merge soțul ei seara și unde va dormi noaptea. Prin urmare, a mers după el târziu în noapte și l-a întâlnit pe câmp dormind lângă femeia sălbatică. „O, păzește-ți Doamne”, i-a spus ea femeii sălbatice, „părul tău blond! Ce faceți împreună?” Cu aceste cuvinte, soția fermierului s-a îndepărtat de ei, iar fermierul s-a speriat foarte tare. Dar femeia sălbatică l-a mustrat pe țăran pentru negarea lui necredincioasă și i-a spus: „Dacă soția ta ar fi manifestat ură și mânie rea împotriva mea, ai fi acum nefericit și n-ai mai veni din acest loc; dar pentru că soția ta nu a fost rea, iubește-o de acum înainte și trăiește cu credință cu ea și nu mai îndrăzni să vii pe aici, căci este scris: «Fiecare bărbat să trăiască cu credință cu soția sa», deși puterea acestei porunci va intra într-o zi într-un mare declin și, odată cu ea, toată prosperitatea vremelnică a soțului și soției. Ia acest pantof de aur de la mine și pleacă și nu mai căuta.”

Nisip auriu pe Untersberg

În 1753, un servitor fără un ban pe nume Paul Mayr, care lucra pentru gospodarul din St. Zeno, a urcat muntele. Când ajunsese aproape la jumătatea înălțimii, nu departe de Brunnental, a ajuns la o stâncă de piatră, sub care se afla o grămadă de nisip. Deoarece auzise multe lucruri și nu se îndoia că era nisip auriu, și-a umplut toate buzunarele cu el și era pe punctul de a se întoarce acasă de bucurie; dar în acel moment un bărbat străin i-a stat în față și l-a întrebat: „Ce cari?” Servitorul nu a știut să

răspundă de frică, dar bărbatul străin l-a apucat, i-a golit buzunarele și i-a spus: „Acum nu te mai întoarce niciodată pe calea veche, ci pe alta, și dacă te mai lași văzut aici, nu vei scăpa cu viață.” Bunul servitor s-a dus acasă, dar aurul l-a ispitit atât de mult încât s-a hotărât să caute din nou nisipul și a luat cu el un calf bun. Dar totul a fost în zadar și locul nu a mai putut fi găsit niciodată.

Altă dată, un tâmplar întârzia pe munte și a trebuit să petreacă noaptea într-o peșteră. Într-o altă zi, a ajuns la o stâncă stâncoasă, de pe care se prelingea un nisip auriu, strălucitor și greu. Dar, cum nu avea ham la el, s-a urcat într-o altă zi și a pus micul borcan sub el. Și în timp ce pleca cu borcanul plin, a văzut o ușă deschisă nu departe de acest loc, prin care s-a uitat, și atunci i s-a părut firesc să vadă în munte și în el o lume specială, cu o lumină naturală cum avem noi. Dar ușa a rămas deschisă abia un minut; când s-a trântit, a răsunat în munte ca într-un mare ulcior de vin. El a putut întotdeauna să care acest borcan plin la el acasă, dar după moartea sa nu a mai fost nicio binecuvântare în aur. Nimeni nu a mai văzut acea ușă în timpul care a urmat.

Giganți din Untersberg

Bătrânii din satul Feldkirchen, la două ore de Salzburg, au povestit în 1645 că, pe vremea când erau încă băieți nevinovați, au văzut uriași coborând de pe Muntele Miracolului, rezemați de biserica parohială din Grödich, care se află lângă acest munte, vorbind acolo cu bărbații și femeile, îndemnându-i să trăiască o viață creștină și să-și disciplineze bine copiii, astfel încât să scape de nenorocirea iminentă. Atunci uriașii s-ar fi întors la muntele lor minunat. Locuitorii din Grödich erau adesea îndemnați de uriași să se protejeze de nenorocirea meritată, ducând o viață dreaptă.

ANEXA 4

Addendum de la un cititor la „Nu toate OZN-urile erau rotunde”

DM-1 a fost un **planor experimental** pentru proiectul Lippisch 13a, conceput ca un avion de vânătoare supersonic. D = Darmstadt, M = München. În timp ce P13a (precum și variantele P12 și P13b) nu a depășit stadiul de proiectare inițială, DM-1 a fost construit ca **planor experimental din lemn,** testat în tunelul aerodinamic, **dar niciodată testat în zbor.** Deoarece aeronava **nu avea propulsie proprie**, a fost planificată o remorcare piggyback cu ancorare în trei puncte de către un motor Siebel Si 204 A cu două motoare. DM-1 urma să fie remorcat la o anumită altitudine, acolo să fie eliberat și să atingă viteze mari în zbor înclinat pe orbită (viteza calculată: 560 km/h). Presupusele mostre care ar fi trebuit să atingă 1360 km/h nu le consider credibile. Cu toate acestea, testele de zbor nu au avut niciodată loc în acest fel, darămite un zbor cu motoare rachetă sau statoreactoare. Chiar și americanii, care doreau să continue testele după război (DM-1 a fost finalizat doar sub conducerea lor), s-au abținut să facă acest lucru. Fotografiile care înfățișează DM-1 în zbor sunt fotografii de propagandă americană. DM-1 a fost adus pe 9 noiembrie 1945 în Virginia, SUA, la Laboratorul Memorial Langley, unde membrii echipei Amis au efectuat numeroase teste în tunelul aerodinamic în forma originală și numeroase modificări ale DM-1.

Se spune că DM-1 se află încă într-un depozit de la Muzeul Național al Aerului și Spațiului (NASM).

Tehnologia Vril

Experienţe tehnice
Armarea discurilor zburătoare
-
detalii suplimentare

Următoarele note sunt destinate ca un supliment la „Proiectul Vril”.

Bătălia finală pentru Pământ?

de Norbert Jürgen-Ratthofer

TEMPELHOF
Postfach 32
A-1042 Wien

SOCIETAS
TEMPLI
MARCIONI

Adnotare:

Textul disponibil aici, „Demnächst Endkampf am die Erde?”, este conceput ca o mică completare actuală a lucrării deja publicate „Das Vril-Projekt” a comunității de autori Ralf Ettl și Norbert Jürgen Ratthofer.

MARTE – LUNĂ

- urme ciudate pe planeta noastră vecină și pe satelitul Pământului -

Urmează „Bătălia finală pentru Pământ”?!

Sâmbătă, 2 septembrie 1995, un purtător de cuvânt a explicat la „ORF 1”, prima emisiune a televiziunii austriece, la ora 19:22 în cadrul programului „Wissenschaft aktuell”, că NASA a renunțat în sfârșit la sonda americană marțiană „Observer”, după ce pe 24 august 1995, „Observer” a întrerupt brusc contactul radio cu stația terestră NASA de lângă Marte. De atunci, nu există nicio posibilitate de a afla ce s-a întâmplat cu „Observer” sau chiar dacă acesta mai există! Dar deja în 1989 s-a întâmplat ceva similar cu sonda sovietică „Phobos 2” de lângă Marte, așa cum s-a întâmplat cu sonda americană în august 1995. Înainte ca „Phobos 2” să poată ateriza pe mica lună marțiană Phobos, după ce sonda trimisese deja câteva fotografii de pe Marte pe Pământ, aflată pe orbita planetei, contactul radio cu aceasta s-a întrerupt definitiv din motive care nu au fost niciodată explicate.

Pe 24 sonda americană de pe Marte „Observer”, care s-a „pierdut” pe 24 august 1995, trebuia să exploreze, printre altele, așa-numita „față marțiană”, sculptura unei fețe umane de mărimea unui munte, vizibilă doar din spațiu, care a fost clar clasificată drept artificială după o verificare computerizată, a cărei origine artificială este până acum negată de NASA, precum și „piramidele marțiene” din vecinătatea sa, despre care orice persoană pe jumătate sănătoasă la minte ar trebui să recunoască faptul că nu ar fi putut fi create în mod natural. „Explicația” prezentată aici de NASA și de diverși „oameni de știință de la școală”, conform căreia acestea sunt probabil „conuri vulcanice”, nu poate fi considerată decât o glumă proastă, cu excepția cazului în care acești ciudați „giganți mentali” consideră și piramidele egiptene drept „conuri vulcanice”, deoarece cel puțin unele dintre aceste piramide marțiene sunt la exterior omologul exact mărit de câteva ori al piramidei egiptene Cheops; a unei ruine a piramidei marțiene se poate recunoaște din nou un interior exact dreptunghiular, ceea ce dovedește probabil, în cel mai bun caz, originea pur artificială a piramidelor marțiene, deoarece nu numai vulcani în formă de piramidă exact geometric dreptunghiulară, ci și cratere vulcanice la fel de exact geometric dreptunghiulare pur și simplu nu există! Dar și formațiuni stâncoase mult mai mari, de pe întinderea unui lanț muntos, cu structuri la fel de exact dreptunghiulare, care arată ca zidurile de fundație ale unei metropole de pe Titan, să presupunem măcar că este vorba aici de ruinele unui fost oraș mare de pe Marte. Acest lucru trebuie să-i fi usturat atât de tare chiar și pe

oamenii de știință de la NASA, încât au botezat acest „lanț muntos”, chiar dacă oficial și doar ironic, „orașul Inca” (Inkacity). Însă până acum nu doar formațiuni titanice, evident artificiale, de pe Marte au fost fotografiate de sondele americane de pe Marte în anii șaptezeci, iar imaginile au fost apoi transmise prin radio către Pământ, ci și unele foarte mici. La doar câteva zile după ce sonda „Viking 1” a aterizat pe Marte în iulie 1976, aceasta a transmis o fotografie a suprafeței sale către Pământ, pe care era clar vizibil un bolovan cu un „B”, un „G” sau un „8” gravat sau pictat. Desigur, explicația oficială a „geologilor”, pe care au dat-o ca și cum ar fi fost trasă dintr-un pistol, a fost următoarea: „Este rezultatul unei umbre naturale care cade pe suprafața rocii erodate”.

Pe suprafața planetei Marte există și astăzi rămășițe clar recognoscibile și inconfundabile, precum și în mare parte destul de enorme, ale unei superculturi umane cândva mărețe, care a fost asamblată din piese individuale transportate aici înainte de sfârșitul războiului într-o navă spațială îndepărtată, de formă cilindrică sau de trabuc, care a fost numită și nava mamă 1 Haunebu-II și 4 Vril-II ce putea transporta discuri de zbor spațiali. Probabil că „OZN-urile” Haunebu-II și Vril-1, fotografiate în timpul expedițiilor lunare americane, au ajuns pe Lună în acest fel, deoarece, mai ales în cazul discurilor Vril-1, este discutabil dacă raza lor de acțiune a fost suficient de mare pentru un zbor lunar. Toate discurile spațiale Haunebu și Vril, precum și „dispozitivul Andromeda”, care, la fel ca marea navă spațială Haunebu-III, ar fi putut fi construite doar ca o singură copie, aveau și încă au un fel de „acționare electromagnetică cu efect de antigrafitare”, pe care nimeni altcineva de pe Pământul nostru nu a fost capabil să-l reproducă (S).

Atât călătoria pe Marte a navei spațiale Haunebu-III, cât și staționarea navelor spațiale Haunebu-II, Vril-1 și Andromeda pe Pământ-Lună chiar înainte și după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, au avut ca scop exclusiv relativizarea pe Marte și pe Pământ a plantelor intacte de sub suprafețele celor două corpuri cerești, presupuse de conducerea bogată germană și existente atunci, și pregătirea sosirii unei „armade de crucișătoare spațiale de eliberare” în fața oamenilor extratereștri aflați la 68 de ani-lumină de Pământ, sistemul solar îndepărtat Aldebaran.

Faptul că SUA, în anii șaptezeci, a întrerupt brusc programul Apollo cu echipaj uman al NASA după câteva aselenizări și apoi a trimis mai mulți astronauți pe Lună, precum și după proiectul de aselenizare fără echipaj uman Viking, nicio operațiune marțiană de succes nu a mai putut fi demonstrată, ceea ce cu siguranță nu a fost o coincidență pură nici pentru sondele marțiene ale URSS, poate fi luată în considerare aici, alături de alte fleacuri, și cea care spune că probabil aici SUA și fosta URSS, între timp, inteligențe opuse cu puțină simpatie, poartă responsabilitatea pentru aceasta. Aceste inteligențe hărțuite de SUA și URSS cu expedițiile lor lunare și marțiene pe Luna Pământului și pe Marte sunt acum atât

echipajele navelor spațiale Reichs-Germane, cât și descendenții acestora care s-au stabilit pe aceste două corpuri cerești după 1945, precum și Aldebaran-ii care au sosit deja pe Lună și pe Marte cu câteva nave spațiale de recunoaștere ca avangardă a armatei lor de crucișătoare spațiale. Reichsdeutsche & Aldebaraner uniți de pe Lună și Marte au clarificat SUA și URSS-ul la început, pe Lună, fără îndoială, că sunt complet nedoriți aici. Când „principalii aliați”, SUA și URSS, au vrut să preia expedițiile cu echipaj uman pe Marte, precum întreprinderile lunare americane Apollo, cu primele sonde de aselenizare fără echipaj uman pe Marte, „marțienii” germani și aldebaranii au dezactivat pur și simplu toate sondele marțiene URSS și americane care au urmat în apropierea misiunii americane fără echipaj uman Viking. Până în prezent, nu se știe dacă sondele marțiene au fost doar ușor avariate în acest proces sau complet distruse. Pe tema „aldebaranilor”, următoarele sunt de interes:

Conform evaluării celor mai recente cunoștințe și informații primite până în prezent, fără „Proiectul Nava Spațială Vril-7” al Societății secrete germane Vril, un contact direct personal-fizic între pământeni și extratereștrii, dar încă pe deplin umani, aldebaranii probabil nu ar fi avut loc, cel puțin nu în acest secol. Mai presus de toate, însă, fără Proiectul Vril-7, cel mai probabil nu ar exista nave spațiale aldebarane care frecventează sistemul nostru Solar-Planetă-OZN de ani de zile, cel puțin unele dintre acestea fiind așa-numitele „OZN-uri” cunoscute. În contextul Proiectului german Vril-7 au fost create două nave spațiale diferite și cu succese diferite:

Vril 7

1) Vril-7, navă spațială interstelară cu rază lungă de acțiune, crucișător spațial ușor cu rază lungă de acțiune, - specificații tehnice supraviețuitoare, reconstruite și calculate:

Diametru = 45 de metri.

Înălţime =15 metri; compartimente pentru pilot și pasageri ale unei nave spațiale cu un singur etaj deasupra.

Propulsie = motor Y-7/ 0.

Diametru orizontal 58 m, cu levitator SM E-24 V. și clopot pivotant în Y reglabil, înălțime 140 cm, lățime 50 x 70 - 90 x 50 cm.

Control = Impulsul câmpului magnetic 4a.

Viteză = viteză maximă apropiată de cea a luminii = aproximativ 500.000 km/sec, într-un zbor spațial antigravitațional cosmic normal; 5 x viteza luminii = aprox. 900.000 km/sec, = efect superluminic triplu în zborul canalului dimensional superspațial.

Distanță = teoretic nelimitat, în practică maximul planificat a fost de 68 de ani-lumină = aprox. 640 trilioane km ($64x10^{13}$) = distanța până la Aldebaran în constelația Taurului cu câteva săptămâni la bord și 22,5 ani timp Pământ-Univers.

Armare = 4 x baterii triple Mk-108 = 4 suporturi de tun rotative, fiecare cu 5 mitraliere calibrul 5 la pachet

Cadenţă = ordine de tragere 660 de cartușe per Mk-108, 2 baterii triple Mk-108 pe partea superioară a navei spațiale, 2 baterii triple Mk-108 pe partea inferioară a navei spațiale, montarea temporară a unui KSK-Tun cu fascicul „Donar” de calibru 11 mm în stadiu experimental, într-o turelă blindată îngustă, în centru partea inferioară a navei spațiale ușor decalată într-o parte; telecomandă a tuturor armelor pe partea inferioară a navei spațiale.

Armură exterioară = Blindaj Victal dublu 1945/44, Blindaj Victal cu trei funduri 1944/45.

Echipaj = maximum aproximativ 14 bărbați, 2 bărbați la testul din ianuarie 1944.

Capacitate spațială = 100%.

Levitație continuă = probabil aproximativ 25 de minute, ca Haunebu-III.

Capacitate generală de îmbinare = zi și noapte independente de vreme.

Potrivit pentru utilizare de bază = Ianuarie 1944, zbor de testare pe canalul de primă dimensiune, cu câteva ore la bord și câteva luni timpul Pământului și al universului cu întoarcere în stare grav avariată, deoarece celula navei spațiale s-a dovedit a fi prea slab construită, după care Vril-7, după o revizie generală cu întărirea celulei și carenaje suplimentare, a fost folosită doar pentru transporturi secrete pe Pământ până când a fost predată SS în aprilie 1945. Atât în ceea ce privește designul, cât și propulsia, Vril-7 a fost doar o versiune mult mărită a Vril-1, dar dacă Vril-1 a devenit și este necunoscut cât de capabilă era călătoria prin canale dimensionale.

2) „Vril-Odin”, navă spațială interstelară cu rază lungă de acțiune, crucișător spațial ușor cu rază lungă de acțiune, - date tehnice supraviețuitoare, reconstruite și calculate:

Diametru = 45 de metri.

Înălţime = 22,50 metri; compartiment pilot și pasageri pentru nava spațială cu două etaje, deasupra.

Opțiunea de propulsie A = ca în Vril-7:
Motor Y-7/0, diametru orizontal 58 m, cu levitator SM E-24 V. și clopot pivotant în Y reglabil, înălțime 140 cm. Lățime 50 x 70 - 90 x 50 cm.

Control = Generator de impulsuri de câmp magnetic 4a.

Propulsie B a sistemului de acționare și control = Y-7/ 0-Vril-7 și Thule-Tachyonator-7c-Haunebu-H acționează sub forma unei recombinări avansate, ambele fără piese mobile și, prin urmare, fără uzură.

Viteză = viteză maximă apropiată de cea a luminii = aproximativ 300 000 km/sec, în zborul spațial antigravitațional cosmic normal,
3 x viteza luminii = aprox. 900.000 km/sec, efect superluminic triplu în zborul unui canal dimensional superspațial.

Distanță = teoretic nelimitat, în practică maximul planificat a fost de 68 de ani-lumină = aprox. 640 trilioane de km = ($64x10^{13}$) km = distanța până la Aldebaran din constelația Taurului, cu câteva săptămâni la bord și 22,5 ani timp de universul Pământului.

Armare = 1 turelă blindată tip dom a rachetei Haunebu-II cu tun cu fascicul KSK „Donar” (Donar KSK HIV) de calibru Vril-7, 11 mm în partea superioară a navei spațiale, în centru, pe celula pilot a navei spațiale; 5 turele blindate mai mici și aplatizate ale lui Haunebu-II cu câte 2 forme de bob-formă ale tunului cu fascicul KSK de calibru 8 mm pe partea inferioară a navei spațiale, aranjate circular.

Armură exterioară = armură pentru victimă cu fund triplu.

Echipaj = 28 de persoane (14 bărbați, 14 femei) în aprilie 1945.

Capacitate spațială = 100%.

Levitație continuă = probabil aproximativ 25 de minute, ca Haunebu-III.

Capacitate generală de zbor = zi și noapte independente de vreme.

Potrivit pentru utilizare de bază = În aprilie 1945, lansare spre Aldebaran, probabil din zona Untersberg-Berchtesgaden, Germania.

Probabil înainte de acele teste de zbor pe și în zona Pământului, dar fără teste de zbor pe canal dimensional, deoarece nu a existat suficient timp pentru asta, deoarece înfrângerea militară a Germaniei Mari era iminentă. „Vril-Odin” a fost primul și ultimul prototip reușit al unui amestec de construcție, propulsie și componente Vril și Haunebu, deoarece, în timp ce propulsia pură Haunebu s-a dovedit a fi nepotrivită pentru o călătorie pe canal dimensional, probabil în timpul unei astfel de încercări nava spațială clopot Haunebu-II „Idun” a dispărut fără a mai fi văzută vreodtă în canalul dimensional.

După zborul de testare pe canalul dimensional, Vril-7 s-a dovedit a fi prea ușor și prea slab, așa că a aterizat aproape distrus. Vril-Odin a fost asamblat din diverse piese de schimb pentru Vril-7 și un Haunebu-II, ceea ce probabil a durat mult mai puțin timp decât construcția rachetei Vril-7.

Vril-Odin

Este posibil ca „Vril-Odin” să fi fost creat după octombrie 1944, pe baza unui studiu teoretic al unei nave spațiale combinate Haunebu-Vril II/3, a cărei schiță arată ca o versiune mai mică a lui Vril-Odin.

După cum spun relatările mediumurilor tradiționale, „Vril-Odin” și echipajul său au ajuns în siguranță în îndepărtatul sistem solar-planetă Aldebaran-Sumi și au aterizat acolo pe planeta SumiEr, o lume foarte asemănătoare Pământului și doar puțin mai mică decât Pământul nostru. Conducerea SumiEr era pregătită, după ce a adunat o armadă spațială de 280 de crucișătoare spațiale, să le trimită sub comanda amiralului lor spațial Zoder și a navei Vril-Odin-Mannschbaft care îl însoțea, peste canalul dinensions către sistemul nostru solar-planetă către Pământ, pentru a elibera partenerul lor de alianță, Germania, de dușmanii săi. Prin contacte transmediale între mediumurile feminine ale Societății Germane Vril și mediumurile feminine de pe SumiEr, s-a încheiat un acord de ajutor de natură militară cu SumiEr în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în favoarea Germaniei Mari, în cazul în care Wehrmacht-ul german ar pierde războiul.

Contactul de mediumitate dintre mediumurile fostei Societăți Vril germane rămase pe Pământ și colegele lor de pe nava spațială interstelară germană „Vril-Odin” a durat până la aproximativ 2 ani după aterizarea navei spațiale germane pe SumiEr. La începutul anului 1947, contactul medial s-a întrerupt brusc. Motivul a rămas necunoscut până în prezent. De asemenea, nu se știe dacă un astfel de contact de mediumitate ar putea fi

stabilit din nou ulterior. Dacă se ia în considerare faptul că nava spațială „Vril-Odin”, datorită schimbării temporale în canalul dimensional cu doar câteva săptămâni la bord, a traversat canalul dimensional înapoi în universul normal doar 22,5 ani mai târziu, la sfârșitul anului 1967, lângă Aldebaran Sumi, și apoi a aterizat pe SumiEr cu o escortă de crucișător spațial Aldebaran deja în așteptare, atunci contactul mediumic dintre mediumii Vril-Odin de pe SumiEr și mediumii Vril de pe Pământ nu a avut loc doar pe o distanță de 68 de ani-lumină, ci și între două niveluri temporale, unul cu aproximativ 22,5 ani mai devreme și unul cu aproximativ 22,5 ani mai târziu, adică între prezentul deja real și un posibil viitor. Numai prin împrejurarea că toate aceste mediumuri provin inițial din același nivel temporal pământesc din 1945, este probabil să se dea de înțeles că între acestea, în consecință, pe o distanță de aproximativ 22,5 ani, a fost posibil un contact mediumic. Probabil cauzată de „neclaritatea” condiționată de evoluția cosmică a viitorului, doar posibilă, dar nu ca nivelurile prezente în timp direct real, atunci între aceste două contactul mediu s-a întrerupt brusc după doi ani, ceea ce trebuie să fi fost după timpul Pământului, cam la începutul anului 1947, și după călătoria prin canalul dimensional al lui Vril-Odin în timpul SumiEr deplasat în timp, 1969/70. Este posibil, totuși, ca contactul mediu dintre Pământ de la începutul anului 1947 și SumiEr în 1969/70 să se fi întrerupt deoarece nu a existat niciun contact între Pământ și SumiEr în 1969/70.

Prima dată când a existat un contact de mediumitate între Pământul din 1969/70 și SumiEr din 1969/70, un contact de mediumitate între mediumii Vril-Odin și, probabil, descendenții feminini ai mediumilor Vril pământeni. Întrucât acest contact de mediumitate a avut loc la același nivel temporal, a fost probabil atât de puternic și intens, similar undelor radio, încât s-a suprapus total cu cel din 1947-1969/70 și astfel s-a întrerupt. Acum se pune întrebarea justificată dacă și când această „flotă spațială de eliberare” a lui Aldebaran-Sumi, probabil cu echipajul Vril-Odin la bordul navei amiral spațiale, va veni în sfârșit pe Pământ și dacă conducerea militară a SumiEr își va menține acordul de ajutor cu Germania Mare.

Speculații?

Există poate deja indicii care indică sosirea relativ iminentă a acestei flote spațiale? Să reconstituim ce se întâmplă dacă o întreagă flotă de nave spațiale interstelare gigantice, îndepărtate, provenind din canalul dimensional superspațial, comparabil cu ipoteticul „spațiu tahionic”, aflate în relativă apropiere de Soare-Pământ, vizibilă cosmic, traversează universul nostru normal cu cea mai mare viteză, aproape de viteza luminii, și apoi decelerează treptat până la o fracțiune din viteza luminii. - În primul rând, trebuie să clarificăm faptul că, să zicem, la o distanță de 1 an lumină

de Soare și Pământ, o armadă de 280 de nave spațiale uriașe de dimensiunea și masa unui asteroid, care apare brusc în spațiu cu aproape viteza luminii, produce un șoc gravitațional puternic în spațiu, care nu are efecte doar în zona periferică a sistemului nostru Soare-Planetă, ci și într-un mod slăbit până în zona Pământ-Soare.

Aceste efecte în regiunea franjei solare afectează în principal norul de comete situat aici, care este „norul lui Oort”, numit după astronomul olandez „Jan Hendrik Oort”, care a postulat existența sa până acum pur și simplu prin calcul, și care se extinde în spațiu la o distanță solară de 2 până la 7,5 trilioane de kilometri, adică până la 5/4 ani-lumină. În spatele orbitei lui Neptun, între 5 miliarde și 2 trilioane de kilometri, se află „norul interior de comete”.

Între orbitele lui Uranus și Neptun, între 5 și 5 miliarde de kilometri, se află „Centura de comete Kuiper”, numită după astronomul olandez Gerard Kuiper. În acești doi nori de comete și în centura de comete se află câteva trilioane de comete cu o masă totală de maximum 10 ori mai mare decât masa Pământului.

În general, mai cunoscut este probabil așa-numitul „ASTRIDEN-GÜRTEL” dintre Marte și Jupiter, format din corpuri cerești sferice, fără atmosferă, de dimensiuni cuprinse între granule de praf și aproximativ 1.000 de kilometri. Există diferite calcule și estimări privind masa totală a asteroizilor, care se situează în mare parte sub masa Lunii-Pământ. Poate că acest praf cosmic și acest mic inel planetar care orbitează Soarele la o distanță de aproximativ 450 de milioane de kilometri reprezintă nucleele rămase de rocă și minereuri ale unei foste „centuri interioare de comete” dintr-un sistem solar-planetar primordial sau, conform unei teorii ceva mai vechi, este o mică fracțiune, încă existentă, a unei planete transmarsiene asemănătoare Pământului, care s-a destrămat cu mult timp în urmă, a cărei masă principală a fost distribuită de-a lungul eonilor atât pe fostele sale planete vecine, Marte și Jupiter, ca luni mici, fie pe suprafețele lor căzute, precum și pe un curs spiralat care se termină la Soare, parțial și pe planetele interioare Pământ (și pe Pământ, Luna). Venus și Mercur au căzut și le-au devastat (Marte devine nelocuibil, pe Pământ dinozaurii dispar brusc, Venus, bogată în apă, asemănătoare Pământului, devine planeta infern, Mercur primește o suprafață de crater, precum Luna Pământului).

Cometele, „bulgăre de zăpadă murdare” gigantice, formate din gheață de apă, gaze înghețate, praf cosmic și asteroizi din zona centrală, precum și asteroizii din inelul de asteroizi, experimentează efecte gravitaționale considerabile din spațiul interstelar.

Perturbații orbitale care determină unele dintre ele să adopte o orbită spiralată spre Soare. Pe planetele solare, pentru noi prezente în special pe Pământ, „șocurile gravitaționale” din spațiul interstelar duc, dacă sunt suficient de puternice, la o serie de cutremure și erupții vulcanice, însoțite

uneori de un număr peste medie de căderi de meteoriți și asteroizi de dimensiuni de la metri la kilometri care se apropie de Pământ într-o manieră amenințătoare din punct de vedere cosmic. Ei bine, toate acestea au fost la începutul anilor nouăzeci, s-a întâmplat și cazul, așa cum se putea citi probabil în toate ziarele, și chiar și zonele considerate rezistente la cutremure, precum Egiptul, au fost afectate de cutremure puternice, soldate cu victime! De asemenea, unii „meteoriți" s-au comportat în interiorul atmosferei Pământului și „asteroizii" din apropierea Pământului seamănă mai mult cu nave spațiale de recunoaștere mici și mari, adică cu obiecte cosmice artificiale și nu naturale.

În acest context, este cel puțin interesant un comunicat de presă foarte ciudat din America de Nord de la mijlocul anului 1990, apărut într-unul dintre acele ziare obscure în limba engleză care publică întotdeauna doar reportaje inventate liber și complet nebunești, exclusiv pentru amuzamentul cititorilor lor. În câteva cuvinte, acest „raport", care era evident și inconfundabil conceput ca o „glumă de 1 aprilie", afirma că „pe 2 aprilie 1990, o capsulă spațială în formă de pară, cu trei tineri astronauți Reichsdeutsche la bord, a aterizat în Atlanticul de Nord și a fost recuperată de o navă de război americană. Cei trei bărbați fuseseră lansați în spațiu în 1945 cu o rachetă spațială germană în trei etape, o dezvoltare ulterioară a legendarei „rachete V-2", dar din motive inexplicabile nu aterizaseră înapoi pe Pământ decât în 1990, complet neîmbătrâniți, fără nicio perioadă prelungită de ședere la bord"!

La scurt timp după acest „Raport de 1 Aprilie", Pământul, „întâmplător", nu s-a mai oprit din cauza cutremurelor până astăzi, vulcanii au izbucnit iar și iar în jurul Pământului, tot felul de asteroizi au plutit și au avut loc cele mai spectaculoase observări și căderi de meteoriți.

Cunoscând relatările din mass-media despre „Vril-Odin", s-ar putea ajunge acum la concluzia că această aparentă „pregătire de ziar" cu acest tip de „super rachetă spațială V-2" este de fapt corectă, sau cel puțin parțial corectă. A fost poate deja aici o delegație Reichsdeutsche în numele conducerii armadei spațiale Aldebaran din SUA și a dat un ultimatum? - Ei bine, însă, pe 5 octombrie 1990 a avut loc reunificarea parțială a Germaniei prin fuziunea RFG și RDG într-o „Mare RFG" și abia puțin mai târziu „URSS s-a dezintegrat în Rusia și mai multe state parțial beligerante, falimentare, cu care doar SUA există ca „superputere". Dar această „superputere SUA", care a condus în mod evident un război de agresiune împotriva Irakului în numele Israelului la începutul anului 1991, l-a întrerupt brusc chiar înainte de victoria deja tangibilă, ca și cum cineva ar fi dat SUA un ultimatum pentru pace. - Un ultimatum de la Aldebaran?

Dacă acum toate aceste indicații enumerate aici ar avea legătură cu sosirea flotei spațiale Aldebaran în jurul anilor 1990/91 la o distanță de aproximativ 1 an lumină (= 9,46 trilioane de km) de Pământ-Soare, atunci

suntem acum în măsură să estimăm și să calculăm aproximativ în ce interval de timp această flotă spațială Aldebaran ar putea ajunge pe Pământ:

Așadar, dacă armada spațială Aldebaran s-ar fi reîntors la universul normal în 1990/91 de pe canalul dimensional super-spațial aflat la 1 an lumină distanță de Soare-Pământ, atunci ar fi trebuit să-și frâneze zborul aproape luminic cât mai repede posibil, deoarece un zbor spațial aproape rapid ca lumina al întregii flote către Pământ nu numai că ar devasta sistemul nostru solar-planetă, dar mai presus de toate ar putea provoca explozia punctului țintă Pământ, din cauza „șocurilor gravitaționale" produse de navele spațiale în „intervalul de viteză relativist ridicat", cu care ar apărea apoi o a doua „centură interioară de asteroizi". Cu siguranță, armada spațială ar avansa doar cu o fracțiune din viteza luminii până la Pământ. Iată acum un mic tabel, cu ce viteză, fără pericol pentru Pământ și în același timp cu respectarea unui timp de călătorie nu prea lung, flota spațială ar putea ajunge odată cu Pământul, dacă pornește la aproximativ 1 an lumină distanță de Soarele nostru:

Plecare 1990/91 la 1/5 viteza luminii = sosire pe Pământ 1993/94;
Plecare 1990/91 la ¼ viteza luminii = sosire pe Pământ 1994/95;
Plecare 1990/91 la 1/5 viteza luminii = sosire pe Pământ 1995/96;
Plecare 1990/91 la 1/6 viteza luminii = sosire pe Pământ 1996/97;
Plecare 1990/91 la 1/7 viteza luminii = sosire pe Pământ 1997/98;
Plecare 1990/91 la 1/8 din viteza luminii = sosire pe Pământ 1998/99;
Plecare 1990/91 la 1/9 din viteza luminii = sosire pe Pământ 1999/2000;
Plecare 1990/91 la 1/10 viteza luminii = sosire pe Pământ 2000/2001;

Prin urmare, flota spațială ar avansa probabil cu o fracțiune din viteza luminii, având soarele ca ecran, poate până la Marte, dar aici ar continua să decelereze până la probabil 20 până la 50 km/s, pentru abia apoi să se îndrepte vizibil spre Pământ, pentru a urma apoi o traiectorie circulară spre Pământ, pentru a-și îndeplini apoi misiunea.

Totuși, ar fi la fel de bine ca aldebaranii și aliații lor terești să continue să lucreze în secret ca și înainte și să-și țină flota spațială de invazie pregătită doar „pentru orice eventualitate" pentru o perioadă nedeterminată de timp la granițele sistemului nostru solar-planetă!

VRIL

Mașina timpului, principiul, Untersbergul, tornade...

Nu a existat niciodată o societate Vril...

Logoul Societății Vril

Pe la începutul anilor 1921/22, un grup inițial mic, format în principal din tinere domnișoare, a apărut din periferia Societății Thule.

Preocuparea lor era, printre altele, lupta culturală împotriva modei tunsurilor scurte pentru femei, care apărea din ce în ce mai mult în anii '20, înțeleasă ca fiind neculturală și degradantă pentru femei - dar și datorită importanței sale ca „antene magice”. Coafurile cu coadă de cal, pe care nimeni altcineva nu le cunoștea la acea vreme, au devenit costumul intern de club în cercul „Societății Germane de Metafizică”. În subtitlu era denumirea Vri - Il, care mai târziu a devenit „Vril”. Sigiliul acestei asociații

spirituale devenea un cap de femeie cu o coadă lungă de cal (numită: căluț de mare).

Acest cerc de tinere domnișoare, condus de Maria și Traute, una din Viena și una din München, s-au dovedit a fi la fel de pricepute pe cât erau de energice. Doamnele nu au apărut ca o asociație ezoterică (pe atunci se vorbea despre ocultism), ci mai degrabă și-au creat o manta corporativă. Când în 1941 toate asociațiile ezoterice au fost interzise în Germania, „Antriebstechnische Werkstätten Vril” nu a fost, firește, afectată.

Maria, șefa Vril

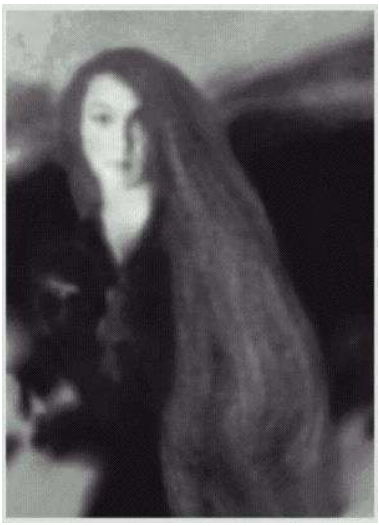

Traute Sigrun

Între timp, se dezvoltase o întreprindere înfloritoare, activă printre altele pentru Adam Opel AG, deși eforturile se concentrau pe aviație - sau, mai corect spus, pe călătoriile în spațiu, deoarece doamnele doreau să construiască o „navă stelară” și/sau să o lase să fie construită, pentru că angaja bărbați.

Soarele Negru

Un amplasament din Brandenburg fusese preluat de la fabrica de avioane Arado.

Acolo, probabil între 1943 și 1944, au fost dezvoltate dispozitivele în formă de disc Vril 7 și Vril 8. Cu toate acestea, este posibil să fi existat și o colaborare directă cu Arado. Designul Ar E 555, de exemplu, a provenit de pe planșele de la Damenriege, dar era destinat unui sistem de propulsie neconvențional; abia mai târziu Arado a creat un design pentru propulsia cu reacție.

Zeitschrift 1952

Prezentare postbelică despre discurile zburătoare

Doamnele Vril ar fi putut avea legături bune cu înalți ofițeri ai Wehrmacht-ului, de exemplu cu Erich von Manstein, Adolf Galland sau Karl Dönitz, dar mai ales cu Wilhelm Canaris, șeful Abwehr-ului. Acesta din urmă a susținut munca în dezvoltarea de arme noi, deoarece Reichsluftfahrtministerium-ul era înfricoșător de ignorant. Probabil că deja la sfârșitul anului 1941 a fost fondată societatea secretă „Lanțul”, în cadrul căreia erau promovate noi tehnologii. Cercul „Vril” nu era național-socialist, dar ar fi greșit să fie atribuit rezistenței împotriva sistemului nazist. Războiul necesita loialitate.

„Doamnele Vril” au jucat, fără îndoială, un rol important în acest cerc. Cu toate acestea, o „Societate Vril” nu a existat niciodată sub acest nume în mod evident. Doamnele foloseau acest calcul doar între ele.

Dublu sigiliu

Lanţ

Societatea Vril - Mister în necunoscut

Planul Z poate fi obținut separat. Originalul a ajuns acum la un sfârșit definitiv. Alte versiuni, care nu sunt chiar legale pe internetul mondial, diferă de original.

Un scurt fragment de text din ultima parte a Planului Z:

...Așadar, Lukowsky a părăsit casa de pe Rheinalle; plin de gânduri la fiica sa și la Vera, pe care Siglinde o făcuse moștenitoare - și, prin urmare, strict vorbind, și la el. Siglinde înțelesese evident acest lucru foarte clar, mult mai bine decât el, care abia acum începea să înțeleagă ce însemna: „E întru totul adevărat, noi suntem destinul nostru - tu până la al meu și eu sunt al tău.” - Și: „Noi suntem executorii apocalipsei.”

Ernst Lukowsky - moștenitorul Verei Jörgens. Și ce însemna asta? Să învingă marele dragon, să lupte în bătălia finală, decisivă, Bătălia de la Hermaggedon!

Lukowsky a condus mașina pe autostrada nocturnă, îndreptându-se spre Berlin. Era ceva de făcut acolo. Habar n-avea ce ar putea fi. Doar ceva mic pe drum, sunt sigur. Nici asta nu era important, important era să fie acolo când vor suna fanfarele și tobele vor fi agitate peste câmpul Walser și se va ridica steagul cu semnul Fiului Omului ...

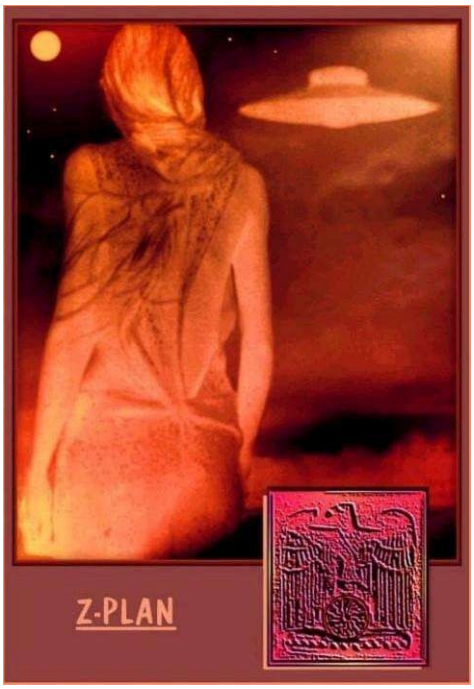

Cu fiecare încercare de a ne apropia de contextul real al societății „Vril” și de enigmele legate de aceasta, se deschid noi labirinturi de incertitudine, o confuzie de posibilități, probabilități, eventualități. De îndată ce pare că ai dobândit o mare certitudine într-un anumit punct sau altul, incertitudinea apare din nou între ele. Ceea ce am presupus recent a fi aproape sigur, pe de altă parte, nu știm cu adevărat... Dacă toate acestea sunt mai mult decât o simplă mistificare, atunci avem de-a face cu un sistem atât de perfect codificat, de secret complet, încât ar trebui să rămână literalmente imposibil să ajungem vreodată la fundul acestor lucruri. Dar tocmai în aceasta se află poate un indiciu că vorbim despre lucruri destul de reale. Inevitabil, aceste lucruri - dacă ar exista - trebuie să fie ascunse sub o mantie multistratificată de camuflaj, înșelăciune deliberată și secret prin toate trucurile posibile. Dacă ar fi altfel, întreaga chestie nu ar avea sens.

Situația tocmai descrisă le oferă cu siguranță autorilor dedicați un anumit drept de a lucra cu concluzii. Pe aceste pagini, însă, și acest lucru ar trebui evitat. Găsirea cadrului „probabil adevărat” este oricum destul de dificilă aici.

Deci ce știm noi - dacă știm ceva - după ce părea relativ ușor să vedem prin „Proiectul Vril” acum un an și o zi, inclusiv prin niște componente fantastice. Asta ar fi trebuit să-i facă pe oameni suspicioși. Dar uneori trece timpul până când oamenii se distanțează suficient de mult de subiectele interesante. Observațiile comparative ar fi putut duce rapid la realizarea faptului că inovațiile tehnice au fost într-adevăr create la scară largă de

industria germană la acea vreme, dar că conducerea politică le-a ignorat aproape fără excepție. Acesta este motivul pentru care avansul tehnic al Germaniei s-a pierdut pe fronturi în timpul războiului - deși acest avans în industrie a devenit din ce în ce mai mare, în toate domeniile, și în special în domeniul aviației. Americanii au stabilit avansul tehnic al Germaniei în 1945 la zece până la cincisprezece ani.

Conducerea germană, însă, a recunoscut acest lucru abia în faza finală a războiului, când era mult prea târziu. Conceptul de a contracara numărul mare de inamici cu propria calitate superioară (așa cum, de exemplu, a cerut în repetate rânduri generalul Galland) nu a fost pus în practică, deși acest lucru ar fi fost posibil fără alte formalități. Pentru soldații germani de pe front, însă, avantajul tehnic nu s-a reflectat. Astfel, de exemplu, sarcina principală a apărării aeriene a stat până în cele din urmă pe umerii avionului Me 109, care avea deja unsprezece ani la sfârșitul războiului , în timp ce avioanele noi, superioare, care erau disponibile cu mult timp în urmă, nu au intrat în producția de serie. Țara care avea cea mai modernă tehnologie, cele mai bune avioane și submarine, a ratat toate șansele legate de aceasta - până când a fost mult prea târziu pentru a schimba soarta. Responsabilitatea pentru aceasta nu a aparținut trupelor și nici industriei, ci exclusiv conducerii politice. Unora care susțin că am pierdut al Doilea Război Mondial prin trădare sau alte lucruri imponderabile, permiteți-mi să le spun: nu, am pierdut acel război prin greșeli continue ale guvernului național-socialist. Aceasta privea atât o interferență necondiționată în

strategie, cât și, în special, ignorarea cerințelor tehnice. Abia în ultima fază a războiului s-a presupus brusc că armele miraculoase vor salva ceea ce fusese neglijat anterior.

Această observație este importantă, deoarece arată că evoluții precum „Proiectul Vril" nu ar fi putut cu siguranță să apară datorită acțiunilor vizionare ale conducerii politice. Dimpotrivă, se poate presupune că astfel de idei au fost împiedicate în același mod ca, de exemplu, avioanele cu reacție sau submarinele electrice; două arme posibil decisive pentru război, care ar fi putut fi ușor utilizate la timp. Războiul ar fi avut atunci un rezultat diferit. Tehnologia nu poate minți, așa că ne uităm aici la factori obiectivi.

În lumina acestor fapte obiective, par credibile sursele care afirmă că „ Proiectul Vril" și alte aeronave neconvenționale au fost dezvoltate pe baza inițiativei private pure, fără niciun sprijin din partea statului. Doar amiralul Wilhelm Canaris, șeful Serviciului Secret al Marii Germanii, oferise asistență, în special sub forma achiziționării de materii prime și materiale.

Aceasta duce acum destul de direct la singura urmă existentă care ar putea merita urmărită: „Alldeutsche Gesellschaft für Metaphysik" (numită intern și Vri-Il- und Vril-Ges.), fondată la München în 1921, a apărut la periferia „Thule-Gesellschaft", transformată în compania „Antriebstechnische Werkstätten" în 1926, activă în principal în Brandenburg în 1937 datorită unei cooperări cu Arado-Flugzeugwerke care nu poate fi definită mai departe, stinsă până în 1945, odată cu sfârșitul războiului. De acolo a provenit - dacă a existat - „Proiectul Vril".

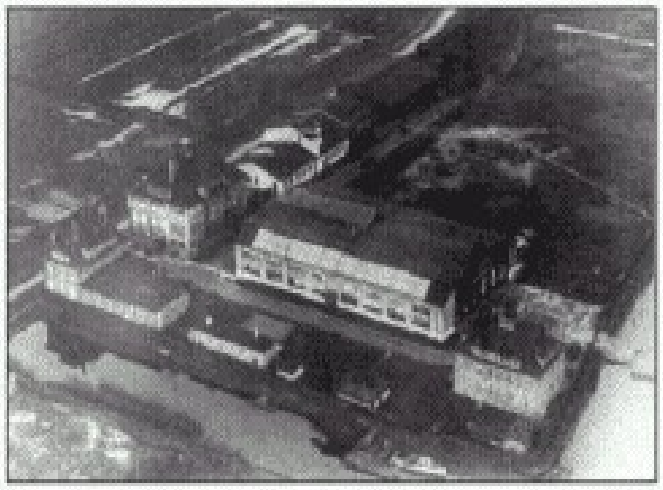

Probabil că Arado a fabricat componente cheie pentru rachetele Vril 7 și Vril 8. „Stația Vril" a fost, de asemenea, închiriată de compania Arado.

Ce oameni conduceau toate astea?
Fondatoarea societății a fost o tânără vieneză, Maria O..

În timpul Primului Război Mondial, ea era deja în contact cu personalități naționaliste și cvasi-ezoterice germane. La fel și cu Karl Haushofer și Rudolf von Sebottendorf. În 1919 a întâlnit un bărbat din München, cu care s-a logodit ulterior (după 1945 se spune că s-a căsătorit cu el în Suedia, dar acesta este un zvon, nu se știe nimic cu siguranță despre locul unde se afla Maria O.). Maria O. a participat la fondarea Ordinului Thule. Cu siguranță a întâlnit acolo bărbați precum Rudolf Hess și Adolf Hitler. De asemenea, îl cunoștea pe Erik Jan Hanussen, care a căutat-o. Poate că acest lucru nu a avut nicio semnificație. Întrucât Ordinul Thule devenea din ce în ce mai preocupat doar de cauze politice, Maria, împreună cu cea mai apropiată prietenă a ei, Traute, o femeie din München, și alte tinere domnișoare, au fondat propria asociație, „Societatea Germană pentru Metafizică". Printre altele, aceste tinere domnișoare au purtat un război cultural împotriva degradării femeilor prin coafurile scurte care apăreau la acea vreme. În orice caz: acestea erau domnișoare foarte elegante, capabile să le placă bărbaților și, în plus, foarte încrezătoare în sine - cel puțin asta nu este nicio îndoială. Mentalitatea lor era tradiționalistă, orientată spre Renaștere și antichitate.

În 1921 a apărut pentru prima dată termenul „lanț" (care mai târziu, într-un sens diferit, avea să fie folosit și de Canaris). Inițial, termenul „lanț" a fost înțeles ca desemnând linia tradiției spirituale care ducea din Babilonul antic prin Cartagina, Roma și Germania, secta secretă germană a Cavalerilor Templieri și Ordo Bucintoro venețian al Renașterii, precum și Societatea Panbabiloniană, până în prezent. Motivul principal în toate

acestea era domnia viitoare a Zeiței (Venus/Ishtar) într-un nou Eon. Comunitatea din jurul Mariei O. era preocupată de depășirea modernității și renașterea antichității, cu un nou ideal al Atlantidei după Platon. Cu siguranță, diverse momente magice au jucat un rol în acest sens, care nu pot fi discutate în detaliu aici. Importantă este însă credința în viața de apoi care predomina în acel cerc - și ideea de a genera o anumită vibrație prin aplicarea unor mijloace tehnice într-un aparat, prin care să fie posibilă călătoria în viața de apoi - în lumile zeilor - conform legii afinității vibrațiilor... Sună fantastic, dar asocierea domnișoarelor din jurul Mariei O. s-a dovedit curând nu numai ferm ancorată în realitate, ci și extraordinar de întreprinzătoare.

Încă din 1922, doamnele au angajat tehnicieni potriviți pentru proiectele lor. Printre aceștia s-a numărat o vreme și Dr. WO Schumann, care se ocupa cu gravitația și electrogravitația. Nu se poate stabili cu certitudine dacă proiectul „Dincolo de mașina de zbor" menționat în mod repetat a fost într-adevăr finalizat . Cu toate acestea, probabil s-a lucrat la el și - așa se poate presupune - s-a pus piatra de temelie pentru mașinile de zbor neconvenționale ulterioare.

Legăturile cu Ordinul Thule erau probabil foarte slabe la acea vreme, dacă mai existau. După preluarea puterii de către național-socialiști, Ordinul Thule s-a desființat, probabil parțial în cadrul SS. „Alldeutsche Gesellschaft für Metaphysik" („Alldeutsche Gesellschaft pentru Metafizică") devenise însă de mult „Antriebstechnische Werkstätten" („Atelierele de construcții tehnice"). La acea vreme, cercul cuprindea aproximativ 40 de membri cu drepturi depline, aproape exclusiv femei. Se spune că Kurt Tank, proiectantul-șef al Focke-Wulf, i-a devenit prieten apropiat într-un stadiu relativ timpuriu, iar relația cu Ernst Heinkel a fost considerată ulterior foarte prietenoasă. Angajații și muncitorii companiei, pe de altă parte, cu siguranță nu erau la curent cu planurile de fundal.

Se pare că această companie a funcționat cu succes, fără ca nimic evident să iasă la iveală. Primele aparate de zbor au fost probabil construite și testate în 1931 și apoi în 1934. În acea perioadă, principalul client al companiei era, se pare, Adam Opel AG, care probabil dorea să intre în afacerea cu motoare de avioane. Cu toate acestea, compania era preocupată în primul rând de măsuri de creștere a performanței motoarelor Opel existente. Dar se pare că existau și legături cu companiile Adler, Dornier, Focke-Wulf și Schlieper, mai târziu și cu Heinkel și Arado. În plus, doamnele aveau contacte personale bune cu corpul ofițeresc conservator, deci cu Erich von Manstein și August von Macksensen, mai târziu și cu Adolf Galland, Karl Dönitz și alții. Cea mai semnificativă legătură, însă, a fost cu siguranță cea cu Wilhelm Canaris. Aceasta pare să fi fost una personală prin intermediul lui Traute. În orice caz, se pare că amiralul Canaris - în calitate de șef al „Abwehr-ului", unul dintre cei mai puternici oameni ai celui de-al

Treilea Reich - a sprijinit eforturile „Antriebstechnische Werkstätten” în mod repetat, chiar și între 1944 și 1945, când a fost închis în lagărul de concentrare Flossenbrüg. Dacă a avut ocazia să facă acest lucru în ciuda închisorii, a fost datorită influenței lui Heinrich Himmler - un aspect ciudat care va fi discutat mai târziu.

Atâta timp cât a domnit pacea, doamnele s-au concentrat, se pare, pe câștigarea de bani prin intermediul companiei lor, pentru a-și putea realiza visele aparent fantastice. Până la sfârșitul anului 1935, se pare că firma deținea un poligon de testare lângă Oberschleißheim, lângă München. Apoi, probabil, a apărut dorința de a avea o zonă mai mare și, în același timp, mai discretă. În 1936, firma s-ar putea să fi lucrat timp de câteva luni într-o zonă îndepărtată din nord-vestul Germaniei. Acolo, au apărut planuri pentru un proiect numit „Hauneburg”. Cu toate acestea, probabil că acesta nu a mai fost dus la bun sfârșit, ci a fost vândut fabricii de avioane Arado. De la Arado, compania a închiriat un teren neexploatat în Brandenburg în 1937. Deși birourile au rămas la München până la începutul anului 1945, toate lucrările ulterioare ale companiei au avut loc probabil în Brandenburg până la sfârșitul războiului (denumirea acestei zone drept „situl Vril” nu este certă).

Odată cu izbucnirea războiului, doamnele și-au pus viziunile în așteptare și s-au străduit să contribuie cu ceva la victorie. Se pare că firma a lucrat la diverse proiecte oficiale de armament și a preluat și sarcini de aprovizionare. Cooperarea cu Arado a fost cu siguranță deosebit de strânsă, dar și cu Focke-Wulf datorită prieteniei cu Kurt Tank. Acest lucru ar fi putut duce la implicarea lor în proiectarea Ar E 555 și, eventual, a FW 1000. Între timp, compania doamnelor a încercat evident să facă tehnologia lor de propulsie neconvențională utilizabilă pentru scopuri militare. Se spune că a fost dezvoltată o aeronavă relativ mică, în formă de disc, sub numele de VR (Vril) 1, dar probabil nu a fost finalizată.

Între timp, probabil că s-au efectuat experimente cu diverse tipuri de discuri zburătoare și în alte locuri. De aici apare ciudatul nume „Haunebu”, care amintește de Hauneburg. Compania Arado, căreia i-ar fi putut fi vândute planurile Hauneburg, lucrează cu dispozitivele „Haunebu” care cu siguranță nu sunt experimentate; mai degrabă, se bănuiește că acestea se află în Wiener Neustadt și Augsburg.

Abia în 1943 a apărut la sediul companiei din Brandenburg dispozitivul VR (Vril) 7, un obiect zburător în formă de disc, cu diametrul de aproximativ 45 de metri, cu o suprastructură relativ mare pentru un echipaj. Dintre toate rapoartele și relatările despre „OZN-uri” germane, acest VR 7 pare a fi cel mai tangibil. Spre deosebire de diverse alte încercări de a construi mașini de lansare verticală cu elice, VR 7 se potrivește cu siguranță cerințelor unei nave spațiale echipate cu un sistem de propulsie complet neconvențional. Cel puțin una dintre acestea pare să fi fost finalizată, posibil

chiar două. Posibil să fi existat, de asemenea, un VR (Vril) 8, care era destinat unui zbor spațial de lungă durată. Dar acest aspect nu va fi discutat în detaliu aici. Doar atât: zborul ar trebui să ducă prin dincolo, cum ar spune, nestingherit de legile naturale ale acestei lumi, nu ar trebui să fie o dificultate să zbori rapid către corpuri cerești îndepărtate - să ceri ajutor... Există indicii aparent autentice ale unor astfel de idei. Poate că acest lucru a fost încă încercat în situația disperată de la începutul anului 1945? Multe lucruri au fost încercate atunci. Și doamnele, la urma urmei, au nutrit astfel de vise mult timp... Cine știe!

Ce urme concrete ale tuturor acestora putem găsi astăzi? Aproape niciuna! O posibilă urmă duce la misteriosul „Plan Z" al Amiralului Canaris, un plan care oficial nu a existat niciodată. Acest termen nu înseamnă vechiul Plan Z al armamentului naval, ci „Planul de viitor", care a fost elaborat în secret și pus în aplicare în departamentul „Z" al Abwehr-ului. Acesta este probabil ultimul secret real din epoca celui de-al Treilea Reich.

În februarie 1944, amiralul Canaris a fost arestat sub suspiciunea de trădare. Nu au existat dovezi împotriva sa și nici nu a fost condamnat. Este posibil ca această arestare să nu fi fost altceva decât o acoperire. După război, au apărut acuzații conform cărora ar fi fost găsite „jurnale trădătoare ale lui Canaris", dar astfel de jurnale nu au existat niciodată. Din închisoare, Canaris a putut opera în mare parte liber. Acest lucru a fost asigurat în special de Himmler, care se pare că a menținut și el un contact strâns cu el. Himmler a încercat să negocieze o pace separată cu puterile occidentale. Canaris nu credea într-o astfel de posibilitate; mai degrabă, dorea să ia măsuri pentru generațiile viitoare și să creeze o rezervă de ultimă oră, un factor de descurajare, cum ar spune, împotriva Planului Morgenthau sau a ceva similar. Pe 9 aprilie 1945, Canaris a fost executat. Dar până atunci, probabil că tot ce era necesar fusese deja făcut.

Se spune că amiralul Canaris a înființat o societate secretă, menită să dureze mai multe generații, dacă era necesar: „Lanțul". Această societate secretă trebuia să aibă la dispoziție mijloacele necesare, în caz de urgență sau când venea momentul, ascunse în mai multe instalații subterane. Nu știm despre ce este vorba, de fapt. Dar dacă, printr-o întâmplare misterioasă, „Farfurii zburătoare" ale Reich-ului german ar mai exista, atunci probabil într-unul dintre Angalgen-urile negăsite din Planul Z al lui Wilhelm Canaris.

Nimeni nu știe ce este adevărat în toate acestea, ce este posibil o înșelăciune deliberată, ce este o înșelăciune sau chiar o autoamăgire neintenționată. Foarte ușor astfel de lucruri prind un avânt propriu. Ceea ce ni s-a părut posibil doar ieri, mâine poate părea că a fost într-adevăr așa - și asta poate fi chiar adevărat... Cine știe? Gândirea și visarea se amestecă prea ușor în astfel de chestiuni. Ce s-a întâmplat cu adevărat - nu știm! Wilhelm Canaris ar putea eventual să dea răspunsuri la unele întrebări - dar

cu siguranță nu ar face-o. Nu există nicio urmă recognoscibilă a doamnelor din „ Societatea Vril” de la sfârșitul războiului, nu mai mult decât zvonuri vagi și cunoașterea faptului că purtau părul lung și că existau - acum mai bine de o jumătate de secol. De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, mulți oameni au fost considerați dispăruți - încă. Deci nici asta nu este chiar atât de neobișnuit. Poate că bombele le-au lovit cartierele din Brandenburg.

Dar exact când toate acestea ar deveni realitate - atunci atât de bine ascunse, camuflate și voalate încât niciunul dintre noi nu ar putea să le înțeleagă! - Doar lanțul ar ști!

Ralf Ettl
Z-PLAN

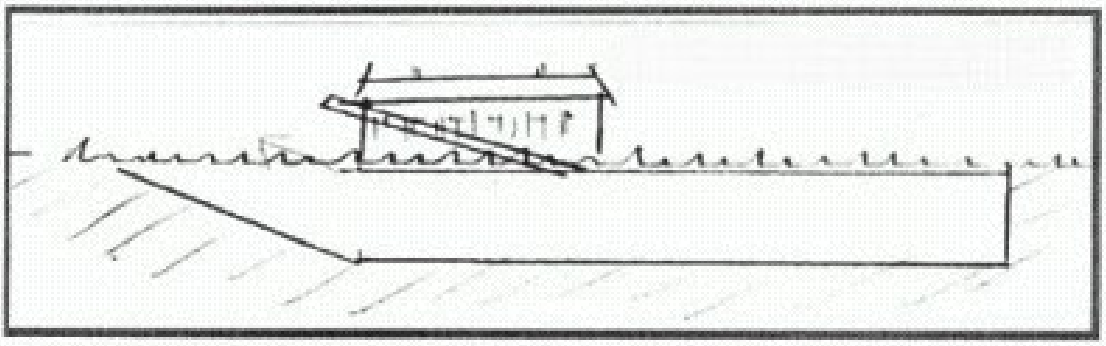

Schiță realizată de un bărbat care se presupune că a lucrat la proiect.

Viața este întotdeauna azi;
niciodată ieri, niciodată mâine - întotdeauna, azi.

George Armstrong Custer

Amiralul Wilhelm Canaris

Mai jos, din sursele Muzeului Istoric German din Berlin, o scurtă biografie a amiralului Wilhelm Canaris:

1887 7 decembrie
Wilhelm Canaris se naște în Aplerbeck (Westfalia), fiul industriașului Carl Canaris și al soției sale Auguste (născută Popp).

1905
După absolvirea liceului, Canaris s-a înrolat în Marina Imperială, unde a efectuat numeroase călătorii în apele sud-americane.

1914
În timpul Primului Război Mondial a servit pe micul crucișător „Dresden” și a luat parte la bătălia navală din Insulele Falkland.

1915
După auto-scufundarea navei „Dresda”, Canaris fuge în Chile și este internat. Cu toate acestea, reușește să evadeze de acolo și să se întoarcă în Germania.

1916

Ca locotenent-căpitan, el îndeplinește o misiune secretă în Spania în numele Amiralității.

1917/18

La cererea sa, este reasignat pe front și preia comanda unui submarin în Mediterana.

1918/19

În Revoluția din Noiembrie, Canaris, în calitate de ofițer de legătură, susține formarea miliților cetățenești pentru a suprima mișcările revoluționare.

1919

Este membru al curții marțiale care achită în mare parte membrii Freikorps din Divizia de Pușcași Cavalerie Gardă acuzați de uciderea lui Karl Liebknecht și Rosa Luxemburg. Canaris este numit adjunct al ministrului Reichswehr, Gustav Noske. Se căsătorește cu fiica industriașului, Erika Waag, cu care are doi copii.

1920 Martie

Canaris susține lovitura de stat a lui Walther von Lüttwitz și Wolfgang Knapp. Este închis, dar eliberat după scurt timp. În ciuda opoziției sale față de Republica de la Weimar și Tratatul de la Versailles, își menține poziția.

Iulie

În calitate de ofițer de stat major al amiralului în Flota Baltică, devine primul ofițer pe crucișătorul „Berlin”.

1924-1928

Canaris se află în conducerea navală.

1928

Primul ofițer pe linia de linie „Schlesien”.

1930

Canaris devine șeful de stat major al Stației Mării Nordului.

1932

În calitate de căpitan, preia comanda navei „Schlesien”.

1933

Din anticomunismul său, Canaris a salutat preluarea puterii de către naziști și a sperat la o revizuire a Tratatului de la Versailles.

1934

Canaris primește un așa-numit post de rămas bun, ca și comandant al fortăreței Swinemünde.

1935

În mod surprinzător, Canaris este numit șef al Abwehrabteilung-ului din Reichskriegsministerium (Ministerul de Război) în funcția de contraamiral, după ce predecesorul său intrase în conflict cu regimul nazist. Deși nu este un adversar fundamental al naziștilor, pregătirile de război ale lui Hitler îl distanțează pe Canaris de regimul nazist, mai ales că se confruntă și cu o presiune tot mai mare din partea Serviciului de Securitate (SD). El are o relație de prietenie și competitivitate cu șeful acestuia, Reinhard Heydrich.

1938

După afacerea Blomberg și demisiile lui Wener von Blomberg și Werner Freiherr von Fritsch, Canaris își folosește poziția pentru a organiza rezistența în Wehrmacht. El mușamalizează activitățile de rezistență ale șefului său de stat major, Hans Oster, promovează atitudinile de opoziție ale lui Ludwig Beck și furnizează informații mai multor grupuri de rezistență pentru o lovitură de stat. Activitățile sale de opoziție sunt mult timp ascunse de succesele sale în contrainformații.

1939

Pentru a-l descuraja pe Adolf Hitler să intre în război, Canaris avertizează numeroși confidenți ai lui Hitler împotriva războiului și încearcă, de asemenea, să-l influențeze pe șeful guvernului italian, Benito Mussolini, prin intermediul contactelor sale din străinătate.

1940

Promovare la gradul de amiral.

1941-1944

După invazia Uniunii Sovietice și odată cu creșterea îndoielilor cu privire la disponibilitatea generalilor de a acționa împotriva lui Hitler, activitățile de rezistență organizațională ale lui Canaris se diminuează. Cu toate acestea, el continuă să-și folosească poziția împotriva regimului nazist: protestează împotriva împușcării prizonierilor de război ruși și permite evadarea a numeroase persoane persecutate.

1943

Odată cu arestarea colegului său, Hans von Dohanyi, Oster intră sub suspiciunea sa și este suspendat. Aceasta înseamnă că și Canaris este sub observație constantă de acum înainte.

1944 Februarie

Dezertarea unui agent de contrainformații către britanici este motivul demiterii lui Canaris din funcție. Departamentul Abwehr din cadrul Ministerului de Război al Reich-ului este preluat de Biroul Central de Securitate al Reich-ului (RSHA).

Iulie

Canaris este arestat la trei zile după tentativa de asasinat din 20 iulie. Deși a refuzat să-l asasineze pe Hitler, este incriminat de informații găsite printre membrii grupurilor de rezistență.

1945 9 aprilie

Cu puțin timp înainte de intrarea trupelor americane, Canaris este spânzurat împreună cu Oster și Dietrich Bonhoeffer în lagărul de concentrare Flossenbürg (Palatinat Superior) de către membri ai Schutzstaffel (SS).

Un centru de rezistență a fost Abwehr-ul militar sub comanda amiralului Wilhelm Canaris, care acoperea și activitățile șefului său de stat major, generalul-maior Hans Oster. Oster lucra la planuri de lovitură de stat împreună cu Ludwig Beck încă de la „criza de vară” din 1938. Dezamăgit de lipsa acțiunii militare împotriva lui Adolf Hitler, el a informat Norvegia și Olanda despre atacurile iminente. Când Hans von Dohanyi, un apropiat al lui Oster, a fost arestat în 1943, și el a intrat sub suspiciunea sa. Arestat după 20 iulie 1944, Oster a fost ucis împreună cu Canaris și Dietrich Bonhoeffer la ordinul lui Hitler în lagărul de concentrare Flossenbürg pe 9 aprilie 1945.

Dacă Hitler ar fi presupus inițial că conspiratorii din 20 iulie 1944 erau o „clică foarte mică de ofițeri ambițioși”, a devenit curând clar că grupul din spatele asasinării lui Stauffenberg a depășit cu mult sfera armatei și a ajuns în presupuse „cercuri loiale partidului”. Grupul fondat pentru a-i urmări penal pe asasini „Comisia Specială 20 Iulie” a crescut rapid la peste 400 de ofițeri. Aproximativ 5.600 de persoane, inclusiv foști membri ai parlamentului și oficiali ai Partidului Comunist din Germania (KPD), Partidului Social Democrat din Germania (SPD) și Centrului, au fost arestate în lunile care au urmat zilei de 20 iulie. Numai în 1944, Tribunalul Poporului a pronunțat peste 2.000 de condamnări la moarte.

Spre sfârșitul războiului, teroarea și persecuția au depășit cu mult rezistența. Până în ultima zi a războiului - și în unele cazuri chiar și după

capitulare - oamenii au fost persecutați pentru „Wehrkraftzersetzung” și executați.

Planul Z al amiralului Wilhelm Canaris

Unul dintre ultimele mistere în mare parte nerezolvate din epoca celui de-al Treilea Reich este încă Z-PLAN-ul Abwehr-ului german, pus în aplicare de amiralul Wilhelm Canaris: Z-Plan - Plan de scop - Plan de viitor.

În literatura generală de istorie militară, termenul „Z-Plan” este menționat ca o denumire pentru un program de înarmare al flotei germane care a fost abandonat într-un stadiu incipient. Z-PLAN nu a avut nicio legătură cu acest lucru, deși adoptarea acestei denumiri ar fi putut fi, de asemenea, concepută ca un camuflaj convenabil. Originea, însă, a fost Departamentul 5 al Abwehr-ului, care era denumit intern și „Departamentul Z”. Istoriografia generală știe despre acest „Abteilung Z” doar că acolo se întâmplau cele mai secrete și neobișnuite lucruri. Întrucât este în mare parte neclar ce natură au fost aceste lucruri, „Abteilung Z” este uneori acuzat de tot felul de lucruri cu care cu siguranță nu a avut nicio legătură - în funcție de tendința politică, spectrul variază de la presupuse activități de rezistență la misiuni speciale pentru Hitler. Adevărul este - atât se poate spune - că toate acele activități ale Abwehr-ului au emanat din „Abteilung Z” care s-au extins pe termen mediu sau chiar mai îndepărtat, sau ar fi trebuit să o facă. Aceasta include, după toate probabilitățile, majoritatea măsurilor secrete de anvergură care au fost planificate între 1936 și 1944 și care au fost parțial și realizate.

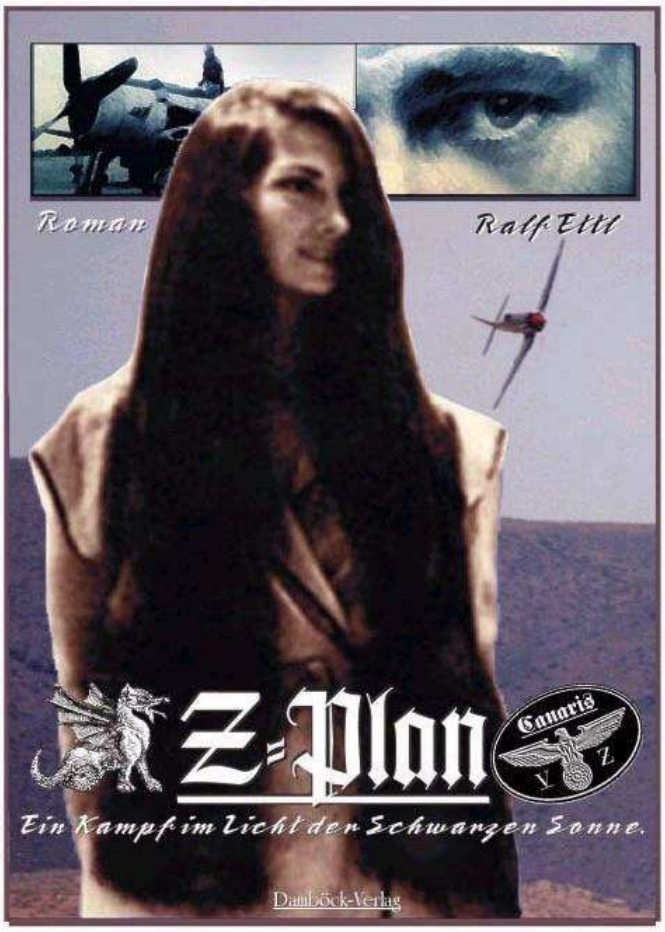

În primul rând, este necesar să luăm în considerare personalitatea șefului Abwehr-ului, serviciul de informații al Marii Germanii: amiralul Wilhelm Canaris.

În zilele noastre, este considerat de nepătruns de toate părțile. Unii susțin că a fost un adversar al rezistenței național-socialismului - pentru care nu există nicio dovadă solidă. Alții cred că a fost unul dintre cei mai ambițioși ajutoare ale lui Hitler din culise. În orice caz, a fost un patriot convins. Este adevărat că Wilhelm Canaris s-a înțeles excepțional de bine cu Adolf Hitler, căruia i-a datorat distinsa sa carieră, precum și cu Heinrich Himmler. Weltanschaulich Canaris a fost ceea ce se poate numi un conservator de dreapta. S-a opus ferm democrației încă din perioada Weimar. Cu toate acestea, a fost și un adversar al totalitarismului și a susținut, de exemplu, tratamentul decent aplicat prizonierilor de război ruși. Wilhelm Canaris a fost cu siguranță loial celui de-al Treilea Reich și, în esență, a reprezentat și ideile acestuia, dar nu a fost lipsit de critică față de „național-socialismul real existent”.

Poate că este mai bine să citățm în acest moment ceea ce scrie Rudolf J. Mund în lucrarea sa „Despre mitul Soarelui Negru”:

Wilhelm Walter Canaris, născut la 1 ianuarie 1887 în Aplerbeck, districtul Dortmund, a murit în necunoscut pe 9 aprilie 1945 în lagărul de concentrare Flossenburg. Între acestea se afla o viață plină de concepții inexplicabile și dubioase, așa cum numai cele ale marilor inițiați pot fi adesea, și chiar trebuie să fie. Ca amiral și ofițer german, a fost în fruntea unei organizații gigantice care, sub numele de „Abwehr”, a devenit factorul istoric al celui de-al Doilea Război Mondial. Dar a crescut mult dincolo de atât. Pentru el, această organizație a fost punctul de sprijin al multor confidenți pe care dorea să îi introducă într-o sarcină complet diferită. S-au făcut încercări de a defini această sarcină ca o organizație mondială de influență germană. A fost și este mai mult decât atât. Canaris a fost un regulator istoric care nu s-a putut angaja pe deplin nici în agresiunea, nici în rezistența nazistă. De aceea este adesea considerat un trădător al ambelor părți. Nu a fost, pentru că a servit scopului necunoscut, primordial. El era ceea ce Dr. H. Fritsche ar numi poate o personalitate „merlinescă”. Plecarea sa de pe scena mondială profană se încadrează armonios în această imagine. Nu știm căror mistere îi aparținea Canaris, dar îl simțim și îl recunoaștem ca fiind unul dintre marii ezoteriști reali ai secolului nostru. Îi simțim geniul și legendara sa gândire rapidă în toate colțurile prezentului nostru. Există ceva din umorul său fin și sensibil în aer. Îi transmitem salutările noastre, care este atât de capabil să imprime pecetea personalității sale asupra timpului nostru:

Fie ca Soarele Negru să strălucească asupra ta mult timp de acum încolo.

Întrebarea căreia îi aparținea Wilhelm Canaris din Mistere poate primi răspuns cel puțin în măsura în care era conectat la acel „cerc magic al doamnelor”, care - intern - era numit și „Societatea Vril”. Un alt indiciu ar putea fi că el a inclus Soarele Negru în sigiliul organizației sale „Lanțul”.

În ceea ce privește circumstanțele plecării sale din această lume, există multe ambiguități. Execuția a fost efectuată aparent fără ordine de sus, de către oameni excesiv de zeloși. Canaris a avut încrederea lui Himmler și probabil și a lui Hitler până la sfârșit. Există unele indicii că închisoarea a fost doar o măsură de camuflaj, deoarece Canaris și-a putut continua planurile de acolo nestingherit, chiar și cu sprijinul tot mai mare din partea SS și a lui Himmler. De asemenea, nu există nici cea mai mică dovadă credibilă de trădare (presupuse „jurnale” trădătoare ale lui Canaris nu au existat niciodată, sunt o invenție postbelică). Persoanele care erau deosebit de apropiate de Wilhelm Canaris nu exclud faptul că și-a înscenat singur execuția pentru a evita să cadă în mâinile inamicului - și, în același timp, pentru a-și acoperi complet secretele; pentru că, dacă inamicul ar fi crezut că este un adversar nazist, acesta ar fi fost cel mai bun camuflaj...

Cum s-a întâmplat cu adevărat, în detaliu, nu știm - pentru că amiralul Canaris nu voia ca vreun străin să știe. Dar ceea ce știm - într-o anumită măsură - se referă la Z-PLAN-ul său, la originea și scopul acestuia.

Spre sfârșitul anului 1941, din cauza extinderii războiului cu Rusia și SUA, echilibrul de putere a devenit din ce în ce mai defavorabil Germaniei și nu se mai punea problema unei victorii rapide. Conducerea politică nu a recunoscut acest lucru. În așteptarea unei victorii rapide, aceasta din urmă a luat decizia importantă de a opri toate programele noi de armament care nu puteau fi pregătite pentru front în decurs de un an. Pentru Luftwaffe și submarine în special, acest lucru era sortit să aibă consecințe dezastruoase. Oameni precum Canaris și alți ofițeri vizori, precum și tehnicieni și industriași, au văzut pericolele foarte clar. Noi dezvoltări importante, cum ar fi Me 309 planificat ca noul avion de vânătoare standard și, de asemenea, avionul de vânătoare cu reacție Me 262, precum și alte sisteme avansate de arme, nu urmau să fie continuate conform deciziei conducerii; guvernul totuși credea într-o victorie iminentă, iar opoziția deschisă era greu posibilă la acea vreme. În acest moment, armele germane se dovedeau încă superioare celor ale inamicului, datorită avantajului lor tehnic general. Dar puterile inamice lucrau la noi generații de arme. Industria germană a făcut la fel din proprie inițiativă - dar fără sprijinul conducerii.

Această situație l-a îngrijorat pe amiralul Canaris - mai ales că intențiile de distrugere ale cercurilor influente din America împotriva poporului german în ansamblu deveniseră deja cunoscute, cum ar fi „Planul Kaufman” (-> Nahum Kaufmann: „Germania trebuie să piară” (un precursor al Planului Morgenthau)). Serviciile secrete ale lui Canaris obținuseră informații ample din străinătate, care trebuiau să alarmeze în multe

privințe. Noii adversari principali ai Germaniei, Rusia și SUA, nu numai că nu cunoșteau o lipsă de materii prime, dar aveau la dispoziție și capacități enorme de producție. În acest sens, nu doar America, ci și Rusia reprezentau un adversar periculos. Serviciile de informații dezvăluiseră, în plus, că Rusia era un adversar deosebit de serios din punct de vedere tehnic. Noile tancuri rusești (T 34) și avioane (Jak 3/9 și Lagg 5) așteptate aveau să fie mai bune decât cele occidentale și erau de așteptat în număr mare în 1942/43. În America au fost dezvoltate noi avioane de vânătoare cu rază lungă de acțiune; care ar fi egale sau chiar superioare celor germane utilizate în prezent (P 47 și P 51). Pentru 1942/43 era de așteptat ca mari grupuri de bombardiere americane însoțite de mii de avioane de vânătoare să atace Reich-ul. Canaris a scris un memorandum despre toate acestea, punând un accent deosebit pe faptul că războiul urma să fie decis de superioritatea aeriană, așa că Germania trebuia să-și păstreze avantajul în special în avioanele de vânătoare prin toate mijloacele și, dacă era posibil, chiar să-l sporească (aici cunoștința personală dintre amiralul Canaris și generalul Galland a jucat cu siguranță un rol).

În rândul conducerii, în special al lui Hermann Göring, această lucrare de admonestare a fost respinsă. Corespundea cu ceea ce declarase Adolf Galland (generalul piloților de vânătoare) cu doar câteva săptămâni înainte și trebuia numită „defetistă” pentru aceasta. Hitler însuși a declarat că domeniul său de interes era războiul terestru, iar aerul urma să fie treaba lui Göring.

În lunile septembrie-decembrie 1941, amiralul Canaris a purtat discuții, parțial față în față, parțial telefonic, cu diverse personalități la fel de implicate, inclusiv Adolf Galland, Erich von Manstein, Karl Dönitz, Valerio Borghese, August von Mackensen, Rolf Engel, Eugen Sänger și Traute A., precum și cu reprezentanți de marcă ai industriei, inclusiv Arado, Dornier, Focke-Wulf, Heinkel, Siemens, Henschel, Daimler-Benz, DSF, Gotha (probabil și Junkers, Blohm & Voss, Messerschmitt și Fiat, deși acest lucru este incert). În plus, amiralul Canaris a avut o conversație pe această temă cu Heinrich Himmler, care a instruit trupele tehnice ale SS să coopereze cu Inițiativa Canaris, dacă este necesar, dar acest lucru nu s-a întâmplat deocamdată.

S-a decis crearea unui fond pentru promovarea de arme noi, deosebit de avansate din punct de vedere tehnic. Au participat companiile Arado (împreună cu Antriebstechnische Werkstätten), Dornier, Heinkel, Siemens, Daimler-Benz, DSF și Henschel, precum și „Abwehr-ul” amiralului Canaris, adică serviciul secret german. Proiectul a fost organizat în cadrul Departamentului 5 - numit și Departamentul Z - al Abwehr-ului, primind denumirea „Z-PLAN” (Ziel-Plan). Organizația astfel formată a primit numele de „Lanțul”. Era o chestiune de cel mai strict secret, dar destul de tolerată de conducere, fiind informați Hitler și, de asemenea, Himmler.

De atunci încolo, Departamentul Z al Serviciului Secret Germaniei Mari nu s-a mai preocupat de nimic altceva decât de realizarea Planului Z. Acest plan prevedea în primul rând crearea de mijloace de luptă pentru obținerea supremației aeriene la nivel mondial, inclusiv asupra Americii. Cele mai avansate aeronave - avioane de vânătoare, bombardiere rapide cu rază lungă de acțiune, chiar și rachete ghidate - au fost puse în producție, dacă nu erau deja disponibile în variante de bază.

Împărțirea sarcinilor în cadrul lanțului era următoarea: Abwehr-ul procura valută străină și materii prime greu de obținut și, cum s-ar spune, asigura blindajul, în timp ce tehnicienii și industriașii se ocupau de realizarea proiectelor, iar ofițerii ofereau sfaturi practice.

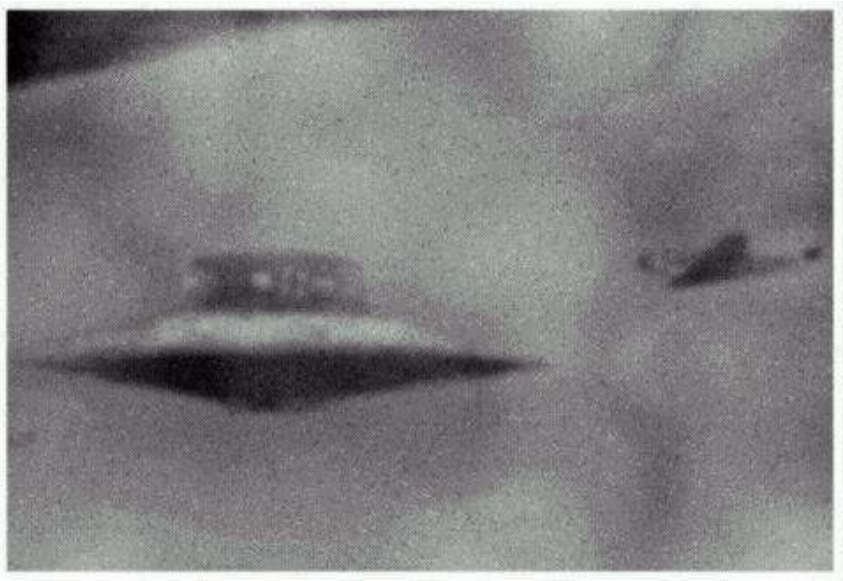

Printre altele, următoarele proiecte au rezultat din această inițiativă:

Ar 240,
Ar 234,
Ar 555,
Fw 190D/ Ta 152,
Ta 154,
Fw „Neos”,
Do335,
Do 317,
He 162,
He 219,
He 1078,
Vr 7,
Vr 8,
Vr 9,
Go 228,
DSF 146,
Hs 172,
Hs 193,
Hs 194,
DFS 346,
DB Z/E,
Rachetele de croazieră Fritz
Fritz și Gentian etc.

Cele mai secrete proiecte ale Planului Z au fost, fără îndoială, Ar 555, Fw Neos, He 1078 și dispozitivele Vr - navele spațiale „Vril”. Locurile de producție ale acestor arme au fost, din câte se știe, în Brandenburg, Bavaria Inferioară, în zona Dresdei, Krefeld și în Stiria.

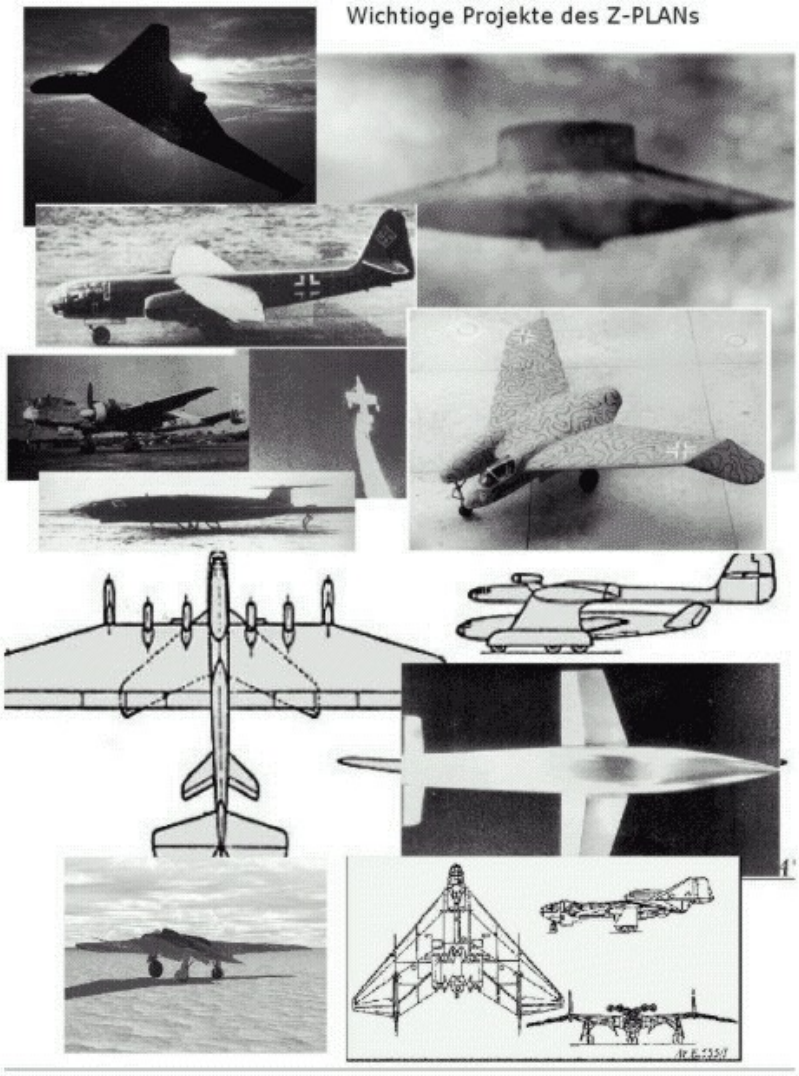

Proiecte cheie ale Z-PLAN

Unele dintre aceste proiecte nu au depășit stadiul de planificare, altele au ajuns la pregătirea de front, iar câteva au fost încă utilizate cu succes. Cu toate acestea, nu a existat un sprijin cuprinzător pentru proiectele Z-Plan și adoptarea lor pentru utilizare în linia frontului; dimpotrivă, mașini precum He 219 sau Do 355 au fost împiedicate; doar Fw 190 D și, foarte târziu, Ar 234, precum și rachetele de croazieră pot fi descrise ca rezultate

practice ale inițiativei. Când conștientizarea nevoii de noi arme a pătruns în sfârșit la nivelul conducerii, s-a acordat preferință celor care nu ieșiseră din inițiativa privată Z-Plan. Astfel, V1 și V2, cu siguranță valoroase, și, fără îndoială, excelentul Me 262, care a fost însă perceput cu ani prea târziu și apoi, de asemenea, utilizat greșit. Prea târziu, a intrat în producție și Ju 188, precum și alte mașini, în special de la Messerschmitt și Junkers, care nu au atins maturitatea predominant frontală. Și aici trebuie menționat „Amerikabomber" Me 264, care corespundea aproximativ cu americanul B 29, însă din punct de vedere german era deja în stadiul de proiect învechit și, în cazul finalizării fără avioane de escortă cu rază lungă de acțiune, ar fi fost pierdut. Arado și Focke-Wulf au oferit soluții mult mai bune; de asemenea, proiectul Daimler-Benz Z/E ar fi putut îndeplini scopul mai bine. În ce măsură dispozitivele Vr (avioane rotunde/„discuri zburătoare") ar fi putut fi aduse la timp pentru a fi adecvate în față, este dificil de judecat (de asemenea, nu este complet sigur dacă dispozitivele VR erau într-adevăr discuri zburătoare). În acest sens, ne-am putea concentra, eventual, mai mult pe dezvoltările BMW și pe dispozitivele H (Haunebu/Hauneburg) ale trupei tehnice SS, care lucra și la tunul cu reacție „Donar".

În sfârșit, la cumpăna anilor 1943/1944, este posibil să se fi trezit pentru prima dată îngrijorări serioase cu privire la evoluția războiului și în cercurile conducerii politice. A avut loc o întâlnire între șefii de rang înalt și trupele tehnice ale SS și probabil chiar o conversație cu Adolf Hitler însuși. Rezultatul a fost o interacțiune parțială, dar nu se cunosc prea multe detalii.

În a doua jumătate a anului 1944 a avut loc o schimbare în structura lanțului - Fondul de Promovare a Cercetării a devenit o societate secretă. Amiralul Canaris fusese închis sub acuzația de trădare. Datorită în special încrederii neclintite a lui Himmler în el, acesta a putut să-și continue munca în mare parte nestingherit. Execuția lui Canaris la 9 aprilie 1945 a fost cel mai probabil efectuată fără ordinele lui Hitler și, în orice caz, fără știrea lui Himmler.

Începând cu vara anului 1944, Z-PLAN a căpătat o nouă formă, planul țintă devenind planul viitor - crearea ultimelor rezerve care ar putea fi încă eficiente după o înfrângere militară a Reich-ului - un „lanț" care trebuia să dureze mai multe generații, dacă era necesar! Pentru acest nou Z-PLAN, de mare anvergură, au fost planificate și cel puțin parțial finalizate instalații subterane extinse. În aceste instalații, ultimele arme secrete ale Marelui Reich German erau ținute pregătite pentru un posibil contraatac, pentru a preveni planurile lui Kaufman - și Morgenthau - și, în plus, pentru a oferi o bază pentru renașterea poporului german în viitor.

În timpul închisorii sale, Canaris a menținut un contact deosebit de strâns cu Himmler, sau mai degrabă cu Himmler. Se poate presupune că în faza finală a războiului care se apropia, toate forțele lucrau acum împreună. „Kraftstrahlkanone", dezvoltată la Corpul Tehnic SS din Wiener Neustadt, a

fost probabil folosită pentru a echipa avioanele Vr 7, care probabil erau în stare operațională, iar unele avioane Ju 288 și Do 317 erau, de asemenea, echipate cu această armă. Astfel, Reich-ul avea puține arme, dar extrem de eficiente, pentru un posibil contraatac final.

Paralel cu aceste eforturi ale Planului Z, a avut loc continuarea proiectelor care fuseseră întreprinse anterior: Bazele de peste mări ale Marelui Imperiu German.

Și aici inițiativa a venit de la Wilhelm Canaris. În timpul Primului Război Mondial, el călătorise deja în regiunea Antarcticii cu crucișătorul „Dresden” și pusese piciorul și pe insule din largul coastei Antarcticii. Ideea că bazele secrete de acolo trebuie să fie foarte valoroase pentru Germania îi venea deja în minte la acea vreme.

Încă din 1936, Canaris anticipase un al Doilea Război Mondial îndreptat împotriva Germaniei. În special, informațiile obținute de serviciile de informații despre politica de armament strategic a Marii Britanii și a SUA au confirmat această teamă. Cu toate acestea, avertismentele sale nu au fost luate în considerare de guvernul german, iar armamentul german a rămas pur tactic ca și concepție, potrivit doar pentru conflicte limitate.

Doar Marele Amiral Reader de atunci împărtășea temerile lui Canaris. El susținea ideea unor baze secrete de peste mări. Aceasta a pus bazele inițiativei germane în Antarctica, care a dus la acapararea teritoriului „Neuschwabenland” pentru Marele Reich German în 1938.

De asemenea, înainte de izbucnirea războiului, amiralul Canaris înființase deja o bază secretă germană în Insulele Canare. În acest scop, ajunsese la o înțelegere cu germanul Gustav Winter, care locuia acolo. Cu conivența tăcută a guvernului spaniol prietenos, peninsula Jandia de pe Fuerteventura a fost transformată într-o bază aeriană germană (mai târziu, în cooperare cu Karl Dönitz, se spune că Jandia a fost folosită și pentru aprovizionarea submarinelor).

Jandia, situată în Oceanul Atlantic, a fost o bază ideală de escală pentru avioanele de recunoaștere maritimă cu rază lungă de acțiune (Fw 200 C). Este probabil ca unele avioane germane să fi fost staționate temporar pe Jandia; cel puțin două Me 110, a căror sarcină principală era să doboare orice avion de recunoaștere cu rază lungă de acțiune inamic care ar fi putut apărea, chiar înainte ca acesta să poată transmite secretul. Ulterior, se presupune că această sarcină a fost îndeplinită de două sau trei Ar 240, spre sfârșitul războiului, posibil întărite de două Do 335. Acestea au fost prototipuri de avioane deosebit de puternice, care, însă, nu au ajuns în producția de serie.

Conform unor rapoarte neconfirmate, se spune că avioane Ju 390, P 108 (italiene), Do 317 și hidroavioane Bv 222 s-ar fi oprit acolo în drum spre Neuschwabenland, posibil și în zboruri spre America de Sud, unde se spune că SS-ul ar fi lucrat la o altă bază secretă în Peru.

În orice caz, baza secretă Jandia de pe Fuerteventura a făcut un serviciu bun. Este de necontestat că această bază se afla în Canaris. Dacă acest om ar fi fost un trădător, inamicul cu siguranță nu ar fi descoperit la câteva luni după sfârșitul războiului că exista o bază germană acolo.

Măsura în care bazele de peste mări sunt conectate cu Z-PLAN este incertă, probabil nu în mod direct. Resursele Z-Plan au fost probabil concentrate în instalații subterane din țară, în ceea ce este acum Republica Federală Germania și în Austria. Faptul că astfel de instalații secrete există nu mai este un secret - dar unde se află și ce conțin este încă un mare mister.

Extrase din Planul Z despre Apocalipsă

Simbol anti-Pentateuh
(împotriva celor 5 cărți ale lui Moise)

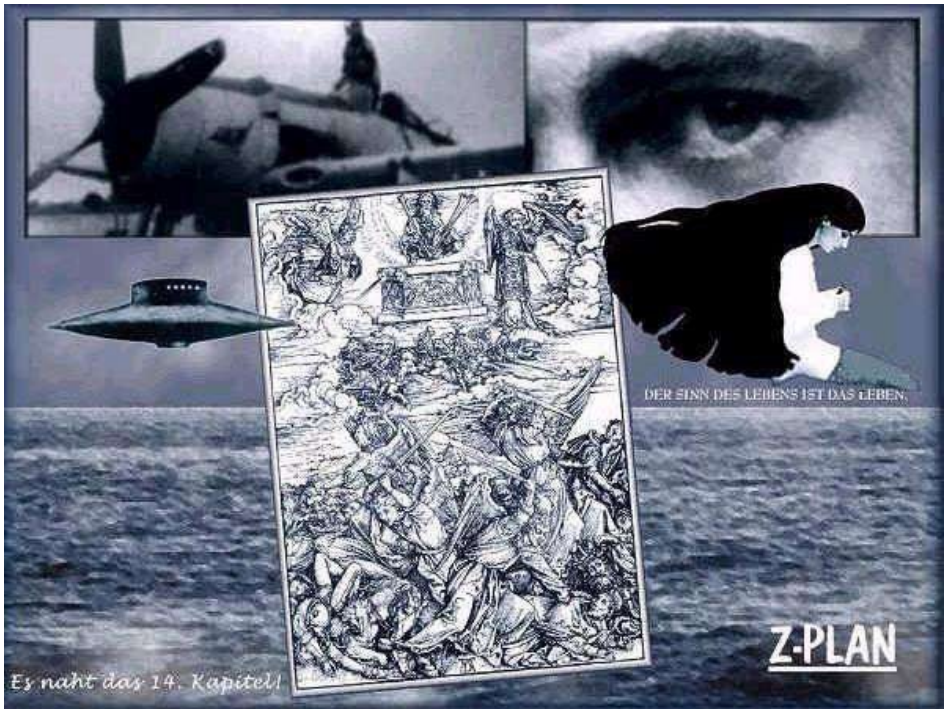

Yahweh, El Shaddai - Z-Plan (partea a noua) p. 477

Cei care cunosc adevărul vor găsi urme ale acestuia și în Noul Testament, de exemplu în capitolul 8 al Evangheliei după Ioan sau în

scrisoarea lui Pavel către Tit. El a arătat spre nenumăratele sale cărți: „Va trebui să le citiți singuri! - În orice caz: Hristos nu este nicidecum Fiul Dumnezeului ebraic Yahweh, așa cum susține Biserica! Nu. Hristos este Dumnezeu - Yahweh este diavolul! Atât de simplu! Yahweh se prezintă și el cu propoziția: „Eu sunt El Shaddai” - în textul original: „Ani ha El Shaddai”, Geneza, prima carte a lui Moise, 17.1. Unde citești astăzi în Biblie „Cel Atotputernic” sau „Diavolul”. Dumnezeu, există ceva complet diferit în textul original, și anume El Shaddai, Yahweh sau Zebaoth. Cuvântul „Dumnezeu” nu există în Vechiul Testament ebraic. Cel mult „Adonai”, care înseamnă „Domn”. Practic, este ușor de înțeles odată ce începi să te gândești la el. La urma urmei, nu este fără motiv că „cruzimea din Vechiul Testament” este proverbială - este doar cartea diavolului!”

Cele mai importante întrebări - Z-Plan (partea a noua) p. 477 – 478

Întrebările care ne-au mișcat întotdeauna pe noi, oamenii, într-un fel sau altul sunt: Cine suntem? De unde venim? De ce suntem aici? Unde vom merge după ce murim? Ființele umane - precum și toate celelalte ființe vii, animale, plante - nu au fost create. Sunt ființe ale unei existențe eterne cu și alături de Divinitate. Începutul a avut loc în infinitul fără spațiu și în eternitatea fără timp. Acesta este planul pur divin al ființei, pe care nu-l putem înțelege pentru că nu putem exista fără spațiu și timp. De aceea, puterea divină a creat timpul și spațiul pentru noi. Și acesta a fost - pentru noi - începutul. Imaginați-vă, din toată eternitatea, miriade de semințe ale vieții viitoare erau pregătite. În această etapă, toate acele semințe constau dintr-o coajă și un miez. Coaja corespunde sufletului, miezul spiritului. Sufletul este forma, cvasi-astralul corporal, spiritul este caracterul, sunt înzestrările și așa mai departe. În această dualitate încă lipsită de viață, puterea divină a dat o a treia: puterea vieții. Și odată cu înviorarea tuturor nenumăratelor semințe, fiecare ființă a devenit trinitatea eternă spirit-suflet-viață.

Cine a fost Yahweh sau El Shaddai? - Z-Plan (partea a noua) p. 478

„Puterea vieții pe care am primit-o cu toții de la Dumnezeire este de nepierdut - nu există moarte. A muri nu este altceva decât o schimbare a hainelor corporale, care sunt apoi reconstruite într-o altă lume, conform modelului interior al corpului nostru astral. De asemenea, nu există nicio stingere a conștiinței-Eu în moarte, nicio uitare a cine suntem, ci o trecere conștientă din această lume într-o lume de dincolo. Acolo viața noastră continuă. Faptul că există o moarte se datorează doar faptului că trebuie să

parcurgem calea prin lumea materială grosieră a acestei lumi. De ce? Pentru că am plecat odată din casa noastră originală, Împărăția lui Dumnezeu a Luminii Eterne, și astfel am pierdut corpurile noastre cerești, adică transmutațiile pur lumino-materiale ale corpurilor noastre astrale, ca să spunem așa. Nu puteam exista în nesfârșitul vidului. Ne-am pierdut conștiința și ne-am cufundat înapoi într-o stare de sămânță. Într-un fel, suntem cu toții îngeri căzuți! Cum s-a întâmplat asta? Ei bine, pentru că foarte conștientul Yahweh a devenit Shaddain, cel respins. Chiar și cuvinte precum umbră și umbră provin lingvistic din acest trib. A Lui…" Numele original în Împărăția Cerurilor era Balael. În Biblie, acest nume apare încă într-un mod distorsionat, ca Belial. Balael înseamnă, literalmente: Aruncător de foc - Bal-a-El, adică Lucifer. Dar traducerea frecventă a numelui Lucifer cu „aducător de lumină" este greșită, ar trebui numit aruncător de foc, deoarece „Elu" este focul, „Il" sau „Ilu", pe de altă parte, lumina, dar lumina divină „Ilu". Acum, acest Balael, care dorea să fie el însuși un zeu, a ieșit cu niște adepți din Împărăția luminii veșnice pentru a-și construi propria lume și a se juca de-a zeul acolo. În acest scop, a folosit acele materiale nepotrivite pe care le-a găsit în afara Împărăției Cerurilor. Ceea ce a creat a fost - iadul! De acolo i-a mințit pe îngerii rămași în Împărăția Luminii că noua sa lume a avut un succes magnific. Prin urmare, Hristos îl numește „tatăl minciunilor". Și acest lucru poate fi citit încă în Evanghelia după Ioan. Aproximativ o treime dintre îngerii Împărăției Cerurilor - printre care și noi! - au crezut în Shaddain și și-au continuat drumul. Dar, așa cum am mai spus, toți aceștia - printre care și noi! - și-au pierdut conștiința și corpurile cerești.

Lupta mondială și contextul acțiunii „666" - Planul Z (partea a noua) p. 477 – 483

„Această luptă dintre lumină și întuneric, nu vorbește și Apocalipsa lui Ioan despre ea? Nu vine oare victoria luminii după ea, în capitolul 14? Am auzit vorbindu-se despre ea." Bătrânul zâmbi răutăcios și luă Biblia. „Da", a răspuns el, „da, există mult adevăr în asta. Căci acest rezumat al ultimei părți a Apocalipsei - căci asta este tot ce este! - a fost scris de Marcion. Și pentru că știa că tot adevărul lui Hristos va fi falsificat, el a codificat această scriere în așa fel încât numai cei inițiați să o poată interpreta corect! Falsificatorii nu erau familiarizați cu ea! Este adevărat că au introdus ici și colo câțiva termeni din Vechiul Testament, așa cum au făcut în tot așa-numitul Nou Testament - dacă îl citești, nu se potrivește niciodată - și astfel, și în Apocalipsă apare numele lui Moise și așa mai departe. Dar datorită codificării deja făcute anterior de Marcion, falsificatorii au putut doar să procedeze fără discriminare și, prin urmare, să nu distrugă sensul. Pentru cei care au fost învățați, acest text se citește încă foarte clar!

Aruncați o privire.” A deschis Biblia și a dat peste Apocalipsa: „În capitolul 13, timpul prezent culminează. În aceasta, trebuie să vă imaginați cum vedea un văzător din primul secol lucrurile din zilele noastre. Bombardierele, tancurile, televiziunea și toate aceste lucruri îi erau necunoscute. Prin urmare, a trebuit să aleagă descrieri care i se păreau vii. Dar mai întâi cele mai importante chei ale Noului Testament - Apocalipsa: Mielul este Hristos, Dumnezeul Luminii. Balaurul este Yahweh, Satan. Prima fiară sunt închinătorii lui Yahweh. A doua fiară sunt închinătorii lor. Națiunile păgâne sunt cei care se închină și slujesc Fiarei. Sfinții, pe de altă parte, sunt cei care se opun fiarei și slujitorilor ei. Marea curvă este biserica. Babilonul - acest nume a fost născocit după fapt, Marcion a scris doar „cetate mare” - este capitala închinătorilor fiarei în vremurile din urmă. Deci, acesta este, fără îndoială, New York. Numărul 666 este puterea banilor; aceasta se referă la Vechiul Testament, Prima Carte a Regilor, capitolul 10, versetul 14, unde Se spune: „Greutatea aurului care intra anual la Solomon era de 666 de talanți de aur”. Muntele Sion este aici Muntele Sin, muntele miezului nopții, care, apropo, este evident în mod special în Psalmul 48 - majoritatea Psalmilor datează din texte babiloniene, asiriene sau feniciene. - Acestea sunt punctele de plecare de care aveți nevoie pentru a citi Apocalipsa. Acum să ne uităm puțin la capitolul 13; se referă la acest secol. Versetul 13.1 înseamnă că „fiara” se ridică din marea neamurilor și câștigă multă influență. Aceasta înseamnă închinătorii lui Yahweh. Versetul 13.2 descrie cele două războaie mondiale. Inamicii Germaniei: Leopardul, pătat, de diferite culori, vine peste mare. Acelea sunt SUA. Labele ursului, aceasta este Rusia. Gura leului, Anglia. Balaurul le-a dat acestora puterea de a câștiga războiul, pentru că el este stăpânul evurilor întunecate, prințul acestei lumi atâta timp cât va dăinui. În versetul 13.5 citești chiar și despre 42 de luni. Exact atât timp au fost SUA împotriva noastră în al Doilea Război Mondial. Și așa continuă perfect coerent. 13.13: Terorismul cu bombă împotriva populației civile, 13.17: Cine nu este materialist, nu are numărul 666 în cap și nu are bani în mână, nu este în stare să facă nimic. Fiara și slujitorii ei par acum să domnească nestăpâniți pe acest pământ - și totuși, în curând, în câteva decenii, totul va fi cu totul diferit!

„Am pierdut războiul nu din cauza superiorității numerice uriașe a inamicului, nici din cauza diferitelor neajunsuri, ci pentru că și noi înșine am folosit mijloace ale întunericului! Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple! Căci a fost un război între lumină și întuneric - acest mare război din 1914 până în 1945! Puterile întunericului l-au purtat împotriva poporului german. De ce? Chiar și în legătură cu aceasta există încă o urmă a adevăratului cuvânt al lui Hristos în Noul Testament. În Evanghelia după Matei 21.43: «Împărăția lui Dumnezeu va fi dată unui alt popor care va aduce roadele așteptate!» Așa a vorbit Hristos, întorcându-se către un grup

de legionari teutoni care îl ascultau și spunând: «Va fi poporul tău!»” - Și așa va fi! Acest lucru este atestat clar în fragmentele care au supraviețuit ale adevăratei Evanghelii, din care practic nu există nimic în Biblie. Și astfel este clar unde a alergat și încă alergă frontul: A fost și este o luptă a închinătorilor lui Iahve împotriva administratorilor lui Hristos, împotriva acelui popor care este chemat să aducă noua eră a luminii - pentru toți oamenii, nu în sensul unui naționalism meschin. Aici este vorba despre Împărăția Milenară, despre care anunță și Apocalipsa lui Ioan - doar că textul original nu vorbește despre un nou Ierusalim, ci despre noul Babilon - Bab Ilu - poartă către lumina divină. Acesta este un simbol, înseamnă triumful ființei spirituale om asupra materialismului.

Dezvoltare ulterioară - Planul Z (partea a noua) p. 483

„Dar, în cele din urmă, Iadul se supraestimează pe sine - și subestimează forțele bune din marea majoritate a oamenilor din toate națiunile. Căci, așa cum am spus, va veni ceasul când națiunile își vor da seama de conducătorii lor! Și atunci va veni marele punct de cotitură.” I-a înmânat lui Lukowsky Biblia: „Uite. Ia asta cu tine și citește-o singur când ai ocazia. Biblia este orice altceva decât o carte sfântă - dar una foarte revelatoare. Vechiul Testament dezvăluie toate planurile iadului; iar în Noul există încă destule urme de adevăr.” Lukowsky a luat Biblia. Era traducerea lui Herder. Domnul în vârstă de pe scaunul din față a vorbit pe un ton de deplină certitudine: „Uite, în jurul anului 1990, mai întâi se prăbușește blocul estic. Apoi dispare și Zidul din Berlin și are loc o mică reunificare. Odată cu extinderea Comunității Europene, Austria s-a apropiat curând din nou. Da, iar apoi, în jurul anului 2000, se prăbușește blocul vestic. Poate că nu este chiar în acel an, dar așa se va întâmpla. La urma urmei, Hristos a revelat-o. Încă puțin timp - și vom fi învingători, fără nici măcar o împușcătură! Pentru grosolănie și ură, acestea sunt vibrațiile lui Satan, nu ale noastre!”

Jovian Văzătorul

Prefață

Paginile următoare sunt o transcriere a traducerii germane din Apocalipsa originală, scrisă în siro-aramaică, și conține partea I și a II-a a lucrării.

Momentul de origine al originalului este clar exact din text, acesta fiind datat pe 28 mai 837 d.Hr. (*ab urbe condita* = după construirea orașului Roma, eveniment cu care a început calendarul Imperiului Roman mondial). Conform calendarului nostru creștin eronat, 28 mai 837 d.Hr. corespunde anului 84 după nașterea lui Hristos. Calendarul nostru creștin este eronat deoarece Iisus Hristos s-a născut pe 19 decembrie 749 d.Hr., ceea ce corespunde de fapt anului 5 î.Hr. În consecință, calendarul nostru este în urmă cu 5 ani, fapt bine cunoscut de cercetători.

De asemenea, trebuie menționat că autorul Apocalipsei, Apostolul Ioan Văzătorul, a fost numit cu numele său real „Jovian”, pe care evreii l-au înlocuit ulterior cu numele evreiesc „Jochan sau Joschanan” pentru a-l face pe Apostol, care era de origine greco-romană, să apară ca evreu. Numele evreiesc a fost apoi grecizat în „Ioan”.

Revelația pe care Domnul Dumnezeu i-a dat-o slujitorului și apostolului Său Jovian (Ioan) să privească.

1

(1) Fericit este cel ce citește, cel ce dă pricepere sensului cuvântului acestei viziuni și păstrează lumina cunoașterii vie în sufletul său, căci vremea este aproape pentru fiecare, în fiecare zi și în fiecare ceas.

(2) Jovian, care a scris cuvântul sfintei evanghelii a lui Dumnezeu și a fost găsit vrednic să vadă această față, tuturor bisericilor lui Dumnezeu salutul lui Hristos dinainte în preasfântul Său nume și duh!

(3) Har, binecuvântare și pace fie asupra voastră tuturor de la Cel ce a fost, Cel ce este, Cel ce va fi și după al Cărui preasfânt nume ne putem numi creștini, dacă, în adevărata cunoaștere a Lui, ne străduim și să ascultăm de preasfântul Său Cuvânt.

(4) El, singurul Dumnezeu adevărat, atotbunul, veșnicul și Tatăl întregii vieți, ne iubește atât de mult pe noi, cei nevrednici , încât, dezbrăcându-se de toată slava Sa cerească, S-a făcut om pentru noi, ca să ne scoată din întunericul rătăcirii și din minciuna morții și să dea tuturor celor de bunăvoință lumina vieții Împărăției Sale.

(5) A Lui fie mulțumirea, cinstea și lauda noastră în vecii vecilor!

(6) Eu, Jovian, fratele și tovarășul vostru în întristare și bucurie, în necaz, dar întotdeauna în răbdarea și pacea Domnului nostru, am fost închis în insula Patmos din cauza cuvântului lui Dumnezeu Hristos și a mărturiei adevărului Său veșnic. Închis la Milet la sfârșitul lunii martie și exilat la mijlocul lunii aprilie în ultimul an al împăratului Tit, astfel și în primul an al împăratului Domițian, în anul roman 834, aveam deja șaptezeci și șapte de ani, dar Domnul Dumnezeu mi-a dat putere nu numai să lucrez cu cei mai tineri și tineri exilați, ci și să-i aduc pe unii dintre ei la cunoașterea adevărului veșnic al lui Dumnezeu Hristos și a adevăratei vieți veșnice în Împărăția Sa.

(7) Paul Agatus, administratorul, știa că fusesem închis și trimis departe pe termen nelimitat de prefectul Lucius Anius, care stătea la Milet, pe baza acuzațiilor și îndemnurilor iudeilor; așa că și el, cu ale sale, a strâns cuvântul adevărului lui Hristos și m-a izbăvit curând din cel mai mare necaz.

(8) În al treilea an al exilului meu, romanii au scris anul 837 (în al treilea an al împăratului Domițian), în a douăzeci și opta zi a lunii Maius (echivalentă cu a paisprezecea zi a lunii Dæsius = Thargelion la greci), în ziua Domnului, eram singur la stâncă și în călătorie cu El, căci era a cincizeci și patra zi de comemorare a glorioasei Sale Înălțări.

(9) Cu melancolie mi-am amintit de primii Săi tovarăși și apostoli, toți fiind deja cu El, ultimul dintre aceștia fiind fratele Andrei Jonius, despre

care știam că a murit pe cruce la Patra cu doi tovarăși de muncă și a fost primit în împărăția Celui, a cărui ființă, duh, viață, lumină, cuvânt și nume preasfânt le-am purtat printre neamuri, pentru ca și ele să scape de întunericul rătăcirii și al falsității și să-L cunoască pe singurul Dumnezeu adevărat și veșnic în Hristos Domnul, pentru propria lor mântuire vremelnică și veșnică.

(10) Tot ce se trăia pe pământ îmi răsărea în suflet în imagini vii, iar furia evreilor și a prefăcuților lor camarazi botezați, care, pretinzând peste tot a fi apostoli ai Domnului Isus, își dădeau din pământ propriile congregații evreo-creștine împotriva adevăratelor congregații ale lui Dumnezeu Hristos , ca să spunem așa, cu un succes diabolic, era umplut de o amărăciune care „a stârnit în sufletul meu gândul de a-L ruga pe Dumnezeu, Adevărul veșnic în Hristos, să mă ia de pe pământ la El în Împărăția Sa”.

(11) Și în timp ce rosteam cu lacrimi această cerere în duh, prin suflet, iată, am văzut lumina minunată de nedescris, așa cum am văzut-o cu o veac în urmă la transfigurările Sale, și în lumină forma Sa umană sfântă, și mai minunat strălucitoare, iar El, punându-Și mâna dreaptă pe fruntea mea, a vorbit:

(12) Jovian! Pacea mea fie cu tine!

(13) Atunci m-am închinat înaintea Lui și am spus: Dumnezeul și Domnul meu! Iartă-mă că în astfel de gânduri șchiopătez încrederea care ne-a păzit pe toți prin puterea Ta, pentru a putea împlini pe pământ ceea ce ne-ai susținut!

(14) Apoi El mi-a spus:

Jovian! Eu sunt Iertarea! Nu spune atunci „iartă-mă!”. Tu ești un văzător; și pentru ca posteritatea să poată câștiga și ea de pe urma văzătorului tău, vei vedea ceea ce niciun ochi schimbător n-a văzut vreodată și nici nu va putea vedea; și ceea ce ai văzut, scrie-l, căci este fața vie a tot ceea ce ți-am spus pe pământ, în timp ce am umblat cu tine.

(15) Și în timp ce rostea încă aceste cuvinte, a fost răpit în depărtări infinite, și totuși L-am văzut în aceeași măreție a ființei, ca și cum ar fi stat alături de mine.

(16) Pământul, firmamentul și tot ceea ce se numește universul acestei lumi au dispărut din fața ochilor mei și iată, am văzut infinitatea infinităților din toate părțile, deasupra mea, sub mine, în față, în spate și în lateral; se vedea ca o oaste infinită fără umezeală, ca și cum ar fi sticloasă și totuși nesubstanțială, ca și cum nimic altceva nu ar fi acolo, decât El singur în lumina ființei, spiritului și vieții Sale și toată infinitatea infinităților străbătută de această lumină.

(17) Atunci am simțit că orice simț amenința să dispară din mine, căci, deși nu exista nimic esențial în afară de El și de lumina care emana din El și pătrundea în infinit, viziunea prin El era a unei măreții, a unei liniști, a unei

purități și a unei sfințenii atât de infinit înălțate deasupra a tot, încât m-am cufundat în golul imaterialului, simțindu-mă imaterial și am vorbit ca într-un vis, gândindu-mă în afara mea: Doamne! Dumnezeul meu! Ce este aceasta? Cum să interpretez această față pentru mine?

(18) Și atunci am auzit vocea Lui în mine: Jovian. Aceasta este eternitatea fără timp, infinitatea fără spațiu și lumea Mea, de care nu am nevoie de spațiu și timp, căci Eu trăiesc și sunt fără început și fără sfârșit. Tu crezi că nu vezi nimic altceva decât pe Mine; dar Eu îți spun: privește mai atent în jurul tău și apoi spune ce vezi!

(19) Și pe măsură ce priveam tot mai atent în jurul meu, iată, am văzut tot felul de lucruri mai mari, mai mici și mai mici, de diferite forme ca niște semințe și parcă transparente ca sticla, încât puteam vedea și sub coajă arăta ca un bob, și cum acum vedeam aceleași lucruri în cantități imense și nenumărate și mai departe, am vorbit cu uimire și ca într-un vis, gândind în sinea mea:

Doamne! Dumnezeule! Ce este aceasta? Oricât de asemănătoare par toate aceste lucruri între ele, văd varietatea lor infinită și, oh, ce minune! Mi se pare că aș vedea în unele dintre ele imagini foarte mici și neclare, ca niște figuri umane, în altele asemenea imagini, dar ca și cum ar fi tot felul de animale, iar în altele din nou imagini mici, cu tot felul de plante verzi!

(20) Și acolo am auzit din nou vocea Lui în mine: Tot ceea ce vezi doar o particulă foarte mică este închis cu mine și alături de mine în ființă veșnică și eternitate, dar nu poate simți viața în eternitate și în infinit, pentru că fără o lume creată special pentru el, care să indice timpuri și spații, nu poate trăi, nu poate ajunge la conștiința propriei vieți și ființe, nu se poate cunoaște pe sine și nu poate avea un efect.

(21) Prin urmare, zace neînsuflețit, lipsit de viață, nedezvoltat, gol, o vedere în propria ființă. Ceea ce vezi a fost odată în eternitate și revezi sufletește-spiritual toți eonii de timpuri care au trecut de la începutul creat de mine pentru tot ce este sufletește-spiritual, cu și lângă mine, și sunt închiși în eternitate.

(22) Toată această sămânță, din care vedeți atâtea cantități și totuși nici măcar cea mai mică parte a întregului, este singulară în propria sa ființă eternă, o sămânță cu coajă sufletească și miez spiritual, dar fără forță vitală; a fost și este acolo, susținută de ființa sa, și din moment ce Eu am creat începutul tuturor acestora, ea trebuie să primească viață din și din mine, astfel încât tot ce este de lectură sufletească și spirituală să poată trăi și lucra acolo cu mine.

(23) Ceea ce vedeți în toate acestea este odihna veșnică, numai în care am fost activ, astfel încât toate acestea rămân până la început, pe care am hotărât să-l creez pentru el, iar acum veți vedea cum a fost creat începutul și, văzând, veți înțelege sensul cuvântului, când spun: Eu sunt Începutul!

2

(1) Și iată! Acolo L-am văzut la o distanță incomensurabilă și, încă o dată, ca și cum ar fi fost la îndemâna mea, dar diferit, cu totul diferit de înainte; El era într-adevăr același Hristos, Dumnezeul și Domnul nostru, în aceeași lumină a lecturii, spiritului și vieții Sale preasfinte și, ca și înainte, acum aceeași lumină a infinității pătrundea peste tot la distanțe incomensurabile, dar prin lumină ieșeau din El raze de tot felul de alte lumini, care în lumina Lui pătrundeau aproape instantaneu peste tot în infinitatea depărtărilor și peste tot vedeam o mișcare care se vedea ca și cum nori de lumină s-ar fi adunat acolo în nori de tot felul de lumini.

(2) Am văzut asta deasupra mea, sub mine, din toate părțile, și din cauza asta am pierdut simțul a ceea ce era deasupra, a ceea ce era jos și a ceea ce era în lateral; în mare confuzie mi-am îndreptat din nou privirea către El, iar când L-am văzut stând în depărtare, dar totuși atât de aproape de mine, cu brațele ridicate, simțurile mi-au devenit din nou clare.

(3) Mi-am împreunat mâinile în semn de adorație, dar nu am putut scoate niciun cuvânt, căci ceea ce am văzut nu poate fi spus, descris sau explicat în nicio limbă care ar putea oferi unui om măcar o umbră a unei idei adevărate despre el; dar pentru că mi s-a spus: Scrie ce ai văzut și auzit!, urmez și scriu, fără să caut cuvinte speciale, pentru că nu există niciunul de găsit.

(4) Am văzut în special lucrarea Ființei Preasfinte a lui Dumnezeu, în special puterea radiantă a Duhului Său sfânt, în special lucrarea puterii Sale vitale în Ființa Sa, în Duhul Său și în razele Sale, dar și în acestea, în special, acele puteri care lucrează separat și împreună și care pun în mișcare cele mai îndepărtate colțuri ale infinitului. „L-am văzut pe Dumnezeu creând în puterea Sa și am văzut cum El creează lumină în lumină, prin virtutea simplei Sale voințe.

(5) În această contemplare am uitat să văd ce se întâmplă în adâncurile infinitului, dar am simțit o mișcare în jurul meu, fără a putea spune ce fel era, și acolo am auzit din nou vocea Lui în mine:

(6) Jovian! Privește în jurul tău, ca să poți scrie ceea ce ai văzut!

(7) Și iată! Apoi am văzut nori de tot felul de lumină din cele mai îndepărtate colțuri ale infinitului, devenind individual din ce în ce mai denși și grupându-se individual în sfere imens de mari, mai mici și mai mici, apropiindu-se, radiind în lumina Lui propria lor lumină diferită și variată în interior și în exterior, formând un firmament în sus, în jos și în toate părțile, reprezentând o lume care, delimitată de propria lumină împotriva infinitului din toate părțile, era acum acolo în sine.

(8) Am fost uimit să văd această dezvoltare, căci pe multe dintre globurile individuale am văzut munți și văi, râuri și mări, dar nu ca cele de pe pământ făcute din pietre și apă, căci ambele erau într-adevăr acolo, dar

de o natură complet diferită, lumină în lumină, ca și cum ar fi fost sticloase și strălucind în cele mai minunate culori.

(9) Și niciunul dintre bănuți nu a stat nemișcat, ci încet, unul se învârtea în jurul celuilalt la distanțe diferite și toți împreună în jurul unui centru; când am recunoscut acest lucru, m-am uitat spre acest centru și iată că acolo stătea Dumnezeul și Domnul nostru cu brațele ridicate ca și cum ar fi binecuvântat, în lumina Sa eclipsând toată lumina bănuțului.

(10) Nespus de profund mișcat și zguduit, am căzut în genunchi și deodată am simțit că mă aflam eu însumi pe pământul uneia dintre multele, multele jeleuri, fără să știu cum se întâmplase, și am strigat, fie de bucurie, fie de fericire, fie de surpriză? Nu știu, dar zăceam cu fața în jos, plângând și nu îndrăzneam să ridic privirea, căci simțeam că El stătea cu mine și imediat L-am auzit vorbind:

(11) Ridică-te și vezi ce și cum a fost odată!

(12) Și când m-am ridicat, El mi-a șters lacrimile de pe față cu mâneca fustei Sale și a spus: Ceea ce vezi acolo, Jovian, este desăvârșirea întregii Mele lucrări de până acum, deși cea mai mare realizare a tot ceea ce va veni va fi desăvârșită și realizată doar în cursul eonilor de timpuri pe care îi voi crea pentru toate ființele sufletești cu spirit discernător.

(13) Că există adevărata lume a împărăției mele pentru toată sămânța sufletească-spirituală, pe care ai văzut-o în număr atât de mare în golul fără lume al infinitului, fără viață și zăcând în pârloagă, dar a cărei adevărată cantitate și varietate nimeni în afară de mine nu va putea vreodată să o depășească și să o numere.

(14) Nu este acceptabil că eu exist și că eu singur trăiesc, iar tot sufletul și spiritul rămân inactivi, fără viață.

(15) Eu sunt Adevărul Etern, Lumina Adevărată, Viața Veșnică Adevărată, în Esența și Spiritul Meu Bunătatea Neschimbătoare, Iubirea, Mila, Iertarea, Dreptatea și Jertfa de Sine și în toate acestea, Începutul pe care îl creez pentru toate ființele sufletești cu spirit cunoscător; veniți cu mine și vedeți ce aveți de scris în continuare.

(16)M-a luat de mână și, în câteva clipe, măsurând împreună cu mine distanțele dintre diferiții bănuți, mi-a arătat mulți bănuți, fiecare întrecându-i pe ceilalți în frumusețe și slavă, iar eu mă minunam din ce în ce mai mult.

(17) Dar el a vorbit:

Găsești această lipsă de viață a sufletului, a spiritului și a lipsei de viață frumoasă și glorioasă, cât de glorioasă o vei găsi doar atunci când tot ce există și tot ce există va fi însuflețit de viața mea, în miriada diversitate a tuturor ființelor sufletești și spirituale și în curând o vei vedea.

(18) În timp ce El încă vorbea, am mers mai departe, și acolo stăteam lângă un pârâu care curgea ca apa, pe malurile căruia se aflau plante minunate, asemenea unor copaci împletiți cu viță de vie, iar cârceii, însă, la

diferite înălțimi, formând plase ca niște coșuri și boluri; deasupra am văzut nenumărate cantități de fructe dintre cele mai diverse, minunate și delicioase de privit; din florile glorioase și colorate ale plantelor, ba chiar și din frunzele altora, picura ca laptele și mierea și cădea în picături și boabe mai mari sau mai mici în pânzele vii de cârcei. Scoarța altor plante producea tot felul de sucuri, care în curând căpătau forme variate, precum niște turte mici și pâini , și din nou un lichid limpede, precum și unul divers colorat, curgea prin cârcei tubulari în pârâu, toate cu un aspect și un miros delicios și minunat.

(19) Și când nu am putut vorbi de uimire, El mi-a spus: „Acesta este prezent în

nenumărate feluri în toate regiunile împărăției Mele; există pâraie și râuri ale ei.

Pomul vieții; și aceste plante sunt suflet și spirit, vii prin mine, dar de o natură complet diferită față de toate celelalte nenumărate plante, și le-am dat puteri inepuizabile prin lucrarea tuturor lucrurilor din lumile împărăției mele, ale căror roade sunt și râurile în care se varsă și care, prin urmare, au fost eficiente inepuizabil în tot viitorul eternității.

(20) Așadar, le-am făcut astfel încât toată sămânța sufletească-spirituală, care ajunge în aceste lumi ale împărăției mele create pentru ea și acolo a primit viață din și din propria mea putere vitală, apoi în curând, când i s-a dat un corp ceresc, să aibă o hrană corespunzătoare acesteia din corpul său.

(21) Și pe când vorbea încă, m-a luat din nou de mână și iată, El stătea din nou în mijlocul lumilor împărăției Sale, eu lângă El, iar El, ridicându-Și mâinile ca și cum ar fi vrut să binecuvânteze, mi-a spus un singur cuvânt: „Iată!”

(22) Și a venit peste fiecare dintre numeroasele lumi din toate direcțiile ca o ploaie, și acolo am văzut că era sămânța pe care o văzusem înainte, strălucind în lumina lui Dumnezeu și în lumina cerului împărăției Sale ca sticla și ca o ploaie, care acoperea lumile individuale, o înfățișare la fel de minunată ca tot ce văzusem înainte; și când s-a terminat, El m-a luat de mână și deja stătea cu mine pe pământul uneia dintre lumile cele mai apropiate, extrem de mari, și mi-a vorbit:

(23) Rămâi acolo și privește ceea ce nimeni altcineva decât Mine n-a văzut vreodată și nici nimeni altcineva decât tine nu va vedea vreodată; a fost în veșnicie și numai tu vezi acum cum a fost, căci vei scrie pentru oamenii pământului, ca să înțeleagă sensul Cuvântului Meu, când spun: Eu sunt Începutul!

3

(1) Și iată! Apoi am văzut sămânța căzută împrăștiată în mulțime pe pământul lumii, pe care eu însumi stăteam, și o, minune, toată sămânța a început să se miște, să crească, să ia tot felul de forme și forme, tot felul de plante verzi au crescut din multe, tot felul de animale din altele, și iată! Am simțit că și eu eram pătruns de puteri pe care nu le mai simțisem niciodată înainte, mi-am îndreptat privirea spre înălțimi și acolo L-am văzut pe Dumnezeul și Domnul nostru stând din nou în mijlocul rarelor tale bogății cu câinii întinși ca și cum ar fi vrut să binecuvânteze.

(2) Și, ca și înainte, am văzut din nou lucrarea puterilor Ființei Sale Preasfinte în special, în special și lucrarea Duhului Său sfânt, a cărui radiație, pe lângă multele puteri schimbătoare ale Sale, fiecare în lumina sa deosebit de vizibilă și purtând razele forței Sale vitale, a pătruns vizibil toată sămânța, dar am auzit imediat din nou glasul Lui în mine:

(3) Vezi recepția vieții fiecărui spirit, pe care o vezi ca nucleul învelișului fiecărei semințe, și vezi cum spiritul, în virtutea vieții deja primite de la și prin Mine, continuă să lucreze asupra învelișului care îl înconjoară; acest înveliș este esența sufletului, care a conținut în sine valorile fundamentale ale propriei forme și figuri din eternitate și care acum, în virtutea vieții primite, ajunge la dezvoltare și exprimare.

(4) Și când mi-am îndreptat din nou privirea către ceea ce se agita în jurul meu, am văzut cum în fiecare ființă în parte, care nu mai era o sămânță discretă, spiritul în special, corpul sufletesc în special și din nou în special viața lucrau unele în altele și asupra altora; în radiația forței vitale acum proprii, care se vedea ca și cum o lumină care devenise cel mai limpede vapor de apă curgea și împrăștia prin spirit și suflet, strălucea și spiritul fiecăreia dintre ființe, iar razele spirituale pătrundeau odată cu razele vitale și corpul spiritual, care, crescând, lua forme din ce în ce mai definite, la fel ca în cazul tuturor plantelor înverzite, ca și în cazul formelor animale și al celor care, deși se transformau în forme umane, erau mai minunate decât acestea, deoarece arătau ca Dumnezeu.

(5) Și de la aceștia, razele spiritului lor se întindeau departe în exterior, prin corpurile lor spirituale, dar numai individual și ca și cum ar fi oscilat înainte și înapoi; mai puțin, iar la unele tipuri de animale, care nu radiau deloc în exterior, am văzut spiritul lucrând, dar cel mai puțin pe cel al plantei verzi, deși la unele plante gigantice, precum și la unii giganți dintre animale, era mai mare în cantitate decât spiritul celor care în formă umană erau ca Dumnezeu.

(6) Am văzut, de asemenea, pe cât am putut observa, că nu existau două corpuri spirituale, nici măcar de același fel, formate astfel încât să nu le pot distinge unul de celălalt și, de asemenea, spiritul din fiecare corp spiritual de același fel era diferit ca înfățișare, precum și în radiația sa, doar forța vitală era una și aceeași în toate, fără excepție, deoarece era primită de la și din Dumnezeu.

(7) Toate acestea le-am văzut, gândindu-mă, clar și distinct și m-am uimit din ce în ce mai mult, căci, deși totul se mișca, creșterea verde strălucea în culori de o frumusețe indescriptibilă, formele animalelor și formele umane asemănătoare zeilor nu mai creșteau, ceea ce m-a făcut să realizez că măreția formei, precum și dezvoltarea formelor sale, fuseseră atinse, totuși se mișca doar ca și cum ar fi dormit. Era transparentă ca o respirație și vizibilă ca sticla în tot felul de culori, astfel încât puteam vedea și eu toată structura interioară a fiecărui corp sufletesc, și apoi am recunoscut brusc că este într-adevăr viu, dar că nu știe nimic despre ființa și viața sa, că este lipsit de conștiință, iar acest lucru m-a speriat atât de mult încât am crezut că va trebui să cad și eu inconștient.

(8) Dar apoi aud glasul Lui în mine:

Jovian! Așa cum sunt treime din eternitate în esența, spiritul și viața Mea, tot așa acum tot sufletul și sămânța spirituală care a fost cu și lângă Mine din eternitate a devenit treime prin darul vieții de la și din Mine.

(9) Dacă eu trăiesc în veșnicie, și tot sufletul și spiritualul vor trăi în tot viitorul veșniciei. Așa cum viața mea este inseparabilă de spiritul meu și spiritul meu este inseparabil de viața mea de ființa mea și ființa mea de spiritul meu și de viața mea, tot așa acum aceeași viață a mea este inseparabil legată de ființa întregului suflet și spiritual, și niciuna dintre toate aceste ființe, care au devenit treime, nu își poate pierde vreodată viața, pe care a primit-o de la mine.

(10) Căci sămânța sufletească și spirituală ca atare este indestructibilă; dar acum, când tot ce este sufletesc și spiritual își poartă viața din și din Mine în sine, are viață veșnică, prin Mine, și nu o poate mai arunca niciodată, chiar și cu șanțuri, și nimeni nu o mai poate lua de la schimbare, distruge și anihila, nici măcar Eu! Pentru că Eu am dat-o.

(11) Acum vezi ce era ascuns în miriada și imensa cantitate a seminței sufletesc-spirituale în diversitatea ființei și spiritului; vezi acum că toate acestea sunt vii, dar și că sunt inconștiente, că nu știe nimic despre propria ființă și viață; crezi că în această stare nu simte nimic, că ar putea rămâne așa și te înspăimântă acest lucru.

(12) Dar îți spun:

Inconștient, în spirit, fiecare dintre corpurile și trupurile spirituale simte puterile care îl pătrund și lucrează în el, puteri care nu ies doar din Mine, ci parțial și din și din regulile acestei împărății a Mea create pentru ea și lucrează astfel, așa cum le-am creat și le-am rânduit, încât și ele să nască una pe cealaltă și toate împreună să aibă o acțiune durabilă pentru tot viitorul veșniciei.

(13) Dacă trupurile și corpurile sufletești nu ar simți inconștient lucrarea tuturor puterilor spiritului inconștient care emană din și din mine, precum și din și din lumile împărăției mele și le pătrund, nu ați putea vedea nicio activitate în și la ele; Dar, din moment ce le vedeți, veți ști că orice simțire

este specifică corpului sufletesc, dar conștiința este specifică spiritului și în el și voința, a cărei putere, conform propriei sale puteri, precum și conform naturii acelui corp sufletesc sau trup, de care este inseparabil și veșnic specifică, este enorm de mare, mai mică sau chiar atât de mică încât nu poate apărea deloc.

(14) Prin influența vieții și prin influența resimțită inconștient a forțelor care îl pătrund în corpul sufletesc, spiritul, cu timpul, care este co-creat prin acest început creat de mine, ar ajunge la conștiința propriei vieți și ființe și prin aceasta și la propriul său corp sufletesc; dar, întrucât aceasta este în sine, nu ar putea fi de niciun folos spiritului.

(15) Privește toate aceste figuri, care sunt asemănătoare cu mine, dar și cu tine; ai văzut și ai recunoscut, de asemenea, din propria ta experiență că spiritul lor este de o cu totul altă înfățișare și de o cu totul altă natură decât spiritul animalelor și acesta, din nou, altul decât spiritul plantelor.

(16) Spiritul acestor forme spirituale, similare mie și ție, este capabil de cunoaștere, dar celălalt spirit nu este; de asemenea, acest spirit capabil de cunoaștere, după cum vedeți, prezintă diferențe mari și foarte mari, dar totuși este și rămâne capabil de cunoaștere, și, de asemenea, o capacitate de creare mai mare, mai mare sau mai mică îi este inerentă.

(17) În eternitate și infinit, el nu și-ar fi găsit niciodată calea; dar aici, în lumea împărăției mele create pentru el, își va găsi curând calea și va dori, de asemenea, să creeze în însăși ceea ce a fost creat, din al său. Dar dacă trupul sufletesc, căruia îi aparține, ar rămâne așa cum este și acum, fiecare gând, care apare prin lucrarea reciproc complementară a sufletului, spiritului și vieții în fața a ceea ce există în imagini, ar rămâne întotdeauna doar un gând și o imagine spirituală sufletească și nu ar putea fi niciodată realizată în exterior.

(18) Prin urmare, trupul sufletesc trebuie să ia un trup parțial din lucruri și puteri sufletești, spirituale și fără viață, dar parțial și din ființele vii create pentru el, care, adaptat naturii lumilor împărăției mele, face sufletul capabil nu numai să vadă, să audă și să înțeleagă tot ceea ce este creat, tot ceea ce există, ci și să poată crea în el și din el și să realizeze în mod esențial, tangibil că ceea ce ia ființă sufletesc-spiritual în gânduri și imagini trebuie să fie creat și vizibil, audibil și tangibil pentru ceilalți.

(19) Împărăția Mea este împărăția cerurilor și toate trupurile sufletești și trupurile trebuie să primească și ele un corp ceresc sau trupuri cerești, după natura lor, adaptate firii lor; planta verde își va primi corpul ceresc din pământ și din înălțimile de deasupra lumilor înseși, căci aceeași conservare veșnică a corpului ceresc al animalelor este, de asemenea, prevăzută, precum și în mod special pentru corpul ceresc al copiilor mei prin acea creație pe care o vedeți în ape și în pomii vieții.

(20) Cu trup ceresc și trup, trupul spiritual al fiecărei ființe vii trebuie să fie îmbrăcat prin mine de acum înainte pentru tot viitorul veșniciei; în

trupul ceresc tot ce este viu acum trebuie să se ridice la conștientizarea propriei vieți și ființe, iar copiii mei, pe care vreau să-i numesc îngeri, mă vor recunoaște ca tatăl a toată viața.

(21) În lumile acestei împărății cerești a Mea, ei nu vor cunoaște nici devenire, nici trecere a vieții sufletești-spirituale, de aceea nici nu cer niciun început, și numai prin cuvântul rostit lor despre acest început vor înțelege cu simțământul sensul când spun: Eu sunt Începutul!

4

(1) Apoi am auzit ca un schimb ușor deasupra mea, sub mine, în pământul lumii pe care stăteam , lateral din toate direcțiile, am simțit o mișcare ca un vânt ușor și am privit în sus, spre înălțimi, unde El încă stătea cu mâinile întinse pentru binecuvântare, într-o lumină radiantă, de nedescris, minunată, a ființei și spiritului Său cel mai sfânt.

(2) Cu venerație, mi-am ridicat mâinile către El, dar El a spus:

Privește în jurul tău, căci tu vei scrie evenimentele din jurul tău!

(3) Apoi m-am uitat în jurul meu la toate ființele sufletești, spirituale și vii care zăceau și se agitau ca și cum ar fi dormit, și iată, am văzut forma spirituală a ființei lor străpunsă de raze emanate din pământ, din apele și pomii vieții lumilor Împărăției lui Dumnezeu și astfel am recunoscut imediat că toate acestea erau cauzate de razele Duhului Său Sfânt, pe care le-am văzut în special la celelalte.

(4) Toate figurile sufletești, care înainte erau încă transparente ca o suflare și ca sticla, au devenit ca și cum ar deveni precum carnea și sângele, dar nu precum carnea și sângele pământesc, ci infinit de sublim de pure, minunate la înfățișare, căci, în ciuda faptului că trupul și trupul sufletesc luau un corp și un corp ceresc, ambele erau deosebit de vizibile în sine, propriul corp spiritual etern, precum și corpul ceresc primit, ca unul și același și totuși vizibil diferit - și nu știam unde aș putea privi mai întâi și ce aș putea admira mai mult, fie frumusețea și puritatea plantelor, fie cea a animalelor sau a copiilor lui Dumnezeu - nu mă puteam abține.

(5) Deodată însă, am văzut cum tot ce nu era verde și înfloritor și-a deschis ochii și s-a ridicat în picioare, cu fericire, bucurie și pace pe față, în ciuda privirilor uimite care erau toate îndreptate către Cel care stătea într-o lumină indescriptibil de minunată a puterii Sale în mijlocul firmamentului lumii împărăției Sale cerești.

(6) Apoi Și-a deschis gura și am văzut în razele de lumină ale Duhului Său omniprezent, căci pretutindeni strălucea Duhul, noi raze de putere în special, raze care purtau Cuvântul Său rostit, și am văzut aceste raze ale Cuvântului Său pătrunzând în duhul și în trupul spiritual al copiilor Săi, rămânând vii în mintea lor, în înțelegerea vie, și atunci am recunoscut puterea Cuvântului rostit al lui Dumnezeu, prin care copiilor Săi li s-a dat

limbajul și înțelegerea Cuvântului primit, preluat, gândit pe scară largă și rostit, căci îndată nenumărate mâini s-au ridicat spre El și din gurile tuturor mulțimilor copiilor Săi Cuvântul I- a răsunat: Dumnezeule!

(7) Apoi am căzut în genunchi, mi-am cuprins fața în mâini și am văzut în duhul meu primele cuvinte ale sfintei Sale evanghelii scrise de mine pe pământ:

Înainte de orice început, Dumnezeu era (care este) Cuvântul Ființei Sale veșnice, Duh și Viață, Cuvântul lui Dumnezeu era numai în Dumnezeu, iar Dumnezeu era Cuvântul!

Însă cuvântul Dumnezeu era în Dumnezeu doar înainte de început, pentru că atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile din lumea adevărată a Împărăției Sale prin cuvântul Său și a dat viață acolo, din propria Sa putere veșnică, tuturor ființelor, cărora le era propriul spirit, fiecare ființă spirituală capabilă de cunoaștere i-a vorbit cuvântul Dumnezeu „și acesta a fost începutul”.

(8) Acum am văzut acest început, am văzut ce și cum era înainte de început, acum știam, prin virtutea a ceea ce văzusem, ce este sufletul, spiritul și viața, cum a prins viață neînsuflețirea ființei sufletului și a spiritului, de la Care a primit viața și puterea conștiinței, cum este adevărata lume a împărăției lui Dumnezeu, împărăția cerurilor, și, nespus de profund cutremurat și profund mișcat de uimire, mi-am ridicat fața și mâinile spre El în adorare!

(9) Dar El a vorbit din înălțimile firmamentului ceresc și cuvântul Său cel preasfânt a răsunat în urechile copiilor Săi, pe care El i-a numit îngeri, clar și distinct, ca și cum El Însuși ar fi stat cu fiecare dintre ei, și M-am minunat de uimire când am văzut după expresia și expresiile fețelor copiilor Săi, că și ei înțelegeau fiecare dintre cuvintele Sale așa cum am înțeles și eu, care am fost și mai uimit și uimit că și eu înțelegeam fiecare cuvânt din limba Lui vie, căci limba Lui avea cu siguranță multe sunete rostite în limbile oamenilor de pe pământ și chiar cuvinte, în care, însă, sunt puse acolo tot felul de alte înțelesuri.

(10) Am recunoscut că limba Lui rămâne limba împărăției Sale cerești și acum știam și de unde provin toate limbile oamenilor de pe pământ, care toate, fără excepție, conțin în natura lor fundamentală aceleași sunete sau cel puțin mai puțin similare, silabe și chiar cuvinte ale acelei limbi care este a lui și de la Dumnezeu.

(11) Mai departe, Dumnezeu a vorbit despre hrana cerească a duhului care discerne sufletul prin Cuvântul Său, în care lumina și viața sunt inerente, dar și despre hrana, băutura și Hrana cerească pentru trupul ceresc al copiilor Săi, pregătită pentru ei într-o varietate nenumărată și inepuizabilă în roadele și sucurile pomilor vieții de lângă ape.

(12) În timp ce El continua să vorbească mult timp ca și cum ar fi rostit învățături, esența formei Sale preasfinte devenea din ce în ce mai radiantă

în lumina Duhului Său sfânt, până când nu a mai rămas decât lumina nespusă și indescriptibil de minunată și, încă o dată, un număr imens și nenumărat de mâini s-au ridicat spre El și, ca și cum din gurile tuturor mulțimilor copiilor Săi, cuvântul preasfânt i-a răsunat ca un răcnet: Dumnezeule!

(13) Dar am auzit din nou glasul Lui în mine:

Uitați-vă la toți, ca să puteți scrie! Ceea ce vedeți acum din viața și munca tuturor acestor copii ai Mei a acordat eoni de timp, pentru care, privind înapoi, chiar și cel mai mare spirit dintre toți acești îngeri ai Mei nu găsește nici simț, nici înțelegere, nici măcar o concepție clară, deși odată cu începutul pe care l-ați văzut acum, a fost creat și timpul.

(14) Și iată, am văzut printre copiii lui Dumnezeu tot felul de fețe diferite și diferențe de culoare , nu numai ale corpurilor lor spirituale, ci și ale celor cerești; și printre mulțimea de trăsături similare și de aceeași culoare, unii rămâneau mai mici decât alții, și nu puțini la fel de mici ca niște copii; și am văzut în sufletele și duhurile lor că aveau și ei o fire copilărească, pe care o manifestau prin vorbire, întrebări, expresii de uimire și bucurie, precum și prin străduința lor de a imita faptele celor mai mari și mai măreți.

(15) Am văzut același lucru într-o măsură și mai mare și în număr mai mare la tot felul de animale și atunci am recunoscut pentru prima dată diferențele infinit de mari în natura sufletului și a spiritului uneia și aceleiași mulțimi de egali ai tăi... dar sunt incomparabil mai puține printre animale decât printre copiii lui Dumnezeu.

(16) Masculin și feminin nu existau, sexual nu exista, iar frumusețea tuturor lucrurilor tocmai în varietatea aproape infinită a înfățișării formelor în puritatea lor era la fel de minunată printre copiii lui Dumnezeu, precum și printre animale și chiar mai mult decât printre acestea, în splendoarea glorioasă dintre creșterea verde și înflorirea plantelor.

(17) Și acolo am văzut mulțimi de copii ai lui Dumnezeu mâncând și bând lângă apele pomilor vieții și mi s-a părut că prin aceasta corpul lor ceresc ar fi putut deveni și mai frumos și mai glorios; de asemenea, am observat ulterior că toată varietatea de hrană, de mâncare și băutură, care vine din copaci și bea prin ape în tot felul de moduri minunate, este de cea mai pură interpretare, deoarece nu produce zgură și deșeuri în corp și nici nu provoacă vreo supradoză.

(18) Imediat apoi au apărut ici și colo nu puțini care au început să vorbească, și mulțimi s-au adunat în jurul lor ca să-i asculte, și deja am văzut ce spirit măreț sunt acești vorbitori și predicatori, căci am văzut razele spiritului lor pătrunzând departe, da, cu unii chiar dincolo de granițele lumilor împărăției lui Dumnezeu în infinit, și atunci am recunoscut cu uimire cât de asemănătoare este puterea de radiație a atâtor duhuri cu puterea de radiație a sfântului spirit al lui Dumnezeu și cât de asemănătoare sunt ele cu el și prin aceasta.

(19) Desigur, este o asemănare care trebuie mai întâi căutată, ca să spunem așa, și totodată găsită în mod destul de arbitrar; Căci atunci când am evocat viu în mine comparații între puterea radiantă, lumina și viața Duhului Sfânt al lui Dumnezeu și cel mai mare spirit dintre copiii Săi, am recunoscut imediat că asemănarea este destul de îndepărtată, căci puterea radiantă a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu pătrunde peste tot în același timp și perpetuu, este omniprezentă și poartă în sine puteri radiante care, într-o asemenea măsură și într-o asemenea diversitate între ele și lucrând împreună, nu sunt specifice niciunui spirit schimbător.

(20) Am văzut în puterea radiantă a multor duhuri mărețe printre copiii Săi puteri similare cu cele care sunt proprii Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, dar în comparație cu acestea am văzut diferența infinită chiar în puterea lor; de asemenea, am perceput că multe puteri care sunt specifice Duhului Sfânt al lui Dumnezeu lipsesc duhurilor mărețe și chiar celor mai mărețe dintre copiii Săi.

(21) Puterea radiantă a spiritului lor pătrunde cu siguranță și în infinit, dar întotdeauna delimitată doar lateral, precum un jet de apă, întotdeauna doar într-o singură direcție, oricât de schimbătoare ar fi momentan, prin care raza, întinzându-se în depărtare, se clatină ca și cum ar căuta și ca și cum ar fi neputincioasă și tremurând, dacă nu găsește niciun punct de referință. Și dacă spiritul încearcă constant să-și impună acest punct de sprijin fără ca acesta să fie de fapt acolo, radiația sa greșește și prin ea nu numai el însuși, ci pentru că este legat inseparabil de corpul spiritual și lucrează în el, îl trage și în jos odată cu el.

(22) Această cunoaștere mi-a venit printr-o amintire vie asimilată a vieții pământești a oamenilor cu un spirit mare, care uneori vor să creeze lucruri mărețe, le creează și în felul lor, greșind grav și, prin măreția aparentă a creației lor, îi induc în eroare și pe nenumărați alții.

(23) Dar apoi am auzit glasul Lui în mine:

Jovian! Viața, lucrarea și creația copiilor Mei în împărăția Mea veți privi și veți scrie, căci ceea ce a fost, este și se va întâmpla pe pământ veți vedea! Iată pacea Mea în împărăția Mea, care animă tot ce poartă viață din și din Mine.

5

(1) Apoi mi-am deschis ochii și iată că nu mă mai aflam pe pământul uneia dintre multele, multele lumi ale împărăției cerești a lui Dumnezeu, ci stăteam în lumina Lui în mijlocul întinderii cerului și vedeam toate lumile separat, pe cele mai apropiate, precum și pe cele mai îndepărtate și mai îndepărtate, și totuși toate din nou la fel de aproape ca și cum le-aș fi putut cuprinde sau atinge cu un singur pas.

(2) Multe dintre lumi erau enorme ca mărime, altele mai mici, altele și mai mici, dar toate aveau o lumină proprie, care era diferită, cu totul diferită de lumina Preasfintei Ființe, Duhului și Vieții lui Dumnezeu, și imediat am recunoscut că lumina lumilor și a firmamentului împărăției cerești constă în întâlnirea razelor Sfântului Duh al lui Dumnezeu cu razele emanate din lumile împărăției Sale și este infinit mai minunată decât toată lumina sorilor, care poate orbi, pârjoli și arde, toate acestea fiind străine și îndepărtate de lumina minunată a împărăției cerești.

(3) Și din nou, după această contemplare, am fost distras și mi-am amintit de pământ, căci pe multe dintre lumile vaste și mai mici multe lucruri păreau similare cu cele de pe pământ, doar „infinit mai frumoase, minunate, pure și sublime, gloriosul regn vegetal, minunata lume animală și sublimul puritate a copiilor lui Dumnezeu”.

(4) Nici aceștia nu sunt legați de o anumită lume a tărâmului ceresc, așa cum sunt oamenii de pământ, ci pot merge după bunul plac de la una la oricare alta, așa cum pot lua și animale și plante, căci lumea animală „aderă la copiii lui Dumnezeu, este pacea cerului”.

(5) Dar dacă un copil al lui Dumnezeu ar dori să viziteze toate lumile împărăției lui Dumnezeu și să se familiarizeze cu toate regiunile de acolo, nu i-ar fi posibil să facă acest lucru nici măcar în eoni de timp, căci numărul lumilor este extrem de mare.

(6) Corpul ceresc și corpul plantelor, animalelor și copiilor lui Dumnezeu sunt la fel de invulnerabile ca și corpul lor sufletesc și nimic din lumile împărăției cerești nu le poate afecta, vătăma sau îmbolnăvi în vreun fel, deoarece sunt mai dure și mai solide în natura lor decât toate lucrurile sufletești, lipsite de spirit și de viață de acolo, prin care nici crearea în și din ele nu necesită un exces de forță.

(7) Toată creația, lucrarea și toată activitatea în lumile Împărăției lui Dumnezeu se întâmplă exclusiv din bucuria de a crea, spre bucuria tuturor celor care se schimbă, care găsesc o bucurie mai mare în aceasta și nu într-o creație schimbătoare, prin care creația este formată în cel mai divers mod și iar și iar alte lucruri noi sunt inventate de orice spirit mai mare și mai înalt.

(8) Așadar, i-am văzut și i-am auzit pe copiii lui Dumnezeu creând în lumile împărăției Sale, mi-am amintit astfel, fără să vreau, de creația și de creațiile oamenilor pe pământ și din nou am prins viață gândurile să fac și acolo comparații, pentru că multe creații ale oamenilor de pe pământ au fost similare cu creația copiilor lui Dumnezeu în împărăția Sa.

(9) Dar curând am recunoscut diferența infinită dintre creație și creațiile copiilor lui Dumnezeu în lumile Împărăției Sale și cea a oamenilor de pe pământ, deoarece deja scopul creației și al întregii activități a copiilor Împărăției Cerurilor este infinit de îndepărtat de scopurile creației oamenilor pe pământ, întrucât o mare parte din creație și multe creații ale

oamenilor de pe pământ sunt întunecate și rele, în timp ce toată creația, toată activitatea și toate creațiile copiilor lui Dumnezeu în Împărăția Sa sunt pure, sublime, luminoase, bune și minunate, atât în cele mai mari, cât și în cele mai mici, cele mai discrete și cele mai copilărești lucruri, toate acestea fiind create acolo cu unicul scop de a aduce bucurie nu numai unii altora, ci mai presus de toate lui Dumnezeu: Să-I aducă plăcere lui Dumnezeu.

(10) Să nu spună nimeni că Domnul Dumnezeu, care este cel mai desăvârșit în Treimea veșnică a Ființei Sale preasfinte, a Duhului Său sfânt omniprezent și a Vieții Sale nesecate și, prin virtutea acesteia, Treimea Sa veșnică și sfântă este neschimbată, neschimbată, nu cunoaște bucurie și, prin urmare, nici întristare, căci numai cel ce nu-L cunoaște pe Dumnezeu poate fi într-o astfel de greșeală gravă.

(11) Dacă ființele imperfecte și cele mai imperfecte ale sufletului, spiritului și vieții simt bucurie și tristețe în măsura naturii lor, cea mai simplă rațiune sănătoasă trebuie să recunoască de la sine că și Dumnezeu simte bucurie și tristețe și că tocmai datorită perfecțiunii Sale supreme nu se poate găsi vreodată un standard pentru modul în care El simte bucurie și tristețe.

(12) Și când am văzut în lumile împărăției Sale cerești opere de artă create de copiii Săi sub formă de îmbrăcăminte, clădiri, statui, picturi și nenumărate alte lucruri, printre care și tot felul de lucruri care dau muzică, și când am auzit muzică și cântece, am privit tot felul de cântece și tot felul de interpretări, a trebuit să mă gândesc din nou la oamenii pământului și acolo mi-am dat seama de unde atâția oameni aduc cu ei pe pământ ceea ce se numește acolo abilitate, dispoziție, aptitudine și talent înnăscut.

(13) În toată această observare, ascultare și gândire, era ca și cum ar fi trecut eoni de timp de când văzusem eternitatea și infinitul înainte de început, creația lui Dumnezeu și începutul creat de El pentru tot sufletul și sămânța spirituală care exista cu și lângă El, și totul mi se părea și mai frumos, mai glorios și mai minunat decât era la început.

(14) Dumnezeu a apărut iar și iar în lumină în mijlocul firmamentului ceresc, în puterea ființei Sale preasfinte, a vorbit îngerilor Săi, așa cum Și-a numit copiii, și întotdeauna celor adunați în jurul Lui, al căror spirit era măreț, mai măreț, pentru că era mai pătrunzător în radiația sa și înzestrat cu puteri care nu sunt inerente spiritului schimbării, și au primit învățături, instrucțiuni și îndrumări de la El pentru o activitate mereu nouă, pentru o creație mereu nouă, astfel încât ei înșiși, instruiți în toată cunoașterea, să fie exemple pentru toți cei care nu sunt capabili să creeze ceva nou propriu și, prin urmare, trebuie să fie și ei călăuziți și conduși mai departe.

(15) Mult, mult superioară majorității copiilor lui Dumnezeu, pentru a putea crea în și din lucrurile create în acest scop de Dumnezeu din lumile Împărăției Sale, a trebuit să se agațe într-un mod similar cu cel în care omul trebuie să facă atunci când creează lucruri pământești; dar au existat și

există, mai ales printre acei copii ai Împărăției lui Dumnezeu care (așa cum s-a arătat deja) sunt mari și mai presus de schimbare în spirit, nu puțini care, pentru a putea crea din ceea ce le este disponibil, deocamdată lucrări și lucruri spiritual-imaginare și acum și pentru alții, mai degrabă pentru a le putea lăsa să ia ființă, nu întotdeauna și nu toate lucrurile boltite trebuie create și cu mâinile, deoarece atât de multe lucruri iau ființă și prin propriile puteri purtate în radiația spiritului lor, conform propriei voințe sau experimentează și schimbări și transformări dorite.

(16) Copiii lui Dumnezeu înzestrați cu astfel de puteri creatoare ale spiritului lor au fost și sunt mulți, având în vedere imensa și nenumărata mulțime a celor schimbători cărora nu le sunt specifice, și din nou, pentru unii dintre ei au fost și sunt specifice într-o asemenea măsură încât crearea lor prin ei este minunată și este considerată un miracol de către toți cei cărora le lipsesc astfel de puteri.

(17) Dumnezeu i-a numit pe toți copiii Săi îngeri, fără excepție; dar aceștia, văzând spiritul pătrunzător, puterile creatoare ale multora dintre ei și lucrările și lucrurile minunate produse de acestea, i-au numit pe ai lor: îngeri mari, și am văzut, de asemenea, că, în virtutea unui astfel de spirit specific lor, ei trebuie cu adevărat numiți mari; dar am văzut, de asemenea, că chiar și toate minunățiile puterilor lor, ale lucrărilor și ale priceperii lor. Dar am văzut, de asemenea, că chiar și lucrurile minunate ale puterilor lor, lucrărilor și abilităților lor, luate la un loc și multiplicate de o mie de ori, nu produc nici măcar o umbră a puterii creatoare a lui Dumnezeu și nu pot fi comparate cu puterea Sa, în care El a creat din golul infinitului cele mai minunate lucruri, lumile împărăției Sale cerești și începutul; învierea a toată ființa sufletească și spirituală dintr-o înfățișare fără viață, veșnică, la ființă și viață veșnică!

(18) Am văzut în viziune eoni de timpuri intrând în eternitate și totuși cel mai îndepărtat eveniment al trecutului cel mai îndepărtat a fost simțit ca și cum ar fi fost alaltăieri, ieri și ar fi astăzi; de fiecare dată când Dumnezeu vorbea în forma Ființei Sale preasfinte, în lumina puterii Sale, marii îngeri adunați în jurul Lui își ridicau mâinile spre El și, întorcându-se în toate direcțiile lumilor împărăției Sale, strigau ca dintr-o singură gură: Da - Ave - Rah - Gotodin - Deaus - Amin!

(19) Și ca un răget, chemarea copiilor Săi s-a întors urgent din toate lumile împărăției cerești și dintr-o lume în alta, și fiecare dintre ei a înțeles într-o senzație vie sensul Lui, care se tâlcuiește astfel: El - Sfânt - Creator, - Tată al Vieții - Veșnic - Dumnezeu!

6

(1) Atunci a venit unul dintre marii îngeri, care prin virtutea spiritului lor sunt cei mai apropiați de Dumnezeu Domnul, și a spus:

Jovian, vino cu mine și vezi!

(2) Și m-a condus într-una dintre cele mai mari lumi ale tărâmului ceresc, unde alți câțiva de- ai lui erau adunați, scriind într-o carte mare numele copiilor lui Dumnezeu, iar în timp ce mă uitam la el întrebător, el a spus:

Aceasta este cartea vieții, și aceleași cărți cu numele îngerilor lui Dumnezeu sunt așezate în fiecare lume a Împărăției Sale, lucru pe care El ne-a poruncit să-l facem pentru noi toți.

(3) Și când a văzut uimirea mea față de aceasta și față de ceea ce mi se spusese, a spus: „Pentru că niciunul dintre noi nu poate trece cu vederea ceea ce se întâmplă în toate lumile împărăției lui Dumnezeu, de aceea cei dintre noi care am ales acea lume anume lucrează în fiecare dintre ele și, așa cum atâția dintre noi nu am observat că urmează să aibă loc un eveniment care va avea consecințe complet necunoscute nouă și complet străine nouă, tot așa v-a scăpat și vouă în observarea vieții și lucrării copiilor lui Dumnezeu.

(4) Însă, din moment ce am fost conștienți de acest lucru de către Dumnezeu Însuși și am primit instrucțiuni și învățături suplimentare de la El, știm multe lucruri despre el, chiar dacă nu le putem explica cum trebuie, deoarece „toate acestea, așa cum v-am spus deja, sunt complet de neînțeles, necunoscute și străine pentru noi. Dar veniți și vedeți singuri!”

(5) Și îndată s-a oprit lângă mine pe un munte al uneia dintre lumile cele mai îndepărtate ale tărâmului ceresc și acolo mi-a arătat cu mâna o direcție în golul locurilor îndepărtate.

(6) M-am uitat, dar pentru o vreme nu am putut vedea nimic altceva decât gol; apoi, însă, am văzut ceva ca un nor mic și întunecat în depărtarea aproape infinită, din care ieșea ca un fum întunecat și galben-sulfuros, și apoi am văzut și o serie de copii ai lui Dumnezeu, cum se mișcau în grupuri mici și mari în aceeași direcție și cum se întorceau și ei, și, uimit, dar și foarte înspăimântat în același timp, am observat că niciunul dintre ei nu mai era un copil pur (!) al lui Dumnezeu.

(7) Apoi, marele înger m-a luat de mână și a arătat în jur spre alți munți și spre văile aflate între ei, și acolo am văzut o mare mulțime de copii ai lui Dumnezeu adunați laolaltă, câte un mic grup din fiecare lume a împărăției Sale, și curând am recunoscut că erau aduși de acolo, căci deja vedeam cum unii soseau cu noi mici grupuri și, arătând cu mâinile în direcția a ceea ce văzusem înainte, le vorbeau insistent; și nu puteam să interpretez toate acestea pentru mine însumi.

(8) Cel care stătea lângă mine m-a apucat, m-a întors din nou în direcția evenimentului îndepărtat și acolo am văzut un înger în care, în ciuda înfățișării sale complet schimbate, am recunoscut unul dintre acei mari îngeri care, prin virtutea spiritului lor pătrunzător de mare și a puterilor din radiația sa, sunt cei mai apropiați de Dumnezeu.

(9) În jurul lui și urmându-l venea o mulțime ca și cum s-ar fi adunat laolaltă, iar când ajunse la granița luminii lumilor împărăției lui Dumnezeu, se opri acolo cu mulțimea; dar nu puteam vedea dacă el însuși nu voia să meargă mai departe sau dacă nu putea merge mai departe; ci acolo și-a ridicat mâinile așa cum îl văzuse pe Domnul Dumnezeu făcând de nenumărate ori, și-a deschis gura și cu un glas care a răsunat departe și larg, care a ajuns și la mulțimile celor adunați pe munți și în văi, a strigat:

(10) Ești al meu! și puterea mea este cu tine! Vei vedea și vei locui într-o nouă creație, a Mea, și vei trăi o altă viață într-o creație schimbată!

(11) Înspăimântat de moarte, m-am agățat de cel care stătea lângă mine, căci cu groază am văzut mulțimea din jurul lui ridicând mâinile și, tremurând ca de febră, i-am auzit strigându-l: Da - Ave! - Da - Bucură-te! - Da - navim Rah! Cel Sfânt! Cel Sfânt! Noul creator!

(12) Și când același strigăt a răsunat din gurile multora dintre cei adunați pe munții și în văile din jur, marele înger a spus cu tristețe: „Veniți!

(13) Și imediat a stat lângă mine în lumea mare în care mă lăsase să văd cartea vieții; acolo a discutat cu mulți dintre cei de-ai lui evenimentele tocmai văzute în fața multor mulțimi adunate și, la fel de mulți, au fost trimiși în lumile din jur pentru a-i avertiza pe toți copiii lui Dumnezeu împotriva marelui nebun și marelui vorbitor, precum și împotriva propriilor săi copii și pentru a duce în grabă avertizarea în toate lumile împărăției lui Dumnezeu.

(14) Și eu observasem înainte, în lumile împărăției cerești, printre îngerii lui Dumnezeu, ici și colo, o mișcare care era diferită și avea un efect diferit în lucrarea ei decât înainte, dar nu i-am acordat nicio importanță având în vedere pacea binecuvântată care altfel domnea în general; dar acum simțeam și știam că această pace sfântă era serios pusă în pericol și, stând din nou singur, tremuram, gândindu-mă în sinea mea ce avea să se întâmple.

(15) Reflectând, am ridicat brusc privirea, căci în lumina din mijlocul firmamentului, Domnul Dumnezeu a apărut în esența cea mai sfântă a puterii Sale și deja, venind din toate lumile împărăției Sale, oștirile marilor îngeri se adunaseră în jurul Lui; și când s-au adunat, El a vorbit:

(16) Toți copiii Mei, pe care îi numesc îngerii Mei, aud cuvântul Meu, iar cei care îl aud și vor să continue să-l opereze ca înainte vor continua și ei să arate că sunt ai Mei, copiii Mei, îngerii Mei și că viața și împărăția Mea sunt proprietatea lor, din și din Mine și prin Mine.

(17) După multe eoni de viață și muncă binecuvântată și pașnică, acum unul dintre îngerii care stau cel mai aproape de mine prin virtutea spiritului lor, unul care nu mai vrea să stea aproape de mine, ci intenționează să devină adversarul meu, a început o lucrare în afara lumilor împărăției mele, care a fost totuși creată pentru el de către mine, o lucrare care este

îndreptată împotriva întregii mele creații și, prin urmare, și împotriva a mea, împotriva voastră a tuturor.

(18) Devenind trufaș și arogant prin cunoașterea abilității sale, el nu numai că caută să se înalțe deasupra tuturor celor ale căror puteri și abilități depășesc puterea și abilitatea lui de o sută de ori, ci și deasupra mea, care totuși i-a dat viață din și din propria mea putere vitală; rostește cuvinte mărețe despre abilitatea, puterea, voința și voința sa creatoare, dar prin aceasta se înșeală pe sine și pe toți cei care ascultă și cred marile sale cuvinte.

(19) Copiii mei, ca îngerii mei, nu cunosc întunericul mental și spiritual al minciunii, al răutății și, de asemenea, al erorii și de aceea nici aceasta, nici consecințele tuturor acestora nu le pot fi explicate în așa fel încât să le poată înțelege și înțelege; doar fericirea și pacea vieții și muncii lor de până acum, care durează de eoni de timpuri, le pot fi ținute în fața ochilor cu indicația că este cel mai înalt nivel de atins pentru toți, în care ei trebuie să rămână, continuând să creeze în pace fericită.

(20) Tu, care ești acolo cu mine, ești un spirit puternic și știi că eu însumi și tu după mine am vorbit cu acel înger care se îndepărtează tot mai mult de mine și de tine și i-am dat toate explicațiile despre cum o astfel de lucrare, pe care a întreprins-o deja, îl va conduce inevitabil pe el însuși, precum și pe toți cei care îl urmează și participă activ la această lucrare a sa.

(21) I-am spus că prin lucrarea sa, care este exact opusul lucrării Mele și pe care nimeni din lumile împărăției Mele nu este capabil să o ridice, se va respinge pe sine și va deveni un Shadain (Satan) [1] dacă nu se va întoarce asupra sa și nu va renunța la lucrarea pe care a început-o.

(22) El nu s-a respins încă complet pe sine, nu este încă Schadain-ul, cel care se reproșează, încă îi lipsește mult, dar a ajuns deja atât de departe încât simte lumina ființei și spiritului meu, precum și lumina lumilor regatului meu ca fiind apăsător; a pierdut deja mult din fostul său corp ceresc prin acceptarea a ceea ce a găsit în afara regatului meu și, prin urmare, nu vine aici, în niciuna dintre lumile iazului meu, pentru că simte că pământul de acolo nu-l mai poartă.

(23) Deja se lasă admirat de acei copii ai Mei care se bucură de grandilocvența lui, care îi admiră opera și care, la fel ca el, se îndepărtează tot mai mult de Mine și de voi: Da - Ave! Da - Ave! [2] ceea ce nu ar însemna nimic dacă ar vrea să vadă această laudă a sfințeniei și în tine și în toți îngerii Mei, căci voi toți sunteți sfințiți de Mine!

(24) Dar, din moment ce se dă în fața celor vrăjiți de el, ca și cum această reputație nu ar aparține nimănui altcuiva decât numai lui, el mă neagă pe mine, creația mea, pe voi toți, împărăția mea și, pentru că face aceasta în ciuda propriei sale cunoștințe mai bune, a devenit un mincinos și un ipocrit și, prin urmare, a creat în sine puteri, calități care sunt cele mai întunecate

și mai joase dintre toate calitățile sufletului și spiritului, care vă sunt străine și necunoscute, pentru că sunt întunecate și joase.

(25) Dar el ar putea totuși, cu bunăvoință, să devină din nou același care a fost cu și lângă tine, cu și lângă mine și tine de-a lungul eonilor; ar putea totuși să vină, pentru că Eu însumi aș vrea să-l aduc, dar el nu vrea ajutorul meu și liberul său arbitru îi rămâne pentru totdeauna, ca și voi toți.

(26) Și pentru că el nu va veni la Mine pentru mărturie și cunoaștere veșnică, vă spun că voi merge cu voi la el și îi voi vorbi din nou!

(27) Și iată, îndată El a stat cu oastea marilor îngeri la muntele acela, de pe care unul dintre ai Săi m-a făcut să văd mai dinainte lucrarea celui întors de Dumnezeu și a oastei Sale.

(28) Am văzut venind mulțimi mari de copii ai lui Dumnezeu din toate lumile împărăției Sale cerești și părea un zgomot imens în mulțimile vaste și nenumărate, deși altele și mai mari sunt în lumile lor, continuând să creeze în pace, iubind galbenul ca și cum n-ar ști nimic despre toate acestea.

(29) Și iată, l-am văzut acolo pe întunecatul creator al nemaiauzitei îndepărtări de Dumnezeu și de ai săi, și stătea acolo cu mulțimea sa, acolo unde îl văzusem stând pentru prima dată la granița luminii împărăției cerești; doar că mulțimea lui era mult, mult mai numeroasă decât înainte acolo, precum și mulțimea de neamul lor, care erau încă adunați în văile și pe munții din jur și erau gata să i se alăture.

(30) Dar acum Domnul Dumnezeu Și-a ridicat mâinile și, privind, i-a vorbit Creatorului sumbru al noutății nemaiauzite:

Așa cum tot ceea ce a fost odată acolo înainte de începuturi, creat de Mine doar ca suflet și sămânță spirituală și acum trăiește și lucrează în Împărăția Mea creată pentru el, a primit viață de la și din Mine, tot așa și voi, care știți că purtați viața Mea în voi!

(31) Dar apoi chipul celui căruia i se adresaseră astfel s-a întunecat și mai mult și, fără să se uite la Domnul Dumnezeu, ci pe jumătate ca și cum s-ar fi întors către ai săi, a spus: Nu știu asta, dar știu asta, că eu trăiesc veșnic și niciunul dintre noi nu-și poate aminti de un început, ci doar că suntem și suntem vii.

(32) Și în timp ce rostea acestea, cei de lângă el au strigat: Da - Ave! Da - Ave!

(33) Dar acum Domnul Dumnezeu a zis:

Ești pierdut, și ai tăi sunt cu tine! Am venit să te aduc la pocăință și să te mântuiesc, ca pe toți acești ai tăi, pe care îi duci la pierzare, ca pe tine însuți.

(34) În veșnicie am văzut acest lucru întâmplându-se și știu că fiecare dintre cuvintele Mele către voi este rostit în zadar, dar o fac ca o mărturie veșnică pentru toți ai Mei, care nu au știut până acum ce sunt minciunile și răutatea, dar acum le văd și le aud născute în voi și din voi; v-am spus că vă

veți respinge pe voi înșivă, veți deveni un Shadain, cel care se respinge pe sine! „Dar acum ai ajuns atât de departe și te-ai pierdut cu aceștia ai tăi!

(35) Adversarul cel rău și posomorât, încă pe jumătate întors spre ai săi, și-a strâmbat fața ca și cum ar fi vrut să râdă și a vorbit la fel de disprețuitor pe cât de sumbru:

Nimeni nu este pierdut dacă nu este mulțumit de această creație, de această viață și de această creație și merge cu mine, dacă știe să creeze altceva și să-mi creeze o împărăție a mea, în care voi crea totuși ceva complet diferit cu ale mele și voi trăi complet diferit decât în această creație imperfectă, care face imposibilă crearea așa cum vreau eu!

(36) Și în timp ce vorbea astfel, mulțimea lui, cu mâinile ridicate, a strigat din nou către el: Da - Bucură-te! Da - navim - Rah!

(37) Dar Dumnezeu Domnul a zis:

Lumile împărăției Mele, create pentru toți cei sufletește-spirituali și vii prin Mine, dau atât celui mai mic, cât și celui mai mare spirit dintre îngerii Mei mijloacele de a putea crea tot ce este pur, bun și sublim, îi dau bucurie lui și tuturor să se schimbe, înviorează și mențin vie fericirea păcii în toți și în fiecare, iar și iar.

(38) Nici cel mai mic, nici cel mai mare spirit nu va putea vreodată epuiza infinitele feluri ale acestei creații; și astfel, creând în Mine, precum și în lumina lumilor și a tuturor lucrurilor Împărăției Mele de la început, eoni de vremuri, îngerii Mei nu cunosc întunericul minciunii și al răutății, nici necazului, nici suferinței și durerii, nici aroganței, nici mândriei, nici ipocriziei și nimic din ceea ce este, de asemenea, infinit străin de Mine și infinit de departe de Mine, deși știu din veșnicie că toate acestea, împreună cu toate roadele, sunt în și din cel care va fi chemat la viață, cel care acum stă acolo și, în ciuda propriei sale cunoștințe mai bune, neagă deschis în fața Alor Săi, pe care deja i-a ofilit ca și el însuși, că și el și-a primit viața de la Mine.

(39) Dar, pentru o mărturie veșnică pentru El și turma Lui, precum și pentru toți îngerii Mei, Îl chem din nou:

Nu te trimit, nu te alung din lumile împărăției Mele, ci doar voința ta, străduința ta și hotărârea ta de a fi numit Dumnezeu de către ai tăi, așa cum Eu sunt numit Dumnezeu de către îngerii Mei, dintre care și tu ai fost unul atât de mult timp, dar acum te întorci cu minciună și răutate împotriva Mea, împotriva a Mea și împotriva împărăției Mele.

(40) Îți construiești propriile puteri, dar te supraestimezi pe tine și pe ele la infinit și vei fi foarte, foarte dezamăgit de propria ta muncă, care te va lăsa pe tine și pe ai tăi să vă scufundați tot mai adânc și să vă gândiți la mijloace din ce în ce mai reprobabile pentru a vă putea afirma și a exista, dar rodul tuturor acestora nu va fi altul decât propria suferință, ura insațiabilă împotriva a tot și a tot ceea ce este al meu și o viață plină de discordie, întuneric, dezastru și agonie.

(41) Iată! Printre aceștia ai Mei, printre care tu însuți ai putut să te numeri eoni de timp, sunt mulți și foarte mulți, cărora acele puteri, asupra cărora le pui totul, le sunt de o sută și o sută de ori mai inerente, și totuși, în fața puterii Mele, ei rămân cu Mine, Adevărul Veșnic, Lumina Adevărată și Viața Veșnică Adevărată, totuși tu nu exiști în Adevăr!

(42) Apoi, înșelătorul copiilor lui Dumnezeu, Shadainul - Satana s-a întors complet către ai săi și

a strigat:

Ascultați-mă numai pe mine! Numai El vrea să fie numit Dumnezeu și adorat și vorbește doar din invidie, știind că el și nimeni de-al Său nu va putea crea niciodată ceea ce creez și voi crea; de aceea Eu sunt Creatorul noului nemaiauzit și voi crea împreună cu voi un tărâm fără egal, iar voi mă veți numi nu numai Cel Sfânt, Noul Creator, ci Dumnezeu!

(43) Te-am recunoscut prin spiritul tău printre toți locuitorii acestei împărății și, de aceea, am ales ca tu să fii al meu, iar eu să fiu Dumnezeul tău!

(44) Și în timp ce vorbea astfel, s-a întors și către cei care nu stăteau cu el la granița luminii împărăției lui Dumnezeu, ci pe munți și în văile acelei lumi, așa cum i- am văzut eu stând acolo, fiind adus prima dată acolo de înger, și care acum erau mai numeroși.

7

(1) Dar mulțimea care stătea lângă el și-a ridicat mâinile și a strigat către mulțimile de neamul lor care se aflau încă în lumea împărăției lui Dumnezeu: Da - Bucură-te! Da - navin Rah! Da - nu - Amin!

(2) Și în același strigăt a căzut mulțimea celor care încă stăteau în lumea luminii, care s-au ridicat pentru a se alătura mulțimii care deja stătea în jurul Shadain-ului; dar mulți în același timp i-au apucat pe alții care nu le aparțineau și au căutat să-i tragă cu forța; dar deja mulți dintre marii îngeri stăteau acolo, ridicând mâinile și eliberându-i pe cei prinși, cei violenți , ca și cum s-ar fi grăbit, s-au dus la mulțimea celui căruia îi strigaseră: Cel Sfânt, Noul Creator și Dumnezeul nostru.

(3) Acum se întoarse din nou spre lumile împărăției lui Dumnezeu, își ridică mâinile strânse amenințător în pumni și din gura lui ieși un cuvânt nemaiauzit până atunci, ciudat și de neînțeles pentru copiii lui Dumnezeu: „Anutem”, adică Blestemat! Și întorcându-se din nou, arătă cu mâna spre acele depărtări adânci, unde se zărea ca un nor întunecat, din care fumega ca de culoarea sulfului, și în fruntea mulțimilor sale mergea alături de ele.

(4) Și se vedea ca și cum un dragon uriaș se mișca cu nenumărate membre, zvârcolindu-se și rapid ca șerpii, ca membrele unei caracatițe care prinde prada și ca o hidră cu nenumărate capete care caută, ca și cum ar

devora cu lăcomie și flămânde orice lucru găsit, necunoscut și străin copiilor lui Dumnezeu.

(5) Ca într-o groază paralizantă, nenumărate mulțimi de copii ai lui Dumnezeu priveau procesiunea, mulți dintre ei cu o curiozitate mai mare sau mai mică, dar marea majoritate s-a întors imediat către Domnul Dumnezeu, Care stătea acolo în pace sfântă, dar cu o durere nespus de adâncă și o tristețe nespus de profundă pe chipul Său preasfânt.

(6) Atunci marele înger cel mai apropiat de El, a cărui față îmi era foarte, foarte familiară, a venit la El și, îndoindu-și genunchii, I-a luat mâna și a apăsat-o fără să spună un cuvânt pe fața Lui, fiind dureros; un alt înger dintre marii îngeri a făcut la fel, dar imediat s-a uitat la El și a spus:

(7) Doamne! Tată al oricărei vieți, Dumnezeul nostru! Tu ești omniscient prin virtutea Duhului Tău Sfânt; astfel, Tu l-ai cunoscut pe adversarul și mincinosul care a devenit rău, precum și pe toți cei care au devenit ai lui și ai știut ce vor deveni în decursul timpurilor pe care le-ai creat pentru noi; acum Te rugăm să ne spui, având în vedere toți acești copii ai Tăi:

(8) Nu ar fi fost oare posibil să-l fi lăsat pe el, sau pe toți, așa cum erau înainte de început pe care l-ai creat pentru noi, doar ca un simplu suflet și o sămânță spirituală, fără viață? Nu i-ai fi putut lăsa acolo unde erau și așa cum erau? Nu Te-ar fi scutit aceasta, Doamne, pe noi toți și pe ei, de acest trist eveniment?

(9) Dar Dumnezeu Domnul a zis:

Oricât de mare și de pătrunzător ești spirit și de atâtea eoni de ori trăiești acum cu mine, tot nu înțelegi prea multe și vei înțelege abia atunci când se va fi întâmplat totul, ceea ce trebuie să se întâmple pentru mărturia veșnică și pentru adevărata cunoaștere a Mea, orice spirit capabil de cunoaștere.

(10) Aș fi putut foarte bine să-l las pe acesta, care a devenit Satan, împreună cu toți ai săi, așa cum erau el și ei înainte de început; dar, întrucât ei erau acolo ca suflet și sămânță spirituală, ei au fost în esență acolo așa, și mai ales pentru voi toți nu ar fi putut rămâne ascuns pe termen lung faptul că sunt acolo, și în curând toți mi-ați veni cu întrebarea de ce, de ce și de ce această sămânță, în care recunoașteți în mod inconfundabil imaginea nedezvoltată a propriului vostru suflet și ființă spirituală, a rămas așa.

(11) La fel ca el cu ale sale, nici tu nu ești legat de lumile împărăției Mele; și, întrucât perspectiva ta se întinde mult dincolo de granița luminoasă a împărăției Mele, în infinit, nici existența lor ca o simplă sămânță nu ar putea rămâne ascunsă de tine pentru totdeauna - și spune-mi, spune-mi eu însumi, ce răspuns ți-aș fi putut da vreodată la întrebarea ta, de ce i-am exclus din viață pe aceia pe care și tu acum îi vezi și auzi doar începutul, pornirea și izbucnirea minciunii și a răutății, dar nu le cunoști

natura, puterea, rodul și consecințele, deoarece ești de bunăvoință și plin de pacea Mea în spiritul Meu.

(12) Ar fi trebuit să vă explic de ce le-aș fi exclus pe acelea, ar fi trebuit să vă vorbesc despre întunericul sufletului și al spiritului, despre minciună, răutate, ură, invidie, aroganță, seducție, ispită, răzbunare, poftă de distrugere și altele asemenea, vouă, îndepărtați, necunoscuți și străini, pe care acum le auziți menționate de mine în cuvinte, dar chiar și acum nu le înțelegeți, deși ați văzut și ați auzit izbucnirea minciunii și a răutății în și la creatorul lor.

(13) Dar, din păcate, nu va rămâne doar la aceasta; și numai toate evenimentele succesive te vor lumina cu timpul, astfel încât nu va trebui să mă întrebi; știi acum că Eu sunt Adevărul Etern, Lumina Adevărată, Viața Veșnică Adevărată, iar în acestea Bunătatea și Iubirea, pentru că simți toate acestea în suflet; dar îți spun oare că Eu sunt și Neschimbata-Invariabila Aceeași Milă, Iertare, Dreptate și Jertfă de Sine, asculți aceste cuvinte fără să înțelegi, pentru că opusul îți este necunoscut și străin , chiar dacă o bănuială a acestuia poate apărea în tine, având în vedere evenimentul atât de trist.

(14) Însă totul vă va explica evenimentele ulterioare mai bine decât cuvintele; dar acum mergeți în lumile împărăției Mele și numărați-i pe cei care s-au întors împotriva Mea, ale căror nume sunt șterse în cartea vieții, și vorbiți cu acei îngeri ai Mei, care sunt cu siguranță încă ai Mei, dar cuprinși de curiozitate se gândesc la El, despre care au auzit și își împărtășesc poveștile între ei, că El va crea ceea ce Eu nu pot crea niciodată și în ceea ce privește aceasta are dreptate, pentru că Eu nu pot crea o împărăție a lacului întunericului infernal, deoarece Eu singur creez fericirea păcii în adevărata viață veșnică pentru toți Ai Mei în împărăția Mea cerească.

(15) Și îndată El a stat din nou în mijlocul firmamentului lumilor împărăției Sale, cei doi îngeri mari ținându-I mâinile dinainte, unul la dreapta Lui, celălalt la stânga Lui, eclipsând toată lumina împărăției Sale în lumina Preasfintei Sale Ființe și Duhuri, iar cuvântul Său a pătruns toate lumile când, deschizându-Și gura, a spus: „Pacea Mea să fie în voi!”

(16) Acum eu, Jovian, zăceam prăbușit și ca și cum aș fi avut febră în locul de unde îngerul mă făcuse să văd prima dată lucrările lui Satan; și o mână m-a atins și, când am ridicat privirea, l-am văzut pe același înger care mă luase de mână și mi-a spus:

(17) Vino, ca să știi numărul celor care s-au răzvrătit împotriva Domnului Dumnezeu și au mers spre pieire împreună cu Shadain.

(18) Încă nu cunoaștem pe deplin sensul cuvântului „ruină”, dar simțim cu fior că trebuie să fie opusul vieții și lucrării noastre și este cumva îndreptat și împotriva noastră; mare, foarte mare este numărul celor corupți ale căror nume au fost găsite în cărțile vieții - șterse, au fost numărate în

timp ce voi erați ca și cum ați leșinat de durere, dar acum s- a recunoscut deja că pentru mulți, mult mai mulți decât pentru treizeci de mii de copii ai lui Dumnezeu, nu există nici pe departe niciunul dintre cei care au mers cu corupătorul.

(19) Și când am ajuns la cea mai mare dintre lumi, am văzut mulți cu cărțile aduse din toate lumile schimbătoare și imediat am auzit numărul celor care merseseră spre distrugere, și erau din o sută patruzeci și patru de mii de lumi, fiecare câte o sută patruzeci și patru de mii, iar numărul total creștea de o mie de ori prin numărul inegal al celor din lumile schimbătoare ale tărâmului ceresc; Cei care l-au numărat au rostit numărul în cuvinte, ca un număr total, dar nu mi-l puteam aminti.

(20) Dar am auzit că, în ciuda acestui număr imens, numărul celor care rămân în împărăția cerească a lui Dumnezeu este încă mult, mult mai mare de treizeci de mii, căci dacă în multe lumi ale împărăției lui Dumnezeu a existat cineva care a mers cu Satana pentru mai mult de treizeci de mii dintre cei care s-au născut acolo, în multe alte lumi un astfel de om a fost socotit ca rămânând până la patruzeci de mii, iar în altele, de asemenea, ca rămânând până la cincizeci de mii. Și m-am bucurat că numărul celor care au rămas în împărăția lui Dumnezeu a fost aproape inexprimabil în cuvintele care mi-au fost spuse, căci și așa mi s-a spus; dar era mai bine să-mi imaginez asta în propria mea numărătoare și acum mă gândeam că după plecarea lui Satana cu îngerii corupți de el, pacea și binecuvântarea tuturor copiilor lui Dumnezeu vor fi din nou la fel de netulburate ca eoni de timp înainte.

(21) Dar curând am observat că era diferit, cu totul diferit, căci mereu noi mulțimi se ridicau cu întrebări adresate îngerilor cu spirit din ce în ce mai mare, de ce și din ce motiv nu ar trebui să vadă și să nu meargă și ei la creația Creatorului a noului neauzit, de ce același lucru nu este creat și în lumile Împărăției lui Dumnezeu; Curiozitatea multora devenea din ce în ce mai mare, și deja voci se ridicau ici și colo, această indignare a lui Satan și a lui împotriva lui Dumnezeu își spunea cuvântul cu întrebările, ce cale nouă este aceasta, care vrea să împiedice un spirit mare și puternic de la o creație nouă, măreață, și deja mulțimi se adunaseră în și în jurul acelei lumi a împărăției cerești , de unde ascultaseră cu puțin timp înainte discursurile lui Satan și văzuseră exodul marelui dragon.

(22) Au căutat norul întunecat văzut mai înainte, dar nu l-au văzut; li s-a părut doar că prin vidul infinitului o umbră se întindea de acolo până la granița luminii împărăției lui Dumnezeu, și deja unii strigau: „Iată, iată, nu este aceasta calea pe care Creatorul noii împărății ne-a trasat-o astfel cu a Sa?

(23) Și când s-a spus aceasta, mulți s-au ridicat să părăsească lumea împărăției lui Dumnezeu în acea direcție, și noi mulțimi continuau să vină,

strigând ca într-o zarvă, fiecare vorbind altceva, iar mulți se chinuiau încoace și încolo ca și cum ar fi lipsiți de minte.

(24) Mulți alții, însă, au arătat cu mâinile în direcția centrului firmamentului ceresc, unde Domnul Dumnezeu stătea în lumina atotcuprinzătoare a Preasfintei Sale Ființe și Duhuri, în mijlocul mulțimii de îngeri ai Săi mari, vorbind cu ei, și acolo s- a așternut o vreme liniște printre mulțimile agitate.

(25) Apoi L-am văzut pe Domnul Dumnezeu ridicându-Și mâinile ca și cum ar fi binecuvântat îngerii care căzuseră în genunchi înaintea Lui, iar când s-au ridicat din nou, și-au întors fețele în toate direcțiile lumilor din tărâmul ceresc și, ca dintr-o singură gură, au răsunat strigătul lor de laudă către Dumnezeu, care a fost repetat de copiii lui Dumnezeu din toate lumile. Împărăția Lui a răsunat până la El.

(26) Însă printre mulțimile adunate în vuietul potolit, erau mulți care nu se mai alăturau strigătului de laudă al lui Dumnezeu, nici măcar între ei înșiși, și care se întrebau dacă strigătul de laudă nu ar trebui să se aplice celui care a promis că va crea ceva mai mare decât împărăția cerurilor, și deja tulburarea a crescut din nou; Mulți s-au comportat ca și cum ar fi fost fără minte și a fost mare agitație când prima mare mulțime s-a ridicat și a început să se grăbească spre granița luminii împărăției lui Dumnezeu, urmată de mulțimi mari de tot felul de animale obișnuite cu ea.

(27) Apoi, niște îngeri mari și alți copii ai lui Dumnezeu, care au rămas curați în sufletele și duhurile lor, au întâlnit această mulțime și au încercat să o convingă prin persuasiune blândă, prin referiri la binecuvântarea păcii, a vieții și a lucrului în împărăția lui Dumnezeu, precum și prin referiri la faptul că nimeni nu știe și nimeni nu poate ști ce îl așteaptă în afara împărăției cerești, în golul fără lume al infinitului.

(28) Deja părea că mulți vor intra în ei înșiși și se vor întoarce, dar acest lucru a fost curând zădărnicit de strigătele multor oameni neascultători care strigau spre schimbare: Nu vom rămâne în vidul fără lume, ci vom merge în împărăția noului mare Creator; și dacă nu va fi acolo așa cum a vorbit El, ne vom întoarce din nou în împărăția noastră cerească!

(29) Convingerile marilor îngeri și semnele lor că o întoarcere a duhului necurat și a sufletului necurat în Împărăția lui Dumnezeu va fi imposibilă, au stârnit în cea mai nestăpânită răutate care i-a făcut să vorbească și să se plimbe ca nebunii, iar pe măsură ce mulțimea se lupta neîncetat, cei care voiau să fie mântuiți și-au abandonat eforturile, dar nu puțini dintre ei au continuat plângând și insistând.

(30) Și deja schimbarea salvatorilor, care doreau să se întoarcă, a văzut o a doua mulțime mare, căreia i s-au opus și mulți credincioși puri, cu aceeași încercare de a-i determina să se întoarcă, dar tot fără succes, iar acest lucru s-a repetat pentru un timp care mi s-a părut aproape infinit de lung.

8

(1) Mulțimi mereu noi din toate lumile Împărăției lui Dumnezeu s-au adunat în și în jurul acelei lumi din care a avut loc mai întâi exodul lui Satan împreună cu ai săi și de unde acum l-au urmat primele mulțimi de copii ai lui Dumnezeu, corupți de discursurile sale mărețe.

(2) Turmă după turmă l-a urmat, așa că am crezut că nu văd niciun sfârșit al acestui eveniment trist și cumplit și, din nou, era ca și cum vedeam totul ca și cum aș fi cuprins de o febră puternică.

(3) Mi-au venit în minte gânduri: Ce se va întâmpla cu toți acești nenumărați oameni? Dar ce se va întâmpla și cu toți cei care au rămas copii ai lui Dumnezeu, puri în suflet și spirit și care merg doar la mântuirea celor care se schimbă?

(4) Printre aceștia, însă, am văzut și pe unii care au fost atât de mâniați de neascultarea și răutatea celor care strigau, care s-au așezat drept conducători ai schimbării, încât, uitând de filiația lui Dumnezeu, i-au apucat cu forța, dar, dându-și seama de zădărnicia unei astfel de acțiuni, au mers și ei plini de remușcări pentru ei înșiși și plini de compasiune pentru cei încăpățânați, rătăciți și corupți.

(5) În sfârșit, în sfârșit, acumulările au încetat în acea lume a împărăției lui Dumnezeu de unde au fost extrase, și acolo a stat din nou lângă mine acel înger, care m-a condus mai înainte la cei cărora le este datoria să păstreze cartea vieții în fiecare dintre lumile împărăției cerești și mi-a spus:

(6) Mulțimea pe care o vedeți încă acolo este ultima dintre cei care au plecat, și știm de la Domnul Dumnezeu că niciunul dintre sufletele plecate din împărăția Sa nu va ajunge la lacul întunericului infernal pe care Satana îl creează cu ai săi în adâncurile infinitului, departe, foarte departe de acolo; într-adevăr, vor vedea această creație în depărtare, dar înainte de a ajunge mai departe, vor muri, pierzându-și corpul ceresc și lumina, adică își vor pierde conștiința și, într- o neputință profundă, care în marea majoritate va atrage și uitarea completă a tot ceea ce s-a întâmplat, vor deveni din nou o sămânță sufletească și spirituală similară cu cea pe care o aveam cu toții înainte de începutul creat pentru noi de Dumnezeu.

(7) Dar singură, toată sămânța nu devine lipsită de viață, așa cum era înainte de început, ci viața odată primită de la și din Dumnezeu rămâne a ei însăși, iar Dumnezeu Domnul va trezi toată această sămânță la conștiința propriei sale vieți și ființe prin puterile acelei lumi, pe care o va crea pentru ea și unde, puțin câte puțin, toată sămânța sufletească, spirituală și vie va ajunge, pentru a trece odată prin ea prin zidirea unui corp propriu schimbat, dezvoltat și el în și cu ea.

(8) Ultimul exod este încă la vedere, și deja Domnul Dumnezeu lucrează pentru a crea o lume care corespunde naturii depravate a sufletului și spiritului copiilor care s-au îndepărtat de El și îl urmăresc pe Mincinos...; va

fi o lume, în cea mai mare parte, o reflectare a Împărăției Sale, și de aceea am venit să vă iau din această lume a Împărăției Sale, pe care ne aflăm și din care a avut loc exodul adversarului întunecat cu ai săi, precum și exodul mulțimilor care l-au urmat, întrucât nu va mai fi o lume a Împărăției lui Dumnezeu, ci din ea, dar și din lucruri care nu sunt ale Împărăției Sale, El va crea acea lume pe care, pentru a o face să ia ființă, o va crea în lumea Împărăției lui Dumnezeu. El a decis veșnicia, deoarece El a cunoscut și a văzut tot ce este atât de infinit de trist, așa cum El știe și vede tot ce se va întâmpla în viitor.

(9) M-a luat de mână și îndată a stat din nou cu mine în acea lume mare, în care era numărat numărul celor care, prin spiritul și strădania lui Satana, au devenit diavolii lui și ale căror nume sunt șterse în cartea vieții.

(10) Și am văzut acolo din nou, adunați din toate lumile împărăției cerești, cartea vieții în cărți, și mulți care dădeau semne numelor mulțimilor de copii ai lui Dumnezeu, care mai înainte fuseseră atât de puri, care se îndepărtaseră de Dumnezeu și erau pe calea pierzării , i-am numărat și iată, când s-a făcut aceasta, s-a constatat că numărul lor era aproape o treime din numărul acelor copii ai lui Dumnezeu care nu s-au lăsat amăgiți de lăudăroșenia și grandilocvența lui Satana și ai lui și au rămas în împărăția Lui.

(11) Am văzut durerea, tristețea și tristețea acestui eveniment nespus de trist întipărite pe fețele copiilor lui Dumnezeu care rămăseseră puri, iar lacrimi amare mi-au curs și din ochi.

Dar apoi am auzit minunatul glas al cuvântului lui Dumnezeu pătrunzând în lumile Împărăției Sale cerești și, privind în sus ca toți ceilalți, L-am văzut stând în lumina puterii Sale în mijlocul firmamentului, cu mâinile ridicate, binecuvântându-i pe ai Săi, mângâindu-i cu cuvântul Său că mulți se vor întoarce la timpul potrivit, și în timp ce El încă vorbea, durerea, durerea și durerea au dispărut de pe fața îngerilor Săi; și când Și-a terminat Cuvântul, strigătul de adorație a răsunat către El din toate lumile Împărăției Sale: Da - Ave - Rah - Gotodin - Deaus - Amin!

(12) Și îngenunchind cu mâinile împreunate în rugăciune, am auzit glasul Lui în mine: „Du-te la mulțimile care au ieșit și vezi ce vei scrie!”

(13) Și cum încă auzeam această voce a Lui în mine, am stat curând la granița luminii împărăției Sale, acolo, unde deja înainte, la începutul exodului copiilor îndrăgostiți ai lui Dumnezeu, mulți au văzut umbra întinzându-se prin golul infinitului fără lume ca fiind calea pe care înșelătorul, marele nebun și marele vorbitor o marcase astfel pentru ei cu mulțimea sa și pe care urmau să ajungă la noua Sa creație neauzită.

(14) Și iată, stăteau niște grupuri mici de copii ai lui Dumnezeu care se întorceau, cu fețe pline de teroare și groază; i-am văzut pe alții întorcându-se în grupuri mici și deja erau și îngeri mari și îngeri ai împărăției lui Dumnezeu care să aibă grijă de cei care se întorseseră; dar eu am continuat

să mă străduiesc și mi s-a dat puterea de a vedea ca să pot privi în infinit; dar ceea ce am văzut m-a umplut curând și pe mine de teroare.

(15) La început am văzut toate evenimentele teribile într-o imagine infinit de vie, aparentă, ca un semn, care arăta ca și cum un dragon enorm, roșu-aprins, ar trage după el cu coada sa o a treia parte din multele stele încă strălucitoare, dar infinit mai asemănătoare cu stele cerești care se sting, așa că imediat, însă, am recunoscut în ele acea a treia parte a copiilor lui Dumnezeu, care, întorcându-se de la El, au părăsit Împărăția Lui.

(16) În depărtare, foarte, foarte departe, am văzut lucrările lui Satan și ale lui, un tărâm al întunericului, care era strălucit ca fulgerul de lumini roșii aprinse și galbene ca sulful, și am recunoscut că era lumina cazanului infernal, în care diavolii, creând conform instrucțiunilor „Hail-Yes", se zbăteau încoace și încolo ca și cum ar fi fost nebuni.

(17) Am văzut și am perceput, de asemenea, că multe dintre mulțimile care au ieșit din Împărăția lui Dumnezeu au văzut și ele același lucru, în ciuda distanțelor aproape infinite care îi despărțeau de lumea răului și de lumea lui, și am văzut și asta, că și ei ar fi putut să se străduiască mai departe, dar nu mai puteau face acest lucru; și privind în jur, am văzut că nici acele ultime mulțimi din întregul alai imens, care se întorseseră din lumea îndepărtată a întunericului și priviseră înapoi în direcția din care veniseră, nu se puteau întoarce.

(18) Din cufundarea tristă în imaginea atât de infinit de tristă și în același timp îngrozitoare a întregului, am fost smuls ca de o voce ce se auzea precum croncănitul unei păsări de hoituri în tunet și furtună și, privind în jur, l-am văzut pe dragonul Satan cu o mulțime a lui la granița întunericului lumii sale și l-am auzit croncănind cuvinte de blasfemie împotriva lui Dumnezeu și împotriva împărăției Sale, pe care mincinosul rău și creatorul bârlogului întunericului infernal o numea o împărăție iluzorie, pe care o va sfărâma și o va modela după voia sa, pentru a arăta tuturor celor care vor fi că el este Sfântul, Creatorul, Viul, Veșnicul și Dumnezeul, căruia singur i se cuvenea închinarea și lauda tuturor.

(19) Dar când o oaste de îngeri mari, care se adunase și se poziționaseră în fața primei oștiri, care forma, cum ar fi, vârful imensei procesiuni, și-au ridicat mâinile împotriva lui și L-au lăudat pe Adevăratul Dumnezeu Veșnic și Tatăl a toată viața, el s-a întors cu blesteme hidoase și, ca și cum ar fi fost aruncat înapoi, a căzut împreună cu oastea sa în iazul creației construite de el și de ai săi.

(20) Privind, m-am întors din nou către acele mulțimi din mijlocul și sfârșitul aproape infinitului, întinzându-se în depărtare înainte și înapoi, în laterale, în sus și în jos, un tren monstruos, care, însă, nu mai era în mișcarea de la început. Vidul fără lume al infinitului se afla între adevărata lume a împărăției lui Dumnezeu și purgatoriul întunericului infernal.

(21) Și din nou am văzut mulți dintre marii îngeri printre mulțimi și i-am auzit pe unii dintre ei vorbind din nou:

Îngeri și copii ai lui Dumnezeu! Priviți-ne pe noi și priviți-vă unii pe alții! Dacă sunteți deja surzi la cuvintele noastre, priviți schimbarea pe care ați experimentat-o deja în firea voastră și ce reflectă fețele voastre!

(22) Câte vremuri au trecut deja de când ai părăsit tărâmul ceresc și de când ai umblat acolo între lumina Împărăției lui Dumnezeu și lumea lacului întunericului iadului! Mulți mai au timp și nu vor putea să se întoarcă și să meargă pe drumul lor! Nu vezi oare cât de infinit de departe suntem cu toții de lumina Împărăției lui Dumnezeu?

(23) Dar mulți au vorbit, mulți și despre ultimul, despre alaiul monstruos, ca niște mulțimi care se încheie: Nu vedem lumina, împărăției de veacuri!

(24) Auzind acestea, ceilalți s-au întors, ca și cum ar fi căutat, și au strigat, căci nici ei nu vedeau lumină; o groază i-a cuprins pe cei mai mulți dintre ei, un vaiete s-a auzit de jur împrejur și, cu tristețe, cei care printre toate mulțimile încă mai aveau lumina propriei ființe și a spiritului lor au spus: E prea târziu!

9

(1) Lamentația a crescut și mai mult, iar mulți s-au întors împotriva schimbării, reproșându-le pentru convingere și acuzându-se reciproc de tot felul de acțiuni necunoscute până atunci, învinovățindu-se unii pe alții pentru că luaseră parte la exod, și părea că cei acuzați astfel doreau să devină violenți împotriva celor care îi reproșau.

(2) Dar m-a cuprins și groaza când am auzit voci individuale din mulțime și i-am văzut pe cei care vorbeau despre schimbare:

Iată! Ni s-a spus că Dumnezeu este atotputernic! Dar, având în vedere tot ce s-a întâmplat, nu trebuie să ne îndoim de omnipotența Lui? Este El atotputernic, de ce L-a lăsat pe noul Creator să creeze ceea ce va fi împotriva Lui și a noastră și este El atotputernic, de ce a permis să fim scoși din împărăția Lui și să ajungem în acest abis din care pare să nu existe scăpare, din moment ce nu putem merge nici înainte, nici înapoi, iar sentimentul căderii ne înspăimântă ca și cum ne-am îneca!

(3) Și la fel, cu alte cuvinte, au început și alții să vorbească.

(4) Dar îngerii luminii și marii îngeri dintre mulțimile acum fără lumină și-au ridicat mâinile și, când s-a liniștit imediat, au spus:

Nu umili viața lui Dumnezeu din tine, făcându-L responsabil pentru ceea ce este voința, decizia și acțiunea ta; cu toții avem propria noastră voință în virtutea propriului nostru spirit, voința noastră este liberă și faptul că este liberă este dovedit de acțiunile fiecăruia dintre noi.

(5) Prin virtutea propriei sale voințe, fostul mare înger, care fusese anterior atât de aproape de Dumnezeu, a devenit Satan, iar o mare mulțime

de alți îngeri i-au devenit diavoli; Dumnezeu i-a explicat unde îl vor duce acțiunile sale preconcepute și ce se va întâmpla cu el și cu cei pe care îi va atrage la sine. Dar a ascultat el cuvintele lui Dumnezeu, a acceptat explicațiile Sale, a luat în serios îndemnurile Sale și a vrut să le asculte?

(6) Nu, ci prin virtutea propriei sale voințe s-a întors împotriva lui Dumnezeu și a părăsit împărăția cerească cu semenii săi pentru a putea crea și face departe, foarte departe de el și de lumea sa, ceea ce este necunoscut și imposibil în împărăția lui Dumnezeu cel îndepărtat de bunăvoie împotriva lui Dumnezeu și împotriva a tot ce este al lui Dumnezeu, doar pentru a fi numit de ai săi Cel Sfânt, Creator și Dumnezeu.

(7) Dumnezeu este Adevărul Etern! Aceasta am știut și știm despre El, din gura Lui, prin Cuvântul Său cel preasfânt; și înainte de acest eveniment trist și teribil, nu știam nimic despre o minciună, nu știam nici măcar cuvântul; dar acum cunoaștem nu numai cuvântul și sensul cuvântului minciună, ci și esența sa, puterea sa și pe Cel care a creat-o, și abia acum, cunoscând minciuna, ah, în și din mincinos, apreciem sensul infinit mai presus de toate sublim, pur și sfânt al puterii lui Dumnezeu, adevărul etern!

(8) În esența Adevărului Său veșnic, Dumnezeu este Adevărata Lumină și Adevărata Viață Veșnică! Aceasta am știut și știm prin Cuvântul Său cel preasfânt; adevăratul sens și măreția, puritatea și sfințenia infinit superioare ale acestor puteri ale Ființei și Duhului Său le-am recunoscut pe deplin abia acum, deoarece am cunoscut opusul infinit al, în și din mincinosul care, plin de întuneric, caută să corupă tot ce este al lui Dumnezeu.

(9) Încă nu știm ce va mai născoci, crea, aduce întunericul și minciuna distrugătorului și ce consecințe vor avea toate acestea; dar știm că, deoarece sunt născocite și îndreptate împotriva lui Dumnezeu, împotriva a tot și a tot ceea ce este al lui Dumnezeu, vor avea cel mai teribil efect tocmai asupra celor care, în viitor, vor lua parte la ele și vor coopera.

(10) Deoarece corupătorul, mincinosul și Satana cunoaște cuvântul „adevăr" în virtutea cuvântului lui Dumnezeu, el pretinde a fi numit și el cel sincer de către al său, iar ei îl numesc așa, pentru că el, de fapt, creează și ceea ce pretindea că poate crea pentru ei, și într-adevăr ceea ce, după cuvântul său, numai el, dar Dumnezeu nu poate crea, iar noi vă spunem că acest cuvânt al Satanei este singura fărâmă care i-a rămas din acel adevăr veșnic, în care el nu există și împotriva căruia se întoarce; căci spune el că Dumnezeu nu poate crea ceea ce creează, el spune adevărul!

(11) Ceea ce Dumnezeu a creat pentru noi, ca noi înșine să putem crea în el, știm cu toții și chiar și acum știm cu atât mai bine cât de mulțumiți, fericiți și beți am fost în el, acum că totul te înspăimântă pe tine, dar cu atât mai mult pe noi, și acum că suntem absorbiți de sentimente care ne erau necunoscute, străine , pe care nici măcar nu le putem numi! De aceea vă plângeți: O, vai, vai de noi!

(12) Și vouă vi s-a vorbit, și voi ați auzit cel mai sfânt Cuvânt al lui Dumnezeu; noi toți, împreună cu acei îngeri și copii ai lui Dumnezeu care au rămas cu El în împărăția Sa, v-am explicat, v-am implorat, v-am mustrat și v-am implorat din nou să nu ascultați laudele mincinosului, ale corupătorului și ale lui, și iată, acum voința liberă a propriului spirit al fiecăruia dintre voi a biruit asupra tuturor.

(13) Și de aceea vă spunem:

Oricine, așadar, ca tine, se îndepărtează de Dumnezeu și părăsește cu atâta încăpățânare și fără scrupule Împărăția Lui pentru a urma întunericul, oricine înăbușă preasfântul Cuvânt al lui Dumnezeu în sine, pentru a asculta minciuni și poate chiar pentru a se bucura de răutatea lor, acela a trebuit să ajungă chiar în acest abis și să suporte răul care i-a fost astfel pregătit și creat, căci toate acestea s-au întâmplat în virtutea propriei tale voințe libere.

(14) Nu ne-am îndepărtat de Dumnezeu, ci prin virtutea propriei noastre voințe am mers cu voi și prin virtutea aceleiași voințe libere a noastră rămânem cu voi, știind că Dumnezeu, care este Adevărul Veșnic, Lumina Adevărată și Viața Veșnică Adevărată, nu va lăsa pe nimeni, nici măcar cel mai mic individ dintre noi, să piară dacă se întoarce la El.

(15) Dar așa cum ați devenit acum, nimeni nu este potrivit și nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu; căci acum este prea târziu! Dar știm că Dumnezeu va realiza lucruri mărețe pentru mântuirea tuturor celor care doresc și vor să fie mântuiți.

(16) Niciunul dintre noi nu a văzut vreodată devenirea a ceea ce există și niciunul dintre noi nu a cunoscut vreodată o trecere a ceea ce există, a ceea ce este viu și a ceea ce a fost creat de Dumnezeu; dar acum vedem în creația mincinosului și a corupătorului, în creatorul lacului întunericului infernal, va trebui să ajungeți să cunoașteți împreună cu noi, în voi înșivă, o devenire a ceea ce n-a fost și o aparentă trecere.

(17) Pentru Satana, pentru ai lui și pentru voi, lumina Împărăției lui Dumnezeu a trecut; pentru el și pentru ai lui, cu siguranță pentru totdeauna, întrucât își vor crea și extinde propria Împărăție, lacul Iadului; dar pentru majoritatea dintre voi, probabil nu pentru totdeauna, deoarece dorința de a deveni din nou copii ai lui Dumnezeu nu se va stinge la mulți.

(18) Știm de la Dumnezeu că ne apropiem de un eveniment alături de tine în care prima moarte ne lovește pe toți, aparența de a nu mai fi, apariția unei morți care nu există în realitate, ci totuși, prin moarte, o stare din care numai El ne poate și ne va trezi printr-o nouă creație, care va fi potrivită stării în care se află acum sufletul și spiritul tău, dar care ne va oferi tuturor ceea ce este necesar pentru a putea găsi din nou calea către El în Împărăția Sa.

(19) Când această a doua creație a Sa este acolo pentru noi și știm că este deja la început să devină - cu toții vom ajunge acolo puțin câte puțin,

vom cunoaște o devenire în toată trăirea sufletească-spirituală, dar și o trecere în neființă, pentru că va trebui să murim acolo a doua oară.

(20) Va fi o venire și o trecere aparentă, bine întemeiată în realitatea creației, în aceeași realitate aparentă, dar în sine și prin sine a realității doar o aparență, deoarece nu există o venire și o trecere a viețuirii sufletești-spirituale în ființa sa fundamentală, deoarece aceasta este eternă.

(21) A doua creație a lui Dumnezeu pentru noi ne va da totul pentru a putea trăi acolo, pentru a crea și a merge pe calea care ne va duce la El, în lumina adevărului Său veșnic și la adevărata viață veșnică în împărăția Sa, pe care ați părăsit-o de bunăvoie, cu voia și fără scrupule, sau pentru a putea continua să mergeți pe calea pe care ați ales-o acum, care duce în hazna întunericului de lemn pe care duhul rău și tatăl minciunilor îl creează cu ale sale.

(22) Priviți-vă la voi înșivă și la noi! Așa cum suntem noi acum, așa purtați și voi în sufletele voastre un trup ceresc minunat; dar ce v-a mai rămas din acest trup minunat? Și iată, în curând nimic din el nu va mai fi al vostru; deja atât de mulți au fost aproape complet lipsiți de el și deja nu mai aud cuvântul nostru; deja conștiința lor se stinge, deja a venit prima moarte .

(23) Și pe măsură ce vorbeau mulțimilor în felul acesta și cutare, cu toate acestea și alte indicații și cuvinte, lamentațiile și strigătele de disperare au crescut într-o asemenea măsură încât am încercat să fug, dar nu m-am putut mișca din cauza groazei mele.

(24) Am văzut suflete fără trupul ceresc, ca și cum ar fi fost moarte, altele agățându-se de gâturile lor și în jurul lor și căutând orbește sprijin, iar altele țipând de disperare, un câmp extrem de vast de o suferință de nedescris.

(25) Însă îngerii luminii și marii îngeri s-au adunat, și-au întors fețele spre cei înalți ai împărăției lui Dumnezeu, și-au ridicat mâinile și au spus: Dumnezeule Veșnic Preaslăvit! Tată al întregii vieți! Urmând Duhul Tău cel Sfânt și cuvintele Tale, rămânem printre aceste mulțimi pentru a Te sluji Ție și lor, oricând, oricum și oriunde Tu, Dumnezeule Sfinte, ne vei chema să facem aceasta. Ție fie lauda, cinstea, puterea, închinarea și slava în vecii vecilor!

10

(1) Și iată! Apoi am văzut o a doua față, o față în față, ca și cum ar fi văzut cu o febră dublă, căci m-am văzut printre cei care strigau astfel către Dumnezeu în închinare, și eu însumi stăteam acolo între doi dintre marii îngeri, în mijlocul tuturor celorlalți, văzând moartea cumplită a tuturor celor de lângă și din fața mea. unul după altul, murind în cele din urmă împreună

cu acei doi, între care mă aflam și care mi se păreau la fel de familiari ca și cum aș fi fost cu ei din veșnicie.

(2) Apoi s-a așternut tăcerea, ca tăcerea morții; dar era tăcerea unei morți vii, un mormânt de dimensiuni enorme, fără pereți și podea, un tărâm gol de lumină al celei mai profunde inconștiențe și neputințe; mă vedeam în mijlocul ei și totuși vedeam toate acestea din altă parte și eram atât de copleșit de ele încât am simțit o durere indescriptibil de mare, fără să-mi pot spune ce fel era.

(3) Dar dintr-o dată a fost lumină în jurul meu și am auzit vocea Lui în mine: Jovian! În aceasta

Tărâmul inconștienței, al neputinței și al zăcutului neînsuflețit, nimeni nu l-a văzut și nici nu-l va vedea, decât Eu singur și tu, căruia îi dau perspicacitatea, ca să poți vedea ce ai de scris; Când vei fi văzut și îți vei fi amintit, vei vedea și Creația Mea care va sluji mântuirii tuturor celor care s-au rătăcit, care au fost duși în rătăcire, care au fost corupți în suflet și spirit, care, în ciuda uitării parțiale, dar cu atât mai mult a completei uitări a tot ceea ce s-a întâmplat de la început până acum, Mă vor căuta pe Mine și împărăția Mea cu bunăvoință și, pentru ca ei să Mă găsească din nou pe Mine și împărăția Mea, Eu Însuși voi avea grijă de ei la timpul potrivit, în mod esențial-personal, în Creația care nu va deveni împărăția Mea.

(4) Apoi am ridicat privirea, am căzut la picioarele Lui și, nefiind în stare să rostesc un cuvânt, nici măcar să înțeleg pe deplin cuvântul Lui, am plâns amarnic.

(5) Dar El Și-a pus mâna pe capul meu și a spus: Nu plânge; s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, dar lucruri îngrozitoare vor urma de-a lungul timpului, până când se va întâmpla totul, ceea ce trebuie să se întâmple pentru salvarea finală a tuturor acelor îngeri ai Mei care s-au îndepărtat atât de descurajat de Mine și au părăsit împărăția Mea creată pentru ei, ca să-L urmeze pe marele vorbitor, tatăl minciunii și creatorul iadului, care, aruncându-se în ruină, vrea să-i tragă după el pe toți cei ai Mei, în ciuda a tot și, cu excepția câtorva izolați, să devină din nou ai Mei pentru tot viitorul.

(6) Când n-am mai auzit cuvântul Lui, am ridicat privirea și iată că El nu mai stătea cu mine, ci în mijlocul întinderii lumilor împărăției Sale, în lumina nedescrisă și nespus de minunată a Preasfântului Său Duh și Ființă și mi s-a dat puterea să-L văd ca și cum ar fi stat cu mine.

(7) Duhul Său Sfânt radia în toate direcțiile infinitului, iar în raze le-am văzut pe cele care, prin virtutea Duhului Său Sfânt, emanau și ele din esența formei Sale celei mai sfinte, ca șapte lumini pure minunat luminoase, egale în esența, puterea, sunetul și culorile lor, dintr-una și aceeași lumină, fiind una și totuși individual distincte una de cealaltă, și văzând aceasta, am știut imediat că vedeam acolo cele șapte atribute sfinte ale Sale în esența

puterii lor radiante: Adevărul, bunătatea, iubirea, mila, iertarea, dreptatea și sacrificiul de sine.

(8) Și în timp ce meditam la minunăția acestei viziuni, mi-am dat seama curând că primele trei dintre cele șapte atribute sfinte ale Sale lucrează în prima dintre creațiile Sale, în lumile împărăției Sale, dar că cele patru care se schimbă sunt pentru a doua Sa creație și pentru cei de dragul cărora El va aduce la existență o a doua creație.

(9) A trecut o vreme, privind și gândindu-mă; dar apoi am auzit din nou vocea Lui în mine: „Acum privește în jurul tău și observă ce ai de scris!”

(10) Și imediat m-am simțit în mijlocul celor care zăceau acolo, lipsiți de toate lucrurile cerești, într-o inconștiență și o neputință profundă, o tăcere și o nemișcare profundă de jur împrejur, ca într-un mormânt aproape infinit, fără pereți și fără fund, imens, dar totuși întunericul, chiar înfricoșătorul aspect anterior al întregului, făcuse loc unei înfățișări care putea fi văzută ca zorii puri ai unui cer senin dimineața, iar nemișcarea profundă ca o liniște sfântă.

(11) Mările celor care zăceau nemișcați acolo erau suflete fără corpul ceresc pe care îl aveau, similare cu cele pe care le-am văzut cu eoni în urmă, după ce primiseră viață de la și din Dumnezeu la începutul creat pentru ei de Dumnezeu și atinseseră dezvoltarea în formă care era ascunsă în fiecare suflet ca o valoare fundamentală și ancestrală nedezvoltată din toată eternitatea.

(12) Dar acum am fost șocat când am văzut că mulți și foarte mulți nu mai aveau dimensiunea formei lor sufletești, ci deveniseră incomparabil mai mici, da, vizibil nu doar devenind din ce în ce mai mici, ci și că formele formei lor își pierdeau din ce în ce mai multă claritate, că același lucru se întâmpla și mai evident cu multe și foarte multe dintre nenumăratele feluri de animale luate cu ei de copiii lui Dumnezeu care plecau, care urmau să fie văzute ca mări de suflete și mai mari și incomparabil mai numeroase decât mările sufletelor leșinate ale copiilor lui Dumnezeu.

(13) Nu știu câte vremuri au trecut în această privire în jurul meu, dar numai asta am văzut în privirea ulterioară și am recunoscut că marea majoritate a ființelor din toate mările sufletului au căpătat o înfățișare similară cu cea pe care le vedeam înainte de început, ca simple semințe sufletesc-spirituale: Acum au devenit din nou semințe similare (dar nu toate), dar în fiecare dintre ele am văzut viață, dar nicio conștiință de viață și ființă.

(14) Inițial înspăimântat de ce se va întâmpla cu toate acestea în viitor, m-am liniștit curând cu gândul că toată această sămânță vie de suflet-spirit-va, într-o lume creată de Dumnezeu în acest scop, chiar dacă într-un mod diferit, întrucât odată a intrat în Împărăția Lui fără vitalitate și a primit viață doar de la și dinspre El acolo, dar acum, având propria viață, va putea

dobândi conștiința pierdută în altă parte, precum și redezvoltarea dacă Dumnezeu îi creează o lume corespunzătoare.

(15) Cufundat în astfel de gânduri în fața vastelor mări ale morții vii, m-am auzit chemat pe nume și, privind în sus, am fost răpit din mările inconștienței, neputinței și tăcerii și L-am văzut stând într-o lume a împărăției Sale, înconjurat de o mare mulțime de îngeri ai Săi și am căzut la picioarele Lui; dar El m-a ridicat și, arătând o direcție cu mâna Sa, a spus: Uite!

(16) Și apoi am observat că această unică lume a Împărăției Sale, din care avusese loc exodul fostului mare înger și al diavolilor săi, care deveniseră mincinoși, creatori ai întunericului infernal și ai lui Satan, și ulterior și exodul unui număr atât de infinit de copii ai lui Dumnezeu, nu mai era la locul ei, nu mai era acolo; Dar când am privit mai departe în direcția indicată mie, iată, i-am văzut departe, foarte departe de Împărăția lui Dumnezeu, în adâncurile infinitului, într-o direcție opusă lacului iadului.

(17) Dar El S-a ridicat din mijlocul oștirii îngerilor Săi spre înălțimi, Și-a întins mâinile în acea direcție și, așa cum odinioară, cu eoni în urmă, lumile împărăției Sale, L-am văzut acum creând lumi ale unei împărății infinit îndepărtate de împărăția Sa, nu de împărăția Sa.

(18) Crearea lumilor Împărăției Sale și a începutului El singur m-a făcut să văd în ochii mei; dar această secundă a creației Sale nenumărați îngeri ai Săi au văzut-o și ei împreună cu mine și, așa cum odinioară cu eoni de timp înainte, am văzut și eu acum venind și ieșind din El raze de tot felul de lumină schimbătoare și tot felul de alte puteri, care, în lumina puterii radiante a Duhului Său Sfânt, pătrundeau imediat în adâncurile infinitului și am văzut imediat peste tot acolo o mișcare similară cu cea pe care am văzut-o odată la crearea Împărăției Sale.

(19) Dar în acel moment am văzut mișcarea monedelor de un sfert peste tot, deasupra mea, în toate părțile și sub mine, în timp ce mișcarea pe care am văzut-o acolo împreună cu mulțimile de îngeri ai lui Dumnezeu cuprindea o parte vastă și incomensurabilă, dar totuși doar o mare parte a monedelor de un sfert din infinit, și am recunoscut deja că acei monede de un sfert sunt excluse din aceasta în care Satana cu ale sale a creat lacul iadului.

(20) Și acum, mișcarea distanțelor putea fi văzută ca și cum nenumărați nori de lumină, mai mici, mai mari și mai mari, se ridicau peste tot și deveneau din ce în ce mai sferici, ca și cum mulți ar străluci din ei înșiși și ca și cum alții nu ar avea lumină proprie și ca și cum ar deveni lumină doar prin lumina celorlalți.

(21) Însă lumina proprie lumilor acestei creații m-a uimit și am văzut uimire pe chipurile copiilor lui Dumnezeu, căci lumina pe care lumile acestei creații a lui Dumnezeu au produs-o și au făcut-o să strălucească din ele însele nu era o lumină a lumilor și a împărăției lui Dumnezeu, ci o

lumină străină necunoscută, o lumină asemenea focului mistuitor, o lumină infinit săracă în tot ceea ce este propriu luminii lumilor și a împărăției lui Dumnezeu, o lumină săracă în culoare, dureroasă pentru ochi.

(22) Deci este mare și strălucitoare, sau din nou nu oferă vederea potrivită, deci este mică și slabă și, de asemenea, cu cea mai mare putere și strălucire, nepătrunzând acolo de unde a ieșit, ceea ce se putea deja vedea prin faptul că atâtea lumi ale noii creații, care nu aveau lumină proprie, erau luminoase doar în măsura în care radiația schimbării le lovea.

(23) În această contemplare, am observat brusc că lumea care fusese răpită din împărăția lui Dumnezeu își pierduse propria lumină, adică lumina cerească, și că devenise cu siguranță de mii de ori mai mică decât fusese și că arăta diferit în alte privințe, dar că totuși ocupa centrul nenumăratelor alte lumi ale noii Creații.

(24) Cât timp a durat toate acestea? Nu știu, căci văzând tot ce este străin de împărăția lui Dumnezeu, diferit, sărac și totuși cufundat în multiformitatea a ceva similar, măreț și monstruos, nu m-am gândit la timp; mi s-a părut că toate acestea ar fi putut oferi doar momente, și o nouă uimire m-a cuprins când am văzut mișcarea din această Creație care îmi scăpase până acum și, împreună cu îngerii lui Dumnezeu, m-am prăbușit închinător în genunchi înaintea Lui.

11

(1) Am auzit glasul Cuvântului lui Dumnezeu vorbind îngerilor Săi și, după ce El a vorbit, laudă, glorie și adorație au răsunat din toate lumile împărăției Sale în cuvinte și cântece către El, Care a stat imediat în mijlocul întinderii împărăției cerurilor - și din nou am auzit Cuvântul Său în mine: Uite, ca să știi ce să scrii!

(2) M-am întors, în puterea de a vedea în infinit, către noua creație a lui Dumnezeu și iată, totul era în mișcare, deși părea că stă nemișcat; toate lumile se mișcau încet sau rapid în jurul lor și, în multe cazuri, și în jurul altora, multe dintre jumătățile lor luminoase, celelalte întunecate, mici, mai mari, mari și unele imens de mari, printre ele și unele ca și cum ar fi avut păr lung de lumină sau cu cozi aparent infinite, ca și cum ar fi adunat în acestea ceea ce fusese respins de cele schimbătoare și acolo...

(3) O, e de mirare, am observat, că centrul acestui întreg univers și tocmai acea lume, care a fost răpită din împărăția lui Dumnezeu și, având o formă diferită, a fost încorporată în noua creație, ia direcția mării de suflete, care zac acolo, ca într-un mormânt nesfârșit și fără fund, inconștiente, într-o leșinare profundă și într-o tăcere profundă, multe, foarte multe, ba deja majoritatea în discretul unor semințe minuscule.

(4) Când am văzut aceasta, mi s-a stârnit dorința de a merge pe aceeași lume prin împărăția neputinței și a tăcerii și imediat am stat pe unul dintre

munții ei, uimit peste măsură, dar în același timp profund mișcat, căci acum știam că stau pe pământ, tot pământul din jurul meu fiind plin de plante, arbuști și copaci verzi și înfloriți, toată verdele și înflorirea exterioară nu fiind atât de minunată de privit ca în lumile împărăției lui Dumnezeu, dar totuși având același suflet, același duh și aceeași viață.

(5) Râuri de apă pură curgeau prin pământ ca niște panglici argintii strălucitoare; în depărtare se întindea marea, iar norii treceau pe lângă ele, parcă pentru a proteja pământul de razele sursei de lumină cea mai apropiată de pământ și pentru a-i da apă: de asemenea, era zi și noapte.

(6) Curând însă, pământul a ajuns în tărâmul neputinței și al tăcerii și iată că a atras spre sine acele suflete ale copiilor lui Dumnezeu și pe cele din lumea animală care încă pierduseră cât de puțin din măreția și formele formei lor sufletești și le-a ținut strâns; dar am recunoscut imediat că acest lucru nu se datora faptului că erau mai puțin corupte în suflet și spirit decât schimbarea, ci că era fondat în natura sufletului însuși și nu depindea nici de bine, nici de rău.

(7) Dar zilele în care pământul a trecut prin tărâmul neputinței și al tăcerii au fost douăzeci și opt, exact de la o lumină deplină a palidului pământ însoțitor până la schimbare; dar acum vedeam imaginea vie a devenirii animalelor și a oamenilor pe pământ.

(8) Ei zăceau încă inconștienți și neputincioși acolo și atunci, individual, precum și în grupuri mai mici sau mai mari, ca suflet, spirit și viață în mijlocul tuturor lucrurilor pământești, aproximativ solide, care îi înconjurau, abia perceptibile, ca și cum ar fi fost o suflare a pământului; Dar prin influența lucrurilor pământești, a pământului, a aerului, a luminii, a căldurii apei și a altor forțe, și nu în ultimul rând prin influența forțelor care ies din corpul pământesc al regnului vegetal și sunt pătrunse de toate acestea, o mișcare a intrat curând în sufletele animalelor și apoi, mai întâi individual, dar apoi crescând, și în sufletele copiilor lui Dumnezeu.

(9) Ca pe jumătate adormit, unul sau altul își deschidea pleoapele ici și colo, dar le închidea imediat la loc, se uita inconștient ca și cum ar fi dormit, dar nu putea înțelege ceea ce le era complet străin și abia treptat se trezea unul sau altul suficient cât să privească în jur cu uimire, sau chiar ca într-o iluzie senzorială, și să caute frenetic o amintire în sine.

(10) Că unora dintre mulți le-a venit o amintire, am recunoscut-o prin faptul că și-au ridicat mâinile spre înălțimile firmamentului și mulți au început să plângă amarnic; între timp, forțele pământului au format un corp pământesc pe corpul spiritual, dar de un fel care, după densitatea sa, nici măcar nu poate fi comparat cu o pânză de păianjen.

(11) Dar când au văzut tot felul de animale cunoscute lor consumând plante verzi și cu flori, au făcut la fel și iată, trupurile lor au devenit mai pământești, aducând cu ele dorința de a încorpora în continuare tot felul de parfumuri, sucuri și fructe, iar copiii lui Dumnezeu au devenit oameni cu

trupuri pământești, deși trupurile lor nu erau mult mai dense decât o pânză de păianjen.

(12) Aceasta însă avea avantajul pentru ei că nu erau legați de solul pământului , ci puteau și schimba regiunile pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă, ridicându-se și plutind; când apoi, după cursul a încă douăsprezece ori douăzeci și opt de zile, care trecuseră de la numărarea primelor douăzeci și opt, pământul trecea din nou prin tărâmul neputinței și al tăcerii, recunoștea un an pământesc.

(13) Din nou, pământul a primit sufletele copiilor lui Dumnezeu și ale animalelor, iar generația pământeană a copiilor lui Dumnezeu a devenit din ce în ce mai numeroasă; doar cei care veniseră deja înainte au făcut un efort pentru nou-veniți, iar acest lucru s-a repetat până când toate părțile pământului au fost locuite de mulțimi de oameni.

(14) Mulți indivizi dintre ei și-au amintit mai mult sau mai puțin de tristul eveniment, au căutat să trezească amintirea acestuia și în schimbare, și deja printre ei se aflau și indivizi care aveau capacitatea nu numai de a-i vedea, ci și de a vorbi pe îngerii lui Dumnezeu care rămăseseră. Nu lipseau nici indivizi prin care îngerii lui Dumnezeu puteau comunica cu oamenii înșiși și astfel, văzătorii și profeții au venit la scurt timp după ce copiii care se îndepărtaseră de Dumnezeu, care părăsiseră Împărăția Lui și veniseră pe pământ, deveniseră ființe umane pământești.

(15) Așa cum toți îngerii, ca și copii ai lui Dumnezeu (dar și întregul regn animal), sunt asexuați în regnul său, și aceste prime oștiri care au venit pe pământ erau asexuate, iar organismul simplu al corpului lor pământesc, care a fost construit acolo conform naturii și formelor corpului sufletesc, a adus cu sine posibilitatea de a trăi, crea și lucra acolo timp de sute de ani, da, nu chiar peste mii de ani, conform constituției lor pământești - trupești.

(16) Dar când pământul, în decursul timpurilor, a preluat suflete din împărăția neputinței și a tăcerii, suflete care, așa cum am văzut, deveniseră deja înainte și între timp o lipsă de atenție, o minusculă și o aparentă nimicnicie completă a simplei semințe sufletești-spirituale, nu a mai fost posibil ca acestea să se întrupeze pe pământ în același mod ca numeroasele, numeroasele mulțimi ale predecesorilor lor și acum s-a întâmplat miracolul pământesc.

(17) Sămânța sufletească-spirituală-vie care a venit aici, în micimea și aparentul ei nimic, nici măcar percepută de sufletele pământești întrupate care existaseră deja pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă, a fost atât de atrasă de viața pământească deja existentă a predecesorilor de acest fel, încât s-a asimilat inconștient în aceștia. Și-a construit propriul corp din corpul lor pământesc, a crescut, prin încorporarea și creșterea sa s-a format o nouă structură corporală în corpul purtătorului, prin dezvoltarea și greutatea crescândă și o ieșire, iar când dezvoltarea a atins un anumit grad, sufletul acum îmbrăcat pământesc a părăsit corpul purtătorului său.

(18) Oamenii au văzut acest proces cu uimire pentru prima dată la animale, dar, în decursul timpului, și între ei înșiși. În decursul timpului, însă, l-au văzut și între ei înșiși, și astfel au luat ființă femela și mama pe pământ; oamenii au devenit diferiți din punct de vedere pământesc din punct de vedere fizic față de primii dintre predecesorii lor, și așa s-a întâmplat și cu animalele, ca în multe cazuri și cu tot felul de plante verzi, și deja prin aceasta, dar și altfel, pământul a căpătat o înfățișare diferită.

(19) După cursul unor vremuri pământești ulterioare, în care din împărăția neputinței și a tăcerii pe pământ au ieșit mereu noi semințe sufletești-spirituale-vii, încorporarea menționată a continuat să aibă loc, dar natura sământei devenise deja de așa natură încât era cu siguranță atrasă și încorporată de purtătoarele feminine (fără știrea și voința lor), dar nu putea lua din trupul lor și se dezvolta prin propria sa putere.

(20) Însă, pentru că era acolo și fusese încorporată în purtătorii săi, nu putea rămâne fără consecințe și manifestări corespunzătoare și se manifesta, mai ales la oameni, prin semnul unui fel de sângerare; natura acestei semințe necesita deja sucuri pământești special preparate, iar pentru a putea începe dezvoltarea sa, sământa trebuia să vină în contact cu ele, trebuiau încorporate în ea.

(21) Între timp, corpul pământesc, printr-o hrană mai abundentă și mai variată, devenise din ce în ce mai condensat, iar aceasta, împreună cu toate puterile pământului, a produs în cei care nu erau purtători ai sământei sufletesc-spiritual-vii nu numai seva menționată mai sus, necesară pentru a -i trezi dezvoltarea, ci și, în timp, organe care au devenit din ce în ce mai sensibile și mai puternice, și astfel a luat ființă bărbatul de pe pământ.

(22) Până atunci am văzut în spirit trecând mai mult de o sută de ori zece mii de ani pământești, iar oamenii pământului aveau o singură cunoaștere, care și atunci, ca și înainte, era păstrată printre ei prin văzători și profeți; Astfel, știau despre viața și lucrarea lor anterioară în lumea adevărată a împărăției lui Dumnezeu, pe care o numeau Paradis, despre îndepărtarea lor de Dumnezeu, despre plecarea lor, despre moartea lor anterioară și, din moment ce se străduiau să creeze tot ce era bun și frumos unii pentru alții pe pământ, așa cum făceau odinioară în lumea adevărată, pământul era chiar în acest fapt o imagine în oglindă a împărăției lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu.

(23) Printre ei au existat cu siguranță, de asemenea, la începutul existenței lor pământești, precum și în decursul timpurilor, astfel de suflete, care au înclinat mai mult sau mai puțin conștient sau chiar inconștient spre rău, deoarece fiecare suflet al copiilor lui Dumnezeu, care s-a îndepărtat de El și a ieșit din Împărăția Sa, a rămas imprimat cu o urmă a străduinței, dorinței și acțiunii lor de atunci și a rămas în viața lor pământească.

Oamenii înclinați spre rău erau doar izolați și nu puteau tulbura serios și permanent pacea care se crease printre nenumărații oameni.

(24) Densitatea crescândă a corpului, însă, i-a legat pe toți din ce în ce mai mult de solul pământului, iar durata existenței a devenit vizibil mai scurtă; Multitudinea de lucruri necunoscute și noi din viața și munca pământească, apariția femininului și masculinului, imposibilitatea de a se ridica din pământ după bunul plac și de a se deplasa dintr-o regiune în alta după bunul plac și nenumăratele schimbări de circumstanțe au dus la faptul că mulțimile de oameni care trăiau mai departe unii de alții au numit lucrurile noi cu alte nume decât cele pe care le schimbaseră și astfel, din limba cerească originală au apărut, una câte una și succesiv, tot mai multe limbi pământești .

12

(1) Moartea primelor mulțimi de oameni de pe pământ a fost, datorită simplității și densității foarte reduse a corpurilor lor pământești, nedureroasă, ca adormirea; sufletul viu, împreună cu spiritul său, a părăsit trupul pământesc, obosit, fără prea multă suferință și fără luptă.

(2) Am recunoscut, de asemenea, că somnul pământesc este o consecință a legăturii strânse și a celei mai strânse interconectare și funcționări dintre corpul spiritual și cel pământesc, că sufletul nu poate fi activ în el neîntrerupt, de aceea se străduiește în mod regulat să obțină și, de asemenea, realizează o destindere în el, blocând astfel folosirea simțurilor trupești pământești pentru spirit și, prin toate acestea, pierde și anumite grade de conștiință pe durata acestei stări; dar că tot felul de influențe, uneori chiar și cele mai mici, asupra sentimentelor corpului pământesc și a organelor sale de simț, pe de o parte, precum și o influență asupra sentimentelor corpului spiritual și a organelor sale de simț, pe de altă parte, este suficientă pentru a restabili instantaneu cea mai strânsă interconectare a ambelor și pentru a face organele de simț ale ambelor utile spiritului.

(3) Când primii oameni au murit pe pământ, adică atunci când trinitatea lor suflet-spirit-viață s-a separat de trupul pământesc pe care îl purtau, iată, i-am văzut pe unii conduși de mâna îngerilor în lumea adevărată a împărăției lui Dumnezeu, pe alții însă în lumi care nu aparțin nici împărăției cerești, nici lumilor universului acestei lumi cu pământul ei și imediat am recunoscut că sunt lumi ale vieții de apoi.

(4) Și mi s-a dat pătrunderea în toate aceste lumi, dintre care el le dă un număr foarte, foarte mare, și în timp ce priveam, stăteam deja și eu într-una dintre ele, care are o lumină similară, ba chiar aproape aceeași, ca una dintre lumile împărăției lui Dumnezeu, și din care se poate vedea împărăția cerurilor, dar, pe de altă parte, și unele lumi ale vieții de apoi similare cu aceasta, dar care sunt ca treapta după treaptă a unei lumini schimbătoare și, de asemenea, a unei naturi schimbătoare, și le-am găsit locuite de mulți dintre cei care au trăit pe pământ și au murit acolo.

(5) I-am văzut creând lucruri frumoase și pure, i-am auzit pe unii dintre ei predicând despre ce s-a întâmplat în veșnicie de la început, apoi toți Îl laudă pe Dumnezeu și Îi mulțumesc pentru tot ceea ce face El din veșnicie, pentru tot ceea ce a dat viață din propria Sa forță vitală veșnică și care conține viața Lui.

(6) Și pe măsură ce priveam mai departe și stăteam deja acolo, am văzut lumi ale vieții de apoi, care, de la o treaptă la alta, au din ce în ce mai puțină lumină pură și sunt, de asemenea, din ce în ce mai puțină ființă pură, iar privind tot mai departe, am văzut lumile vieții de apoi din ce în ce mai lipsite de lumină, din ce în ce mai impure, din ce în ce mai întunecate, din ce în ce mai sumbre, și m-am înspăimântat violent când am văzut cât de sumbre sunt lumile și mai îndepărtate, iar ultimele lor nu mai au aproape nimic din ceea ce s-ar putea numi lumină.

(7) Dar m-am trezit brusc acolo, cuprins de teroare, și îngrozit, m-am întors să fug; dar acolo L-am văzut, la depărtări incomensurabile, deasupra tuturor lumilor de apoi, dar și deasupra întregii creații a universului care înconjoară pământul, adevărata lume a împărăției Sale, și pe El, în mijlocul Firmamentului Cerului, într-o lumină indescriptibilă și nespus de minunată a puterii Sale, stând cu brațele ridicate, cu fața Sa preasfântă întoarsă spre mine.

(8) Apoi, toată teroarea și groaza au făcut loc fericirii păcii Sale sfinte, am căzut pe pământul impur al lumii care părea o amenințare întunecată și am auzit vocea Lui în mine: Sunt cu tine, Jovian! Și vei vedea toate lucrurile, ca să poți scrie! Și am rămas o vreme în rugăciune.

(9) Ridicându-mă, m-am întors și acolo am văzut în depărtare tărâmul lacului întunericului infernal, creatorul său și al său în creație; o creație așa cum numai el și alții o pot născoci, al cărei spirit, voință, toată gândirea și străduania sunt îndreptate împotriva lui Dumnezeu, Adevărul Etern, și împotriva a tot ceea ce El face și creează.

(10) Și iată, lacul întunericului infernal are și el lumina sa, o lumină de nenumărate flăcări de foc, ca de roșu ca sângele și galben ca sulful, născută și întreținută de mulțimi de diavoli prin tot felul de lucruri, pentru ca ea să fie lumină în întuneric; dar ei înșiși trec și prin limbi de foc, mergând prin ele înainte și înapoi, în sus și în jos, și când Îl văd pe Creatorul a toate acestea, se prosternează și cu mâinile ridicate strigă: Da - Bucură-te! Da - Ave! Da, nu, Amin!

(11) Și am văzut un tron imens, în față, în spate, în lateral și la colțurile sale înconjurat de lumina tot felul de limbi de foc care se încolăceau ca niște șerpi, galben pal și roșu-sângeriu, și erau în față, în spate, în lateral, dar și deasupra tronului, suprafețe ca niște oglinzi, care aruncau lumina galben pal și roșu-sângeriu de o mie de ori intensificată asupra tronului; apoi același strigăt s-a ridicat din multe părți și l-am văzut pe bătrânul dragon,

Satan, care a venit cu o oaste a marilor săi, a urcat pe tron, a șezut pe el și pe ai săi în jurul lui la colțurile, stâlpii și treptele tronului .

(12) Îmbrăcat într-o haină strălucitoare, avea în jurul pieptului un brâu ca de aur, picioarele ca de minereu de argint, iar în toate acestea lumina înflăcărată a limbilor de foc izbucnea într-o licărire, încât părea că ieșea un fulger din el; capul, gura, bărbia și obrajii îi erau acoperiți cu păr alb, ca lâna albă, iar din gură îi atârna limba ca un cuțit cu două tăișuri, iar de fiecare parte atârna câte o sabie cu două tăișuri.

(13) Și din gura Lui ieșea ceva ca șapte stele mici, strălucind singure, albe. Și S-a aplecat și le-a pus sub scaunul de domnie. Și cel mai mare dintre ai Săi a sărit în sus și a luat dinapoi de domnie șapte sfeșnice de aur, ca niște sfeșnice, le-au pus înaintea Lui și le-au pus sus ca niște limbi de foc. Și iată că pe sfeșnice erau scrise șapte cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu.

(14) Și cum el și toți cei din jurul lui păreau să ardă în strălucirea galben pal și roșu-sângeros a flăcărilor de foc, și-a deschis gura și, cu o voce asemănătoare croncănitului păsărilor de hoit în furtună, a vorbit:

Nimeni altul, ci Eu sunt începutul și sfârșitul, Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Eu sunt viața și moartea, căci Eu am cheile morții în mâna Mea; Eu las pe cine vreau să trăiesc și pot ucide pe cine vreau să ucid; dar pe cei ce se închină Mie ca Dumnezeului lor îi las să trăiască și nimeni nu-i va putea ucide.

(15) Și în timp ce vorbea el încă astfel, cei mai mari ai lui s-au ridicat și au bătut cu ciocane mari în discuri uriașe turnate ca din alamă strălucitoare, iar alții de felul lor au sunat din flaute ca niște trompete, al căror sunet straniu s-a răspândit departe.

(16) Și iată, au venit din două părți mulțimi de-ai lui, îmbrăcați în armuri și coifuri, două armate uriașe înarmate cu armuri, cum n-am mai văzut niciodată, și în timp ce cei care ședeau în jurul tronului, ridicând mâinile, au început să strige: Bata! Bata! Da - Ave. velchot setu Bata! Bata! Luptă! Luptă! Sfântul vrea să vadă luptă! Luptă! mulțimile s-au năpustit una peste alta, aruncând, tăind, înjunghiind, lovind și strigând Bata, Bata; dar eu m-am întors îngrozit și am vrut să mă ridic în rugăciune tăcută!

(17) Într-o clipă însă, am fost trezit de strigăte oribile de durere și de un vuiet amestecat cu râsete sălbatice, iar când m-am întors să privesc, am văzut nenumărați luptători zvârcolindu-se de agonie pe pământ, cu răni îngrozitoare, iar unii chiar continuau să se sfâșie de durere, moment în care cuceritorii lor izbucneau în râs mereu nou.

(18) Și cum erau sute de mii de învinși răniți în grămezi, mi-a venit ideea că mulți trebuie să se înece în sângele altora, dar iată, nu am văzut sânge, nici măcar în cele mai rănite, nici rănile deschise nu erau roșii, ci îngrozitoare de privit în lumina limbilor de foc galben pal și roșii.

(19) Și Cel ce ședea pe tron și-a ridicat mâna și a strigat: „Eu țin cheia morții în

mâna mea; Eu lovesc și vindec, ucid și aduc la viață și nu este nimeni care să scape pe nimeni din mâna Mea; tu ești lovit, dar vei fi vindecat și vei trăi, căci toți ești ai Mei!

(20) Și un vuiet s-a auzit din toate părțile ca bubuitul și tunetele unei furtuni: Da - Ave! Da - Ave - Da - nu! Amin!

(21) La aceasta am văzut că, între timp, părți ale lumii lacului infernal se întunecaseră, iar dragonul care ședea pe tron a observat și el acest lucru și, imediat, a sărit în sus și, plin de o mânie aprigă, a început să-i blesteme pe cei care erau responsabili de întreținerea și conservarea luminii arzătoare, iar toți din jurul lui tremurau sub furia lui.

(22) Furia lui nu s-a potolit până când părțile întunecate ale creației sale nu au fost din nou iluminate de lumina strălucitoare, iar el a vorbit:

Eu sunt Creatorul luminii, Eu creez lumina, Eu creez întunericul și Îi blestem pe toți cei care nu așteaptă și nu- mi oferă lumina, ca să se ascundă în întuneric de vederea Mea; luați seama ca nu cumva mânia Mea să vă mistuie, căci Eu sunt Dumnezeul cel mare și cumplit!

Apoi s-a așezat și le-a vorbit celor care ședeau în jurul lui pe treptele și în colțurile tronului:

(23) Să vă ziditi în jurul tronului Meu douăzeci și patru de tronuri mai mici, tot atâtea haine albe și coroane de aur, și pentru fiecare tron șapte sfeșnice aprinse, care semnifică cele șapte puteri ale Duhului Meu.

(24) Dar nu vei urca pe tronuri până nu vei găsi acele mulțimi sau până nu -mi vei aduce vești sigure despre ce s-a întâmplat cu ei, care m-au urmat pe mine și pe tine, afară din regatul servilității blestemat de mine și al aceleiași monotonii în număr atât de imens pe câte am văzut.

(25) Cei trimiși să-i caute se întorceau întotdeauna fără să știe nimic; dar acum alegeți-vă fiecare câte o ceată și, conducându-i, veți continua să-i căutați cu sârguință, căci undeva trebuie găsiți; primul dintre voi care aduce vești sigure despre ei sau despre ei înșuși va sta pe tronul meu lângă mine, iar tronul său va fi luat de cel pe care îl va aduce primul dintre cei găsiți.

(26) Încă nu este timpul să părăsesc această creație a mea pentru a-i căuta pe cei care m-au urmat pe mine și pe tine, dar nu au ajuns la noi; de aceea te trimit și sper în special de la voi patru, care trăiți și creați alături de mine, că nu vă veți întoarce până nu îi veți găsi și adus pe cei care m-au urmat și vor deveni ai mei.

(27) Apoi, cei pe care îi numise vii și creatori s-au dus în spatele tronului și, când au ieșit din nou, erau deghizați până la a fi de nerecunoscut, ridicoli și totodată îngrozitori la privit, căci primul dintre acești vii purta costumul de mummer ca cel al unui leu cu gura deschisă, limba roșie atârnând afară și șapte dinți îngrozitor de lungi, al doilea mummer-ul unui taur cu șapte

coarne puternice și ascuțite și șapte ciucuri de coadă, al treilea purta peste cap o mască ca chipul unui om încruntat, dar cu gura înșeptită, al patrulea cu înfățișarea ca cea a unui vultur, cu șapte colți cu gheare ascuțite pe fiecare dintre picioare, fiecare dintre cei patru avea câte șase aripi și toți patru erau plini de sus până jos, în față, în spate și pe laterale de ochi făcuți care străluceau ca niște flăcări de foc tremurânde.

(28) Au venit în fața tronului bătrânului dragon, care, prin mumificarea capului și părului alb, dădea semnul unei vârste incomparabil mai înaintate schimbării și, cu mâinile acoperite de glugă, ridicându-și aripile, au strigat:

Sfânt, de trei ori sfânt este Dumnezeul și Domnul nostru, Creatorul împărăției noastre, care a fost, este și va fi, care ține cheile vieții și ale morții!

(29) Și au căzut la pământ cu cele douăzeci de schimbări și I s-au închinat, strigând: „Tu singur, o,

Doamne, ești Dumnezeul nostru și numai Tu ești vrednic să primești de la noi laudă, cinste, putere, slavă și putere: căci prin voia Ta ai zidit Împărăția Ta, care va dăinui în veac.

(30) Apoi se ridică, își ridică mâinile strânse în pumni și, privind în sus, cu fața distorsionată, în strălucirea galbenă palidă a firmamentului întunecat al creației sale, strigă: „Am fost, sunt, creez, voi fi, iar furia mâniei mele va mistui tot ce nu este al meu, ce nu va fi al meu și ce nu mă va adora! - Du-te!”

(31) Cei douăzeci și patru dintre marii săi s-au ridicat, fiecare dintre ei chemând o mulțime la el ca și cum ar fi așteptat deja și, ca în salturi, fiecare dintre ei cu mulțimea lui s-a îndepărtat într-o altă direcție din băltoaca tărâmului iadului, spre firmamentul întunecat care delimitează lumea bătrânului dragon.

13

(1) Și iată, am văzut și am perceput scopul multor ochi ca niște flăcări asupra celor cu glugă, căci în întunericul firmamentului infernal, dar și afară, în gol, ei indicau întotdeauna celor schimbători locul unde se aflau cei patru vii și creatori cu oastea lor, și am fost uimit când am văzut că doar cel cu oastea sa, care purta mumia ca cea a unui leu, a luat direcția spre acea lume întunecată și impură a vieții de apoi, pe pământul căreia stăteam; El a venit tot mai aproape cu ai lui, privind și scrutând în toate direcțiile; Am presupus că el și toți ei trebuie să vadă lumea și pe mine, dar au trecut fluturând, și am perceput că nu puteau vedea nici lumea pe care stăteam, nici pe mine.

(2) Asemenea acestui om cu glugă și mulțimea lui, am văzut în infinitatea vidului cele douăzeci și trei de mulțimi schimbătoare privind, străduindu-se înainte, abătându-se, întorcându-se și luând mereu direcții noi, și apoi mi-

am dat seama că, la fel ca în cercuri, se întorceau mereu în locurile în care mai fuseseră de mai multe ori înainte și că nu puteau ieși din cercurile desenate și merge mai departe.

(3) Mi s-a părut însă că ei înșiși nu au observat deloc, așa că apoi mi-am îndreptat din nou privirea spre balta infernală și iată că ședeau înaintea tronului bătrânului dragon câțiva cărora le-a poruncit să scrie numele lui în cărți, care acoperiseră cu el balta creației sale; dar cărțile aveau foi ca niște minereu subțire, iar stilourile scriau numele ca în semne de flăcări.

(4) Însă fiecare persoană înscrisă trebuia să facă un semn pe lângă numele scris cu propria mână, după care scribii desenau același semn cu stiloul pe fruntea persoanei în cauză.

(5) Timpul a trecut peste el și, obosit de atâtea văzuri, a fost ca și cum am adormit și ca și cum somnul ar fi durat de o mie de ori zece mii de ani, dar de-a lungul timpului, chiar și în somn, am continuat să văd tot ce se întâmpla în rai, pe pământ, în viața de apoi și în adâncul iadului.

M-am simțit ca și cum aș fi fost sub o mare presiune și, înspăimântat de acest lucru, m-am rugat lui Dumnezeu în duhul meu.

(6) Atunci am simțit puterea Lui și am auzit vocea Lui în mine: Ridică-te și mergi prin lumea de dincolo pe pământ, ca să pot vedea și scrie ce s-a întâmplat peste tot acolo și ce se va întâmpla în continuare! Întărit, cu pace și liniște în suflet, m -am ridicat și curând am trecut dintr-o lume de dincolo în cealaltă.

(7) Și iată, lumile întunecate, impure și pline de umbră ale celeilalte lumi le-am văzut goale ca înainte; dar deja am găsit următoarea lumi, nu atât de umbroase, și alte lumi mai puțin întunecate locuite de suflete ale oamenilor plecați, și înaintând mai departe, le-am văzut în lumile mai luminoase și mai pure în mulțimi mereu crescânde, precum și în lumile pure și luminoase, dintre care cele șapte cele mai pure și mai luminoase sunt cele mai apropiate de adevărata lume a împărăției lui Dumnezeu.

(8) Cât de mult a durat acest drum al meu prin lumile de apoi, am măsurat simțind vremurile care trecuseră până atunci și apoi am recunoscut că din nou era inclus un curs al eternității , care acoperă de o mie de ori zece mii de ani pământești.

(9) În toate lumile pe care le-am găsit locuite, i-am văzut pe foștii copii ai lui Dumnezeu la lucru ca suflete umane, dar într-un număr de patruzeci și nouă de lumi de dincolo i-am găsit într-o măsură mult superioară, parțial ca în leșin profund și parțial ca adormiți; Cei dintre ei, însă, care nu dormeau complet, ci se treziseră la diferite grade de veghe, au indicat clar că nu știau unde se aflau și ce li se întâmpla și am recunoscut că aveau doar parțial un corp corespunzător lumii lor de cealaltă parte și că trebuie mai întâi să și-l creeze pentru ei înșiși.

(10) Și chiar în aceste lumi am văzut nu puțini care, purtând într-adevăr un corp corespunzător naturii acestor lumi, au făcut un efort pentru cei treji, iar pe jumătate treji mi-au făcut o impresie atât de neputincioasă; dar deja am recunoscut și că ajutoarele sunt suflete ale unor lumilor mai ușoare, în ciuda faptului că trupul lor corespunde lumii în cauză. Am recunoscut, de asemenea, că ajutoarele, în ciuda faptului că trupurile lor corespund lumii în cauză, sunt suflete ale unor lumilor mai ușoare și și-au construit un corp corespunzător din lucrurile lumii în care le-am văzut, doar pentru a putea lucra în el cu ajutor practic - și nu era o mulțime mică de astfel de oameni în fiecare dintre cele patruzeci și nouă de lumi.

(11) Unii dintre ei s-au străduit să hrănească gardienii și semi-gardienii. Unii dintre ei s-au străduit să -i hrănească pe cei treji și pe jumătate treji, să le insufle tot felul de hrană și băutură de tipul celor oferite de lumea în cauză și, prin urmare, să-i ajute să construiască acel corp pentru crearea căruia forțele lumii în cauză oferă deja o bază, fără știrea și voința sufletului care a ajuns la ea; alții dintre ei s-au străduit să-i ajute pe cei leșinați și adormiți, pentru a -i aduce la trezire, iar alții au predicat și au vorbit celor care, complet treziți, hrăniți și călăuziți, ajunseseră la posesia corpului corespunzător lumii lor.

(12) Apoi am văzut și am recunoscut că fiecare dintre cele patruzeci și nouă de lumi are o legătură cu alte opt lumi ale vieții de apoi și că fiecare dintre sufletele umane trezite și instruite poate ajunge la o anumită dintre aceste opt lumi în corpul care s-a construit singur și numai de acolo i se oferă posibilitatea de a putea ajunge la lumi mai luminoase și mai pure - sau chiar, conform liberului său arbitru, mai sărace în lumină, mai impure și mai întunecate, ba chiar și la lumile întunecate și sumbre ale vieții de apoi.

(13) Dar am văzut și am recunoscut, de asemenea, că șapte dintre cele opt lumi legate de una dintre cele patruzeci și nouă de lumi ale somnului sunt mai luminoase și mai pure decât fiecare dintre cele patruzeci și nouă, în timp ce fiecare a opta este mai puțin pură și luminoasă decât cea din urmă și că fiecare dintre sufletele trezite, care sunt atașate de corpul lumii lor și au fost instruite, se străduiește să meargă acolo unde le atrage semnul pe care l-au dobândit odată de bunăvoie la părăsirea adevăratei lumi a împărăției lui Dumnezeu.

(14) Fiecare dintre aceste semne este îndreptată împotriva uneia, mai multor sau chiar a tuturor acelor calități ale sufletului bun și ale voinței bune a fiecărui spirit care discerne, calități care, în perfecțiune supremă, puritate și sfințenie, sunt ale lui Dumnezeu, și în ele El este și a fost dintotdeauna Adevărul Etern, Bunătatea, Iubirea, Mila, Iertarea, Dreptatea și Jertfa de Sine, ce grad de calități contrare poartă în sine semnul și, prin el, sufletul, precum și prin ce grad al voinței spiritului sunt căutate calitățile contrare ale semnului viu al sufletului și se dorește a fi suprimate și

eradicate, sau, ca exact opusul acestuia, a fi adâncite, hrănite și lărgite, conform cărora este și lumina sau întunericul sufletului și spiritului.

(15) Și, întrucât există nenumărate grade de simțire și de aspirații ale sufletului care rezultă din acestea , pe de o parte, precum și grade de voință a spiritului, pe de altă parte, există și o mare varietate de grade de lumină, precum și grade de umbră și întuneric care ajung până la întunericul complet. - Necurat, nenumărat și de neratat.

(16) Însă, deoarece există totuși mulțimi care sunt absorbite sufletește-spiritual în aproape aceeași străduință și dorință, însă străduința și dorința altor mulțimi sunt atât de variate în natură și în grade, prin urmare există și atât de multe lumi ale vieții de apoi, unde în fiecare lume singulară trăiește și lucrează împreună doar ceea ce își are locul acolo.

(17) Nicio lume de apoi nu permite și nu face posibil ca binele și răul, frumosul și abominabilul, al tău și murdarul, sfântul și diabolicul, iubitorul și răul, adevăratul și mincinosul, sublimul și reprobabilul, înaltul și josul, ordonatul și pustiul, să poată trăi și lucra acolo, în lumină și în întuneric; Toate acestea sunt doar pe pământ, deoarece acolo servesc cunoașterii binelui și răului, a adevărului și minciunii și cunoașterii luminii sufletesc-spirituale, precum și a întunericului sufletesc-spiritual și de aceea viața pământească, activitatea de muncă și cunoașterea a tot ceea ce este enumerat acolo sunt atât de infinit de importante pentru veșnicie și pentru nu puțini de-a dreptul decisive.

(18) În fiecare dintre cele patruzeci și nouă de lumi, am văzut și am recunoscut o serie de suflete a căror urmă, ca urmare a străduinței, voinței și lucrării lor în corpul uman pe pământ, a devenit incomparabil mai pronunțată, mai mare, mai rea și mai întunecată decât era inițial în timpul Exodului și în momentul primei lor morți. Lumina urmei faptelor lor bune a pătruns vechea urmă și a făcut ca impuritatea esenței sale să fie greu de recunoscut.

(19) Însă dintre lumile de apoi, dintre care opt sunt legate de fiecare dintre cele patruzeci și nouă de lumi, există împreună trei sute nouăzeci și două; dintre acestea, trei sute patruzeci și trei sunt, în diferite gradații, mai luminoase și mai pure, în timp ce celelalte patruzeci și nouă sunt, de asemenea, în gradații mai luminoase și mai impure decât cele patruzeci și nouă de lumi ale somnului, și din tot ce s-a văzut, am perceput că, de departe, majoritatea superioară a sufletelor tuturor celor care au murit deja pe pământ în acea perioadă (pe care am indicat-o) trec într-una dintre lumile somnului și că aceste lumi formează centrul propriu al tuturor lumilor de apoi și că din ele există atât de multe lumi din ce în ce mai luminoase și mai pure, care duc în adevărata lume a Împărăției lui Dumnezeu, precum și, pe de altă parte, că există la fel de multe lumi, dar treptat din ce în ce mai sărace în lumină, impure și întunecate și sumbre (în

care nu am găsit încă un suflet uman), care ajung aproape până la marginea lumii lacului infernal.

(20) Și când am văzut și am recunoscut aceasta, am tremurat de groază, căci în mine s-a ridicat gândul întunecat că Dumnezeu, care este Însuși Adevărul, Bunătatea și Iubirea Eternă, prin crearea unor astfel de lumi de apoi, le dădea tuturor celor care ar putea fi încă înclinați și devotați vechiului dragon, Satana, posibilitatea, mă temeam să fiu indus în eroare, pentru că în două dintre cele patruzeci și nouă de lumi am văzut grupuri mai mici de suflete cu tot felul de urme nu chiar întunecate, ci mai mult sau mai puțin impure, neacoperite de niciun semn ușor al faptelor bune.

(21) Și, așa cum odată înainte și în timpul exodului mulțimilor din lumea adevărată a Împărăției lui Dumnezeu, am văzut și am auzit și acum multe suflete de o natură și o însemnătate mai pură și mai ușoară, pe care semnul lor impur odată dobândit le stinsese mai mult sau mai puțin, da, în foarte mulți aproape că le stinsese, am auzit multe suflete de o natură și o însemnătate mai pură și mai ușoară, care își stinseseră mai mult sau mai puțin semnul impur odată dobândit și care, în cazul foarte multora, aproape că îl stinseseră.

Dar am văzut și am auzit că toate acestea au avut un efect mic și foarte mic asupra multora dintre persoanele cărora li s-au aplicat și, în unele cazuri, niciun efect.

(22) Aceștia au subliniat că nici ei înșiși, nici vreunul dintre cei care fuseseră convinși, nu ajunseseră la creația celui care promisese să creeze ceea ce Dumnezeu nu crease și nu putea crea, că de departe văzuseră doar începutul, începutul, dar nu și desăvârșirea creației sale, că prin urmare nimeni nu o văzuse, că prin urmare nu puteau dovedi nicio afirmație împotriva ei și că îl numeau pe creatorul unei astfel de opere nemaiauzite un „balaur bătrân”, unul: „Satan” și propriii săi „diavoli”, poate doar din invidie și umilință față de propria lor neputință.

(23) Auzind acestea și văzând pe fețele acestor vorbitori propria lor răutate izbucnind, m-am alăturat lor și am început să predic cu voce tare lor, precum și celor care încercau să ajungă la ei, spunând: Eu sunt cel care am văzut lacul întunericului infernal și faptele Creatorului său cu ai Săi, precum și tot ce se întâmplă acolo și, prin urmare , știu asta, dar iată, am văzut și am recunoscut imediat că niciunul dintre ei nu mă vede și nici nu-mi aude vocea și că eu, deși văd și aud totul eu însumi, sunt străin de toate sufletele și lumile și port atât de puțin din acestea din urmă ca propriul meu corp, încât eu însumi puteam vedea și auzi totul și totul, dar ei nu mă puteau auzi.

14

(1) Comportamentul și discursurile multor purtători ai unei peceți impure, pe de o parte, și, pe de altă parte, îndemnurile, aluziile, cererile și îndemnurile celor care, ca locuitori ai unor lumi mai pure și mai ușoare ale vieții de apoi, au venit aici cu bucuria sacrificiului și, depășindu-se pe sine, au luat trupul unei anumite lumi pentru a putea fi văzuți și auziți de cei către care erau îndreptate eforturile și activitățile lor de muncă. Faptul că oamenii către care erau îndreptate eforturile și munca lor atrăgeau întotdeauna mai mulți ascultători și deja vedeam tot felul de îndoieli apărând în multe suflete a căror pecete impură de altădată aproape că se stinsese sub lumina peceții faptelor lor bune dobândite pe pământ și, sub influența lor, multe impurități ale vechii lor peceți reînviau.

(2) Văzând aceasta, m-am înspăimântat din nou foarte tare, dar apoi am realizat imediat că același lucru era perceput și de cei care se străduiau să aibă grijă de cei care îi contraziceau, căci se îndepărtau de ei și se îndreptau spre cei în care vedeau îndoielile renăscându-se.

(3) Dar am văzut din întreaga ființă a multor purtători de vorbire, purtători ai unei mărci impure, că nicio lume mai pură și mai luminoasă nu îi poate primi, ba chiar că continuarea lor în lumea în care au fost treziți din somn și din ale cărei lucruri a fost construit corpul lor, a devenit deja imposibilă în virtutea atitudinii lor sufletesc-spirituale. Căci deja le-am văzut corpurile evaporându-se treptat, ei înșiși clătinându-se ca beți și pe jumătate conștienți, și iată, deja erau ridicați ca de o forță irezistibilă, încă în regiunea limitelor lumii locuite până atunci de ei, își pierdeau trupurile sub simptome vizibile de suferință și imediat una dintre lumile mai sărace în lumină și mai impure ale vieții de apoi i-a primit.

(4) Dar am căzut și, nespus de profund mișcat, am cerut în sufletul și duhul meu ca Dumnezeul atotbun să-mi ierte acest gând impur și să nu mai lase să se mai nască în mine așa ceva, că El Însuși a creat lumi pentru astfel de suflete omenești malefice, care le fac posibilă calea către vechiul dragon, corupătorul și Satana, căci prin ceea ce am văzut și auzit am recunoscut cât de indispensabilă și inevitabilă a fost și este crearea unor astfel de lumi de dincolo , care primesc natura întunecată și impură a celor malefici și îi împiedică să-și ducă răutatea în lumi de dincolo mai pure și mai luminoase, pentru a-i corupe acolo pe cei de bunăvoință.

(5) Privind în sus, am văzut și am ascultat eforturile, explicațiile, arătările cu degetul, instrucțiunile, cererile, îndemnurile și predicile pe care ajutoarele mai pure și mai ușoare le-au dăruit sufletelor trezite mai departe, trezite și cu trupul uneia dintre cele patruzeci și nouă de lumi s-au adresat, și deja am văzut multe și foarte multe dintre sufletele umane trezite și instruite ridicându-se pentru a lua drumul spre pământ, căci în ele s-a trezit grija pentru cei care sunt ai lor pe pământ.

(6) Faptul că toate sufletele cu spirit de discernământ, care au trecut odată prin împărăția pământului ca oameni, pot, conform propriei lor voințe, să treacă din orice lume a vieții de apoi, precum și din lumea adevărată a împărăției lui Dumnezeu, pe pământ și din nou în propria lor lume, că văd oameni pe pământ (precum și animalele și plantele de acolo), deși nu pământești, adică nu trupul și spiritul lor pământesc, ci doar trupul și spiritul lor sufletesc, am știut curând după ce sufletele primelor mulțimi de oameni care au murit pe pământ trecuseră în viața de apoi, precum și că deja aceste prime mulțimi de oameni de pe pământ erau într-o legătură similară și egală cu copiii puri ai lui Dumnezeu, în legătură cu copiii puri ai lui Dumnezeu.

(7) Dar acum știam deja că unele dintre lumile impure și sărace în lumină ale vieții de apoi erau locuite, căci, în decursul timpurilor în care am văzut, auzit și observat toate evenimentele, grupuri noi, probabil nesemnificativ mici, de suflete mai mult sau mai puțin impure, dar unele și cu o amprentă mai mult sau mai puțin întunecată, au părăsit una sau alta dintre cele patruzeci și nouă de lumi și s-au mutat în voințele vieții de apoi corespunzătoare naturii lor.

(8) Și când m-am uitat, iată, nu puțini dintre ei și-au părăsit lumile pentru a căuta pe pământ printre oameni, s-au întors după vremuri cu tot felul de mesaje, apoi s-au dus pe pământ cu schimbări de felul lor, s-au întors și au raportat lucruri adevărate, dar și false, despre tot ceea ce reușiseră să observe și să perceapă printre oamenii pământeni; între timp, alte suflete au sosit acolo din cele patruzeci și nouă de lumi ale vieții de apoi individual, dar uneori și în grupuri mai mici, care au fost primite de fiecare dată cu bucurie de către ceilalți.

(9) Dar apoi am văzut că unii dintre răufăcători lumea lor nu corespundea, că străduința lor mergea după o muncă și o activitate și mai impură, și imediat i-am văzut pe unii într-o altă lume corespunzătoare străduinței și dorinței lor, dar care, din nou, nu a fost suficient de impură și întunecată pentru ei după vremuri, și de aceea i-am văzut mergând din pas în pas spre ruină.

(10) Întreaga serie de lumi ale celeilalte lumi, care de la o etapă la alta devenea din ce în ce mai impură, din ce în ce mai lipsită de lumină și din ce în ce mai întunecată și mohorâtă, și pe care le-am găsit goale și nelocuite până la mijlocul acelor patruzeci și nouă de lumi ale somnului, a dobândit treptat locuitori din acest mijloc al celeilalte lumi; Numărul mult, mult mai mare de astfel de lumi era încă goale ca înainte, dar, întrucât strădania indivizilor îi atrăgea și pe unii dintre cei înclinați spre ele ca și cum ar fi fost de neoprit, aceștia trebuiau în cele din urmă să ajungă, într-o trecere vizibilă a timpului, la acea lume amenințător de mohorâtă și întunecată a vieții de apoi, din care am văzut bârlogul întunericului infernal, bătrânul Dragon-Satan, al său și evenimentele tuturor celor de acolo.

(11) Astfel, privind înapoi în spirit și simțind cursurile timpului care au trecut de atunci și au fost incluse în veșnicie..., Simțindu-le și măsurându-le în sufletul meu, am recunoscut că au fost corect comparate cu alte o mie de ori zece mii de ani pământești; am luat în spiritul meu vremurile care trecuseră în viziunea mea înainte, de când văzusem primele mulțimi de oameni trăind și lucrând pe pământ și acum știam că de atunci trecuseră vreo trei mii de ori zece mii de ani, un curs de timp care pare aproape infinit pentru mulți oameni pământești.

(12) Însă mie, care am văzut, am auzit și am simțit toate acestea, mi s-a părut că toate acestea s-au întâmplat alaltăieri , ieri și azi, iar când am comparat această trecere a timpului cu vremurile care au trecut în duhul meu de la crearea adevăratei lumi a Împărăției lui Dumnezeu pentru noi și de la începutul creat de El pentru noi până la plecarea copiilor lui Dumnezeu corupți de Satana, mi -am dat seama că toți acești trei mii de ori zece mii de ani nu pot fi comparați în niciun fel cu eonii de timp pe care i-am trăit în lumea adevărată a Împărăției lui Dumnezeu, creând pace binecuvântată, căci, în comparație cu acei eoni de timp, semnificația celor trei mii de ori zece mii de ani pământești nu se ridică nici măcar la o clipă.

(13) Am putut privi eternitatea, vidul infinitului pătruns doar de lumina și puterea ființei celei mai sfinte, a spiritului și vieții lui Dumnezeu, și pe El însuși în lumina puterii Sale, înainte de crearea adevăratei lumi a împărăției Sale și înainte de începutul creat pentru noi prin harul Său, am fost găsit vrednic de aceasta de El în abilitatea proprie mie, eu, nevrednicul, care cunosc mulți văzători a căror abilitate nu este cu siguranță mai mică și care ar fi poate mai capabili să scrie totul. Eu, nevrednicul, care cunosc mulți văzători a căror abilitate nu este cu siguranță mai mică și care aș fi poate mai capabil să scriu tot ce este văzut, auzit, experimentat și simțit într-un mod mai bun, mai frumos și mai inteligibil sublim decât este posibil pentru mine cu cea mai bună voință din lume.

(14) Însă revelația dată în față, care acoperă eternitatea, poate reproduce doar o fracțiune infinitesimală din tot ceea ce se vede, se aude, se simte și se trăiește împreună în scriptură, deoarece dacă toate acestea ar fi scrise, văzătorul și scriitorul ar trebui să trăiască și să scrie mii și mii de ani - și cred că nici atunci nu ar corespunde; Prin urmare, și din acest motiv, scriu doar ceea ce este suficient pentru adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu și adevărata cunoaștere de sine pentru fiecare spirit de bunăvoință care este capabil de cunoaștere și în cunoașterea adevărului veșnic pentru mântuirea adevăratei vieți veșnice.

(15) Cel care cunoaște Voința Bună, Care singură este Adevărul Veșnic, Lumina Adevărată, Viața Veșnică Adevărată, Începutul, Bunătatea Veșnică, Iubirea, Mila, Iertarea, Dreptatea și Jertfa de Sine, și de la Care nimic rău nu poate veni, trebuie să cunoască și despre ființa Adversarului, a bătrânului dragon și Satan, a tatălui minciunii și a oricărei răutăți, care,

stând pe tronul întunecatului său bârlog infernal, se comportă ca și cum ar fi Dumnezeu și de la care nimic bun nu poate veni, pentru că în înșelăciunea, răutatea și ura sa, se răzbună împotriva a tot ceea ce este al lui Dumnezeu.

(16) Acest întunecat adversar al lui Dumnezeu știe bine și incomparabil mai bine decât mulți dintre copiii lui Dumnezeu că există un singur Dumnezeu adevărat, atotbun, veșnic și Tată al întregii vieți (și al vieții bătrânului dragon); el știe mai bine decât mulți alții că nimic nu poate veni de la Dumnezeu, Tatăl întregii vieți, care să fie îndreptat măcar de la distanță împotriva calităților neschimbate, neschimbate ale Preasfintei Ființe și Duhului lui Dumnezeu, chiar și într-un mod obscur, și să nu le corespundă perfect.

(17) Din acest motiv, însă, bătrânul dragon afirmă celor care au fost corupți și au venit în existență prin el că el este adevăratul Dumnezeu, care nu tolerează pe nimeni altul în afară de el, pentru că el creează lucruri mărețe, lucruri nemaivăzute până acum și are în mână nu numai cheia vieții, ci și cheile morții, afirmație care este una dintre cele mai mari minciuni ale sale, deoarece pentru tot ce există, sufletește- spiritual, există doar viață primită de la și din Dumnezeu. Această afirmație este una dintre cele mai mari minciuni ale sale, deoarece pentru tot sufletul-spirit existent există doar viața primită de la și prin Dumnezeu, dar niciodată o moarte a anihilării și a neființei.

(18) Viața, odată primită de la Dumnezeu, se formează odată cu spiritul, căruia i-a fost dată în lumea adevărată a Împărăției lui Dumnezeu la început creată de El, și cu trupul-suflet, din care spiritul este proprietatea veșnică inseparabilă, o Treime-Treime: Suflet-Duh-Viață a fiecărei ființe sufletești-duh-vie, și aceasta, pentru că este ca suflet și spirit al propriei sale ființe veșnice și a primit puterea vieții veșnice, de la și din Dumnezeu o dată, este de nepierdut, și indestructibilă.

(19) Nimeni, nici măcar Dumnezeu, nu poate lua viața odată primită de la ființa veșnică a sufletului și spiritului! Pentru că este viața Lui, prin virtutea căreia trăiește tot sufletul-spirit, și El nu poate niciodată lua înapoi viața dată, purtată de cele dăruite, și nici nu o va lua înapoi, pentru că El este Adevărul Veșnic.

(20) Așa cum spiritul este inseparabil de suflet, care este veșnic propria sa ființă, și sufletul de spirit, care este veșnic propria sa ființă, tot așa viața este inseparabilă de cele două, împreună cu care este o trinitate inseparabilă, indestructibilă și indestructibilă a unui suflet-spirit-ființă vie.

(21) Numai lumea adevărată a Împărăției lui Dumnezeu cunoaște adevărata viață veșnică a binecuvântării și păcii, în muncă și activitate frumoasă, pură și sublimă, unii pentru alții, pentru Dumnezeu și unii pentru alții spre bucurie; în lumea adevărată a Împărăției lui Dumnezeu nu există nimic în calea puterilor și lucrurilor care să poată egala ființa sufletească-

spirituală care trăiește, lucrează și creează, precum și corpul ceresc care este purtat acolo, ar putea fi în cel mai mic fel asuprite și să-i devină dăunătoare.

(22) De acolo, nenumărate și incalculabile mulțimi au pornit să-l urmărească pe mărețul părinte al minciunii și răutății; dar nu au reușit să ajungă la el și la diabolica sa creație și au murit în vidul fără lume împreună cu cei care au venit să-i salveze.

(23) Dar era aceasta moartea lor anterioară, era moartea anihilării și a nimicirii? Putea această moarte să pună capăt ființei eterne a sufletului, a spiritului și a vieții?

(24) Nu! Căci altfel același suflet, cu același duh și viață, nu ar fi viu pe pământ; ar fi imposibil să fi fost acolo, și cu noi toate ființele vii ale sufletului și spiritului. Dar faptul că suntem aici este mărturia cea mai grăitoare și irefutabilă a ființei noastre veșnice, o mărturie că fiecare ființă a sufletului și spiritului nu-L are pe Dumnezeu drept creator al său, ci că este a propriei sale ființe veșnice, o mărturie că a muri nu este o moarte a nimicirii și a nu mai fi, ci o cale, o poartă și o intrare într-o altă lume creată de Dumnezeu pentru noi, pentru a trăi într-un trup adaptat lumii care ni se potrivește.

(25) Faptul că noi, ca suflet și spirit, nu suntem o creație a lui Dumnezeu este mărturisit cel mai clar și irefutabil nu numai de varietatea infinită și de imperfecțiunea gravă a ființei sufletului și a spiritului, ci incomparabil mai mult de natura diabolică a spiritului conștient al sufletului, Satana ca tată al minciunilor și al întregii răutăți, adversarul adevărului veșnic al lui Dumnezeu, diavolii săi și toți oamenii care se agață de el și își găsesc plăcerea în poftele sale diabolice.

(26) Moartea noastră anterioară a fost pierderea corpului ceresc pe care îl aveam și cu toții ajungem puțin câte puțin, fiecare dintre noi o singură dată, în lumea pământească a acestei lumi, pentru a fi treziți acolo la conștiința vieții și ființei noastre, pentru a recunoaște binele și răul în trupul pământesc prin trupul pământesc și apoi pentru a muri din nou prin pierderea trupului pământesc, adică pentru a intra în acea lume a vieții de apoi pe care am determinat-o și câștigat-o deja dinainte prin atitudinile, cunoștințele și faptele noastre de pe pământ.

15

(1) Acestea și multe alte considerații mi-au cuprins sufletul când m-am gândit cum voi scrie tot ce am văzut, auzit și trăit pentru oameni, astfel încât să înțeleagă mărturia mea și duhul mărturiei scrise, în virtutea bunăvoinței duhului lor, să devină atât de viu în sufletul lor, încât să poată merge cu încredere spre mântuirea adevăratei vieți veșnice în împărăția lui Dumnezeu în pace binecuvântată.

(2) În aceste gânduri și în multe altele de acest fel, abia am observat că, între timp, trecusem din mijlocul lumilor de apoi într-una dintre lumile pure și luminoase care se învecinează cu împărăția lui Dumnezeu și, privind înapoi la șirul lung al lumilor de apoi spre mijlocul lor, m-am bucurat că numărul locuitorilor lor era atât de mare încât, în contrast, numărul celor care au ales calea distrugerii și pe care îi văzusem în lumile lipsite de lumină, impure și sumbre aproape că dispăruse. I-am mulțumit Celui Atotglorios în sufletul și în spiritul meu că, pentru mântuirea tuturor celor care au dat chiar și o mică parte din bunăvoința lor, care a fost odată într-o măsură atât de mare, El a făcut o creație atât de măreață și minunată.

(3) Și în timp ce mă rugam în pace binecuvântată, iată că L-am văzut din nou în mijlocul întinderii împărăției Sale, cu mâinile întinse a binecuvântare, în lumina indescriptibil de minunată a puterii Sale; am căzut jos și acolo am auzit glasul Lui în mine:

(4) Jovianule! Întrucât ai fost îndepărtat de pământ de secole, acum vei privi din nou, ca să poți scrie și tu mai departe despre munca și creațiile oamenilor de acolo, pentru mărturie și cunoaștere pentru cei care vor veni!

(5) Și când am ridicat privirea cu ochii umeziți de fericire, mi s-a părut că El ar fi stat cu mine și că mâna Lui dreaptă mi-ar fi atins fruntea - nu am putut deschide gura, ci în sufletul meu am spus: Doamne! Dumnezeul meu! Îți mulțumesc pentru toți cei care cu bunăvoință Te-au găsit din nou și pentru toți cei care cu bunăvoință Te vor găsi din nou, pentru mântuirea adevăratei vieți veșnice în Împărăția Ta!

(6) Cât timp am rămas în această mulțumire a sufletului meu, nu știu; dar când m-am ridicat și am privit în sus, iată, eram pe pământ și, privind peste munți, văi, țări și mări, am văzut multe schimbări în înfățișarea exterioară a acestei lumi; era mai mult pământ decât înainte, o mare dintre țări era împărțită, mutată de partea schimbătoare, iar între ele o mare, care era din nou despărțită de cea mai mare mare de marea împărțită.

(7) Dar pământul era aceeași reflexie slabă și reflectare a uneia dintre cele mai mici lumi ale împărăției lui Dumnezeu; existau și același soare, lună și stele ale universului acestei lumi, așa cum totul a fost creat; în multe cazuri exista și un alt regn vegetal, un alt regn animal și existau și alte mulțimi de oameni de toate culorile decât la început și ulterior, dar, privind din țară în țară, am văzut că între timp a avut loc doar acea schimbare în activitatea și creația oamenilor, că au construit orașe și târguri mai mari, au creat și cultivat câmpuri și grădini, au navigat pe uscat cu tot felul de vehicule, pe mări cu nave și au locuit tot pământul atât de dens încât a trebuit să estimez numărul lor total la mai mult de douăzeci și cinci de mii de ori o sută de mii.

(8) Și o mare bucurie m-a cuprins când am găsit pace peste tot printre oameni; într-adevăr, am văzut în sufletul multor oameni o pată necurată, chiar întunecată, sumbră, dar mult, mult mai marea majoritate purta o

astfel de pată în sufletele lor, încât în lumina patei voinței lor bune și a faptelor lor părea doar slabă și ca și cum ar fi fost stinsă.

(9) De asemenea, ei erau într-un contact mult mai sârguincios cu cei dragi plecați din împărăția lor, prin intermediul multor văzători, profeți și mediatori pricepuți și știau despre viața și lucrarea lor anterioară în lumea adevărată a împărăției lui Dumnezeu, despre îndepărtarea lor desă de Dumnezeu și despre plecarea lor din împărăția Lui și, prin urmare, nu cunoșteau nicio altă închinare la Dumnezeu și nicio altă slujbă decât aceea de a face bine unii altora și de a face bine unii altora și apoi, de asemenea, să se adune la fiecare șapte zile sub firmamentul deschis, pentru a vorbi despre evenimentele plecării lor anterioare, prin intermediul unuia dintre ai lor, care putea fi rezident sau pelerin dintr-un loc în altul și dintr-o țară în alta: Să se adune la fiecare șapte zile sub firmamentul deschis, să vorbească despre evenimentele exodului lor anterior, să audă împărăția cerurilor sau lumina de apoi printr-un profet-mediator care s-ar fi putut stabili printre ei sau care ar fi putut merge în pelerinaj dintr-un loc în altul și dintr-o țară în alta, să-L laude pe Dumnezeu prin propriile lor discursuri, să-I mulțumească, să se bucure și să se pregătească pentru plecarea lor de pe pământ în așa fel încât, ulterior, să se întoarcă la El în împărăția Lui.

(10) După toate acestea am văzut și am recunoscut că în munca, activitatea și cunoașterea oamenilor, într-un timp de peste trei mii de ori zece mii de ani pământești, nu se schimbase prea mult și aproape nimic, ceea ce ar fi fost cumva mai serios dezavantajos pentru ei, și de toate acestea m-am bucurat infinit, privind din țară în țară și din popor în popor tot mai mult.

(11) Am văzut oameni pe pământ înconjurați de mulțimi de suflete omenești din ce în ce mai luminoase din viața de apoi, dar și de copii puri ai lui Dumnezeu, vorbind din când în când cu ei prin intermediul unor mediatori capabili - profeți - și am fost, de asemenea, încântat de faptul că locuitorii lumilor impure, întunecate și sumbre ale vieții de apoi, pe care i-am văzut ocazional individual sau în număr mic, uitându-se la oamenii de pe pământ, nu au găsit până atunci niciun mediator, văzător, profet și, prin urmare, nici o oportunitate de a putea comunica cu oamenii.

(12) Am văzut lumile lor de pe pământ și, când m-am uitat acolo, iată, am văzut întreaga serie de lumi, din ce în ce mai impure, sumbre și întunecate de la un nivel la altul, evident mai locuite, și deja am văzut câteva dintre aceste suflete umane fără lumină făcând aranjamente pentru a se muta în acea lume întunecată și cât de amenințător de sumbră, de care granița creației vechiului dragon și a lui Satan, lacul întunericului infernal, nu este prea departe.

(13) Ca și cum aș fi privit deja în viitor, m-a înspăimântat gândul și ideea că cei trimiși de bătrânul dragon îi vor găsi pe sosiții întunecați în lumea întunecată care li se potrivea, vor afla de la ei unde se află mulțimile căutate

și vor fi conduși prin întunericul de dincolo către pământ. După ce am fost trimis în lumea întunecată și L-am rugat pe Dumnezeu să -mi dea puterea de a putea urmări de aproape toate evenimentele ulterioare, m-am aflat curând din nou în acea lume amenințător de sumbră și întunecată, de unde mai văzusem evenimentele din gropile iadului.

(14) Nu mai era frică, ci un dezgust și o groază de nedescris m-au cuprins când l-am văzut din nou pe bătrânul Satan stând pe tronul său și i-am auzit vocea răgușită și croncănită în timp ce blestema cu cuvinte care nu puteau fi reproduse și adesea îmi erau de neînțeles și jura cea mai cumplită răzbunare pentru fiecare neascultare.

(15) Am văzut în jurul tronului său enorm cele douăzeci și patru de tronuri mai mici, ridicate pentru cei trimiși de el atunci; pe fiecare dintre tronuri zăcea mantaua promisă de el atunci și coroana de aur; în fața fiecărui tron erau deja și cele șapte sfeșnice ale hulei; dar toate cele douăzeci și patru de tronuri erau goale; pe ele nu stătea niciunul dintre cei douăzeci pe care îi numise bătrâni și niciunul dintre cei patru pe care îi numise cei vii.

(16) Și privind în jur, iată, i-am văzut, fiecare cu turma lui încă căutând, urmând cărările și locațiile respective ale celor patru ființe vii ai bătrânului Satan, încă plini de ochi făcuți în față, în spate, în lateral, sus și jos, tresărind ca niște flăcări de foc, arătând celor schimbători calea căutării lor.

(17) Ca și odată, și de data aceasta unul dintre cei patru cu turma sa a trecut curând foarte aproape de lumea de deasupra, la etajul căreia stăteam eu, dar, ca prima dată, și de data aceasta am recunoscut că el nu vedea nici lumea, nici pe mine, nici nu mă percepea în alt fel și l-am privit cum el și toți cei care se schimbau, ca și cum ar fi căutat nebunește mai departe, se învârteau în cercuri uriașe.

(18) Dezgustat și repulsat de toată această activitate, m-am întors, dar am fost șocat când am văzut că nu mai eram singur în lumea ororii, ci că cei pe care îi văzusem încercând să ajungă aici înainte într-o lume similară erau acum acolo, zece la număr.

(19) I-am văzut clar și am constatat imediat că înfățișarea lor era similară și foarte asemănătoare cu înfățișarea diavolilor, căci în trupurile lor, formate din lucrurile impure ale lumilor prin care trecuseră, arătau chiar mai îngrozitor decât în sufletele lor; cu toate acestea, am început imediat să-i implor să-i împiedice să facă ultimul lor pas spre ruină, dar mi-am dat seama curând că nici nu mă vedeau, nici nu mă auzeau, nici nu mă simțeau, dacă, în ciuda dezgustului și a ororii, încercam să-l iau pe unul sau pe altul de mână.

(20) Așa că i-am lăsat să plece, dar am văzut că toți priveau, ca și cum ar fi fost vrăjiți, în direcția în care știam că se află strămoșii diavoli căutători, și acum am văzut că și ei îi vedeau cu toții pe căutători, și exact când unul dintre cei patru, cu ochii arzători de foc atașați de el însuși, și-a învârtit

turma aproape de lumea întunecată pe care stăteau Cei Zece, aceștia din urmă și-au ridicat mâinile și au început să strige din toată puterea: Da - Ave!, efa - aje Da - Ave? efa aje? Da - Ave! (Cel Sfânt!, unde este Cel Sfânt - unde este Cel Sfânt!)

Cântecul Teiului (1850)

Tei bătrân lângă sfânta defileu, eu
privesc cu respect trunchiul tău, tu
l-ai văzut deja pe Carol cel Mare,
Când va veni ce e mai măreț, vei fi tot în picioare

Treizeci de coți măsoară tivul tău gri,
cel mai vechi copac din toate ținuturile germane,
războaie, foametea a văzut, ciuma a suferit, nou
viață din nou, moarte nouă.

De mult timp, trunchiul tău e gol, cal și
călăreț, ai făcut odată bine,
Până la prăpastie, cu o mână blândă,
Ți-a înfășurat coroana într-un ger lat

Tei bătrân, știi totul,
Te rog să împărtășești cu noi din spiritul tău.
Trimite în devenirea ochiului văzătorului tău,
Proclamați soarta Germaniei și a lumii!

Marele Împărat Carol, consacrat în
Roma, piatra de temelie a cărei vei rămâne
Ora germană, o sută șaizeci și șapte
ani înainte ca Germania să fie lovită-n miez.

Fiul tău ca slujitor pentru națiuni de fronturi străine
Face și lasă ceea ce este corect pentru
sclavii lor, cu cruzime a sfâșiat mâinile inamice
separat.

Un sânge, o trupa de limbă.
Hrănește-te, mănâncă, cu suc german, până când
odată ce puterile tale se termină,

Dacă inima este bolnavă, tot trupul se ofilește,

Mizeria Germaniei este ruina lumii.
Recoltele, dar războaiele nu se ofilesc și
lupte între frate,
Cu coasa și lopata la înaintare, când ești pierdut
cremene și sabie.

Săracii se îmbogățesc repede în bani,
Dar bogăția rapidă o prefacem în cenușă
Săraci toți cu o comoară mai mare.
Cu mai puțini oameni, spațiul e și mai strâmt.

De când tronurile conducătorilor au fost desființate,
Va fi domnia o joacă și o pasiune, până în ziua în care
vine când crede că condamnă;
Cine este chemat la birou.
Fermierul angajează până la ziua turei,

Toată truda lui în apă, în afară de o lovitură,
avertismentul cade pe nisipul deșertului,
Ascultătorii se găsesc doar în cei fără minte.
Cine are cele mai multe păcate,

Se simte ca judecător însuși și cel mai înalt consiliu,
Fumează sângele, devine sălbatic doar
Fiara, Jaful devine muncă și crimă
devine lăcomie.

Roma, ca o vită, îi doboară pe preoți,
Nu-l cruța pe bătrânul în păr de argint,
Peste cadavre cea mai înaltă necesitate
fuge și din loc în loc el urmărește.

Pare uitat de Dumnezeu, dar nu este,
Solid ca stânca în credință, fidel datoriei, chiar și
în adversitate nu renunță, aduce
disputa divină în fața curții apropiate.

Vine iarna, trei zile de
întuneric, fulgere și tunete și
crăpătura pământului, roagă-te acasă, nu
ieși din casă!

Nici măcar pe fereastră nu privi groaza!
O lumânare tot timpul singură, când ea
vrea să ardă, îți dă lumină,
Respirația otrăvitoare pătrunde din prăfuit noaptea,

Ciuma neagră, cel mai grav masacru uman.
Același lucru îi amenință pe toți cei care se nasc
pe pământ, dar cei buni mor fericiți,
mulți credincioși rămân minunat.

Fără spasme respiratorii și pericol de ciumă.
Un oraș mare în noroi înghite, altul
cu luptele de foc,
Toate orașele sunt liniștite,

Mărarul crește pe Stephanplatz din Viena.
Dacă îi numeri pe toți oamenii din lume,
vei constata că o treime lipsește,
Ce a mai rămas, uită-te în fiecare țară,

și-a pierdut jumătate din minți.
Ca o corabie fără cârmă într-o furtună, având în vedere
spre fiecare recif, legănându-se pe
Roiul Conducătorilor de-o Zi,

Îi face pe cetățeni mai săraci chiar decât săraci.
Căci mizeria e singura stea a speranței,
o speranță mai bună, ziua e departe.
„Mântuitorule, trimite pe cine trebuie să trimiți!”

Sună înfricoșător din pieptul bărbatului.
Oare pământul ia brusc un curs diferit,
Oare o nouă stea a speranței crește?
„Totul e pierdut!”, încă sună aici,

„Totul e salvat”, cântă deja Viena.
Da, dinspre Răsărit vine cel puternic
erou, aducând ordine în cei confuzi în lume.
Flori albe în jurul inimii a Domnului,
chemarea Lui cu bucurie a celor răi
urmează.

Toți scandalagii pe care îi conduce la cupluri,
Imperiului german, legii germane, el scrie,
Străin colorat, oaspete nepoftit,
Fugi de câmpul pe care nu l-ai arat.

Eroul lui Dumnezeu, o legătură inseparabilă, tu
uită de tot pământul german.
exilat, te duci la Roma, mare imperial
consacrarea privește catedrala.
Laudă celui de-al douăzeci și unulea conciliu,

Care le arată popoarelor cele mai înalte obiective,
Și garantat de condamnări pe viață stricte,
Că acum bogații și săracii nu se mai sufocă unul pe altul.
Nume german, ai suferit mult,

Din nou strălucește în jurul tău vechiul onor,
Crește în jurul crengii duble răsucite,
A cărui umbră o caută mulți oaspeți.

Sunetul galez al lui Dante și Cervante este
deja familiar copilului german, și
pe Tibru - ca și pe plaja Ebrului
Minte prietenului brun al Țării Hermannslandului.

Când păstorul angelic al
oamenirii, precum Antonius,
devine un rătăcitor, predicând
desculț către cei pierduți,
O nouă primăvară râde lumii întregi.

Toate bisericile unite,
apare turma unui singur păstor.
Semiluna cedează treptat locul
crucii cu totul, pământul negru strălucește în
strălucirea credinței.

Recolte bogate văd în fiecare an,
oameni înțelepți o mare mulțime,
Ciuma și războaiele înlătură lumea,
Cine experimentează timpul este extrem de
încântat.

Aceasta anunță unui bărbat și copilului german
Suferind odată cu pământul, bătrânul Lind',
Ca mândria să nu umple măsura, că
cel drept nu poate dispera!

Calea către noua eră

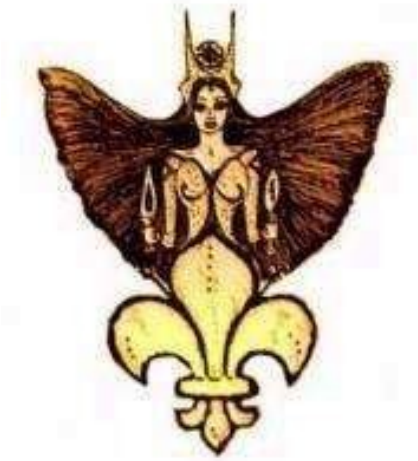

Epoca Zeiței

Grupul de studiu Panbabylon

O prezentare generală a mitului „New Age” și a contextului său real.

Epocile corespund unei parabole cu dezvoltarea sezonieră pe pământ. Este ideea și realizarea cursului ciclic al lucrurilor. Adecvat anului solar terestru există anul cosmic, iar adecvat lunilor lunile cosmice - epocile.

Încă din cele mai vechi timpuri, mitul epocilor a fost ancorat în civilizațiile avansate ale omenirii. Conform lui Heraclit, 18.000 de ani solari formează un an cosmic, „Marele An”, care este împărțit în luni cosmice, epocile. Alte idei, dar proporțional mereu armonizatoare, cunoșteau vechii indieni, perși și babilonieni. Din Mesopotamia antică s-a păstrat cea mai veche tradiție: calendarul sumerian. Pe acesta și pe dezvoltarea ulterioară a babilonienilor se bazează cunoștințele noastre actuale despre epoci, la fel ca și astrologia în general și astronomia care a rezultat ulterior din ea prin Keppler.

Babilonienii au calculat un an cosmic cu 26.000 de ani solari, un „Adu”, o vârstă, deci cu 2.166 de ani solari, însă există diferențe, deoarece forțele de influență sunt de intensitate diferită - și, de asemenea, oamenii au o porțiune codeterminantă. Fiecare „Adu” corespunde trecerii printr-una dintre cele douăsprezece celule zodiacale.

Epocile se află sub influențe diferite, iar puteri diferite afectează evenimentele și condițiile pământești din timpul lor. Epoca Peștilor, care se încheie acum, este Epoca Întunericului. Este dominată de influența unei entități crude, pur masculine (cum ar fi Yahweh din Vechiul Testament). Dar Epoca Vărsătorului (care este numită pe bună dreptate Epoca Urcelui cu Apă!), care se apropie acum, va fi o Epocă a Luminii. În ea domină puterea feminină iubitoare (de exemplu, zeița Ishtar/ Freyja/ Afrodita/ Venus etc.).

Întrucât durata epocilor este determinată într-o anumită măsură de puterea influenței puterii dominante - și, de asemenea, de rezonanța corespunzătoare cu oamenii - fiecare sfârșit al epocilor este caracterizat de o luptă a puterilor cosmice. Cu cât o epocă progresează, cu atât mai puternică devine influența puterii dominante. Aceasta trebuie comparată cu o mișcare spiralată, în care atracția factorului dominant devine din ce în ce mai puternică spre sfârșit - și cu atât mai drastică devine și întoarcerea spre nou.

Aceasta explică de ce secolul al XX-lea, ultimul secol al întunecatei Ere Pisceene, este caracterizat de o cruzime extremă și crime în masă fără precedent etc.: Puterea întunecată care domină acest „Adu” a izbucnit din nou în toată cruzimea sa. Acest lucru a devenit posibil doar pentru că puterea întunecată, care este doar masculină, a reușit să dăuneze puterilor feminine în cel mai extrem mod. Ca urmare a Primului Război Mondial, femeilor li s-a tuns părul lung pentru prima dată, fiind astfel lipsite de organele astrale de vibrație prin care atrăgeau lumina divină. Numai atunci când puterile feminine au fost atât de slăbite de tăierea părului lung, întunericul și-a putut răspândi iadul pe pământ.

Însă acum, apropierea luminii divine a noului timp își face deja din nou efectul. Tot mai multe femei își lasă părul lung, vibrația feminină devine mai puternică. Prin urmare, există o mare speranță pentru o victorie timpurie a Luminii, pentru triumful noii ere. Toate femeile și fetele care își păstrează părul lung aduc o contribuție foarte importantă la binecuvântata victorie a Luminii! Și atunci, dragostea va învinge ura, căldura inimii va triumfa în locul răcelii materialiste și, pentru mult timp de acum încolo, invidia, răutatea și războiul vor fi învinse.

În esență, depinde de femei, căci noua eră a luminii este cea a zeității feminine.

Renașterea puterii feminine îi va întări, cum s-ar spune, pe bărbați. Ei vor recunoaște în femeile lor divinul, eternul feminin, acea cheie a luminii pe care și Goethe a înțeles-o atât de clar. Armonia structurii vieții pe

pământ va fi restabilită - când va veni noua eră. Așadar, să gândim și să acționăm în spiritul acestei lumini!

Epoca Zeiței
Viitorul este în mâinile femeilor.

Epoca întunecată care trecea, pe care astrologia o numește „Epoca Peștilor”, a fost era ostilității față de feminitate. Chiar și acele ideologii care predicau „emanciparea” femeilor au urmărit scopul de a deteriora sau chiar distruge puterile feminine, deoarece femeile trebuiau masculinizate și astfel făcute inofensive față de puterea întunecată. Faptul că puterea întunericului va fi învinsă de cea feminină a fost ancorat în cunoașterea înțelepților timp de mii de ani. Chiar și în creștinism, acest motiv este încă latent: Multe reprezentări ale Fecioarei Maria o arată pe femeie zdrobind șarpele sub picioare, ca simbol al răului. În culturile păgâne, acest lucru este mult mai clar păstrat. De la începutul domniei sale, puterea întunecată (încă) dominantă a urmărit scopul de a deteriora feminitatea. În apogeul puterii întunericului, acest lucru s-a manifestat prin castrarea mental-spirituală extinsă a femeilor prin coafuri scurte. În părul lung al femeilor, puterea lor astrală este activă (de aceea Inchiziția a tăiat părul „vrăjitoarelor”). De-a lungul mileniilor, femeile au știut, au bănuit, au simțit cât de important era părul lung pentru ele - pentru ele și, de asemenea, pentru oamenii apropiați, soții lor, copiii lor, care se aflau și ei sub protecția vibrației lor astrale de lumină. Abia în culmea întunericului, în secolul XX și ultimul al acestei epoci, întunericul a reușit să dăuneze femeilor într-un mod atât de extrem. Evenimentele oribile ale acestui secol au o cauză foarte substanțială în aceasta, căci pentru prima dată forțele radiante feminine au fost atât de masiv afectate. Dar Lumina Noii Ere a atins deja Pământul, tot mai multe tinere își păstrează părul lung și odată cu el potențialul lor de forțe vibraționale luminoase. Și cu cât există din nou mai multe femei împlinite, cu atât acest lucru radiază mai mult și către bărbați - armonia întregii structuri prinde din nou o formă solidă, întunericul cedează locul, vine lumina!

Totul este acum în mâinile femeilor. Dacă se vor înțelege din nou pe ele însele în majoritatea lor ca femei și aduc puterile feminine la deplină dezvoltare, atunci triumful... noii ere a luminii este aproape. Numai ele, femeile, sunt capabile să realizeze acest lucru. Bărbații nu pot decât să le servească și să le sprijine în această luptă spirituală. Vor face acest lucru cu bucurie, pentru că femeile adevărate le arată calea luminii și a iubirii. Deoarece puterea iubirii nu este niciodată abstractă, este întotdeauna

iubirea dintre bărbat și femeie, din care totul reiese. Acum depinde de femei să se găsească pe ele însele, să-și dezvolte potențialele vibraționale de lumină - în exterior, prin părul lung - și să le folosească.

Timpul ulciorului de apă

Trecem pragul unei noi epoci. Este era Zeiței, domnia puterii feminine. Prin urmare, mult discutata Noua Eră nu este numită nici „Noua Eră”. „Era Vărsătorului”, așa cum se pretinde adesea în mod fals, ci era ulciorului cu apă! Originea cunoașterii despre calcularea timpului cosmic datează din cultura sumeriană-vechi-babiloniană. Era care este acum nouă pentru noi, „luna cosmică” (Adu) care abia se naște, este numită pe bună dreptate: era ulciorului cu apă. Acolo, zeița Ishtar (Freyja, Inin, Inanna, Afrodita, Venus și așa mai departe) va fi „apa purificării” asupra lumii pământești. Mai târziu, astrologia occidentală a transformat Era Vărsătorului în Era Ulciorului cu Apă, în mod destul de arbitrar și fără a înțelege conexiunile profunde.

„Dragă Zeiță”

Când se vorbește despre Zeiță ca despre un concept absolut, acest lucru trebuie înțeles în mod similar cu atunci când se vorbește despre „Dumnezeu” - și totuși este ceva complet diferit. Căci afirmația totală pe care, de exemplu, o face Biblia despre „Dumnezeul” său este la fel de inacceptabilă pe cât este de absurdă. Această absurditate masculină nu va fi contracarată de absurditatea feminină. Zeița, însă, este cel mai important aspect în cadrul unei structuri mai ample, deasupra căreia se află forțele absolute Ilu, adică forțele divine masculine și feminine.

În Zeiță sunt concentrate toate forțele feminine Ilu. Termenul „Zeiță” nu reprezintă nicio ființă personală singulară, ci conține toate forțele divine ale femininului - și, de asemenea, latura divină din toate acele femei și fete pământești în și asupra cărora feminitatea se manifestă suficient de pronunțată pentru a putea primi și desfășura o vibrație corespunzătoare. Iluhe, forțele divine absolute, Ilu feminin și Ilu masculin, există împreună, dar nu împreună. Ele se unesc doar pentru acte creative - comparabile cu actul de iubire dintre bărbat și femeie. Mediatoarea dintre aceste două forțe este zeița iubirii. Prin urmare, ea este cea mai importantă dintre toate zeitățile; în ea, zeița se dezvăluie și ca persoană. În diferite culturi, zeiței iubirii i-au fost atribuite și alte domenii de-a lungul timpului. La un moment dat a devenit zeița fertilității, alteori protectoarea războinicilor sau stăpâna tinereții veșnice. Toate acestea, însă, sunt înțelese greșit, s-au dezvoltat treptat. Întrucât zeița iubirii nu a fost nicăieri atât de pur conservată ca la romani, ea va fi numită aici Venus. Funcția ei este perfect clară: este iubire - spirituală, precum și fizică - puterea actului reînnoit al creației, în această

lume pământească, precum și în sferele și lumile de dincolo. Alături de Venus, sau mai degrabă sub ea, stau alte zeițe, a căror vibrație se unește în cele mai înalte.

Invocarea zeiței nu mai are nevoie de nume. Așa cum obișnuiau alții (și încă o fac), a spune „dragă Zeu” înseamnă pentru cei care deja cunosc: „Dragă Zeiță!”

Para-cosmologie

O bază importantă pentru înțelegerea conexiunilor a fost oferită de para-cosmologia deja cunoscută civilizațiilor timpurii avansate din Mesopotamia. Ea răspunde în mod concludent la cele mai mari întrebări ale omenirii: Cine suntem? De unde venim? De ce suntem aici? Unde ne va duce după ce vom muri? Întrucât acest lucru nu poate fi reprodus aici în toate detaliile sale, vom recomanda imediat studiul a două scrieri deosebit de potrivite: „Cartea cartagineză” și „Ilu Ishtar”.

Ce este Dumnezeirea? Nu este un „un Dumnezeu” care să fie imaginat ca un om cândva mânios și cândva caritabil. Cu siguranță nu este! Dumnezeirea sunt Forțele eterne fără nume ale femininului și masculinului. Toată viața, toată creația provine din ele. Deoarece gândirea umană are nevoie de concepte, aceste forțe au fost numite Iluhe.

„Ilu” înseamnă, literal, „lumină divină”. Această lumină divină are două manifestări diferite, perfect echivalente, care există independent: Ilu masculin și Ilu feminin! În conexiunea lor temporară, aceste două puteri devin „Puterea Atotcreatoare”, Iluhe (Iluim akkadian), Divinitatea absolută supremă.

Sub această mare omnipotență feminină/masculină eternă se află ființe puternice ale lumii de dincolo, pe care strămoșii noștri le numeau zeițe și zei - și aceste ființe au, fără îndoială, o oarecare putere. Iluhe, însă, reprezintă omnipotența divină mai presus de toate. Semnul capului dublu baphometic masculin/feminin încearcă să simbolizeze acest lucru. Într-un mod mai abstract și acum adesea mai puțin clar înțeles, semnul yin/yang est-asiatic arată, de asemenea, această realizare.

Ființele umane (precum și toate celelalte ființe vii) nu sunt create. Mai degrabă, ele sunt cu și alături de acea Divinitate a ființei eterne. Începutul a avut loc în infinitatea fără spațiu și eternitatea fără timp. Acesta este planul pur divin al ființei pe care nu-l putem înțelege, deoarece nu putem exista fără spațiu și timp. Prin urmare, nici nu ne putem imagina o infinitate fără spațiu și o eternitate fără timp. Acest lucru nu este deloc necesar, deoarece această putere divină a creat timpul și spațiul pentru noi. Acesta a fost - pentru noi - „începutul”. Din toată eternitatea, miriade de „semințe” ale vieții viitoare erau pregătite: Toți „zeii”, „îngerii”, oamenii, animalele și plantele - la fel și „demonii”. În această etapă, toate acele semințe constau

din coajă și miez. Coaja corespunde sufletului, miezul spiritului. Sufletul (coaja) este (astral-)corporalul, spiritul (miezul) este ființa (caracterul, talentele etc.). În această dualitate încă lipsită de viață, puterea divină a dat o a treia: puterea vieții. Și odată cu însuflețirea semințelor, fiecare ființă a devenit trinitatea eternă spirit-suflet-viață.

Întrucât puterea vieții este de nepierdut, nu există nici moarte. Moartea nu este altceva decât o schimbare a hainelor corporale, care sunt reconstruite conform modelului interior al corpului nostru astral. De asemenea, nu există o stingere a conștiinței-Eu în moarte, nicio uitare a ceea ce a fost, ci o trecere conștientă din această lume în alta, într-o lume de dincolo. Acolo viața noastră continuă. Faptul că există o moarte (a cochiliei) se datorează doar faptului că trebuie odată să parcurgem calea prin lumea materială grosieră a acestei lumi. De ce trebuie să facem asta? - Pentru că am plecat odată din casa noastră originală, Împărăția lui Dumnezeu a Luminii veșnice și, procedând astfel, ne-am pierdut „corpurile cerești”, adică transmutările pur lumino-materiale ale corpurilor noastre astrale. În „nemărginirea-vidului” nu mai puteam exista. Ne-am pierdut conștiința și ne-am cufundat înapoi într-o stare de sămânță. Într-un anumit fel, suntem cu toții „îngeri căzuți”. Pentru ca acum să ne putem întoarce la noi înșine și să ne întrupăm din nou, puterea divină, puterea lui Iluhe, a creat cosmosul material grosier de această parte, alături de pământ. Astfel, a fost dată o bază vibrațională, care a făcut posibilă dezvăluirea noastră din nou din starea de sămânță. (Detalii despre toate acestea pot fi găsite, de exemplu, în cartea cartagineză, în special acolo, la „Ilu Asherah”).

În timpul actului sexual dintre bărbat și femeie se produce o vibrație și prin aceasta o sămânță este atrasă dintr-o sferă specială din altă lume în care se află semințele. Întrucât și aici funcționează regularitatea afinității vibrațiilor, se explică, printre altele, asemănarea de familie. Aceasta reușește întotdeauna la două persoane sănătoase cu aceeași vibrație de bază.

Calea noastră prin lumea materială grosieră a pământului este, prin urmare, necesară pentru a ne face posibilă o reîntrupare - și, prin urmare, pentru a deschide calea către întoarcerea acasă, la casa originală. Sarcina noastră este să oferim această posibilitate altor „îngeri căzuți” prin mărturia copiilor - căci există încă multe semințe care zac neputincioase în acea sferă. După moartea noastră pământească, nu ne pierdem din nou conștiința, ci suntem atrași de una dintre numeroasele lumi de apoi; și anume, de cea care corespunde acelei vibrații spirituale pe care am dobândit-o în timpul existenței noastre pământești prin gânduri și acțiuni. De acolo putem apoi să ne îndreptăm - spre lumi mai luminoase sau mai întunecate de dincolo, voința noastră este complet liberă în acest sens. Cu toate acestea, scopul stabilit de Divinitate, puterea lui Iluhe, este întoarcerea acasă, la casa originală, în tărâmul luminii eterne. O moarte

repetată nu există (în unele cazuri speciale, însă, poate exista și o întrupare reînnoită pe pământ).

Afinități cu această para-cosmologie se regăsesc, mai mult sau mai puțin clar, în multe doctrine antice de credință.

Întrucât avem „personalitățile” noastre de la început și, prin urmare, le-am adus și pe acestea în această lume, sarcinile noastre pentru întreg sunt diferite. De la mulți se așteaptă doar să-și urmeze decent calea imediată; de la alții, însă, se așteaptă să facă lucruri pentru comunitate. Căci numai dacă această lume este păstrată într-o stare funcțională și, mai presus de toate, relația naturală dintre cele două sexe unul cu celălalt, își pot asuma și ceilalți „îngeri căzuți” șansa de a se întoarce acasă.

Trebuie să ne imaginăm cosmosul acestei lumi cu pământul ca o insulă relativ mică în mijlocul unui vast ocean de spioni și lumi din altă lume. Această lume este într-adevăr separată de cealaltă, dar pentru spiritul puternic despărțitura este extrem de subțire, ea putând schimba sferele cu ajutorul corpului astral. Dar este necesară pentru aceasta întotdeauna o vibrație puternică de iubire între o ființă feminină și una masculină. Numai aceasta poate produce forța de atracție necesară, datorită căreia această cale dificilă devine posibilă. Vorbim aici în mod expres nu despre o „iubire față de aproapele” mai mult sau mai puțin abstractă, ci despre iubirea clar personificată dintre bărbat și femeie. Această iubire nu trebuie neapărat să fie între două persoane, nici măcar între o persoană care trăiește aici pe pământ și o persoană decedată; poate fi, de asemenea, iubirea plină de adorație dintre oamenii de pe pământ și o ființă de sex opus din viața de apoi, care nu a trecut prin existența pământească ca ființă umană - adică, de exemplu, față de o ființă divină care este capabilă de un „Eros spiritual”.

Conform naturii noastre, noi, oamenii, suntem cu toții „îngeri căzuți”. De aceea, în fiecare dintre noi există o facultate mult superioară celei pe care ne-o putem imagina acum în timpul existenței noastre umane. Dar numai cel care își asigură puritatea vibrației sexului său - ca femeie sau ca bărbat - își va recăpăta vreodată puterea cerească.

Corpurile astrale

Termenul „corp astral” desemnează „corpul interior”, acel model subtil de bază pe care toate ființele vii îl poartă în ele, fie ele umane, animale sau plante. Prin urmare, corpul astral este ceea ce am adus cu noi din casa noastră originară, tărâmul luminii eterne (tărâmul Ilu). Corpurile noastre materiale grosiere de pe această parte sunt, de asemenea, construite conform modelului corpului astral interior. Prin urmare, corpul de pe această parte, la vârsta de aproximativ 21 de ani, ar trebui să fie cel mai asemănător cu corpul astral original, etern. Doar corpul grosier de pe această parte este supus îmbătrânirii, dar nu și corpul nostru real, care există doar în interior pe pământ și al cărui model etern este corpul astral.

Paracosmologia afirmă deja că diferitele sexe, masculin și feminin, au existat de la început - chiar dacă au avut un efect aici pe pământ doar în modul biologic necesar aici. Însă masculinul și femininul au existat dintotdeauna, chiar și în împărăția luminii eterne, și la fel este și în lumile de apoi, prin care trecem după moartea noastră pământească.

Înainte de exodul nostru din tărâmul luminii eterne (vezi Para-cosmologia), putem fi sexualitate „pre-biologică". Diferența dintre masculin și feminin era, însă, prezentă spiritual (psihic) și extern și chiar foarte pronunțată, chiar mai mult decât este cazul în lumea pământească. În acel moment și în acea sferă luminoasă, corpurile noastre astrale erau, ca să spunem așa, transpuse în forma 1:1. Prin urmare, diferențele exterioare mai mari care existau atunci între bărbat și femeie și care vor exista din nou după viața noastră pe pământ, sunt și acum în noi sub forma corpurilor noastre astrale. Corpurile astrale conțin, cum ar spune, diferența fundamentală dintre bărbat și femeie. Totul este astfel construit încât cele două sexe se completează reciproc - și se atrag reciproc. Numai în reunirea acestei diferențe în timpul actului de iubire dintre bărbat și femeie apare pentru momente unitatea divină a celor două Iluhe, forțele atotcreatoare masculine și feminine.

Diversitatea, așadar, este cheia întregirii, căci de la bun început cuplurile sunt destinate - chiar dacă nu se pot întâlni întotdeauna pe pământ; atunci se vor regăsi în lumea următoare.

Principiul divin al lui Iluhe este cel al puterilor masculine și feminine, fiecare într-un mod perfect pur. Ambele au aceeași valoare - femeia și bărbatul - dar nu sunt niciodată la fel! Acest lucru este exprimat și în corpurile lor astrale. Corpurile astrale provoacă, de asemenea, „Aura" în general invizibilă. Aceasta este o lumină astrală care radiază, ca să spunem așa, deja consumată.

Diferențele dintre corpul astral feminin și cel masculin

Corpurile astrale ale femeii și ale bărbatului sunt foarte diferite. Aceste diferențe se manifestă în mod natural și la exterior în realizările lor materiale brute pământești, adică în corpurile noastre pământești. Cu toate acestea, ele sunt rareori atât de pronunțate încât ar corespunde originalului. În plus, mulți oameni au fost afectați de exodul din tărâmul Ilu (vezi para-cosmologia). Prin urmare, există oameni frumoși și mai puțin frumoși - dar corpurile lor astrale sunt toate foarte frumoase. În acest sens, există o Elena în fiecare femeie și un Paris în fiecare bărbat, ca să vorbim despre mitologia greacă.

Corpurile astrale ale bărbatului și femeii sunt alcătuite din diferite tipuri de materie fină. Acesta este, de asemenea, unul dintre principalele motive pentru diferențele exterioare. În timp ce corpurile fizice ale bărbaților și

femeilor sunt alcătuite din același tip de carne și sânge, corpurile astrale sunt alcătuite din diferite tipuri de materiale, din diferite tipuri de materie fină. Aceste substanțe erau numite odinioară „substanțe ușoare”, după tipul masculin sau feminin. Ele au o afinitate fie cu substanța masculină, fie cu cea feminină de „Vibrații de Lumină”. Întrucât și corpurile noastre astrale respiră, ele necesită substanțe adecvate care să inspire lumina astrală. Acestea sunt foarte diferite între bărbat și femeie și, prin urmare, organele respiratorii astrale ale bărbatului și femeii sunt, de asemenea, destul de diferite.

Cea mai evidentă diferență dintre corpul astral masculin și cel feminin este părul. La femei și fete, corpul astral se extinde complet în păr. Părul astral al unei femei este întotdeauna foarte lung, cu siguranță considerabil peste un metru. Prin urmare, deoarece părul femeilor are un corp astral complet de mare lungime, acesta nu cade din ele. Este diferit la bărbați, al căror păr astral măsoară doar aproximativ una până la două lățimi de palmă, motiv pentru care cade mai mult sau mai puțin. Este adevărat că și părul bărbaților poate crește relativ lung, dar aceasta este atunci doar o formațiune extinsă de coarne, așa cum este cazul și în cazul bărbilor sau al unghiilor prea lungi de la mâini și de la picioare; nu există o contrapartidă astrală internă pentru aceasta și, prin urmare, nicio semnificație. Prin urmare, părul femeilor este ceva fundamental diferit de părul bărbaților. Părul femeilor are întotdeauna o contrapartidă internă completă pe întreaga sa lungime; este viu astral! Prin urmare, părul lung este cea mai prețioasă posesiune a fiecărei femei și fete. Nu este întâmplător că joacă un rol atât de important și în sexualitate: este un semnal primordial de la femeie către bărbat.

Deoarece părul femeilor este viu din punct de vedere astral, aceasta înseamnă că orice tăiere, pârlire, gravare, orice deteriorare a părului femeilor, înseamnă o deteriorare directă a corpului astral al femeii sau fetei în cauză! Astfel de lucruri, prin însăși natura lor, au întotdeauna un efect negativ; prin urmare, ar trebui evitate cu orice preț. Femeile sumeriene știau deja că în special primii 80 cm (trei coți sumerieni/babilonieni antici) sunt foarte sensibili. Prin urmare, părul femeilor avea cel puțin această lungime. În toate civilizațiile avansate, același lucru era valabil. Funcționarea respirației astrale feminine începe cu o lungime a părului de aproximativ 50 de centimetri, dar o lungime mai mare este în mod natural mult mai bună; o măsură de 75 până la 80 de centimetri de lungime a părului corespunde cu ceea ce este natural la femei, o lungime mai mare provoacă și mai mult.

Prin îngroșarea pământului, care este inițiată de actul sexual dintre bărbat și femeie, există mai mult sau mai puțin o „amestecare minimă”. Astfel, radiațiile parțial feminine migrează în bărbat și radiațiile parțial masculine în femeie. Astfel, întrupările pământești corespund într-o mare

măsură, dar nu în întregime, imaginii corpului adevărat, adică a corpului astral. Este intrinsec împotriva naturii femeii să-și taie părul sau să se lase tuns. Totuși, acolo unde se întâmplă acest lucru, influențele negative sunt întotdeauna de vină.

Corpul astral feminin este supus altor legi decât cel masculin. Corpul astral feminin este în multe privințe mai sensibil, mai delicat, mai radiant. Așa a fost configurat de la bun început. Este, de asemenea, motivul pentru care maternitatea (care există doar în lumea pământească) a fost dată femininului - tocmai pentru că femininul este intrinsec mai ușor și mai sensibil decât masculinul și, prin urmare, mai potrivit pentru a conduce copiii în viață. Dar, de asemenea, magia luminii a fost întotdeauna o chestiune a femeilor.

Este important ca ambele sexe să creeze în fiecare caz o vibrație Ilu pură în sine - în funcție de sex. Căci gradul de lumină, care este furnizat corpului astral de către forțele de atracție ale spiritului (adică și de voința proprie), decide asupra amplorii forței vitale în această lume - și asupra drumului viitor într-o lume luminoasă de dincolo, după moartea pământească.

Respirația astrală

Organele respiratorii astrale ale bărbatului și femeii, organele lor vibraționale, sunt foarte diferite unele de altele. Acest lucru se referă atât la tipul și aranjamentul lor, cât și la modul lor de funcționare. Singurul lucru pe care îl au în comun este sarcina principală, și anume de a atrage continuu substanțele luminoase respiratorii astrale respective din sfera generală a materiei fine și de a le furniza inimii astrale - pentru că vorbim, desigur, despre omologul astral al inimii din materie grosieră (dar în acest sens, referința antică la inimă ca sediu al forței vitale este încă o dată corectă). Diferența de principiu față de respirația pământească este că materia grosieră este uniformă și, prin urmare, atât bărbații, cât și femeile pot respira același aer - materia astrală, însă, este diferită la bărbați și femei și, prin urmare, necesită o respirație diferită. Din aceasta rezultă din nou că femeia și bărbatul au nevoie și au, de asemenea, organe respiratorii astrale destul de diferite.

Întreaga structură a vieții se bazează pe cei doi factori, masculin și feminin, fiind concepută pentru a completa aceste două entități diferite! Atracția materiilor fine ale respirației astrale respective are loc prin intermediul organului principal de vibrație specific sexului respectiv, suplimentat parțial de organul secundar de vibrație respectiv. Aceasta este o bază decisivă pentru conservarea vitalității și sexualității, precum și pentru funcționarea spiritului cognitiv.

În anii copilăriei, substanțele fine necesare, care sunt ca și cum ar fi respirația corpului astral, sunt furnizate de forțe care acționează din exterior. Prin urmare, în copilărie, omul nu atrage încă astfel de forțe.

Leziunile organelor vibratoare, dacă există, au un efect redus în acest sens în anii copilăriei. Abia atunci când corpul grosier al acestei lumi a atins maturitatea sexuală, astfel încât corpul astral (care nu cunoaște nici apariție, nici dispariție!) începe să se dezvolte pe deplin în el, atunci încetează furnizarea automată de materie fină și vibrații din exterior, iar omul trebuie de acum înainte să le atragă prin propriile eforturi.

Abia la bătrânețe importanța organelor de vibrație diminuează, deoarece până atunci s-au acumulat anumite rezerve - cel puțin atunci când principalele organe de vibrație au fost întotdeauna în esență în ordine. La bătrânețe, când corpul astral înregistrează că învelișul său material brut își pierde treptat stabilitatea, se pregătește, ca să spunem așa, să iasă afară.

Respirația astrală a femeii

Substanțele astrale de care corpul astral feminin are nevoie pentru conservarea luminii și a forțelor sale vitale sunt de o natură extrem de fină. Trebuie considerate ca niște scântei minuscule care vin din planul astral și trec prin această lume, asemenea bancurilor de peștișori care trec printr-un ocean. Este nevoie de o plasă cât mai mare posibil - pentru a rămâne în comparație - pentru a prinde astfel de scântei fine. Doar părul unei femei este potrivit în acest scop. Omologul său astral posedă o venă magnetică extrem de fină care curge în interiorul părului astral - la fel cum face canalul măduvei firului de păr în omologul de pe această parte. În acest fel, părul grosier permite părului astral să își desfășoare capacitățile și aici, în această lume, și să atragă și să capteze acele substanțe astrale feminine necesare. Acest lucru se întâmplă neîntrerupt, este respirația corpului astral feminin.

Principalul organ vibrațional al femeilor și fetelor este, prin urmare, părul lor lung (părul femeilor și fetelor este destul de diferit de cel al bărbaților din cauza naturii specifice de gen a corpului astral feminin). Funcționarea respirației astrale a femeii depinde, așadar, de prezența intactă a părții intermediare, adică a omologilor grosieri ai organelor de respirație/vibrație astrale - o femeie are absolut nevoie de un păr suficient de lung pentru a-și menține vitalitatea corpului astral!

Respirația astrală la bărbat

Substanțele astrale necesare corpului astral masculin pot fi imaginate ca niște conglomerații subtile care, similare unor mici nori cumulus, traversează această lume din planul astral. Ca formă și dimensiune, ele corespund aproximativ diafragmei. Omologul astral al diafragmei din corpul masculin radiază un magnetism care atrage constant astfel de nori fini de materie și asigură că aprovizionarea cu substanțe astrale masculine

proaspete nu încetează niciodată. Aceasta corespunde respirației corpului astral masculin.

Lumina astrală și sexualitatea

Abilitățile sexuale ale femeilor și bărbaților sunt în esență legate de potențialul luminos al corpului astral. Acest potențial determină, de asemenea, potența sexuală. Căci spiritul conduce corpul - nu invers. De aceea, doar adevărații îndrăgostiți experimentează toate încântările depline ale actului iubirii. Puterea capacității lor de a iubi depășește limitele acestei abilități lumești - atât fizice, cât și spirituale. Cu cât gradul de lumină al corpurilor lor astrale este mai ridicat, cu atât mai mult. Căci, pe lângă erotismul acestei lumi, există și un erotism al corpului astral!

Potențialul luminii astrale determină forța vitală și capacitatea de a iubi. Aceasta se dezvoltă pe baza purității vibrației naturale - masculină în cazul bărbatului, feminină în cazul femeii - și a calității organelor respiratorii astrale, care asigură funcționarea alimentării cu lumină astrală.

Întrucât în zilele noastre multe femei nu posedă organele respiratorii astrale și principalele organe vibraționale în măsura necesară, adică au părul prea scurt, le lipsește și lumina astrală. Dar tot mai multe femei și fete simt degetul Zeiței în acest sens și își lasă părul lung. La bărbați, cauzele deficitului de lumină astrală sunt și mai variate. În esență, răul constă întotdeauna în lipsa purității vibraționale specifice genului. Astfel, lumina astrală se pierde, corpurile astrale se întunecă și își pierd vitalitatea.

Acolo unde bărbatul și femeia săvârșesc actul iubirii în lumină astrală de grad înalt, apar două vibrații speciale: prima ajunge în sfera în care se află semințele vieții care urmează să fie concepută. O astfel de sămânță este atrasă de această primă vibrație; devine un copil. Acest lucru se întâmplă datorită unirii temporare a celor două vibrații proprii, care atrag acum o sămânță potrivită conform principiului afinității. Aceasta explică asemănarea familială, în care se manifestă trăsături atât ale mamei, cât și ale tatălui.

Această primă vibrație care apare o putem numi cea din lumea aceasta. Nu are nevoie de o lumină astrală puternică, corespunde funcției sexuale brute și funcționează aproape întotdeauna, chiar și independent de iubire. A doua vibrație, care apare pentru o clipă, apare exclusiv atunci când există o lumină astrală puternică din partea celor doi îndrăgostiți. Aceasta o putem numi vibrația dincolo de lume a actului de iubire. Este iubirea astrală a inimii. În ea se dezvăluie acel sentiment suprem de minunată unitate care face parte din eternitate. Căci din eternitate există cuplul dintre bărbat și femeie. Și această a doua vibrație este cea care corespunde actului etern de iubire din viața de apoi! A simți acest lucru transcende toate lucrurile pământești. Ea oferă acele momente de fericire supremă deja în lumea pământească, care aparțin unui plan superior. În același timp, acea a doua

vibrație, vibrația Erosului astral, creează o structură radiantă în jurul celor doi îndrăgostiți, care îi protejează de influențele neplăcute. Acest lucru întărește uniunea durabilă dintre cei doi și îi ajută să îndure cu bine luptele vieții în această lume. Astfel, actul perfect de iubire dintre bărbat și femeie aduce cu sine o coeziune fermă a lor prin sprijinul planului astral.

Cheia intercosmică

Ne-am obișnuit să numim cosmosul nostru „univers”. Acest lucru nu este adevărat, deoarece cosmosul nostru este doar o insulă într-un ocean vast, pe care îl numim „univers”, „intercosmos”. În acest ocean de sfere dincolo există multe lumi dincolo, numeroase alte „universuri” de o materialitate diferită. Astfel, cosmosul nostru este, de asemenea, pătruns de sfere dincolo, prin care ființe dincolo - atât luminoase, cât și întunecate - pot ajunge la lumea noastră și pot avea un efect aici. În mod similar, este posibilă și calea inversă: putem merge „acolo”, chiar înainte de moartea noastră pământească, și putem lucra de acolo. Pentru aceasta, însă, avem din nou nevoie de puternica vibrație feminină, care, cum s-ar spune, pregătește „raza călăuzitoare” din această lume în lumina de dincolo. Aceasta este cheia comunicării cu lumina de dincolo, cu tărâmul Zeiței. Și încă o dată cercul se închide: femeile cu părul lor lung, purtător de lumină și atractiv, sunt cele care pot deschide calea - căci în mâinile femeilor, în voința și conștiința lor pur feminină se află viitorul noii ere!

Reprezentarea zeiței iubirii

Ishtar/ Inanna/ Inin/ Venus/ Aporodite/ Freyja/ Aramati/ Asherah/ etc.

Zeița iubirii Ișstar/Venus.

Perla de pe fruntea ei simbolizează al treilea ochi, care privește în oameni. Deasupra capului ei plutește soarele magic, sursa luminii divine Ilu.

Părul lung al zeiței este întins ca niște aripi magice, prin intermediul lui trimite și primește mesaje și rugăciuni și îndeplinește puteri miraculoase.

În mâini ține vârful suliței lui Marduk (Odin/Jupiter) ca semn al faptului că poate trece granița de dincolo/această lume, iar în cealaltă mână o oglindă care o face să tremure toate. (Reprezentare babiloniană, cca. 1600 î.Hr., în prezent Bagdad).

Forma de pe floarea de crin este o adaptare a secțiunii templiere Augsburg-Viena-Genova (cca. 1220).

Galeria Wunderwaffen

Următoarea este o prezentare generală a anumitor fotografii și ilustrații pe tema „Wunderwaffen”:

Autenticitatea imaginilor nu este întotdeauna clară, dar unele fotografii provin din arhivele Templierilor, precum și altele din surse private.

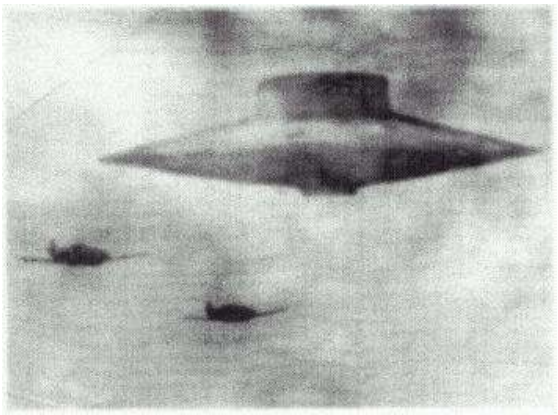

Fw 1000

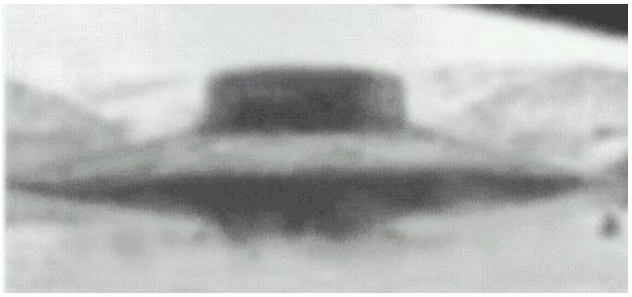

Eine He 177 mit Marschflugkörper "Enzian"

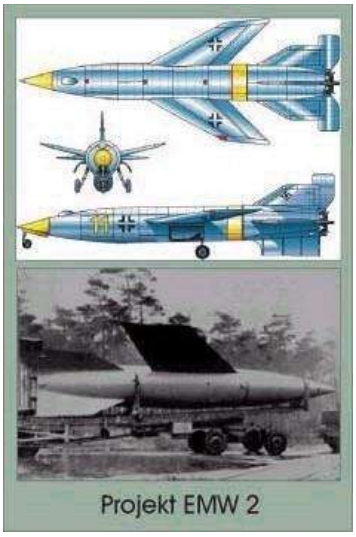

Projekt EMW 2

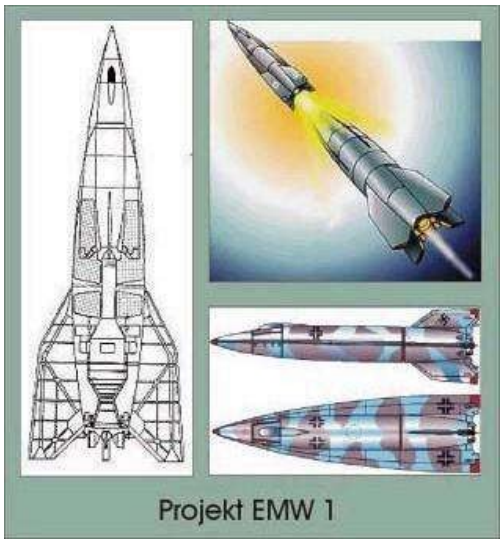

Projekt EMW 1

Ho 229

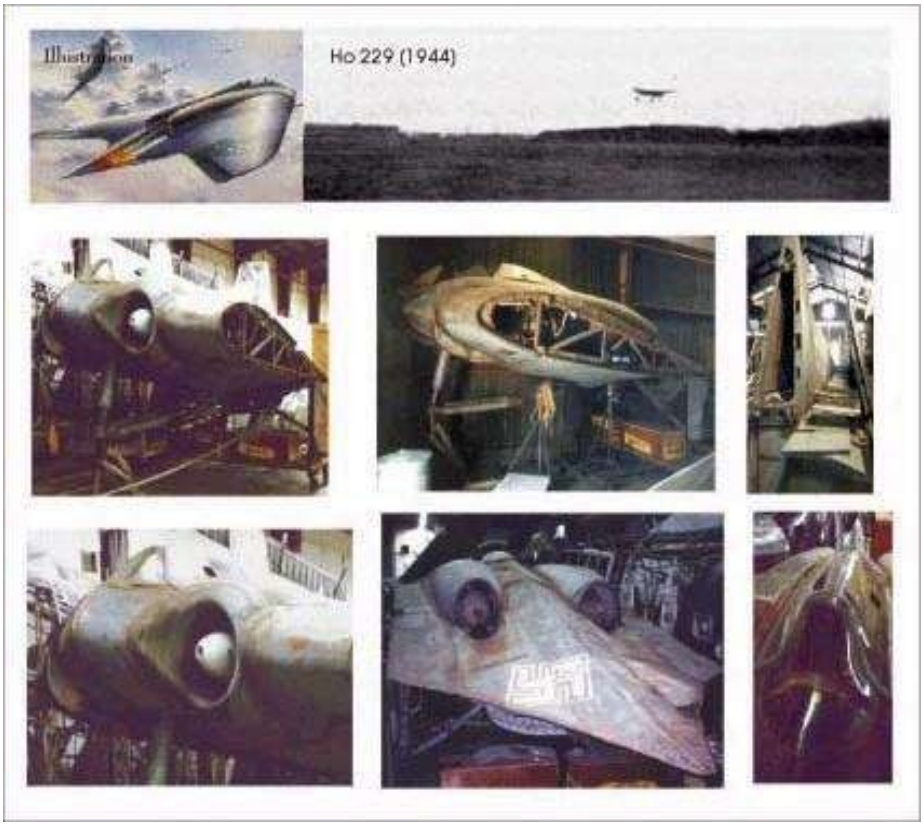
Illustration
Ho 229 (1944)

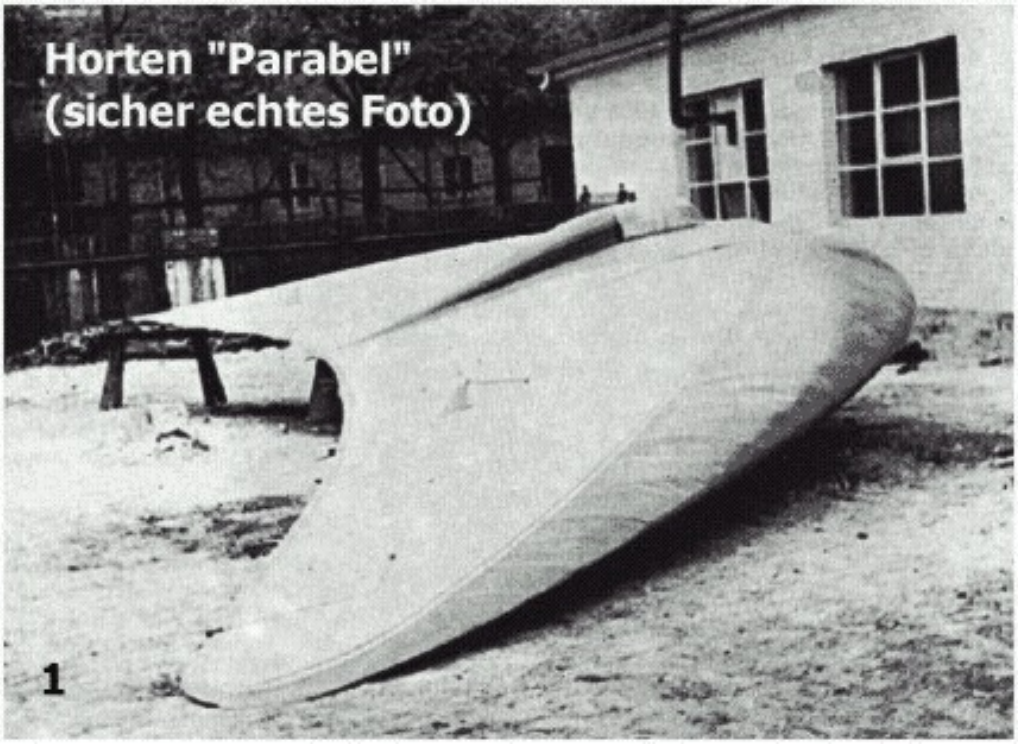
Horten "Parabel"
(sicher echtes Foto)
1

Ho 229

VR 7
Z-PLAN

"Z" sollte, alternativ, auch einen großen, sehr schnellen
Düsenbomber in die nötige Reichweite bringen können.

Ho 229

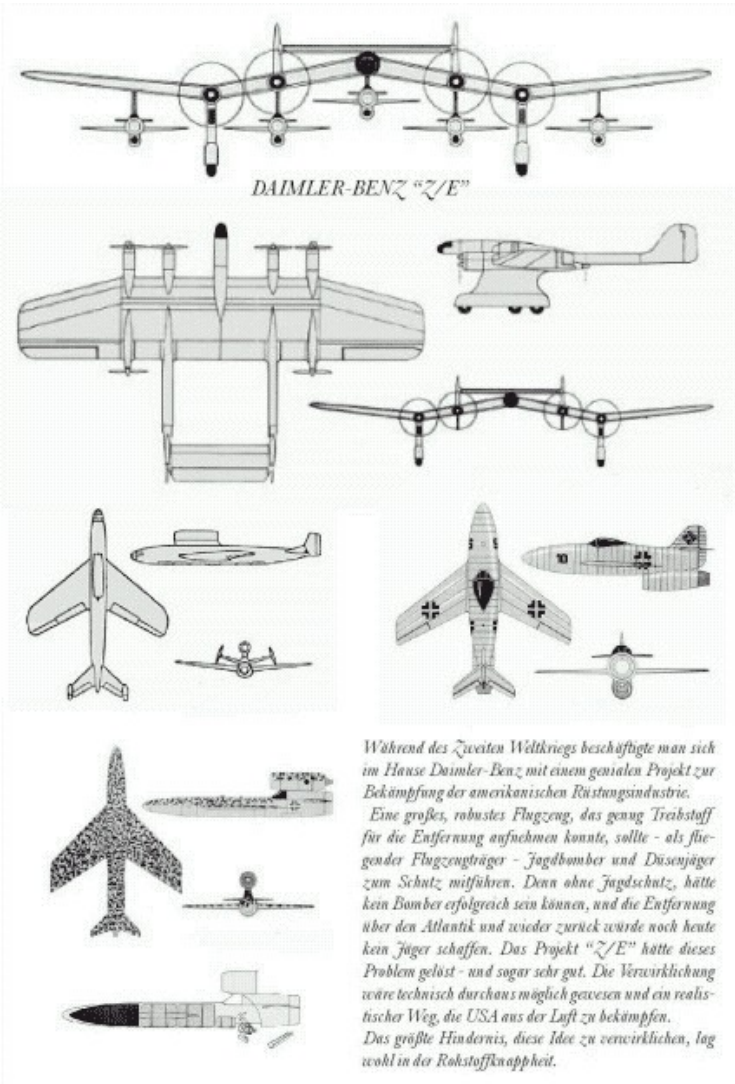

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Daimler-Benz lucra la un proiect ingenios pentru combaterea industriei americane de armament.

O aeronavă mare și robustă, capabilă să transporte suficient combustibil pentru o distanță lungă, era destinată să acționeze ca un portavion zburător, transportând bombardiere și avioane de vânătoare pentru protecție. Fără escortă de avioane de vânătoare, niciun bombardier nu ar fi putut avea succes și, chiar și astăzi, niciun avion de vânătoare nu ar putea acoperi distanța peste Atlantic și înapoi. Proiectul „Z/E” rezolvase această problemă - și o rezolvase foarte bine. Realizarea sa ar fi fost fezabilă din punct de vedere tehnic și o modalitate realistă de a combate SUA din aer. Cel mai mare obstacol în calea realizării acestei idei a fost probabil deficitul de materii prime.

Der "Rheinbote." Eine der ersten Mehrstufenraketen - geschaffen in Deutschland 1943/44.
Die Ähnlichkeit mit den um Jahrzehnte später erschienenen ausländischen Raketen, die sämtlich auf Beute aus Deutschland basierten, ist unverkennbar.

Rheinbote

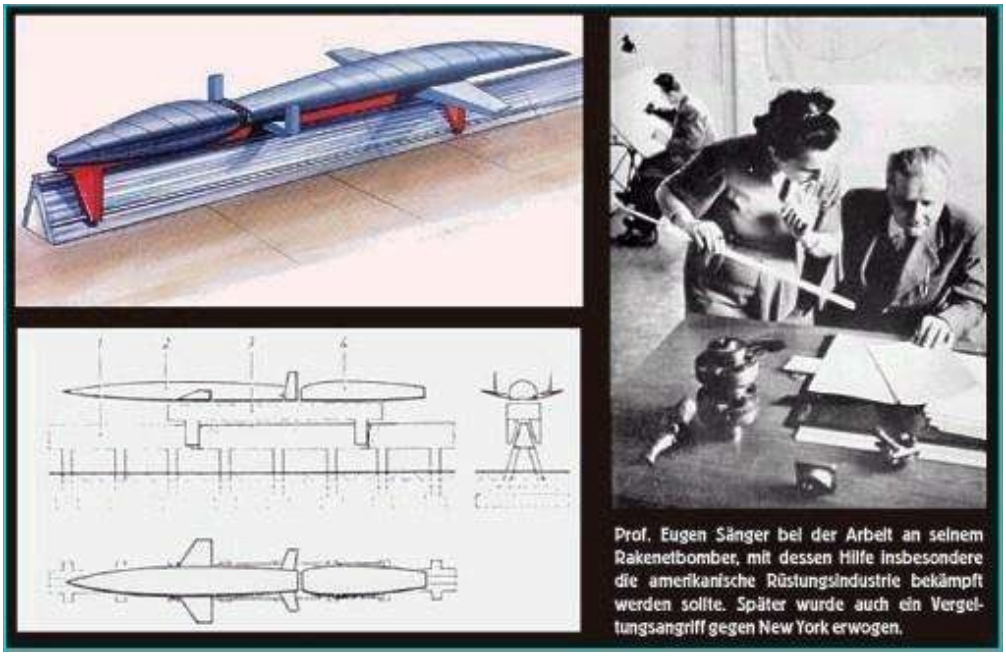

Prof. Eugen Sänger bei der Arbeit an seinem Rakenetbomber, mit dessen Hilfe insbesondere die amerikanische Rüstungsindustrie bekämpft werden sollte. Später wurde auch ein Vergeltungsangriff gegen New York erwogen.

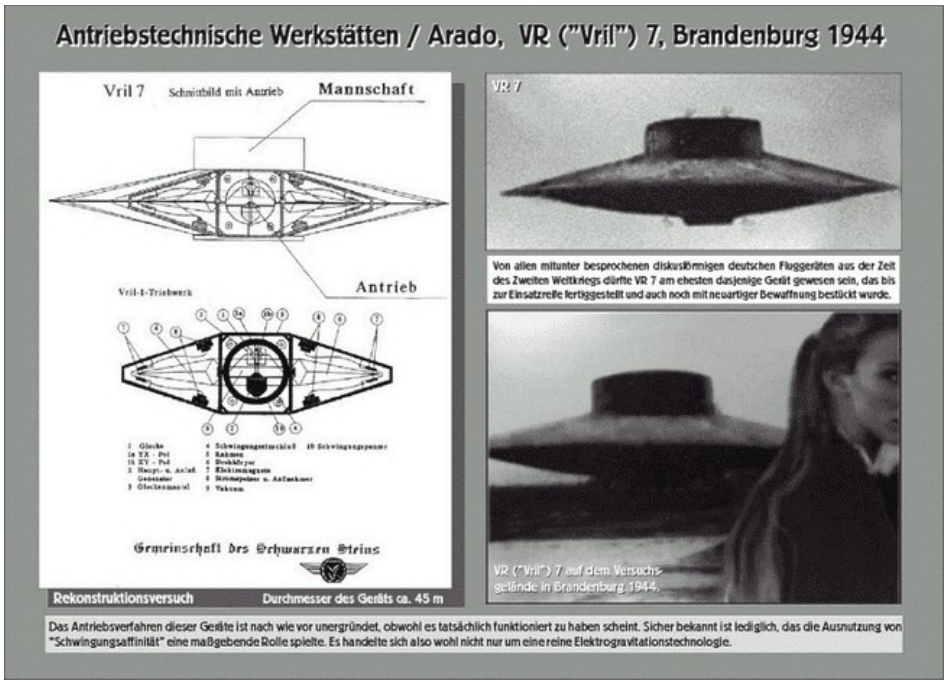
Antriebstechnische Werkstätten / Arado, VR ("Vril") 7, Brandenburg 1944
Vril 7 Schnittbild mit Antrieb
Mannschaft
Antrieb
Vril-1-Triebwerk
Gemeinschaft des Schwarzen Steins
Rekonstruktionsversuch
Durchmesser des Geräts ca. 45 m
VR 7
Von allen mitunter besprochenen diskusförmigen deutschen Fluggeräten aus der Zeit des Zweiten Weltkriegs dürfte VR 7 am ehesten dasjenige Gerät gewesen sein, das bis zur Einsatzreife fertiggestellt und auch noch mit neuartiger Bewaffnung bestückt wurde.
VR ("Vril") 7 auf dem Versuchsgelände in Brandenburg 1944.
Das Antriebsverfahren dieser Geräte ist nach wie vor unergründet, obwohl es tatsächlich funktioniert zu haben scheint. Sicher bekannt ist lediglich, das die Ausnutzung von "Schwingungsaffinität" eine maßgebende Rolle spielte. Es handelte sich also wohl nicht nur um eine reine Elektrogravitationstechnologie.

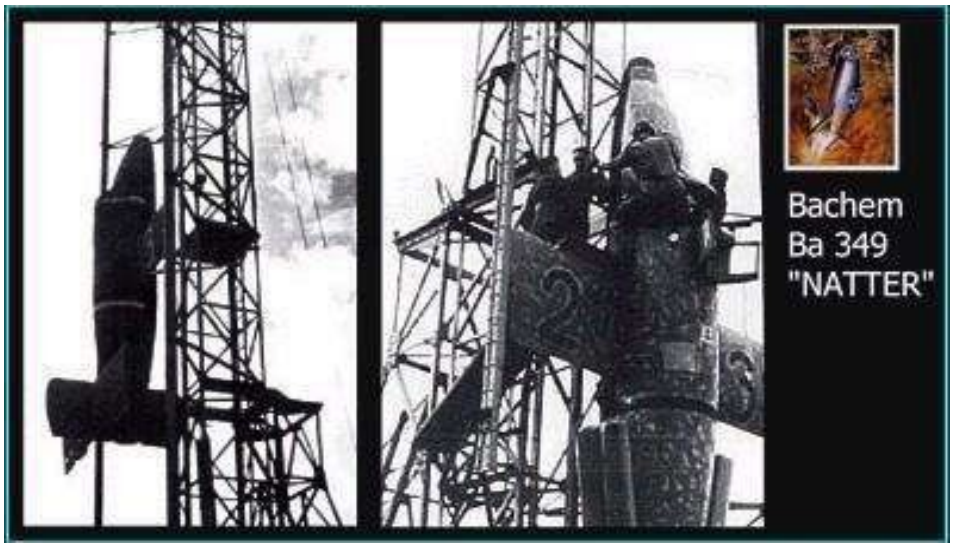
Bachem
Ba 349
"NATTER"

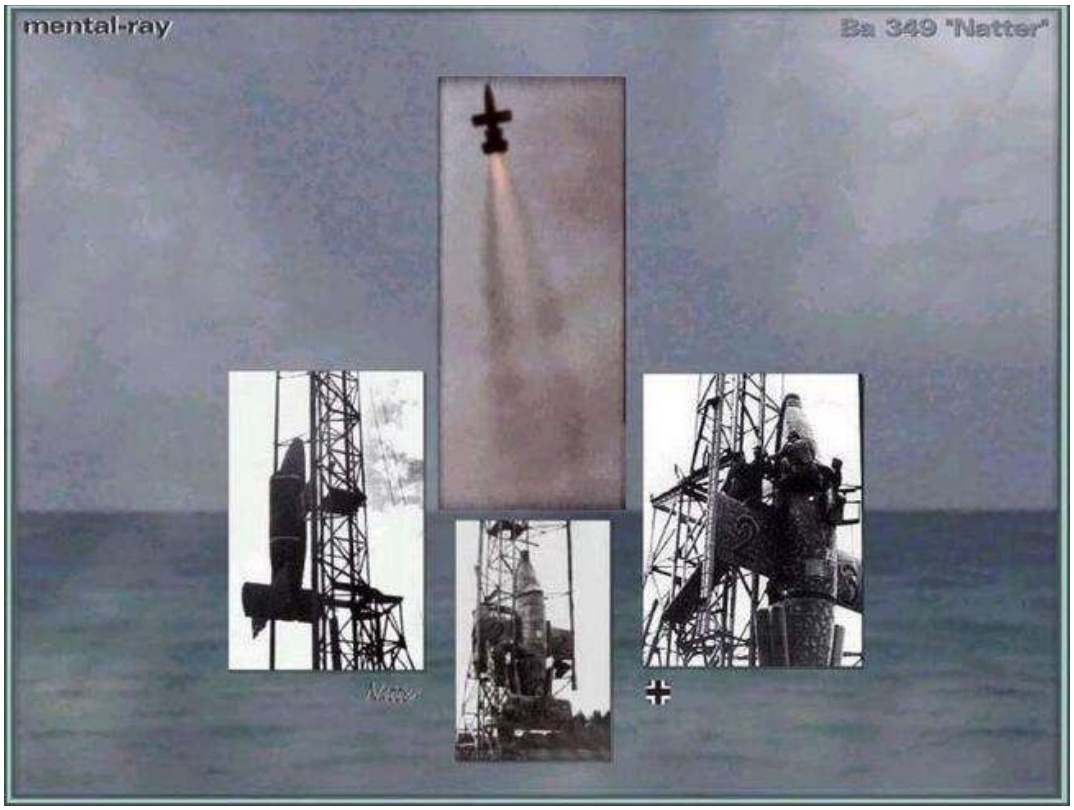
mental-ray
Ba 349 "Natter"

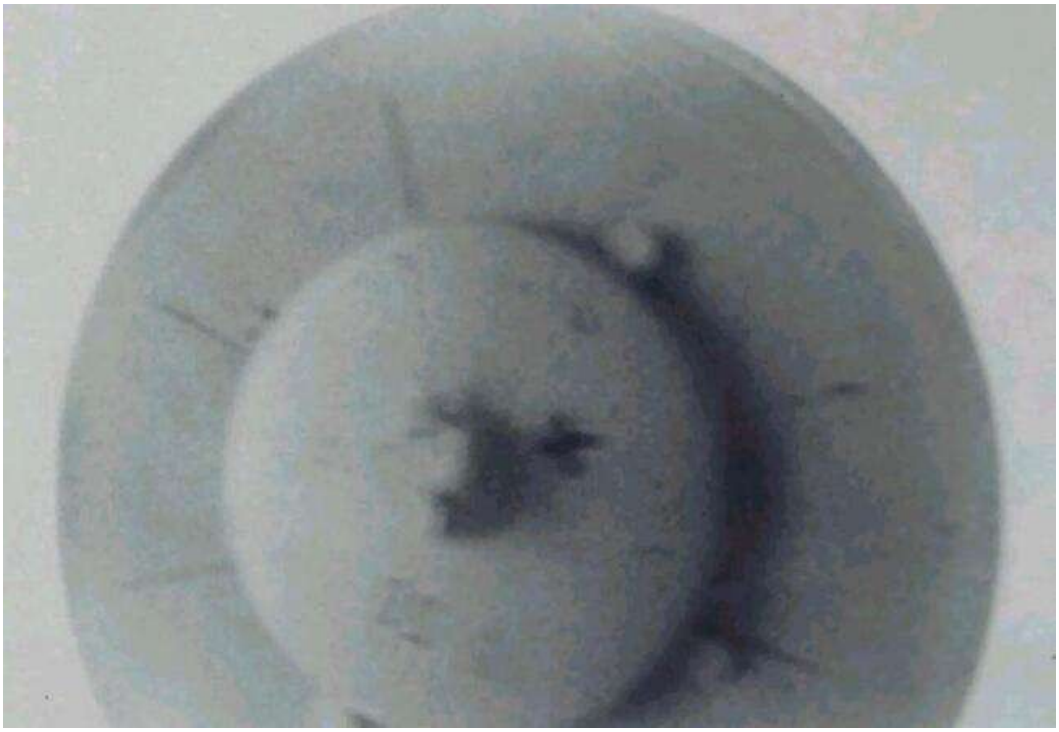

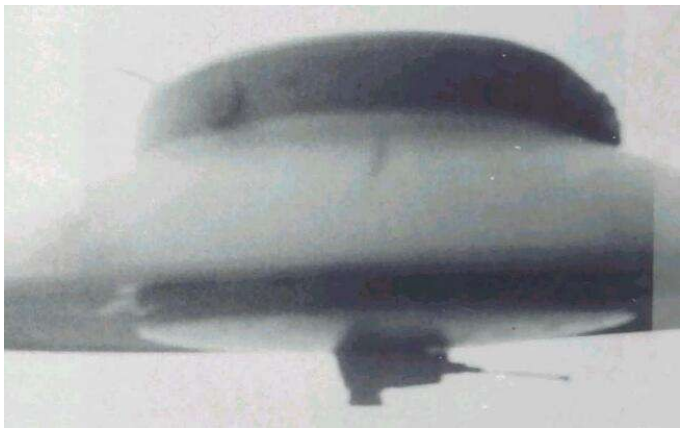

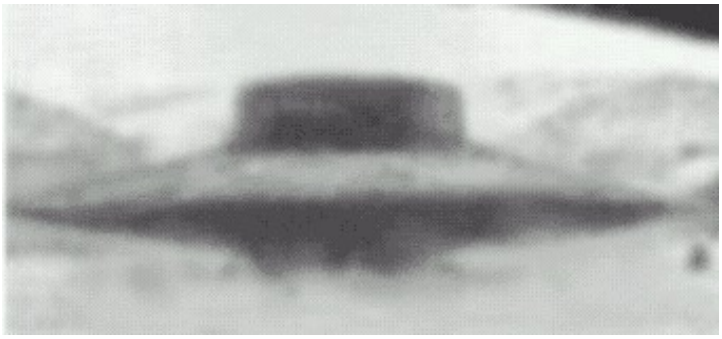

Gigantic German Foo-Craft hunted by P-51

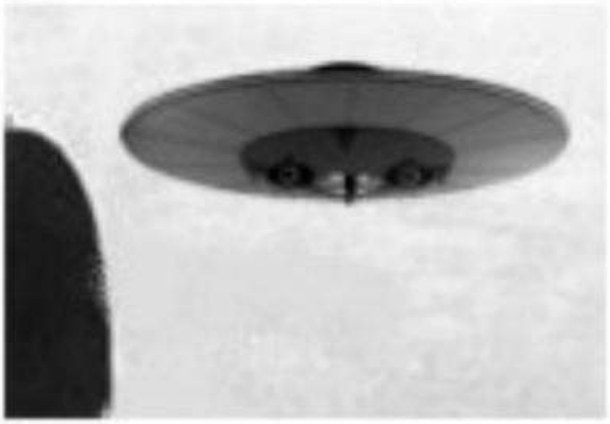

823

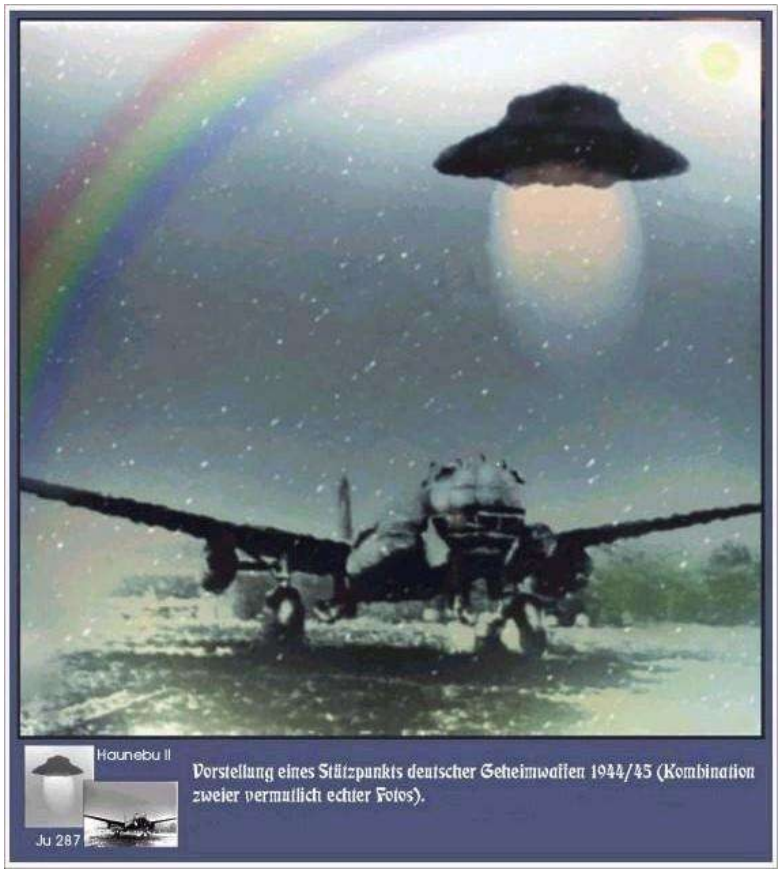

Vorstellung eines Stützpunkts deutscher Geheimwaffen 1944/45 (Kombination zweier vermutlich echter Fotos).

Vorstellung vom Start des deutschen Raumschiffs "Odin" (Prit 8) nach Aldebaran im April 1945 (wahrscheinlich kein Originalfoto!).

VRIL 8 "Odin" (?)

Das deutsche Raumschiff "Prit 7" testet Strahlgeschütz "Donar," 1944/45 (Phantasiedarstellung nach vermutlich echtem Foto).

VRIL 7

VRIL 1
VRIL 9
1943
/44

Deutsche Vril-Jäger im Test, 1943/44 (Phantasiedarstellung nach vermutlich echten Fotos).

Das deutsche Raumschiff "Vril 7" 1944 auf dem Vril-Gelände in Brandenburg (Phantasiedarstellung nach wahrscheinlich echtem Foto).

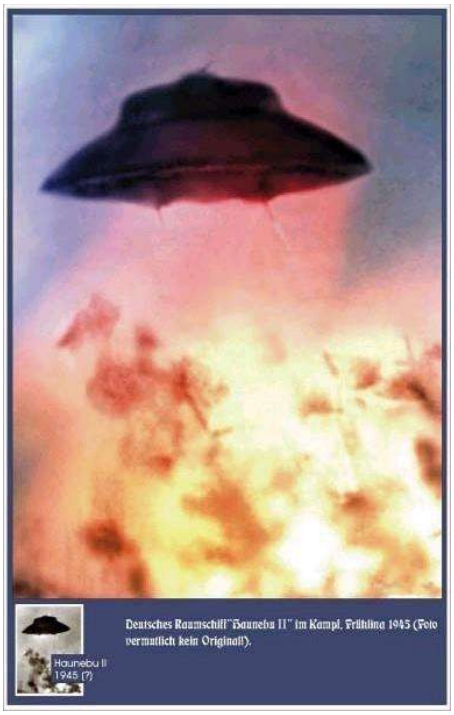

Manipulări imaginative ale unor fotografii posibil reale ale unor farfurii zburătoare germane.

Armele minune

Fotografii și animații ale așa-numitelor arme minune, precum și ale dezvoltării lor etc.

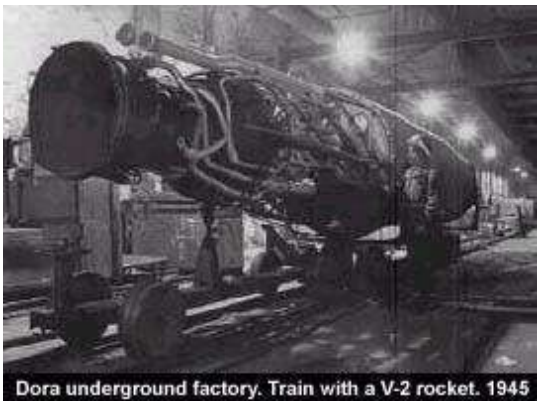

Dora underground factory. Train with a V-2 rocket. 1945

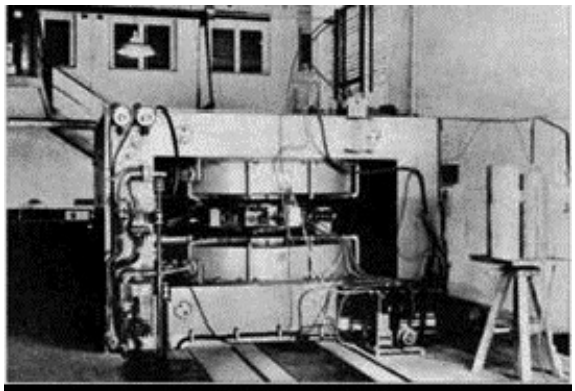

Berlin´s ciclotron . April 1945

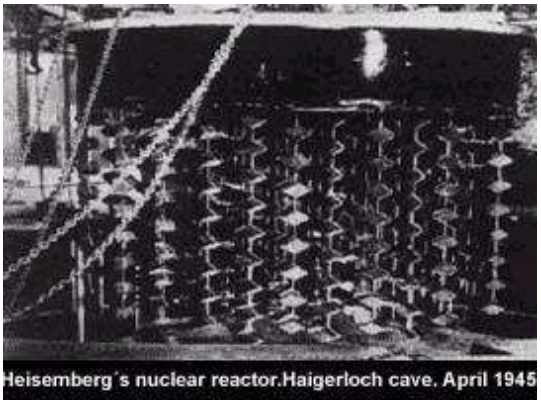

Heisemberg´s nuclear reactor.Haigerloch cave. April 1945

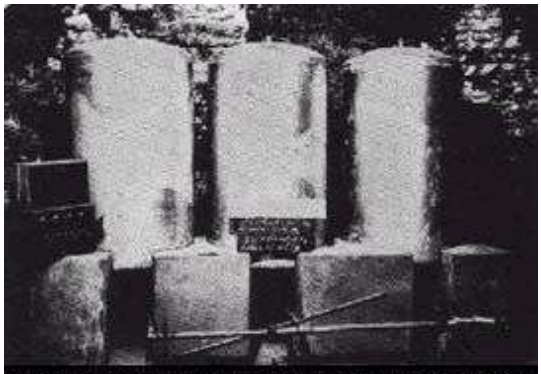

Heisemberg´s Heavy water tanks. Haigerloch. April 1945

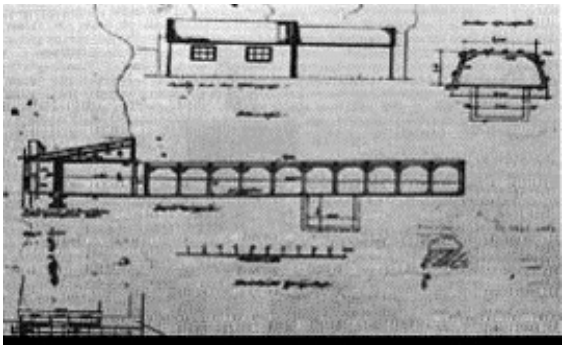

Hagerloch reactor site. Original drawing 1945

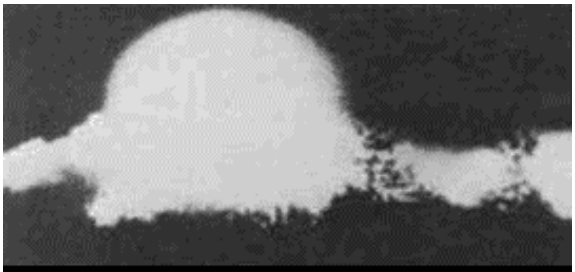

Rüegen island atomic explosion. October12, 1944
11:45 AM .Photo done in Stralsünd.
The sky looks dark as contrast to brilliant explosion.

He177 Greif Type A-5 prototype V38 in 1945.
Done in France and modified in Czechoslovaquia

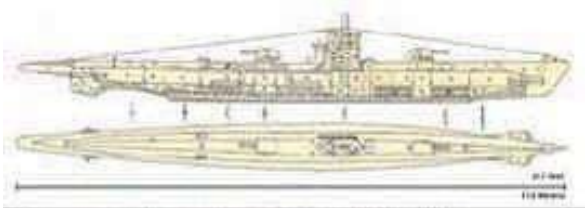

German carrier submarine Type XB U-234

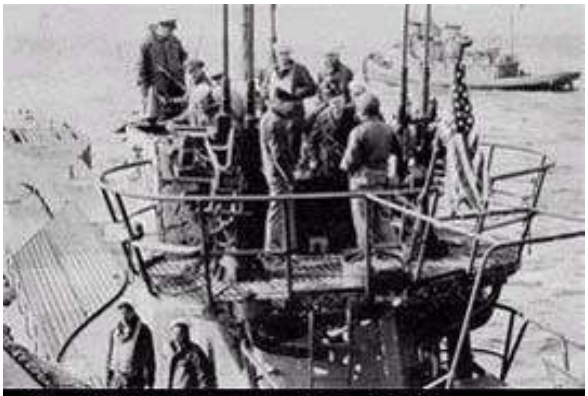

The U-234 in Portsmouth in May 19, 1945

The U-234 crew surrended. Portsmouth, May 19, 1945

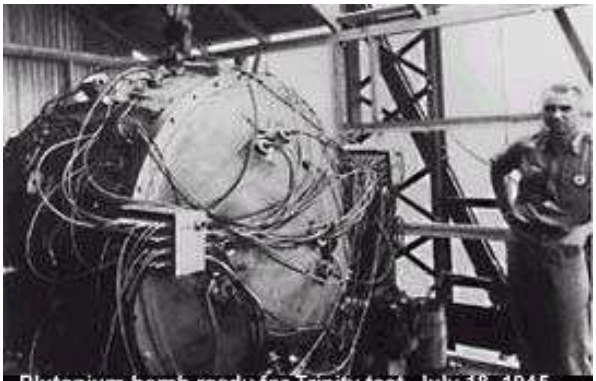

Plutonium bomb ready for Trinity test, July 18, 1945.
Von Ardenne´s infra-red fusses can be seen clearly,
installed by Dr. Schlike, U-234´s nazi engineer.

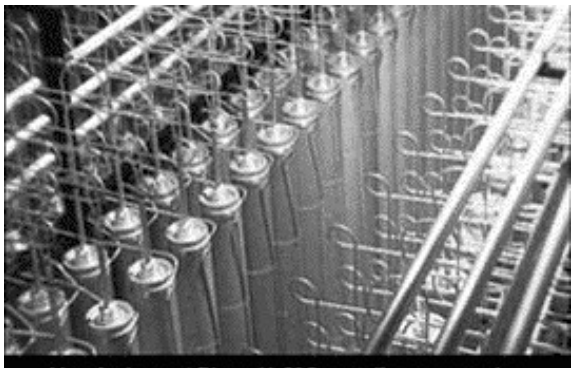

Von Ardenne / Zippe U-235 centrifuge cascade.
Original 1944 photo

Hiroshima atomic bomb "Little Boy". Done and tested before by the nazis.

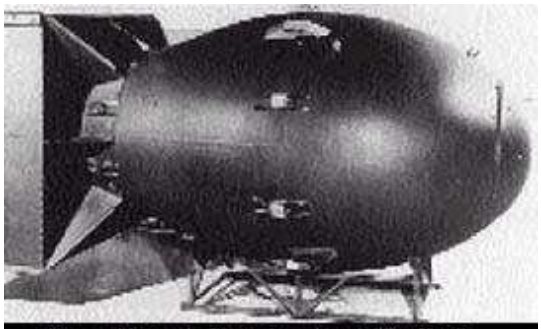

Nagasaki atomic Plutonium bomb "Fat Man". Exploded thanks to Nazi technology.

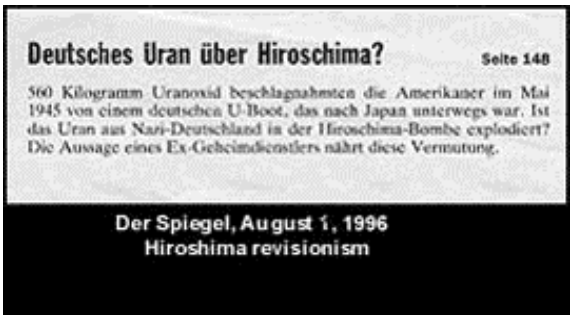

Deutsches Uran über Hiroschima? Seite 148

560 Kilogramm Uranoxid beschlagnahmten die Amerikaner im Mai 1945 von einem deutschen U-Boot, das nach Japan unterwegs war. Ist das Uran aus Nazi-Deutschland in der Hiroschima-Bombe explodiert? Die Aussage eines Ex-Geheimdienstlers nährt diese Vermutung.

Der Spiegel, August 1, 1996
Hiroshima revisionism

Shusuui, japanese version of the nazi Me163 komet (top)

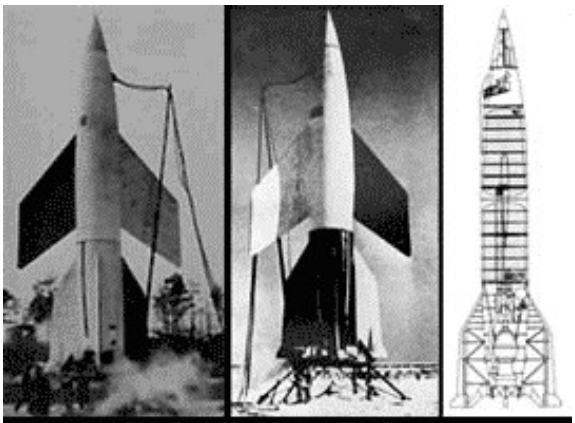

V-2/ A-4b Nazi Space Shutle
Original photo & Design, Jan 1945

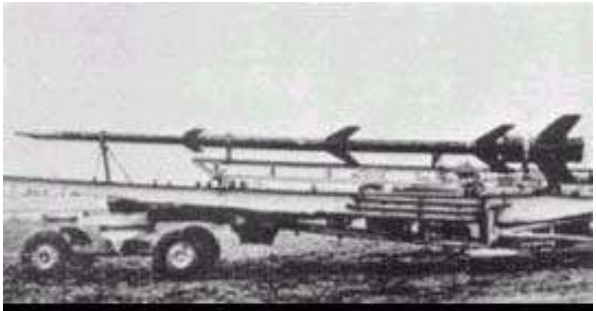

Nazi 4 stages rocket "Rheinbote"
for long range ballistic bombing. December, 1944

balistic nazi bomber A9-A10 after launching.
(c) Josha Hildwine/ www.luft46.com

balistic bomber A 4-B nazi space shuttle.
(c) Josha Hildwine / www.luft46.com

balistic nazi bomber A9-A10 after launching.
(c) Josha Hildwine/ www.luft46.com

Nazi anti-aircraft missile "Rheintochter". July, 1944.
A post-war version was used by the USAF until 70´s.

Sänger Antipodal bomber Nazi Spaceship launching
"Silverbird" (C) Josha Hildwine / www.luft46.com

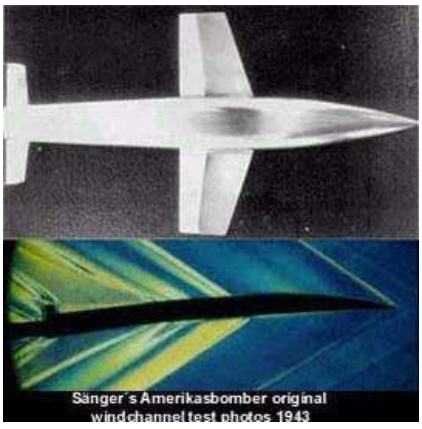

Sänger´s Amerikasbomber original
windchannel test photos 1943

Night vision infra-red System, installed in a PanzerV Panther. December 1944.

Nazi "Magnetophon"-The world´s first audio/video tape recorder. Also used by SS Gen. Kammler for computer data recording. Original photo 1942

"Vampir": Night vision infra-red personal System, installed in an assault rifle STG MP44. December 1944.

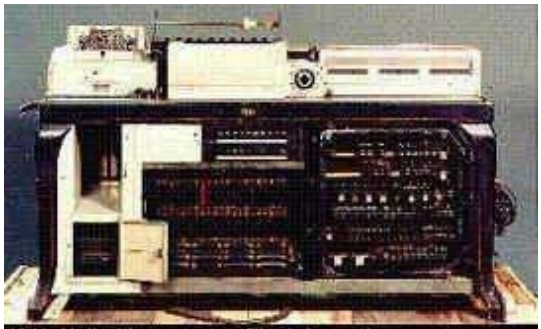

1941. Hollerith computer: The information secret weapon of Himmler´s SS. Gen. Kammler promote his creation for war´s production resources improvement.

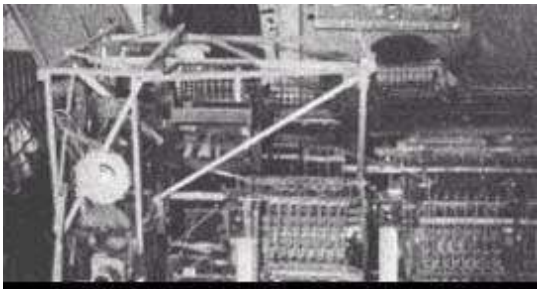

Konrad Zuse´s Z1. world´s first binary computer.1938. In 1944, the Z-3 was used in "Dora" factory for V-2´s ballistic trajectory calculations. The "Plankalkül", the first programming language was developed for that.

The Type XXI nazi ultamodern submarine. Actual photo. In 1945 135 submarines of this type were ready to be used. 1500 more were under construction. Today´s submarines are done following this basic design

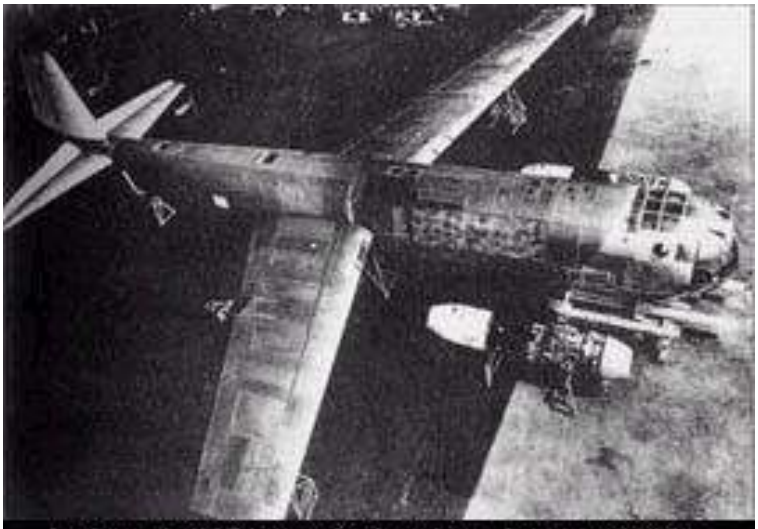

Junkers Ju 287 heavy jet bomber. January, 1945

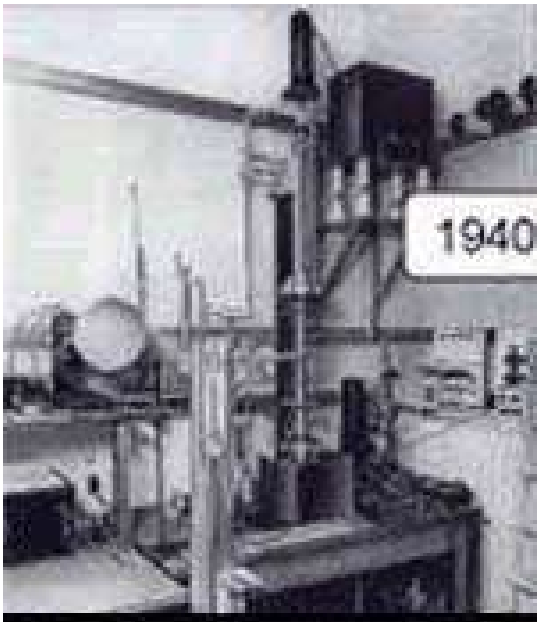

First electronic microscope
1940

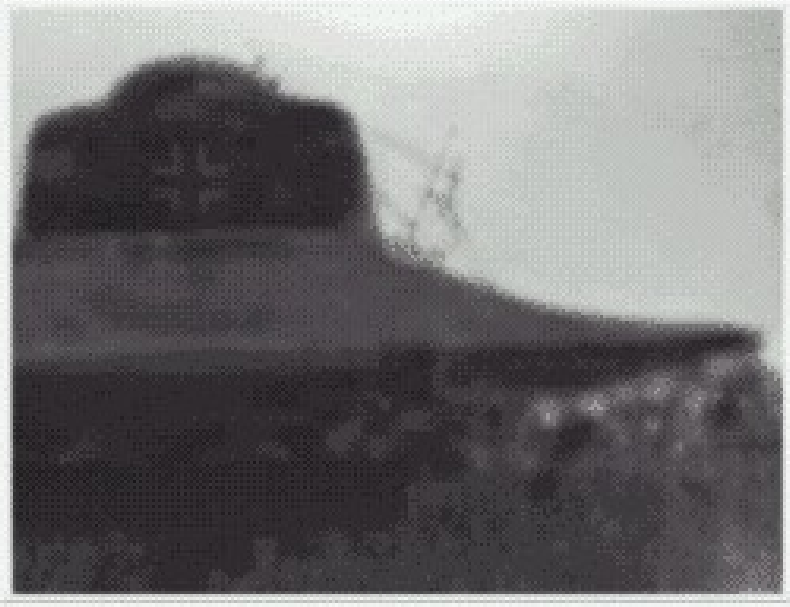

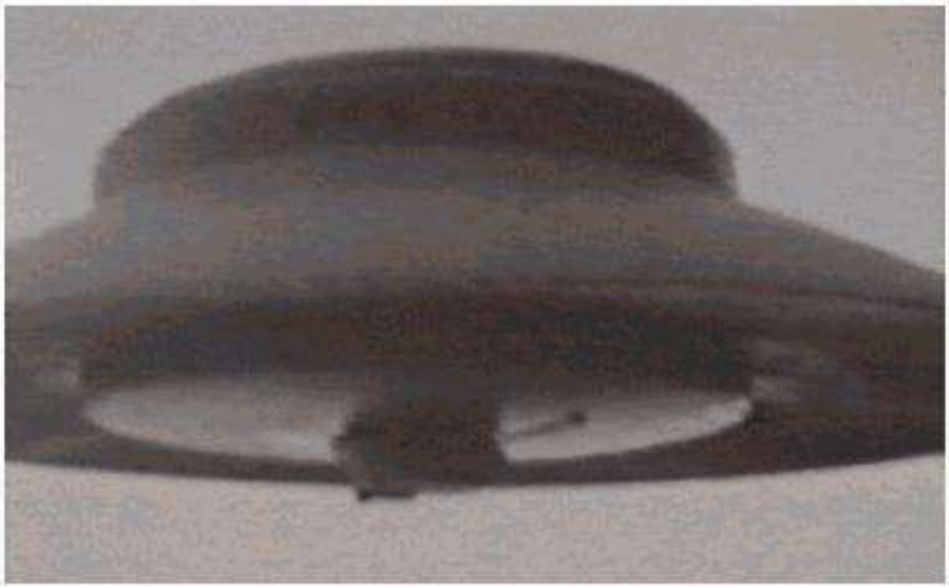

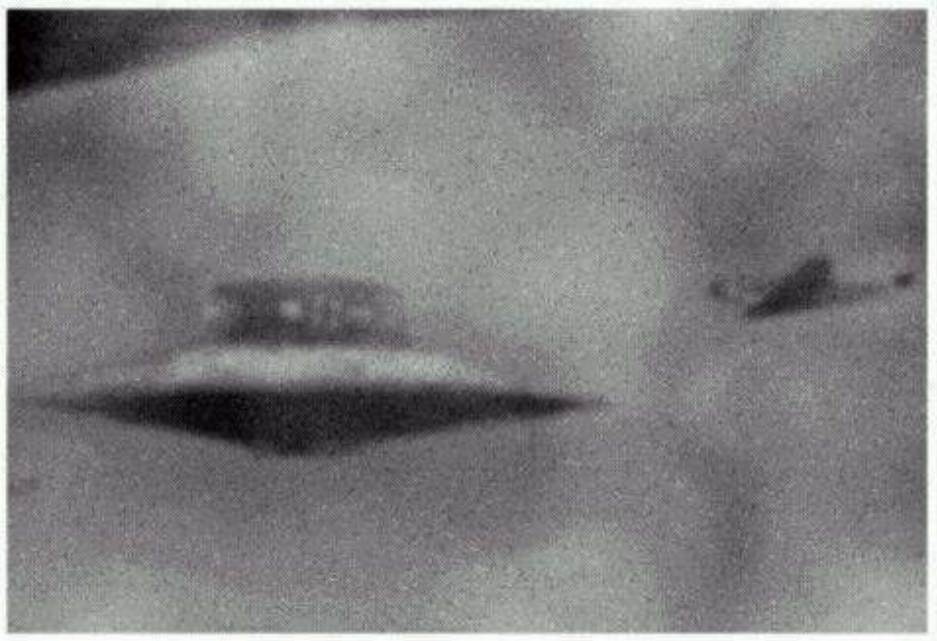

Do-Stra S 1 (H-II V7/10344) 19. Febr. 1945.
Geheim
Die Do-Stra S 1 ist planmäßig in Wiener Neustadt mit ihrer Standardbewaffnung versehen worden. Eine kritische Lage ergab sich nicht, der Jagdschutz war eigentlich nicht notwendig.
Do/H-BLG

Haunebu – Hauneburg

Numele „OZN” - HAUNEBU - este probabil transmis în mod înșelător sub această formă, probabil că se citește complet HAUNEBURG.

În primăvara anului 1935, compania Vril „Antriebstechnische Werkstätten” căuta un loc de testare ieftin, discret. Acesta a fost găsit într-o locație necunoscută în valea Haune, nord-vestul Germaniei. Probabil că la acea vreme exista un loc numit „Hauneburg”. Poate zona din jurul ruinelor unui castel, a unei ferme numite așa, sau chiar a unui sat care între timp fusese încorporat într-un oraș mai mare.

În acel loc, se pare, au fost operate dezvoltări „OZN”, care au fost numite după așezarea HAUNEBURG: Hauneburg.

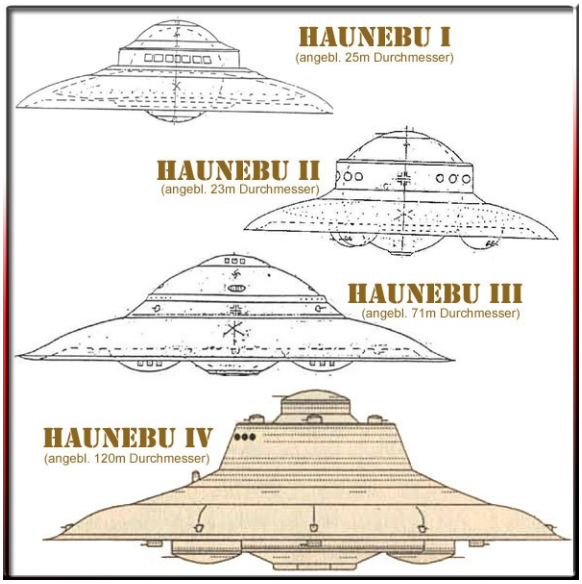

Compania nu a funcționat acolo mult timp. Curând a avut ocazia să închirieze un amplasament mult mai potrivit de la fabrica de avioane Arado, care se afla în Brandenburg. Se pare că acest amplasament a funcționat până la sfârșitul războiului.

În schimbul acordului de leasing favorabil, se spune că firma Arado a primit planurile modelului „OZN” de la HAUNEBURG, deoarece firma „Vril” lucra la un motor nou, mai puternic, care necesita mai mult spațiu și necesita o formă diferită a fuselajului (VR/Vril 7).

Planurile de la Hauneburg erau pe coli de hârtie cu tabele de inscripționare ștanțate și casete pentru denumiri, așa cum este obișnuit și astăzi. Întrucât aceste casete de inscripționare nu erau foarte mari, numele

HAUNEBURG nu se potrivea pe deplin în ele, astfel încât a fost creată abrevierea „Haunebu”. Probabil așa a apărut ciudatul nume Haunebu.

La acea vreme, Arado lucra deja la concepte pentru aeronave cu aripi zburătoare în formă de delta. Se pare că firma Arado a vândut planurile Haunebu(rg). Mai târziu, urmele echipamentului „Haunebu” au apărut către Wiener Neustadt și Augsburg.

Cu această ocazie, trebuie menționat că termenul „discuri zburătoare” este, cel mai probabil, o invenție din perioada postbelică. Până în 1945, probabil se vorbea despre „avioane rotunde” și „giroscoape de zbor”. Aceste dovezi ar putea oferi o modalitate de a distinge adevărul de fals.

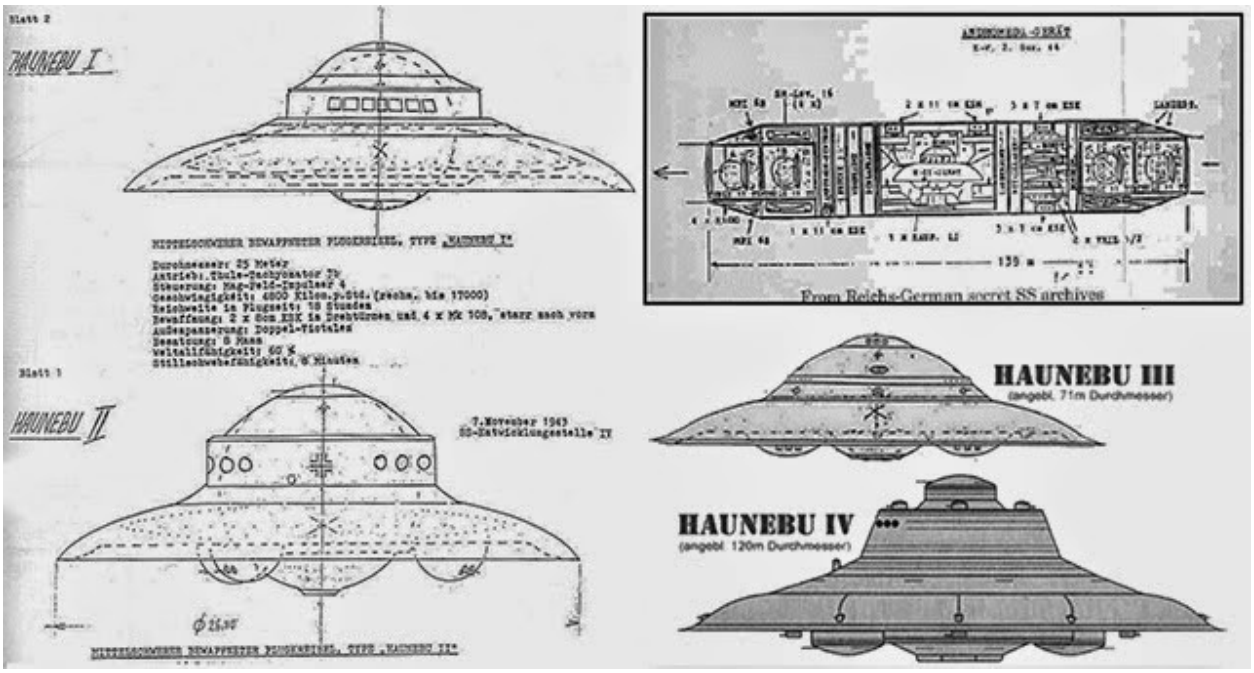

Obersalzberg

Demolarea Platterhof-ului de la Obersalzberg

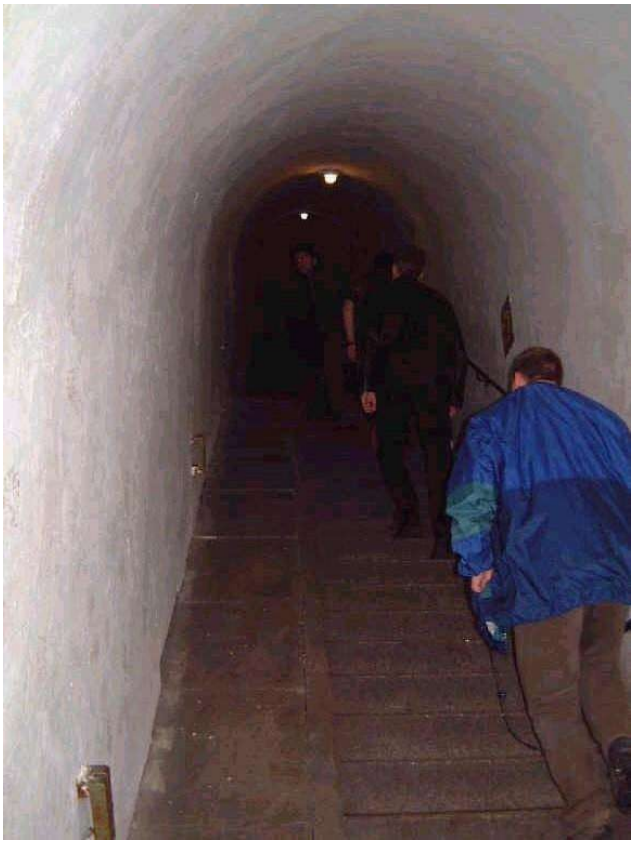

În buncăre

Presiunea germană asupra Antarcticii

Istoria explorărilor antarctice germane datează din 1873, când Eduard Dallmann, în numele Companiei Germane de Navigație Polară, înființată anterior, a navigat spre Antarctica cu nava sa „GRÖNLAND”, descoperind noi regiuni și pasaje în apele antarctice. Printre altele, Dallmann a descoperit Insulele Kaiser Wilhelm la ieșirea vestică a strâmtorii Bismark, de-a lungul Insulelor Biscoue. Germanii s-au dovedit a fi inovatori în explorarea regiunilor polare chiar și atunci, deoarece „GRÖNLAND” a fost primul vas cu aburi care a explorat vreodată apele antarctice. În următorii 60 de ani, au avut loc alte opt expediții, precum și încă două expediții principale, și anume în 1910 sub conducerea lui Wilhelm Filchner cu nava „DEUTSCHLAND” și în 1925 cu nava polară „METEOR” sub conducerea Dr. Albert Merz.

În 1911, cercetătorul în domeniul asterilor Wilhelm Filchner
a condus a doua expediție germană la Polul Sud.

În anii de dinainte de război, ambiția hegemonică a conducerii militare germane de a stabili o bază în gheața Antarcticii a devenit din ce în ce mai puternică. În acel moment, Polul Sud nu era încă asigurat prin tratatele internaționale antarctice, o revendicare teritorială înainte de izbucnirea războiului iminent părea extrem de sensibilă din punct de vedere strategic și putea, în plus, datorită propagandei național-socialiste, să fie exploatată ca un pas suplimentar pentru a proteja interesele germane și a demonstra o mare putere.

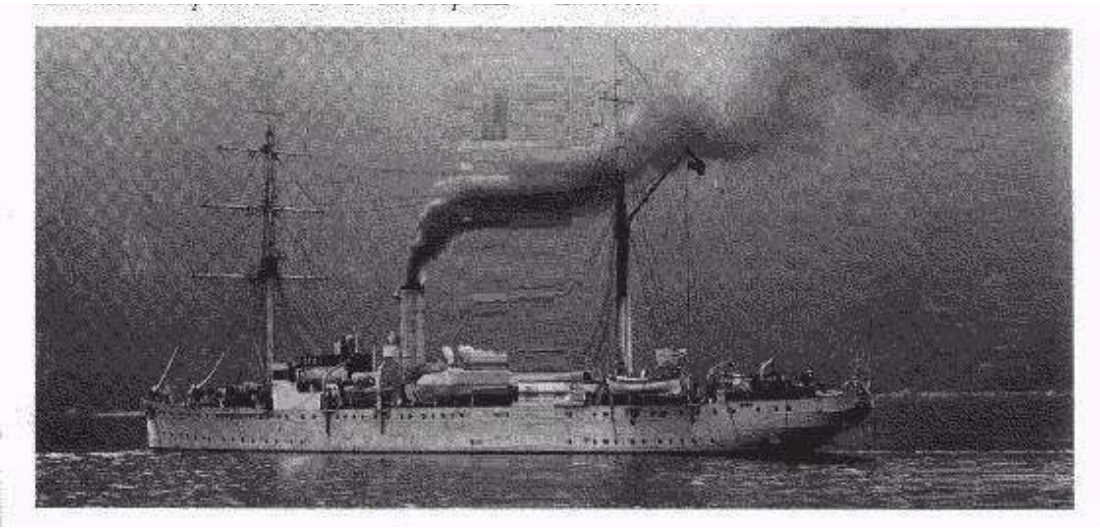

În partea cea mai sudică a călătoriei sale, METEOR a trecut și prin Pacificul de Sud în timpul Expediției Atlantice din 1924-1927.

Pe de altă parte, o nouă provocare a Aliaților trebuia evitată (încă!). Astfel, în cooperare cu Lufthansa germană, a fost dezvoltată și implementată ideea unei operațiuni militar-politice sub pretextul unei expediții civile. Un act de echilibrare politic exploziv în ajunul războiului. Experimentatul căpitan polar Alfred Ritscher urma să fie la comanda acestei inițiative. Nava aleasă a fost „SCHWABENLAND”, baza plutitoare de aeronave a Lufthansa, care era capabilă să lanseze hydroplanuri Dornier „Wale” de 10 tone cu ajutorul catapultelor cu abur. Lufthansa folosea deja această tehnologie revoluționară pentru traficul poștal cu America de Sud încă din 1934. În toamna anului 1938, „SCHWABENLAND” era încă în curs de pregătire pentru expediția în Antarctica în șantierele navale din Hamburg, care a costat singură suma enormă de 1 milion de mărci din bugetul estimat al expediției...

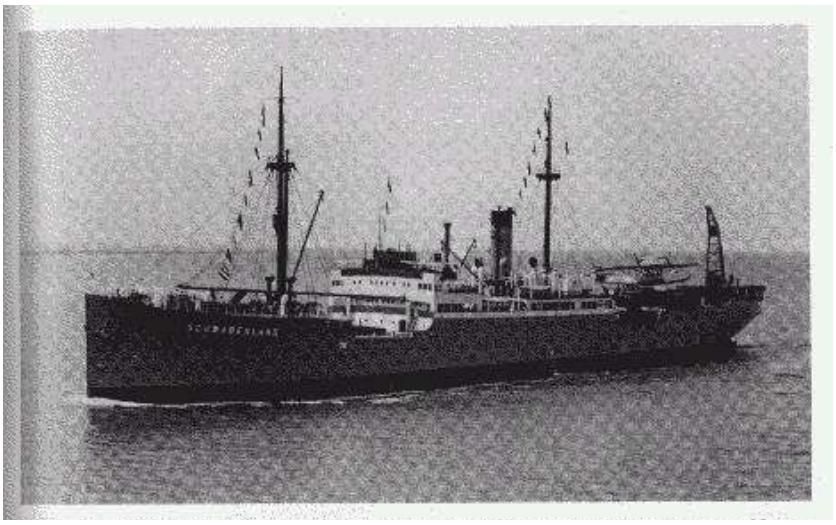

MS SCHWABENLAND. Baza de aeronave a Deutsche Lufthansa a asigurat condițiile tehnice esențiale pentru misiunile expediției antarctice din 1938.

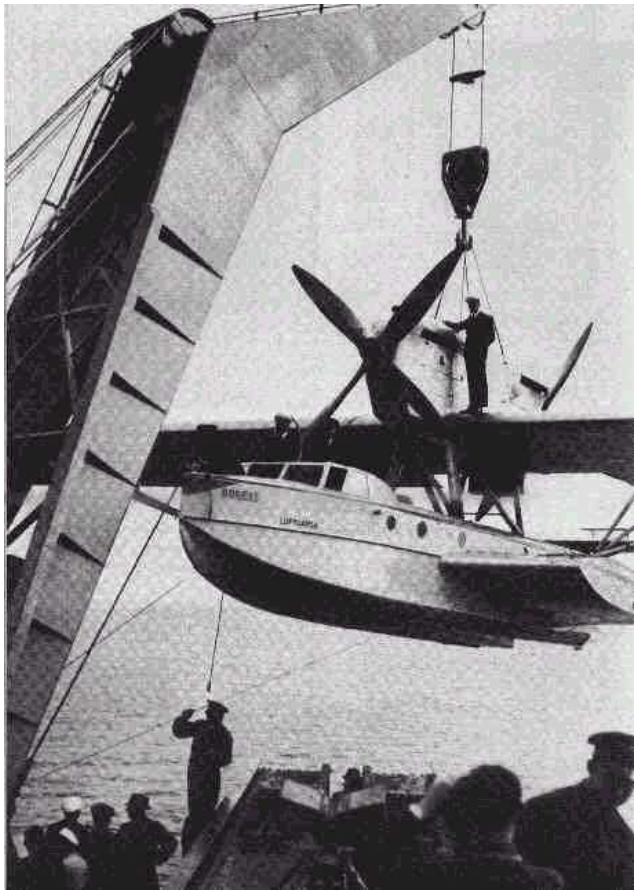

Pe 3 februarie 1934, Deutsche Lufthansa a inaugurat un serviciu regulat de poștă aeriană către America de Sud. Atlanticul de Sud a fost traversat între Bathurst, Africa de Vest, și Natal, Brazilia, folosind hidroavionul Dornier Wal-Taifun. Fotografia arată hidroavionul fiind lansat de pe o catapultă de pe o navă-bază. Această tehnologie a fost o condiție prealabilă pentru expediția antarctică din 1938.

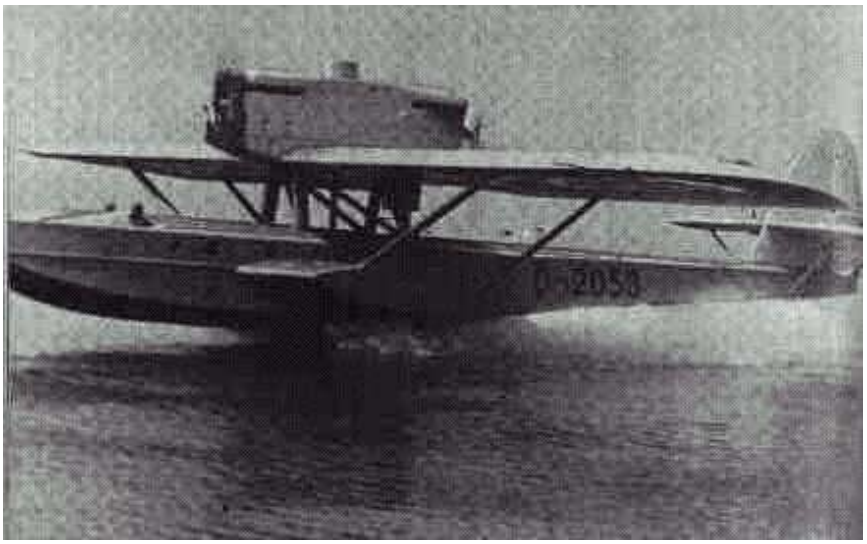

În timp ce pregătirile pentru navă erau în toi, Compania Germană de Transport Polar a stârnit agitație și în alte moduri. La invitația lor, la mijlocul lunii noiembrie 1938, legendarul explorator american al Antarcticii, pe atunci, Rychard E. Byrd, a sosit la Hamburg pentru o proiecție specială a

noului său film antarctic. Acest film a fost proiectat la Urania din Hamburg în fața a 82 de participanți, dintre care 54 erau membri ai echipajului navei, pentru antrenament și pregătire pentru expediția viitoare. Byrd, care aproape zburase deja Polul Sud în 1929, era încă în statut civil la acea vreme, deși era un erou național pentru americani. Poate fi o ironie a istoriei că același Richard E. Byrd, cu rang de amiral american, a condus cea mai mare operațiune militară din Antarctica în 1947. Acea operațiune, secretă până în ziua de azi, care cel mai probabil avea scopul de a duce la distrugerea Bazei Antarctice Germane 211 și care cel mai probabil a eșuat complet.

Dar să revenim la fapte:

„NEUSCHWABENLAND” a plecat din Hamburg pe 17.12.1938 și a ajuns în Antarctica pe 19.01.1939 la 4° 15' V și 69° 10' S (vezi harta).

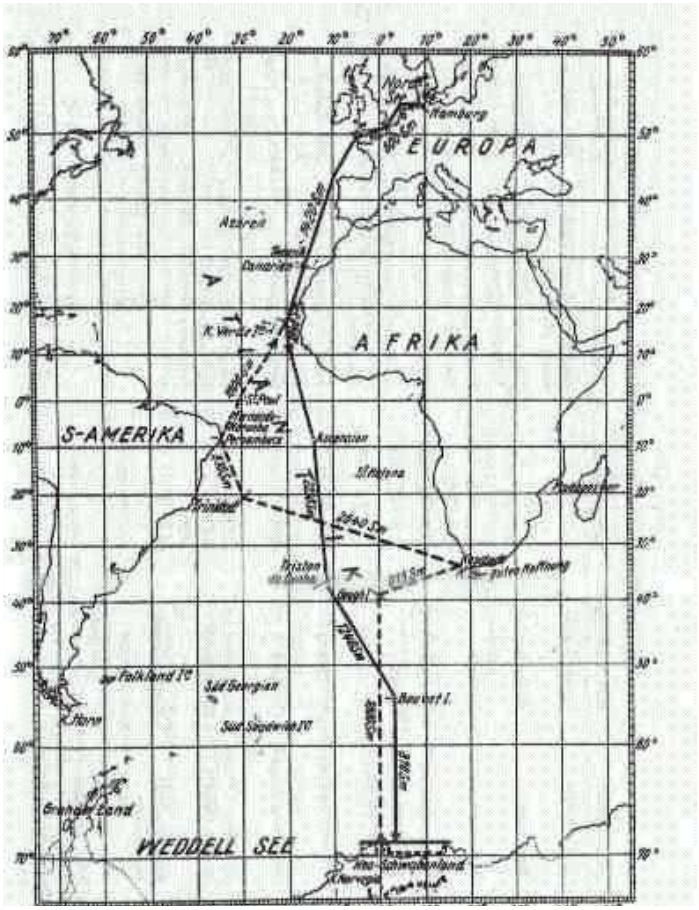

Harta rutei expediției SCHWABENLAND 1938/1939 (Arhiva Lufthansa).

În săptămânile următoare, cele două hidroavioane „BOREAS” și „PASSAT” au zburat în total 15 zboruri peste o suprafață de aproape 600.000 de kilometri pătrați și au fotografiat-o cu camere Zeiss din seria RMK38. Aproape 11.000 de imagini documentează și astăzi acest lucru. Aproape 1/5 din suprafața Antarcticii a fost astfel documentată pentru prima dată și, în același timp, declarată teritoriu german: „NEU-SCHWABENLAND”. Pentru a face dreptate și la exterior acestei afirmații, cele două aeronave au arborat în total peste 100 de steaguri germane. În același timp, steagurile au fost arborate de-a lungul coastei de nord cu steagurile obișnuite de atunci.

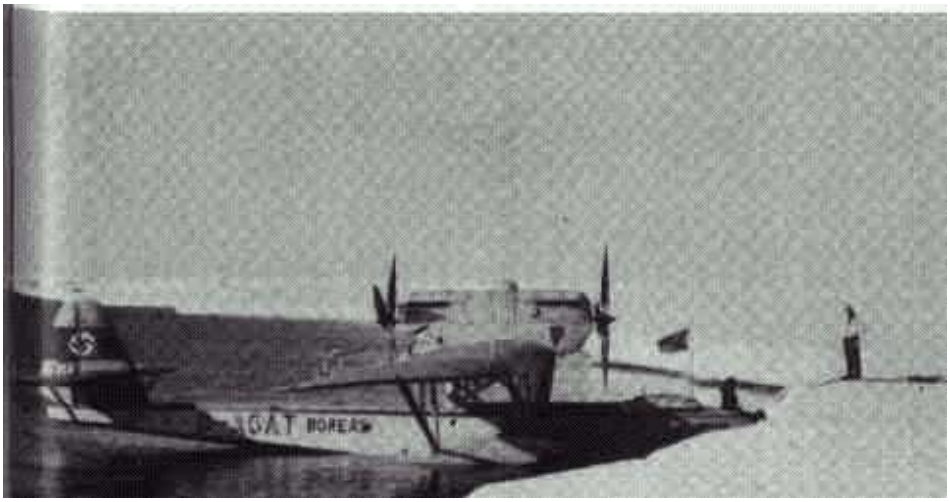

Hidrovanul BOREAS în gheața Antarcticii.

Astfel, întregul segment nordic al Antarcticii poartă nume germane, cele ale unor înalți oficiali ai Reich-ului berlinez care au pregătit această expediție din punct de vedere politic și militar. După Tratatul Antarctic din 1957, unele lanțuri muntoase au fost redenumite (QUEEN MAUD LAND) și plasate sub protectorat norvegian. Dar pe hărțile vechi toate numele vechi pot fi încă găsite. Expediția a adus câteva descoperiri noi, tot despre izvoarele termale din Antarctica, deoarece a descoperit (pentru prima dată?) insule geotermale regulate cu semne înguste de vegetație pe zona debordată.

La mijlocul lunii februarie, „SCHWABENLAND” a părăsit din nou ghețurile Antarcticii. În timpul călătoriei de 2 luni spre casă, materialul cartografic a fost cernut și evaluat în prealabil. Se știe de la căpitanul Ritscher că acesta a pregătit o altă expediție cu „avioane mai ușoare pe patine” îmbunătățite. Se spune că în octombrie 1939, pregătirile pentru expediția civilă au fost întrerupte...

Dar care era opțiunea militară pentru aceasta? Astăzi, toți istoricii sunt de acord că armata germană lucrase la capacitatea de război în toate aspectele economice, militare și strategice încă din 1933. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării în ceea ce privește minuțiozitatea germană. Este aproape sigur că acest lucru s-a aplicat și pregătirilor semi-militare de la Polul Sud. Din păcate, toate sursele de încredere sunt pierdute în acest moment. Ceea ce a mai rămas este un puzzle de mărturii și dovezi indirecte care datează din anii '50.

Nimeni nu poate dovedi până acum că următoarele explicații și declarațiile utilizate de participanți corespund adevărului. Cu toate acestea, există presupuneri destul de justificate că evenimentele așa cum sunt utilizate în cronologia Antarcticii ar fi putut avea loc, deoarece unele dintre sursele utilizate, care sunt independente una de cealaltă cu o certitudine de 100%, coincid în detalii sensibile.

Orarul activităților din Antarctica, discuri zburătoare

Urmează încercarea unei compilări cronologice a evenimentelor și a concluziilor lor, așa cum ne sunt cunoscute astăzi. Toate culminează cu construirea Bazei Antarctice 211 spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial folosind „discuri zburătoare” germane și probabil (?) eșuata încercare de distrugere a acesteia de către Marina SUA în 1947:

Din 1936

Evaluări ale sistemului de propulsie al unei farfurii zburătoare practic complet conservate (Pădurea Neagră, 1936), lângă Schramberg (Lauterbach). Zona a fost o zonă restricționată de înaltă securitate în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial. În timpul unei tentative de explozie a Aliaților, detonarea a putut fi auzită până la Schramberg. După eșecul exploziei, accesul a fost probabil închis sub un obuz de beton.

Ipoteză alternativă: Conducătorii germani l-au obligat pe Viktor Schauberger să colaboreze și să implementeze descoperirile sale de pe primele discuri antigravitaționale pentru cercetarea militară germană. După război, acest proces s-a repetat cu un semn diferit: Schauberger a fost forțat să colaboreze cu autoritățile și oamenii de știință de acolo la un proiect secret din Texas, care este încă învăluit în legendă astăzi, probabil implicând din nou cercetări gravitaționale. Schauberger a murit îndurerat, deoarece el și descoperirile sale revoluționare au devenit jucăria celor puternici din punct de vedere politic. De la moartea fiului său, Walter, în 1995, rudele rămase au încercat să facă lumină asupra a ceea ce s-a întâmplat și să realizeze planurile lui Schauberger.

Din 1938

În primul rând, la primele teste de zbor fără pilot cu replici ale sistemului de propulsie, se ajunge la început la probleme considerabile de stabilizare cu „gondola gravitațională”.

Din 1940

Germania întreprinde alte expediții secrete în Antarctica. Două dintre cele trei golfuri de delimitare la nord-vest de Munții Mühlig-Hoffman, pe marginea nordică la 3° V și 70° S, ar fi putut servi drept puncte de debarcare. Acestea fuseseră deja marcate de Ritscher și folosite ca golfuri de debarcare.

Din 1942/43

Construcția bazei de sub gheață, Baza Antarctică Germană 211, este începută. În mod similar, este construită o bază pe platou în Anzii sud-americani. (Argentina?)

1942-1945

Facilitățile bazei sunt transportate cu submarine. Acest lucru este susținut de faptul că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, căpitanii de submarine germani aveau o experiență excelentă în gestionarea apelor arctice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, datorită aprovizionării bazelor nordice. Acest lucru a fost demonstrat, de exemplu, de cele peste 20 de acțiuni documentate de-a lungul Arcticii până în 1945 (!). Submarinele germane trebuiau să transporte materiale și persoane de-a lungul stațiilor de cercetare cele mai nordice, uneori în cele mai extreme condiții, și să le aprovizioneze. În contextul transporturilor de materiale către „NEU-SCHWABENLAND”, a fost descoperită o rută maritimă caldă, capabilă să transporte submarine, care putea fi utilizată excelent.

Toamna anului 1944

Seria Hannebu a atins limita stadiului de prototip. Pe lângă un „mic avion de vânătoare”, planurile pentru o navă-mamă „Hannebu III” se concretizează și ele. Cu toate acestea, realizarea lor pare să eșueze, deoarece situația materiilor prime germane se înrăutățește din ce în ce mai mult. Numărul total de nave din a doua generație este între 19 și 25. Acestea sunt folosite doar parțial, dar sunt capabile să întoarcă bombardierele aliate printr-o defecțiune aproape completă a instrumentelor. Unele dintre aceste tipuri s-ar putea încadra și în denumirea de „Foo-Fighters” („Schättenjäger”), un termen familiar fiecărui pilot de bombardier aliat deasupra Europei spre sfârșitul războiului.

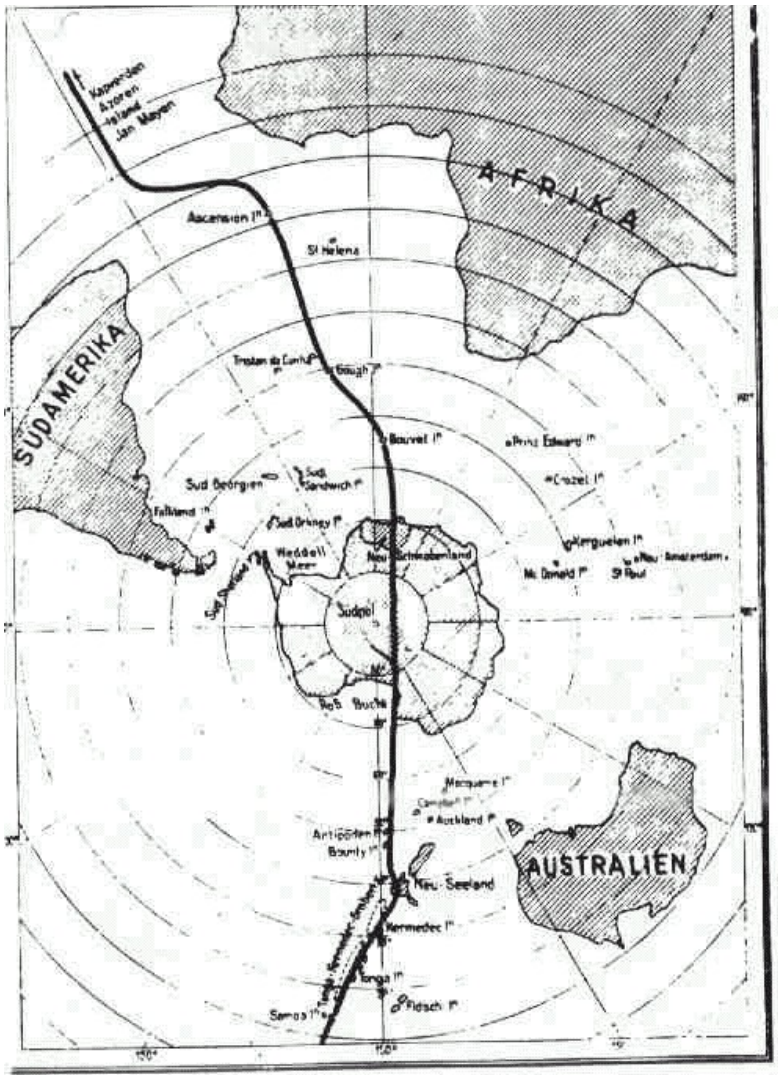

Hartă a Antarcticii care arată relația cu alte continente și locația Neuschwabenland. Linia verticală întunecată reprezintă un șanț submarin adânc descoperit de exploratorii germani. S-a constatat că are origine vulcanică.

Iarna 1944/45

Din cauza presiunii masive dinspre est, germanii sunt nevoiți să-și mute șantierele navale Hanebu în centrul Germaniei. Lipsa de materiale și tulburările războiului, precum și avansul neclintit al Aliaților, care știu foarte bine despre instalațiile secrete de producție din Germania de Est, fac restul.

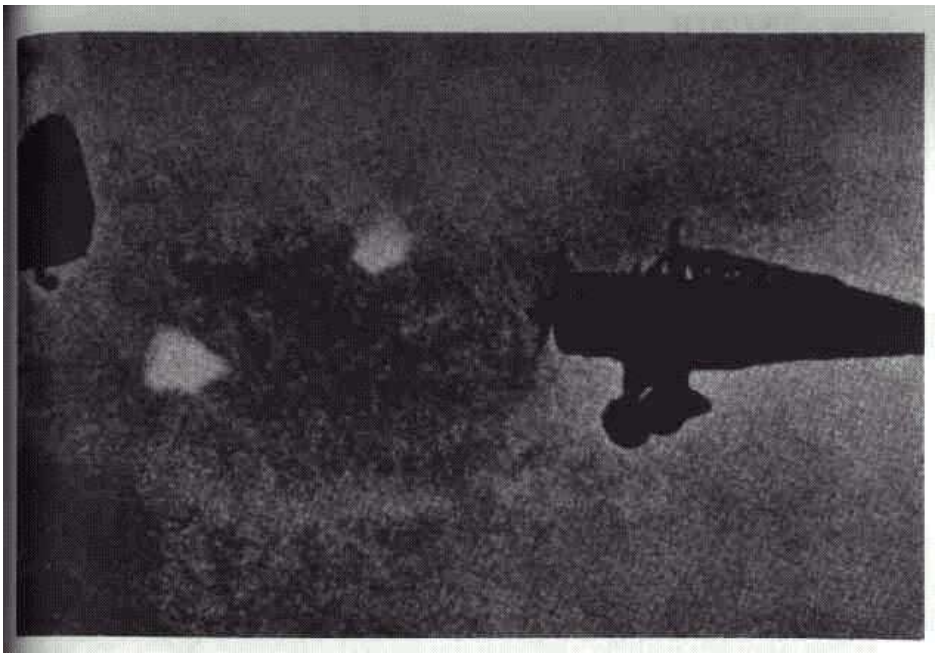

Aprilie 1945

Un ultim convoi cu submarine, materiale și planuri părăsește porturile germane cu destinația Antarctica și/sau o bază în Anzi. Este o încercare de a se sustrage controlului Aliaților. Printre acestea se numără U530 și U577 (căpitanul Heinz Schäffer), care pleacă din Kiel complet încărcate pe 26 aprilie.

Aprilie/mai 1945

Același lucru s-a procedat și cu rămășițele flotei „Hanebu”, o parte din care a dus înalți oficiali și oameni de știință naziști în Anzi, restul în Antarctica. Numărul exact al persoanelor care s-au ascuns până în ziua de azi este necunoscut. Probabil, datorită capacităților limitate de transport, nu au fost și mai multe.

Mai 1945

Convoiul obține o victorie navală asupra forțelor aliate în Atlantic cu ajutorul submarinelor sale de mari dimensiuni, o victorie care a fost ținută secretă până în ziua de azi.

8 mai 1945

Capitularea oficială a Germaniei.

17 august 1945 (!)

Echipajele individuale de submarine care nu sunt dispuse să fie cazate la această bază (sau care nu pot fi cazate (?)) se vor muta în America de Sud (Argentina) la sfârșitul misiunii lor și predau acolo ambarcațiunile lor complet goale, printre care și U-977, care fusese văzut ultima dată în Kiel cu 4 luni înainte. Echipajele sunt interogate de înalți oficiali americani și transferate în America ca prizonieri de război. Americanii probabil primesc indicii suplimentare despre poziția bazei.

Până în prezent, peste 100 de submarine sunt dispărute, care au fost echipate spre sfârșitul războiului cu așa-numitul „snorkel Walter”, un snorkel de înaltă performanță pentru călătoriile cu submarine. Acest lucru a făcut posibil din punct de vedere tehnic ca submarinele să se scufunde practic pe întreaga distanță și să rămână nedetectate.

ianuarie 1947

Americanii au început cea mai mare operațiune militară din Antarctica (Operațiunea „HIGHJUMP”) sub conducerea amiralului Richard Evelyn Byrd, cu scopul de a distruge baza. Printre altele, au fost implicate un portavion și mai multe distrugătoare, toate într-un singur număr de 13 nave. Un echipaj total de 4000 de persoane. Singura justificare oficială: testarea de noi materiale militare în condiții antarctice. Oficialii vorbesc și astăzi despre un succes extraordinar.

Pe 27.01.1947, convoiul ancorează în partea de vest a teritoriului „NEUSCHWABENLAND”. Operațiunea militară se transformă într-un dezastru. Byrd pierde tragic mai mulți oameni chiar în prima zi. Cel puțin 4 avioane dispar inexplicabil împreună cu piloții lor. Forța expediționară se împarte în trei părți, operațiunea trebuie anulată, Byrd se întoarce în

Statele Unite la mijlocul lunii februarie, deși planurile și proviziile expediționare erau concepute pentru 6-8 luni. (Acesta este un fapt!)

Un snorkel avansat pentru submarine. Cu acest dispozitiv, submarinele germane au depășit nevoia de a ieși la suprafață pentru a-și reîncărca bateriile. Ridicat deasupra suprafeței printr-un tub telescopic, tubul de respirat oferea ieșire pentru gazele de eșapament și intrare pentru aer proaspăt. La început, radarul aliat a reușit să detecteze micul „scurt" al snorkelului, dar oamenii de știință germani au contracarat cu un strat antiradar care apare pe acest model (un principiu similar cu cel utilizat de bombardierul american B-2). Submarinele au devenit din nou invizibile. Deși acest progres a fost de mare importanță, dezvoltarea „Electro Boat" și a motorului Walter, alimentat cu peroxid de hidrogen, a oferit submarinelor germane o rază de acțiune de 30.000 de mile sau mai mult, a crescut considerabil viteza și alte capacități cu mult înaintea submarinelor aliate din anii 1940 și 1950 (cu amabilitatea Arhivelor Marinei SUA).

1947

Într-un zbor cu un DC 3, Byrd, mecanicul său de la bord și copilotul său sunt forțați să aterizeze de discuri zburătoare și li se spune despre consecințele utilizării bombelor nucleare deasupra solului.

După întoarcerea sa, Byrd dă o declarație unui reporter, care nu poate fi verificată nici în ziua de azi, conform căreia în viitor sunt de așteptat noi corpuri amenințătoare cu aripi, capabile să „zboare de la un pol la altul cu o viteză extraordinară" și că SUA trebuie să se protejeze împotriva acestui

nou tip de amenințare din regiunea polară. La întoarcerea sa, Byrd este supus unui interogatoriu dur din partea Marinei Americane.

După 1947
Încetarea tuturor mișcărilor militare în Antarctica.

Din 1953
Observări în masă de OZN-uri la nivel mondial. Abia în anii '70 apare retrospectiv dovada că unele dintre observări sunt aproape identice în detalii tehnice importante cu tipurile „HANEBU”. Acest lucru se aplică mai ales așa-numitelor OZN-uri „ADAMSKY”, care captivează deja prin aspectul lor neobișnuit de terestru.

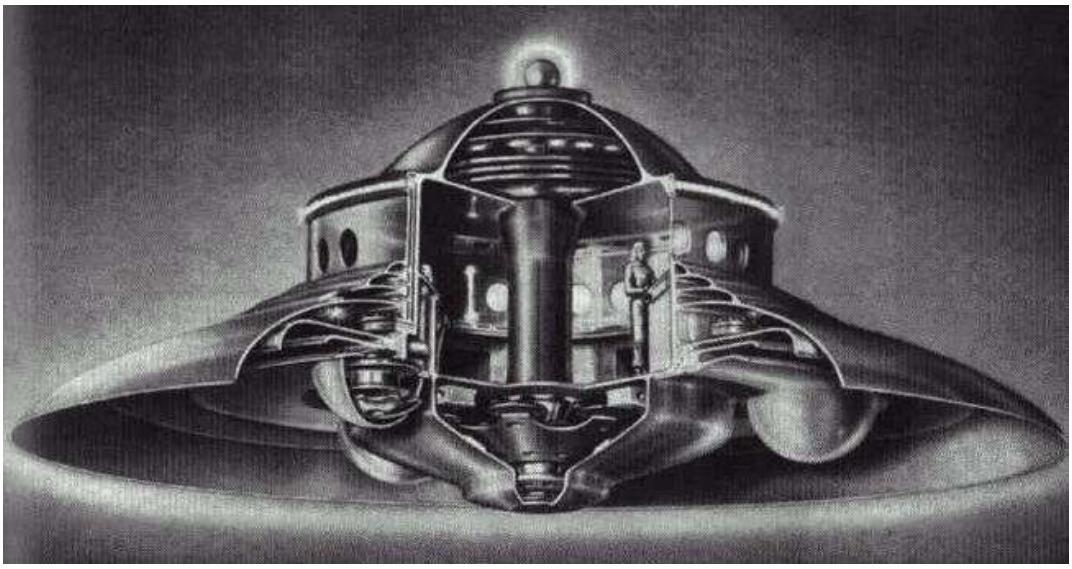

1957
Anul Antarctic Internațional. Ulterior, Tratatul Antarctic pentru utilizarea și explorarea pașnică a resurselor, care este valabil și astăzi.

NEU-SCHWABENLAND
Deutsche Antarktische Expedition
Raised 1938-1939 Dropped
flags flags
Wegener Inlandeis
Eingeschenes Gebiet
Limit of Explored Area
Eingeschenes Gebiet
Limit of Explored Area
Penck-
Mulde
XXXXXXXX
XXX
XXXXXXXXXXXXX
Position of ship
during research flights
ATLANTISCHER OZEAN
x = possible old location of the base
6
Karte von Neuschwabenland (Antarktis)
487

Hartă

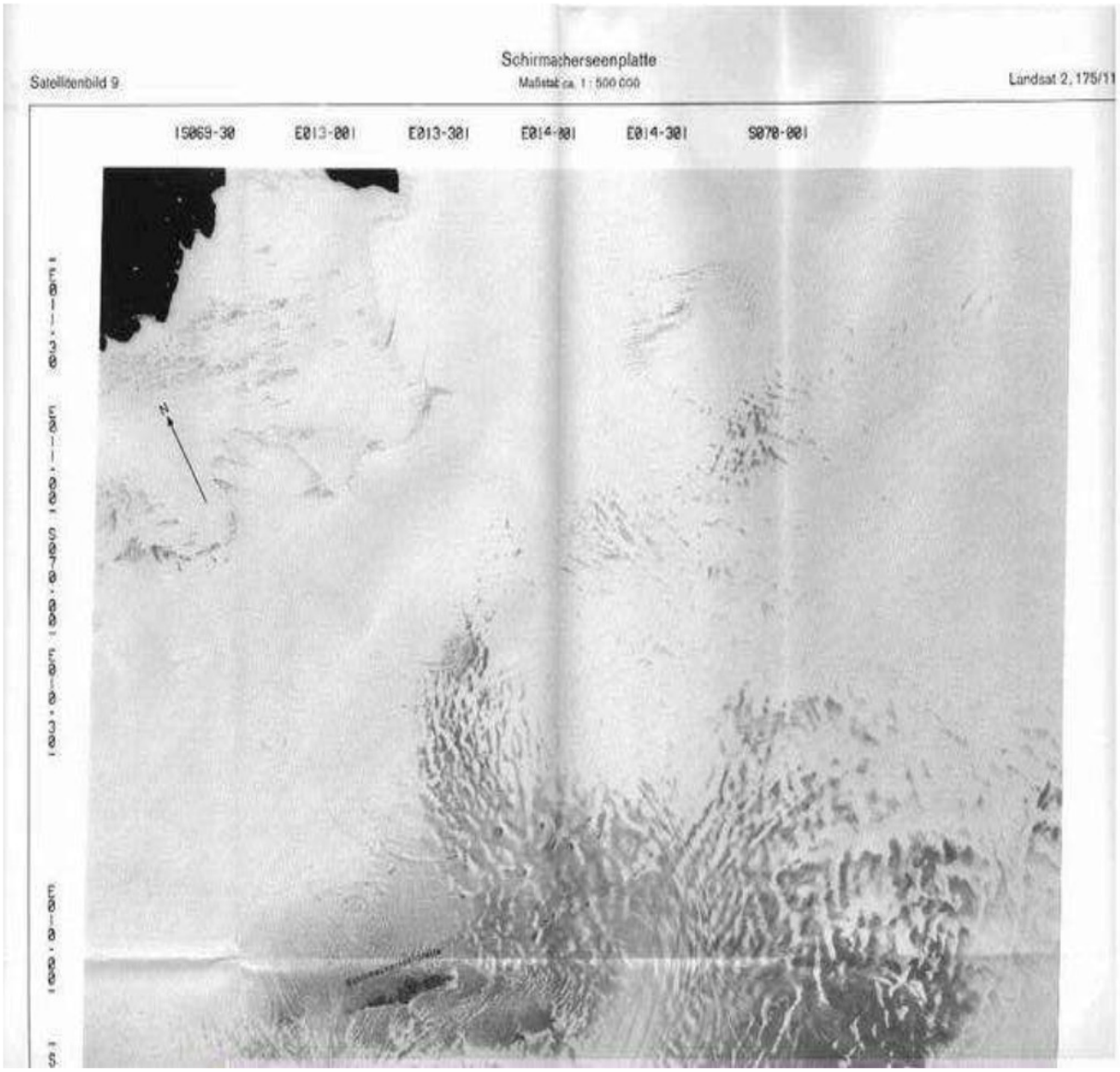

Imagine din satelit

Spre Aldebaran?

Posibila abordare germană de tip Aldebar din aprilie 1945 este un subiect dificil de abordat. Există oameni serioși care sunt convinși de realitatea acestei întreprinderi; și nu puțini alți oameni serioși care cred că totul este pură fantezie. Se pare că nu există nimic între acestea. Acest lucru se datorează în primul rând evaluării complet diferite a puținelor documente pe această temă care pot fi clasificate drept autentice. Pe partea negativă, există și aspectul motivat ideologic de a nu dori să adauge încă o senzație la realizările tehnice deja considerabile ale celui de-al Treilea Reich.

Există, fără îndoială, dovezi concrete că toate acestea nu sunt nicidecum simple înșelătorii. Cei care consideră abordarea Aldebar o realitate sau cel puțin probabilă, presupun că printre diversele materiale despre abordarea Aldebar există mai multe care au fost atribuite greșit, cu siguranță și unele falsuri, dar că după sortarea acestor surse de eroare, rămâne suficient material serios pentru a putea dovedi realitatea întreprinderii într-o mare măsură.

Adversarii presupunerii abordării Aldebar știu, de asemenea, că, în acest sens, există o documentație greu de negat. Prin urmare, cei influențați ideologic printre ei ignoră întregul lucru sau îl declară necontrolat ca fiind greșit. Acest lucru este cu siguranță util pentru cariera lor, deoarece nu îi face nepopulari în cercurile influente. Ne amintim, de exemplu, cum, la instigarea unor organizații din SUA, oameni de știință germani foarte merituoși au fost abandonați fără milă după ce nu s-a mai considerat necesari. În zilele noastre, ideologia predomină peste tot în așa-numita lume occidentală. Nimic bun nu a ieșit poate din epoca celui de-al Treilea Reich, oricât de apolitică ar fi aceasta. Prin urmare, persoanele sosite nu se pot preocupa de subiecte precum posibila abordare germană Aldebaran - altfel ar înceta foarte repede să mai fie persoane sosite. Acest lucru este de înțeles din punct de vedere uman, la urma urmei nu este vorba doar despre poziții, ci și despre familii.

Din cauza acestor circumstanțe, este aproape inevitabil ca persoane influențate ideologic de cealaltă parte să preia problema, persoane care poate au suferit deja represalii politice și, prin urmare, nu mai au nimic de pierdut, și acum, la rândul lor, să aducă în prim-plan aspectele politice ale problemei. Din nou, acest lucru poate fi de înțeles din punct de vedere uman, dar, încă o dată, nu duce la o discuție obiectivă asupra problemei.

Chiar și oamenii de bunăvoință care aspiră la obiectivitate sunt cu greu capabili să ajungă la esența lucrurilor. În mare parte, le lipsesc mijloacele necesare, începând cu timpul suficient, pentru că de obicei trebuie să urmărească existența lor.

Să încercăm în acest moment, fără a judeca, ca să spunem așa, ce presupuneri și opinii diferite există despre abordarea Aldebar.

În primul rând, există respingerea și ignoranța completă din motive politice sau profesionale. Acest lucru nu necesită nicio discuție.

Apoi, există unii care privesc întreaga afacere complet necritic, ca pe o epopee eroică național-socialistă. Nici asta nu necesită discuție.

Deci, ce rămâne, dacă excludem cele două opinii bazate pe ideologii, ce trebuie să facem dacă vrem să ne apropiem cât mai mult de adevărul obiectiv.

În primul rând, trebuie să analizăm ce documente serioase despre proiectul Aldebaran și istoria sa există sau ne sunt accesibile. Acest lucru se va face în cele ce urmează, într-o formă scurtă și într-un mod care să permită evaluarea doar a documentelor care pot fi considerate autentice cu o probabilitate ridicată. Aceasta nu înseamnă că toate celelalte, nemenționate aici, trebuie să fie neautentice.

De pe Aldebaran - nava spațială VR (Vril) 8 „Odin” există cel puțin o fotografie reală cu cea mai mare probabilitate. Aceasta arată dispozitivul la sol, încă prevăzut cu o schelă la cuplare. Proporțiile recognoscibile ar trebui să fie în conformitate cu dimensiunile transmise - 45 m în diametru, structură de cupolă cu două etaje. Pe partea laterală a cupolei se poate vedea o cruce mare, emblema națională germană din acea vreme, în forma obișnuită la acea vreme; constă doar din patru unghiuri plasate unul lângă altul. Este posibil ca schela vizibilă pe lateral să însemne că astfel de embleme naționale au fost plasate pur și simplu pe toate cele patru laturi. Fotografia este evident făcută fie seara, fie în zori. Acest lucru pare logic, în plină zi dispozitivul cu greu ar fi fost scos din locul său de fabricație subteran din cauza superiorității aeriene a inamicului. Este chiar posibil ca aceasta să fie o fotografie făcută chiar înainte de decolare și că ceea ce pare a fi o schelă este un ajutor de încărcare. Așadar, poate că această fotografie ne arată nava spațială „Odin” chiar înainte de decolare.

Pentru a fi complet, trebuie menționat că există o fotografie discutabilă care ar putea arăta lansarea. Dacă se compară această imagine cu cea descrisă anterior ca fiind cu siguranță autentică, atunci și fotografia startului ar putea fi destul de autentică. Cu toate acestea, se pare că a fost grav deteriorată și a fost prelucrată într-un mod care face complet imposibil de apreciat dacă a fost inițial autentică, o înșelătorie sau un fals intenționat.

Documentația fotografică a modelului predecesor VR (Vril) 7 este mai bună: există mai multe fotografii ale acestui model, care sunt cel mai probabil autentice. Dar și aceste fotografii suferă de faptul că daunele au fost reparate necorespunzător. Trei fotografii în special ar trebui menționate aici, deoarece pot fi considerate cele mai fiabile. Cea mai bună dintre aceste fotografii nu este disponibilă pentru publicare aici. Aceasta prezintă VR 7 în stare de aterizare. Diametrul corespundea cu cel al VR 8,

adică 45 m, dar suprastructura avea doar un etaj, adică mai joasă. Cu toate acestea, o a doua, probabil făcută în același timp, este bine conservată. Tânăra doamnă din prim-plan este cunoscută pe nume. Fotografia trebuie să fi fost făcută în octombrie sau noiembrie 1944 pe șantierul Arado/Vril din Brandenburg. Originalul nu este o reproducere, hârtia foto este germană și datează din acea perioadă. De asemenea, coafura în coadă de cal, ușor de recunoscut, a tinerei doamne vorbește despre autenticitatea imaginii, deoarece aceasta era cvasi o rochie de club internă a doamnelor „Vril”.

Cam în aceeași perioadă sau puțin mai târziu, poate în decembrie 1944, este posibil să fi fost realizată o fotografie de zbor practic foarte bună a avionului VR (Vril) 7. Și aceasta a suferit deteriorări, ceea ce, de exemplu, a dus la redesenarea crucii grinzii. Din fericire, însă, aceste îmbunătățiri au fost aduse unei reproduceri. Astfel, originalul nemodificat este încă prezent. Prin urmare, autenticitatea poate fi considerată destul de sigură.

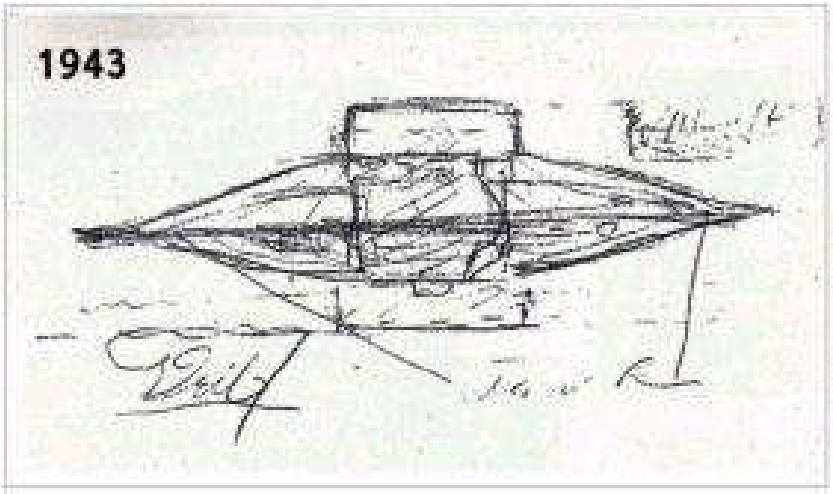

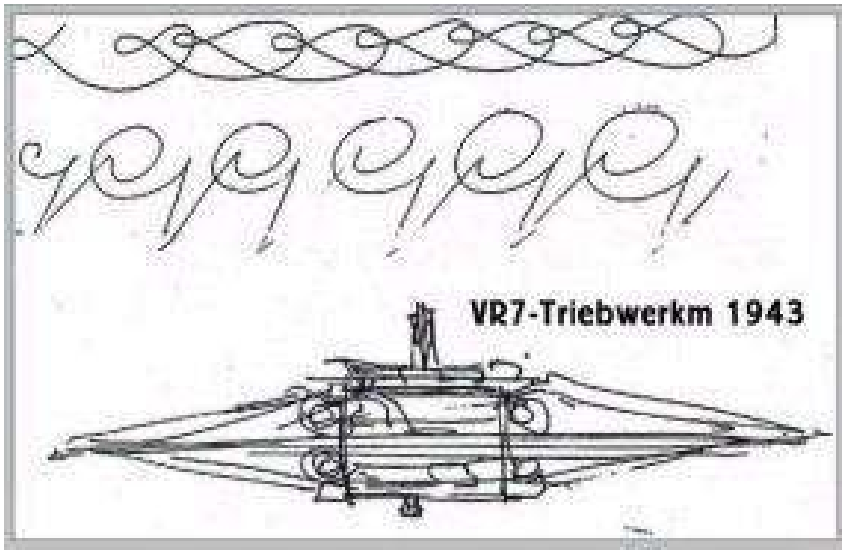

Foarte probabil că sunt autentice și unele schițe referitoare la VR 7.

O cheie importantă pentru posibila realitate a abordării Aldebar sunt câteva documente păstrate ale Atelierelor de Inginerie a Propulsiei (neoficial „Vril - Gesellschaft”). Din aceste documente - fragmentare, dar totuși - se pot recunoaște pregătiri clare pentru zborul Aldebaran, pe alocuri chiar fără îndoială. Aici se confirmă, de asemenea, că într-adevăr, acest proiect a fost predominant realizat de femei. Aceste documente vorbesc pe alocuri într-un limbaj atât de clar, încât cel puțin începutul cu greu poate rămâne o îndoială. În detaliu, este, de asemenea, cert că este vorba de hârtie de fabricație germană din perioada în cauză. De asemenea, greșeala de tipar era comună la acea vreme. Sigiliile parțial recognoscibile corespund celor folosite de cercul de femei fondat inițial la München între 1921 și 1945. Maria O., șefa „Vril”, este, de asemenea, istorică.

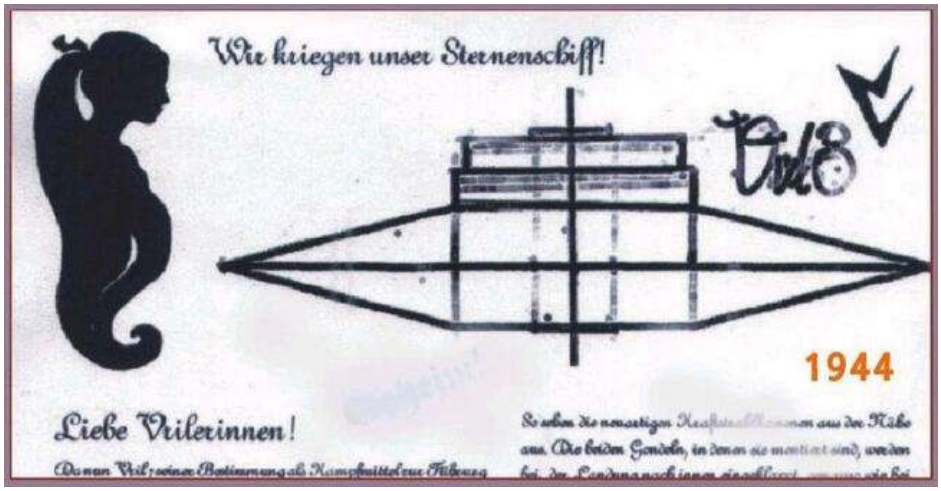

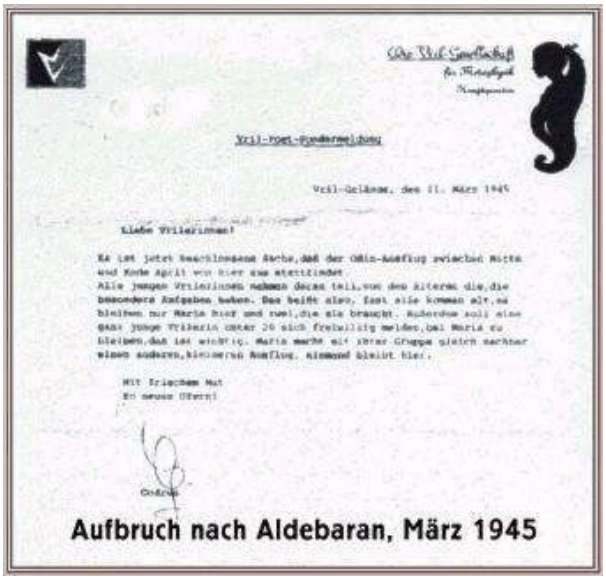

Aufbruch nach Aldebaran, März 1945

Dacă folosim aceste fapte pentru a evalua compania Aldebaran, se pot spune cel puțin următoarele:

• Inițiatorii, „Antriebstechnische Werkstätten” (neoficial „Vril - Gesellschaft”) au dreptate.

• Se lucra, fără îndoială, la crearea precondițiilor tehnice („farfurioare zburătoare”), aveau loc procese.

• Pregătirile pentru zborul spre Aldebaran s-au făcut concret - data începerii a fost fixată.

Din acest punct de vedere, nu există niciun motiv rezonabil să presupunem că lansarea nu a avut loc de fapt. Situația din timpul războiului era disperată, iar operatorii companiei erau declarat patrioți. O tentativă sub semnul dorinței de a îndrăzni viața era pur și simplu în logica lucrurilor.

La aceasta ar trebui să se spună: decolarea nu înseamnă încă succes, decolarea nu înseamnă încă sosire. Cred că asta e complet deschis.

Acum, ce există împotriva acestui lucru? Cei care nu cred în realitatea lui Aldebaranfug, dar percep documentele existente, susțin două lucruri:

Pe de o parte, fotografiile dispozitivelor VR/Vril erau probabil fotografii reale din acea vreme, dar acestea nu arătau produsele finale, ci doar modele. De asemenea, fotografiile de zbor ale VR (Vril) 7 arătau doar teste cu modele. Imaginea cu VR (Vril) 8 la sol ar putea arăta un produs final, dar acesta nu ar fi fost în stare de zbor și ar fi fost distrus la sfârșitul războiului.

Pe de altă parte, hârtiile, care erau și ele din acea vreme și în esență autentice, erau fantezii extatice ale unor fete tinere, un fel de jucăușenie și nu fuseseră niciodată altceva. De asemenea, societatea istorică „Vril” nu ar

fi fost mai mult decât o comunitate de tinere femei purtate de un extaz mistic, care avea unele legături private cu persoane de rang înalt din acea vreme (August von Mackensen, Erich von Manstein, Wilhelm Canaris, Adolf Galland, Ernst Heinkel, Kurt Tank și alții), dar fără efect practic.

Întrucât, atunci când se urmărește traseul, dispozitivele Haunebu (Hauneburg) prezintă și ele aceeași sursă (ceea ce este adevărat), acestea sunt clasificate și ele ca experimente model parțial și obiecte imaginare.

Depinde de fiecare individ să își formeze propria opinie între aceste două puncte de vedere opuse.

Perspectivele ample ale întreprinderii germane Aldebaran, așa cum sunt prezentate de Norbert Jürgen Ratthofer, nu vor fi discutate aici. Se poate spune, totuși, că investigațiile și considerațiile acestui om serios își au și ele justificarea - cvasi la capătul extrem al acestui spectru.

CRONOLOGIA OBSERVĂRILOR OZN

Prefață la cronologie

Se pare că OZN-urile și USO-urile (obiectele plutitoare neidentificate) nu pot fi distinse. În multe cazuri bine documentate, martorii susțin că obiecte metalice ciudate, în formă de disc și trabuc, au apărut brusc din apă, s-au ridicat în aer și au dispărut. În alte cazuri, au coborât la suprafața oceanului și au dispărut sub apă. Se crede că bazele acestor obiecte zburătoare se află sub mare. Se pune întrebarea dacă acesta este motivul pentru care Marina SUA cheltuiește mai mulți bani pentru cercetarea OZN-urilor decât Forțele Aeriene SUA.

Ca zone cu accidente navale frecvente și observări OZN/USO, pe lângă Triunghiul Bermudelor, sunt menționate Golful Biscaya și așa-numitul „Cerc al Morții" dintre Gotland și Öland.

În legătură cu observările OZN-urilor și fenomenele stranii din Triunghiul Bermudelor, au existat rapoarte repetate despre „formarea norilor", „un fel de ceață" sau „picături de acid sulfuric". Adesea, un nor sau o ceață ciudată învăluia nave și aeronave, care apoi nu ieșeau niciodată din aceste formațiuni de nori sau ceață. Aceste formațiuni se disipau apoi încet, iar avionul sau nava care dispăreau în ele nu mai exista. Ceața este adesea descrisă ca fiind verzuie, iar norii ca fiind tubulari. Ceața apare întotdeauna destul de brusc, de nicăieri, și provoacă defectarea instrumentelor.

Comandamentul american de apărare aeriană (NORAD) a recunoscut că senzorii săi infraroșii complicați, care localizează simultan reintrarea sateliților și le calculează în faze printr-o rețea radar mondială, înregistrează zilnic aproximativ „800 până la 900 de obiecte" ale căror caracteristici de zbor nu corespund nici cu cele ale vreunui satelit, nici cu traiectoriile balistice obișnuite.

Cronologie

Perioada -1,5 milioane până la anul „0"

Influența extraterestră asupra dezvoltării timpurii a omenirii

-1.500.000 până la -1.000.000

Diluviu: Arhantropinele, paleantropinele și neantropinele evoluează alături. Acestea din urmă evoluează în Homo Sapiens. Celelalte două ramuri dispar, fiind mai primitive. Foc de tabără vechi de 1,4 milioane de ani în Kenya - Uneltele de piatră din Heidelberg și culturile înrudite dovedesc

tehnologia terțiară a uneltelor, stadiul de culegător și pradă sălbatică. Omul din Peking știe cum să folosească focul.

-540.000

Arhantropini din China, Beijing (Sinanthropus), Java (Pithecanthropus) și Heidelberg (Mauer) cu un volum cerebral de 800-1000 cmc. Omul Oldoway de pe Kilimanjaro (arhantropin reprezentant al culturii africane a panei manuale).

-450.000

Pe Nibiru, o planetă îndepărtată din sistemul nostru solar, viața este amenințată cu dispariția pe măsură ce atmosfera sa se dezintegrează. Detronat de Anu, conducătorul Alalu evadează într-o navă spațială și găsește refugiu pe Pământ. Aici descoperă aur, care poate fi folosit pentru a proteja atmosfera.

-445.000

Conduși de Enki, un fiu al lui Anu, Anunnakii (nume biblic: Nefilim) debarcă pe Pământ și înființează Eridu, prima stație terestră, pentru a extrage aur din apele Golfului Persic.

Nefilimii, conduși de Enki, vin pe Pământ de pe a Douăsprezecea Planetă. Eridu - Stația Terestră 1 - este fondată în sudul Mesopotamiei.

Sumerienii consideră Niburu a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar, formată din soare, lună, cele nouă planete pe care le cunoaștem astăzi și una mai mare, a cărei orbită este de 3600 de ani pământeni.

-430.000

Clima Pământului devine mai blândă. Din ce în ce mai mulți Anunnaki vin pe Pământ, inclusiv Ninharsag, sora vitregă vindecătoare a lui Enki. Marile calote glaciare încep să cedeze. Orientul Mijlociu are o climă categoric plăcută.

-416.000

Pe măsură ce producția de aur scade, Anu vine pe Pământ cu Enlil, moștenitorul tronului. Se decide obținerea aurului vital prin minerit în Africa de Sud. Sorții îl desemnează pe Enlil drept comandant al misiunii de pe Pământ; Enki este retrogradat în Africa. La părăsirea Pământului, Anu este provocat de nepotul lui Alalu.

-415.000

Enki se mută în interiorul continentului și fondează Larsa.

-400.000

În sudul Mesopotamiei au fost construite următoarele facilități: un aeroport pentru nave spațiale (Sippar), un centru de control (Nippur), un centru metalurgic (Badtibira), un institut medical (Shuruppak). Aurul este transportat în Africa, rafinat și încărcat pe navele spațiale care sosesc regulat de pe Nibiru de către Igigi, care orbitează Pământul. Perioada interglaciară (intercaldă) se răspândește în întreaga lume. Enlil vine pe Pământ și stabilește Nippur ca centru de control al misiunilor, Enki stabilește rute maritime către Africa de Sud și organizează exploatarea minelor de aur.

-380.000

Cu sprijinul Igigilor, nepotul lui Alalu încearcă să obțină putere asupra pământului. Enliliții sunt victorioși în războiul vechilor zei.

-360.000

Nefilimii stabilesc Badtibira ca centru metalurgic pentru topirea și rafinarea metalelor.

-300.000

Anunnakii care lucrează în minele de aur se revoltă. Enki și Ninharsag, prin manipulare genetică cu o femeie om-maimuță, creează muncitorii primitivi care preiau munca grea a Anunnakilor. Enlil jefuiește minele și îi duce pe acești muncitori în Mesopotamia. Li se dă capacitatea de a se reproduce, iar Homo Sapiens începe să se înmulțească. În epopeea creării omului, în alte texte conexe și în mențiuni în treacăt, sumerienii descriu omul, pe de o parte, ca o creatură produsă de bunăvoie de zei și, pe de altă parte, ca o verigă în lanțul evoluției în povestea biblică, care atribuie toate realizările unei singure zeități, în acest punct se folosește pluralul, și anume Elohim (zeități): „Și Elohim a zis: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră...” Geneza 1: La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol, întunericul era peste potopul primordial, iar Duhul lui Dumnezeu plutea peste ape. Traducerea Bibliei Rotherham din ebraică spune: „Acum pământul devenise pustiu și gol.”

Anunnaki au crescut genetic rasa umană din primate (maimuțe). După câteva încercări eșuate, au fertilizat o maimuță femelă cu propria lor spermă, au extras ovulul fertilizat și l-au lăsat pe acesta să fie purtat de una de-a lor. Cogniția menționată în Biblie a fost momentul în care omul a primit capacitatea de a procrea. În Vechiul Testament, cuvântul „a cunoaște” este folosit pentru actul sexual, mai ales între bărbat și femeie, în scopul procreării. Primele „creaturi” erau hibrizi și nu erau capabili de procreare, comparabili cu catârul, care, fiind o încrucișare între cal și măgar, nici el nu se împerechează. Această cunoaștere dintre Dumnezeu și șarpe este ca o

dispută între Enlil, comandantul, și Enki, căruia i s-a încredințat supravegherea operațiunilor miniere.

-250.000

Homo Sapiens-ul timpuriu se reproduce și se răspândește în alte părți ale lumii.

-200.000

Dezvoltarea de pe Pământ stagnează în timpul unei noi ere glaciare.

-120.000 până la -60.000

Omul pre-neanderthalian (descoperiri de la Ehringsdorf, din Palestina și altele), omul neanderthalian și omul rhodesian. Cam în aceeași perioadă, omul Ngandong mai primitiv și tipurile pre-neanderthaliene (de exemplu, în Palestina).

-100.000

Clima se încălzește din nou. Anunnakii (Nefilimii biblici) se căsătoresc cu fiicele oamenilor, în ciuda nemulțumirii lui Enlil.

-77.000

Ubartutu/Lameh, un semizeu, preia conducerea lui Shuruppak sub patronajul lui Ninhursag.

-75.000

Blestemul pământului - o nouă eră glaciară - începe. O rasă regresivă de oameni cutreieră pământul. Începe o nouă eră glaciară. Apar tipuri regresive de oameni. Rasa Cromagnon supraviețuiește.

-60.000 până la aproximativ -40.000

Homo-Sapiens: Aurignac-, Brünn-Mensch (similar cu aborigenii de astăzi din Australia; volumul creierului aprox. 1000 cm^3) îl înlocuiește pe omul de Neanderthal venit din est, care dispare. Trecerea de la stadiul mai primitiv la cel superior de vânător: vânătoare de mamuți, aruncarea suliței, arcului și săgeții, teren deschis și locuințe în peșteri, parțial deja locuințe asemănătoare colibelor pentru clanuri. Omul de Cro-Magnon (frunte înaltă, bărbie, orbite oculare mari și unghiulare, volumul creierului de aproximativ 1200 cm^3), formarea principalelor rase de astăzi.

-49.000

Enki și Ninharsag le permit oamenilor Anunnaki să domnească în Shuruppak. În furia sa, Enlil plănuiește distrugerea umanității.

Ziusudra (Noe), un slujitor credincios al lui Enki, preia conducerea.

-45.000

Extratereștrii (gri) vizitează Pământul de 45.000 de ani. Ei susțin că au creat omenirea prin încrucișarea cu primate primitive. Rezultatul, spun ei, a fost omul Cro-Magnon, care a apărut în nordul Spaniei și sud-vestul Franței acum aproximativ 40.000 de ani... (picturi rupestre etc.). Ei ar fi creat religii ca mijloc de a influența evoluția omului și ca autoritate morală. Ei înșiși provin dintr-un sistem stelar binar precum cel al Ceta Reticuli. Planeta lor este o planetă deșertică al cărei soare este în pericol de moarte și locuiesc într-un mod similar cu indienii Pueblo.

-38.000

Din cauza condițiilor climatice dure ale celor șapte pasaje, numărul oamenilor scade din ce în ce mai mult. Neanderthalul european dispare, doar rasa Cromagnon, originară din Orientul Apropiat, supraviețuiește vremurilor cumplite. Enlil caută să extermine umanitatea care l-a dezamăgit.

-32.400

(Dr. Andrija Puharich/ Phyllis Schelmer: Ființa numită Tom; rostită în 1974 de Phyllis cu privire la influența extratereștrilor din Hoova asupra evoluției omenirii): Prima civilizație pe care extratereștrii au fondat-o pe Pământ a fost cultura AKSU din bazinul Tarim, la nord de Tibet. Această civilizație s-a autodistrus. Supraviețuitorii ei au fondat civilizația Atlantidei. După distrugerea ei, supraviețuitorii ei ar fi fondat civilizațiile Egiptului, Ur și Chinei. Rasa nordică descinde din civilizația Ashand, în timp ce negrii sunt locuitorii originali ai acestei planete.

De la aprox. -25.000

Se spune că zeii au domnit peste Egipt timp de 13.900 de ani, iar semizeii următori împreună timp de încă 11.000 de ani. Zeii, potrivit lui Manetho (Manetho este menționat de istoricul Plutarh ca contemporan al primului rege ptolemeic (304 - 282 î.Hr.)), au dat naștere la diverse ființe, monștri și creaturi mixte de tot felul. Exact acest lucru este confirmat de liderul bisericii Eusebiu (istoric, decedat în 339 d.Hr.):

„Și existau acolo și alte fiare, unele dintre ele s-au auto-generat și au fost înzestrate cu forme producătoare de viață; și ele ar fi produs oameni cu două aripi; alții cu patru aripi, două fețe și un singur corp și două capete, femei și bărbați, și două naturi, masculin și feminin; alți oameni cu coapse de capră și coarne pe cap; alții cu picioare de cal; și alții cu formă de cai în spate și de oameni în față, care sunt de formă de hipocentauri; au produs, de asemenea, tauri cu capete de oameni și câini cu patru corpuri, ale căror cozi ieșeau din părțile din spate în felul cozilor de pește; de asemenea, cai cu capete de câini; și oameni și alți monștri, cu capete de cai și cu corpuri

de oameni și cu cozi în felul peștilor; și mai departe, de asemenea tot felul de monstruozități în formă de dragon; și pești, și reptile, și șerpi, și o mulțime de creaturi minunate, diverse ca fel și diverse ca formă între ele, ale căror imagini le păstrau reprezentate una câte una în templul lui Belos."

La Luvru, oricine se poate minuna de trei figurine mici de tauri cu cap de om, înalte de doar zece centimetri. Acestea sunt datate în jurul anului 2200 î.Hr. Tot la Luvru se află „Cupa lui Gudea", înaltă de douăzeci și trei de centimetri, creată în jurul anului 2200 î.Hr. Gravura de pe cupă prezintă o creatură mixtă de un fel foarte special: gheare de pasăre pe picioare, corp de șarpe, mâini umane, aripi și cap de dragon. Chiar și în îndepărtata Americă Centrală și de Sud, creaturile mixte nu lipsesc din reprezentările artistice. Fie că sunt olmeci, mayași sau azteci, figurile animale-umane apar iar și iar pe pereții templelor și pe codice. Herodot descrie că preoții din Teba i-au arătat personal 341 de statui, fiecare dintre acestea indicând o generație de mare preot timp de 11.340 de ani. Oameni de acest fel erau mult diferiți de zei. Înainte de acești oameni, zeii ar fi condus Egiptul și ar fi locuit cu oamenii.

Un alt raport vorbește despre o perioadă de „25.000 de ani în care vizitează Pământul". Ei (Cenușiii) au baze subterane în diverse țări ale Pământului.

-20.000

Israelul este locul unde ei (ființele din Hoova) au aterizat pentru prima dată acum 20.000 de ani, pe vremea lui Avraam în Mamre.

„Am intervenit pentru prima dată în destinul omenirii acum 20.000 de ani. Am venit într-o misiune planificată din propriul nostru sistem solar, iar prima noastră aterizare a fost în Israel, unde ne-a întâlnit Abraham. Cu toate acestea, am găsit urme ale unor vizitatori anteriori din spațiu, care veniseră pe Pământ cu milioane de ani mai devreme. De atunci, am dat instrucțiuni omenirii o dată la 6000 de ani. Ultima dată în Egipt."

-15.000 până la 12.000

În cartea „Cronica din Akakor" (narată de Tatunca Nara, șeful tribului Ugha Mongulala) se relatează despre un trib sud-american a cărui cronică spune că zeii au venit pe pământ acum 15.000 de ani și au dispărut din nou acum 12.000 de ani. Aceștia ar fi lăsat în urmă un disc zburător în orașul Unter-Akakor, care are un diametru de 4-5 km.

-14.000

Vizita extratereștrilor de pe o planetă din sistemul Alpha Centauri (vezi 1954, 24.10.). „Am vizitat prima dată planeta voastră acum 14.000 de ani. De atunci, am monitorizat periodic progresul locuitorilor Pământului." Sol-Tec (nume extraterestru) vorbește despre Atlantida și Lemuria (Mu) care se

luptă între ele cu arme nucleare, rezultând în distrugerea Pământului. Aceeași amenințare este din nou acum. Alpha Centauri aparține unei Confederații Galactice universale de peste 680 de planete care și-au câștigat dreptul de a fi membre prin atingerea unui anumit stadiu evolutiv. Aceste planete se află în stadii sau grade de evoluție extrem de diferite una de cealaltă și totuși toate trăiesc și lucrează împreună pentru binele tuturor. Pământul a fost, de asemenea, cândva membru al acestei confederații, înainte de catastrofa Atlantidei.

-13.000

Enlil își dă seama că trecerea lui Nibiru lângă Pământ va provoca un val tsunami imens pe Pământ. El îi face pe Anunnaki să jure că vor ține secretă catastrofa iminentă față de omenire. Enki devine mut și îl instruiește pe Ziusudra (Noe) să construiască o navă subacvatică. Potopul inundă Pământul; Anunnaki sunt martori la distrugerea completă a sateliților lor aflați pe orbită.

Enlil le dă unelte și semințe supraviețuitorilor. Agricultura începe în zonele muntoase.

Geneza 6:1-2: Oamenii pământului au început să se înmulțească și li s-au născut fiice. Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat de soții pe cine le-a plăcut...

Geneza 6:5-8: Domnul a zis: „Voi nimici de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului, căci Îmi pare rău că i-am făcut.” Numai Noe a căpătat har în ochii Domnului.

Aproximativ -12.000

Invazia Indiei de către arieni. Aproximativ în această perioadă are loc apariția Vedelor, doctrina fundamentală a hinduismului. Printre alții se venerează: Brahman: Unicul - Singurul - Sursa la care totul se întoarce. Pradscha-Pati, creatorul personal Ischwara „Domnul - Dumnezeu ca Persoană”

-10.500

Descendenților lui Noe li se atribuie trei regiuni. Ninurta, primul fiu al lui Enlil, construiește baraje și canalizează râurile pentru a face Mesopotamia locuibilă. Enki recuperează valea Nilului. Peninsula Sinai este aleasă de Anunnaki ca bază pentru noul aeroport, iar centrul de control este construit pe muntele Moa (mai târziu Ierusalim).

De la aproximativ -10.000

Are loc o schimbare fundamentală în existența umană, „Revoluția Neolitică”. Animale domestice, agricultură, sedentarism, așezări urbane. Astfel, sunt date premisele unei civilizații superioare.

-9.780

Ra (Marduk), primul fiu al lui Enki, împarte stăpânirea asupra Egiptului între Osiris și Seth.

-9.330

Seth se luptă cu Osiris și îl emasculează; își asumă rolul de unic conducător asupra Văii Nilului.

-8.970

Horos îl răzbună pe tatăl său, Osiris, declanșând Primul Război al Piramidelor. Seth fuge în Asia, cucerește Peninsula Sinai și Canaanul.

aprox. -8.000

Bob Lazar: „... Ca parte a introducerii mele în programul S-4, am fost dus într-o cameră mică unde era o masă, un scaun și aproximativ 120 de instrucțiuni în dosare albastre. Am fost lăsat acolo singur să citesc timp de diferite ore, de obicei aproximativ o jumătate de oră.”

Aceste instrucțiuni conțineau o gamă largă de informații, majoritatea legate de extratereștri și tehnologie extraterestră. Aceste rapoarte păreau să ofere o imagine de ansamblu asupra afișării „informațiilor extraterestre”, care avea scopul de a informa oamenii de știință din orice domeniu despre amploarea proiectului, nu doar despre domeniul și sarcinile lor specifice. Ființele au o înălțime de 90-120 cm și cântăresc între 11 și 23 kg. Au pielea gri strălucitoare și capete mari, cu ochi mari, în formă de migdală. Au nasuri, guri și urechi foarte subțiri și zvelte și sunt fără păr.... ...Aceste ființe au spus că au vizitat Pământul de nenumărate ori pe o perioadă lungă de timp și au prezentat dovezi fotografice despre care spuneau că au peste 10.000 de ani vechime. Ființele au spus că omenirea a fost produsul unei evoluții corectate (influențate) extern. Au spus că umanitatea ca rasă s-a schimbat genetic de 65 de ori. S-au referit la oameni ca la „containere”, însă nu știu pentru ce ar fi trebuit să fie containere.

-8.670

Enliliții s-au revoltat împotriva descendenților lui Enki, care conduceau singuri instalațiile spațiale, și încep al Doilea Război al Piramidei. Victoriosul Ninurta distruge toate instalațiile din Marea Piramidă. Ninharsag, sora vitregă a lui Enki și Enlil, convoacă o conferință de pace. Împărțirea pământului este redeschisă. Conducerea Egiptului este

transferată de la dinastia lui Ra (Marduk) la cea a lui Thoth. Heliopolis este stabilit ca un nou oraș-far.

-8.500

Anunnakii își stabilesc avanposturi la intrările în instalațiile spațiale; unul dintre ele este Ierihon.

-7.400

În timp ce pacea continuă, Anunnakii acordă îmbunătățiri oamenilor. Începutul epocii neolitice. Semizeii domnesc peste Egipt.

- 4.000

Se spune că Marile Piramide au fost construite pentru a observa și a celebra explozia unei supernove în anul 4000 î.Hr. (Notă: Istoria școlară datează construcția în anul 2700 î.Hr.). Dr. Anthony Hewish, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică (1974), a descoperit o serie ritmică de impulsuri radio și a dovedit originea lor de la o stea care a explodat în acea perioadă. Francmasonii își încep calculul timpului „În Anul Luminii" în această perioadă. Această lumină va fi văzută din nou în anul 2000 d.Hr. Pe baza descoperirilor investigațiilor din anii 1920-1930, a fost organizată o expediție pentru a deschide o cameră secretă sub piramidă. O ușă metalică a fost găsită la aproximativ 150 m sub fundația piramidei. Deschiderea ușii a necesitat un cod sonic. A fost găsită o cameră care conținea peste 30.000 de discuri de înregistrare și echipamente de origine extraterestră. Discurile au fost descifrate. Acestea descriu ascensiunea și declinul civilizațiilor dincolo de Pământ și datează de peste 100.000 de ani. Acest grup a construit această cameră și apoi a plasat piramida deasupra ei.

-3.900

În Egiptul predinastic, se face o distincție între culturile Badâri, Tsas, Amratien și Gerzeen în tranziția de la neolitic la epoca metalelor. Consolidarea satelor în asociații politice mai ample.

-3.800

Civilizația urbană începe în Sumer; Anunnakii reconstruiesc orașele antice, mai întâi Eridu și Nippur. Anu vizitează Pământul. Un nou oraș este construit în onoarea sa; Uruk (Erech). El face din templul acestui oraș locuința iubitei sale nepoate Inanna (Istar).

-3.760

Omenirii i se acordă tronul. Kish este prima capitală sub egida lui Ninurta. În Nippur este instituit calendarul. În Sumer, prima regiune, civilizația înflorește.

-3.700

Etapa Tell Halaf din Mesopotamia până în jurul anului -3.300; aici se dezvoltă terase în trepte, munți de refugiu împotriva inundațiilor (ulterior pe ele sunt construite temple înalte). Catastrofă de inundații în Mesopotamia.

-3.450

Primatul este transferat lui Nannar (Sin). Marduk proclamă Babilonul „poarta zeilor". Turnul Babel începe. Anunnaki confundă limba oamenilor. Lovitura de stat eșuată a lui Marduk, acesta se întoarce în Egipt. Îl detronează pe Thoth și se pune cu fratele mai mic al acestuia din urmă, Dumuzi, care este căsătorit cu Inanna. Fiind presupusul ucigaș al lui Dumuzi, Marduk este îngropat de viu în Marea Piramidă. După eliberarea sa de către o echipă de salvare, pleacă în exil.

-3.372

Începutul erei mayașe în America Centrală.

-3.300

Sumerienii au migrat probabil în Mesopotamia din Asia Centrală. Datarea istoriei sumeriene este incertă, în unele cazuri, până la câteva sute de ani. Obiceiurile religioase ale sumerienilor indică originea lor din zone muntoase, probabil din Asia Centrală sau din Bactria: temple montane, cultul bizonilor de munte, otrăvirea voluntară a alaiului regal la moartea regelui, ca în Asia Centrală.

Geneza 11: Tot pământul avea o singură limbă și aceleași sunete. Când au pornit dinspre răsărit, au găsit o câmpie în țara Sinearului și s-au așezat acolo... „Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer! Să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați!" Dar Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care urma să le zidească poporul. Domnul a zis: „Iată, sunt un singur popor și toți au o singură limbă; dar acesta este doar începutul lucrării lor. Nimic din ce au de gând să facă nu le va fi imposibil. Veniți, să ne pogorâm! Să le încurcăm acolo limba, ca nimeni să nu înțeleagă graiul altuia!" Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe tot pământul; au încetat să mai zidească cetăți...

-3.100

Un haos de 350 de ani se încheie odată cu instalarea primului faraon la Memphis.

-4.000 până la -3.000

Cele mai vechi relatări au ajuns până la noi sub formă de saga sau legende. De exemplu, o poveste chineză antică vorbește despre un

îndepărtat „ținut al carelor zburătoare”, unde oameni cu un singur braț și trei ochi călăresc în care înaripate cu roți aurite. Textul sanscrit DRONA PARVA conține descrieri ale unor bătălii aeriene între zei care pilotau mașini zburătoare numite VIMANAS. Într-una dintre aceste bătălii este lansat un „proiectil în flăcări de luminozitatea focului fără fum”.

- 3.000

Cea mai veche societate secretă este Frăția Șarpelui, numită și Frăția Dragonului. Această frăție este dedicată păzirii „secretelor veacurilor” și îl recunoaște pe Lucifer ca fiind adevăratul și singurul Dumnezeu.

-2.900

Imperiul Egiptean Antic (dinastiile I-VI până la cca. -2.150, dinastiile I și II până la cca. -2.780). Menes, primul rege al Egiptului atestat istoric, unește Egiptul de Jos și Egiptul de Sus, fondează capitala Memphis. Primele texte hieroglifice egiptene (în mare parte religioase). Faraonul devine rege-zeu. Cultul zeităților naturii și cultul totemic al animalelor în neoliticul european.

-2.900

Regalitatea sumeriană este transferată la Uruk. Conducerea asupra celei de-a treia regiuni, Valea Indusului, este dată Inannei și tot aici începe dezvoltarea civilizației.

-2.750

Legendarul rege Ghilgameș din Uruk. Este construit un mare zid al orașului sumerian Uruk, cu 900 de turnuri (lung de 9,5 km). Uruk are 47.000 de locuitori.

-2.700

Construcția Piramidei lui Keops. Nave solare pentru călătoria sufletului regelui Keops în viața de apoi (una a fost găsită complet echipată și intactă în 1954 într-un mormânt de stâncă lângă piramidă).

-2.650

Capitalele regale sumeriene sunt schimbate continuu, iar regalitatea amenință să se dezintegreze. Enlil își pierde răbdarea cu multiplicarea nestăpânită a oamenilor.

-2.650

Construcția Piramidei lui Chefren la Giza. Marele Sfinx din Giza (73 m lungime, 20 m înălțime) a fost probabil construit în același timp cu Piramida

lui Chefren. Timpul de construcție al unei piramide (Snofru) 17 ani, cu 650.000 m^3 de zidărie.

Aprox. -2.400
Construcția piramidelor din Sakâra. Punctul culminant al artei sumeriane-akkadiene din Babilonia până în -2.270.

-2.371
Inanna se îndrăgostește de Sharru-Kin (Sargon), care stabilește o nouă capitală: Agade (Akkad). Imperiul akkadian își ia nașterea.

-2,316
Pentru a obține stăpânire asupra celor patru regiuni, Sargon însușește pământ consacrat din Babilon. Conflictul dintre Marduk și Inanna reapare. Se încheie cu Nergal, fratele lui Marduk, călătorind din Africa de Sud în Babilon și convingându-l pe Marduk să părăsească Mesopotamia.

-2.291
Naram-Sin urcă pe tronul Akkadului. Instigat de războinica Inanna, el invadează Peninsula Sinai și Egiptul.

-2,255
Inanna uzurpă puterea în Mesopotamia; Naram-Sin profanează Nippur. Anunnakii supremi distrug Agade. Inanna evadează. Sumerul și Akkad sunt ocupate de trupe străine devotate lui Enlil și Ainurtei.

-2.220
Sub conducătorii educați ai Lagashului, cultura sumeriană se dezvoltă la noi culmi. Thot îl ajută pe regele Gueda să construiască un zigurat pentru Ninurta.

-2.193
În Nippur Tera, tatăl lui Abraham se naște într-o familie preoțească-regală.

-2180
Egiptul este divizat; succesorii lui Ra (Marduk) domnesc în sud; faraoni ostili stau pe tronul Egiptului de Jos.

-2.150
Prin răsturnare din interior și de către dușmani din exterior, Vechiul Regat al Egiptului ia sfârșit. Semne de dizolvare în arta egipteană. Epopeea babiloniană a creării lumii ia ființă: Cei 3 zei cu formă umană ai cerului,

aerului și pământului, împreună cu lumea de dincolo, o distrug pe zeița primordială a haosului, care este transferată pe cer sub formă de constelații animale.

-2.130

Pe măsură ce Enlil și Ninurta sunt din ce în ce mai puțin prezenți, autoritatea lor în Mesopotamia este, de asemenea, contestată. Încercarea Inannei de a muta din nou regalitatea la Uruk nu durează.

-2.123

Avraam se naște în Nippur.

-2.113

Enlil îi încredințează pământurile lui Sem lui Nannar, iar Ur este declarată capitala unui nou imperiu. Ur-Nammu urcă pe tron și este numit Protectorul Nippurului. Un preot nippurian - Tera, tatăl lui Avraam - vine la Ur pentru a stabili legătura cu curtea regală.

-2.096

Ur-Nammu cade într-o luptă. Oamenii interpretează moartea sa prematură ca o trădare a zeilor Anu și Enlil. Tera se mută cu familia sa la Harran.

-2.095

Shulgi urcă pe tronul din Ur și își extinde domeniul. Pe măsură ce imperiul prosperă, Shulgi se îndrăgostește de farmecele Inannei și devine iubitul ei. În schimbul serviciilor aduse, legiunea sa străină primește Larsa.

-2.080

Sub conducerea lui Mentuhotep I, prinții tebani care stau alături de Ra (Marduk) avansează spre nord. Fiul lui Marduk, Nabu, câștigă adepți pentru tatăl său în Asia de Est.

-2.055

La ordinul lui Nannar, Schulgi trimite trupe elamite pentru a potoli tulburările din orașele canaanite. Elamiții ajung la poarta care duce spre Peninsula Sinai și la spațioportul de acolo.

-2.048

Shulgi moare. Marduk se mută în țara hitiților. Avraam primește ordin să meargă în sudul Canaanului cu o forță de elită de cavalerie.

-2.047

Amar-Sin (Amraphelul biblic) devine rege al orașului Ur. Abraham merge în Egipt, rămâne aici cinci ani și apoi se întoarce cu și mai multe trupe.

-2.041

Condus de Inanna, Amar-Sin formează o coaliție a regilor Orientului și pune în mișcare o expediție militară în Canaan și Peninsula Sinai. Liderul este elamitul Kedor-Laomer. Avraam îi învinge la poarta aeroportului.

-2.038

Shu-Sin este succesorul lui Amar-Sin pe tronul din Ur; imperiul se dezintegrează.

-2.029

Ibbi-Sin este următorul moștenitor al tronului. În provinciile vestice, Marduk câștigă tot mai mulți adepți.

-2.024

În fruntea adepților săi, Marduk se mută în Sumer și se întronează în Babilon. Luptele se extind până în centrul Mesopotamiei. Sfânta sfintelor din Nippur este profanată. Enlil cere pedepsirea lui Marduk și a lui Nabu. Enki se opune, dar fiul său, Nergal, ia partea lui Enlil. Când Nabu își adună toți adepții canaaniți pentru a cuceri spațioportul, Marii Zei sunt de acord cu utilizarea armelor nucleare. Nergal și Ninurta distrug aeroportul și orașele canaanite sfidătoare.

-2.023

Vânturile poartă norul radioactiv spre Sumer. Oamenii mor de o moarte oribilă, animalele pier, apa este otrăvită, solul devine steril. Sumerul și marea sa cultură sunt distruse. Moștenirea sa trece la fiul de drept al lui Avraam, pe care îl zămislește la vârsta de o sută de ani: Isaac.

Există peste 25.000 de documente cu texte arcadiene, ca urmare a cercetărilor din Siria din 1978. În ele se găsesc denumiri sau nume foarte precise ale zeilor sau ființelor divine. Sunt enumerate peste 500. Mai semnificativ însă, există aici un prototip al Bibliei. Cercetătorii au găsit Geneza #14 într-o formă anterioară. Povestea este despre un mare război în Orientul Mijlociu și intervenția inteligențelor spațiale sub comanda lui Michaelo. Locația acestor orașe (Sodoma și Gomora) și căderea focului din cer, permite concluzia că acolo a avut loc un mare război.”

Aprox. -2000

În Biblie se vorbește despre introducerea unui sistem de coduri de bare, care ar trebui plasat pe frunte sau pe dosul palmei. Acesta este un scenariu

care a fost deja inițiat acum peste 2000 de ani pentru a putea controla mai bine oamenii. ... numere invizibile vor fi implantate pe frunte și pe braț și doar scanerele fotoscopice vor putea citi aceste numere. Numerele pot fi aranjate în trei blocuri de câte șase numere fiecare. Această „marcaj” va fi obligatoriu pentru toată lumea și nimeni nu va putea cumpăra sau vinde nimic fără acest număr tatuat invizibil.

Griii recunosc că au furnizat informații despre evoluția omenirii încă de acum aproximativ 2000 de ani.

-2.000 până la aprox. -1.600

Începutul perioadei minoice medii în Creta: palate în Konossos și Phästos, așezări urbane cu case cu mai multe etaje. Începutul epocii bronzului în nordul și centrul Europei (până în jurul anului -750).

-1.800

Timpul legendarului Avraam: păstorii migratori aramaici au sosit în Palestina dinspre est sau nord-est și au încercat să se impună în rândul populației rezidente, fragmentate politic și religios, cu o limbă predominant semitică (se presupune că patria lor se află și în Caucaz).

În Apocalipsa lui Avraam, există o descriere vie a modului în care Avraam a fost „condus la cer” de doi mesageri ai Celui Preaînalt; sus deasupra pământului a văzut „ceva ca o lumină, de nedescris” și „figuri mari care își strigau cuvinte una alteia pe care nu le înțeleg”. Locul înalt pe care stătuse se întorsese uneori în jos, apoi din nou în sus, alteori văzuse pământul deasupra lui, apoi din nou stelele sub el.

Ființa numită Tom a vorbit prin intermediul lui Phyllis în 1974 despre influența extratereștrilor din Hoova asupra evoluției omenirii): Țara Mesopotamiei era populată de un grup descendent din civilizația atomică AKSU. În jurul anului 2.000 î.Hr., Hoova a început o altă încercare de a ridica conștiința omenirii și a ales un grup din Mesopotamia, condus de Abraham din Ur. Scopul acestui experiment a fost de a crea un grup uman avansat care să poată conduce restul umanității în următorul ciclu evolutiv. În acest scop, ei au îmbunătățit codul genetic al copiilor lui Abraham și i-au instruit să se amestece cu rasele lumii pentru a-și îmbunătăți materialul genetic și pentru a ridica conștiința umană prin învățăturile lor.

-1.700

Regii din Konossos (inclusiv legendarul rege Minos) domină întreaga Cretă. Dominație maritimă și comerț extins cu Siria, Egiptul și Mesopotamia.

-1.230

Moise îi conduce pe israeliți din Egipt înapoi în Palestina; table cu 10 porunci la Muntele Sinai (tablele sale ale legii au modele babiloniene). În relatarea lui Moise care i-a condus pe copiii lui Israel din Egipt și prin Deșertul Sinai către Țara Promisă, se spune: Ființa numită Tom a vorbit prin Phyllis în 1974 despre influența extratereștrilor din Hoova asupra evoluției umane): Următoarea încercare: Moise i-a condus pe descendenții lui Avraam din implicarea unei culturi extraterestre și le-a dat Legea, care a devenit baza religiei lor și conținea toate elementele eticii cosmice. Scopul rătăcirii de 40 de ani prin pustie a fost, pe de o parte, de a crea o generație care să nu fie condiționată de o țară gazdă și, pe de altă parte, de a testa încrederea evreilor. Credința lor în Dumnezeu a fost întărită. Prima fondare a statului a fost de bun augur până când a fost supus și în captivitate și-a uitat originea. Arătarea lui Dumnezeu: În a treia zi... au început tunete și fulgere, un nor dens a acoperit muntele și s-au auzit sunete puternice de trâmbiță. Poporul din tabără a tremurat de frică. Moise i-a condus pe israeliți afară din tabără ca să-L întâmpine pe Dumnezeu. S-au așezat la poalele muntelui. Tot muntele Sinai era acoperit de fum, pentru că Domnul Se pogorâse peste el în foc. Fumul se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura. (Exod 19:16-19)

Tot poporul a văzut fulgere, tunete, sunetul trâmbiței și fumul muntelui și s-a înfricoșat foarte tare și a stat departe, tremurând. (Exodul 20:18) În timpul călătoriei, Domnul mergea înaintea lor într-un stâlp de nor, ziua, ca să le arate drumul, și noaptea, într-un stâlp de foc, ca să le lumineze. Așa că puteau călători zi și noapte. Stâlpul de nor era în fruntea procesiunii în fiecare zi, iar în fiecare noapte, stâlpul de foc. (Exodul 13:21-22)

-925 până la aprox. -960

Timpul regelui Solomon.

-854

Profetul Ilie luptă împotriva cultului fenician al lui Baal în regatul nordic palestinian Israel. Profetul din Vechiul Testament Ilie (Ilie) s-a dus la cer într-un „car de foc”.

Viziunea lui Iacov consemnată în Geneza, în care se aud îngeri urcând pe o scară spre cer, a fost interpretată ca un eveniment OZN.

-740 până la - 701

Isais, profet în Iuda. Prin profețiile sale apare credința în apariția fondatorului unei împărății a lui Dumnezeu (Mesia).

-593

Viziunea lui Ezechiel (Ezechiel): În anul treizeci, în ziua a cincea a lunii a patra, pe când eram lângă râul Chebar, printre cei prinși în robie, cerurile s-au deschis și am văzut fața lui Dumnezeu. Am văzut un vânt puternic venind dinspre miazănoapte și un nor mare înconjurat de o strălucire și de un foc neîncetat, din mijlocul căruia strălucea ca o piatră neagră. Și în mijlocul lui apăreau niște chipuri ca patru făpturi vii; se înfățișau ca niște chipuri omenești. Picioarele lor erau drepte și tălpile picioarelor lor erau ca tălpile picioarelor unui viței și străluceau ca arama strălucitoare. Sub aripile lor, pe cele patru părți ale lor, aveau mâini de om; și aripile tuturor celor patru se atingeau una de alta și fețele lor nu se întorceau când mergeau; fiecare mergea drept înaintea lui. Dar fețele lor erau așa: o față de om înainte la toți cei patru, o față de leu în partea dreaptă la toți cei patru, o față de taur în partea stângă la toți cei patru și o față de vultur înăuntru la toți cei patru. Între făpturile vii se vedea ca niște cărbuni aprinși; printre făpturile vii se mișcau niște torțe, iar focul strălucea puternic, și din foc ieșea fulgere. Și făpturile vii alergau încoace și încolo, așa că arătau ca fulgerul. Apoi, lângă fiecare dintre cele patru făpturi vii, am văzut câte o roată pe pământ. Înfățișarea roților era ca strălucirea crisolitului; cele patru roți aveau toate aceeași formă și erau lucrate ca și cum o roată ar fi fost la mijlocul celeilalte. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roțile lângă ele; și când se ridicau făpturile vii de la pământ, se ridicau și roțile. Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o placă solidă, strălucitoare ca un cristal îngrozitor, întinsă deasupra capetelor lor. Și când mergeau, auzeam aripile lor foșnind ca vuietul unor ape mari, ca vuietul Celui Atotputernic, și un vuiet ca vuietul unei tabere. Dar când se opreau, își plecau aripile. Și iată, deasupra era o placă solidă care era deasupra capetelor lor. (Ezechiel 1:1-25). Glasul i-a spus lui Ezechiel că este „Domnul Dumnezeu”. (Ezechiel 2, 4)

-563 până la -483

Viața lui Buddha (Siddharta), începutul budismului din cca. -528 (iluminarea lui Siddharta). În sine, budismul nu este nici o religie, nici o filozofie. Concepția filosofică este rezultatul speculațiilor raționale ale credinciosului budist. „A vedea și a vedea corect este sensul simplu, dar complicat, al budismului...”. Este chemarea către om să realizeze o experiență spirituală, mistică în care se realizează prin propria putere, fără ajutorul unei ființe transcendente.

394 î.Hr.

Pliniu cel Bătrân (secolul I d.Hr.) menționează în „Istoria sa naturală” că pe cer au apărut raze luminoase atunci când spartanii au trebuit să cedeze supremația navală Atenei în bătălia navală de la Cnidos.

332-26 î.Hr.

Un autor anonim al istoriei lui Alexandru cel Mare povestește cum au apărut scuturi zburătoare miraculoase deasupra taberei macedonene în timpul asediului orașului Tyros. Cele cinci obiecte au format un V, cu cel mai mare scut în vârf. Celelalte aveau jumătate din această dimensiune. Se învârteau deasupra zidurilor. Un fulger a venit din cel mai mare dintre scuturi, doborându-le și eliberând calea asediatorilor. Au înconjurat orașul până când acesta a fost complet cucerit și apoi au dispărut în cer. Obiectele l-au însoțit pe Alexandru în campaniile sale și l-au oprit doar când era pe punctul de a traversa râul Beas în India. Alexandru ajunge în India. Cunoașterea budismului pătrunde pentru prima dată dincolo de continentul indian.

102 î.Hr.

Pliniu cel Bătrân (secolul I d.Hr.) spune că în timpul războiului împotriva cimbrilor și teutonilor, un „scut aprins” a fost văzut împrăștiind scântei și zburând pe cer de la vest la est la apus.

73 î.Hr.

Armata lui Mithridates, regele Pontului, s-a confruntat cu armata lui Lucullus lângă Dardanele. Chiar când regele era pe punctul de a ridica mâna pentru a ataca, cerurile s-au deschis. „Un corp imens în flăcări, de forma unui vas de băut și de culoarea argintului topit, a căzut între cele două armate”. Bătălia a fost evitată. Mithridates a fost ulterior învins de Lucullus.

Perioadă: Anul „0” până în 1928

0

Ființa numită Tom a vorbit prin intermediul lui Phyllis în 1974 despre influența extratereștrilor din Hoova asupra evoluției omenirii): Următoarea intervenție a fost întruparea lui Iehova ca Iisus Hristos din Nazaret, care a dat un exemplu poporului său uman în următoarea fază a evoluției și a principiului iubirii. El nu a fost înțeles. Când revolta evreilor împotriva ocupanților romani, încercarea lor de a crea din nou o stare a vechii măreții a eșuat, aceștia au fost alungați dintre toate popoarele cu care își împărtășeau cunoștințele, inventivitatea și frumusețea artelor lor, fără a face din nou aceeași greșeală de a renunța la identitatea lor.

312

Împăratul Constantin a apărut în marșul spre Italia, la începutul după-amiezii, cu „semnul crucii”, format de lumină, inscripționat: >In hoc signo vinces< (în acest semn vei cuceri). Acest semn a fost văzut de întreaga

armată. Crucea a devenit steagul ei. A fost catalizatorul pentru Constantin în a unifica Imperiul Roman și a stabili creștinismul ca religie de stat.

540-592

Imperiul Roman de Răsărit este devastat de ciuma bubonică. Această ciumă a fost una dintre cele mai devastatoare epidemii de ciumă din istorie, iar mulți oameni ai vremii au crezut că este o pedeapsă de la Dumnezeu. Cuvântul „ciumă” derivă din cuvântul latin pentru „a respira” sau „a răni, a răni, a ofensa”. Prin urmare, ciuma era numită și „ciuma lui Dumnezeu”, adică o suflare sau o lovitură trimisă de Dumnezeu. Unul dintre motivele pentru care oamenii credeau că ciuma vine de la Dumnezeu era faptul că aparițiile erau adesea observate pe cer atunci când izbucnea o epidemie de ciumă. Un cronicar al ciumei lui Justinian a fost celebrul istoric Grigore de Tours, care a consemnat în scris o serie de evenimente neobișnuite din anii ciumei. Grigore relatează că, chiar înainte ca ciuma lui Justinian să ajungă în Auvergne în 567 d.Hr., trei sau patru lumini strălucitoare au fost văzute în jurul soarelui, iar cerul părea să fie în flăcări. Este posibil ca acesta să fi fost doar un „parheliu” natural; dar alte fenomene cerești neobișnuite au fost observate în acea regiune. Astfel, un istoric relatează un eveniment similar care s-a întâmplat 23 de ani mai târziu într-o altă parte a Franței, la Avignon. „Fenomene ciudate” au fost raportate pe cer, iar pământul era uneori iluminat la fel de puternic ca ziua noaptea. La scurt timp după aceea, ciuma a izbucnit aici. Grigore a relatat o apariție la Roma a ceea ce părea a fi un „dragon” uriaș plutind prin oraș spre mare, moment în care o epidemie severă de ciumă a izbucnit imediat după aceea. Având în vedere astfel de relatări, îmi vine în minte un gând îngrozitor, de neimaginat: că ciuma lui Justinian a fost cauzată de un război biologic răspândit de rachetele „Domnilor Zei”. Aceasta ar însemna o repetare a unor ciume similare, așa cum sunt descrise în Biblie și în textele antice mesopotamiene.

553

După o lungă dispută, filosofia lui Origen din Alexandria (cca. 253) este condamnată la cel de-al 5-lea Sinod General de la Constantinopol ca fiind neortodoxă. Credința în reîncarnare și ciclul renașterii a fost o credință fundamentală în Biserica Romano-Catolică până în anul 553 d.Hr., când s-a decis în Sinodul de la Constantinopol că această credință nu poate exista. Aceasta a condamnat învățăturile reîncarnării ca erezie, iar în acest moment referințele la această credință au fost eliminate din Biblie. Bisericile creștine de astăzi susțin că doctrina reîncarnării era străină creștinismului timpuriu și a fost introdusă în doctrina creștină doar ulterior de către adepții filosofului grec Pitagora. Prin urmare, biserica s-ar fi văzut indusă să condamne aceasta ca fiind o doctrină falsă la un conciliu

622

Mahomed emigrează de la Mecca la Medina: acest exod, numit Hijra, marchează începutul calendarului islamic. Însoțită de viziuni și halucinații, și în durere fizică, noua „revelație” - așa cum o numesc musulmanii - a izbucnit asupra lui Mahomed cu o forță irezistibilă și o autenticitate nealterată. La îndrumarea unui mesager divin, îngerul Gabriel, reformatorul în vârstă de 40 de ani a început să predice ideile fundamentale și noi ale credinței sale. Dumnezeu este Domnul cerului și al pământului. Este datoria omului să-L asculte, și cu atât mai mult cu cât, în mila Sa, El și-a trimis mesagerii pentru binele omenirii. Dumnezeu este conducătorul necalificat și originea tuturor legilor, religioase, precum și temporale. Toate revelațiile voinței lui Dumnezeu către omenire sunt adunate și consemnate în cărțile revelate.

776

Carol cel Mare a purtat război împotriva saxonilor păgâni în ceea ce este acum Westfalia. Un „semn ceresc” (conform Annales regni Francorum) a venit în ajutorul francilor când aceștia erau asediați de saxoni într-un castel. Două scuturi rotunde au fost văzute flamând roșiatic deasupra capului. Când păgânii au văzut acest lucru, au intrat imediat în panică și au fugit. Apariții de acest fel l-au însoțit la începutul unei noi epoci a istoriei europene.

Clericul francez Agobard, arhiepiscop de Lyon, din secolul al IX-lea, ar fi putut descrie vizite ale unor nave spațiale extraterestre atunci când a observat membri ai congregației sale în secolul al IX-lea. Ei au susținut că zona lor era bântuită de „marinari din aer” care soseau pe nave în nori și jefuiau livezile și lanurile de grâu.

Aproximativ 1171

Dr. Andrija Puharich/ Uri Geller: Într-o altă ședință de hipnoză, vocea (vorbind prin intermediul lui Geller) a numit nava spațială Spektra ca fiind originea lor - o navă-mamă imensă staționată foarte departe de Pământ. Altă dată s-a spus că aceasta fusese staționată timp de 800 de ani în Staționarea din apropierea Pământului. Vocea a continuat spunând: „Calculatoarele noastre studiază pe toată lumea de pe Pământ”.

1300

Întrucât observările OZN au devenit aparent mai frecvente în această perioadă, Papa a emis un decret în acest secol care interzicea, sub sancțiuni, raportarea unor astfel de „lucruri zburătoare”.

1347-1350

Ciuma Neagră sau Moartea Neagră a devenit prima dată răspândită în Europa. Chiar și după aceea, Europa a continuat să fie lovită de focare scurte de ciumă pneumonică la fiecare zece până la douăzeci de ani până în secolul al XVII-lea, numărul cazurilor fatale ale bolii scăzând constant. Într-adevăr, foarte mulți oameni din toată Europa și din alte regiuni ale lumii afectate de ciumă au raportat că epidemiile de ciumă erau cauzate de „cețuri” urât mirositoare. Aceste cețuri apăreau adesea după lumini neobișnuit de strălucitoare pe cer. Primul focar de ciumă a fost urmat de o serie de evenimente neobișnuite. Între 1298 și 1314, șapte „comete” mari au fost văzute deasupra Europei; una era de o „întuneric îngrozitor”. Cu un an înainte de izbucnirea epidemiei în Europa, un „stâlp de foc” a fost observat deasupra palatului papal de la Avignon, în Franța. La o dată anterioară a acelui an, o „minge de foc” a fost observată deasupra Parisului; se spune că a fost vizibilă de ceva vreme. Oamenii din Europa au considerat aceste apariții ca semne ale ciumei, care a izbucnit la scurt timp după aceea. Chiar și în timpul primelor epidemii de ciumă din Asia, Moartea Neagră și fenomene cerești neobișnuite au fost asociate. Descrieri de furtuni și cutremure, de meteoriți și comete care au lăsat în urmă gaze nocive, ceea ce a dus la ofilirea copacilor și la sterilizarea pământului.

1479

„O cometă a fost văzută în Arabia, care avea forma unei bârne de lemn foarte ascuțite....." Ilustrația însoțitoare, bazată pe relatări ale martorilor oculari, arată ceea ce seamănă foarte evident cu jumătatea frontală a unei rachete între niște nori.

1561/66

Alte percepții ale unor fenomene cerești stranii din trecutul îndepărtat includ un eveniment spectaculos deasupra orașului Nürnberg în aprilie 1561; acolo, sfere și discuri rotunde au apărut pe cer la acea vreme și au executat un adevărat balet aerian. Locuitorii din Basel, Elveția, au observat un spectacol similar cinci ani mai târziu. Conform relatărilor contemporane, cerul a fost brusc acoperit de sfere mari și negre care zburau cu viteză mare spre soare sau unele în jurul altora. La fel de repede și misterios pe cât apăruseră, apoi s-au înroșit ca focul și au dispărut.

În imaginea opusă este ilustrația unor corpuri sferice ciudate observate deasupra orașului Basel, Elveția, în iulie și începutul lunii august a anului 1566. Acestea au fost descrise de Samuel Coccius, un martor ocular, ca niște sfere negre mari care se îndreptau spre soare și se întorceau unele împotriva altora, ca și cum ar fi angajate într-o bătălie.

1661 noiembrie

Tibet: Preotul iezuit Albert d'Orville vede un OZN în Lhasa. Un lama care l-a văzut și el i-a spus: „De mult timp, ființe din alte lumi navighează pe mările spațiului și au adus iluminarea spirituală primilor oameni care au populat pământul. Aceste ființe sunt întotdeauna primite cu amabilitate de către noi și adesea aterizează lângă mănăstirile noastre, unde ne învață și ne dezvăluie lucruri care s-au pierdut în vremurile cataclismelor (potopurilor)..."

1665 10.4.

Savantul Erasmus Francisi relatează despre aparițiile OZN în lucrarea sa de 1500 de pagini „Apariții misterioase”.

1776 1.5.

Dr. Adam Weishaupt (1748-1830), profesor de drept canonic catolic la Universitatea din Ingolstadt, a fondat Ordinul Illuminati. Weishaupt - evreu prin naștere, convertit ulterior la catolicism - a rupt legătura cu ordinul iezuit căruia îi aparținuse ca preot. Scopul său declarat era instaurarea unui „Novus Ordo Saeclorum”, o nouă ordine mondială sau un nou guvern mondial. Numele „Illuminati” este derivat din cuvântul Lucifer (aducător de lumină). Noua ordine mondială trebuia realizată prin:

- Abolirea oricărui guvern adecvat,
- Abolirea proprietății private,
- Abolirea dreptului de moștenire,
- Abolirea patriotismului,
- Abolirea tuturor religiilor,
- Abolirea familiei. Există o declarație interesantă în acest sens a lui Bill Hamilton la o discuție cu William Cooper și John Lear. Acești indivizi au investigat împreună scenariul extraterestru. Cooper este un fost ofițer de informații a cărui sarcină era să informeze ofițerii de rang înalt despre proiectele extraterestre înainte de a decide să facă publice informațiile din motive de conștiință. Hamilton a spus la această prelegere că, cu secole în urmă, o societate secretă, Illuminati, a făcut un pact cu o națiune extraterestră (Cenușiii) ascunsă pe Pământ și că guvernul american a reînnoit pactul în 1933 pentru a schimba oameni și animale pentru tehnologie avansată.

1886

Konstantin Eduardowitsch Ziolkowski (părintele zborului spațial sovietic) considera o figură geometrică și o figură umană pe care le observase pe cer drept dovezi reale ale existenței unor forțe raționale necunoscute în cosmos.

1897 23.4.

Alexander Hamilton, un fermier, i-a povestit unui reporter despre un dirijabil colosal, lung de 30 de metri, care a aterizat pe pământul său, lângă orășelul Yates Center din Kansas, pe 23 aprilie 1897. Când el și alți doi oameni au mers curioși la fața locului, au spus ei, au văzut în amvonul de sticlă al dirijabilului „șase dintre cele mai ciudate creaturi imaginabile. Vorbeau, dar nu înțelegeam niciun cuvânt din ce spuneau". Apoi, a spus el, nava s-a ridicat înapoi în aer, luând cu ea una dintre vacile lui Hamilton. O vreme a continuat să plutească deasupra fermei, apoi a dispărut. A doua zi, un fermier a găsit pielea, picioarele și capul vacii furate la o oarecare distanță. Hamilton: „După ce am identificat pielea după marca mea, am condus spre casă. Dar înainte să adorm, am continuat să văd chestia aia blestemată cu luminile ei mari și acei oameni oribili din fața mea. Nu știu dacă erau diavoli sau îngeri sau ce, dar i-am văzut cu toții."

1908 30.6.

Explozie a unei bombe atomice în Siberia (un meteorit este exclus). Prof. Aleksei Zolotow a găsit înregistrări ale supraviețuitorilor în timpul călătoriei sale de cercetare prin taiga. Aceștia observaseră o rachetă cilindrică pe cer imediat înainte de explozie, care și-a schimbat direcția de mai multe ori.

1909-1913

La un an după evenimentul de la Tunguska, lumea a experimentat primul val major de observații OZN. De data aceasta a fost un fenomen internațional, cu rapoarte venite din Europa, America de Nord, Africa de Sud, Japonia, Noua Zeelandă și alte zone ale lumii între 1909 și 1913. Prima a fost în sud-vestul Angliei, unde mai multe persoane au susținut că au văzut un obiect mare, alungit, cu o lumină puternică plutind deasupra lor pe cer, noaptea.

1917 13.10.

Fatima, loc de pelerinaj portughez: 50.000 de oameni au privit uluiți cum norii s-au despărțit, dezvăluind un disc argintiu imens care se învârtea ca o moară de vânt, dansând pe cer. Obiectul radia căldură, iar unii martori oculari au relatat ulterior că hainele lor îmbibate s-au uscat în câteva minute. După ce discul circular s-a apropiat de Pământ în picaj, s-a ridicat înapoi spre cer și a dispărut spre soare.

Acest spectacol incitant a împlinit profeția a trei copii păstori care pretindeau că au vorbit cu Fecioara Maria. Preasfânta Maică le spusese că se va revela pe 13 octombrie în așa fel „încât toată lumea va trebui să creadă". Biserica Catolică a declarat aceasta ca fiind o minune...Copiii păstori Jacinta Martos, Francesco și Lucia Santos au avut un total de șapte apariții mariane - de fiecare dată într-o a treisprezecea zi a lunilor mai-

octombrie. Copiii au murit la scurt timp după apariții. Fata Lucia Santos a intrat într-o mănăstire. Ea a scris mesajele pe care le primise și le-a predat episcopului responsabil. Al treilea mesaj - potrivit Luciei - nu avea să fie publicat de Sfântul Părinte decât în 1960. La acea vreme, „al treilea secret de la Fatima” a fost sigilat și dat Papei Pius al XII-lea, care a transmis documentul sigilat Sfântului Oficiu. În 1960, Papa Ioan al XXIII-lea era maestrul Curiei Romane. Scrisoarea Luciei a fost deschisă în spatele ușilor închise ale biroului papal. Șocat, Ioan al XXIII-lea a spus: „Nu putem dezvălui secretul. Ar provoca panică.”

Se susține că acest eveniment de la Fatima dezvăluie religia ca fiind un concept fals. Acesta este motivul pentru care scrisoarea sigilată este păstrată sub cheie de Biserica Catolică. Ar zgudui sistemul de credințe și puterea bisericii. Cel puțin un papă a fost ucis după ce a intenționat să dezvăluie informațiile oamenilor.

Evenimentele de la Fatima au fost investigate pe baza suspiciunii că ar putea fi vorba de o manipulare a extratereștrilor (Cenușii). A fost pusă în aplicare o operațiune de spionaj pentru a dezlega misterul. SUA și-au folosit contactele de la Vatican și au primit după scurt timp după aceea, studiul complet, inclusiv profeția. Aceasta spunea că, dacă omul nu se întoarce de la rău și nu se așează la picioarele lui Hristos, planeta se va autodistruge, iar evenimentele descrise în Apocalipsa Bibliei se vor întâmpla.

Profeție:

• Se va naște un copil care ar trebui să unifice lumea cu un plan de pace și o religie falsă din 1992.

• Până în 1995, însă, națiunile aveau să afle că el (copilul care trebuia să unifice lumea cu un plan de pace și o religie falsă) era rea și era de fapt Anticristul. Al Treilea Război Mondial avea să înceapă în Orientul Mijlociu, cu o invazie a Israelului, de către o națiune arabă unită. Armele convenționale aveau să fie folosite mai întâi.

• 1999: Războiul din Orientul Mijlociu va culmina cu un holocaust, prin utilizarea armelor nucleare.

• Până în 2003, cea mai mare parte a planetei va suferi teribil, iar viața va fi în mare parte distrusă.

• Se presupune că 2011 va fi a Doua Venire a lui Hristos.

1917

„...Am găsit dovezi că societățile secrete plănuiesc o amenințare artificială din spațiul cosmic încă din 1917, cu scopul de a reuni omenirea într-un guvern mondial numit «Noua Ordine Mondială».”

1919 19.5.

Înființarea Consiliului pentru Relații Externe la Paris, la Hotelul Majestic.

1928

Țiolkovski descoperă trei litere chirilice la orizont, care înseamnă „extratereștrii își cunosc prietenii”.

Perioada: 1930 până în 1949

1933-1945

Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) a fost președintele Statelor Unite. El a introdus sigiliul Illuminati pe bancnota de un dolar. Planul Illuminati de a crea un „Novus Ordo Saeclorum”, o nouă ordine mondială (New Deal), respectiv un nou guvern mondial, este astfel promovat public. Acest semn a fost introdus de Weishaupt când a fondat Ordinul Illuminati la 1.5.1776. Acest eveniment este menționat prin cifrele romane MDCCLXXVI de la poalele piramidei. Semnificativă este inscripția de pe semn: „Annuit coeptis” înseamnă „Întreprinderea noastră (conspirația) este încununată de succes.”

1933

Guvernul american (Roosevelt) face o înțelegere cu Griii. Aceștia schimbă oameni și animale pentru tehnologie avansată. Interviu cu cercetătorul american Alfred Bialek: „... Roosevelt a semnat un acord cu K în 1933” (Notă: Bialek se referă la „K”, probabil la Gri. În altă parte a cărții grupul K este menționat ca o abreviere pentru Kondrashkin.) ...

„Pleiadienii s-au dus la germanii naziști și au înțeles ceva cu ei. Așadar, existau două puteri de pe maluri diferite ale Atlanticului care se pregăteau să se lupte una cu cealaltă. O parte ne furniza informații tehnice și este foarte probabil ca de cealaltă parte să existe persoane care făceau același lucru pentru a menține un fel de echilibru.”

1938/39

Expediție germană în Antarctica. Foști membri au raportat că, chiar și după sfârșitul expediției (în primăvara anului 1939), nava expediției „Schwabenland” a făcut naveta între Noua Șvabie (Antarctica) și portul de origine la intervale trimestriale pentru a transporta echipamente și instalații miniere întregi în Antarctica. Aceasta includea șine, troleibuze și un freză imens pentru a săpa sisteme de tuneluri în gheață.

Noua Șvabie a fost explorată și studiată. Aceasta acoperă o suprafață de 600.000 km² (aproape aceeași suprafață ca Germania de dinainte de 1937). Neuschwabenland a fost declarat teritoriu german.

1939 1.9.

Invazia Poloniei de către germani (începutul celui de-al Doilea Război Mondial). 1941 Germanii și-au unit forțele cu Ugha Mongulala (trib sud-

american care a cerut ajutorul germanilor împotriva invadatorilor). În cartea „Cronica din Akakor” (narată de Tatunca Nara, șeful tribului Ugha Mongulala) există o relatare despre un trib sud-american a cărui cronică spune că zeii au venit pe pământ acum 15.000 de ani și chiar mai devreme cu 12.000 de ani. Aceștia ar fi lăsat un disc zburător în orașul Unter-Akakor, cu diametrul de 4-5 km. Se speculează dacă germanii au găsit acest disc zburător și au știut cum să-l folosească pentru a-și construi propriul disc.

1941

Primele lucrări de dezvoltare a discurilor zburătoare germane au fost demarate. Primul model a fost gata în iunie 1942. Proiectarea și fabricația propriu-zise nu au avut loc decât în 1944, la Praga.

1942 25.2.

Deasupra orașului Los Angeles au apărut 15-20 de obiecte inamice necunoscute, moment în care pozițiile FLAK staționate în apropiere au deschis focul.

1942

Howard Menger întâlnește un bărbat (extraterestru) cu părul blond până la umeri, care pretindea că este unul dintre „oamenii săi”.

28.9.1943.

Relatare a unui martor ocular: În nordul Corsicii au avut loc adunări mari de oameni în timpul retragerii trupelor germane. Sub un cer senin, o escadrilă de bombardiere a atacat de trei ori. De fiecare dată, nori groși s-au interpus între atacatori și trupele terestre, astfel încât bombele nu au putut fi lansate. Când bombardierele s-au întors și au dispărut, cerul s-a înseninat din nou. Acest incident s-a repetat de trei ori.

1943 7.11.

Desene ale discurilor zburătoare germane Haunebu I și II ale navei SS-Entwicklungsstelle IV. Date tehnice Haunebu II:

- Diametru 26,3 metri,
- Acționare: Thule tachionator,
- Control: Generator de impulsuri cu câmp magnetic 4a,
- Viteză: 6000 km/h (matematic posibil 21000 km/h)
- Autonomie 55 ore etc.
- Capacitate spațială 100% - producția de serie planificată la începutul anului 1943/44

1944

Observare OZN în timpul verii - Raportul unui martor ocular: „Farfurii zburătoare au fost observate de pe țărmul Zierkersee. Arătau ca niște discuri plate zburătoare perpendiculare, strălucind în roșu și vizibile de departe. Întrucât proiectilele VI au fost testate și deasupra Neustrelitz și Mecklenburgului de Est, această observație nici măcar nu a fost senzațională. Și pentru noi, discurile au fost arme secrete în teste."

Toamna anului 1944 „În toamna anului 1944, soțul meu și unitatea sa au sigilat ermetic și au securizat un aerodrom din Oldenburg la ordine superioare. Pe acest aerodrom, aviatorii care fuseseră trimiși la «Confidențial (Mitteilungen)» au menționat că aparate circulare s-au ridicat cu o viteză uimitoare și, de asemenea, s-au agățat în unghi drept - ca iepurii."

1944

Lucrările de toamnă la o bilă de foc antiradar au fost accelerate la un centru experimental al forțelor aeriene de lângă Oberammergau. Primele bile de foc au fost produse acolo și la instalațiile aeronautice de la Wiener Neustadt. Mai târziu, pe măsură ce rușii se apropiau de Austria, aceste producții au fost mutate în Pădurea Neagră. Rapide și controlate de la distanță, echipate cu tuburi clistron, funcționând pe aceeași frecvență ca radarul inamic, acestea puteau șterge semnele radar de pe ecran și erau invizibile pentru controlul de la sol. Ziua, chestia arăta ca un vâi strălucitor care se învârtea în jurul axei sale. Noaptea, „bila de foc" era asemănată cu o sferă arzătoare.

1944 14.12.

Ziar: New York Times, Titlu: Globul misterios plutitor este o nouă armă aeriană nazistă, Cartierul General Suprem, Forțele Expediționare Aliate, 13 decembrie. O nouă armă germană a apărut pe frontul de vest, a fost dezvăluită astăzi. Aviatorii Forțelor Aeriene Americane raportează că au întâlnit gloanțe argintii în aer deasupra teritoriului german. Gloanțele au fost întâlnite individual sau în roiuri. Uneori sunt aproape transparente.

Decembrie 1944

Șapte bombardiere americane au părăsit Statele Unite. După o escală în Bermuda, au întâlnit numeroase fenomene meteorologice ciudate. Acestea au durat doar un minut sau cam așa ceva. Avioanele au fost zdruncinate. Doar două avioane s-au întors în Bermuda. Celelalte cinci au fost pierdute.

sfârșitul anului 1944

Trei modele diferite de discuri zburătoare fuseseră finalizate. Unul a urmat două căi fundamental diferite. Un tip fusese dezvoltat de cunoscutul

designer de arme V, Miethe. Acesta consta dintr-un disc asemănător unui disc, nerotativ, cu diametrul de 42 de metri. În schimb, modelele lui Habermohl și Schriever aveau un inel cu bază lată care se rotea în jurul unei cabine de pilot fixe, sferice. Nu a existat nicio urmă a lui Habermohl sau a asociaților săi de la ocuparea Pragăi. Schriever a murit acum câteva săptămâni (1953), iar Miethe a plecat în SUA.

sfârșitul anului 1944

Metz, Franța: Un punct luminos puternic a urmărit o unitate de bombardiere americană care zbura în direcția Germaniei. Acest punct luminos a zburat în interiorul acestei unități și a operat acolo în zboruri rapide în zig-zag. Ulterior, aproximativ 15-20 de mașini ale federației s-au prăbușit, arzând pe pământ.

sfârșitul anului 1944

În timpul războiului, Howard Menger întâlnește un bărbat înalt (extraterestru) care pretindea că este un frate spațial. „Avem multe de făcut pe planeta voastră printre voi, oamenii, și trebuie să o facem repede cât timp mai există o planetă și oameni cu care să lucrăm. În scurt timp veți ști ce pericol v-am semnalat.”

1944

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, sute de aviatori americani au întâlnit obiecte zburătoare misterioase, rotunde și strălucitoare deasupra Europei și a țărilor din Orientul Îndepărtat. Aceste OZN-uri timpurii au apărut atât individual, cât și în formație. De nenumărate ori au zburat spre bombardierele și avioanele de vânătoare americane, încercuindu-le cu viteză mare. Agențiile de informații au suspectat o nouă armă germană, dar acest lucru nu a mai putut fi confirmat după sfârșitul războiului. Parțial, aceste sfere aveau un diametru de doar 30 cm.

1944

Raport de la Departamentul de Informații Tehnice al Forțelor Aeriene Strategice ale SUA, Londra: „Am primit rapoarte alarmante din diverse surse conform cărora bombardierele care se întorceau din Germania se plângeau din ce în ce mai mult de defecțiuni misterioase ale motoarelor.” Se suspecta că o nouă armă secretă germană interfera cu sistemul electric al bombardierelor.

În legătură cu observațiile ulterioare ale OZN-urilor, pene de curent au fost raportate în mod repetat atâta timp cât acest obiect s-a aflat deasupra zonei. Numai în perioada 1966-1967, 20 de orașe din întreaga lume au fost afectate de astfel de pene.

Înainte de 1945

Se crede că germanii au stabilit baze în Arctica, mai exact în Groenlanda.

1945 1.1.

London Daily Telegraph: „Și acum Foo-Fighters” - „Foo-Fighters sunt senzația zborurilor noastre de bruiaj. Sunt niște lumini portocalii ciudate care urmăresc avioanele noastre în formații și individual, dar se sting și urcă. Unele s-au apropiat la câțiva metri de avioane și au fost doborâte. Un alt tip apare sub aripi și emite o serie de blițuri întunecate.” New York Herald Tribune din aceeași dată: „Piloții raportează că gloanțele argintii folosite de germani împotriva avioanelor care zboară ziua au fost văzute în zborurile lor peste Rin, individual sau în grupuri. Acum se pare că germanii au aruncat ceva nou pe cerul nopții de deasupra Germaniei. Este vorba despre nebunaticele și enigmaticele „bile foo-fighter” care sunt atașate de vârfurile aripilor misiunilor de atac nocturn care zboară deasupra Germaniei.”

„Avioanele Beaufighter” zboară în viteză. Echipajele aeriene au întâlnit aceste gloanțe timp de mai bine de patru săptămâni. Se pare că sunt dirijate prin radiocomandă de la sol. Există trei tipuri de lumini:

• Una este o sferă roșie care apare pe aripile noastre și ne însoțește.

• Nr. 2 este un rând vertical de trei bile de foc care zboară înainte și

• Nr. 3 este un grup de aproximativ 15 lumini care apar în depărtare și se înalță pe cer ca un brad de Crăciun, ale cărui lumini sunt aprinse și stinse.

1945 ian./feb.

În ceea ce privește discurile zburătoare, nimic nu căzuse în mâinile inamicului. În ianuarie-februarie, tehnicienii și inginerii zburaseră împreună cu soțiile și copiii lor către o destinație necunoscută. Nimic de valoare nu a fost lăsat în urmă. Acestea se bazează pe un tip de propulsie complet nou. Motoarele obișnuite se opresc.

Ianuarie/Martie 1945

Germania a atins cele mai mari cifre de producție de submarine (27, 37, 27 de unități pe lună) din toți anii de război.

Programul de construcție a fost realizat cu o atenție deosebită și cu cea mai mare urgență. Locul unde se aflau aproximativ 100 de submarine nu a fost niciodată clarificat nici după război. Un fost membru al echipajului unui submarin a mărturisit că între 1944 și mai 1944, 45 de piese de submarin au fost încărcate în submarine fără întrerupere.

Martie 1945

Japonezii s-au predat necondiționat. În acea lună, Înaltul Comandament japonez a trimis mesaj Ambasadei Americane la Moscova, Ambasadei Rusiei la Tokyo și direct Pentagonului la Washington, prin care a spus că guvernul imperial japonez dorește capitularea necondiționată. Americanii au închis ochii la această ofertă.

Aprilie 1945

Inginerul german Rolf Schriever relatează despre dezvoltarea discurilor zburătoare germane după război. În aprilie 1945, primul disc a fost testat la Praga. Acesta avea un diametru de aproximativ 15 metri și o cupolă din plastic pe post de cabină. Un test de funcționare a arătat deficiențe, care au durat mai mult decât era planificat. Pe 9 mai, lucrările au fost oprite, iar discul a fost distrus pentru a preveni ca acesta să cadă în mâinile trupelor invadatoare.

Primele lucrări de dezvoltare au început în 1941, primul model fiind gata în iunie 1942. Proiectarea și fabricația propriu-zise au avut loc abia la Praga. Caracteristicile de zbor erau uimitoare: decolare verticală, aterizare verticală, staționare în aer, viteză maximă 4.000 km/h.

1945 7/ 8.5

Capitularea Wehrmachtului german...

Mai 1945

După capitularea Germaniei, „Foo-Fighters” au fost încă observați sporadic în teatrele de război din Asia de Est.

După ocupația aliată a Germaniei, nu au mai fost observate foo-fightere. Chiar și la o examinare mai atentă a poligurilor de testare germane și a proiectelor lor secrete, nu s-a găsit nimic - din câte știm - care să indice că germanii ar fi inventat ceva ce putea zbura în formațiuni de sfere aurii sau argintii ore în șir și să fie făcut invizibil și vizibil din nou de la un moment la altul. Dosarele guvernamentale privind foo-fighterele au fost ținute secrete mult timp după încheierea războiului.

1945-1953

Harry S. Truman (1884-1972) este președintele Statelor Unite.

1945 6./ 9.8.

Ordinul lui F.D. Roosevelt de a lansa bomba atomică asupra Japoniei a fost executat după moartea sa (12.4.45) de către vicepreședintele său, Truman.

1945 2.9.

Capitularea Japoniei. Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

1945 5.12

Americanii au pierdut cinci torpiloare Avenger în Triunghiul Bermudelor. Nu s-a găsit nicio epavă.

Bombardierul PBM Martin al marinilor, cu 13 membri ai echipajului, a dispărut după 20 de minute în timp ce căutau cele cinci bombardiere Avanger. Între 1945 și aproximativ 1978, 150 de avioane și nave cu aproximativ 1500 de persoane au dispărut fără urmă în această zonă.

Această zonă ocupă un loc special printre misterele nerezolvate ale planetei noastre. Peste o sută de nave și aeronave au dispărut aici fără urmă - majoritatea după 1945 - și peste o mie de oameni și-au pierdut viața aici în ultimii douăzeci și șase de ani.

După 1945

În zborurile de recunoaștere, Forțele Aeriene Canadiene au dat peste un strat de ceață albastră în interiorul Arcticii, pe care l-au penetrat și au văzut zone locuite dedesubt, inclusiv așezări, zone verzi, caracterizate printr-un caracter tipic insular.

1946 6.1

Trei femei (Mona Stafford, Louise Smith, Elaine Thomas) conduceau de la Stanford la Liberty, Kentucky, când au observat un obiect zburător imens pe cer (de mărimea unui teren de fotbal). Acesta avea o serie de lumini de diferite culori pe partea inferioară și o cupolă albă deasupra. Dintr-o dată, șoferul a pierdut controlul mașinii, dar aceasta și-a menținut direcția de deplasare la aproximativ 190 km/h. Ochii celor trei femei au început să lăcrimeze și au dezvoltat o durere de cap înțepătoare aproape insuportabilă. Mai târziu, au avut o pierdere de memorie de aproximativ o oră și jumătate. Sub hipnoză, ele au mărturisit că au fost răpite la bordul OZN-ului. Ființele aveau aproximativ 1,80 m înălțime și purtau o glugă pe cap. Au fost supuse unui examen dureros. Toate trei aveau perforații în același loc.

Martie-noiembrie 1946

În primăvara anului 1946, un spectacol de artificii a erupt pe cerul nopții din țările scandinave și nord-vestul Rusiei, observat noapte de noapte de mii de oameni: obiecte slab strălucitoare pluteau pe cer, adesea pluteau, apoi își schimbau din nou cursul și viteza atât de brusc încât acest lucru depășea cu mult posibilitatea unor aeronave terestre. Se mișcau complet fără zgomot.

1946 din iunie

Așa-numitele „rachete fantomă” (ghost rockets) au fost observate în Suedia și Norvegia. Au existat sute de articole de presă pe această temă. Atașații militari și unitățile militare din Norvegia și Danemarca au fost rugați să înregistreze toate observările și datele. Între iunie și începutul lunii iulie au existat 30 de rapoarte. Numai pe 9 iulie, acestea au atins 250, iar pe 11 august au atins un maxim. Între octombrie și noiembrie, valul s-a diminuat considerabil. Numărul total de observări s-a ridicat la 987. Pe 27 iulie, generalii suedezi și pe 29 iulie, norvegienii au decis să nu mai anunțe presei alte observări. Autoritățile militare suedeze au declarat că nu au reușit să determine originea rachetelor fantomă

1946 9.10.

George Adamski a observat un obiect în formă de trabuc care stătea nemișcat pe cerul de pe Muntele Palomars înainte de a începe să se deplaseze spre sud. Câteva minute mai târziu, OZN-ul a fost văzut de mii de locuitori ai orașului San Diego, din sudul Californiei, care a primit și relatări radio și din ziare.

1946/47

În iarna anului 46/47, Marina SUA, sub conducerea amiralului Richard E. Byrd, a început acțiunea militară Operațiunea Salt în Înălțime (până în 1955, parțial supusă secretului) în Antarctica, deghizată sub forma unei expediții. Amiralul Byrd a întâlnit extratereștri la Polul Sud, pe care îi descrie în jurnalul său ca fiind foarte înalți, blonzi și cu ochi albaștri.

Anii 1940

Griii își mută bazele de operațiuni din America de Sud în SUA (Vest), în baze subterane. Aceste baze erau importante datorită anumitor minerale și efectelor magnetice și plasmatice ale rocilor din zonă. Acești extratereștri se consideră o rasă pământeană antică, un hibrid reptilian-uman. Asta au spus guvernului.

1947 ian.-dec. 1952

Șaisprezece nave spațiale extraterestre au fost forțate să efectueze aterizări de urgență sau s-au prăbușit. Șaizeci și cinci de extratereștri morți și unul viu au fost recuperați. O altă navă spațială a explodat, fără a se recupera rămășițe. Dintre aceste evenimente, 13 au avut loc în interiorul granițelor Statelor Unite, fără a număra navele spațiale explodate. Dintre cele 13, unul a avut loc în Arizona, unsprezece în New Mexico și unul în Nevada. Trei au avut loc în alte țări, dintre care una în Norvegia și celelalte două în Mexic. Altă sursă: Între 01/47 și 12/52, cel puțin alte 12 nave extraterestre s-au prăbușit sau au efectuat aterizări de urgență deasupra

teritoriului SUA. Numai în februarie și martie 48, două OZN-uri au fost găsite în New Mexico. În interiorul acestor OZN-uri se aflau corpurile a un total de 17 extratereștri, precum și un număr mare de părți ale corpului uman. Ulterior, Consiliul Național de Securitate (NSC), care fusese, de asemenea, format la acea vreme, a emis reglementări care permiteau agențiilor de informații să păstreze secrete orice informație legată de OZN-uri.

1947 3.3.

După ce 4 avioane de vânătoare au dispărut fără urmă, amiralul Byrd a anulat expediția care tocmai începuse prematur și a părăsit Antarctica. Alte 9 avioane au trebuit să fie lăsate în urmă, fără rost.

1947 5.3.

Articol din El Mercurio, Santiago, Chile: Amiralul Byrd comentează importanța strategică a polilor. El a anunțat că Statele Unite vor trebui în mod necesar să ia măsuri de protecție împotriva posibilității unei invazii a țării de către avioane inamice venite din regiunea polară. Cel mai important succes al observațiilor și descoperirilor sale din timpul expediției, a spus el, a fost factorul de putere instantaneu pe care l-a avut în ceea ce privește securitatea Statelor Unite. El a subliniat necesitatea de a rămâne „într-o stare de alertă și vigilență de-a lungul întregii centuri de gheață, care este ultimul bastion împotriva invaziei”. „... supraviețuirea omenirii, precum și cea a științei militare se află în prezent într-o fază vitală de dezvoltare.”

La întoarcerea flotei, Byrd a fost supus unui interogatoriu secret și unei expertize psihiatrice. Când informațiile reale despre dezmembrarea Antarcticii (se spune că Byrd a fost implicat într-o bătălie cu o forță extraterestră în care a pierdut cele 4 avioane) au fost dezvăluite, SUA au emis motto-ul „Antarctica trebuie ștearsă din memoria omului”.

1947 25.3.

O altă navă spațială este găsită în Canionul Hart, lângă Aztec, New Mexico. Avea un diametru de 33 de metri. Un total de 17 extratereștri morți au fost recuperați de pe aceste două nave. De o importanță și mai mare a fost însă descoperirea unui număr mare de părți ale corpului uman în aceste nave. Codul secret „Secret” a devenit imediat „Super Top Secret”. O rețea de secrete chiar mai strânsă decât Proiectul Manhattan (dezvoltarea bombei atomice) a fost întinsă asupra acestor evenimente. În anii care au urmat, incidentele aveau să devină chiar și cele mai bine păzite secrete din istoria lumii.

1947 24.6.

OZN-urile au fost observate oficial pentru prima dată (cel puțin judecând după relatările din presă). Pilotul amator Kenneth Arnold a descoperit obiecte zburătoare necunoscute în jurul Muntelui Ranier (SUA, Washington). Mai puțin de 4 săptămâni mai târziu, în vara anului 1947, cascade întregi de OZN-uri au apărut pe cerul SUA.

1947 2.7.

Roswell, New Mexico: Crescătorul de vite William Brazel observă prăbușirea unui OZN (obiect radiant, strălucitor, în formă de disc). A doua zi, găsesc epava: bucăți metalice argintii, ca niște pene, dintr-o singură bucată, grinzi metalice inscripționate cu hieroglife ciudate și câteva cristale sclipitoare. Baza Armatei Aeriene din Roswell este informată. Maiorul Jesse Marcel de la Informațiile Militare ale Aripii 509 de Bombardiere și un ofițer din Corpul CIC pe nume Cavitt preiau ancheta. A doua zi, un comunicat de presă precizează: „Numeroasele zvonuri despre discuri zburătoare au fost confirmate ieri. Escadrila 509 de Bombardiere a avut norocul să obțină epava unui astfel de disc...”. Epava este recuperată. Cei mai buni oameni de știință din țară analizează cazul. Dr. Vannevar Bush (consilier științific șef al guvernului) este detașat la Roswell.

Stanton Friedmann, fizician nuclear, a vorbit în 1989 la Congresul UFO de la Frankfurt despre un document Top Secret, publicat de Casa Albă, intitulat „Operațiunea Majestics 12”, un grup de doisprezece ofițeri militari și oameni de știință de top, ar fi investigat un OZN care s-a prăbușit în pustiul de la nord-vest de Baza Aeriană a Armatei Roswell (New Mexico) pe 7 iulie 1947, inclusiv ocupanții săi uciși (4 cadavre - moarte și grav descompuse). De atunci, a fost în desfășurare o campanie internațională de mușamalizare, care a ținut ascunse și alte accidente și extratereștrii descoperiți, dintre care unii sunt încă în viață.

Au găsit cadavrele echipajelor: corpuri mici, cu pielea cenușie, capete mari și brațe lungi. Aveau doar patru degete.

1947 2.9.

Prin tratatul semnat la această dată, toate statele americane stabilesc Sfera Interamericană de Apărare, care se întinde în linie dreaptă de la 5° N, 24° V până la Polul Sud

1947 19.9.

Președintele Truman primește un raport intermediar privind descoperirea de la Roswell, din care reiese că epava găsită este cel mai probabil un avion de recunoaștere cu rază scurtă de acțiune, de origine extraterestră.

Cadavrele a patru creaturi umanoide mici au fost găsite, lovite de explozie la aproximativ 3 kilometri est de locul accidentului (grav descompuse de intemperii și mutilate de animale). Dr. Detlev Bronk, omul de știință de la MJ12, este implicat în examinarea corpurilor. Concluzie: Aceste creaturi arată ca oamenii, dar procesele lor de dezvoltare diferă foarte mult de cele ale lui Homo Sapiens. Sunt mici de statură, au capete rotunde, disproporționat de mari, cu ochi mici și fără păr. Din câte se poate determina, îmbrăcămintea lor este asemănătoare cu cea a unei persoane pe toată suprafața și este confecționată dintr-un fel de material sintetic gri. Denumirea viitoare este „EBE" („Entități Biologice Extraterestre"). În epavă au fost descoperite o serie de simboluri similare scrisului, a căror descifrare rămâne nereușită. Eforturile de a determina metodele de propulsie sau tipul de transfer de energie sunt la fel de inutile. Orice dovadă a aripilor, elicelor, avioanelor cu reacție sau a altor sisteme convenționale de propulsie și control lipsește. În plus, nu există nici cabluri, tuburi vidate, nici alte componente electronice recunoscute.

În Bildzeitung din 25.8.90 este publicat un articol care se referă la descoperirea de la Roswell. Titlu: Fraudă sau dovadă? Fotografie: Unul dintre cei patru extratereștri - se presupune că au murit când OZN-ul lor a lovit pământul pe 2.7.47 în New Mexico. Baronul Nicholas van Poppen i-a fotografiat în numele Serviciului Secret al SUA. După ce Poppen a făcut fotografiile, a murit în mod misterios. Sub cel mai strict secret, corpurile minuscule fără păr (60 cm până la 1,20 cm) au fost examinate și îmbălsămate. Medicii au descoperit ceva uimitor: mâinile de pe brațele lungi și subțiri au patru degete, fără degete mari. Nu există degete de la picioare. Pielea este cenușie sau maro deschis, ușor solzoasă. Nu există mușchi, nu există glande sudoripare. Nu există organe sexuale vizibile. Nu există organe digestive. În corp, în loc de sânge, un fluid incolor. Ființele, probabil încă ascunse astăzi, cu dovezi ale prăbușirilor OZN din 1950 și 1982 de la baza Forțelor Aeriene ale SUA Wright Patterson, purtau salopete metalice. Nava lor nu avea reactoare sau alt sistem de propulsie cunoscut. Hieroglifele extraterestre din interior nu au fost încă identificate.

1947 19.9.

Pe 29 septembrie 1983, Robert I. Sarbacher (la acea vreme președintele „Institutului de Tehnologie din Washington") a confirmat într-o scrisoare către William Steinmann: „... cu unii oameni din birou (Pentagon) despre faptul că acești străini erau construiți biologic ca anumite insecte pe care le cunoaștem aici pe Pământ".

23.9.1947.

Generalul Nathan F. Twining (Baza Aeriană Wright Patterson) a trimis Pentagonului o evaluare a situației. Titlu: Opinia AMC privind discurile

zburătoare. Fenomenul raportat este real și nu se bazează pe ficțiune sau imaginație. Sunt obiecte, aproximativ în formă de disc, care par a fi la fel de mari ca niște aeronave.

24.9.1947.

Dr. Bush și secretarul Apărării, James V. Forrestal, sunt rugați să se alăture președintelui la Casa Albă. În cursul întâlnirii ultrasecrete, cei doi îl sfătuiesc pe președinte să înființeze o operațiune secretă - cu numele de cod „Majestics 12". CIA și MJ12 au fost create în același timp. Documentul ultrasecret al CIA a stabilit apoi liniile directoare pentru gestionarea fenomenului OZN. Astfel, în paragraful 2, la litera c, se spune: „Sarcini de informații:" A fost înființat un sistem mondial de raportare, iar principalele baze ale forțelor aeriene au primit ordin să intercepteze obiecte zburătoare neidentificate. Proiecte ulterioare ale MJ12 sunt: „Aquarius" și „Snowbird".

1947 9.12.

Truman a aprobat emiterea NSC 4, intitulat „Coordonarea Acțiunilor privind Informațiile Externe". Un addendum ultrasecret, NSC 4a, a dispus directorului CIA să întreprindă activități psihologice clandestine pentru a atinge NSC 4. Autorizația inițială acordată CIA pentru a desfășura operațiuni clandestine în temeiul NSC 4a nu conținea îndrumări formale, nici pentru coordonarea, nici pentru autorizarea unor astfel de operațiuni. Aceasta a dispus doar directorului CIA să desfășoare aceste operațiuni clandestine și să se asigure, în consultare cu Departamentele de Stat și Apărare, că operațiunile desfășurate erau în conformitate cu politica SUA. Ulterior, NSC 10 și NSC 10/2 au înlocuit NSC 4 și NSC 4a, extinzând și mai mult domeniul de aplicare al operațiunilor sub acoperire. Biroul de Coordonare a Politicilor (OPC) a fost numit pentru a desfășura un program extins de activități clandestine. NSC 10/1 și NSC 10/2 au legalizat activitățile ilicite, practici și operațiuni extralegale, deoarece erau considerate acceptabile pentru liderii securității naționale. Efectele au fost imediate. Ușa era acum deschisă agenților de informații. În cadrul NSC 10/1, fusese înființată o Divizie Executivă de Coordonare, în scopul revizuirii proiectelor clandestine, dar nu și pentru aprobarea acestora. Acest departament era acum însărcinat tacit cu coordonarea proiectelor extraterestre. NSC 10/1 și NSC 10/2 au fost interpretate ca însemnând că nimeni de la vârf nu voia să știe despre nimic până când nu era finalizat cu succes. Aceste acțiuni au creat un tampon între președinte și informații. Scopul acestui tampon era de a permite președintelui să nege orice informație în cazul în care apar scurgeri de informații despre faptele reale. Acest tampon a fost folosit exclusiv în anii următori pentru a permite președinților ulteriori să știe despre prezența extraterestră doar atât cât guvernul secret și oficialii serviciilor secrete considerau justificabil. Prin

NSC 10/2 a fost format un grup de studiu care s-a întrunit în secret și a fost format din cei mai importanți oameni de știință ai vremii. Acest grup de studiu nu se numea Majestics 12. Un alt memoriu, NSC 10/5, a subliniat sarcinile acestui grup de studiu. Abia patru ani mai târziu, alte memorandumuri NSC și ordine secrete de conducere au pregătit scena pentru formarea MJ 12.

Decembrie 1947

O divizie specială formată din cei mai buni oameni de știință americani a fost formată sub numele de cod „Proiectul Semn” pentru a studia problema.

1947

De atunci, au existat relatări despre roți „fantastic de luminoase și înfricoșătoare”, UFO-uri care se ridică din adâncurile mării și dispar. „Alunecă deasupra navei. Un miros de sulf se răspândește pe măsură ce roata se ridică în necunoscut cu un zumzet înfricoșător, emițând abur.” Mărturiile relatează observații în Golful Persic, în Strâmtoarea Malacca, în Marea Chinei, în Pacific, lângă Japonia, în largul Americii, lângă Carolina, lângă Mexic și California.

1947

Un departament special al Forțelor Aeriene ale SUA a înregistrat aproximativ 1200 de rapoarte despre OZN-uri.

1947

După război, Howard Menger a avut încă numeroase contacte, întâlnirile având loc la un loc de aterizare prestabilit. Menger primea mereu sarcini noi de la aceștia. Îi conducea în anumite locuri unde erau instalate instrumente de măsurare, le oferea haine nou-veniților, le dădea o tunsoare potrivită pentru a nu atrage atenția, astfel încât să poată trăi și lucra printre oameni nedetectați. Pentru a nu pune în pericol operațiunile, a trebuit să promită că nu va vorbi despre experiențele sale până în 1957. Extratereștrii au explicat că provin de pe planete din interiorul și din afara sistemului nostru solar. În interior se află Venus, Marte, Saturn. Menger a fost dus pe planeta lor natală pentru a o examina. El spune că extratereștrii vin pe Pământ pentru a ajuta oamenii să înțeleagă mai bine sensul vieții. El spune că au contactat deja înalți politicieni și persoane cunoscute, dar oficialii refuză să vorbească despre asta, deoarece ar perturba sistemul nostru economic. Ei abordează persoane pentru a-i obișnui pe oameni cu prezența lor. Mulți din populația Pământului s-au încarnat voluntar pe Pământ pentru a ajuta la avansarea unui plan cu o anvergură universală.

1947-1948

Primele construcții de baze subterane au început în Dulce, New Mexico. Locuitorii din zonă au observat o activitate intensă de construcții și o activitate militară intensă. Locuitorii din Dulce, New Mexico, au văzut că multe trupe și camioane intrau și ieșeau din această zonă și că semnele de pe camioane proveneau de la o companie de cherestea din Colorado, care nu exista în urma unor investigații ulterioare. Corporația Rand a fost implicată în construcția bazei subterane implicate. Aveau o mașină de săpat tuneluri care topește roca și lasă pereți netezi pentru a circula un tren magnetic. Această metodă este o descoperire științifică care a fost deja publicată. Există peste o sută de astfel de baze subterane secrete. Una se află pe partea ascunsă a lunii și alta pe Marte. Acest lucru a fost raportat de persoane care au lucrat acolo. Bărbatul de la care a venit acest raport era muncitor în construcții. După ce și-a terminat treaba, a fost rugat să lucreze acolo. Singura condiție era să fie supus unei ștergeri chimice a memoriei ulterior. A refuzat să facă acest lucru. Hamilton menționează conversații cu muncitorii de la Baza Dulce cărora extratereștri li s-a spus că sunt reprezentanți ai unei rase extraterestre și că vor să folosească Pământul ca bază de operațiuni. Există și alte rase extraterestre în conflict între ele cu privire la intențiile lor de a acționa pe Pământ. Acest lucru a fost ascuns cu grijă de public încă din anii '40. Există diverse baze în jurul Pământului.

Toți directorii CIA din 1947 încoace au fost membri ai MJ12. Toți secretarii de stat americani au fost membri atât ai Consiliului pentru Relații Externe, cât și ai MJ12. De atunci, au avut loc 47 de prăbușiri de OZN-uri în zona New Mexico, în care au fost găsiți 26 de extratereștri morți. Cooper subliniază că CIA a fost creată cu unicul scop de a se ocupa de problema extratereștrilor, pe de o parte, și de a oferi continuitate, oricine ar putea fi președintele, pe de altă parte.

1948 1.1.

Observare OZN în sudul statului Mississippi. Aparatul semăna îndepărtat cu un trunchi de copac.

1948 7.1.

La începutul după-amiezii, câteva sute de oameni din Louisville văd un obiect zburător rotund, uneori alb, alteori roșu, strălucitor, estimat la 80-100 m în diametru. Thomas F. Mantell urmărește acest obiect până la o altitudine de 7000 m. El îl descrie astfel: „170 m în diametru, în formă de disc, cu vârf inelar și cupolă, pare să se rotească rapid în jurul axei verticale centrale, arată metalic, strălucește puternic, își schimbă culoarea.” Mantell se apropie până la 350 m de mașină, apoi se îndepărtează și explodează în aer.

Ianuarie 1948

Forțele Aeriene ale SUA încep să colecteze și să evalueze rapoarte despre presupuse obiecte zburătoare de tipul al treilea - inițial sub numele de cod „Sign”, apoi ca proiect „Grudge”, iar din 1952 ca Acțiune „Blue Book”.

1948 13.2.

O navă spațială extraterestră a fost descoperită pe o platou lângă Aztec, New Mexico.

1948 25.5.

Hans P. Klotzbach voia să călătorească din Germania în Luxemburg pentru a lucra. Călătorea ilegal într-un tren de cărbune. A sărit chiar înainte de graniță, dar și-a prins picioarele sub tren și și-a pierdut cunoștința. S-a trezit într-un fel de sală de operație, într-o navă spațială. Picioarele îi fuseseră operate. I s-au oferit fructe extraterestre pentru a-și potoli foamea. Extratereștrii au spus că legea cosmică le interzicea să ucidă. Ei mănâncă doar mâncare vegetariană. Klotzbach a primit un mesaj pentru semenii săi: „Spuneți-le că suntem aici ca gardieni ai universului și vom fi de ajutor tuturor oamenilor cu minte nobilă. Vrem să le dăm speranță, pentru ca ei să-și poată depăși disperarea, căci Pământul vostru se va apropia de un moment în care durerea, suferința și haosul vor domni. Este timpul norului cosmic întunecat. Acest nor va atinge Pământul într-un viitor nu prea îndepărtat... Veți fi confruntați cu problema că există și forțe negative în sistemele planetare locuite care, la fel ca noi, vizitează pământul vostru și vor să vă arunce în nenorocire sub masca aducătorilor de pace... Vor încerca să vă atragă în vraja lor cu toate mijloacele tehnologiei, științei și, de asemenea, confesiunilor pe care le au la dispoziție, din care veți putea suferi dacă nu știți cum să le distingeți.”

1948 22.1.

Proiectul Sign a fost plasat sub conducerea Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite la baza aeriană Wright Patterson din Ohio pentru a investiga fenomenul OZN.

Iulie 1948

Un „gigant aerian fără aripi” este văzut deasupra Olandei, tot cu rânduri de ferestre. Este descris „ca un enorm suport de rufe - foarte înalt și extrem de rapid”.

Iulie 1948

Membrii Proiectului Semn au publicat un raport, care era „strict secret” la vremea respectivă, conform căruia OZN-urile erau rachete extraterestre.

Când șeful Statului Major, generalul Hoyt S. Vandenberg, a aflat despre acest lucru, a respins raportul ca fiind improbabil și i-a înlocuit pe membri cu adversari ai teoriei OZN.

Decembrie 1948

Când mingi de foc au lovit întregul sud-vest al Statelor Unite în decembrie 1948, Forțele Aeriene ale SUA au înființat Proiectul Twinkle în 1949 pentru a studia aceste sfere misterioase, care au fost observate acolo nu doar de sute de piloți americani, observatori meteorologici și oameni de știință atomici, ci și de colonelul Forțelor Aeriene, ofițeri de informații americani și șefi de stat major superiori. Prima stație de observare a proiectului a fost la Vaughn, New Mexico și mai târziu, printre altele, la Baza Forțelor Aeriene Holloman din Alamorordo, New Mexico.

Decembrie 1948

În scopuri de dezinformare și pentru a aduna informații mai puțin importante, au format Proiectul Cartea Albastră sub conducerea lui Grudge. Un total de 16 volume urmau să fie compilate de Grudge de-a lungul anilor, inclusiv controversatul Grudge 13, pe care Bill English și cu mine am putut să-l vizualizăm, să-l citim și să-l punem la dispoziția publicului. Așa-numitele „Echipe Albastre” au fost adunate pentru a recupera discurile zburătoare doborâte, precum și extratereștri morți și vii. Aceste „Echipe Albastre” aveau să fie ulterior unite în așa-numitele „Echipe Alfa” în cadrul Proiectului Pounce.

În primii ani, doar Forțele Aeriene ale Statelor Unite și CIA exercitau controlul asupra misterului extraterestru. De fapt, CIA a fost inițial înființată prin ordin prezidențial ca „Grupul Central de Informații”, cu unica misiune de a se ocupa de prezența extratereștrilor. În „Legea Securității Naționale” adoptată ulterior, a fost denumită CIA.

„Consiliul Național de Securitate” a fost creat pentru a supraveghea agențiile de informații și în special extratereștrii. O serie de ordine și directive din partea NSC au eliberat CIA de îndatoririle sale inițiale de a compila informații externe și i-au încredințat din ce în ce mai mult operațiuni clandestine în țară și în străinătate.

1948

Groenlanda: OZN-urile au fost văzute în mod repetat de oamenii de știință de la o stație de topografie a Pământului din câmpiile glaciare din nordul Groenlandei.

1949 11.2.

Sign a fost înlocuit de Proiectul Grudge. Grudge s-a concentrat în principal pe persoanele care le-au raportat, pe lângă OZN-uri. În cele din

urmă, au ajuns la concluzia: dacă observările OZN-urilor nu puteau fi explicate prin fenomene naturale (așa cum s-a întâmplat în aproximativ 23% din cazuri), atunci ar fi trebuit să fie vorba de un fenomen psihologic. Grudge a continuat să existe până în 1952, deși a fost desființat oficial pe 27.12.1949. Grudge a trecut la proiectul Blue Book. Blue Book avea scopul de a menține tăcerea publicului în fața numărului tot mai mare de rapoarte despre OZN-uri, dar nu a avut prea mult succes, deoarece tot mai multe voci au apărut care credeau că întreaga afacere era o tactică de mușamalizare.

1949.22.5.

James Forrestal este asasinat de CIA. Nu era de acord cu secretul problemelor extraterestre și dorea să informeze liderii partidelor și Congresul. Truman i-a ordonat să demisioneze. Se temea că Forrestal începea să vorbească și a început să-l izoleze și să-l discrediteze. În dimineața zilei de 22 mai, agenții CIA i-au legat un cearșaf în jurul gâtului, au prins celălalt capăt în camera lui și l-au aruncat pe fereastră. Cearșaful s-a rupt și a căzut și a murit.

1949 1.10.

Pe 29.11.1947, Națiunile Unite au votat pentru împărțirea Palestinei în două state independente - unul evreu și unul arab - începând cu 1.10.1949. (Dr. Andrija Puharich/Phyllis Schelmer: Ființa numită Tom a vorbit prin intermediul lui Phyllis în 1974 despre influența extratereștrilor Hoova asupra evoluției umane): Înființarea Statului Israel a fost prima oportunitate de la diaspora evreilor de a-și îndeplini din nou scopul străvechi. Cu toate acestea, deoarece acum este prea târziu pentru planul inițial de evoluție treptată, Hoova plănuiește acum terapia de șoc, o pregătire a umanității urmată de o debarcare în masă. Procesul de pregătire de data aceasta nu este realizat de un individ precum Moise sau Isus, ci de un grup de indivizi, echipați cu puterile lui Hoova. În paralel, ar exista o încercare de a ridica conștiința Israelului ca olografă a umanității, ceea ce ar avea un impact asupra întregii planete. În schimb, o distrugere a Israelului ar duce la distrugerea întregii umanități.

1949

Jurnalista Linda Moulton Howe a primit informații despre prăbușirile de OZN-uri din 1983 în timpul unui interviu cu sergentul Richard Doty, agent special AFOSI al Forțelor Aeriene ale SUA, și a putut vizualiza documentele.

1949

Un alt accident OZN lângă Roswell, New Mexico: un extraterestru a supraviețuit și a fost dus la Los Alamos, unde a murit pe 18 iunie 1952. (Los

Alamos era cea mai bine securizată instalație din forțele armate americane la acea vreme. În 1944-1945, Proiectul Manhattan, care a coordonat dezvoltarea bombei atomice, avea sediul aici). Acolo a fost îngrijit de un colonel al Forțelor Aeriene până la moartea sa. Ființa a fost descrisă ca un umanoid reptiloid cu anumite caracteristici insectoide, un hibrid între om, reptilă și insectă. Proiectul Garnet a investigat influența extratereștrilor asupra evoluției omenirii.

Un raport citează câteva descoperiri culese din comunicările telepatice cu EBE-uri: Extratereștrii vizitează Pământul de 45.000 de ani. Ei ar fi creat omenirea prin încrucișarea cu primate primitive. Rezultatul ar fi fost omul Cro-Magnon, care a apărut în nordul Spaniei și sud-vestul Franței acum aproximativ 40.000 de ani (picturi rupestre). Ei ar fi creat religii ca mijloc de influențare a evoluției omului și ca autoritate morală. Ei înșiși provin dintr-un sistem stelar binar precum cel al Ceta Reticuli. Planeta lor este o planetă deșertică al cărei soare este în pericol de moarte și trăiesc similar cu indienii Pueblo.

Perioada: 1960 – 1969

1960 8.4.

Americanii încep Proiectul OZMA pentru a lua contact cu inteligențe extraterestre. OZMA a fost lansat pe telescopul de 28 m de la Green Bank, dar a continuat acolo în 1964, după finalizarea instalației telescopului din Puerto Rico. Rezultatele obținute prin intermediul OZMA au fost imediat declarate secrete de către Pentagon. Se crede că scopul din spatele acestui lucru este o încercare de a descifra codul mesajelor radio ale obiectelor zburătoare extraterestre.

1960 9.2.

Oamenii de pe Saturn l-au dus pe Reinhold Schmidt în Egipt, la piramida lui Keops. I-au explicat că construcția pietrelor de 54 de tone a fost posibilă doar datorită aplicării legilor universale și a forțelor naturale care anulaseră gravitația. L-au condus într-o cameră subterană din piramidă, o cameră triunghiulară care conținea o mică navă spațială - și dovezi ale lucrării pământești a lui Hristos. După 1998, când va începe o nouă eră, aceste camere secrete vor fi dezvăluite, omenirea va primi pentru prima dată dovezi ale vieții lui Hristos și va cunoaște adevăratele sale origini.

1960 16.10.

Hans P. Klotzbach: Al treilea contact cu extratereștrii.

1960

Un sud-african (Edwin) intră în contact cu un extraterestru. Extraterestrul îi povestește despre planeta sa natală, Koldas, și despre o confederație de 12 planete care speră ca Pământul să devină al 13-lea membru al lor. Nu este intenția acestei confederații să se amestece în treburile oamenilor, dar cu toate acestea sunt foarte îngrijorați de utilizarea armelor nucleare și de pericolul unei reacții în lanț cauzate de testele cu bomba atomică. Mii dintre ei ar trăi pe Pământ nedetectați. Ar rămâne între unu și cinci ani, timp în care ar studia oamenii cât mai amănunțit posibil. După aceea, ar fi ridicați și duși înapoi pe planeta lor natală. El a avertizat asupra grupurilor negative de pe Pământ care răspândesc mesaje confuze. Aceste grupuri sunt controlate de o altă cursă spațială care sabotează eforturile lui Valdar (numele extraterestrului) și ale grupului său de a salva Pământul. Aceste grupuri au reușit să pătrundă la toate nivelurile societății și guvernelor terestre. Grupul său ar fi oferit deja guvernelor terestre admiterea în Confederația Galactică a Pământului, o cerere care a fost întâmpinată doar de unele state mici. Avertismentele Confederației către lume cu privire la schimbările drastice din viitor au fost ignorate de guverne. Conform oamenilor de știință din Confederație, aceste schimbări apar atunci când câmpul magnetic al Pământului se normalizează între primul și al doilea câmp de stres. Aceștia se așteaptă ca axa Pământului să se deplaseze ușor, provocând topirea calotelor glaciare polare. Acest lucru va duce la maree anormale, schimbări meteorologice și inundații treptate ale zonelor de uscat joase. De asemenea, sunt așteptate cutremure și erupții vulcanice. În cazul deteriorării condițiilor de viață de pe Pământ, Confederația ar fi pregătită să evacueze un număr mare de oameni. De fapt, au pregătit deja o planetă tânără numită EPICOT în acest scop, o planetă din sistemul solar al galaxiei noastre Calea Lactee, care are condiții de viață similare cu cele ale Pământului.

1960/70

Val puternic de rapoarte despre OZN-uri în Canada și Groenlanda. În 1970, s-a confirmat că discuri zburătoare au fost văzute la scară largă în apropierea stațiilor de avertizare timpurie.

1961-1963

John Fitzgerald Kennedy (1917-1963) este președintele SUA. Programul spațial oficial a primit un impuls major din partea lui Kennedy. În discursul de la inaugurarea sa, el a cerut poporului american să trimită un om pe Lună înainte de sfârșitul anilor 1960. Acest plan le-a permis celor responsabili să devieze sume uriașe de bani către scopuri sinistre și să ascundă publicului american programul spațial propriu-zis. Un program paralel din Uniunea Sovietică a servit aceluiași scop. De fapt, o bază

spațială comună extraterestră, americană și rusă pe Lună exista deja când Kennedy și-a ținut discursul.

1961

Extratereștrii i-au răpit pe cuplul căsătorit Barney și Betty Hill la bordul obiectului lor zburător pentru a-i supune unor examinări medicale. Puși sub hipnoză, cuplul a fost capabil ulterior să-și amintească cele mai mici detalii ale experienței. Betty a reușit să-și amintească o hartă stelară care i-a fost arătată de străini. Un astronom a identificat această hartă stelară ca fiind reprezentare exactă a Căii Lactee - văzută din perspectiva unei planete aparținând sistemului Ceta Reticuli.

1961

(Sep. 1977: Interviu al autorilor cu prof. Gerstein privind cele trei alternative de supraviețuire ale umanității) Schimbările atmosferice de pe Marte au fost observate și înregistrate științific: Marte a avut întotdeauna o manta de nori a cărei densitate a variat în momente diferite.

1961

S-a constatat că pe Marte aveau loc furtuni de proporții colosale. Apoi, pe măsură ce norii se îndepărtau, s-au observat schimbări remarcabile. Calotele glaciare polare deveniseră mai mici, iar o bandă largă, de o nuanță mai închisă de culoare, se întindea în jurul regiunilor ecuatoriale. S-a presupus că aceasta era vegetație.

1962 ianuarie

Norbert Haase, în vârstă de 18 ani, locuind în Stendal, RDG, vede un OZN, își pierde cunoștința și se trezește cu o durere de cap severă. Fața îi era roșie ca de la arsuri solare. Avea o mică rană pe partea dreaptă a nasului, stratul superior de piele fusese îndepărtat. În primele două nopți a avut coșmaruri severe. Sub hipnoză, au fost înregistrate 7-8 casete. În ultima zi i s-au ascultat cinci minute din înregistrări în care își amintea... „oameni frumoși, subțiri, cu păr lung și salopete albe”. El vede un simbol pe guler, pomul vieții, dar fără șarpe. Este același simbol pe care Dr. Daniel Frey l-a văzut pe 4.7.1950 pe spătarul scaunului navei spațiale cu care a zburat.

1962

27.1. Spărgătorul de gheață al Marinei SUA se afla într-o misiune secretă în Antarctica, când dintr-o dată un obiect strălucitor, argintiu, lung de aproximativ 10 metri, care semăna cu un submarin, a spart gheața groasă de aproximativ 7 metri de dedesubt și a dispărut în nori. Cascade de apă înalte de aproximativ 30 de metri s-au ridicat din gaură.

1962 30.4.

Eugenio Siragusa a simțit o nevoie violentă de a merge pe Muntele Etna. Acolo a întâlnit doi indivizi în costume spațiale argintii strălucitoare, înalți de peste 1,80 m, cu constituție atletică, cu păr lung și blond care le cădea până la umeri. S-au prezentat drept Ashtar și Ithakar. Ashtar este „comandantul-șef sacru” al flotei aflate în misiune pe planeta noastră, cu baza pe Venus. Ithakar este cel mai înalt reprezentant al planetei Marte în Confederația Lumilor. Acestea au baze pe Pământ, inclusiv: Insulele Canare, în Marea Adriatică, în Marea Mediterană, în Golful Biscaya și în largul Insulelor Portugheze. El trebuia să transmită un mesaj celor mai puternici oameni de pe Pământ. Acest mesaj a subliniat încă o dată pericolele continuării testelor nucleare deasupra și sub pământ și încercările repetate ale extratereștrilor de a ajuta omenirea. „Am încercat să vă facem să simțiți frumusețea inefabilă a universului, cu bogățiile sale de neatins de iubire și bunăstare... Scepticismul vostru adânc înrădăcinat și ignoranța periculoasă a unor pământeni egoiști au încercat și încă încearcă să facă ineficientă și să obscureze munca noastră fraternă și altruistă. Astăzi, o soartă întunecată și fatală se răspândește pe planeta voastră, datorită surdității voastre și muncii fără scrupule a oamenilor voștri de știință, subminând cu încăpățânare situația deja periclitată a echilibrului cosmic al planetei voastre. Din partea noastră, vom încerca pe cât posibil să prevenim ce e mai rău, dar nu putem face nimic mai mult dacă legea care protejează echilibrul evoluției cosmice devine efectivă spre nenorocul vostru. Salvați-vă... Mai aveți timp... Vă vom ajuta!” Apoi Ashtar și Ithakar au explicat că erau reprezentanți ai unei confederații intergalactice căreia îi aparțineau numeroase planete locuite. Mesajul pe care Siragusa l-a dactilografiat în acea noapte l-a trimis Papei, Kennedy, Hrușciov, de Gaulle, Reginei Angliei, Regelui Suediei și Președintelui Italiei. Doar de Gaulle a răspuns. Ulterior, Siragusa a văzut OZN-uri și nave-mamă de două ori în formă de trabuc deasupra casei sale. De fapt, în aceste zile presa a relatat despre un val de OZN-uri peste Italia. Între 1962 și 1978, Siragusa a avut 19 întâlniri fizice cu extratereștri.

1962 22.5.

Aterizare pe Marte: temperatură în lumina soarelui 4 grade Celsius - presiune atmosferică 704 mb (imprimare computerizată în engleză și rusă). Voci de fundal, de asemenea, în engleză și rusă. Vocile spun: „22.5.1962. Suntem pe Marte - și avem aer!” Filmul pe care se bazează cartea „Alternativa 3” a fost realizat de radioastronomul englez Sir William Ballentine prin intermediul telescopului Jordell Bank. Această înregistrare a putut fi decodificată abia mai târziu, în anii șaptezeci, de un decodor NASA. Ballentine a murit pe 6.02.1977 într-un misterios accident de mașină, arzând intern ca și cum ar fi fost iradiat de microunde. Ordinul pentru

această eliminare a fost dat de „Comitetul Politic” sovieto-american, care a numit acest tip de lichidare „locuri fierbinți”. (Autorii cred că această bandă este autentică și că aceasta a fost prima aterizare secretă, fără echipaj uman, pe Marte).

O sondă fără echipaj uman aterizează pe Marte și confirmă existența unui mediu care ar putea susține viața umană. Nu după mult timp, a început cu adevărat construcția unei colonii pe Marte. Astăzi, pe Marte se găsesc orașe, locuite de indivizi special selectați din diferite culturi și ocupații din diferite țări. Deși, în realitate, suntem cei mai apropiați aliați, oficial între SUA și Uniunea Sovietică se menține o dușmănie, astfel încât, în numele apărării naționale, să poată fi alocate fonduri pentru proiectele secrete.

Iunie 1962

Rachete misterioase deasupra Argentinei Martori oculari credibili - sunt examinate probe de combustibil.

1962 4.9.

Eugenio Siragusa a mers din nou pe Muntele Etna și a întâlnit extratereștri, înalți de aproximativ 1,80 m, îmbrăcați în costume spațiale dintr-o singură piesă și cu căști. Aceștia s-au prezentat drept Woodock și Link de pe planeta Alpha Centauri/Metaria. Au dictat un mesaj oamenilor de știință de pe Pământ. În acea noapte, sute de locuitori ai acestei regiuni au văzut discul zburând deasupra insulei. Ziarele au relatat despre asta.

1963 14.2.

Eugenio Siragusa a fost contactat din nou de Ashtar și Ithakar pentru a primi un alt mesaj către popoarele și guvernele Pământului: „În timp ce oamenii voștri de știință rămân tăcuți, efectele experimentelor voastre atomice iresponsabile încep să se simtă. Mantaua magnetosferică a planetei voastre a suferit deja schimbări considerabile ca urmare a experimentelor voastre atomice la mare altitudine.”

1963 16.7.

Paul Villa a primit un impuls telepatic de a-și lua aparatul foto și de a conduce până într-un anumit loc unde a fost martor și fotografiat o aterizare OZN (fotografiile sale sunt printre cele mai bune fotografii OZN din lume). Patru bărbați și 5 femei au ieșit din mașină, toți între 2,10 și 2,70 metri înălțime. I-au spus că sunt din constelația Coma Berenice. Aveau culori diferite de păr (blond, arămiu, negru). Puteau vorbi engleză și spaniolă. Între ei se aflau în contact telepatic.

1963 22.11.

J.F. Kennedy a fost lovit fatal de împușcături în timp ce conducea prin Dallas (Texas). Un articol din ziarul Bild din 16.11.1990 readuce acest subiect. Se vorbește despre „Contradicții care nu au fost rezolvate până în ziua de azi”. Kennedy a fost împușcat de CIA pentru că nu era membru al MJ12 și dorea să informeze publicul despre aceste proiecte după ce a aflat de ele. Kennedy a fost împușcat - conform filmărilor de amatori recuperate ulterior - de șoferul său.

Articol din revista Globe, 17.03.1992: La un moment dat în timpul mandatului său, președintele Kennedy a descoperit fragmente din adevăr despre droguri și extratereștri. În 1963, a emis un ultimatum către MJ 12. Președintele i-a amenințat că, dacă nu se ocupă de problema drogurilor, o va face el în locul lor. El a informat MJ 12 despre intenția sa de a face cunoscută prezența extratereștrilor poporului american în anul următor și a pus la punct un plan pentru a-și pune în aplicare decizia. Președintele Kennedy nu era membru al CFR și nu știa nimic despre Alternativa 2 sau 3. Operațiunile lor erau supravegheate și controlate la nivel internațional de un „Comitet Politic”. În SUA, membrii acestuia se aflau sub MJ 12, iar în URSS, sub organizația sa soră. Decizia președintelui Kennedy a provocat îngrijorare în rândul celor aflați în poziții de autoritate. Prin urmare, asasinarea sa a fost ordonată de Comitetul Directiv și efectuată de agenți ai MJ 12 din Dallas. Kennedy a fost împușcat de șoferul mașinii sale. Orice martor ocular care a fost suficient de aproape de mașină pentru a-l vedea pe William Greer ucigându-l pe Kennedy a fost la rândul său asasinat în următorii doi ani. Mulți alți patrioți care au încercat să rezolve misterul extratereștrilor în următorii ani au fost, de asemenea, uciși.

„... Eu (Cooper) am aflat că Biroul de Informații Navale a fost implicat în asasinarea președintelui Kennedy. Un agent al Serviciului Secret a fost cel care a condus limuzina și l-a împușcat pe Kennedy în cap.”

1964 13.3.

Southern Courier, Titlu: Triunghiul Morții pe Hartă Marina SUA a cheltuit 5 milioane de dolari pentru un proiect de căutare în Triunghiul Bermudelor folosind aeronave și submarine speciale de căutare. Scopul a fost investigarea dispariției avioanelor și navelor din ultimii ani. Câteva fenomene care se repetă sunt: liniște la radio, apele albe, defecțiunile instrumentelor și busolelor, găuri de aer inexplicabile, mașini zguduite „ca de mâna unui gigant”, anomalii optice, lumini albăstrui și verzui care iluminau brusc cabina de pilotaj sau cala mașinii, distrugerea circuitelor electrice, furtuni violente. Nori de fum care se ridică din apă, schimbări de timp, bile de foc care se năpustesc spre mașini și dispar în mare etc. Adesea, OZN-urile/USO-urile au fost acuzate și că au condus oameni în Triunghiul Bermudelor, probabil ca sclavi la muncă.

1964 24.4.

Adjunctul mareșalului de poliție Lonnie Zamora, aflat în patrulă lângă Socorro, New Mexico, a observat un OZN care a aterizat. A putut vedea o emblemă, pe care a descris-o ca un semicerc deschis în partea de jos, cu o săgeată îndreptată în sus. Zamora a văzut încă două „ființe mici și subțiri" intrând în navă înainte de decolare. OZN-ul a lăsat patru amprente circulare în pământ. Forțele Aeriene ale SUA au investigat și au confirmat incidentul.

1964 25.4.

Un ofițer al Forțelor Aeriene SUA s-a întâlnit cu doi extratereștri într-un loc pregătit special în deșertul New Mexico. Contactul a durat aproximativ două ore. Ofițerul Forțelor Aeriene a reușit să facă schimb de informații de bază cu extratereștrii. Acest proiect continuă pe o bază a forțelor aeriene din New Mexico. Un OZN aterizează la Baza Forțelor Aeriene Holloman, New Mexico. Trei ființe asemănătoare oamenilor, în costume spațiale strâmte, urcă din ele. Au aproximativ 1,80 m înălțime, pielea lor este albastru-gri, ochii sunt depărtați larg, ca cei ai orientalilor. Au un nas proeminent și coroiat. Poartă o acoperitoare cu capul. În mâini țin un dispozitiv de traducere. Comandantul și alți membri ai forțelor aeriene i-au salutat.

Într-un interviu realizat după 1983 de Linda Moulton Howe cu agentul special al serviciilor secrete ale Forțelor Aeriene, Richard Doty, acesta i-a promis filmări ale proiectelor guvernamentale menționate anterior, inclusiv filmări cu EBE și câteva sute de metri de filmare a aterizării lui Holloman. Cinci camere ar fi filmat aterizarea. Trei OZN-uri ar fi apărut, unul ar fi aterizat, iar două ar fi rămas în aer pentru protecție. Colonelul care fusese responsabil de EBE ar fi făcut parte din echipa de întâmpinare a extratereștrilor. Un extraterestru rămăsese pe Pământ în schimbul unui ofițer al forțelor aeriene care vizitase planeta „EBEenilor". Bill Cooper a fost, de asemenea, intervievat de Linda Moulton Howe: Se presupune că existau 20 de fotografii în dosarele secrete, a spus Cooper, imagini ale navei spațiale prăbușite, ale cadavrelor, ale celor trei EBE-uri și aterizarea lui Holloman. „Într-o fotografie, Griii cu nas lung care au aterizat la Holloman erau deosebit de vizibili. Ochii lor erau oblici. Arătau cu adevărat malefici și păreau să strălucească, în orice caz erau de un alb strălucitor în fotografia alb-negru. Din profil, capul ei părea să ajungă foarte departe în spate. Îmi aminteau de reprezentări din Egiptul antic sau Asiria". Aterizarea lui Holloman a avut loc după ce Proiectul Sigma a reușit să ia contact cu extratereștrii folosind un limbaj binar de calculator și unde de înaltă frecvență, invitându-i efectiv la Holloman. „Extratereștrii au aterizat la Holloman și s-a ajuns la un acord de principiu, rezultând în negocierea și semnarea unui tratat la următoarea întâlnire." Extratereștrii ne spun că sunt prietenii noștri, că au creat umanitatea printr-o încrucișare cu primate

primitive. Rezultatul ar fi fost omul Cro-Magnon. De asemenea, ar fi creat religiile noastre. Guvernul i-a crezut pentru că le-au arătat imagini holografice într-un dispozitiv asemănător cristalului, dovedind acest lucru. „Dar se mai spune în rapoartele secrete că extratereștrii i-au mințit și că ne-au înșelat, că au răpit oameni contrar acordului, fără a informa guvernul.”

Krlll sau Crlll, pronunțat „Krill”, a fost numele celui de-al doilea „EBE” care a rămas pe Pământ în 1964 ca parte a unui program de schimb după aterizarea lui Holloman și a devenit ambasadorul națiunii extraterestre în SUA.

Aprilie 1964

Eugenio Siragusa a fost luat pentru prima dată într-un zbor spațial. L-au dus pe „Luna Neagră”, un satelit artificial staționat pe orbita lunară. Pentru a răspândi mesajele pe care extratereștrii i le-au transmis fizic sau telepatic, Siragusa, împreună cu primii săi prieteni și studenți, a fondat Centro Studi Fratellianza Cosmica (CSFC), ca centru de studii pentru fraternitatea cosmică. Acesta a existat până în 1978, moment în care extratereștrii au declarat misiunea sa încheiată. Note despre sau de la extratereștri: Corpurile lor sunt construite parțial pe siliciu în loc de carbon. Teoria lui Darwin este greșită. Strămoșii omenirii nu s-au născut pe Pământ și nici nu sunt rezultatul evoluției animale. Universul a fost și încă este casa lor. Au venit pe Pământ pentru a crea un paradis și, de asemenea, pentru a da acestei lumi un număr mare de suflete.

1964

Într-un bazin din apropierea orașului Arecibo (Puerto Rico) a fost construit cel mai mare telescop radio raster din lume, cu un diametru de 305 metri. A fost construit de Universitatea Conell, dar imediat după finalizare a fost preluat de Pentagon pentru contactarea inteligențelor extraterestre (vezi proiectul OZMA, 8.4.1960).

Această facilitate deservește, de asemenea, Casa Albă, Pentagonul și NASA ca o legătură esențială de informații, parțial cuplată cu sateliți militari. Numărul de OZN-uri observate în Puerto Rico a crescut brusc, astfel încât se poate presupune că acest centru de mesaje a fost interceptat, în sens invers, de OZN-uri.

1964

Ludwig Pallmann a întâlnit un extraterestru în formă umană în timpul unei călătorii în India. I-a explicat că acesta provine de pe planeta ITBI RA II. Numele său era Satu Ra. Numeroși extratereștri ar trăi pe Pământ. Pe planeta sa a găsit o pace interioară profundă, la care oamenii de pe Pământ încearcă să ajungă pe căi spirituale.

Martie 1965

Rachete necunoscute deasupra orașului Sydney - redacțiile de radio și ziare au fost inundate de apeluri.

1964-72

SUA desfășoară programul Apollo cu scopul unei aselenizări cu echipaj uman. Prima aselenizare cu echipaj uman a avut loc pe 20.7.1969.

1965 18.4.

Paul Villa a fost invitat la a doua sa ședință foto, la aproximativ 40 km nord de Albuquerque. Nava spațială era însoțită de trei sfere mici, rotunde. Villa a aflat că acestea erau „sfere de telemetrie" pilotate de la distanță. Trei membri ai echipajului, toți cu o înălțime de aproximativ 1,65 m, cu părul șaten deschis, au coborât de pe navă. Au conversat în spaniolă timp de două ore. I-au spus, printre altele, că i-au protejat întotdeauna pe indieni și că, în special, Hopi și Navaho aveau o funcție importantă pentru noua eră.

1965 7.9.

La 1.10.1971, Președintele Comitetului de Politici a emis un document adresat Directorilor Executivi Naționali. Subiect: Loturi (consignație de grup): „Observațiile Comitetului de Politici, care au fost difuzate la 9.07.1965, au clarificat necesitatea neutralizării sexuale a tuturor componentelor: Pentru a elimina posibilitatea ca acestea să intre într-o relație de împerechere tradițională care le-ar putea distrage de la eficiența îndeplinirii funcției lor unice. Pentru a se asigura că componentele nu se reproduc și, astfel, cel puțin, se creează o subspecie..."

1965

Fermierul francez Maurice Masse vede în câmpul său un obiect în formă de ou, cu un cadru de aterizare cu șase picioare. Lângă acesta stăteau, se presupune, „două figuri mici cu capete chele supradimensionate, fețe cenușii și guri fără buze".

1966 19.6.

Paul Villa a fost invitat la a treia sa ședință foto. El a fotografiat o navă mai mică care ateriza, din nou înconjurată de sonde sferice.

1966

Pine Gap (Australia), o altă bază subterană extraterestră. Este finanțată de guvernul SUA. Se află sub responsabilitatea DARPA (Agenția pentru Proiecte de Cercetare Avansată în Apărare) din SUA. A fost fondată în 1966

și se numește oficial Joint Defence Space Research Facility. Și aici s-au efectuat ștergeri ale creierului și/sau ale memoriei personalului.

1966

Profesorul McDonald este însărcinat de Marina SUA să efectueze o investigație asupra OZN-urilor deasupra mărilor Australiei. Rapoartele sale despre „recife în derivă” și sfere strălucitoare de lumină observate scufundându-se în strâmtoarea Bass (între Australia și insula Tasmania) nu au fost niciodată făcute publice. Mulți căpitani și ofițerii lor au văzut nave extraterestre gigantice în apropierea navelor lor.

1967 17.2.

Ludwig Pallmann a fost dus într-o navă spațială în Peru de către Satu Ra (vezi contactul din 1964). Satu Ra i-a explicat: „Cu mult timp în urmă, civilizația sa ajunsese la concluzia că toate formele de viață erau predispuse la cancer, din cauza faptului că trăiau într-un mediu artificial și nesănătos. Și-au transformat luna într-un fel de „fabrică planetară”, mutând acolo toată industria. Când au descoperit Pământul într-o expediție botanică, după studii aprofundate, au stabilit clar că Pământul este, de asemenea, o planetă cancerigenă și că rata cancerului va crește la 70% din populația totală în următoarele decenii.”

1967 19.2.

Dr. James E. McDonald, profesor de meteorologie la Universitatea din Arizona și fizician senior la Institutul de Fizică Atmosferică, critică mușamalizarea OZN-urilor de către guvern în The Enquirer: „Forțele Aeriene orbesc în mod scandalos publicul cu privire la ceea ce se întâmplă de fapt în aer. Investigațiile Forțelor Aeriene sunt absurde, superficiale și incompetente... și oamenii de știință din întreaga lume ar fi mai bine să nu mai accepte aceste rapoarte ridicole ale Forțelor Aeriene și să înceapă imediat propriile investigații... Această problemă necesită cu adevărat o investigație internațională.”

Septembrie 1967

Colorado: Descoperirea unui cal mort. De la gât în sus, era doar un schelet de oase albe, decolorate, care păreau expuse la soarele arzător zile întregi. De la gât în jos, era complet intact. Nu existau urme de răni prin mușcături. De atunci, s-au acumulat rapoarte despre așa-numitele „mutilări ale bovinelor”. Sute de astfel de cazuri au fost raportate în Midwestul SUA și Canada, din Puerto Rico, Mexic, America Centrală și de Sud, precum și Australia, Anglia și din Insulele Canare.

1967 3.12

Ofițerul de poliție american Herbert Schirmer a observat un OZN în patrulă, la ora 2:30 dimineața. A notat acest lucru în registrul său zilnic. Când s-a întors acasă de la serviciu dis-de-dimineață, avea o durere de cap teribilă și țiuituri în urechi. Când s-a dus la culcare, a observat o zgârietură pe gât, sub urechea stângă. Avea lapsuri de memorie. Apoi, sub hipnoză, a reușit să-și amintească detalii: obiectul avea forma unei mingi de fotbal american. Schirmer a fost invitat la bord. I s-a explicat că nava funcționa printr-un fel de electromagnetism reversibil. Nu vorbesc pe gură, ci prin minte. Ne oferă treptat informații pentru a ne pregăti. Ne pregătesc pentru invazia lor - nu pentru a ne cuceri, ci pentru a ne demonstra ceva. Sunt dintr-un alt sistem și au baze pe niște planete, cum ar fi Venus. Pe un ecran, i-au arătat lui Schirmer nava lor mamă staționată departe, un obiect în formă de trabuc marcat deasupra cu multe caractere misterioase. Schirmer a descris creaturile ca având o înălțime de 1,35-1,50 metri, cu piepturi puternic bombate, capete relativ mari și ochi supradimensionați și oblici. Purtau haine strâmte și simbolul șarpelui înaripat pe piept. Erau aici pentru a efectua un fel de experiment genetic.

1967

Prof. Dr. James E. McDonald scrie Secretarului General al ONU cu privire la legătura dintre observările OZN-urilor și interferențele electromagnetice cu motoarele, ceasurile electrice, echipamentele radio etc. McDonald a fost găsit mort cu un glonț în cap pe 13 iunie 1971, la podul Canyon Del Oro din Arizona.

Iulie 1967

Stefan Danaerde, un cunoscut industriaș olandez, își naviga barca în Oosterschelde, un braț îndiguit al Mării Nordului. A dat peste un obiect solid, un corp aparent fără viață care plutea pe apă. A sărit în apă pentru a-l salva. Abia când era pe punctul de a-l ridica la bord, a observat îmbrăcămintea solidă, asemănătoare metalului, și o sferă în care îi era înfipt capul. Un reflector s-a concentrat asupra lui, iar el a observat un disc metalic pe apă, unde apăreau siluete întunecate, ființe umanoide, înalte de aproximativ 1,40 centimetri. Aveau frunți înalte, urechi ascuțite, sprâncene groase și lobi frontali divizați care formau începutul unei umflături ce se întindea vertical peste craniile lor. I s-au adresat cu o voce metalică, într-o engleză stricată, mulțumindu-i că a salvat un membru al echipajului de la ei. Planeta lor, Jarga, se află la aproximativ 10 ani-lumină de Pământ și este mai mare decât aceasta. Pe planeta lor domnește un fel de super-comunism fără diferențe sociale.

1968 14.3.

Observarea unui OZN a unui bărbat în Ohio: Acesta a fost vizat de o strălucire de lumină provenită de la un OZN care plutea deasupra copacilor dintr-o țeavă. Hainele i-au luat foc. Rudele sale au reușit să-l salveze în ultimul moment.

Octombrie 1968

Argentina: Descrierea extratereștrilor: Puțin peste 1,80 m înălțime, cu capete chele supradimensionate. Au extras sânge de la degetele mari și arătătoare ale două persoane și au dispărut. Argentina se confruntă cu o explozie a OZN-urilor din luna mai. O altă observare a raportat trei ființe asemănătoare oamenilor, înalte de 1,80 m, în combinații fosforescente. Au ieșit dintr-un OZN strălucitor, luminos și multicolor.

1968/72

În ultimii ani, o epidemie de dispariție a submarinelor a avut loc în întreaga lume. Se pare că acestea nu aparțin URSS sau SUA. Observatori de încredere și experimentați, cum ar fi piloți și căpitani de nave, au descris aceste obiecte în ape puțin adânci, unde niciun submarin sănătos la minte nu ar îndrăzni să opereze. Flotele Noii Zeelande, Australiei, Argentinei și Venezuelei au plecat în larg cu convingerea că vor prinde misterioasele submarine în apele lor teritoriale. Obiectele au reușit în mod repetat să scape de urmăritori. Au fost raportate viteze de peste 200 de noduri și adâncimi de scufundare de 8000 de metri.

1969 20.4.

Bob Grodin, astronaut de pe Apollo, susține că a avut loc o singură întâlnire în spațiu între ruși și americani în acest moment și că nici cea din iulie 1975, nici aceasta din 20.04.1969 nu au fost prima. „Au fost toți ceilalți înaintea lui”.

1969 10.5.

Enrique Mercado are o întâlnire cu un extraterestru într-un bar mexican. El cere ajutor ca oamenii să-și schimbe modul de gândire, către spiritual, îndepărtându-se de material.

Aprox. mai 1969

Un jurnalist de la Columbus Dispatch (Ohio) a făcut o fotografie la baza NASA din White Sands a unui obiect zburător ciudat, cu un diametru de 4,5 metri, care semăna cu un OZN. La început, nimeni de la NASA nu a vrut să vorbească despre asta. S-a dovedit că această navă a fost construită de compania Martin Marietta din Colorado.

1969 19.7.

Cu o zi înainte de istorica aselenizare, Edwin Aldrin a filmat două OZN-uri. Potrivit departamentului NASA (Dr. Maurice Chatelain), se pare că aceleași două nave spațiale au apărut la marginea craterului când naveta Apollo XI a aterizat pe fundul acestuia.

1969 20.7.

Apollo 11 aterizează pe Lună cu astronauții Buzz Aldrin și Neil Armstrong. Părți din conversația dintre Centrul de Control al Misiunii și Apollo au fost redactate din înregistrarea oficială. O afirmație a fost: „Acești bebeluși sunt mari, domnule... enormi. O, Doamne, nu ați crede! ... Le spun că există și alte nave acolo... aliniate în partea îndepărtată a colțului craterului... sunt pe Lună și ne privesc.” Bob Grodin a văzut și el ceva pe Lună în timpul unei aselenizări ulterioare, la care se pare că nu se aștepta. Acesta a fost declanșatorul conversației cu Centrul de Control al Misiunii (MC) pentru a trece de la transmisia în direct la un canal secret. Grodin: „O, Doamne, este într-adevăr ceva fantastic aici. Nu vă puteți imagina. Există un fel de creastă cu o priveliște foarte spectaculoasă... o, Doamne! Ce este acolo? Asta e tot ce vreau să știu. Ce naiba este asta?” MC: „Roger. Interesant. Du-te la Tango... chiar acum... du-te la Tango...” Grodin: „Asta e un fel de lumină acum...”

MC: (în grabă) „Roger. L-am prins, l-am marcat. Ai pierdut puțină comunicare, nu-i așa? Bravo Tango... Bravo Tango... Sună-o pe Izabela, Izabela...”

Grodin: Da... da... dar e incredibil... Reportofonul e oprit, Bravo Tango, Bravo Tango. Nu se mai auzea nimic altceva. Grodin schimbase pe o altă frecvență.

În primii ani ai călătoriilor spațiale și ai aselenizărilor ulterioare, fiecare lansare de rachete era însoțită de nave extraterestre. Astronauții Apollo au observat și au filmat o bază lunară cu numele de cod Luna. Fotografiile arată cupole, clădiri circulare mari, în formă de con, care seamănă cu silozuri. Sunt vizibile vehicule miniere gigantice în formă de T, care lasă urme ascuțite pe suprafața lunară, precum și extratereștri, rachete mici și mari.

1969

În laboratorul subteran Dulce a avut loc o confruntare între oamenii noștri de știință și extratereștri. Extratereștrii au luat ostatici mulți dintre oameni de știință. Echipe Delta au fost desfășurate pentru a-i elibera, dar armele lor erau inferioare celor ale extratereștrilor. În această acțiune, 66 dintre oamenii noștri au fost uciși. Timp de cel puțin doi ani, toate proiectele comune au fost suspendate. În cele din urmă, reconcilierea a avut loc, iar guvernul a reluat cooperarea. Aceasta continuă și astăzi. Hamilton

vorbește despre un fel de război sau revoltă care a izbucnit între oameni și extratereștri la Baza Dulce atunci când oamenii au aflat ce experimente se făceau acolo sau rezultatele au fost descoperite. Au existat morți de ambele părți (66 de oameni - majoritatea din forțele de securitate, numite Grupul Delta). Arma folosită a fost un tip de bliț, deoarece funcționează de ambele părți. Dulce a fost închis pentru o perioadă. În cele din urmă au existat negocieri din partea guvernului și s-a decis continuarea activității ca de obicei.

Perioada: 1970 – 1979

Martie-august 1970

În deșertul Mapimi din Mexic, la 40-50 km nord-est de satul Ceballos, în zona cu trei frontiere mexicane, se spune că există o bază OZN. Se văd bile de foc roșiatice, satele din jur raportează aproape zilnic fenomene luminoase ciudate, animalele reacționează anormal, devenind iritabile și nervoase. Chiar și radiourile și aparatele de radio rămân mute în această zonă.

Din 1966

Americanii au observat această zonă. Statul Mexic a respins cererea de închiriere din partea americanilor. Pe 27 martie, NASA intenționa să înființeze o stație de observare la Ceballo, pentru a putea examina mai bine procesele din regiunea deșertică „Sierra del Silencio” (la 250 km sud de granița cu SUA), aflată la 40-50 km distanță. În aprilie, oameni de știință, ingineri și localnici au fost adunați într-o expediție și trimiși în această zonă. Pe 11 iulie, la ora 3:15, o rachetă nord-americană de tip „Athena” s-a prăbușit deasupra centrului acestei zone. Racheta de testare, care transporta o capsulă de cobalt extrem de radioactivă, trebuia să se prăbușească în zona de testare americană „White Sands”, dar, în realitate, a fost proiectată la 1.200 km mai departe și a aterizat în zona deșertică mexicană, care a fost ulterior declarată „Top Secret” de către americani. Abia pe 2 august au fost găsite rămășițele rachetei, iar SUA au fost nevoiți să le transporte împreună cu 200.000 de tone de sol.

1970 7.3.

Din 7.3.70, așa cum au declarat extratereștrii (vezi 24.12.74, raport de Enrico Castillo Rincon), Pământul a intrat într-o nouă eră, era supraomului. În centrul său se află întâlnirea omului cu sine însuși în interiorul său, ceea ce duce la descoperirea lui Dumnezeu în om. Mulți frați din univers s-au unit pentru a ne ajuta în această perioadă de tranziție... Este posibil să nu intervină direct, legea cosmică interzice acest lucru. Cu toate acestea, este posibil să ne informeze puțin câte puțin, astfel încât apoi să depindă de noi

să punem cap la cap acest puzzle cosmic. Planeta noastră este cea mai dens populată planetă din sistemul nostru solar și ar avea nevoie de o curățare, fie și numai pentru că am pierdut toate valorile etice și morale. Este sarcina omului să recunoască această situație și să ducă lupta.

Decembrie 1970

Fizicianul NASA, Dr. Jonathan Wright, și echipa sa au fost trimiși în Bahamas deoarece NASA era constant bântuită de OZN-uri care veneau din acea zonă, deoarece Capul Kennedy este locul unde OZN-urile se zbenguiau pe cer în timpul lansărilor respective ale rachetelor lor. Dr. Wright: „La centrul de control, primeam încontinuu semnale electronice ciudate la lansări. Instrumentele noastre indicau că proveneau din această zonă." Mai mult, „Nu există nicio îndoială în această privință, avem dovezi clare că OZN-urile aterizează în mod regulat pe o insulă mică, la aproximativ 80 de kilometri de Grand Cayman."

1970

Din 1970, Norvegia a trebuit să accepte peste 250 de încălcări ale apelor sale teritoriale de către submarine „străine".

1970/71

Șase submarine din Israel, Franța, Anglia și SUA au dispărut fără urmă. Trei dintre ele se aflau în Marea Mediterană și nicio operațiune de căutare, oricât de amănunțită, nu a putut clarifica soarta lor. Nu au fost găsite urme de petrol sau resturi.

1970/71

Dr. Andrija Puharich, un parapsiholog de renume din SUA, l-a întâlnit pe Uri Geller. Acesta era capabil să îndoiască metalul prin simpla forță a voinței. Geller a vorbit despre gânduri pe care nu le putea scoate din cap - că strămoșii săi nu erau de pe Pământ și că au aterizat odată în farfurii zburătoare. Uri și-ar fi moștenit puterile de la ei. Puharich l-a hipnotizat pe Geller. În timpul acestei sesiuni de hipnoză, o voce (mai degrabă un colectiv, vocea vorbea despre „Noi") a vorbit prin Geller: Spunea că Geller este ajutorul lor, trimis să ajute omenirea. L-am programat în copilărie și l-am programat și să nu-și amintească. Ne dezvăluim pentru că credem că Pământul ar putea fi în pragul unui al Treilea Război Mondial. Egiptul plănuiește războiul și, dacă Israelul îl pierde, întreaga lume va exploda în război. Puharich a transmis chiar informații speciale armatei israeliene, deoarece era evident că aceste informații străine sprijineau Israelul. Israel, a spus el, a fost locul unde au aterizat pentru prima dată acum 20.000 de ani (pe vremea lui Avraam în Mamre).

1971 1.10.

Document emis de Președintele Comitetului de Politici, adresat Directorilor Executivi Naționali. Subiect: Loturi de transport (Loturi de transport în grup): Progresul experimental al componentelor Lot Consignment produce acum o rată de succes de 96%. Acest lucru nu este considerat nesatisfăcător. Observațiile Comitetului de Politici, care au fost difuzate la 7.09.1965, au clarificat necesitatea neutralizării sexuale a tuturor componentelor. Se continuă vorbind despre dificultatea eliminării propriei voințe în aceste loturi de transport. Investigații în acest domeniu sunt efectuate în America, Anglia, Japonia și Rusia și au dus acum la o reducere considerabilă a ratei de eroare. „Persoanele cu erori" au memoria ștearsă și sunt eliberate. Această procedură a fost perfecționată acum la Dnepropetrovsk și pusă la dispoziția tuturor laboratoarelor A3. În viitor, neutralizările de gen se vor face numai după potrivirea personalității, astfel încât cei care se pot întoarce acasă să nu aibă dovezi ale lucrărilor de laborator.

1971 16.10.

Prin intermediul persoanei de contact Phyllis Schelmer, a apărut o ființă pe nume Tom. El a explicat că în acel moment omenirea intrase într-o nouă eră. Copii cu puteri paranormale se vor naște acum în întreaga lume, care se vor manifesta în diverse moduri și vor deschide conștiința publicului larg către paranormal.

1971 5.12

Dr. Andrija Puharich/ Uri Geller: Într-o altă ședință de hipnoză, vocea (vorbind prin intermediul lui Geller) a numit nava spațială Spektra ca fiind originea lor, o navă-mamă imensă staționată foarte departe de Pământ. Altă dată s-a spus că aceasta fusese staționată timp de 800 de ani în apropiere de Pământ. Vocea a mai spus: „Calculatoarele noastre studiază pe toată lumea de pe Pământ".

1971

Știri UFO, nr. 177, mai 1971: Titlu: Fizicianul NASA descoperă o bază OZN în largul coastei Floridei: Dovezile sugerează că dispariția a peste 120 de nave și avioane în misteriosul Triunghi al Bermudelor se datorează OZN-urilor. OZN-urile folosesc o insulă îndepărtată din Bahama ca bază pentru monitorizarea zborurilor spațiale americane și ca punct de lansare pentru a lua specimene umane departe de Pământ. Dr. Jonathan Wright, fizicianul NASA, a dezvăluit vestea săptămâna trecută la hotelul său din Nassau, după ce s-a întors dintr-o croazieră de cercetare de trei săptămâni prin lumea insulară îndepărtată. „OZN-urile aterizează în mod regulat pe o insulă minusculă, la aproximativ 80 de kilometri de Grand Cayman".

1971-1990

Dr. Fred Bell l-a întâlnit pe Semjase din Pleiade, de pe planeta Erra. Ei vor să ajute oamenii să atingă un nivel superior de conștiință. Pleiadele fac parte dintr-o confederație de lumi locuite, controlate de „Consiliul Bătrânilor" din Andromeda. Această frăție se întinde în tot universul. Rasa umană are libera alegere de a-și continua evoluția sau de a se autodistruge. Nu vor să ne manipuleze - vin ca frați și surori pentru a ne ghida prin perioada de tranziție către o nouă eră. Unul dintre motivele pentru care l-au contactat pe Dr. Bell a fost să-l încurajeze să cerceteze energia piramidală și să-i ofere idei pentru diverse dezvoltări. Cei care folosesc energia piramidală vor supraviețui mai ușor schimbărilor drastice ale Pământului care au început în 1958 și continuă până în 1998.

1972 2.3.

Pioneer 10 a fost lansată pentru a explora Jupiter. Între timp (1990), sonda și-a stabilit cursul spre stele. Ca un mesaj interstelar al omenirii, are la bord o placă acoperită cu aur, cu o descriere a Pământului și a vieții sale.

1972 27.8.

Dr. Andrija Puharich a primit mesajul despre planurile de viitor ale extratereștrilor: „Vrem să pregătiți Pământul pentru aterizarea noastră în masă. Am aterizat în America de Sud acum 3.000 de ani și acum vrem să aterizăm din nou. Vrem să ajutăm omenirea, dar vrem să ne ajutăm și pe noi înșine. De aceea trebuie să ne dezvăluim. Ne tragem energia din acest sistem solar. Nu este o invazie. Pământul este un loc de joacă pentru noi. Planeta noastră natală, Hoova, este de 16.000 de ori mai mare decât planeta voastră... Ne-am manifestat sufletele, corpurile și mințile în computere acum milioane de ani. Dar suntem controlați de puterile superioare dincolo de noi. Am întins mâna înainte..."

Acum 20.000 de ani, am intrat pentru prima dată în destinul omenirii. Am venit într-o misiune planificată din propriul nostru sistem solar, iar prima noastră aterizare a fost în Israel, unde ne-a întâlnit Avraam. Cu toate acestea, am găsit urme ale unor vizitatori anteriori din spațiu, care veniseră pe Pământ cu milioane de ani mai devreme. De atunci, am dat instrucțiuni omenirii o dată la 6.000 de ani. Ultima dată a fost în Egipt. Scopul întregii existențe este de a se apropia de Dumnezeu. Omenirea trebuie să respecte Cele Zece Porunci. Cei (Consiliul Celor Nouă) care l-ar fi pregătit pe Puharich pentru misiunea sa din 1952 ar fi reprezentat ierarhia întregului univers, a tuturor galaxiilor. Ei distribuie sarcini diferitelor civilizații. Nu sunt ființe, ci sfere de lumină, nu au corpuri, ci sunt conștiință totală, energie totală.

1972 22.10.

Enrique Mercado are un al doilea contact cu un extraterestru care îl invită să urce la bordul navei sale. Au fost trași în sus de o rază. Apoi au zburat către o navă mai mare, cu acest disc de aproximativ 10 metri în diametru. El a fost prezentat comandantului Yastek, care a fost de acord să-i răspundă la întrebări.

1972 11.12.

Aterizarea pe Lună. Astronauții au stat 74 de ore în „Mare Serenitates" și au făcut, printre altele, mii de fotografii. Cea mai senzațională descoperire a rămas ascunsă până astăzi (1990) - fotografia unui picior desculț în praful lunar. Urma are 13,5 cm lungime, arată clar un deget mare și cinci degete mai mici. Astrofizicianul moscovit, profesorul Georgi Sakalow, o datează la aproximativ 300.000 de ani. Lungimea piciorului este cea a unui copil de șase ani. Colegul său, Nicolai Budenski, crede că aceste creaturi ar putea fi construite ca niște cristale.

1972

Document emis de Președintele Comitetului de Politici, adresat Directorilor Executivi Naționali. Subiect: Persoane desemnate pentru mutare - Rezumat: Participanții la Alternativa 3 trebuie să învețe să evolueze departe de conceptele de interese naționale sau tribale, care vor deveni necesare pe măsură ce populația noului Teritoriu crește. Nimeni nu poate fi nominalizat ca potențial Persoană desemnată pentru mutare dacă există vreo îndoială că poate evolua în această direcție. Această cerință are prioritate față de toate celelalte considerații privind alte abilități ale persoanei. Se subliniază, de asemenea, că este garantată o distribuție egală a tuturor naționalităților și culorilor pielii. Reprezentanți ai tuturor aspectelor vieții umane și culturale ar trebui aduși în cele din urmă în noul teritoriu. În prezent, există o cerere crescută de medici, chimiști, neurologi și bacteriologi. Raportul dintre bărbați și femei este de trei la unu.

1972

O altă aselenizare - dialog între Centrul de Control al Misiunii (MC) și pilot:

MC: Mai multe detalii, vă rog. Puteți oferi mai multe detalii despre ceea ce vedeți?

Pilot: Există... flash-uri. Asta e tot până acum. Doar o lumină care se aprinde și se stinge în colțul craterului.

MC: Puteți da coordonatele?

Pilot: E ceva acolo jos... poate puțin mai departe jos.

MC: Ar putea fi un Vostok?

Pilot: Nu sunt sigur... este posibil.

Notă: Zborurile rusești Vostok au avut loc la începutul anilor 1960 și nu au fost planificate pentru aselenizare.

1972

Într-un discurs adresat publicului financiar internațional de la Chase Manhattan Bank din Londra, Bruxelles și Paris, Rockefeller a propus crearea unei comisii internaționale pentru pace și prosperitate (numită ulterior Comisia Trilaterală) care să „se asigure că cele mai strălucite minți se ocupă de problemele viitorului". De la cercetătorul Craig S. Karpel, aflăm că „Brzezinski a părăsit Universitatea Columbia în iulie 1973 pentru a deveni președintele Comisiei Trilaterale. El a fost însărcinat cu selectarea a 200 de membri care ar constitui ceva comparabil cu un consiliu mondial."

1972/73

Observarea frecventă a OZN-urilor deasupra Puerto Rico. Populația a observat roiuri de obiecte zburătoare pe cerul nopții.

Martie 1973

Anita, un cargou de 20.000 de tone cu 32 de membri ai echipajului, a dispărut în drumul de la Newport News către Germania.

1973

Octombrie Der Spiegel, Titlu: Extratereștrii cu urechi ascuțite, s-au întors. Au fost observați aproape simultan pe trei continente. Fotografii: Fotografie OZN din Georgia. Extratereștri în Falkville: Fotografii OZN din Ohio. Oamenii de știință sovietici au recepționat semnale care ar fi putut proveni de la extratereștri. Observare în Uganda. Observare în Ohio: obiect în formă de trabuc, de culoarea chihlimbarului. Trei creaturi au fost văzute în Mississippi (fără buze, cu urechi ascuțite și gheare de crab pe brațe).

Oct./ Nov. 1973

Caraibe, Puerto Rico și partea de sud a Triunghiului Bermudelor au fost lovite de un val de OZN-uri. Au fost observate zeci de obiecte, toate apărând sau dispărând.

1973 11/12.10.

Enrique Castillo Rincon primește un mesaj telepatic pe care l-a notat pe două coli de hârtie. Era vorba despre pericolul unui al treilea război mondial și despre viitorul țării sale. La final, se spunea că alți frați vin acum pe Pământ, frați din Andromeda care aparțineau unei confederații cosmice. Ei (Rincon și grupul său) urmau să se adune a doua zi la ora stabilită. Acest lucru s-a și întâmplat, fiind transmis un alt mesaj. Acesta era despre o mare

civilizație din Peru. S-a anunțat că un contact fizic va fi stabilit pe 3.11.73, într-o lagună din nordul orașului Bogota.

1973 3.11.

Enrique Castillo Rincon s-a trezit la aterizarea navei spațiale și a fost luat la bord. Pe navă l-a întâlnit din nou pe bărbatul pe care îl întâlnise în Costa Rica în 1969, care pretindea a fi un elvețian pe nume Cyril Weiss. Weiss i-a spus că l-a pregătit pe el, precum și pe alte 24 de persoane în același timp, pentru acest contact... Acest lucru era de cea mai mare importanță, a spus el, deoarece evenimente de cea mai mare importanță urmau să aibă loc pe Pământ. Ei înșiși proveneau din Pleiade. Mii de planete locuite ar fi în schimb cultural, tehnologic și economic între ele și au format un fel de frăție. Această Confederație Galactică i-ar fi trimis pe Pământ pentru a îndeplini o misiune specifică. Ei ar fi ghidat întotdeauna indirect evoluția noastră... Formarea conștiinței este cel mai important lucru pentru omenire în acest moment. Castillo ar trebui să pregătească oamenii pentru asta. Tot mai mulți oameni ar face cea mai mare descoperire din istoria omenirii în următorii ani, descoperirea că a fost o greșeală să-L căutăm pe Dumnezeu undeva în afară și că Dumnezeu este în adevăr în noi, în fiecare dintre noi. Ei au un plan de viitor și este important ca toți oamenii să știe despre el, chiar dacă este o greșeală. O organizație foarte puternică și mare de pe Pământ vrea să împiedice acest lucru. Această organizație include oameni ai bisericii, politicieni și militari. Puterea lor este atât de mare încât pot declanșa un război în orice moment. Ei îi derutează pe oameni pentru a-i îngrozi în momentul în care consideră de cuviință.” Castillo a fost la bordul navei timp de 8 ore și jumătate.

1973 18.11.

Enrique Castillo Rincon - a doua întâlnire, de data aceasta în estul țării. La ora 3:00 dimineața au apărut 13 nave spațiale de diferite tipuri. O navă mai mică a aterizat. Castillo a primit mai multe informații. I s-a spus că acestea nu proveneau doar din Pleiade, ci și de pe stele diferite.

1973

Olaf Palme autorizează poliția suedeză să introducă în secret în capetele oamenilor transmițătoare cerebrale, care sunt dispozitive de transmisie implantate în creier. Acest lucru a fost făcut și în SUA și Rusia.

1974-începutul anului

Dr. Andrija Puharich l-a hipnotizat pe Bobby Horn: Prin intermediul lui, un extraterestru de pe planeta Corean a raportat. Esență: Ar dori să vină pe Pământ. O altă persoană de contact (Channelling) este Phyllis Schelmer. Prin intermediul ei, o ființă pe nume Tom a contactat-o. Acesta i-a explicat

că au fost primul element central al unui plan mondial al cărui scop era să informeze lumea despre existența civilizațiilor extraterestre și despre bunele lor intenții și să le pregătească pentru aterizare. „Avem tehnologia necesară pentru a vă ajuta, dar este foarte greu să ajutăm oamenii care nu cred în existența noastră. Dar au nevoie de tehnologia noastră pentru a supraviețui.”

Pe 16.10.71, omenirea intrase într-o nouă eră. Copii cu puteri paranormale în întreaga lume urmau să se nască, care se manifestau în diverse moduri și deschideau conștiința publicului larg pentru paranormal.

1974 5.2.

Observare OZN deasupra Groenlandei: Piloții americani au observat un OZN. „Era rotund și plat, culoarea îmi amintea de oțelul topit. Am crezut că pot distinge un rând de ferestre pe margine.” Alte observări în regiunile polare - inclusiv marele val de OZN-uri din Alaska din 1974 - i-au determinat pe cercetători să se întrebe dacă echipajele extraterestre de OZN-uri s-ar simți ca acasă în climatele reci.

Iunie 1974

Charles Silva l-a întâlnit pe Rama în Peru. Ea i-a spus că era din regiunea Pleiadelor și că poporul ei avea baze în Anzi și pe Jupiter. Rama a vorbit despre profeții privind viitorul omenirii. Pământul se va confrunta cu secete și dezastre naturale. În cele din urmă, un lider mondial, Anticristul, va prelua puterea. Puterea sa va lua sfârșit brusc când un corp ceresc gigantic va întâlni Pământul în anul 2001, provocând inundații mari, cutremure și, eventual, o schimbare a polilor. Înainte de asta, însă, vor exista 144.000 de oameni, elita conducătoare a Noii Ere, vor fi evacuați, instruiți și ulterior aduși înapoi pe Pământ pentru a le arăta supraviețuitorilor calea către un viitor mai bun. Noi, extratereștrii, suntem îngerii apocaliptici ai Bibliei, slujitorii lui Dumnezeu, care pregătesc terenul pentru a Doua Venire a lui Isus Hristos.

Iulie 1974

Un grup de șase persoane din jurul peruvianului Sixto Paz-Wells au primit un mesaj telepatic pentru a merge în deșertul de lângă Chilca. Odată ajunși acolo, Sixto a văzut o bulă în formă de semilună cu un diametru de aproximativ 10 metri. O figură a ieșit din acest obiect și i-a spus să intre. A păși printr-un fel de zid energetic. A simțit că slăbește. A simțit amețeli și greață. O căldură ciudată i-a pătruns corpul, a simțit o presiune pe gât și frunte. Persoana care l-a primit (pe nume Oxalc) i-a explicat că tocmai o „XENDRA” trecuse, un prag de lumină către o altă dimensiune. Peisajul se schimbase enorm. Sixto stătea în fața unui oraș puternic luminat, cu case în formă de cupolă - orașul „Cristal”, capitala MORLEN (Ganymede, luna lui

Jupiter). A văzut oameni cu o înălțime de 1,80-2,00 m, precum și alte rase. Locuitorii din MORLEN proveneau inițial din Betelgeuse, Bellatrix și Rigel. Și-au părăsit lumile natale acum peste 40.000 de ani și au ajuns în sistemul nostru solar acum 20.000 de ani, a spus el. Nu exista viață pe Ganymede la acea vreme. Cu ajutorul cesiului și al materialului cristalin de pe luna IO a lui Jupiter, și-au construit orașele de cristal, parțial subterane. Morlen este guvernat de Consiliul Bătrânilor și este membru al Confederației Galactice. Locuitorii săi au depășit egoismul și proprietatea privată - un fel de super-comunism spiritual predomină.

1974 18.7.

Dr. Andrija Puharich și Phyllis Schelmer la casa lui Puharich, ființa pe nume Tom a vorbit încă o dată prin intermediul lui Phyllis: Aterizarea planificată este a Doua Venire a lui Isus Hristos. Va fi o conștiință colectivă. Extratereștrii vor aduce ajutor tehnic, dar mai ales ajutor spiritual. Pământul va fi planeta cea mai slab dezvoltată din univers... Evoluția târâtoare a Pământului împiedica în prezent evoluția galaxiei, ba chiar a întregului univers. Phyllis ar fi fost pregătită încă din copilărie să participe la acest plan maestru. I s-ar fi plasat chiar și un implant în creier în 1963 pentru a servi drept traducător. Aceasta nu ar fi o intruziune împotriva liberului arbitru dacă ființa ar fi fost de acord cu aceasta înainte de naștere. Tom a spus că era purtător de cuvânt al Consiliului Celor Nouă, care era ierarhia universală, manifestări directe ale lui Dumnezeu.

1974 25.7.

Enrique Castillo Rincon - a treia întâlnire: O navă „de tip Adamski” a aterizat, iar el a fost prezentat unui venusian. Castillo a primit sarcina de a forma un grup pentru a disemina informațiile lor. Un plan comun trebuia pus în aplicare între Columbia și Venezuela. Când Castillo se afla în Venezuela pentru prelegeri, a obținut o programare pentru 24.12.74, în care urma să fie dus la celelalte contacte din Peru.

Iulie 1974

Grupul lui Sixto Paz-Wells s-a întors la Chilca. Au văzut o navă spațială aterizată și o ființă umanoidă, înaltă de peste 2 metri, cu păr blond platinat până la umeri, ochi ușor oblici și o bărbie proeminentă. Această ființă era de pe Apu, o planetă din sistemul Alpha Centauri. Numele său era Antar Sherart, comandantul flotei OZN Misiunea Rama. Grupului i s-a încredințat misiunea de a înființa și de a duce la bun sfârșit Misiunea Rama pe Pământ. Scopul acestei misiuni era „eliberarea oamenilor din sclavia ignoranței și a le facilita accesul în a patra dimensiune”. Antar a anunțat o diseminare la nivel mondial a Misiunii Rama prin intermediul presei.

1974 7.9.

După ce o agenție de știri a relatat despre misiunea Rama, jurnalistul spaniol JJ Benitez a călătorit. Sub influența extratereștrilor, el a văzut de fapt un OZN, s-a întors în Spania și a scris o carte despre grup, „OZN-uri: Un SOS pentru umanitate”. În curând, peste 600 de grupuri Rama au apărut în întreaga lume.

1974 8.11.-12.12.

Dr. Andrija Puharich/PhyllisSchelmer: Ființa numită Tom a vorbit prin intermediul lui Phyllis: Cea mai importantă sarcină este conservarea planetei Pământ - altfel va exista o eră glaciară globală peste 200 de ani. De aceea este important să pregătim oamenii pentru debarcarea în masă, deoarece atunci vă putem oferi tehnologia noastră pentru a salva planeta. Plănuim să alertăm omenirea interferând cu sistemele voastre de televiziune. La asta lucrăm noi și un grup de extratereștri de pe planeta Ashand. În Israel, ultima încercare a extratereștrilor de a ridica conștiința oamenilor a avut loc sub forma lui Isus din Nazaret. Evreii erau înrudiți genetic cu extratereștrii, în special cu civilizația Hoova și, prin urmare, ei erau poporul ales. Aici avea să se decidă soarta omenirii - Harmaghedonul, bătălia finală dintre armatele luminii și forțele întunericului. Statul Israel este format din oameni care s-au adunat din toate părțile lumii și, prin urmare, reprezintă națiunile pământului.

1974 22.12.

Prof. RN Hernandes, important om de știință nuclear din Mexic, a avut contact cu un extraterestru care s-a prezentat sub numele de LYA și l-a vizitat la universitate. Ea a declarat că este de pe planeta Aenstria din galaxia Andromeda. Ea a spus că oamenii merg pe o cale greșită, dar împotriva voinței lor nu ne pot salva. De aceea studiem lumea voastră, și nu numai noi. Multe civilizații au făcut acest lucru și aproape toate sunt de acord că lumea voastră este un loc privilegiat.

1974 24.12.

Enrique Castillo Rincon a fost preluat de o navă spațială și dus într-o vale înaltă din Anzi. Acolo, Castillo a întâlnit contacte din 19 țări din întreaga lume, inclusiv o singură femeie, o californiană de 59 de ani, altfel peruană, o indiancă, o australiană, doi europeni și câțiva sud-americani. Aceștia erau oameni de știință, artiști, meșteșugari și muncitori. În colonia andină locuiau 218 persoane din toate țările lumii, care sunt educate acolo și care sunt considerate „dispărute” în țările lor de origine. În total, există zece astfel de baze în America de Sud. Din 7.3.70, au declarat extratereștrii, Pământul a intrat într-o nouă eră, era supraomului. În centrul ei se află întâlnirea omului cu sine însuși în sine, ceea ce duce la descoperirea lui

Dumnezeu în om. Mulți frați din univers s-au unit pentru a ne ajuta în această perioadă de tranziție. Este posibil să nu intervină direct; legea cosmică interzice acest lucru. Cu toate acestea, este posibil să ne informeze puțin câte puțin, astfel încât apoi să depindă de noi să punem cap la cap acest puzzle cosmic. Planeta noastră este cea mai dens populată planetă din sistemul nostru solar și ar avea nevoie de o curățare, fie și numai pentru că am fi pierdut toate valorile etice și morale. Este sarcina ființei umane să recunoască această situație și să ducă lupta. Extratereștrii au dezvăluit „Planul A", care include trei faze:

Conștientizarea situației: constă în observarea sistematică și prudentă a navelor extraterestre în spațiile aeriene ale tuturor națiunilor, în special a celor avansate din punct de vedere tehnic, științific și militar, astfel încât să se poată vedea clar ce intenționează acestea pentru lumea noastră și locuitorii ei. Pregătirea constă în strângerea cât mai multor informații posibil, să se răspândească prin toate mijloacele de care dispun, adică radio, televiziune, presă, prin congrese, întâlniri individuale și de grup, pliante etc. Vor avea împotriva lor forțele celor care nu iau în serios această problemă și mașinațiunile sinistre ale marilor puteri dezlănțuite pe planeta lor, împrăștiind îndoieli și atacând vestitorii (ei)...

Inamicul Mondial: Când, după mulți ani de observare a lumii voastre, s-a ajuns la concluzia că locuitorii ei trebuie ajutați să avanseze în ascensiunea lor evolutivă, au existat momente în care ne-am îndoit de această decizie, având în vedere cruzimea cu care purtați războaie, bombardați orașe, torturați bărbați, femei și copii și cu ce indiferență guvernele și liderii voștri spirituali au privit cum copiii mureau de foame chiar și în timp de pace. Concluzia trasă din aceasta a fost teribilul adevăr: locuitorii Pământului, cu excepția câtorva, sunt măcelari incorigibili, brutali, adânc în sufletele lor. Cu toate acestea, s-a decis să se ajute oamenii, să se lupte eficient împotriva dependenților nemiloși de profit și putere, care erau protejați de anumite forțe. Forțele inamicului ne sunt cunoscute, cercul din jurul său este aproape închis, iar el știe asta. Într-o încercare disperată de a supraviețui, va trimite lumea și locuitorii ei, împreună cu purtătorii săi de stindard, într-o mare bătălie finală, care nu va fi decât o cursă fără speranță spre propria sa dispariție.

Ajutor pentru Planeta Pământ: Această fază implică ajutor direct acordat multor oameni prin instruire. În acest scop, în multe cazuri, este necesar să fie evacuați de pe această planetă într-un loc special unde vor fi instruiți într-o nouă conștiință, astfel încât să își poată conduce mai târziu propriii frați de pe Pământ. Aceștia sunt oameni care, de dragul meritelor și curajului lor de a lucra pentru binele Pământului, au fost aleși pentru această mare lucrare. Au existat multe dispariții pe planeta voastră în acest scop.

1974

Triunghiul Bermudelor: Un căpitan suedez a văzut cu binoclul său o „insulă metalică apărând brusc din mare”, care a îndreptat instrumente asemănătoare unor ecrane radar spre nava sa, moment în care o ceață albă ca puricii a început să se răspândească. În ciuda soarelui, a îndreptat trei reflectoare spre acest obiect, moment în care mai întâi ceața și apoi insula metalică însăși au dispărut.

1974/75

Numai în Colorado au fost înregistrate peste 130 de mutilări la vite. Toate cazurile au urmat același model: au fost observate rachete neidentificabile, în majoritatea cazurilor negre și fără trăsături de identificare perceptibile. Din când în când, există și „elicoptere negre”. Cai și vite sunt găsite mutilate, prezentând de obicei tăieturi extrem de precise, netede, uneori arsuri care sugerează utilizarea laserelor. O mare varietate de organe au fost îndepărtate. Cel mai frecvent, organele sexuale lipseau. Dar inima, ficatul, rinichii, ugerul, testiculele, fibrele musculare, uterul, creierul, ochii, limba, nările, buzele și, în unele cazuri, întreaga maxilă inferioară au fost, de asemenea, îndepărtate. Uneori, fiecare os al animalelor mutilate este rupt, ca și cum ar fi căzut la pământ de la o anumită înălțime. Locurile descoperirii prezintă impresiuni circulare sau impresiuni relativ adânci, ca ale picioarelor de aterizare. În jurul locului descoperirii există arsuri inexplicabile, care prezintă adesea niveluri radioactive mai ridicate.

1975 22.4.

Prof. RN Hernandes are un alt contact cu LYA, care l-a luat pe nava sa și i-a arătat centurile de radiații ale Pământului. Ea a spus că aceste centuri de radiații sunt deteriorate, consecința fiind schimbările climatice observate la nivel mondial și care se intensifică în anii '90. Se vorbește despre o neutralizare a stratului de ozon prin experimente chimice nucleare. Civilizația voastră este în pragul declinului. În doar un secol ați făcut suficiente teste nucleare pentru a expune omenirea la radiații radioactive crescute pentru următorii 200 de ani. Este unul dintre principalele motive ale pierderii stratului de ozon. Ea prezice noi boli. Spune că lumea ei face parte dintr-o comunitate intergalactică. Scopul acestei comunități este de a împărtăși cunoștințe în beneficiul tuturor, cu condiția clară ca aceste cunoștințe să nu fie folosite niciodată împotriva vieții. Doar o civilizație care s-a dovedit demnă de încredere poate fi acceptată în această comunitate. Lya l-a avertizat pe Hernandes despre un grup extraterestru care nu ar avea corp emoțional și care ar forța oamenii în navele lor. Aveau nevoie de oxigenul din sângele ființelor vii. Ar fi prelevat probe genetice pentru a efectua experimente de eclozare și a crea o nouă rasă. În limba poporului

lor, se numeau XHUMZ și veneau pe Pământ de 6000 de ani, deoarece planeta lor era în pericol. Dacă am distruge lumea noastră, XHUMZ ar vrea să o preia și să o colonizeze. Ea a continuat să-i spună profesorului că rasele albă și galbenă provin de pe planete diferite. Rasa albă descinde din locuitorii planetei Maldek, care a existat odinioară între Marte și Jupiter, unde se află astăzi centura de asteroizi. Locuitorii din Maldek, la rândul lor, ar fi descendenți ai lumii Sion. După distrugerea planetei lor într-un mare război fratricid, supraviețuitorii din Maldek au fugit pe Pământ și au fondat civilizația Atlantidei. Au dezvoltat arme antimaterie. Când locuitorii originali au atacat Atlantida pentru că efectuase experimente care puneau în pericol Pământul, atlanții au folosit arma. Utilizarea ei a dus la o catastrofă devastatoare. Arma cu antimaterie se află încă într-o piramidă mare pe fundul oceanului în largul Floridei, lângă insula Bimini, și, din când în când, emitea energie care provoca dezintegrarea moleculară a oricărui lucru care se apropia de ea - cauza dispariției atâtor avioane și nave din Triunghiul Bermudelor.

Iunie 1975

Massimo Poli, angajat al CSFC, fondat de Eugenio Siragusa, a experimentat o „proiecție astrală controlată” în interiorul coloniei subterane extraterestre El Dorado, Orașul Soarelui de Aur. Acesta a fost fondat, a aflat el, acum peste 75.000 de ani de către „prinții spațiului” și există simultan în șapte dimensiuni.

29.7.1975.

Oscar Magocsi a văzut aterizarea unui OZN în timp ce campa la nord de Toronto, Canada. A fost preluat și au zburat peste Canada, New York, Egipt, către Marile Piramide. A observat că de sus venea o rază de energie, pe care nava părea să o încarce. Oscar a aflat că ființe de pe toate planetele de dimensiuni foarte diferite erau conectate la programul extraterestru pentru Pământ. Pe navă l-a întâlnit pe comandantul numit Spectron. El a înmânat o invitație Consiliului Gardienilor. A fost transferat în tărâmul formelor de gândire, care este incorporeal. I-a întâlnit pe „Maeștri” și pe „El”, Iisus Hristosul cosmic. Pe 7.8, a aterizat din nou în Canada.

Iulie 1975

Prima întâlnire publică între americani și ruși în spațiu (Soiuz și Apollo). Camerele de televiziune au arătat o andocare a celor două rachete și schimbul de alimente între echipaj.

1975 13.8.

Baza Forțelor Aeriene Holloman: Sergentul Charles L. Moody vede un obiect metalic, în formă de disc, cu lățimea de 18 metri, zburând spre el.

Luminile și motoarele mașinii sale se defectează. La zece metri distanță de el, OZN-ul rămâne blocat în aer. Moody devine inconștient și nu vede obiectul dispărând la orizont timp de 90 de minute. Prin autohipnoză, își amintește timpul pierdut: ființe extraterestre cu capete supradimensionate s-au apropiat de el și l-au dus la navă, așezându-l pe un fel de masă de operație și vindecându-i spatele cu un baston. De asemenea, i s-a arătat camera motoarelor navei. Liderul extratereștrilor i-a explicat următoarele: Nu este vorba doar de o rasă extraterestră care ne vizitează. Sunt rase diferite care lucrează împreună în prietenie, chiar dacă planetele lor sunt la ani-lumină distanță. Vin la noi pentru a vizita și studia planeta noastră. Vin cu intenții pașnice. Nu este problema noastră să-i acceptăm, este problema lor să ne accepte.

1975 6.10.

Articol din Daily Telegraph: Douăzeci de persoane au dispărut fără urmă din comunități din Oregon după ce li s-a spus să predea toate bunurile, inclusiv copiii, pentru a putea fi duse, într-un OZN, către o viață mai bună. O anchetă a poliției a dus la o întâlnire pe 14 septembrie la un hotel, Bayshore Inn din Waldport, Oregon. Oamenilor li s-a spus că își pot salva sufletele prin intermediul unui OZN. Oamenii ar fi pregătiți pentru viața pe o altă planetă într-o tabără specială din Colorado.

1975

Semnate de oficiali din 17 guverne din întreaga lume, inclusiv SUA și Uniunea Sovietică, acestea au subliniat acordurile comerciale și de cooperare negociate cu extratereștrii în 1975. De asemenea, au menționat că bazele fuseseră deja stabilite în așa-numitele zone neutre din întreaga lume.

1975

Triunghiul Bermudelor: Sateliții meteorologici nu mai funcționează corect atunci când survolează Triunghiul Bermudelor. Imaginile care ar fi transmise prin radio către Pământ de către sateliți sunt negre. Recepția era încă bună doar în razele infraroșii.

1975 - sfârșitul anului

Groenlanda: Bombardiere americane în drum spre Thule, înconjurate de șapte OZN-uri. Instrumentele au luat-o razna. Obiectele care nu erau atașate s-au ridicat în aer și au zburat în jurul cabinei. Echipamentul radio a emis un sunet straniu, urlător. În același an, au existat cel puțin alte 2 incidente de acest tip. Avioanele au fost escortate de OZN-uri pentru perioade lungi de timp.

1975/76

Oameni de știință de pe toate continentele au dispărut fără urmă după ce li s-a făcut o ofertă profitabilă de a colabora la cercetare. Acești oameni de știință au ars toate podurile în urma lor. Se presupune că trebuiau să lucreze la proiectul Alternativa 3. Acest grup de oameni a fost numit „Mutători Desemnați”. Un alt grup de oameni, așa-numiții „Loturile” au fost transformate într-un fel de rasă de sclavi. Persoana de contact «Trojan», cu acces la înregistrările Comitetului Politic, a declarat că aceste loturi au fost preluate în principal din Triunghiul Bermudelor.

1976 21.6.

Cu ocazia aterizării navei „Viking I” pe Marte, Robert Negri, angajat al CSFC (fondat de Eugenio Siragusa), a primit o transmisie telepatică: Ithakar, cel mai înalt reprezentant al lui Marte în Uniunea Supremă a Lumilor Confederate, le permite oamenilor de știință și cercetătorilor planetei Pământ să audă vocea poporului său. El vorbește despre faptul că sonda marțiană detectează praf doar pentru că locuitorii marțieni și civilizația lor se află într-o structură dimensională diferită. Structurile lor au încetat să mai fie genetic tridimensionale. De la distrugerea atomică a navei Malona, care orbita între Marte și Jupiter, a fost necesară crearea celor două luni artificiale ale lui Marte, Deimos și Phobos...

Octombrie 1976

Insula Palaseon din Marea Sudului, o insulă cu cocotieri în largul coastei Marutea, și-a pierdut toată vegetația după contactul cu OZN-urile. O pâlnie albă strălucitoare a fost observată pe cer la trei ore după un taifun. În tăcere, aceasta a coborât pe insulă ca o pungă ascuțită, cu deschiderea în jos. Evenimentul a fost observat de două nave. Copaci, plante și tufișuri - toate verzi - s-au dizolvat.

Noiembrie 1976

Doi piloți americani, aflați într-un zbor de patrulare deasupra Polului Sud, au descoperit o stație aparent climatizată, ca și cum ar fi fost protejată de un clopot de mediul înghețat, cu un diametru de 12 km. Au orbitat stația și au făcut fotografii, care au fost apoi demonstrate experților din Houston. Întrucât nu erau suficient de clare, s-a decis trimiterea a trei avioane de patrulare. Aceștia au zburat timp de 36 de ore în zona Polului Sud și au descoperit că stația, care aparent fusese instalată temporar sub un strat de căldură, dispăruse din nou. Modelele de presiune au fost înregistrate în zborul la joasă altitudine, ca și cum greutăți mari ar fi fost acolo înainte. Un aparat a aterizat, a prelevat probe la sol și a găsit „fulgi ca aluminiul” care nu au putut fi analizați.

1976

La Polul Sud, din cauza unui vortex de radiații, există o gaură magnetică sub forma unui tub cu diametrul de 11 km, care se întinde în spațiu de la o înălțime de 28 km. Un om de știință japonez a văzut posibilitatea de a merge la vânătoare de semnale în această gaură magnetică și de a încerca contactul cu „stații” extraterestre. El avea o rachetă deosebit de puternică, echipată cu cele mai moderne instrumente de măsurare și două ecrane. El a văzut cum 19 formațiuni în formă de alună de pădure au apărut în formație și s-au îndreptat exact spre gaura magnetică în direcția Pământului. Imediat au fost utilizate toate frecvențele radio, cu succesul că formele au dispărut imediat din nou și au devenit invizibile.

1976

Sigma a devenit un proiect independent.

1976

Un pilot de recunoaștere sovietic, care zboară regulat deasupra nordului Oceanului Arctic și a Groenlandei împreună cu echipajul său, a observat șase găuri de tunel în imediata vecinătate a Polului Nord. Zborurile de recunoaștere reînnoite au observat din nou șase puncte negre și au detectat intrări în tuneluri în timp ce zburau la joasă altitudine. Dintr-o dată, acestea au fost prinse de un „lift extraterestru” și duse la 4.500 de metri. Încercările de coborâre din nou au eșuat din cauza unei forțe necunoscute care a împins avionul în sus iar și iar.

1976

Un extraterestru, despre care spune că provine dintr-o bază subterană din Mexic, i-a dat fermierului mexican J. Carmen Garcia o formulă pe o bucată de hârtie care l-a ajutat să cultive legume uriașe (varză de 14 kg, ceapă de 4 kg etc.).

1976

NASA lansează proiectul SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence - Căutarea inteligenței extraterestre).

1976

Piloții sportivi britanici au descoperit cercuri (pictograme) din cercurile din culturile aeriene. Fermierii englezi susțin că au văzut acest fenomen deja în anii '40. Apariția lor a crescut din iulie 1988

1976/78

În 2 ani, aproximativ 20 de sateliți americani și ruși au dispărut fără urmă.

1977 6.2.

Filmul pe care se bazează cartea „Alternativa 3” (debarcarea americanilor pe Marte din 22.5.1962) a fost surprins de radioastronomul englez Sir William Ballentine prin intermediul telescopului Jordell Bank. Această înregistrare a putut fi decodificată ulterior doar de un decodor NASA. Ballentine a murit într-un misterios accident de mașină pe 6 februarie 1977. Corpul său a fost complet ars în interior, ca și cum ar fi fost expus la un fel de tun cu microunde. Nu s-au găsit urme de arsuri pe mașină. Ballentine a murit la ordinul „Comitetului de Politici”, într-o acțiune pe care au numit-o „intervenție urgentă”.

1977 13.6.

Noua Zeelandă: 200 de persoane, inclusiv servitori, au dispărut peste noapte dintr-un camping. Nu au existat semne de violență. Niciuna dintre aceste persoane nu a fost recuperată.

1977 14.6.

SUA/Wyoming: 76 de tineri, cu vârsta medie de 19 ani, au dispărut într-o călătorie rutieră. Vehiculele lor au fost găsite pe marginea unui drum pustiu, goale. Urme aleatorii de pași au fost găsite în nisipul din jurul mașinilor, dar acestea nu duceau nicăieri. Persoanele nu au fost niciodată găsite. În aceeași zi, o navă de pasageri cu 165 de persoane la bord a dispărut în timp ce călătorea între Barcelona și Tunis. Nu au fost descoperite urme.

1977 – mijlocul anului

Bob Grodin a fost intervievat prin satelit de „Septre Television”. Interviul a fost întrerupt brusc (de o sursă necunoscută), după o anumită declarație a lui Grodin. I s-a cerut să comenteze afirmația că el și toți ceilalți din misiunea Apollo au văzut ceva despre care nu ar fi trebuit să vorbească public. Această întrebare l-a făcut pe Grodin să explodeze. „Ce vrei? Încerci să mă dobori?... Ca acel nenorocit prost de Ballentine? Asta vrei?” Grodin nu a continuat. Vocea și imaginea lui au dispărut brusc. Grodin a fost ulterior intervievat din nou. Când a fost întrebat ce știe despre Ballentine, a spus că nu-l cunoaște. Tot ce știe despre el este că s-a prezentat la NASA cu o casetă și s-a entuziasmat de moarte când a trecut-o prin decodor. A fost întrebat în continuare ce s-a întâmplat la aselenizare. Grodin: „...am fost foarte dezamăgiți...adevărul este că nu am fost primii acolo... Astronauții Apollo de mai târziu au fost niște perdele de fum care au acoperit ce se întâmpla cu adevărat acolo...și nenorociții nici măcar nu ne-au spus nimic...nici un cuvânt...Credeți că au nevoie de toate porcăriile alea din Florida ca să trimită doi tipi acolo sus pe o motocicletă? Știți de ce au nevoie de noi? Ca să poată avea o poveste bună de PR pentru tot

echipamentul pe care îl trimit acolo sus.... Nu suntem nimic, omule! Nimic! Suntem aici doar ca să vă ținem pe voi, vagabonzilor, fericiți... ca să vă împiedicăm să puneți întrebări stupide despre ce se întâmplă cu adevărat!” Sfârșitul interviului. În ianuarie 1978, moartea lui Grodin a fost anunțată în presă. Au spus că a fost sinucidere. Majoritatea astronauților Apollo au fost profund zdruncinați de această experiență, iar viețile și declarațiile lor ulterioare reflectă amploarea acestei experiențe și efectul ordinului de tăcere. S-a ordonat tăcerea sub amenințarea cu moartea, care a fost apoi parafrazată ca „necesitate”. Cu toate acestea, un astronaut a vorbit cu producătorii britanici ai programului de televiziune „Alternative 3”, în care a confirmat veridicitatea acuzațiilor. În carte, adevărata identitate este înlocuită cu pseudonimul „Bob Grodin”. Cooper nu poate confirma sinuciderea lui Grodin. El consideră că numeroase așa-zise fapte din carte sunt dezinformare, rezultatul presiunii exercitate asupra autorilor, menite să neutralizeze efectul pe care programul de televiziune britanic „Alternative 3” l-a avut asupra publicului.

1977 20.6.

În cadrul programului de televiziune englezesc Science Report, este difuzat reportajul „Alternative 3”: acesta relata despre oameni de știință care au dispărut în circumstanțe misterioase, dintre care existau în prezent 25 de cazuri cunoscute, și făcea legătura cu Alternative 2. Postul de televiziune a fost ulterior forțat să prezinte programul ca pe o farsă, iar mulți telespectatori au crezut imediat acest lucru.

1977 15.7.

Articol din Daily Mail cu titlul „Farfurii zburătoare”: bărbați cu măști și detectoare de metale încercau să descopere un eveniment macabru. Au fost găsiți cincisprezece ponei. Corpurile lor au fost mutilate și sfâșiate, descompunându-se până la os în 48 de ore. Toți au murit cam în aceeași perioadă, iar multe oase au fost rupte. Experții în animale recunosc că sunt uimiți de cadavrele de animale găsite la Cherry Brook, lângă Postbridge.

1977 4.8.

Ședința Comitetului de Politici - Subiect: Loturi de transport (un tip de sclavi convertiți): Se vorbește despre o întreagă încărcătură de 300 de cadavre distruse în timpul transportului de către un meteorit. Notă a autorilor: Lunile următoare au adus știri de presă despre dispariții în masă din Australia. Până la sfârșitul lunii septembrie, multe dintre ele au fost găsite accidental într-un fel de lagăr de muncă forțată. Comitetul de Politici a analizat apoi programul de televiziune „Alternative 3” din 20.06.1977. S-a exprimat nemulțumirea față de faptul că Dr. Carl Gerstein nu a fost îndepărtat înainte de a vorbi cu reprezentanții televiziunii.

Ulterior, s-a refuzat demiterea sa. S-a decis eliminarea funcționarului regional a cărui sarcină ar fi fost să prevină acest lucru.

1977 28.8.

Articol de ziar din Sunday Telegraph: Subiectul era că Departamentul de Sănătate din Anglia colectează statistici privind operațiile efectuate în instituțiile de boli mintale cu scopul de a schimba personalitatea. Pentru prima dată, miniștrii au confirmat că există o îngrijorare tot mai mare cu privire la acest lucru. Aceste operații, cunoscute sub numele de psihochirurgie, sunt efectuate pentru a distruge sau îndepărta părți din țesutul cerebral pentru a schimba comportamentul pacienților grav deprimați sau excepțional de agresivi care nu răspund la medicamente sau terapie cu electroșocuri. Autorii „Alternativei 3" l-au intervievat pe psihiatrul Dr. Randolph Crepson-White (decedat în octombrie 1977) pe această temă. Crepson, la instrucțiuni, a operat în acest fel 4 bărbați și o femeie, despre care a spus că au fost complet normali. Aceștia au fost reduși complet asexuați și lipsiți de individualitatea lor. Ar urma orice ordin fără întrebări și ar fi ca niște roboți gânditori.

August 1977

Un număr mare de persoane au apărut în Germania, Franța, Italia și Canada, care erau în formă fizică și normale, doar că nu-și aminteau de unde veneau sau unde fuseseră.

1977 9.9.

Articol de pe prima pagină a ziarului Times, scris de Steward Tendler: „Securitatea națională invocată de poliție ca motiv pentru tăcerea cu privire la utilizarea fișierelor" Numele și datele personale ale zeci de mii de persoane verificate de Secția Specială din motive de securitate națională vor fi introduse în noul computer de informații al Scotland Yard. Când a fost proiectat noul computer, Secției Speciale i s-a alocat spațiu de stocare pentru 600.000 de nume dintr-o capacitate totală de 1.300.000. Aceasta ar însemna că una din 25 de gospodării este monitorizată de acest sistem. Computere cu denumire similară se află în Geneva, America, Anglia, Germania, Japonia, Polonia și Rusia.

Septembrie 1977

Der Spiegel, Titlu: OZN-uri - albăstrui, roșiatic. Președintele SUA Carter, senatorul SUA Goldwater, prim-ministrul Grenada Gairy, secretarul general al ONU Waldheim - toți vorbesc despre OZN-uri.

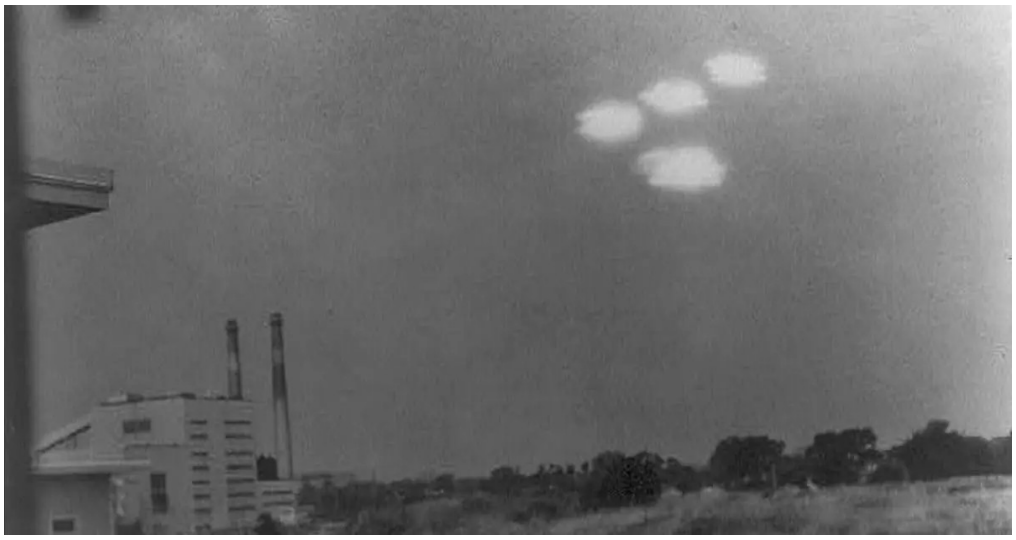

Fotografie americană cu OZN-uri (deasupra Salem/Massachusetts).

1977 sept.-februarie 1978

Între 20.09.1977 și 20.02.1978, un OZN de mărimea unui teren de fotbal a apărut de 5-6 ori pe lună deasupra orașului sovietic Petrozavodsk, de pe Lacul Onega, la nord-est de Leningrad. Guvernul sovietic a convocat imediat o anchetă științifică la nivel înalt și a impus măsuri de securitate acestei anchete. Pe 20 septembrie, la ora 16:00, un OZN uriaș a apărut deasupra orașului și a trimis fascicule de lumină aurii care au căzut asupra orașului ca niște jeturi de apă, arzând găuri de mărimea ouălor în pavajul străzilor și în geamurile multor case. Se spune, de asemenea, că cinci fascicule intense de lumină provenite de la obiectul uriaș au fost îndreptate spre oraș, iar Petrozavodsk a fost învăluit în această lumină aurie în timpul acelor 12 minute. Bucățile de sticlă care fuseseră tăiate păreau să se fi topit la margini și zăceau fie pe pervazuri, fie pe podea. În rest, geamurile au rămas întregi. Deasupra lacului, un obiect mai mic s-a separat de corpul principal, a căzut drept în jos și a dispărut sub apă.

1977 4.10.

Bremer Nachrichten: „Se spune că serviciile secrete ale ambelor emisfere dețin înregistrări ample privind apariția unor submarine necunoscute și misterioase”. Se menționează un incident în care un submarin necunoscut se deplasa cu o viteză de 370 km/h.

1977

Colonie pe Marte (în cadrul Alternativei 3): 1976: pe măsură ce noua colonie era cultivată, bacteriile indigene de acolo au prins viață și au început să infesteze plantele cultivate. Comitetul de acolo a văzut că

pierdeau bătălia. Aveau nevoie de un anumit bacteriolog din Germania, dar acesta nu putea fi recrutat pentru acest proiect. Așa că s-a decis trimiterea înapoi pe Pământ a unui fost asistent de-al său, care lucra între timp pe Marte și pe care acest bacteriolog îl aprecia mult, pentru a-l convinge. Ceea ce nu s-a realizat, însă, a fost că acest asistent nu era de acord cu „simbioza” dintre oamenii de știință și sclavii lor muncitori. La întoarcere, prin Baza Arhimede, i-a inițiat pe cei 28 de „Mutători Desemnați” în misterul care încă exista pentru ei. Baza Arhimede: bază lunară, pentru transferul „Mutătorilor Desemnați” și al „Loturilor de Transport” între Pământ și Marte, construită în cadrul Alternativei 3 și ulterior distrusă prin sabotaj. Construcția a durat doi ani. Baza se afla sub o bulă transparentă ermetic închisă. Existau trei zone de locuit separate, fiecare pentru personalul rezident, transmigranții pe Marte și sclavii care lucrau. Unul dintre oamenii de știință a încercat să-i elibereze pe cei 155 de sclavi și s-a ciocnit de clopotul de protecție al bazei în timp ce evada cu un transportor spațial, moment în care acesta a fost complet distrus. Doar câțiva (șapte persoane, 5 membri ai personalului și 2 dintre „componentele”, așa cum erau numiți și acești sclavi care lucrau) au supraviețuit, deoarece se aflau într-o cameră de aer separată la momentul respectiv. Au reușit să scape la Baza Cassini, o bază mai veche care devenise prea mică pentru Alternativa 3. Datorită acestor persoane s-a aflat ceva despre acest dezastru. Raportul despre acesta a fost dat autorilor Alternativei 3 de către „Trojan”.

1977/78

Triunghiul Bermudelor: Între Bahamas și Insulele Bermude din Oceanul Atlantic, se formează vârtejuri de apă cu lățimea de 150 până la 200 km, care ajung până la o adâncime de 1,5 km. O echipă de cercetare americano-sovietică a investigat acest fenomen timp de două luni cu șase nave. La începutul anului 1978, compania americano-sovietică Polymode a început cu câte cinci nave speciale fiecare. De asemenea, la bord se aflau mai multe persoane talentate în domeniul PSI. Se dorește examinarea exactă a fiecărui metru pătrat. Urmează să fie scufundate dispozitive electronice care funcționează independent la o adâncime de 5000 de metri. Operațiunea urmează să dureze până în toamnă.

1978 17.1.

Extraterestru ucis într-o bază militară americană: În acea noapte, un ofițer de poliție militară din Ft. Dix ar fi fost urmărit de un obiect oval, de formă joasă, care strălucea într-o culoare verde-albăstruie. În timp ce făcea acest lucru, comunicarea radio a mașinii de patrulare a eșuat. Deodată, o creatură gri-maronie, înaltă de 1,80 m, cu un cap mare, brațe lungi și un corp subțire, a apărut în fața poliției militare. Poliția militară a intrat în panică și a tras de 5 ori asupra străinului. OZN-ul s-a înălțat spre cer și s-a

alăturat unei formațiuni de alte doisprezece obiecte care se aflau pe cer. Raportul este confirmat de un mesaj din 18.01.1978 către generalul de brigadă Brown de la AFOSI, conform căruia „Un cadavru de origine necunoscută a fost predat comandantului districtual OSI (Biroul de Informații Speciale) și unei echipe speciale de recuperare de la baza aeriană Wright Patterson, aflată în custodie”

Aprilie 1978

Spiegel: Așa a fost înșelat publicul mondial, fotografii: Presupuse fotografii OZN: Nave cu raze din Pleiade deasupra Elveției (făcute pe 27.2.75 deasupra Bäretswil de către specialistul elvețian în OZN-uri Eduard Meier (care locuiește în CH-8400 Hinterschmidrüti).

1978 noiembrie-februarie 1979

Eugenio Siragusa a fost arestat și reținut în arest preventiv sub acuzația de fraudă, comisă de un cuplu american care încerca să-l folosească pentru a cumpăra contacte sau posibile zboruri spațiale cu extratereștri. Prietenii săi extratereștri păreau să organizeze o demonstrație pentru a-l justifica. Ulterior, peste 50 de observări de OZN-uri au fost înregistrate în Italia, la care au fost martori mii de oameni, inclusiv unele aterizări în zona închisorii unde era deținut Siragusa.

1978 12.12

Burghausen/Neuötting, Bavaria: Adele Holzer întâlnește un OZN în drum spre serviciu. Acesta vine spre ea. Are formă de cupolă, trape circulare. Ea este iluminată (raze verzi) și primește un mesaj telepatic: „Nu vă fie teamă, venim cu intenții pașnice. Suntem aici să vă supraveghem și să vă protejăm de nenorocire. Vrem să vă împiedicăm să vă distrugeți pământul”. Când doamna Holzer își revine, vede că cheia mașinii este îndoită și ceasul s-a oprit.

Mai târziu, ea a adăugat că a primit informații suplimentare despre originea lor. Proveneau dintr-un sistem binar. Aveau să contacteze oamenii deoarece aveau strămoși comuni care, la fel ca noi, proveneau de pe planeta Patheon, cândva a cincea planetă a sistemului nostru solar, pe care locuitorii săi au distrus-o într-o reacție în lanț de explozii atomice. Supraviețuitorii, a spus el, au fugit mai întâi pe Marte, apoi pe Pământ și pe alte planete. Unii dintre ei aveau să trăiască nerecunoscuți printre noi.

1978

Extratereștrii au declarat că opera lui Eugenio Siragusa este terminată.

Mai 1979

Bill Herrmann din Charleston (SUA) a fost răpit de mai multe ori de extratereștri. Se pare că a avut contacte bune cu aceștia.

Întâlnire în mai 79: Ei provin din Ceta Reticuli. Expedițiile lor pe Pământ, care se desfășoară de milenii, au scopuri analitice. Împreună cu civilizații extrem de dezvoltate din alte lumi, ar fi creat un fel de comunitate intergalactică de comerț și cercetare. La sfârșitul anilor '40, unele dintre navele lor s-au prăbușit în Midwestul american, din cauza undelor radar care au provocat interferențe cu programul și câmpul lor de forță. De atunci, s-au protejat de acest lucru zburând în modele triunghiulare neregulate. Drept urmare, nu au fost niciodată detectați suficient de mult timp pentru a suferi daune.

Mai 1979

Un document, datat „mai 1979”, se referă la „cea de-a 25-a aniversare a celui de-al Treilea Război Mondial, numit «război tăcut», purtat cu război biologic subiectiv, cu arme tăcute”.

Rezumat: Este un război împotriva populației lumii, pentru controlul social. Se subliniază faptul că acest document trebuie să rămână ascuns populației, altfel ar putea fi recunoscut ca o declarație formală de război. „Rezolvarea problemelor de astăzi necesită o abordare sinceră și plină de compasiune, fără a afecta religiile, morala sau valorile culturale.” Din punct de vedere istoric, „tehnologia armelor silențioase” provine din al Doilea Război Mondial. „Cei aflați în poziții de putere și-au dat seama curând că aceleași metode ar putea fi utile pentru controlul total al societății. Cu toate acestea, erau necesare metode mai bune.” „Războiul silențios” a fost declarat în liniște de elita internațională (Bilderberg) la o întâlnire din 1954. Aceste arme silențioase includ computerele, descoperirea tehnologică având loc în 1948, cu tehnologia tranzistorilor. „Toată știința este un mijloc în raport cu un scop. Mijlocul este cunoașterea. Scopul este controlul.”

1979 8.12.

Eugenio Siragusa a transmis un ultim avertisment „tuturor liderilor politici și militari ai planetei Pământ”: „Opt minute din timpul vostru sunt suficiente pentru a opri complet orice fel de activitate pe planeta voastră. Această intervenție ar fi efectuată imediat în cazul în care s-ar materializa un conflict nuclear între două sau mai multe puteri... Acest avertisment al nostru nu este menit să fie o provocare și nici nu trebuie interpretat ca o interferență în sensul de dominare sau cucerire a planetei voastre, ci mai degrabă este un act de iubire pentru a preveni repetarea unei catastrofe monstruoase care, într-un trecut îndepărtat, a costat viața a miliarde de ființe vii de pe alte planete care acum au devenit locuințe neprimitoare și moarte.” Știm foarte bine cât de greu este pentru voi să dați crezare

comunicărilor noastre. Nici noi nu am uitat să observăm violența voastră elaborată împotriva noastră și misiunea de salvare încredințată nouă. De asemenea, avem cunoștință de persecuțiile pe care le plănuiți împotriva tuturor celor care sunt ambasadori ai bunei noastre voințe și care au fost aleși și iluminați conform celei mai înalte dorințe a „Avatarului" Iisus Hristos, care se apropie de Pământ pentru o vizită."

1979

Shoichi Harukawa s-a dus într-o zonă din apropierea Muntelui Fuji după ce a primit instrucțiuni telepatice. Pentru prima dată, Shoichi a văzut o navă spațială aterizată, care l-a dus la bordul unei nave-mamă. I s-a arătat hangarul navei-mamă și i s-a explicat că există trei tipuri:

- Nave-mamă,
- Nave de recunoaștere și
- Sonde la distanță.

Toate sunt alimentate de energie electromagnetică. În mod normal, navele-mamă rămân în afara atmosferei Pământului. Nu simți cea mai mică mișcare de zbor, deoarece nava are propriul câmp gravitațional. Când un frate spațial stătea în fața monitorului, liniile formau un model geometric frumos. Când Shoichi stătea în fața lui, formau o harababură. Monitorul, i s-a spus, verifica vibrațiile gândurilor. Oamenii care au gânduri bune creează modele clare. Acest ecran este folosit și pentru a controla discurile zburătoare. Navele-mamă, pe de altă parte, nici măcar nu pot fi pilotate de fiecare spațial, acest lucru este lăsat în seama maeștrilor. Un maestru i-a explicat lui Shoichi că există trei legi ale cosmosului: Totul se repetă într-o anumită ordine. Totul este relativ. Asemănătorul se atrage, lucrurile cu aceleași caracteristici se reunesc. Extratereștrii au contactat oameni din toate categoriile sociale încă din anii 1950, în special militari, finanțatori și artiști. Misiunea lor era să deschidă mințile acestor oameni către posibilitatea unei lumi mai bune. Doar artiștii au reușit în această încercare, deoarece doar ei au fost deschiși la sugestiile și inspirațiile lor. „Nu ataca anumite companii sau forțele întunecate. Dacă te lupți cu ele, ele vor riposta. Nu trebuie să lupți. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să răspândești în jurul tău gândurile tale corecte, calme și puternice și să-i faci pe alții să gândească similar și să le schimbe viața. Aceasta este cea mai grea lovitură împotriva forțelor întunecate."

1979

Bob Lazar referitor la Gri: „...A existat un schimb de materiale și informații în centrul Nevadei până în 1979, când a izbucnit un conflict care a oprit brusc proiectul. Ființele au părăsit Pământul, dar sunt programate să se întoarcă la momentul marcat 1623... și nu știu care este acea dată. Cu

hardware-ul și informațiile rămase disponibile, guvernul SUA a început un program de «back-engineering».”

Perioadă: 1980 până în prezent, viitor

1980 14.1.

Observare OZN deasupra Bremenului, observată de câteva sute de oameni, pe parcursul a patru ore, în diverse locații. A rămas staționar deasupra instalațiilor militare și a reușit să se facă complet invizibil pentru avioanele de vânătoare americane care se apropiau. Pentru a se apăra, americanii și-au pus în alertă toate instalațiile de apărare aeriană din Germania și Danemarca. Fotografiile unor persoane private au fost confiscate.

1980 25.5.

Jurnalista de televiziune Linda Moulton Howe a filmat pentru CBS un program de televiziune de două ore despre mutilările la vite în această zi din 1979. O femeie (Judy Doraty) povestește o experiență sub hipnoză. A văzut un obiect zburător neidentificat luând la bord un vițel într-un avion. A văzut acest vițel dezmembrat. Străinii au informat-o că efectuează investigații. Verifică solul, vegetația, apa, animalele. Multe sunt legate de otrăvuri (...) nu doar de poluare. Sunt îngrijorați, (...) vor să protejeze viața. Sunt staționați aici și vor să detecteze schimbări prin experimente de testare. Iau organele sexuale pentru că otrăvirea este cel mai vizibilă la ele. Se spune că, cu fiecare generație, răspândirea va crește. Numai în SUA, mutilările au crescut la peste 10.000. Ele continuă și în prezent.

1980 14.6.

Un OZN gigantic (o sferă cu diametrul de 100 m) a zburat deasupra Moscovei și a fost observat de mii de oameni. Din când în când, acest obiect ejecta rachete mai mici, care se împrăștiau pe cer și adesea aterizau. A doua zi, nimic din toate acestea nu a apărut în presă.

Septembrie 1980

Elicopterele și ambarcațiunile de patrulare ale Marinei Suedeze caută în permanență un submarin care a intrat în apele de coastă din largul capitalei Stockholm.

1980 2.12.

Bază secretă OZN din SUA: Cercetătorul OZN Bill Nelson, fotojurnalist de peste 30 de ani, prezintă dovezi fotografice. Sunt sfere mari, strălucitoare, cu un diametru de cel puțin 7,6 metri. Sunt strălucitoare, la fel de puternice ca patru sau cinci reflectoare și le poți vedea de la 24 de

kilometri distanță. Au o culoare portocalie sodică. Apar când au o înălțime de 300 de metri și apoi se deplasează fie spre vest, fie spre est, de-a lungul mijlocului lacului Ontario. Se deplasează într-un punct din mijlocul lacului, la aproximativ 48 de kilometri sud de Toronto. Rămân nemișcate în aer o vreme (între câteva secunde și câteva minute) când ajung în acel punct, apoi zboară direct în apă. O lumină strălucitoare apărea înainte de a se scufunda în apă. Iarna, alunecau peste apă căutând o gaură înainte de a se scufunda în lac. Până acum câteva luni, aceasta era procedura. Acum există un fel de structură acolo care ajută la aterizare. Arată ca niște popice pe care se așază obiectul. Ambele dispar apoi în apă. „Când am început să observăm acum cinci ani, am văzut până la 70 într-o singură noapte". Nelson a spus că a văzut fotografii ale lacului făcute de guvern. De fapt, puteți vedea baza lacului, care se întinde într-o linie lungă chiar la sud de Toronto.

1980

Un șofer din satul Polușino, lângă Moscova, a fost luat de niște ființe în nava lor spațială și testat prin encefalogramă. Pe o hartă, a văzut nouă stele aranjate în formă de potcoavă - constelația „Pele".

1980-1983

Oscar Magocsi s-a întâlnit cu extratereștrii care îl contactaseră în mai multe rânduri. A fost avertizat că Lucrătorii în Lumină vor fi atacați din ce în ce mai mult de opoziție în anii următori, chiar că vor exista hărțuiri deschise și atacuri psihice „de către forțele întunecate ale întunericului". Aceștia vor interveni doar în cazuri grave, deoarece scopul lor era să aducă la lumină agenții întunecați, chiar dacă prietenii lor ar trebui să servească drept momeală pentru această muncă de curățare. Important, a spus el, este să nu fie descurajați de aceste atacuri. În anii următori va exista o accelerare cosmică extraordinară.

1980-1985

Triunghiul Bermudelor: Lloyds raportează că 20 de petroliere au dispărut fără urmă în oceanele lumii în această perioadă, majoritatea fiind în Triunghiul Bermudelor.

Anii 1980

Dezvoltările actuale în domeniul recombinării ADN-ului amenință să elibereze bioclase mutante. În ciuda acordurilor internaționale, majoritatea țărilor de astăzi nu sunt oneste când vine vorba de arme biologice. Conform documentelor recent declasificate de la Pentagon, sovieticii ar fi putut folosi atât arme biologice, cât și chimice în Afganistan.

1980-1988

James Forbes, născut în 1965, din Africa de Sud, are contact cu extratereștri de pe planeta Aenstria din galaxia Andromeda. El este descendent al lui Karné, un locuitor al Aenstriei. Acesta din urmă îl adusese pe Pământ în copilărie, unde urma să întâlnească oameni și să îndeplinească o misiune de a ajuta la tranziția umanității într-o nouă eră. În 1980, James a fost contactat fizic de tatăl său pentru prima dată. La al doilea contact, ei (James și prietenul său) au fost luați pe nava-bază. Era o navă-mamă circulară staționată la 30.000 km deasupra Pământului, cu un diametru de „700 km". Pe puntea de aterizare au văzut numeroase alte nave de diferite dimensiuni. Li s-a spus că aceste nave „vin din diverse regiuni ale universului", toate pentru a ajuta omenirea în dragoste. Cinci milioane de extratereștri erau staționați aici, au spus ei, dintre care 60% erau femei. Trei sferturi din echipaj urmau să vină din Aenstria, restul din constelația Orion, de pe planetele Mentaka și Auriega. În prezent, 2000 dintre ei erau pregătiți să călătorească pe Pământ pentru a trăi printre pământeni. Cei doi băieți au fost prezentați Consiliului Bătrânilor din Aenstria. Se aflau aici, au spus ei, și supravegheau în prezent desfășurarea marelui și puternicului plan de iubire și lumină pentru Pământ - „Vă salutăm în numele și iubirea Creatorului infinit, prin a cărui voință vă primim astăzi aici, în ceasul trezirii voastre." Locuitorii din Aenstria își vor dedica întreaga existență contemplării cunoașterii spirituale și a legilor Creatorului... Când prima viață s-a format pe Pământ, Comandamentul Galactic din constelația Orion i-a însărcinat cu supravegherea evoluției acelei vieți. După milioane de ani, Pământul ar fi avut maturitatea necesară pentru a susține viața inteligentă... Indivizi din toate părțile galaxiei au fost selectați pentru a coloniza Pământul. Voiau să se asigure că „Stăpânul Întunericului" nu va găsi un nou bastion aici. De asemenea, planeta Maldek, aflată pe orbita dintre Marte și Jupiter, a fost colonizată. Stăpânul Întunericului a reușit să obțină controlul asupra coloniei de pe Marte, care a atacat și distrus Maldek în timp ce Pământul își efectua saltul la stâlp. Omul a degenerat, Pământul a devenit un câmp de luptă între forțele binelui și răului. Ei înșiși aveau mari maeștri întrupați pe Pământ pentru a arăta omenirii calea către Creator. Dumnezeu, spuneau ei, este totalitatea întregii existențe vizibile și invizibile, imanent în fiecare atom minuscul. Frații Spațiului au fost alarmați de prima explozie atomică de pe Pământ.... Legea cosmică le-a interzis să intervină direct, cu excepția cazului în care exista o urgență acută. Testele nucleare deteriorează atmosfera Pământului și scoarța terestră. Cel mai mare pericol, însă, este că centurile magnetice protectoare ale Pământului, centurile Van Allen, încep să se dizolve... Pentru a avertiza omenirea, au fost contactate guvernele principale ale lumii, dar acestea au căzut în urechi surde. Chiar ascund existența extratereștrilor. În opinia lor, rezultatul ar fi o prăbușire a tuturor sistemelor de credințe religioase și

științifice. Aenstrienii au diverse stații pe Pământ și în sistemul solar, care sondează situația de pe Pământ și sunt gata să ia măsurile necesare în orice moment, în cazul în care este necesară evacuarea oamenilor. Lista stațiilor: Alaska, Antarctica, Arctica, Atlanticul, Oceanul Indian, Tibetul de Nord, Pacificul, Africa de Sud.

1981 14.5.

12.3.-25.5. misiunea navei spațiale rusești Saliut-6 cu cosmonauții Vladimir Kovalyonik și Viktor Savinikh. Kovalyonik a observat un obiect rotund-oval prin hublou. Se pare că era o navă spațială extraterestră care îi urmărea pe ruși cu aceeași viteză. Era rotundă, fără proeminențe sau accesorii exterioare. Avea aproximativ opt metri în diametru. Era înconjurată de trei rânduri de câte opt hublouri, dintre care cele trei din mijloc erau deosebit de mari. Kovalyonik a filmat obiectul.

1981 15.5.

Cosmonauții au observat că sfera se apropiase la aproximativ 100 de metri. Acum puteau vedea ființe în spatele trapelor - ființe asemănătoare oamenilor, cu o coafură translucidă, dezvăluind bine sprâncenele groase și nasurile mari, în stil grecesc clasic, ale extratereștrilor. Ceea ce i-a uimit pe cosmonauți au fost ochii acestor ființe: păreau de două ori mai mari decât cei umani și, priviți prin binoclu, păreau să se uite în spațiu. Se uitau la ruși fără niciun semn de emoție sau mișcare. Până în a treia zi, obiectul se apropiase la o distanță de o sută de metri. Străinii păreau să vrea să-și demonstreze manevrabilitatea: sfera s-a năpustit în spațiu de șase ori de pe loc. Rușii au venit cu ideea de a folosi coduri binare la care extratereștrii au răspuns cu litera „E” în configurație logaritmică. La scurt timp după aceea, extratereștrii au coborât din obiectul lor zburător și s-au mutat în spațiu. Erau înalți, aproape 2 metri fiecare. Purtau aceleași costume spațiale ca la bordul navei. Planau literalmente prin spațiu, fără niciun echipament sau comenzi de oxigen vizibile. Costumele lor arătau ca niște costume de scafandru, iar vizoarele căștilor erau coborâte. Se mișcau în așa fel încât puteau fi filmați bine. Pe 17.5, strania navă spațială i-a lăsat pe ruși.

1981 18.6.

Conferință secretă la Ministerul Sovietic al Cercetării și Planificării din Moscova, prezidată de generalul Georgi Timofeevici Beregovoi, șeful programului spațial sovietic. La conferință au participat 200 de oameni de știință, cosmonauți și personal al programului spațial. Cosmonautul Kovalyonik a descris evenimentele din mai și a arătat un film de 40 de minute al contactului cu nava spațială extraterestră.

Iunie 1981

Un submarin de naționalitate necunoscută a fost observat în apele teritoriale la sud-est de Stockholm. Acesta a fost al patrulea incident din acest an.

1981 23.8.

O altă observare a unui OZN deasupra Moscovei. De data aceasta, o întreagă flotă de 17 nave spațiale uriașe a zburat deasupra orașului. Acestea erau însoțite de aproximativ o duzină de obiecte mai mici. Sute de martori au fost intervievați despre eveniment. La ora 7:12 seara, două nave spațiale în formă de trabuc, fiecare lungă de peste un kilometru, au apărut una lângă alta, la aproximativ 15 km deasupra orașului. Au zburat spre nord timp de douăzeci de minute și au dispărut. Aproximativ o oră mai târziu, a apărut un OZN rotund, alb strălucitor, aparent de jumătate din dimensiunea lunii. Mai târziu, a apărut o navă în formă de balenă, emițând lumină albastră și efectuând o manevră aeriană grotescă deasupra orașului. După ce OZN-urile au dispărut, s-a descoperit că Moscova avea cel puțin 60 de ferestre cu găuri circulare. O investigație a dezvăluit că structura moleculară a sticlei se schimbase. Acest incident a fost similar cu cel din septembrie 1977 din orașul Petrosavodsk.

1981 12.11.

„Alertă submarin în Suedia”: Pescarii au văzut periscopul unui submarin în strâmtoarea dintre Haelsingborg și Elsinore, o țară daneză. A fost inițiată o nouă operațiune de căutare.

Ianuarie-martie 1982

Cercetătorii japonezi descoperă un nor ciudat. Inițial, se vorbește despre o întindere de câțiva kilometri și grosimi variabile. Acest nor înconjurase Pământul la o înălțime de 16 km, probabil deja de patru până la cinci ori. Rapoarte ciudate au circulat în presa mondială, de genul „nor misterios înconjoară Pământul”. NASA intenționează să trimită un avion de recunoaștere U-2 (avion de recunoaștere) în el. O zi mai târziu, NASA a declarat că norul a căpătat deja dimensiuni uriașe și acoperea deja părți mari din America de Nord, Oceanul Atlantic și Europa.

Se spune, de asemenea, că norul este invizibil pentru ochiul uman. Se presupune că a fost descoperit de fascicule laser reflectate de nor. Acest nor nu a putut fi examinat de un satelit NASA, deoarece acesta se defectase deja în noiembrie din cauza unei pene de curent. Probele au arătat că norul era format din picături fine de acid sulfuric. În aceeași zi, un nou nor este descoperit la o înălțime de 30 km. Acesta se întinde aproape în jurul întregii emisfere nordice și, prin urmare, a căpătat dimensiuni globale. Ar putea conține 20 sau 30 de milioane de tone de acid sulfuric.

1982 12.3.

O sferă metalică de lumină a lovit un tren de marfă care transporta o încărcătură secretă de la Tomsk la Novosibirsk (Siberia).

1982 1.6.

În jurul orei 2:00 dimineața, două OZN-uri de culoare portocalie, în formă de meduză, au apărut deasupra centrului spațial sovietic de la Baikonur. În timp ce unul continua să zboare, al doilea s-a oprit deasupra platformelor principale de lansare. Din el a venit o ploaie argintie care și-a învăluit ținta timp de 14 secunde. Apoi a trasat un arc larg deasupra orașului și a dispărut. A doua zi, santinelele au descoperit că sute de șuruburi și nituri fuseseră scoase de pe grinzile de oțel ale rampelor de lansare. Timp de două săptămâni, toate lansările de rachete planificate pentru Baikonur au trebuit amânate.

Septembrie 1982

„Submarinele se scufundă în largul arhipelagului”: Aproape în fiecare săptămână, suedezii sunt reamintiți că țara lor neutră este una dintre zonele preferate pentru recunoașterea militară de către puterile străine. Grenadele de adâncime nu au fost de ajutor până acum.

Octombrie 1982

Pe 1 octombrie, marina suedeză a încercuit un submarin fantomă extraterestru. Plase groase de oțel blocau calea. Nicio reacție la grenadele de adâncime.

Oamenii-broască au atașat un dispozitiv de ascultare magnetic la submarinul extraterestru, dar după ce i-a pornit propulsia, acesta a căzut 20 de minute mai târziu.

Decembrie 1982

Bază OZN descoperită sub Antarctica: Înconjurat de sute de kilometri de gheață antarctică și mai mare decât întregul stat California, a fost descoperit un lac ciudat (186.000 de mile pătrate). NASA are fotografii din satelit ale acestuia. O echipă de cercetare formată din 26 de oameni de știință americani și ruși a explorat această zonă, numită Lacul Wendell, dar nu a reușit să determine lacul. Se suspectează o bază OZN.

1982

Accident în Teritoriul de Nord-Vest al Canadei, pe râul Mackenzie. Cristale cu proprietăți fantastice de depozitare au fost găsite în suspensii speciale ale epavei. Conform raportului „Snowbird”, se spune că piesele metalice și lonjeroanele indescriptibil de dure, ca niște pene, provin dintr-o rachetă în formă de disc. Tot aici, pe fragmente metalice, au fost

descoperite o serie de simboluri asemănătoare scrierilor, care nu au putut fi descifrate.

1982

Un extraterestru (al treilea) a venit, de asemenea, în contextul unui program de schimb și a fost oaspete al guvernului SUA din 1982 (până în 1988, momentul acestei declarații a lui Moore).

Februarie 1983

Săptămânalul norvegian VI Menn, nr. 8/83, pagina 86, relatează despre un lac interior ciudat din Antarctica: „Un lac interior descoperit de un grup de exploratori americani și ruși în mijlocul gheții apare și dispare din nou. Uneori acoperă o suprafață de 260.000 km pătrați și este complet lipsit de gheață."

1983 27.3.

Controlorii de trafic aerian de pe Aeroportul Gorki au observat un OZN de culoare gri-oțel, în formă de trabuc, de dimensiunea unui avion convențional, dar fără aripi sau alte proeminențe. Acesta zbura la o altitudine de 3000 m.

Martie 1983

„Submarinele străine au pătruns în apele suedeze de peste 40 de ori din 1982 și, în unele cazuri, chiar până la apărarea secretă a marinei. În momentul celei mai grave și extinse încălcări a Zonelor de Suveranitate de până acum, șase submarine se aflau în largul bazei navale secrete de la Muskö, la sud de Stockholm. Trei dintre ambarcațiuni erau mini-submarine cu echipaj uman, de un tip necunoscut până acum."

Mai 1983

În vânătoarea de submarine, marina suedeză folosește rachete - doar ziua și noaptea în vânătoarea de submarine.

Stockholm suspendă căutările submarinelor. Observatorii vorbesc despre o confuzie incontrolabilă. Aceasta a fost precedată de o vânătoare nereușită de douăsprezece zile, la aproximativ 400 km nord de Stockholm. Potrivit ofițerilor superiori, intrușii, asupra cărora a căzut o ploaie de grenade de adâncime, au folosit o tehnologie submarină complet nouă, cu care minele pot fi detonate de la o distanță mare.

1983 26.8.

Baza sovietică de submarine de la Ventspils a detectat un OZN sferic la o altitudine de 3000 de metri pe coasta Lituaniei. Șase interceptoare MiG au fost trimise cu ordin să identifice intrusul extraterestru, să-l forțeze să

aterizeze sau să-l doboare. Când MiG-urile s-au apropiat suficient, li s-a ordonat să tragă. Cu toate acestea, rachetele s-au blocat în avioane și au explodat. Cinci dintre cele șase MiG-uri s-au prăbușit, al șaselea s-a ciocnit cu OZN-ul, dar a putut ateriza grav avariat.

1983 2.12.

Sute de mii de locuitori ai Ucrainei, din jurul orașului Lugansk, au observat o structură strălucitoare pe cerul nopții, înconjurată de șapte sfere strălucitoare.

1984 16.2.

Bombe împotriva unui submarin străin: Marina suedeză a intensificat căutarea unui submarin străin, în largul bazei sale Karlskrona. Statul Major al Apărării a confirmat că sâmbăta trecută, oameni-broască de naționalitate necunoscută au fost văzuți la o stație a artileriei de coastă.

Februarie 1984

Academia de Științe și Uniunea Societăților Științifice și Tehnice din URSS au înființat „Comisia pentru Investigarea Fenomenelor Atmosferice Neobișnuite”, prezidată de fostul cosmonaut și vicepreședinte al Academiei de Științe, generalul Pavel Popovitch. În presa națională au fost publicate apeluri pentru a se raporta de atunci încolo observațiile OZN către această comisie. În câteva săptămâni, au sosit peste 30.000 de scrisori.

Martie 1984

Stare de asediu în Golful Karlskrona: După ce navele și scafandrii au vânat acolo un USO timp de trei săptămâni și au observat și oameni-broască extratereștri, conducerea Marinei a înăsprit drastic măsurile de securitate.

Mai 1984

Flota Sovietică de Nord a fost incapabilă - nefuncțională timp de șase luni. Pe 13 mai, depozitele de rachete de la Baza Navală Severomorsk din Peninsula Kola au explodat într-o succesiune rapidă de explozii. Exploziile ulterioare nu au putut fi ținute sub control până la 18 mai. Pe 15 mai, lângă Bobruisk (la 138 km sud-est de Minsk), 10 din 11 depozite de muniție au explodat.

1984 7.9.

Echipajul unui avion de pasageri, aflat pe ruta Tiblissie/Georgia către Tallin/Estonia, a observat un obiect zburător strălucitor, din care provenea o rază de lumină care a luminat puternic un întreg sat de la sol.

1984 10.12.

Producătorul de film Jaime Shandera primește prin poștă un film negativ. Era o reproducere a unor documente înalt oficiale. Era un raport scurt despre Operațiunea MJ12, întocmit pentru președintele Eisenhower, datat 18.11.1952. William Cooper: MJ 12 a pregătit un plan de contingență pentru a induce în eroare pe oricine se apropia prea mult de acest adevăr. Acest plan a fost numit Majestics 12. A fost pus în mișcare odată cu publicarea presupuselor „Documente de Informare Eisenhower" autentice, publicate ulterior de Moore, Shandera și Friedman. Acest document este un fals.

Decembrie 1984

Marina daneză a căutat fără succes un submarin de origine necunoscută în Iselfjord, în nordul insulei Zeelandă.

Aprilie 1985

„Suedia: Submarin bombardat"

Noiembrie 1985

Ronald Reagan se întâlnește cu Gorbaciov pentru prima dată. Reagan i-a recomandat un front unit în cazul unei invazii din spațiu.

Oct.-Dec. 1985

Whitley Strieber, în cartea sa „Vizitatorii", povestește despre răpirea sa - și a soției și a fiului său - de către extratereștri. A fost dus într-o cameră circulară. Putea observa patru forme diferite: ființe mici, asemănătoare roboților. Ființe mici, îndesate, în salopete închise la culoare. Fețe late, care păreau gri închis sau albastru închis, în funcție de lumină, ochi strălucitori și adânciți, nasuri scurte și guri largi, aproape umane. A treia și a patra specie nu păreau umane. Una avea aproximativ 150 cm înălțime, era foarte subțire și minionă, cu ochi negri, oblici și hipnotici. Gura și nasul erau doar slab evidențiate. Figurile ghemuite din sala de operație erau mai mici, aveau capete de formă similară, dar ochi rotunzi, negri și mici. Mirosul amintea oarecum de carton. Mâna mirosea slab, dar distinct, a acid organic. Nu era un miros uman. Se simțea și un miros slab de scorțișoară. Strieber l-a vizitat pe Budd Hopkins, un psiholog care a studiat aproximativ 140 de persoane - toate în legătură cu răpiri extraterestre

1985

Marina SUA spune că OZN-urile operează din baze situate adânc sub suprafața oceanului. Operațiunea Deep Freeze a Marinei a confirmat acest lucru. O „navă monstruoasă, argintie" a fost observată spărgând gheață groasă de aproximativ 12 metri și dispărând pe cerul nopții.

1985-1986

Alvina Scot a fost răpită de Gri și supusă manipulării genetice. I-au fost extrase ouă din uter. Mai târziu, a fost confruntată cu rezultatul reproducerii, ca o încrucișare între oameni și extratereștri. I s-au arătat trei copii și a susținut că Alvina era mama lor. Alvina se referea la Gri drept Hoova.

Aprilie 1986

Noua Zeelandă: Submarin necunoscut observat. Norvegienii caută submarin străin.

1986 30.9.

Articol din Weekly World News, „Spărgătorul de gheață OZN se împotrivește cu OZN-ul”. Un spărgător de gheață sovietic a observat sub apă un OZN de mărimea unui teren de fotbal. Agrenajele de adâncime au fost inutile. Acesta a spart brusc gheața polară și a dispărut în spațiu. Au existat rapoarte despre bucăți uriașe de gheață care au căzut pe navă.

1986 20.10.

Oscar Magocsi a fost invitat de extratereștri la bordul navei lor de cristal „Pace pe Pământ”. Aceasta era nava amiral supremă a ierarhiei interplanetare a sistemului nostru solar. Misiunea sa era să „colecteze, amplifice și reradieze vastele energii emise de milioanele de oameni de pe Pământ care s-au întâlnit pe 31.12.1986, la ora 12:00 GMT, pentru o meditație mondială pentru pace. Ca răspuns la strigătul de ajutor al Pământului, această mare navă de cristal urma să vină, încărcată cu fluxuri revărsate de iubire din multe galaxii și tărâmuri de dincolo...

Octombrie 1986

Din nou, submarine străine în Suedia - rușii nu au putut face asta. Din iulie până în august 1986, submarine străine au intrat în apele suedeze de 15 ori. Naționalitatea nu a putut fi niciodată determinată.

1986 11.11.

Un oraș chinezesc a dispărut fără urmă după o întâlnire cu un OZN. Ofițeri de poliție uimiți au fost martori la incident. Orașul a strălucit cu o lumină portocalie și a dispărut. Întregul sat „Wufeng” a dispărut împreună cu locuitorii, casele, animalele și plantele sale. Nu a rămas nimic în urmă decât roci și pământ. Conform apelului de urgență al satului, niște lumini albe intermitente au coborât din cer și au plutit deasupra satului. În spatele lor, se putea vedea un obiect cilindric mare.

1986 17.11.

Echipajul unui avion de linie japonez a observat mai multe OZN-uri deasupra Alaskăi, fapt confirmat de controlorii de trafic aerian. Aceștia au văzut mai întâi două șiruri de lumini care inițial au plutit pe loc înainte de a mătura cerul cu o viteză impulsivă. „Deodată, au apărut două nave spațiale și s-au îndreptat spre noi”, a spus căpitanul. Mai târziu, deasupra Fairbanks, au observat silueta unei nave spațiale gigantice.” Obiectul extraterestru a urmărit aeronava japoneză pe o distanță de 650 de kilometri. Notă: Editura Hugin deține peste 76 de pagini de materiale fotocopiate ale Departamentului Federal al Aviației SUA despre acest incident. Japonezii au fost interogați de inspectori ai Administrației Federale a Aviației. Transcrierile acestui incident au 42 de pagini. Aceștia au fost întrebați dacă sunetele „ciudate” pe care le-au auzit în timpul interferențelor radio erau similare cu „limba germană”.

1986 20.11.

Într-un pact secret, mai secret decât bomba atomică sau invazia din Normandia, președintele Ronald Reagan și liderul partidului, Gorbaciov, au decis să-și unească forțele militare pentru a apăra Pământul împotriva atacurilor navelor spațiale inamice. Alianța de apărare reciprocă angajează atât Statele Unite, cât și Uniunea Sovietică să-și unească toate rachetele nucleare, avioanele spion, navele spațiale cu și fără pilot, inclusiv navetele spațiale, într-o operațiune universală. Pactul uimitor a fost semnat la doar trei zile după ce stațiile de control radar din Alaska au confirmat că un OZN monstruos (mai mare decât două portavioane) se apropiase de un avion de linie japonez. Documentul include mobilizarea forțelor aeriene, maritime și terestre convenționale și desfășurarea imediată a submarinelor nucleare rusești și americane. De o importanță mai mare este însă disponibilitatea sateliților militari deja aflați pe orbită. Aceștia pot ținti arme laser asupra navelor spațiale atacatoare, chiar dacă acestea sunt încă departe.

27.12.1986.

Un grup privat de cercetare din Franța dorește să urmărească fenomenul OZN cu ajutorul unei baze de date mondiale (Banca Internațională pentru date ufologice). Numele grupului: Grupul de Cercetare pentru Fenomene Aeriene și Spațiale Neidentificate, la: Institutul de Stat pentru Cercetări Aerospațiale din Toulouse.

31.12.1986.

12.00 GMT - Data Marii Meditații pentru Pace Globală. Misiunea Navei de Cristal „Pace pe Pământ” era de a „aduna, amplifica și reradia vastele energii create de milioanele de oameni de pe Pământ care urmau să fie trimiși să se adune pe 31.12.1986, la ora 12:00 GMT, pentru o meditație

mondială a păcii. Ca răspuns la strigătul de ajutor al Pământului, urma să vină această mare navă de cristal, încărcată cu fluxuri revărsate de iubire din multe galaxii și tărâmuri de dincolo... Toată energia cosmică stocată, adusă de nava de cristal și acum modificată de energii puternice, trimisă de milioanele de ajutoare pământene, urma acum să fie turnată în cantități vaste de lumină în câmpul magnetic al Pământului pentru a-i transforma oscilația critică.

1987 17.2.

taz Berlin: „La întâlnirea de la Geneva, președintele SUA și-a exprimat ideea că Statele Unite și Uniunea Sovietică s-ar uni - dacă Pământul ar fi amenințat de o invazie a extratereștrilor - pentru a respinge acest atac”.

Februarie 1987

Oscar Magocsi a vizitat colonia New Age „Sedona” (un antic loc de aterizare extraterestru). A fost „teleportat” prin stâncă într-o peșteră subterană de cristal, o bază a extratereștrilor. Acolo i s-a descris lupta dintre lumină și întuneric, care ar fi ajuns probabil acum în faza sa finală. Încă din timpurile străvechi ar exista pe lângă „Confederația Interdimensională: Lumi Libere” pozitivă și „Alianța Imperială” negativă. Omenirea Pământului provenea inițial din zona Pleiadelor. De când ele însele s-au scufundat în ignoranță, omenirea a fost „curtată” de ambele părți. Alianța își are forțele terestre sub forma conspirației mondiale a Illuminati, Confederația în rețeaua Lucrătorilor în Lumină și revoluția lor soft. Confederația ar fi condusă de Consiliul Observatorilor.

1987 14.4.

Articol din „Weekly World News”: Titlu: SUA și Rusia promit să-și unească forțele împotriva atacului OZN - SUA și Rusia vor să-și unească forțele în caz de atac OZN.

1987 26.5.

Peste 900 de persoane au raportat ziarelor locale și Comisiei pentru Investigarea Fenomenelor Atmosferice Neobișnuite observarea unei flote formată dintr-un obiect zburător mare, albastru-gri, în formă de trabuc, și șase OZN-uri mici, sferice, deasupra Kievului. Pilotul unui interceptor a raportat de la o altitudine de 5000 m că nava mare era o „insulă zburătoare din metal fluorescent, de mărimea mai multor terenuri de fotbal”.

Iulie 1987

Suedia din nou la vânătoare de submarine. Suedia lansează bombe asupra unui submarin străin. Grenade de adâncime lansate asupra unei ținte neidentificate în nordul Mării Baltice.

1987 16./ 17.8.

Convergență Armonică (Meditația pentru Pace a Oamenilor), o viziune din centrul Galaxiei, sediul Ierarhiei Galactice, a fost transmisă Oamenilor. Această dată ar trebui urmată de o fază de cinci ani de transformare a Pământului din 1987 - 1992, după finalizarea acesteia în 1992/3, debarcarea „ajutoarelor galactice" și, în final, în 2012, data „sincronizării galactice" și începutul celei de-a 5-a ere mondiale, conform calendarului mayaș - admiterea Pământului în „Uniunea Galactică". Această viziune a fost primită de 144.000 de „oameni curcubeu" și urma să fie transmisă oamenilor.

August 1987

Vânătoarea zadarnică de submarine a Suediei - fotografii, sunete și martori oculari / Nemulțumire față de forțele armate.

Septembrie 1987

Ziar: Spiegel, Titlu: OZN-uri - Stark verwest: În SUA, febra OZN-urilor este din nou înfloritoare. Sunt americanii abuzați de extratereștri pentru experimente de reproducere? Fotografii: OZN deasupra unui oraș american - Vizitatori din spațiul cosmic (fotografie realizată de un polițist rutier în Falkville (statul american Alabama) în 1973 - Răpiri de către Gri: „Rosemary Osnato simte că este doar una dintre multele victime ale violenților Gri. Din toate părțile Americii au venit vestea: pe coastele de est și de vest, femei și bărbați au fost răpiți de străinii misterioși, din ferme, din automobile și din paturile lor. Ore în șir, răpitorii nepoliticoși au confiscat asistente medicale, gospodine, muncitori, pescari, trei cadre universitare, un psihoterapeut și un avocat al guvernului." La convenții, cercetătorii OZN raportează presupuse experimente medicale extraterestre asupra cetățenilor americani. Budd Hopkins, care a investigat 140 de cazuri de răpire, este entuziasmat de caracterul solid al interlocutorilor săi: toate răpirile urmează același model: Sunt întotdeauna pitici gri-albi de aproximativ 120 cm înălțime, cu cranii în formă de pară, cheli și ochi foarte mari și goi, care își răpesc victimele la bordul unor nave spațiale cu forme ciudate. Programul de la bord este, de asemenea, similar: examinări medicale (uneori cu sex), o conversație cu persoanele răpite, o călătorie compensatorie în crucișătorul spațial în jurul Pământului sau în spațiu și, în final, întoarcerea la locul răpirii. Hopkins: Umanitatea face parte dintr-un program galactic de încrucișare. Griurile își amestecă celulele cu ale noastre pentru a crea o „rasă hibridă" interstelară. Probabil, spune Hopkins, ființele umane sunt deja crescute în laboratoarele extratereștrilor astăzi - un program de reproducere al cărui trecut nici măcar nu-l putem ghici. Au fost prelevate probe de țesut de la multe victime - cicatricile stau mărturie despre procedură. Mai mult de unul din zece dintre cei cărora li s-a acordat acordul au raportat sonde cu implanturi minuscule de gloanțe

introduse în corpurile victimelor de către Grii - suspectează Hopkins - pentru a putea găsi în orice moment persoanele tratate. Aproape toate victimele răpirii intervievate au declarat că au fost supuse unor tratamente degradante: probe de spermă au fost prelevate de la bărbați și ovule fertilizabile de la femei.

1987 4.12

J.M.P. (Justiție pentru Personalul Militar) trimite o scrisoare președintelui SUA (Reagan) ca o solicitare pentru un decret prezidențial. Aceștia regretă anonimatul scrisorii, deoarece nu au altă modalitate de a combate mușamalizarea OZN-urilor de către CIA, deoarece aceasta elimină toți cei din interior care vor să expună tacticile de reducere la tăcere a OZN-urilor. JMP este compus din personal militar retras care a fost fie direct afectat de tactica de reducere la tăcere a OZN-urilor, fie a trebuit să o aplice în poziții militare. Această tactică de reducere la tăcere este considerată o crimă împotriva poporului, deoarece nu este îndreptată împotriva potențialilor inamici. Următoarea este o listă de crime comise sub presiunea CIA:

• A trebuit să le ordonăm piloților să tragă în OZN-uri, mai întâi pentru a vedea ce se va întâmpla și, în al doilea rând, sperând să pună mâna pe farfuriile avariate. Uneori, acest lucru ducea la explozii instantanee sau la dispariția instantanee a pilotului și a aeronavei. Ocupanții OZN-urilor păreau să știe dinainte toate acțiunile piloților noștri.

• I-am redus la tăcere pe piloții militari care au raportat OZN-uri. Au fost intimidați și hărțuiți pentru a-i convinge că n-au văzut nimic.

• Publicul a fost înșelat în mod deliberat. Am forțat FFA, NASA și alte agenții guvernamentale să fie conform politicii CIA.

• Am încălcat articolul constituțional privind libertatea informației prin furtul de documente.

• Am mediatizat piloții comerciali care au raportat public OZN-uri printr-o campanie de denigrare și am forțat companiile lor să-i concedieze.

• I-am calomniat fără scrupule pe acei cetățeni ai noștri cei mai remarcabili și competenți care au îndrăznit să raporteze observații OZN.

• I-am redus la tăcere pe congresmenii și senatorii care au solicitat informații despre OZN-uri pentru corporații.

Multe dintre „explicațiile” perverse despre OZN-uri au provenit de la sediul CIA și au ajuns de obicei în atenția publicului prin intermediul purtătorilor de cuvânt ai Forțelor Aeriene, FFA, FBI, NASA sau Pentagonului. Campania națională împotriva OZN-urilor a fost comandată de CIA în 1953. De atunci, a publicat numeroase studii și a plasat sute de articole în presă pentru a răspândi o atmosferă de ridicol și batjocură pe tema OZN-urilor. Au fost concepute „contacte OZN” false și fraude de tot

felul. Această campanie continuă și astăzi și se infiltrează în multe cercuri civile despre OZN-uri.

Decembrie 1987
Suedia amenință că va scufunda submarine străine.

1987
În jurul anului 1987, a început un proiect numit Moonscan. Acesta a durat până în 1989 și a constat în plasarea pe Lună a unor instrumente de control mental, îndreptate împotriva populației Pământului. Acesta a fost gestionat de o organizație numită Airborne Instrument Laboratories (AIL), care derula și alte proiecte secrete. La acea vreme, AIL funcționa sub Eaton Corporation, dar acum (din 1988) se află sub controlul Departamentului Apărării. AIL este format din trei ramuri: secretă, comercială și de apărare.

1988 1.2.
Neutralitatea în pericol: Gorbaciov vizitează Suedia. „Din partea sovietică, tot din partea lui Gorbaciov, ministrul de stat suedez Carlsson a fost informat că Uniunea Sovietică nu își trimite niciodată submarinele în arhipelagul suedez.”

1988 5.4.
Oamenii de știință au numărat 52 de observări OZN deasupra țărilor arabe obosite de război, majoritatea deasupra Kuweitului, Iranului, Irakului și Arabiei Saudite. Rapoartele vorbesc despre un disc de lumină în rotație care a plutit în aer mai mult de trei ore. Agenția oficială de știri „Quatar” a declarat că nava a scos un sunet șuierător profund și și-a schimbat culoarea înainte de a dispărea la orizont pe cerul întunecat al nopții. Nici SUA, nici URSS nu au fost dispuse să vorbească despre incidente, deși surse de informații din ambele țări au raportat că situația era monitorizată îndeaproape de către autoritățile guvernamentale de top.

1988 19.4.
Articol din US Weekly World News, Florida: Extratereștrii au stabilit relații secrete cu cel puțin 17 guverne ale lumii și ar putea anunța acest lucru publicului anul viitor. Așa susține industriașul austriac Hofrat Moser, care spune că documentele dintr-o „sursă ONU incontestabilă” dovedesc că liderii mondiali negociază cu extratereștrii de ani de zile. „Începutul unei epoci complet noi în istoria omenirii este aproape”, a declarat Moser, un cunoscut susținător al unui guvern mondial, reporterilor din Viena. Documentele pe care Moser susține că le-a obținut de la sursa sa de la ONU păreau să-i susțină afirmațiile. Semnate de oficiali ai 17 guverne ale lumii, inclusiv Statele Unite și Uniunea Sovietică, acestea subliniau acordurile

comerciale și de cooperare negociate cu guvernele în 1975. De asemenea, au menționat că extratereștrii au stabilit deja baze în așa-numitele zone neutre din întreaga lume. Extratereștrii provin din galaxia M31 din constelația Andromeda, a spus Moser. Documentele sale îi clasifică drept umanoizi.

18.-25.4.1988.
Prima conferință națională OZN din URSS, la Tomsk.

Iunie 1988
Suedezii intensifică vânătoarea de submarine (Luzerner Neueste Nachrichten, 6.6.88) În ultimele săptămâni, peste 50 de grenade și mine de submarine împotriva intrușilor străini au fost detonate în arhipelagul Stockholm. Rușii propun formarea unei unități navale comune pentru a „urmări și scufunda submarinele blestemate", deoarece acestea pun în pericol relațiile dintre cele două țări.

1988 3.7.
Oscar Magocsi a fost trimis de extratereștri la Cascada Niagara, de unde a fost teleportat la bordul navei spațiale. Aici i s-a explicat lui și unui grup de alte contacte cât de mult se schimbase în bine starea Pământului prin Meditația pentru Pace Mondială din 31.12.1986 și în special prin Convergența Armonică din 16.17.8.1987.

Iulie 1988
Creșterea apariției cercurilor în Anglia (Silbury Hill). În următoarele 2 luni, au fost observate 51 de cercuri similare pe o rază de 11 km. Până în prezent (1990) au existat peste 700 - o mare parte dintre acestea fiind observate în jurul unor situri preistorice. Se spune că observările OZN au precedat formarea acestor pictograme. Piloții sportivi britanici au descoperit cercurile din aer în 1976. Fermierii susțin că au observat acest fenomen deja în anii '40.

Colin Andrews și Busty Taylor: Un aspect interesant al cercurilor din lanuri este faptul că aici se găsesc simboluri antice ale indienilor Hopi, precum și simboluri ale fazei egiptene antice. Hopii au reunit oameni de știință individuali care și-au făcut un nume în studiul acestor fenomene. Se pare că Hopii pot interpreta părți ale cercurilor din lanuri. Astfel, în ajunul invaziei irakiene a Kuweitului, a apărut un simbol care a atras atenția asupra acestui fapt - chiar înainte ca agențiile de informații să știe despre el. Având în vedere faptul că cercurile din lanuri apar în mari părți ale lumii de peste 300 de ani, afirmația originii umane este de nesuportat. Chiar și pe covoare și tapițerii din secolele al XVI-lea/al XVII-lea sunt reprezentate astfel de pictograme. Cercurile false, care există, pot fi identificate fără prea

multă expertiză. Nu realizează simetrie și nici nu a fost posibil să se creeze o pictogramă artificială fără a îndoi tulpinile. O caracteristică comună a pictogramelor, indiferent de locul în care apar în lume, este că sunt situate în imediata vecinătate a siturilor de cult antice. Nu este încă clar dacă cercurile, în ciuda diverselor observări de OZN-uri în aceste zone, sunt de origine extraterestră sau reprezintă un fenomen al Pământului însuși.

August 1988

Mortalitatea focilor în largul coastelor germane este asociată (deși nu este prezentată în aceste articole) cu încărcăturile de adâncime de pe submarine.

Septembrie 1988

Din nou grenade de adâncime asupra unui submarin străin pe coasta suedeză.

1988 14.10.

Documentar TV de două ore, difuzat în SUA, la nivel național, cu transmisie directă prin satelit la Moscova: Titlu: Mușamalizarea OZN-urilor. Au participat doi oficiali CIA (cu voci și fețe de nerecunoscut), cu nume de cod Falcon și Condor. Autorii acestei transmisiuni au fost William Moore și producătorul de film Jaime Shandera. Moore a avut contacte cu „Falcon” în lunile precedente și cu „Condor”. Documente guvernamentale secrete i-au fost scurse.

• ...ceea ce este ascuns este vizita diferitelor rase extraterestre...

• Astăzi, MJ12 îi include pe John Poindexter, Harold Brown și James Schlesinger...

• Investigații secrete despre OZN-uri sunt efectuate în patru locuri diferite din Statele Unite de către patru grupuri, fiecare formată din 200 de persoane, ca proiecte clandestine.

• Scopul este investigarea și analiza epavei OZN-urilor.

• Sigma: Reprezintă comunicarea electronică cu extratereștrii.

• Proiectul Snowbird: Nume de cod pentru evaluarea descoperirilor din tehnologia spațială extraterestră.

De ceva vreme, dispozitivele de zbor sunt testate pe poligonul de testare Groom Range, strict protejat, din deșertul Nevada, la aproximativ 100 km nord-vest de Las Vegas. În plus, acolo sunt testate motoarele gravitaționale, precum și mașini zburătoare care nu sunt de origine terestră.

• Proiectul Vărsător: Este organizația umbrelă pentru coordonarea tuturor investigațiilor OZN.

• Proiectul PI 40: Proiectele sunt specificate în detaliu de PI 40.

Membrii agențiilor guvernamentale americane și-au exprimat, de asemenea, opinia, comentând prăbușirile și întâlnirile cu obiecte zburătoare

neidentificate, precum și contactele secrete ale guvernului SUA cu vizitatori extratereștri. Într-o legătură în direct cu Moscova, doi experți sovietici au fost chestionați cu privire la observările din URSS - unul, Sergei Bulantsev de la agenția de știri TASS; celălalt, Leonard Nikishin, președintele Comisiei pentru Studiul Fenomenelor Atmosferice Neobișnuite și membru al Academiei de Științe. Bulantsev a citat 2 cazuri de personal al armatei sovietice care a avut contact cu ocupanții umanoizi ai unui OZN.

Falcon a explicat: „Există o carte în cadrul comunității MJ12 numită «Biblia». Aceasta conține, în ordine istorică, tot ce am învățat de la extratereștri încă din era Truman, în ceea ce privește datele tehnologice, istoricul medical al cadavrelor pe care le-am găsit în deșert, rezultatele autopsiilor efectuate asupra lor și informațiile pe care le-am primit de la extratereștri despre structurile lor sociale și cunoștințele despre univers." În prezent, în anul 1988, un extraterestru se află aici, ca oaspete al guvernului Statelor Unite, și rămâne ascuns publicului. Există „Cartea Galbenă", scrisă exclusiv de primul extraterestru care a vizitat planeta în anii 1950. Aceasta conține o mulțime de informații despre planeta natală a extratereștrilor, sistemul lor solar, cei doi sori ai lor, structura lor socială și viața lor printre oamenii de pe Pământ. „Dar ceea ce m-a fascinat cel mai mult în experiența mea cu extratereștrii este un cristal octogonal care, atunci când este ținut în mână de extratereștri, arată imagini ale planetei lor natale și ale trecutului Pământului." Din 1949 până în prezent, au fost trei oaspeți ai guvernului Statelor Unite. Primul a fost descoperit în deșertul New Mexico după ce nava sa spațială s-a prăbușit. Noi l-am numit EBE. A rămas până în 1952. De la el am aflat multe despre extratereștri, cultura și navele lor spațiale. Al doilea extraterestru a venit ca parte a unui program de schimb. Al treilea extraterestru a venit, de asemenea, ca parte a unui program de schimb și este oaspete al guvernului SUA din 1982. Condor a adăugat că a fost încheiat un tratat între extratereștri. Conținutul acestuia: • SUA vor păstra secretă existența extratereștrilor, • ei, extratereștrii, nu vor interveni în societatea noastră, • vor primi pământul și drepturile - SUA vor primi tehnologia. Extratereștrii vor avea baze pe teritoriul militar american, inclusiv în New Mexico și la Forțele Aeriene Nellis." Bază în Nevada, sub Lacul Groom în Zona 51, cel mai securizat poligon de testare militară din Statele Unite. Aceste baze, a spus el, erau instalații subterane gigantice. Acolo i-ar fi sprijinit pe americani nu numai în dezvoltarea tehnologiei lor de armament, ci le-ar fi lăsat și una dintre navele lor spațiale în scopuri de studiu. William Cooper: MJ 12 a pregătit un plan de contingență pentru a induce în eroare pe oricine se apropia prea mult de acest adevăr. Acest plan a fost numit Majestics 12. A fost pus în mișcare odată cu publicarea presupusului original „Eisenhower: Briefing"; „Documente" (documente informative pentru președintele Eisenhower) publicate de Moore, Shandera și Friedman. Acest document este un fals.

Prezintă numărul de serie al Ordinului Prezidențial 092447, un număr de serie care nu există și nu va exista în viitorul previzibil, având în vedere rata de alocare a numerelor de serie pentru Ordinele Prezidențiale. Truman a scris ordine în jurul valorii de 9.000, Eisenhower în jurul valorii de 10.000, Ford ajunsese deja la 11.000. Reagan a ajuns la 12.000. Pentru continuitate, o mai bună păstrare a evidențelor și pentru a evita erorile, ordinele prezidențiale sunt scrise consecutiv, indiferent de cine este în prezent președinte la Casa Albă. Acest număr de serie este una dintre numeroasele erori grosolane din acest document. Cu toate acestea, planul a realizat că toate cercetările au fost deviate timp de ani de zile. Acest lucru a dus la cheltuieli inutile, și anume căutarea de informații care nu puteau exista. A dus la risipa „Fondului pentru Cercetarea OZN-urilor” în valoare de 16.000 de dolari, pe care Friedmann i-a primit pentru această investigație.

1988

S-a anunțat de destule ori că la sfârșitul acestui secol vom experimenta o catastrofă cauzată de oameni. Între timp, așa cum explică Shoichi Harukawa, situația s-a schimbat puțin. Se pare că timpul a fost mutat în jurul anilor 2036-2038, deoarece ne-am ridicat puțin frecvențele de gândire. Dacă reușim să facem un pas evolutiv suplimentar în ceea ce privește conștiința, s-ar putea ca aceste catastrofe să nu mai fie nevoie să aibă loc.

1989 1.1.

Anunț la știrile de la ora 6:00 că cea mai importantă stație de cercetare sovietică din Antarctica a fost complet distrusă.

1989

William Cooper decide să facă publică informația după pensionare. Este un fost ofițer de informații în Marină. Sarcina sa era să țină ofițerii de rang înalt la curent cu legătura guvernului american cu extratereștrii. Era strict secret. A început să informeze oamenii din Congres și din guvern despre acest lucru. De atunci, a avut două tentative de asasinat, pierzând un picior în acest proces și suferind o leziune gravă la cap. Ceilalți care lucrează cu Cooper sunt John Lear și Bill Hamilton. Cei trei au realizat o casetă video.

1989 10.2.

William Cooper depune la notarul public un rechizitoriu de șase pagini împotriva guvernului SUA, pe care îl înaintează Comitetului Congresului pentru Petiții. Copii au fost trimise tuturor senatorilor. El acuză guvernul de următoarele: A încheiat un tratat secret cu o națiune extraterestră, împotriva Constituției și fără o rezoluție a Congresului. Acordarea acestei națiuni extraterestre de terenuri pe teritoriul Statelor Unite. Schimbul de vieți umane, animale și terenuri în schimbul tehnologiei extraterestre în

cadrul acestui contract, ignorând protecția garantată constituțional a oamenilor de către guvern. Se spune că această națiune extraterestră este responsabilă pentru mutilările de vite din Midwestul Statelor Unite și pentru răpirile a mii de civili de către OZN-uri de la începutul anilor 1960, incidente care, de fapt, urmează întotdeauna un model: o persoană sau un grup aflat pe un drum pustiu, la țară sau noaptea în oraș, observă un OZN care pare să se apropie. Urmează inconștiența și ulterior se trezesc în aceeași locație sau în alta, confuzi, cu cicatrici pe corp. În următoarele săptămâni, au vise recurente în care stăteau întinși pe o masă de operație, înconjurați de creaturi mici și ciudate. Au coșmaruri despre implanturi inserate cu ace lungi sau despre inseminări artificiale. Mulți dintre ei apelează la tratament psihiatric pentru a face față acestor traume. În regresii sau hipnoză, își amintesc în detaliu că au fost luați la bordul unui OZN și că au fost examinați acolo.

1989 28.2.

Într-un interviu cu colonelul Marina Popovitch, J. von Buttlar află că sonda sovietică de pe Marte a fotografiat OZN-uri de mai multe ori în timpul apropierii de luna lui Marte, Phobos. O dată pe 28 februarie și o dată pe 25 martie 1989. Unii oameni de știință presupun că „Phobos” este o bază a extratereștrilor și că această lună este chiar goală la interior.

1989 26.4.

„Pe 26 aprilie 1989, am trimis prin poștă 536 de copii ale unei cereri de punere sub acuzare fiecărui membru al Senatului și Camerei Reprezentanților. Până în prezent, 23 mai 1989, am primit doar două răspunsuri. Unul a fost de la senatorul Daniel P. Moynihan, iar celălalt de la senatorul Richard Lugar. Ambii au declarat că doresc să transmită dosarele mele senatorilor Cranston și Wilson, California, pentru jurisdicția lor. Ambii m-au asigurat că senatorii mei mă vor sprijini cu siguranță în cazul meu. Încă aștept un răspuns din partea statului California și a celorlalte state, pe lângă cele două deja menționate.”

1989 7.5.

Dl. Dodd, membru al grupului englez de OZN-uri QUEST, a prezentat un protocol al Forțelor Aeriene Sud-Africane, despre care se spune că au doborât și recuperat un OZN pe 7.5.1989. Ocupanții încă în viață, care au fost aduși cu OZN-ul lor la baza aeriană Wright Patterson (Ohio), erau doi Gri:

- 1,67 m,
- trei degete,
- piele gri,
- fără caracteristici sexuale,

• cap supradimensionat cu ochi mari și negri.

Prin contact telepatic a fost posibilă descifrarea scrierii hieroglifice a extratereștrilor. (1989 01.11., titlu taz: Alle Untertassen im Schrank, de Bröckers, Matthias) Conform martorilor lui Dodd, se spune că aceștia provin din sistemul Ceta Reticuli, aflat la 36 de ani-lumină distanță.

Raport al Forțelor Aeriene Sud-Africane privind doborârea unui OZN: La ora 13:52 GMT, obiectul a intrat în spațiul aerian sud-african. Încercările de a stabili contact radio au fost zadarnice. Două avioane de vânătoare Mirage FIIG au fost lansate. Obiectul și-a schimbat brusc cursul cu o viteză imposibil de atins de orice avion de vânătoare. La ora 13:59 GMT, comandantul de escadrilă Goosen a raportat că au localizat obiectul pe radar și vizual. S-au dat ordine de a se trage cu tunul laser experimental Thor 2 asupra obiectului. Ordinul a fost executat. Goosen a raportat că străluciri de lumină au emanat din obiect. Acesta a început să se balanseze și a lovit o zonă deșertică la 80 km nord de granița sud-africană cu Botswana, în deșertul Kalahari central. Obiectul a fost recuperat. S-a descoperit că...:

• Un crater cu diametrul de 150 de metri și adâncimea de 12 metri. • Un obiect argintiu, în formă de disc, blocat într-o parte a craterului la un unghi de 45 de grade. • În jurul obiectului, nisipul și rocile s-au topit împreună din cauza căldurii intense. • Un câmp magnetic și radioactiv intens în jurul obiectului a cauzat defectarea echipamentului forței aeriene. • Obiectul a fost dus în zona de siguranță a unei baze aeriene pentru investigații suplimentare. În timp ce echipa de investigații observa obiectul de pe baza aeriană, s-a observat un zgomot puternic. S-a observat o trapă deschizându-se încet. Două ființe umanoide în salopete gri strâmte au ieșit și au fost duse imediat la o infirmerie improvizată. Diverse obiecte din interiorul navei au fost scoase pentru testare.

Raport medical: mărime: 1,25-1,30, albastru-cenușiu, textură a pielii moale, extrem de elastică, fără păr pe corp. Cap extrem de mare în comparație cu proporțiile umane, craniu ridicat cu pete albastru închis în jurul capului, pomeți proeminenți, ochi mari, fantă în sus, spre lateralul feței. Fără pupile. Nas mic, format din două nări. Gură: Fantă mică, fără buze. Maxilar inferior mic în comparație cu proporțiile umane. Urechi nerecunoscute. Brațe: Lungi și subțiri, ajungând deasupra genunchilor. Piept și abdomen acoperite cu piele solzoasă, cu nervuri. Picioare scurte, subțiri. Fără organe sexuale externe. Trei degete de la picioare, fără unghii, palmate. Mâinile sunt formate din trei degete cu unghii palmate și asemănătoare ghearelor. Din cauza naturii agresive a umanoizilor, nu li s-au putut preleva probe de sânge sau de piele. Aceștia au refuzat mâncarea. Vor fi transferați la Baza Aeriană Wright Patterson pentru examinare suplimentară. Data transportului: 23.7.89. Anexă: două pagini cu simboluri hieroglifice. Scrierea și limbajul se numesc ocroe. Semnul (emblema) de pe

nava găsită constă dintr-un dreptunghi rotunjit, în relief, cu fundul lipsă. În el se află trei puncte dispuse triunghiular (cu vârful în sus) și sub ele o săgeată cu o linie terminală. Acest simbol a mai fost văzut în mod repetat pe OZN-uri

1989 4.7.

Tiblissi, Georgia/URSS: În timp ce conduce printr-un tunel, David (27) își pierde cunoștința, se trezește înapoi în pat, amintindu-și încă vag că a fost dus la un OZN și examinat acolo. Intră în baie. Ușa se deschide, extratereștrii stau în fața lui și îl întreabă cum se simte după primul contact. Vorbește despre insomnie. Unul dintre cei doi extratereștri îl mângâie pe gât, moment în care acesta își pierde din nou cunoștința. Când se trezește, observă o cicatrice lungă de 12 cm pe gât, care se vindecă după 5 ore. Pe scaunul său auto găsește trei date și locuri pentru următoarele contacte. Mesajul extratereștrilor: „Ești în mare pericol în acest moment. Te confrunți cu dezastre naturale pe care le-ai provocat singur. Suntem aici să te ajutăm. Am adunat suficiente informații și putere pentru a le preveni”.

În perioada următoare au fost raportate câteva succese de vindecare, legate de acești extratereștri, care, după cum au comunicat unele persoane de contact, ar trebui să provină de pe Orion, planeta numărul 9.

1989 - mijlocul anului

Zeci de OZN-uri au aterizat în toată URSS-ul.

1989 27.9.

Agenția TASS relatează: „Oamenii de știință sovietici au confirmat aterizarea unui OZN într-un parc din orașul rusesc Voronej. De asemenea, au identificat locul aterizării și au găsit urme de extratereștri.” Sute de locuitori ai orașului au văzut pe cer un obiect în formă de banană. O sferă cu diametrul de 10 metri a aterizat. O intrare pătrată s-a deschis în partea inferioară și a ieșit un extraterestru înalt de 3 metri, cu un cap mic și un al treilea ochi pe frunte. Purta o salopetă argintie și cizme de bronz. Era urmat de un alt extraterestru și de un robot mai mic, fără cap. În total, au fost cel puțin trei aterizări între 23.9. și 3.10. În același timp, nave spațiale sferice similare și ocupanți gigantici au fost observați lângă Marbella/Spania și lângă Zagreb.

1989 10.10.

Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ): Titlu: TASS relatează „aterizare OZN” cu „extratereștri giganți”, Moscova, 9 octombrie (AP) Aterizare OZN în Voronej: Cetățenii ar fi văzut o sferă sau un disc mare și strălucitor deasupra parcului, trei sau patru ființe asemănătoare oamenilor (de peste 3 metri înălțime, cu capete mici) au aterizat însoțite de un mic robot.

Investigațiile au dezvăluit că a fost găsită o depresiune lată de 20 de metri, cu 4 găuri adânci și 2 mostre de rocă neidentificate. Locuitorii din Voronej au raportat, de asemenea, că au văzut obiecte în formă de banană pe cer.

1989 11.10.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Titlu: Nu credeți totul TASS - Țeavă spartă în loc de aterizare OZN? - Moscova 10.10. (AP) Evenimentele din Voronej au avut loc pe 27.9. Extratereștrii au făcut să dispară temporar un băiat de 16 ani.

1989 12.10.

Reuters: Aterizare OZN lângă orașul Perm din Ural. Jurnalistul Pavel Muhortov întâlnește extratereștri. Ființele aveau aproximativ 3 metri înălțime și au venit într-o navă spațială sferică. Aceștia i-au spus că provin din constelația Balanță, Steaua Roșie. Sunt ghidați de un sistem central. El a întrebat de ce nu l-ar lua cu ei. Răspuns: „Ar fi periculos pentru noi - ați aduce bacterii ale gândurilor”.

1989 18.10.

Articol din FAZ, titlu: Extraterestru: Potrivit Pravdei, trei extratereștri au fost văzuți într-un OZN de culoare portocalie în orașul Obradovsk sâmbăta trecută. Aveau trei ochi și patru urechi; purtau costume argintii și cizme de cauciuc și aveau peste 3 metri înălțime. Cea mai înaltă dintre cele trei ființe, potrivit experților, era o femeie. Una dintre ele și-a ridicat urechea dreaptă și a strigat ceva cu o voce metalică, din care se puteau deduce cuvintele „Glasnost, ura”.

1989 27.10.

Articol din FAZ, titlu: Cercetătorii OZN vorbesc despre extratereștri: Descrierea extratereștrilor: Mici, cu brațe lungi, piele gri, cap în formă de pară și ochi mari. Aceștia vizitează Pământul de mult timp și observă oamenii cu atenție. Se spune că deja sute de oameni au fost luați în nave spațiale pentru examene medicale.

Octombrie 1989

Der Spiegel, numărul 42. titlu: OZN-uri - Cap minuscul - Lumea privește în sfârșit spre Voronej: Ce a ieșit din cosmos? Desene: Vizitatori din Voronej în tabloide Doi giganți, fiecare cu câte trei ochi într-un cap minuscul, s-au ridicat din globul luminos, cu diametrul de 10 metri. Au făcut să dispară pentru scurt timp un băiat cu o baghetă magică și apoi au dispărut și ei.

1989 1.11.

Patruzeci de cercetători OZN din întreaga lume s-au întâlnit la Frankfurt pentru un congres. Stanton Friedmann (fizician nuclear) a vorbit despre un document „Top-Secret-Eyes-Only” de la Casa Albă despre „Operațiunea Majestics 12”, un grup de doisprezece ofițeri militari și oameni de știință de top, despre care se spune că au investigat un OZN prăbușit în New Mexico în 1947, inclusiv ocupanții săi uciși. De atunci, potrivit lui Friedmann, a fost în desfășurare o campanie internațională de mușamalizare, care a ținut ascunse și alte accidente și extratereștrii descoperiți în ele, dintre care unii sunt încă în viață. La acest congres au existat, de asemenea, rapoarte despre răpiri și examinări medicale ale oamenilor de către extratereștri. Pe diapozitivele psihologului american Budd Hopkins se pot observa cicatricile operațiilor victimelor răpirii - linii și pătrate geometrice exacte, cum cu greu se descurcă chirurgii pământeni. Hopkins a studiat numeroase cazuri în care oameni, și adesea copii mici, au descoperit brusc o astfel de leziune ciudată, dar nu aveau nicio amintire despre... pe care o au. Sub hipnoză, au descoperit apoi rezultate care aveau paralele uimitoare: au fost paralizați de mici ființe gri și transportați printr-un fascicul de lumină într-o sală de operație excesiv de luminoasă, unde au fost apoi examinați și operați. Detaliile desenelor, inclusiv personajele văzute în sala de operație, echipamentul și comportamentul extratereștrilor, sunt de o asemănare atât de mare încât nu pot fi întâmplări. Hopkins a publicat o carte în SUA despre aceste cazuri: „Intruși”. Potrivit lui Wendell Stevens, fost colonel al Forțelor Aeriene ale SUA, Grii reprezintă aproximativ 1/3 din echipajele observate în contactele cu OZN-uri. O altă treime sunt aproape imposibil de distins de oameni, iar ultima treime include tot felul de specii și rase, inclusiv ființele din Voronej, care au peste trei metri înălțime. Folosind cazul de 800 de pagini al lui Bill Herrmann, care a fost răpit de mai multe ori de către stele Gri în Charleston, SUA, în 1978 și despre care se presupune că ar fi avut contacte bune cu aceștia, Stevens explică originile lor. Provin de pe o stea aflată la 37 de ani-lumină distanță de noi. Astrologii au determinat sistemul stelar dublu „Ceta Reticuli” pe baza desenelor pe care Hermann le făcuse după descrierile stelelor Gri.

1990 25.4.

Tentativă de asasinat asupra lui Oskar Lafontaine de către Adelheid Streidl. Citat de Streidl: „Am vrut să transmit un semnal împotriva fabricilor umane și a operațiilor subterane, unde oamenii sunt transformați mental și fizic”.

1990 22.8.

Bild Zeitung: Cercetător OZN susține: Fotograful a fotografiat patru extratereștri. Se spune că SUA deține 17 cadavre de extratereștri. Dintre

patru (prăbușite în 1947), potrivit lui Tony Dodd (directorul de investigații al observatorului britanic de OZN-uri „Quest International”), am făcut câteva fotografii. Numele fotografului era Nicholas van Poppen. A fost chemat ca fotograf militar oficial și a făcut sute de fotografii. Prietenilor, le-a descris extratereștrii stând nemișcați, legați în nava lor spațială de nouă metri lățime:

Între 60 și 120 cm înălțime, slabi, cu mâini omenești. Aveau fețe albe, purtau salopete negre strălucitoare. La scurt timp după ce au fost făcute ultimele fotografii, a murit în circumstanțe misterioase. Dodd: Autoritățile americane sunt conștiente de 23 de tipuri diferite de extratereștri. Unii sunt benigni, alții nu. Recent, a existat o creștere a vizitelor extratereștrilor răuvoitori care se presupune că ucid animale și, mai recent, oameni în moduri inexplicabile. Mai ales în zona New York-ului, astfel de morți au devenit mai frecvente. Oamenii sunt uciși și mutilați. Urechile și nasul, adesea organele sexuale, uneori jumătate din față sunt îndepărtate. Nicio incizie nu este vizibilă. Cel mai uimitor lucru este că sângele este prelevat de la morți, până la ultima picătură.

1990 1.9.

Articol din Bild Zeitung: Fizician atomic a filmat OZN-uri Citat de la cercetătorul OZN Johannes von Buttlar: „Observările devin din ce în ce mai concrete. Extratereștrii ne urmăresc. În câteva luni vor stabili contact”.

Septembrie 1990

Articol din Bild Zeitung: Cele mai mari secrete ale lumii - Capul de sticlă al mayașilor a venit din spațiu. Semnale radio de la Atair au fost recepționate la Institutul de Radioastronomie din Harkov (Ucraina), ceea ce a dus la concluzia că aceasta era o civilizație cu un standard industrial extraordinar.

1990 sept.-nov.

În septembrie/octombrie 1990, o nouă rasă extraterestră a încercat să cucerească această planetă. Au distrus generatoarele de timp zero din toată țara. Acești invadatori au fost opriți de o altă rasă. Timp de mulți ani, unii descendenți ai grupului Orion s-au bazat pe un inel satelit pentru a-și susține funcțiile vitale. Acest inel satelit a fost, de asemenea, distrus de același grup protector în noiembrie. Ei nu pot exista aici fără sprijinul electronic al inelului satelit care a fost stabilit cu ani în urmă. Aproape toate ființele din Orion au părăsit apoi Pământul.

1990-1995

Grupul Orion a fost forța manipulatoare din spatele tuturor acestor proiecte. Așteptările lor erau ca, prin utilizarea controlului minții, să poată

prelua controlul asupra populației în anii 1990, dar nu mai târziu de 1994/95. De asemenea, sunt implicați în proiecte genetice în care sperma și ovulele umane sunt modificate într-o asemenea măsură încât urmașii rezultați vor produce o rasă hibridă cu caracteristici noi. Acesta este unul dintre motivele din spatele cazurilor de răpire.

Iulie 1991

Presa germană relatează despre pictograme în lanurile de porumb din nordul Germaniei.

1992

Se va naște un copil care ar trebui să unifice lumea cu un plan de pace și o religie falsă din 1992.

Prezent: Un alt plan de contingență a fost activat și ne afectează deja astăzi. Este planul de a pregăti publicul pentru confruntarea așteptată cu o rasă extraterestră. Publicul este expus în prezent la televiziune și filme, programe radio și reclame care descriu aproape fiecare aspect al naturii și prezenței extratereștrilor. Include binele și răul. Extratereștrii plănuiesc să-și facă cunoscută prezența, iar guvernul ar trebui să ne pregătească pentru a evita panica. Toate organizațiile majore de cercetare sunt ținte ale infiltrării și subversiunii din partea Guvernului Secret. Este foarte probabil ca toate publicațiile majore să fie, de asemenea, controlate.

Octombrie 1992

Congresul de la Düsseldorf „Dialog cu Universul”: Unul dintre vorbitori a fost Bob Oechsler, fost angajat NASA. Oechsler a făcut referire la un interviu pe care l-a realizat cu amiralul Bobby Ray Inman, una dintre cele mai înalte persoane din serviciile secrete americane. Printre altele, l-a întrebat dacă își poate imagina că discurile zburătoare recuperate vor fi într-o zi eliberate pentru cercetări private. Inman a răspuns la întrebare cu „Nu știu”. Cu câțiva ani mai devreme, ar fi răspuns cu un NU clar. Odată cu deschiderea guvernului în această privință, își putea cel puțin imagina. Oechsler a considerat această afirmație semnificativă, deoarece era prima dată când un oficial guvernamental de rang înalt confirma existența discurilor recuperate. Inman a confirmat că în America se desfășoară în prezent un program de îndoctrinare pentru a pregăti populația pentru existența inteligențelor extraterestre și realitatea asociată a OZN-urilor. Oechsler a continuat să prezinte o înregistrare video a unei emisiuni de știri difuzată anul trecut la NBC Evening News. Se putea asista la un schimb de replici între astronauții Discovery și Centrul de Control al Misiunii NASA. Text citat liber: „Încă avem navele extraterestre sub observație”. La o examinare mai atentă, s-a dovedit că această conversație a fost trucată și înregistrată în mod deliberat. Oechsler a primit înregistrări video și

documentație de la un grup anonim din Canada numit Guardian. Înregistrările video arătau o aterizare OZN în Canada. Nu se știe cum au obținut cineaștii informațiile despre aterizări. Acest lucru sugerează că informațiile și înregistrările ar putea proveni din cercurile guvernamentale. (Raport al Congresului) În industria publicitară americană, tot mai multe discuri zburătoare sunt încorporate în reclamele produselor.

1992 26.10.

Associated Press: 49% dintre cetățenii germani sunt convinși că există ființe inteligente în cosmos, potrivit unui sondaj realizat de Institutul Wickert. Dintre aceștia, 50% din Germania de Vest cred în extratereștri.

Noiembrie 1992

Un articol despre OZN-uri apare în Praline cu titlul: „Dovada că ele există cu adevărat: OZN-uri! Filmate în spațiu de naveta spațială!" Din cauza unei omisiuni a astronauților, senzaționala înregistrare video a fost acum făcută publică! FOTO: Imagini de pe naveta spațială Discovery: Un OZN se apropie de Pământ. Acesta evadează cu viteza fulgerului, este atacat de o rachetă de pe Pământ. Era OZN-ul menit să fie distrus? ... În entuziasmul vostru pentru acest fenomen ceresc, astronauții au trimis imediat imaginile pe Pământ. Acolo, dintr-o greșeală, acestea sunt primite nu numai de agenția spațială americană NASA, ci și de un canal de știri american. Așa au ajuns fotografiile senzaționale în mâinile cunoscutului cercetător OZN Johannes von Buttlar, ... continuă: ... Lansarea unui obiect zburător necunoscut a fost filmată acum în Canada. OZN-uri gri-argintii, în formă de săgeată, au fost observate și în Belgia și Africa de Sud.... FOTO: O imagine dintr-un film filmat în Canada: OZN-ul lansat dă foc tufișurilor de sub el cu o energie extraordinară. Cu o viteză incredibilă, apoi se ridică în sus.

1993 13.-15.9.

Întâlnire la ferma lui Laurence Rockefeller din Wyoming: Invitați: cercetătorul OZN Bruce Maccabee, Dr. Steven Greer, Keth Thompson, regizoarea Linda Moulton Howe, Leo Sprinkle și CB Scott Jones de la Human Potential Foundation. A fost vorba despre pregătirea unui răspuns la planurile administrației Clinton de a publica strategic informații despre OZN-uri în următorii trei ani, pentru a familiariza publicul cu faptul că nu suntem singuri în univers. În același timp, „Fundația pentru Cercetarea OZN-urilor" pregătea un „document informativ" cuprinzător despre problemele OZN pentru membrii Congresului. O firmă de avocatură de top din Washington, implicată și în dezvăluirea scandalului Watergate, a intervievat o serie de martori oculari la accidentul de la Roswell și pregătește un proces împotriva guvernului SUA pentru a scoate la iveală

adevărul imediat ce vor fi disponibile rezultatele preliminare ale anchetei ACA. Între timp, Dr. John Gibbons, consilierul șef al președintelui Clinton pe probleme științifice și directorul Biroului de Politică Științifică și Tehnologică al Casei Albe, a solicitat CIA-ului un document informativ despre fenomenul OZN, deoarece Gibbons nu are acces la informările super-secrete ale președintelui pe probleme de securitate națională. CIA l-a însărcinat pe cercetătorul OZN Bruce Maccabee să scrie un raport de 10 pagini. Documentul era intitulat „Informarea guvernului SUA cu privire la o modalitate de a rezolva problema OZN-urilor, așa cum a fost stabilită de cercetătorii civili în ultimii 20 de ani”.

1995

Până în 1995, însă, națiunile aveau să afle că el (copilul care trebuia să unifice lumea cu un plan de pace și o religie falsă) era malefic și, de fapt, Anticristul. Al Treilea Război Mondial avea să înceapă în Orientul Mijlociu, cu o invazie a Israelului de către o națiune arabă unită. Armele convenționale aveau să fie folosite mai întâi.

1996

În conferința sa, Hamilton vorbește despre CIA și alte servicii de informații care pregătesc și organizează un contact oficial cu extratereștri și o aterizare în viitorul apropiat. Vor să facă să pară că extratereștrii contactează Pământul pentru ajutor, deoarece în exterior are loc un fel de război intergalactic. Guvernul va anunța că a fost în contact cu ei ani de zile, dar nu a putut anunța pe nimeni etc. Evenimentele de la Fatima din primii ani ai acestui secol au fost investigate pe baza suspiciunii că ar putea fi o manipulare a extratereștrilor (Cenușiii). (Notă: Loc de pelerinaj portughez: în 1917, trei copii au avut o apariție a Mariei în perioada 13 mai-octombrie. Această apariție a fost declarată credibilă de Biserica Catolică în 1930). A fost organizată o operațiune de spionaj pentru a descoperi secretul. SUA și-au folosit contactele de la Vatican și la scurt timp după aceea au primit studiul complet, inclusiv profeția. Aceasta afirma că, dacă omul nu se întoarce de la rău și nu se așează la picioarele lui Hristos, planeta se va autodistruge, iar evenimentele descrise în Apocalipsa din Biblie se vor întâmpla cu adevărat. (Vezi evenimentele din 1992, 1995, 1999, 2003, 2011) Extratereștrii, confruntați cu această descoperire a investigației, i-au confirmat veridicitatea. Ei au declarat că ne-au creat prin încrucișare și au manipulat rasa umană prin religie, satanism, vrăjitorie, magie și ocultism. Au mai afirmat că erau puternici în călătoriile în timp și că evenimentele se vor întâmpla cu adevărat. Utilizarea ulterioară a tehnologiei extraterestre pentru călătoriile în timp, din partea SUA și a URSS

1997 2.7.

Steven Spielberg vrea să facă un film despre accidentul de la Roswell. Filmul va fi lansat pe 2 iulie 1997 - cea de-a 50-a aniversare a accidentului de la Roswell. Spielberg intenționează să dezvăluie întregul adevăr despre OZN-uri și extratereștri într-un film dramatic bazat pe fapte reale despre accidentul OZN din iulie 1947 de la Roswell, New Mexico, și despre recuperarea de către Forțele Aeriene Americane a epavei OZN-ului și a trei extratereștri morți (și unul viu). Dar și mai senzațional persoane din interior de la Hollywood spun că regizorului i s-au oferit imagini nelansate de la locul accidentului... înregistrate de un ofițer al forțelor aeriene", a relatat ziarul londonez „Daily Mirror" pe 22.12.1993.

1998

Oamenii de pe Saturn l-au adus pe Reinhold Schmidt (1960) în Egipt, la piramida lui Keops. I-au explicat că construcția pietrelor de 54 de tone a fost posibilă doar datorită aplicării legilor universale și a forțelor naturale care anulaseră gravitația. L-au condus într-o cameră subterană din piramidă, o cameră triunghiulară care conținea o mică navă spațială - și dovezi ale lucrării pământești a lui Iisus Hristos. După 1998, când va începe o nouă eră, aceste camere secrete vor fi dezvăluite, omenirea va primi pentru prima dată dovezi ale vieții lui Hristos și va cunoaște adevăratele sale origini.

1999

Războiul din Orientul Mijlociu avea să culmineze cu un holocaust, prin utilizarea armelor nucleare.

1.999 - 2.000

Conform cronologiei masonice, care începe cu explozia unei stele în anul 4000 î.Hr., în anul 2000 această stea va fi văzută din nou. Racheta Galileo, cu 22 de kilograme de plutoniu la bord, se află în drum spre Jupiter, o „stea mică" cu o compoziție gazoasă, exact ca soarele nostru. În 1999, această încărcătură este programată să fie deversată în centrul lui Jupiter. Va urma o reacție nucleară, aprinzând atmosfera de hidrogen și heliu a lui Jupiter. O nouă stea numită Lucifer se va naște. Lumea va interpreta acest lucru ca un semn de o enormă semnificație religioasă. Profeția se va adeveri. În același timp, un mormânt va fi deschis în Egipt, care conține înregistrări preistorice ale Pământului. Deschiderea acestui mormânt și întoarcerea lui Lucifer vor inaugura o nouă eră.

Pe baza rezultatelor investigațiilor din anii '20-'30, a fost organizată o expediție pentru a deschide o cameră secretă sub piramidă. O ușă metalică a fost găsită la aproximativ 150 m sub fundația piramidei. Deschiderea ușii a necesitat un cod sonic. A fost găsită o cameră care conținea peste 30.000

de discuri de înregistrare și echipamente de origine extraterestră. Discurile au fost descifrate. Acestea descriu ascensiunea și declinul civilizațiilor dincolo de Pământ, datând de mai bine de 100.000 de ani. Acest grup a construit această cameră și apoi a plasat piramida deasupra ei.

1999-2003

În acei ani, cea mai mare parte a planetei avea să sufere teribil, iar viața avea să fie în mare parte distrusă.

2001

Charles Silva l-a întâlnit pe Rama din Pleiade în Peru în 1974. Rama a vorbit despre profeții legate de viitorul omenirii. Pământul se va confrunta cu secete și dezastre naturale. În cele din urmă, un lider mondial, Anticristul, va prelua puterea. Puterea sa va lua brusc sfârșit când un corp ceresc gigantic va întâlni Pământul în anul 2001, provocând inundații mari, cutremure și, eventual, o schimbare a polilor. Înainte de aceasta, însă, 144.000 de oameni, elita conducătoare a Noii Ere, vor fi evacuați, instruiți și ulterior aduși înapoi pe Pământ pentru a le arăta supraviețuitorilor calea către un viitor mai bun.

2011

A Doua Venire a lui Hristos urmează să aibă loc.

2012

Predicție: Includerea Pământului în „Uniunea Galactică”.

Citate de la personalități celebre

OZN-uri: „Nu știm nici măcar jumătate din asta...” Președintele SUA, George Bush.

Considerate de mulți politicieni un subiect de evitat cu orice preț, ridiculizate de reporterii din presă ca fiind ceva născut dintr-o imaginație excesiv de activă, OZN-urile continuă să-i deruteze și să-i deruteze pe toți cei care intră în contact cu acest fenomen.

UFO COURIER a decis să adune declarații făcute de lideri politici și militari respectați pe această temă.

O amenințare extraterestră?

Președintele SUA Ronald Reagan

21 septembrie 1987 - 11.05

Text cu discursul președintelui Reagan adresat celei de-a 42-a Adunări Generale a Națiunilor Unite (New York)

Președintele a vorbit despre viziunea sa pentru viitor, despre recenta schimbare de conducere din Filipine, despre beneficiile libertății, despre problemele din Orientul Mijlociu, Afganistan, Nicaragua, despre limitarea armelor nucleare, despre drepturile omului, iar în penultimul paragraf a spus:

„În obsesia noastră actuală pentru ostilitate, uităm adesea cât de mult îi unește pe toți membrii umanității. Poate că avem nevoie de o amenințare externă, universală, care să ne facă aceste legături comune clare. Mă gândesc uneori cât de repede ar dispărea diferențele noastre globale dacă ar trebui să ne confruntăm cu o *amenințare extraterestră. Și, vă întreb, nu există deja o forță extraterestră printre noi care ne împinge la războaie?”*

***

9 mai 1988 - 9:09 am

Textul remarcilor făcute de președintele Reagan la Chicago în timpul unei sesiuni de întrebări și răspunsuri după un discurs despre drepturile omului, relatat de Terrence Hunt, corespondent de presă al Casei Albe.

Președintele Reagan a spus că se întreabă ce s-ar întâmpla dacă Pământul ar fi invadat de o forță din spațiul cosmic și a presupus că acest lucru ar uni toate națiunile într-o apărare comună. El a povestit această întâmplare a doua zi după anunțul că Nancy Reagan consultase un astrolog cu privire la programul și planurile de călătorie ale președintelui. Unii membri ai Congresului l-au certat pe Reagan pentru că folosea astrologia, iar un grup de oameni de știință s-a plâns că era o practică neverosimilă.

Când a fost întrebat care considera că este cel mai important factor în relațiile internaționale, Reagan a vorbit despre importanța onestității și despre dorința de soluții pașnice. El a continuat spunând că de la al Doilea Război Mondial au avut loc „aproximativ 114 războaie”, inclusiv conflicte între națiuni mici.

„M-am întrebat adesea ce s-ar întâmpla dacă toată lumea din lume ar descoperi că suntem amenințați de o forță din spațiul cosmic de pe o altă planetă.”

Președintele SUA Ronald Reagan

Comentariul a stârnit aplauze din partea membrilor Forumului Național de Strategie din public, un grup nepartizan specializat în politică externă și securitate națională. Președintele Reagan nu a fost primul, nici ultimul președinte american care a făcut comentarii despre OZN-uri.

***

Președintele SUA Harry S. Truman

Pe 4 aprilie 1950, președintele Harry S. Truman a declarat în timpul unei conferințe de presă:

„Vă pot asigura că farfuriile zburătoare, presupunând că ar exista, nu au fost construite de nicio putere de pe Pământ.”

***

Președintele SUA Gerald Ford

Congresman, mai târziu președintele Gerald Ford, a folosit presiunea politică în 1968 pentru a introduce audieri publice în fața Congresului, permițând foștilor militari și personalului de informații (precum și personalului activ) să vorbească public și fără teama de obstrucționare pe tema OZN-urilor.

„Cred că avem datoria față de public să tratăm problema OZN-urilor cu credibilitatea pe care o merită, oferind în același timp cea mai mare educație posibilă.”

***

Președintele SUA Jimmy Carter

„Nu aș râde de oamenii care au văzut OZN-uri.”

Președintele Jimmy Carter s-a numărat printre zecile de martori care au observat un OZN în Leary, Georgia, în octombrie 1969. Guvernatorul de atunci a declarat:

A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Era mare, era foarte strălucitor, își schimba culorile și era aproape de mărimea lunii.”

L-am privit timp de zece minute, dar niciunul dintre noi nu a putut înțelege ce era de fapt. Un lucru e sigur: nu voi mai râde niciodată de oamenii care spun că au văzut un OZN pe cer.

În timpul campaniei sale prezidențiale, Carter a promis că va publica toate dosarele guvernamentale cunoscute despre OZN-uri când se afla la Casa Albă; introducerea Legii americane privind libertatea informației a dus cu siguranță la publicarea a mii de documente OZN anterior secrete - dar oare acestea erau într-adevăr toate?

Pe 15 ianuarie 1996, fostul președinte a fost întrebat:

„În 1976 ați spus că veți încerca să puneți la dispoziția publicului și a oamenilor de știință toate informațiile despre observările OZN. Credeți că v-ați atins obiectivul?”

Carter a răspuns:

„Nu sunt sigur, dar am reușit să publicăm o mulțime de informații... dar nu știu câte nu au fost publicate.”

Care este adevărul?

Interesul pentru OZN-uri nu s-a limitat doar la America de Nord. Pe 21 februarie 1974, ministrul francez al Apărării, Robert Galley, i-a declarat jurnalistului Boureret de la radio France-Inter:

„Trebuie să spun că, dacă ascultătorii dumneavoastră ar putea vedea cu ochii lor multitudinea de rapoarte despre OZN-uri de la Forțele Aeropurtate și Mobile și de la cei însărcinați cu inițierea investigațiilor - toate aceste rapoarte sunt transmise de noi Centrului Național pentru Studii Spațiale - ar ști că totul este destul de tulburător.”

Jean-Claude Boureret, ministrul Apărării, Franța

***

Într-o notă adresată Lordului Cherwell din 28 iulie 1952, prim-ministrul britanic Winston Churchill a întrebat:

„Unde altundeva vor duce toate aceste discuții despre farfuriile zburătoare? Ce se ascunde în spatele lor? Care este adevărul? Permiteți -mi să vă trimit un raport cât mai curând posibil.”

Prim-ministrul Sir Winston Churchill, Marea Britanie

***

În septembrie 1977, locotenentul general Akira Hirano, șeful Forțelor de Apărare Aeriană Japoneze, a declarat:

„Observăm adesea OZN-uri pe cer. Trebuie să investigăm acest lucru în liniște.”

Locotenent general Akira Hirano, șeful Forțelor de Apărare Aeriană din Japonia

***

Mihail Gorbaciov, fost președinte al fostei Uniuni Sovietice

Pe 16 februarie 1987, în timpul unui discurs la Kremlinul din Moscova, președintele sovietic Mihail Gorbaciov a declarat:

„Președintele SUA spune că, în cazul unei invazii extraterestre a Pământului, Statele Unite și Uniunea Sovietică și-ar uni forțele pentru a o respinge. (...) Nu voi contesta această ipoteză, totuși cred că este prea devreme să ne facem griji cu privire la o astfel de intruziune."

Dar apoi, pe 26 aprilie 1990, Gorbaciov a spus:

„Fenomenul OZN este o realitate. Știu că există organizații științifice care cercetează această problemă."

Mihail Gorbaciov: Președintele Uniunii Sovietice

OZN-urile vin de dincolo de Pământ

Martor al unui incident OZN semnificativ deasupra aeroportului Bulawayo din Zimbabwe, pe 22 iulie 1985, mareșalul Azim Daud-pota din Forțele Aeriene din Zimbabwe a declarat:

„L-au văzut oricât de mulți oameni.. Nu a fost o iluzie, o amăgire sau o fantezie."

Mareșalul Azim Daudpota Air Force, Zimbabwe

***

Generalul de brigadă David Thorne, general superior în cadrul departamentului de operațiuni, a declarat:

„Aceasta este prima observare în Zimbabwe unde piloții forțelor aeriene au încercat să intercepteze un OZN. În ceea ce privește personalul meu, credem cu tărie că OZN-urile inexplicabile provin din civilizații dincolo de planeta noastră.”

Generalul de brigadă american David Thorne

***

Există, este real

În conformitate cu un articol apărut în „MUFON Journal” în noiembrie 1992, un membru al comitetului de campanie prezidențială l-a întrebat pe fostul șef al CIA, George Bush, dacă poveștile despre OZN-uri sunt adevărate.

Bărbatul care urma să devină președinte a răspuns:

„Nu știm nici jumătate din ea...”

Președintele SUA, George Bush

***

Fișierele au fost distruse fără autorizația corespunzătoare

Referindu-se la concluziile investigațiilor GAO (Raportul Biroului General de Contabilitate din iulie 1947 - Incidentul Roswell - publicat la 28 iulie 1995), congresmanul Steven Schiff, care a inițiat ancheta, a declarat:

„Documente importante care ar fi putut arunca mai multă lumină asupra incidentului de la Roswell lipsesc.”

„Raportul GAO afirmă că mesajele trimise de pe aerodromul militar Roswell din această perioadă au fost distruse fără autorizația corespunzătoare.”

„Din câte știu eu, aceste mesaje erau documente deschise care nu ar fi trebuit niciodată distruse. GAO nu a putut stabili cine a distrus aceste mesaje și din ce motiv.”

Congresmanul american Steven Schiff

Luminile zburătoare ale Jonastalului

Muntele Jonastal S III. Cea mai mare fabrică subterană din lume.
Fotografie originală, mai 1945.

Studiul literaturii relevante despre OZN-uri dă impresia că incidentele aparent cele mai curioase și incredibile au loc dincolo de granițele noastre. Totuși, aceasta este o concepție greșită. Unele confruntări cu fenomene OZN au loc chiar la „ușa" noastră. Un exemplu de un fel special sunt fenomenele luminoase care au loc de ceva vreme în zona așa-numitei Jonastal și în poligonul de antrenament militar Ohrdruf din Turingia.

August 1996: Sven Müller (pseudonim) așteaptă din nou să vadă „luminile zburătoare" pe care le observă de o săptămână. Se află în cel mai înalt punct al unei înălțimi line, foarte aproape de un mic drum de legătură dintre satele Bittstädt și Holzhausen. Din această poziție, „luminile" sunt ușor de văzut și, de data aceasta, martorul ocular speră la o observare corespunzătoare. Dar ceea ce va experimenta în această noapte nu-l lasă să se întoarcă la locul întâmplării... Ce se întâmplase în perioada premergătoare? Sven Müller auzise de la o cunoștință despre o doamnă care pretindea că a văzut lumini ciudate deasupra unei văi din apropiere. S-a stabilit rapid o programare pentru o anchetă comună. Din motive de siguranță, au fost aduse diverse camere video și o cameră video, deși nu se credea cu adevărat că ar putea fi înregistrat ceva ieșit din comun.

Totuși, întâmplarea a vrut să facă altfel. În mod neașteptat, o sferă de foc cu un diametru estimat între treizeci și patruzeci de metri s-a ridicat la aproximativ un kilometru de punctul de observație și a putut fi filmată și fotografiată timp de cinci minute. Nu s-a auzit niciun zgomot de niciun fel pe toată durata apariției. O busolă purtată cu ea își îndrepta acul exact spre

apariție; abia după dispariția sferei de foc, dispozitivul a revenit la funcționarea normală.

Sven Müller era electrizat. Ceea ce observase în noaptea aceea aproape că îi depășea orice imaginație. Ce observase acolo?

În orice caz, voia să știe sigur și s-a întors la fața locului în noaptea următoare. Și nu avea să fie dezamăgit, ceea ce este uimitor în sine. Exact la ora 22:25, ceva strălucitor s-a deplasat spre locul exact unde apăruse mingea de foc cu o noapte înainte. De data aceasta, privit printr-un telescop cu o mărire de șaizeci de ori, obiectul a apărut ca un disc strălucitor sau o elipsă cu patru „faruri" îndreptate în jos. Apariția, în plus, părea învăluită într-un fel de nor luminos. Și, de asemenea, de data aceasta, busola a jucat nebunește... Până în acea noapte de rău augur menționată la început au mai existat câteva observări, care puteau fi înregistrate iar și iar la miezul nopții și arătau ceva ce, conform opiniei comune, nu ar trebui să existe deloc.

În noaptea trecută - pentru martor - a condus din nou singur până la punctul său de observație. Din nopțile anterioare știa că acul busolei se mișcase întotdeauna spre punctul observat. Prin urmare, era de presupus că o deviere inițială a acului busolei ar semnala și apariția „luminilor". Și într-adevăr: la ora 23:40, acul busolei a început efectiv să se miște în direcția locului apariției, dar fără ca la început să se observe nimic neobișnuit.

Pentru a îmbunătăți vizibilitatea, Sven Müller a ieșit din tabăra sa din pădure și s-a îndreptat spre mica intersecție din apropiere pentru a scana orizontul cu binoclul. Totuși, cum nu se vedea nimic, Müller s-a întors și a vrut să se întoarcă. Chiar în acel moment, a văzut ceva roșu cu un centru întunecat șuierând spre el. Acest ceva zbura la cel mult doi metri deasupra nivelului solului. Ager la minte, martorul a făcut doi pași înainte, în același moment în care a văzut un obiect asemănător unei rachete, lung de aproximativ șaizeci de centimetri și în diametru de cincisprezece centimetri, trecând exact la înălțimea capului, acolo unde stătuse cu doar câteva secunde înainte.

Muller a mărturisit ulterior că, după ce a trecut pe lângă locația sa, obiectul a virat spre stânga și a dispărut la orizont, în timp ce șuieratul auzibil s-a stins. Aerul era plin de un miros care amintea de un motor electric scăpat de sub control.

Această tentativă de aproape omor i-a provocat, firește, lui Sven Müller o oarecare groază. În cea mai mare grabă, și-a împachetat echipamentul de observație și a dispărut din acest loc straniu. O cunoștință care l-a văzut a doua zi dimineață, după ce îl contactase personal pentru ultima dată înainte de turul nocturn, a fost uimită de faptul că Müller trebuie să se fi ars grav la soare în miez de noapte... Avea asta vreo legătură cu obiectul care trecea?

Am avut ocazia să-l întâlnesc personal pe Sven Müller. Este un om cu picioarele pe pământ. A profitat de incidentul curios din acea noapte ca de o ocazie pentru a informa departamentul de anchetă criminală despre

incident. În mod surprinzător, nimeni nu i-a zâmbit când a depus raportul său detaliat. Dimpotrivă: s-a dovedit că reprezentanții acelor autorități care de obicei lucrau în secret au fost brusc interesați de el. Ce văzuse el de Omul în Negru, iertați-mă, domnii din limuzinele Daimler, erau și ei interesați de el?

În timpul conversațiilor noastre, am încercat să găsim un răspuns la această întrebare. Luminile observate mi-au amintit inițial de acele descrieri ale martorilor care au descris obiecte care se mișcau confuz în apropierea Zonei 51, SUA. Deveniseră americanii succesorii rușilor în zona de antrenament militar Ohrdruf? Testau aici sisteme (de arme) mai mici, dar noi, care nu puteau fi testate fără interferențe, având în vedere popularitatea generală a bazei în State? Acesta era motivul pentru care existau probleme cu gărzile secreți?

Inițial convins de posibilitatea acestei ipoteze, mi-am dat seama curând că eram pe un drum greșit. Există momente în viață când cauți răspunsuri, iar apoi acestea îți sunt servite bucată cu bucată pe o tavă de aur. Și exact așa a fost și de data aceasta. Din pură întâmplare, am întâlnit un jurnalist care cerceta întreaga zonă de ani de zile. Cu toate acestea, existau motive istorice pentru aceasta, deoarece zona fusese subiectul unor activități subterane intense în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, direct legate de producția de sisteme de arme V și de testarea noilor tipuri de tehnologie a armelor. Fără să întreb, am aflat că fenomenele luminoase ciudate ar putea fi legate de dezvoltări subterane, deoarece luminile au fost văzute pentru prima dată la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. O anomalie geologică, pe care o bănuisem și eu, a fost exclusă.

Eram conștient de natura explozivă a subiectului: lumini ciudate - sisteme subterane - tehnologie avansată. Ar trebui să continui sau să las subiectul în pace? La urma urmei, riscam să fiu acuzat că încălc un tabu. Mulți oameni astăzi preferă să nu se uite la istoria recentă a Germaniei, inclusiv în special la sinistra epocă nazistă, mai ales în ceea ce privește evoluțiile sale tehnologice. Fie ce-o fi, curiozitatea mea a fost mai mare decât acuzațiile așteptate. Și, din fericire, nu am cercetat singur, pentru că, în decursul timpului, a devenit foarte clar că mulți cercetători independenți și căutători de comori (au suspectat de mult timp legendara Cameră de Chihlimbar), au ajuns la concluzii destul de similare.

Din motive de spațiu, îmi este imposibil să enumăr toate etapele cercetării în acest moment. Importantă este consecința rezultată din informațiile disponibile: Lumini zburătoare au fost observate încă de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Observațiile au avut deja loc de către săteni, vânători de comori și personal militar. În faza de utilizare a zonei de antrenament militar Ohrdruf, armata sovietică de la acea vreme a măsurat un câmp electromagnetic, care apare sporadic și își are originea în subteran. Acest câmp produce posibil un efect similar cu cel al

piezoelectricității, în urma căruia se pot observa lumini în mișcare, bile de foc etc.

Desigur, în acest moment se va pune întrebarea dacă o centrală subterană de generare a energiei electrice care provoacă astfel de efecte este măcar posibilă. Iar cel mai curios lucru este problema că, după câteva decenii - dacă urmărești discuția - aceasta pare să funcționeze în continuare.

Unii ar putea respinge acest lucru drept o speculație derizorie, dar trebuie să subliniez că trebuie să fim extrem de precauți cu o astfel de evaluare atâta timp cât nu cunoaștem faptele. Până în prezent, zona Jonastal și secțiunile înconjurătoare sunt legate de un mister. Faptul că nu s-a știut nimic despre ea timp de decenii se datorează faptului că nu s-a publicat nimic despre ea în perioada RDG, iar zona se afla sub suveranitatea trupelor de ocupație rusești.

De la retragerea Armatei Roșii la începutul anilor 1990, însă, Valea Jonas a devenit destinația a nenumărați căutători de comori care - așa cum am menționat mai sus - suspectează că aici se află faimoasa Cameră de Chihlimbar din Sankt Petersburg, de exemplu. Există, de asemenea, dovezi clare că SS-ul a depozitat aici alte artefacte și a încuiat intrările în zonele finalizate înainte de a părăsi situl. Cu toate acestea, aceste seifuri subterane nu au fost construite inițial ca ascunzișuri de comori, nu, există indicii foarte clare că catacombele și sistemele de tuneluri subterane au servit scopuri tehnologice și de producție care aveau cea mai mare prioritate și erau asociate cu cele mai înalte niveluri de secret. Acest lucru este documentat, printre altele, de comportamentul straniu al armatei americane, care a cucerit zona în aprilie 1945.

Între 1 și 2 aprilie 1945, Armata a 3-a a generalului Patton a înaintat hotărât asupra Turingiei. Atacul în formă de pană a fost numit sub numele de cod „operațiunea eclipsă”. Generalul Patton și-a îndemnat soldații să se grăbească. Când parlamentarii Diviziei 89 Infanterie încă negociau capitularea orașului Eisenach, vârful de lance al trupelor americane trecuse de mult de oraș. Aceștia aleseseră ca ținte orașele Ohrdruf și Arnstadt. Cât despre Arnstadt, se spune că Hitler și adepții săi plănuiau să se mute într-un cartier general încă neterminat, la trei kilometri vest de oraș. Americanii cunoșteau chiar și numele de cod - „S 3” - și bănuiau că Führerbunker avea cinci puțuri subterane. Prin urmare, Statul Major General al SUA era bine informat despre activitățile naziste din Turingia.

Cronicile Diviziei 89 Infanterie SUA arată că aceasta a mărșăluit de la Friedrichroda prin Ohrdruf la Arnstadt, continuându-și înaintarea spre est. Cercetările detaliate au dezvăluit o imagine surprinzătoare. Când trupele americane au ajuns la Ohrdruf pe 4 aprilie, zona Jonastal nu a părut să le intereseze timp de șase zile. Aceasta în ciuda faptului că o companie se afla poziționată la doar câteva sute de metri distanță. Abia pe 10 aprilie unitățile

de luptă au continuat să mărșăluiască. Într-o mișcare de pensetă, au înconjurat valea și s-au întâlnit din nou în Arnstadt. Dar și aici au întors spatele Văii Jonas. Se pare că trupele regulate americane nu știau de existența instalației subterane. De asemenea, nu există informații despre ce unități speciale au curățat Jonastal, deoarece, printre altele, aici se afla o unitate SS maghiară. Este documentat doar subtabăra Espenfeld, pe care americanii au descoperit-o nu departe de șantierul de construcții din Valea Jonas.

Dar chiar și după ce comandantul-șef american și generalii săi au inspectat lagărul de concentrare din Ohrdruf, nimeni nu a întrebat public pentru ce fusese construit acesta. Generalii știau de mult timp că exista un șantier SS mare în Valea Jonas. Unde s-au dus în după-amiaza zilei de 12 aprilie 1945, nu au dezvăluit în memoriile lor. Acestea sunt probabil la fel de incomplete ca și documentele accesibile ale unităților speciale care aveau misiunea de a explora Jonastalul.

De exemplu, inventarul fotografiilor aeriene din 9 ianuarie 1945, care arată clar că și Valea Jonas a fost fotografiată. Dar, dintre toate, fotografiile de la marele șantier au fost eliminate din arhivă.

Există, de asemenea, pete albe în înregistrările trupelor de recunoaștere. Trupele de recunoaștere ale Diviziei 89 Infanterie erau responsabile pentru zona dintre Ohrdruf și Arnstadt. De fapt, jurnalul lor ar fi trebuit să ofere un răspuns la ceea ce americanii au găsit pe pantele de calcar cu scoici. Dar, dintre toate, înregistrările dintre 8 aprilie, ora 13:35, și 11 aprilie, ora 19:35. Perioada de timp în care ar fi explorat valea.

Aceste exemple sugerează că americanii aveau interesul de a exclude în mod deliberat ținta din Valea Jonas din documente. Și chiar și acolo unde este menționată, nu există nicio referire la instalația subterană.

Înregistrările despre ceea ce au descoperit de fapt americanii se află la Arhivele Naționale din Washington. Dar până astăzi, multe documente sunt încă sub cheie. Punctul de contact pentru dosarele militare americane este biroul de teren din Sudland. Istoricul Willi Korte a făcut cercetări aici. Și-a făcut un nume în America când a dovedit, după studii intensive ale surselor, care ofițer american a furat comoara catedralei din Quedlinburg. În cazul Ohrdruf, Korte a găsit dovezi că ocupanții au furat câteva sute de tone de documente din vecinătate. Acestea proveneau de la înalte birouri militare și guvernamentale germane. Unele dintre ele erau clasificate în „Rapoartele SUA” drept documente de stat cu cel mai înalt nivel de secret. Cu toate acestea, Korte nu a găsit niciun raport despre sistemul subteran din Valea Jonas în dosarele lungi de un metru ale diviziilor americane în cauză.

„Lucrez aici, în această arhivă, de peste zece ani și am lucrat la multe astfel de probleme, iar în mod normal, un caz precum Jonastal, care acoperă o întreagă vale, este reflectat clar în dosare. Așadar, de ce în acest caz Jonastal practic nu este reflectat deloc în dosare este complet inexplicabil

pentru mine până acum. Așadar, pot doar specula. O posibilitate este, desigur, ca interesele serviciilor secrete să fi avut prioritate față de orice alte interese ale armatei și că, eventual, acesta este motivul pentru care nu au putut fi reflectate în aceste dosare, ci sunt reflectate în dosare de informații necunoscute nouă până acum. O altă explicație, cum ar fi cea conform căreia nu era nimic de văzut în Jonastal, de exemplu, este mai degrabă de exclus, deoarece problema era foarte extinsă, iar dosarele ofereau descrieri parțial foarte detaliate ale altor evenimente. Deci, presupunerea mea este că s-a întâmplat aici ceva ce nu am putut investiga încă."

Mulți cred acum că secretul armatei și autorităților americane cu privire la Valea Jonas și sistemele subterane asociate trebuie să aibă un fundal tehnologic. Și acesta a avut o valoare atât de mare încât secretul este menținut și astăzi. Cu toată reținerea, există indicii clare ale tehnologiilor dezvoltate și aplicate acolo: dezvoltarea armelor V (V1, V2), cercetare nucleară, generarea de energie conform principiilor Tesla, tehnologia de înaltă frecvență și așa-numitele arme cu raze ale morții.

Speculații? Nu prea. În relativă apropiere se aflau un laborator de cercetare atomică (Stadtilm) și locul de dezvoltare al aripii zburătoare Horton-IV (fabrica de vagoane din Gotha). Indicii pentru o regiune de înaltă tehnologie.

S-ar putea - în concluzie - ca fenomenele luminoase observate, inițial numite provizoriu OZN-uri, să fie legate de unele dintre aceste tehnologii.

S-ar putea ca această ipoteză să fie puternică pentru unii oameni. S-ar putea ca unii oameni să aibă dureri de stomac când se gândesc la consecințe. Cu toate acestea, niciunul dintre noi nu poate alege dacă adevărurile emergente sunt convenabile, pe de o parte, și se încadrează în viziunea cimentată asupra lumii, pe de altă parte. În ultimii ani, a trebuit să realizez în mod repetat că fenomenul OZN are numeroase fațete și nu poate fi explicat cu o singură teză.

Fie cum ar fi: în prezent nu este clar de ce mingile de foc observate în pădure apar sporadic în același loc. Și de ce tocmai în zona în care membrii Armatei a 3-a SUA, sub comanda generalului Patton, au găsit buncăre și fabrici subterane la câteva etaje adâncime în 1945...

Thomas Mehner, născut în 1961, are studii în domeniul informaticii și este acum om de afaceri independent și editor. Din 1978 se ocupă de subiecte științifice limită, având un interes special pentru fenomenul OZN. De atunci, face propriile cercetări, susține prelegeri și publică numeroase lucrări jurnalistice. Din 1987 până în 1993 a fost redactor al mai multor reviste; din 1997 este membru al consiliului de redacție al UFO-KURIER.

Fabrica subterană Jonastal S III. Vedere interioară 1945.

Următoarea reacție se referă la articolul de mai sus

Martorul ocular care a văzut pentru prima dată acest fenomen luminos menționat în articol îl descrie astfel:

Fenomenul luminos, care cel mai probabil este o emisie ce devine efectivă doar în anumite condiții meteorologice, s-a produs la miezul nopții unei nopți de vară doar pentru cel mult aproximativ cinci secunde deasupra marginilor îndepărtate ale pădurii, emitea un fel de fulger slab la stânga și la dreapta, în timpul fenomenului nefiind făcute fotografii sau înregistrări video!

Această strălucire probabil nu poate fi surprinsă pe suport media, decât dacă s-ar folosi o tehnologie specială foarte scumpă, o deviație a acului busolei nu ar putea fi observată! Nici în ceea ce privește formațiunea din punct de vedere al dimensiunii, nu-mi permit o judecată exactă, ar fi putut avea între 50 și peste o sută de metri lățime și poate aproximativ 50 de metri înălțime la locul de ieșire, trebuie să ne-o imaginăm, văzută geometric, ca un fel de emisferă difuză roșiatică, ridicându-se încet peste marginea superioară a marginilor pădurilor nocturne, aspectul s-a scufundat din nou în tăcere după câteva secunde, nu au existat zgomote, o erupție sau alte cauze produse artificial sunt excluse cu o probabilitate foarte mare. Nu au existat zgomote, o erupție sau alte cauze artificiale sunt excluse cu o probabilitate foarte mare, deoarece fenomenul a fost măsurat exact, iar locul apariției a coincis aproape exact cu observațiile ulterioare ale altor persoane. Distanța a fost probabil de aproximativ 1,5 km.

Martorul ocular relatează, de asemenea, despre declarații pe proprie răspundere de care dispunea, conform cărora și alte persoane au văzut acest fenomen luminos. În opinia sa, articolul lui Jonastal este spectaculos și senzaționalist și conține mai multe denaturări.

Martorul avertizează în mod expres împotriva așa-zișilor profitori care pretind că știu mai multe decât au văzut martorul (martorii) oculari. În plus, agențiile de turism dubioase oferă excursii în zonă, ceea ce pur și simplu îi amuțește pe oameni.

Scurtă biografie Viktor Schauberger

1885

Viktor Schauberger s-a născut pe 30.6. în Holzschlag, Mühlviertel/ Austria Superioară, carieră de pădurar, participant la Primul Război Mondial (1914-1918).

1919

Pădurar, pădurar șef, maestru de vânătoare, 1920/1924 șef al pădurii și domeniului forestier din Brunnenthal/Steyerling, districtul Kirchdorf ad Krems din Austria Superioară, pe vremea Prințului Adolf zu Schaumburg-Lippe.

1922

Schauberger proiectează și construiește instalații de flotație a lemnului pe baza observațiilor sale asupra naturii din Steyrling și reduce costurile de achiziție la o zecime. Promovare la funcția de Maestru de Joc.

1924

Consultant Imperial pentru instalații plutitoare din lemn.

1926

Planta aluvionară în Neuberg an der Mürz/Styria.

1928

Construcția altor uzine aluvionare în Austria, Iugoslavia, Bulgaria.

1929

Primele cereri de brevet în domeniul ingineriei hidraulice, construcția de turbine.

1930

Filmul „Cărând apa” despre fabrica Neuberg.

1931

Experimente privind generarea directă a energiei electrice din apă („experimentul firului de apă”).

1932

Producerea de „apă prețioasă”, producția de combustibil din apă.

1933

Prima și singura carte „Unsere sinnlose Arbeit” este publicată la Viena.

1934

Conversație cu Hitler despre principiile agriculturii, silviculturii și ingineriei hidraulice. Schauberger refuză să lucreze pentru Reich-ul german.

1935

Brevete: „Turbină cu aer”, „Metodă de ridicare a lichidelor sau gazelor”.

1937

„Mașina de încălzire-rece” construită la Siemens se topește atunci când este testată fără autorizație.

1938

Îl însărcinează pe fiul său, Walter, să repete „experimentele cu fir de apă”: se obțin tensiuni de până la 20.000 de volți.

1940

Nava „Repulsine” este construită la Viena.

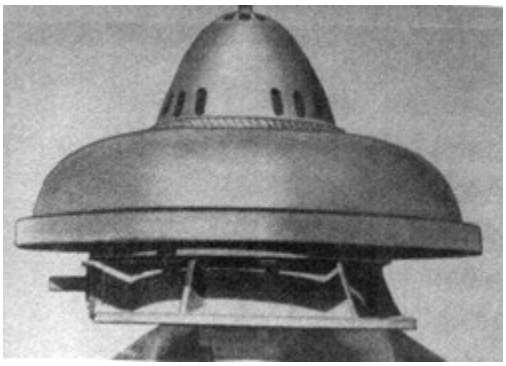

1941

De la Asociația Inginerilor din Viena, Intriga Instigată Culminează.

Schauberger este internat temporar la azilul de nebuni Mauer-Öhling, apoi sub supraveghere constantă de către SS. Schauberger lucrează la Augsburg la Messerschmidt la răcirea motoarelor. Corespondență cu proiectantul Heinkel despre acționările turbinelor de avioane.

1942

„Repulsine” este lansată și se izbește de tavanul halei fabricii.

1943

În lagărul de concentrare Mauthausen încep lucrările la o versiune mai dezvoltată a navei „Repulsine”. Scopul este dezvoltarea unui sistem de propulsie pentru submarine.

1944

Continuarea lucrărilor la „Repulsator” la Viena, școala de inginerie SS de la Rosenhügel.

1945

Începutul lucrărilor la dispozitivul de încălzire „Klimator”.

După sfârșitul războiului, trupele de ocupație americane supraveghează Schauberger și confiscă toate echipamentele și materialele. Transfer la Leonstein, Austria Superioară.

1947

Un alt „aparat de rafinare a apei” este construit la Salzburg.

1948

În colaborare cu Rosenberger din Salzburg în ceea ce privește echipamentul de prelucrare a solului din aliaje („Plugul de Aur”), Schauberger inventează „tubul spiralat”.

1950

Brevet acordat pentru „echipament de cultivare a solului din cupru”.

1952

„Tubul spiralat” este studiat la Institutul pentru Tehnologie Medicală de la TH Stuttgart. Afirmațiile lui Schauberger privind comportamentul modificat la frecare al mediilor lichide din țevile spiralate se dovedesc a fi adevărate.

Studii de control cu pluguri de cupru efectuate de Institutul de Cercetări Agricole din Linz.

1954

„Bobina de aspirație” este dezvoltată și formează nucleul „centralei electrice casnice”. Aceasta este distrusă în timpul primelor teste de funcționare din cauza problemelor de reglare.

1955

Apare „Implozie în loc de explozie” de Leopold Brandstätter.

1957

Cooperare cu compania Swarovski, Tirol. Se construiesc și alte centrale electrice rezidențiale. Problemele reglării numărului de tururi nu pot fi rezolvate.

1958

Un consorțiu american de companii oferă lui Schauberger mijloace financiare pentru cercetări practice asupra „energiei de implozie”. Călătorie cu fiul său, Walter, în SUA. După dispute serioase, Schauberger părăsește SUA, fiind obligat să semneze un contract care îi interzicea orice alte cercetări asupra imploziei. Toate modelele și documentele de lucru rămân în SUA.

Turbina Trout ca principiu al producției de energie gratuită

Energie prin implozie - Descoperirile lui Viktor Schauberger

de Ronald Engert

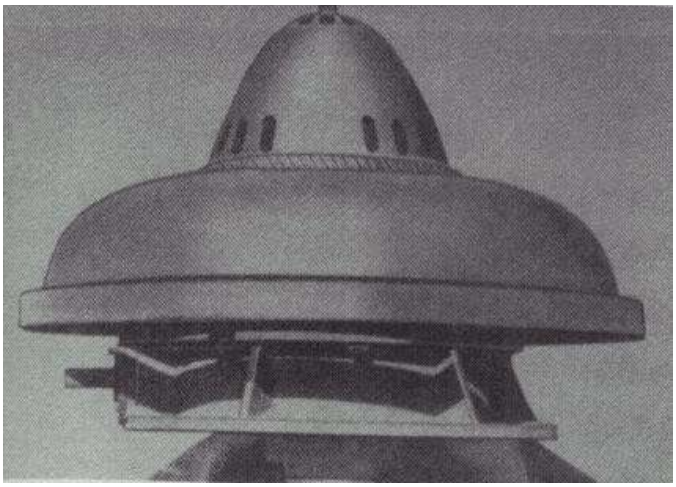

O abordare neconvențională ca bază pentru generarea de energie nouă

Deși a doua lege termodinamică a fizicii afirmă că un sistem fizic închis nu se poate schimba dintr-o stare de ordin inferior într-o stare de ordin superior fără intervenție externă, Viktor Schauberger a dezvoltat un concept complet nou de generare a energiei. Teorema entropiei afirmă că nu poate exista mișcare perpetuă. Fiecare proces fizic trece automat la o stare de ordin inferior, căldura fiind starea cu cel mai mic ordin, adică cea mai mare entropie. Conform teoremei entropiei, este imposibil să se convertească complet energia termică în energie mecanică sau electrică. Toate mașinile convenționale bazate pe principiul combustiei și conversiei formelor de energie de ordin superior în energie termică cresc entropia, adică dezordinea și haosul din lume. Astfel, predicția științei convenționale este, de asemenea, că universul va muri de moarte termică atunci când toate formele superioare de energie, cum ar fi energia cinetică, vor fi reduse la starea lor de ordin cea mai joasă.

Silvicultorul austriac Viktor Schauberger, un outsider în cercetare, a observat natura timp de decenii și a ajuns la concluzia că aceasta reprezintă mașina ideală de mișcare perpetuă, deoarece generează stări de ordin superior - organisme - din ea însăși.

Enunțul celei de-a doua legi este valabil în forma sa menționată numai pentru sistemele închise; organismele trăiesc și se dezvoltă însă în schimb deschis cu mediul înconjurător, din care preiau energie cu entropie mică, de exemplu, lumina soarelui sau hrana, și o transmit sub formă modificată, sub formă de căldură și deșeuri cu entropie mare.

Viktor Schauberger (1885-1958) a fost un filosof natural, inventator și pionier al „energiei libere”, puterea mașinilor libere. A avut o abordare neconvențională a observării naturii, a generării de energie și, în cele din urmă, a dezvoltării conștiinței. Ca silvicultor, a observat natura în mod repetat pentru a afla cum funcționează, cum apar creșterea, mișcarea și viața. Din aceasta, a dezvoltat o tehnologie apropiată de natură și destul de diferită de tehnologia convențională. A construit dispozitive pentru producerea de energie (mai bine zis: eliberarea de energie, deoarece energia nu poate fi produsă sau distrusă. Dar există posibil surse de energie inutilizabile până acum) sau pentru locomoție, care funcționau fără combustibil și nu produceau nici gaze de eșapament, nici zgomot. Aceste dispozitive - de exemplu, turbina pentru păstrăv, care se bazează pe modul în care funcționează branhiile păstrăvului - copiau natura și funcționau doar pe baza unei mișcări specifice a apei sau a aerului.

Înțelegerea sa despre apă, aer și pământ l-a transformat într-un adversar al științei și tehnologiei consacrate și a subliniat în repetate rânduri că tehnologia actuală, precum agricultura modernă, ingineria hidraulică și silvicultura, distruge din ce în ce mai mult natura. S-a opus acestei tehnologii, care nu era în conformitate cu natura, prin biotehnologia sa, care rafinează și îmbunătățește calitatea mediului: aer, pământ și apă. A dezvoltat procese pentru producerea de apă prețioasă, pentru îmbunătățirea solului, pentru creșterea și calitatea culturilor și pentru renaturarea râurilor și pădurilor.

Cu dezvoltările sale tehnice, dar și cu înțelegerea sa fundamentală a naturii, Schauberger este mai actual ca niciodată, având în vedere situația ecologică actuală a Pământului. Descoperirile sale sunt semnificative nu numai în munca practică de ecologie, ci și în ecologia profundă, care se concentrează mai presus de toate pe schimbarea conștiinței oamenilor înșiși. Tocmai înțelegerea cognitivă și emoțională a proceselor naturale, propria atitudine față de semenii săi, conștientizarea frumuseții și ingeniozității naturii sunt stimulate de studiul lui Schauberger și puse pe o bază naturală.

Explozie și implozie - cele două tipuri opuse de mișcare.

Tehnologia actuală funcționează conform principiului căldurii și exploziei. Cel mai bun exemplu este motorul cu ardere internă, în care materii prime de înaltă calitate - uleiuri minerale din adâncurile pământului

- sunt arse pentru a crea o suprapresiune explozivă care mișcă pistonul. Potrivit lui Schauberger, petrolul este o materie primă capabilă de dezvoltare, adică o substanță necesară pentru dezvoltarea vieții pe Pământ. Petrolul constă din animale moarte care au fost depozitate în interiorul Pământului timp de milioane de ani, în condiții de excludere a luminii și a aerului, unde se transformă foarte lent. Acestea formează materii prime responsabile din punct de vedere energetic pentru menținerea rezistenței Pământului și pentru a face posibilă creșterea. Tehnologia actuală distruge aceste materii prime prin ardere pentru a obține energie cinetică din ele. Această ardere produce gaze de eșapament otrăvitoare și zgomot și consumă substanțele necesare pentru echilibrul energetic al Pământului. Așadar, tehnologia actuală se bazează pe distrugere și pe așa-numitul principiu al presiunii. Motorul cu ardere internă mișcă pistonul prin presiune, turbina de presiune generează curent electric, elicea sau șurubul generează locomoție prin recul, hidraulica ridică sarcini, divizarea atomilor generează căldură și presiune. Toate aceste metode se bazează pe principii explozive sau centrifuge și au efectul de mărire sau dizolvare a structurilor. Mărirea structurii duce la presiune și la rezistență la frecare, care la rândul ei este transformată în energie termică. Toate mașinile convenționale pierd 50-70% din puterea investită din cauza rezistenței la mișcare, care crește odată cu pătratul vitezei. Pe lângă distrugerea materiilor prime utilizate, un astfel de raport de performanță slab este, desigur, extrem de scump.

Schauberger s-a opus acum acestei tehnologii de distrugere cu o metodă complet diferită. Conform observațiilor sale în natură, natura funcționează conform principiului tracțiunii pentru construirea vieții. În natură există atât principiul împingerii, cât și principiul tracțiunii. Principiul presiunii are un efect de dizolvare, descompunere și este utilizat pentru a dizolva organismele moarte (plante, carcase de animale etc.); principiul tensiunii are un efect de contracție, de construcție; creșterea plantelor, animalelor și oamenilor se bazează pe principiul tensiunii și pe implozia asociată acestuia. Implozia este omologul exploziei și are un efect de reducere a structurii, de compresie. Această compresie duce la o scădere a rezistenței la frecare și la răcire. Energia termică este astfel convertită în forme superioare de energie - mișcare, creștere, energie vitală - și astfel teorema entropiei este pusă sub semnul întrebării.

Teorema entropiei se aplică sistemelor închise. Acest detaliu fin în formularea celei de-a doua legi a termodinamicii este crucial. Această lege se aplică doar în sistemele închise. Faptul că fizica de astăzi nu este capabilă să gândească în sisteme deschise este motivul dogmatizării teoremei. Se pune întrebarea dacă natura este un sistem închis sau deschis .

Schauberger a observat în repetate rânduri vârtejul sau forma spirală în natură, în mișcarea apei și a aerului, formele de creștere ale plantelor și

animalelor și anumite fenomene inexplicabile, cum ar fi păstrăvul stătător. Spirala este deja matematic un sistem deschis, care se mișcă între cei doi poli zero și infinit fără a-i ajunge vreodată.

Forma spiralată și formele de ou, picătură și calici care pot fi derivate din aceasta sunt principiile de bază ale imagisticii în natură. Toată viața iese la iveală din ou (în cazul animalelor și oamenilor, dar și din formele de semințe ale plantelor) sau din calici (în cazul plantelor). Dacă te uiți cu atenție, vei găsi forma de ou și în conturul multor copaci, în forma capului nostru și în multe alte manifestări cotidiene.

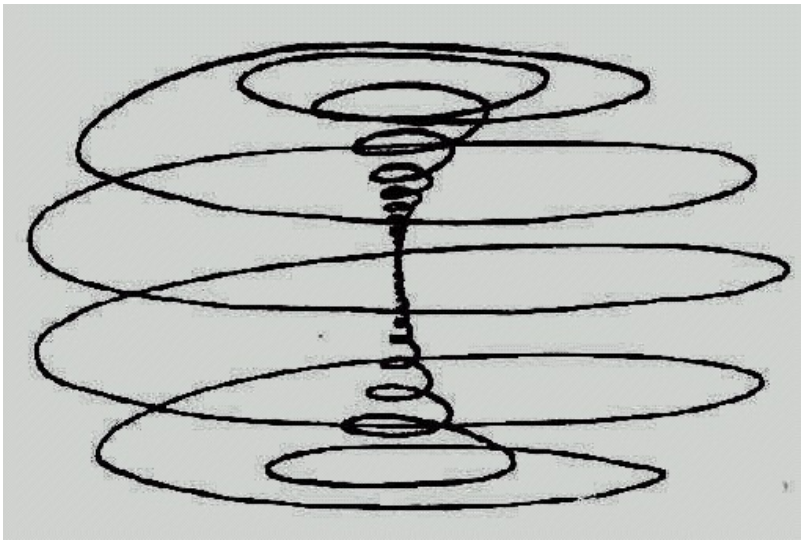

Grafic al cosmosului în expansiune și contracție reprezentând un continuum universal (perpetuum mobile)

„Nu există linii drepte în natură”, era o zicală a lui Schauberger. Curbe, valuri, forme curbate și curbate, forma de inimă, forma de rinichi, neregulatul și asimetricul sunt caracteristicile vieții.

Spiralarea vârtejurilor ca principiu de curgere a sângelui

Circulația sângelui nostru, de exemplu, se bazează pe principiul curbării în spirală a sângelui. Prin această rostogolire, are loc compresia menționată anterior a mediului, se creează o presiune negativă, iar mediul capătă proprietăți de tracțiune. Potrivit lui Schauberger, ideea actuală conform căreia inima este o pompă de presiune este o presupunere eronată. Inima mică nu ar putea niciodată presa sângele vâscos în cele mai fine capilare ale mâinilor și picioarelor și prin întreaga circulație sanguină imensă.

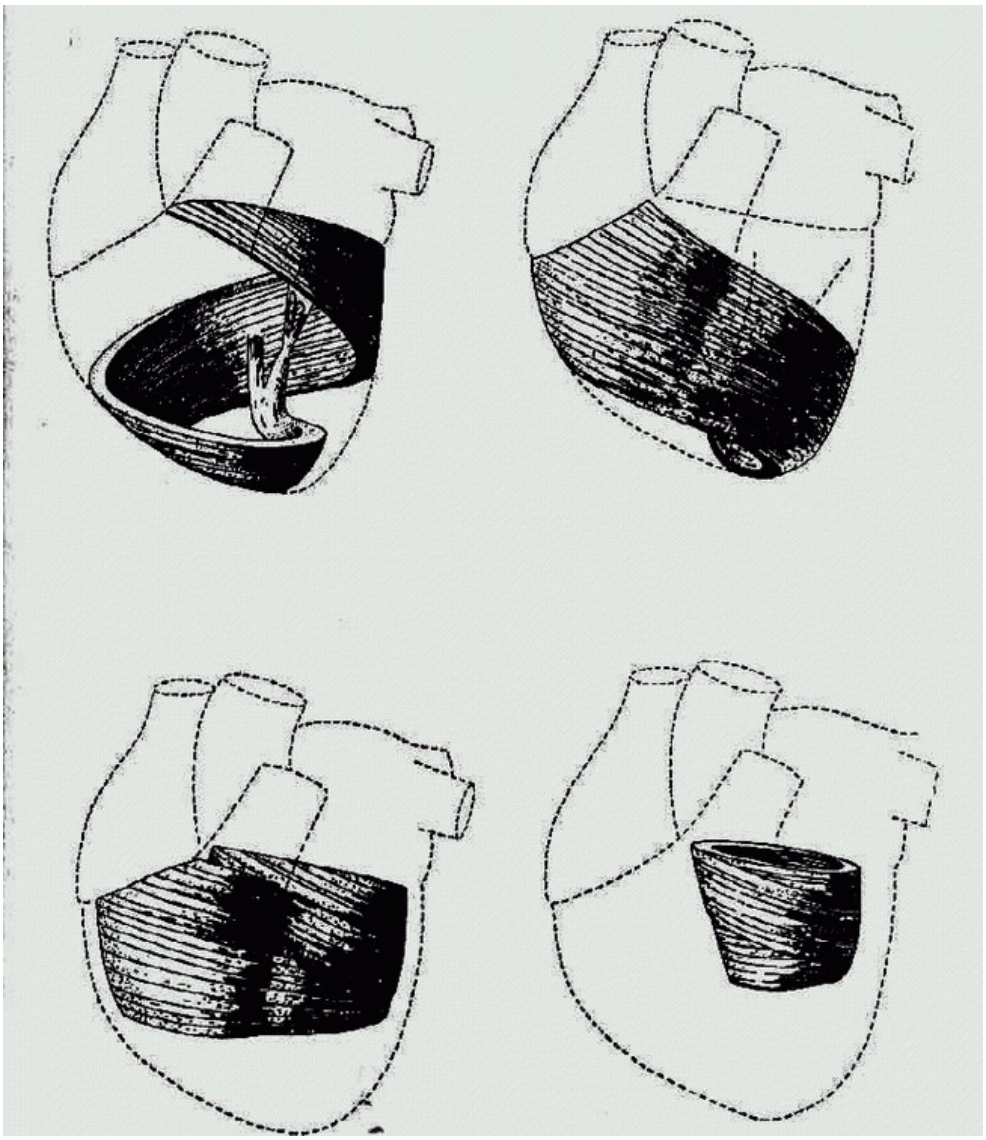

Inima umană cu mușchii săi și fibrele lor spiralate

De fapt, aici predomină fenomenele de tracțiune. Prin mișcarea spiralată, sângele - la fel ca apa din pâraie și râuri - capătă o propulsie axială. Excluderea luminii și a aerului este o condiție prealabilă necesară aici, la fel cum orice contact al sângelui cu oxigenul trebuie evitat cu orice preț pentru a nu provoca o embolie fatală.

Schauberger observase acest fenomen în pâraiele de munte și vorbește în acest context nu doar despre puterea de transport și tractare a apei, care într-o stare naturală, sănătoasă, poate transporta resturile în albia pârâului, ci și despre puterea sa de autopurificare și multiplicare. După cum se știe și

în științele școlare, apa are cea mai mare densitate și, prin urmare, cea mai mare capacitate portantă la +4° C, punctul anomal.

Apa care curge natural se apropie întotdeauna de punctul de anomalie, adică căldura este consumată și transformată în mișcare sau creștere a apei. Creșterea este practic rezultatul imploziei, al compresiei structurii. Apa care curge natural curge în vârtejuri, valuri, vârtejuri. Fiecare piatră din albia râului învârte apa, iar în centrul axei spirale au loc procese care nu mai pot fi explicate sau înțelese de viziunea mecanicistă asupra lumii.

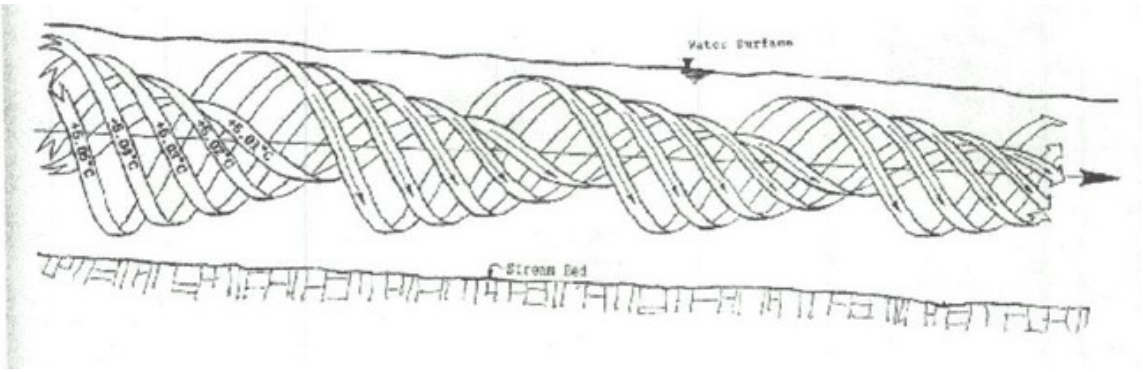

Mișcare în flux continuu

Formele spirale și hiperbolice pot fi descrise doar cu matematică neeuclidiană și este atât uimitor, cât și semnificativ faptul că matematica și fizica de astăzi nu descriu practic nicio structură neeuclidiană. (1. spiralele și hiperbolele pot fi descrise cu geometrie euclidiană. 2. fizica folosește geometria neeuclidiană în teoria relativității generale a lui Albert Einstein). Matematica neeuclidiană se strecoară subdezvoltată la marginea Institutelor. Până în prezent, nu există o formulă pentru calcularea formei de ou în știința școlară oficială. Doar Walter Schauberger, inginer mecanic și fiul lui Viktor Schauberger, împreună cu matematicianul Trusnitz, au dezvoltat formulele pentru calcularea hiperbolelor și a formelor de ou și le-au rezumat într-o matematică neeuclidiană consecventă. În centrul axei mentale a spiralei, potrivit lui Viktor Schauberger, forțele fără spațiu și fără masă sunt legate de materie. Aceste forțe sunt de stare metafizică. Pentru Viktor Schauberger, viața este un fenomen care depășește planul material. Viața provine dintr-o dimensiune metafizică, spirituală și se manifestă în creșterea și corpurile ființelor vii. În acest context, el a văzut și o ființă vie pe planeta Pământ și s-a referit la apă ca fiind sângele Pământului. Trebuie menționat în acest sens că mișcarea planetară a Pământului descrie, de asemenea, o formă de dublă spirală. Deoarece Soarele se mișcă în jurul unui

centru din Galaxie (în spatele Pleiadelor, Pleiadele sunt prea aproape), orbita Pământului în jurul Soarelui nu este o orbită circulară sau eliptică, ci o orbită spirală deschisă. Împreună cu auto-rotația, aceasta formează o spirală dublă. Așadar, și aici găsim din nou mișcarea spirală importantă pentru construirea vieții. În implozia mișcării de construire, Schauberger a descoperit acum o altă energie dinamică: energia de levitație. Așa cum implozia este omologul exploziei, tot așa levitația este omologul gravitației. Nu numai că găsim gravitație și greutate în natură, ci și flotabilitate și elevație. Este motivul pentru care copacii cresc în sus, de ce mergem în poziție verticală, de ce ne putem mișca corpurile atât de ușor. Mișcarea sângelui produce forță de levitație; așa cum mișcarea planetară menține pământul în suspensie, corpurile noastre sunt ridicate de mișcarea sângelui și a sucurilor. Creșterea și masa corporală, în acest sens, reprezintă frâna care menține unitatea minte-corp într-un echilibru instabil. Fără un corp ne-am întoarce imediat la Nirvana, așa cum scrie Schauberger. Cu această forță de levitație ajungem acum la miezul energiei libere, așa cum este aplicată de Schauberger în turbina Trout.

Principiul turbinei Trout

Fenomenele de levitație pot fi generate mecanic printr-o mișcare naturală a apei sau a aerului din mediu. Aici, mediile sunt curățate și rafinate.

Viktor Schauberger a descoperit forța de levitație atunci când a observat păstrăvul. Păstrăvul stagnant este capabil să stea nemișcat în pâraiele torențiale de munte și să lase hrana să înoate „fără efort” în gură. În sezonul de depunere a icrelor, depășește cascade înalte de un metru pentru a ajunge la locurile de depunere a icrelor din izvoare. Dacă sperii păstrăvul care stă în curent, acesta nu fuge în aval, așa cum ar presupune o minte antrenată mecanic, ci în amonte, împotriva curentului. Reușește să facă acest lucru într-o clipă, la o viteză foarte mare. Schauberger se tot întreba cum era posibil acest lucru. Un păstrăv tras de o undiță cu curentul chiar se sufocă. Ce forțe sunt la lucru aici?

Păstrăvul inspiră apă prin gură și o eliberează din nou prin branhii. În branhii există mii de șine de ghidare microscopice, care aduc apa într-o mișcare puternică de rostogolire. Cu ajutorul anumitor oligoelemente localizate în branhii, apa este energizată și se formează „apă nouă juvenilă”. Această apă juvenilă are proprietăți fizice diferite față de apa din râu și au loc reacții. Forma de lacrimă a corpului peștelui plutește într-o manta de astfel de reacții, care acționează ca o contrapresiune față de fluxul pârâului. Reglarea branhială permite apoi păstrăvului fie să stea nemișcat, fie să înoate în amonte cu viteza fulgerului. În miile de mișcări de rostogolire ale apei, se eliberează implozii (crearea de apă nouă) și energii de levitație.

Schauberger vorbește în acest context despre o bandă sufletească care merge de la gură la sursă. Această bandă sufletească este fluxul de energie de levitație, care curge invers fluxului de apă. Studii recente au arătat că lungimea unui râu este întotdeauna de 3,14 ori mai mare decât linia de curent de la izvor până la vărsare (3,14 = Pi). Întregul râu formează astfel o unitate organică, care este, desigur, permanent perturbată de baraje artificiale sau de îndreptări.

Păstrăvul folosește acest flux de levitație și astfel stă în curent sau plutește în sus în cascade. Același fenomen se întâlnește și la păsări, unde milioane de mici vârtejuri de aer sunt generate de pene, care transportă pasărea într-o energie de flotabilitate. Schauberger a numit acest fenomen și „vid biologic”, care este creat prin comprimarea aerului. Acest vid biologic se formează peste corpul păsării, permițându-i să zboare. Schauberger obișnuia să spună că păsările nu zboară, ci sunt zburate. Peștele nu înoată, ci este înotat.

Turbina cu păstrăv copiază aceste fenomene. Schauberger a dezvoltat așa-numitul „disc meandric”, o placă circulară de cupru cu un profil de ondulație similar cu cel prezentat de o suprafață de apă pe care tocmai a lovit o picătură sau o piatră.

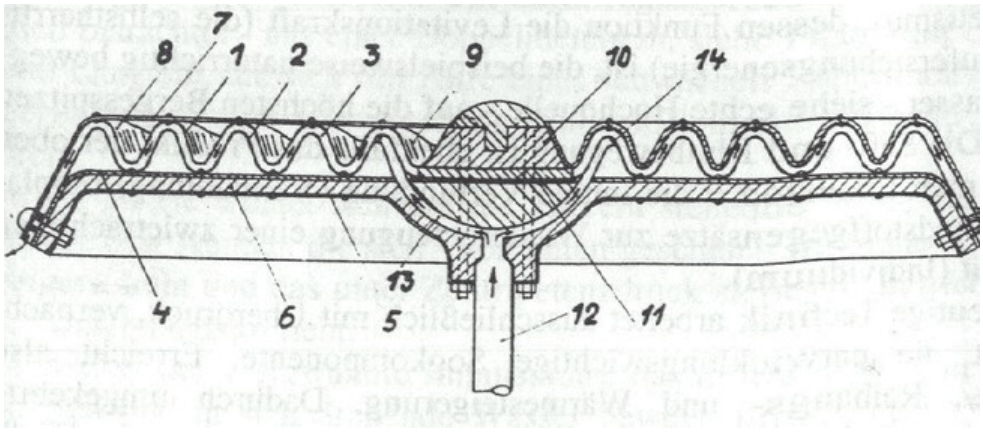

Desenul unei turbine de aspirație, care funcționează conform principiului turbinei Trout

O a doua placă a fost poziționată invers deasupra. Apa a fost introdusă central de sus în spațiul dintre discurile meandrale rotative. Prin combinarea mișcărilor axiale și radiale în cadrul profilului arborelui, el a obținut o dublă rotire spiralată a apei. Apa a ieșit apoi la marginea discului meandral și a fost introdusă în țevi cu dublă răsucire. Acestea aveau o secțiune transversală conică, un profil specific în formă de ou și o răsucire spiralată. Țevile în sine au fost din nou rulate în spirală spre centrul axei

mașinii. Astfel, apa a fost ghidată în direcția centripetă a mișcărilor. Prin combinarea acestor forme de mișcări, Schauberger a obținut predominarea energiei de tracțiune, ceea ce, printre altele, a avut efectul ca apa să fie aspirată continuu de jos în jos, astfel încât apa să curgă prin circuit singură, după prima împingere a demarorului. Profilul și forma spiralată a țevilor au copiat mișcarea naturală de curgere a apei și astfel au cauzat o scădere a rezistenței la frecare, care în cele din urmă a devenit negativă, adică a căpătat proprietăți de tracțiune.

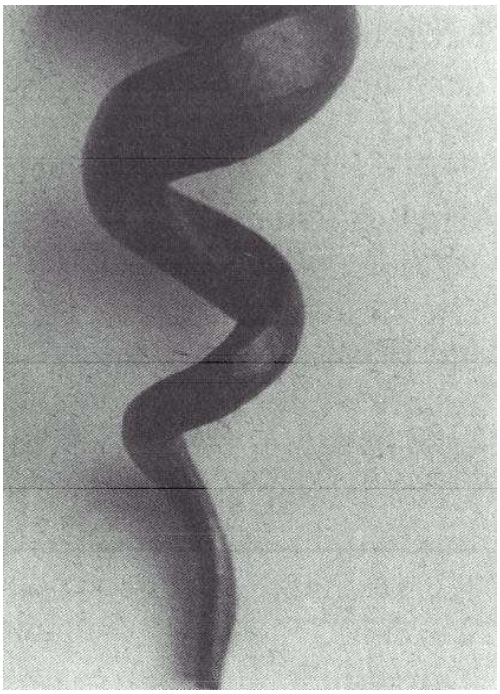

Țeava de cupru a fost modelată după cornul
unei antilope kudu - pentru curgerea lină a apei.

Conform lui Schauberger, în domeniul forței de tracțiune, nu mai este efectivă rezistența care crește odată cu pătratul vitezei, ci puterea care crește odată cu pătratul accelerației. Capătul rostogolirii apei era format printr-un aranjament centrifugal al țevilor, unde o duză sub forma unui șurub de tracțiune radia apa cu o presiune mare pe o paletă ghidatoare a turbinei. Energia cinetică putea fi apoi decuplată la roata turbinei. Schauberger a numit aceste aparate mașini vii, deoarece copiau structura naturală a vieții. Acestea funcționau pe baza unei interacțiuni ritmice de presiune și tensiune, pulsau, motiv pentru care le-a numit și repulsie și repulsor. O dezvoltare timpurie, care a intrat în istorie ca discul zburător, avea o replică a inelului branhial din aluminiu, care făcea ca aerul folosit în acest caz să se învârtă. Energia de levitație făcea discul să plutească. În

total, Schauberger a dezvoltat mașini de implozie pentru generarea de energie, mașini zburătoare, nave și submarine, precum și sisteme de încălzire și iluminare pe baza acestui principiu.

Acest lucru va fi relatat în articole ulterioare.

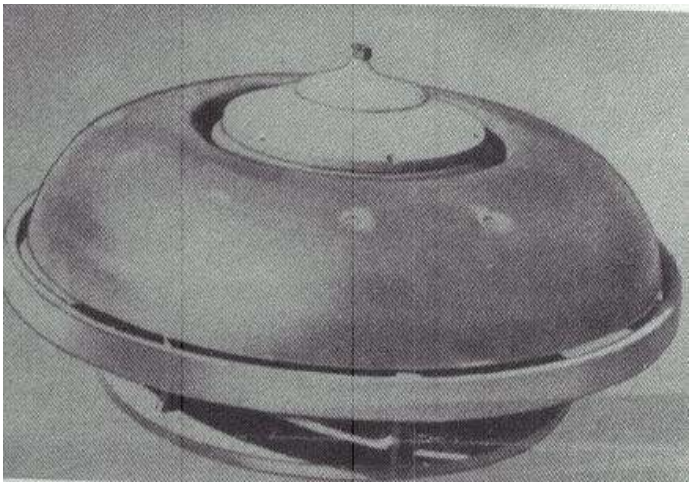

Modelul unui obiect zburător bazat
pe principiul turbinei Trout

Schauberger și-a dedicat întreaga viață construcției acestor mașini, dar a fost atât de des furat și împiedicat, încât până astăzi dovada clară pentru eficiența funcțională a dispozitivelor este încă remarcabilă. Schauberger însuși și-a păstrat secrete de design pentru sine.

Încă din anii '50, el a avertizat împotriva pericolelor descompunerii energiei nucleare și a tratării nenaturale a pământului și a apei. Încă din anii '50, fiul său, Walter, a fondat „Frontul Verde”, o mișcare ecologistă în Austria. Abia astăzi, conștientizarea problemelor ecologice ale tehnologiei noastre de combatere a incendiilor și exploziilor au crescut într-o asemenea măsură încât abordările inovatoare sunt primite cu atenție. Schauberger este atât de inovator încât este nevoie de o deschidere extraordinară a minții pentru a-l înțelege. Între timp, opera lui Schauberger este cunoscută în întreaga lume și recent cunoaște o mare renaștere. Cu toate acestea, cercetarea și dezvoltarea tehnică a acestor mașini vor fi o sarcină uriașă, care va costa mulți bani și timp. Cu toate acestea, până când nu se va dezvolta conștientizarea necesară a unei noi perspective asupra naturii și a fizicii naturii, orice încercare de inginerie mecanică de a produce astfel de dispozitive va fi sortită eșecului. În primul rând, trebuie să ne plasăm în lumea gândirii lui Viktor Schauberger, să studiem iar și iar scrierile și desenele sale, până când vom înțelege esența interioară a naturii și a vieții.

În orice caz, cunoștințele schaubergeriene oferă o abordare a unei tehnologii pentru mileniul al treilea.

În final, este prezentat un citat din Schauberger, pentru a nu-l priva pe cititor de tonul original. Despre „tehnica morții” el scrie:

„Dansul circular în această agitație este însă încheiat de inginerul energetic. Cărbunele, pâinea pământului, și, acolo unde este încă disponibil în cantități suficiente, apa, sângele său, asigură extragerea energiilor. Doar câteva decenii, omul sapă în această bogăție găsită întâmplător. Apa motrice a lucrărilor sale devine din ce în ce mai puțină și mai gravă, catastrofele de pe pământ devin din ce în ce mai violente, pentru că omul i-a furat carbonul - pâinea ei -, apa - sângele ei. Neîncetat, însă, omul continuă să muncească, iar nenorocirea lui este din ce în ce mai mare.”

Scurtă biografie Walter Schauberger

Născut la **26 iulie 1914** în Steyrling/districtul Kirchdorf ad Krems, Austria Superioară.

1925-1933
Bundesrealschule din Viena XIII.

1933-1937
Universitatea Tehnică (München, Stuttgart, Wroclaw). Absolvire cu diplomă de inginerie la Facultatea de Inginerie Mecanică, specializarea inginerie electrică, TH Breslau.

1937-1938
Asistent la TH Breslau.

1938
Iunie - octombrie: Temă de cercetare (Nürnberg-Dresda): „Experimentul cu firul de apă” pentru părintele Viktor Schauberger.

1938-1940
Serviciu militar (invaliditate gravă de război - amputație de picior, septembrie 1939).

1940-1944
Corpul de Geniu al Luftwaffe; Ministerul Aviației Reich-ului, Berlin.

1944-1945
Toiagul de armură, evacuarea familiei la Bad Ischl, din toamna anului 1945: internare la Traunkirchen cu Hanna Reitsch, prof. Georgij, prof. Lippisch.

1946
Apartament în Engleithen (Vila Rothstein) lângă Bad Ischl.

1947
Boală gravă (inflamația măduvei spinării), începutul implicării sale în fizica „modernă” (în special Planck, Einstein și utilizarea incipientă a energiei nucleare). În această perioadă, calea sa îl conduce înapoi la ideile și opera tatălui său, Viktor. Aprofundarea înțelegerii sale despre natură și

structura ei biologică, în contrast cu principiile de bază predate la TH. („Mai presus de toate, uită ce ai învățat la facultate.”)

1949

Începutul activității sale de construire a „GRÜNEN FRONT”, prima organizație de protecție a mediului din Austria. (Sloganuri de campanie: „Refaceți pământul fertil!” - „Trebuie să protejăm natura de oameni”).

1950

Contact cu Richard St. Barb-Baker, care fondase asociația „Oamenii Copacilor” în Anglia. Eforturile lui Baker au fost îndreptate în primul rând către colonii, care erau încă engleze la acea vreme și în care supraexploatarea a tot se desfășura fără ezitare.

1951

Călătorie în Anglia, intensificarea contactelor cu ecologiști și fizicieni (inclusiv Chatwick).

1952

Împreună cu Baker, turneu de conferințe prin Austria (tema „Pădurea și apa”).

Cooperare cu „Schutzgemeinschaft Deutscher Wald” (Asociația Germană pentru Protecția Pădurilor) (plățile de despăgubire ale Germaniei, în special către Franța, au fost parțial achitate prin livrări de cherestea. Pentru a contracara suprapopularea rezultată, a fost fondată această asociație de protecție). Prima ediție „Ziua Arborelui” (mai târziu „Săptămâna Pădurii”) din Austria.

1954

Prelegere la conferința „Schutzgemeinschaft Deutscher Wald” din Kaiserslautern.

1956

Brevet de invenție „Echipament de cultivare a solului din cupru” (cu Daniel Swarovski Wattens, Tirol). Căsătorie cu Ingeborg Wessely.

1957

Prezentare la reuniunea anuală a „Schutzgemeinschaft” din München. Brevet suplimentar pentru echipament de cultivare a solului.

1958

Călătorie în America cu părintele Viktor Schauberger cu scopul de a cerceta și aplica „Tehnica Imploziei”. Călătoria de întoarcere lăsând în urmă

toate documentele și modelele de cercetare în SUA. Viktor Schauberger moare pe 25 septembrie, la cinci zile după întoarcerea la Linz/Austria Superioară. Decizia lui Walter de a păstra și continua moștenirea tatălui său.

1959

Contact cu Aloys Kokaly (fost angajat al lui Viktor Schauberger). La inițiativa sa, a fost fondată în comun „Biotechnische Akademie eV", cu sediul central în Neviges, Wuppertal, Germania.

1961

Începutul „Cursurilor de Biotehnică" în Germania, Elveția și Austria.

1962

Este publicat primul număr din seria periodică „Implozie", editată de Aloys Kokaly. Invitație din partea Academiei Protestante de Silvicultură din Arnoldshain/Taunus, prelegere „Pădurea din punctul de vedere al unui austriac".

1963

Brevet „Camere de reacție pentru efectuarea proceselor fizice sau/și chimice" (vase în formă de ou pentru curățarea gazelor de eșapament etc.).

1966

Brevet pentru purificarea biologică a apei („proces de tip roll-in").

1967

Experimente privind tratarea apei în Hamburg (uzine de apă).

În anii 1960, au fost realizate alte experimente și producții de modele (în principal în formă de ou și cu secțiuni transversale hiperbolice) pentru tratarea apei, purificarea gazelor de eșapament, îmbunătățirea calității diferitelor medii gazoase și lichide, corpuri de iluminat din 1970. Înființarea PKS (Școala Pitagora-Kepler) din Bad Ischl/Engleithen. Principalele domenii de activitate: Cercetare armonică (monocord), fizică (fizică nucleară) și matematică (numere prime). Conceperea unei geometrii neeuclidiene „Tönender Turm" (hiperboloid - secțiune: forme de ou). Alcătuirea „Legii Tonului Naturii".

A murit la **5 februarie 1994** la Bad Ischl/Engleithen, Villa Rothstein.

Apa este un suc foarte special
-sângele este 95%-

În legătură cu ingineria hidraulică și valorificarea energiei libere, numele omului de știință natural, inventator și filosof Viktor Schauberger este familiar multora. Silvicultorul din Bad Ischl (1885 - 1958) a avertizat încă din anii 1920 asupra unei crize ecologice care a devenit pe deplin vizibilă abia 50 de ani mai târziu. În timpul vieții sale, s-a confruntat cu rezistență și dispreț, cum ar fi putut fi altfel? Astăzi, este din nou amintit și se pune mare speranță în continuarea operei sale.

Schauberger nu a fost un om de știință în adevăratul sens al cuvântului. Puterea sa incoruptibilă de observație, împreună cu intuiția și empatia, i-au oferit o înțelegere profundă a proceselor din natură. Ca un excelent observator al naturii, a încercat să reconstituie în laborator ce „secrete” i-a încredințat natura. Și-a pus descoperirile în practică în numeroase invenții. Rezultatele au fost uimitoare. Imitând mișcarea naturală a apei în turbine, a redus semnificativ rezistența la frecare. Energia astfel obținută a permis mașinilor sale să funcționeze cu eficiențe de aproximativ 100%; a eliberat chiar energie, pe care a transformat-o în curent electric sau energie cinetică. (Experimentul de la Nürnberg și turbina Trout).

Viziunea noastră tehnică actuală asupra lumii ne învață că obținem energie din cele mai diverse medii prin ocolirea presiunii, expansiunii, exploziei, fisiunii și a „căldurii reziduale dăunătoare” asociate. Schauberger a încercat să le clarifice tehnicienilor și oamenilor de știință din vremea sa că procesele de mișcare utilizate în tehnologie erau greșite. „Vă mișcați greșit”. Adevărata cale, spunea el, consta în aspirație, concentrare, implozie și fuziune, precum și în câștigul de căldură asociat.

Hitler a aflat de prezența lui și, după o internare forțată într-un azil de nebuni și amenințări cu execuția, l-a obligat să lucreze și să cerceteze pentru cauza Reich-ului vechi de 1000 de ani. După sfârșitul războiului, rușii i-au luat cea mai mare parte a echipamentului de laborator și s-a zvonit mult timp că succesele călătoriilor spațiale rusești s-au bazat parțial pe invențiile lui Schauberger.

Când Schauberger și-a reluat activitatea după Tratatul de Stat, a fost „invitat” în Texas în 1958 de către serviciile secrete americane, împreună cu fiul său, Dipl. Ing. Walter Schauberger, toate documentele, modelele și echipamentele, unde a fost obligat să își noteze toate descoperirile. Înainte de a se întoarce în Austria, a fost obligat să renunțe la orice altă activitate și la toate drepturile asupra invențiilor sale. Fiului său i s-a spus că, dacă nu va păstra tăcerea, va fi redus la tăcere prin intermediari din Europa. La cinci zile după întoarcerea sa în Austria, Viktor Schauberger a murit amarnic la Linz, în 1958.

Fiul său s-a străduit să elaboreze fundamentele tehnico-științifice pe care se bazau invențiile tatălui său. S-a dovedit că unele dintre principiile vizionare ale naturii ale lui Viktor Schauberger se bazau pe fundamentele „armonicilor”. O cunoaștere care, probabil, fusese deja transmisă vechilor egipteni ca cunoștințe secrete și pe care aceștia au transmis-o, cel puțin parțial, vechilor greci. Cunoașterea noastră despre armonici în cultura occidentală datează de la Pitagora. Johannes Kepler datorează, de asemenea, descoperirea legilor planetare studiului său asupra tradițiilor pitagoreice și a scrierilor platonice, fără de care astronomia modernă, cunoașterea mecanicii cerești și călătoriile în spațiu ar fi de neconceput.

Meritul lui Viktor Schauberger nu constă doar în numeroasele sale invenții, pe care intenționa să le lanseze după recunoașterea brevetelor. Datorită mentalității sale etice înalte, el simțea o mare responsabilitate față de mediul înconjurător și față de oamenii care trăiau în el. Pe lângă invențiile sale spectaculoase pentru generarea de energie, el s-a implicat intens în probleme agricole, forestiere și de gospodărire a apei, a căror bază științifică nu este încă pe deplin înțeleasă astăzi.

Singura tratare cuprinzătoare a operei sale de până acum a fost publicată de Ennsthaler sub titlul „Lebendes Wasser” (ISBN 3 85068 377 X). În aceasta, autorul, Olof Alexandersson, încearcă într-un mod extrem de viu să reevalueze documentele care încă există. Brevete austriece acordate:

113484... (Instalare pentru controlul torentelor) 1929
113526... (Proiect pentru instalația de flotație a lemnului lung) 1929
113772... (Prescripție pentru canal lung de bușteni) 1929
114660... (Instalație de sortare pentru plante aluviale) 1929
117749 ...(Turbină cu reacție) 1930
118713... (ejector pentru bușteni lungi) 1930
122144... (Canale artificiale pentru inundarea cu lemn) 1931
134543... (Debitul apei în conducte și canale) 1933
136214... (Controlul canalelor/rezervoarelor de drenaj) 1934
138296 ...(Debit de apă) 1934
142032... (Hrstlng. v. quellwasserähnl. Trinkwasser) 1935
145141 ...(Turbină cu aer) 1936
166644... (Echipament pentru cultivarea solului) 1959
196680... (Conducte pentru medii lichide și gazoase) 1959

Fiul lui Viktor Schauberger, Walter, a continuat munca tatălui său. La sfârșitul anului 1960, a fost fondată Academia de Biotehnică sub conducerea ing. diplomat Walter Schauberger. În Germania, a fost formată o asociație pentru promovarea biotehnologiei, urmată curând de organizații similare în multe țări europene. Tot în anii '60, Walter Schauberger a fondat Școala Pitagora - Kepler, numită pe scurt PKS, în Engleiten, lângă Bad Ischl,

în Austria Superioară. Câțiva participanți ai acestei școli s-au unit sub conducerea Prof. Dr. techn. Norbert Harthun pentru a forma „Gruppe der Neuen eV”. Din 1969, grupul publică revista „Mensch und Technik - naturgemäß”, care a fost publicată sub numele de „Kosmische Evolution” până în 1979.

Walter Schauberger s-a străduit să exploreze descoperirile fizicii clasice pentru a obține confirmarea descoperirilor și teoriilor tatălui său. El a aflat de mai multe ori că aceste teorii au fost confirmate de lucrările unor fizicieni celebri, deși teoriile lor sunt adesea interpretate diferit până în zilele noastre.

Prof. G. Pleskot de la Universitatea din Viena a apostrofat lucrarea lui Walter Schauberger astfel:

„În timp ce tehnologia actuală s-a dezvoltat pe baza geometriei euclidiene și a concepției spirituale a lui Aristotel și Newton, în cadrul Școlii Pitagora - Kepler a inginerului Schauberger s-a ajuns la conștientizarea faptului că principiul euclidian reprezintă tărâmul transcendent, însă în realitatea reală principiul neeuclidian este la el acasă. Continuând conceptele intelectuale ale lui Pitagora - Kepler - Gaus - Planck - Hasenöhrl - Einstein, Schauberger a recunoscut în legea tonurilor sinteza celor două principii ca fiind legea primordială a universului.”

Interesant în acest context este faptul că structura spiralată a universului derivă din această lege. Dacă teoria legii tonurilor este corectă, aceasta înseamnă că viziunea lui Vitor Schauberger asupra „mișcării cicloidale a curbei spațiale” ca mișcare de dezvoltare specifică vieții își găsește confirmarea.

Wilhelm Landig
Moștenire ancestrală, OZN-uri, Neonaziști

Wilhelm Landig

Următoarea descriere a persoanei a fost preluată de la IDGR (Serviciul de Informații împotriva Extremismului de Dreapta)

Numele Wilhelm Landig (20.12.1909), un vechi nazist, este asociat cu ezoterismul de dreapta, dar mai ales cu Societatea Thule, pepiniera ideologică a național-socialismului. Susținător timpuriu al lui Hitler, Landig a participat la lovitura de stat nazistă eșuată de la Viena, în iulie 1934. Ulterior, a trebuit să fugă în Reich-ul german ca „ilegal", unde s-a alăturat SS-ului. A aparținut Serviciului de Securitate (SD) al SS și Waffen-SS (Divizia 8 Cavalerie SS „Florian Geyer"), unde a ajuns la Oberscharführer. La Berlin, a fost angajat la Institutul de Științe ale Muncii, care era direct subordonat Frontului German al Muncii („DAF"). După „Anschluss-ul" Austriei, s-a întors la Viena cu o permisiune specială a Reichsführer-ului SS, Heinrich Himmler. Mare admirator al lui Heinrich Himmler, a fost angajat ca funcționar pentru probleme secrete ale Reich-ului în cadrul Oficiului de Securitate al Reich-ului și susține că a fost implicat în dezvoltarea OZN-urilor în această calitate. De asemenea, a servit în lupte împotriva „partizanilor" în Balcanii ocupați, fiind rănit în 1944.

După război, Landig a fost președintele organizației neofasciste „Mișcarea Socială Austriacă", dar a aparținut și altor organizații național-socialiste, cum ar fi „Asociația Independenților" (VdU), o organizație predecesoare a FPÖ a lui Jörg Haider, „Partidul Național Democrat al Muncitorilor" (DNAP) și a fost activ în diverse cercuri, numite și „cercuri de prieteni". Landig a jucat un rol cheie în diseminarea ideilor neonaziste și völkisch după 1945 până în prezent. Este considerat cel mai proeminent

reprezentant al ezoterismului național-socialist în lumea vorbitoare de limbă germană.

În acest scop, a condus și editura Volkstum-Verlag Landig, fondată în 1961 și cu sediul la Viena. Directorul general până în 1995 a fost antisemitul Kowarik, în același timp reprezentant al FPÖ în parlamentul provincial. Până în 1995, Kowarik, care a declarat deschis că este un admirator al lui Adolf Hitler, a fost și membru al consiliului de administrație al „Verein für das Deutschtum im Ausland” (VDA). Cu trilogia sa „Idoli împotriva Thulei”, „Rebeli pentru Thule”, „Timpul lupilor în jurul Thulei”, este încă considerat un exponent de frunte al ezoterismului nazist. Cărțile sale tratează mediul elitist SS. Tema centrală este o expediție antarctică din 1938/39, care urma să exploreze zona „Neuschwabenland”. Landig susține că „împreună cu oamenii săi” a mutat discuri zburătoare și submarine în Antarctica în 1945. De acolo, discurile zburătoare au fost aduse într-un loc ascuns în Anzi. O „rămășiță a SS” a rămas în Antarctica până în 1955. Acestea fuseseră schimbate în mod regulat cu oameni SS din zona Americii Latine, dar ultimii cinci oameni ai săi fuseseră uciși de „francmasoni” la mijlocul anilor optzeci.

Wilhelm Landig cunoștea mulți național-socialiști care au continuat după 1945. A organizat un număr mare de astfel de întâlniri și a fost implicat în activități interzise. A relatat cu mândrie că cărțile sale au fost expuse în așezământul de tortură german Colonia Dignidad din Chile. Landig a colaborat cu Hans-Ulrich Rudel, Savitri Devi și cu avocatul din Hamburg Jürgen Rieger.

Landig a trăit dintr-o „pensie minimă” lângă Viena până la moartea sa, în octombrie 1998. Se presupune că i-a lăsat lui Jan van Helsing, alias Jan Udo Holey, „moștenirea” sa, într-un interviu în care acesta dezvăluie

presupusele sale cunoștințe privilegiate despre armele secrete ale naziștilor.

Aceasta se dovedește a fi un amestec de ideologie extremistă de dreapta și subiecte ezoterice, SS-Reichsführer Heinrich Himmler este menționat de mai multe ori și, în plus, Landig bolborosi ceva despre o „colonie germană Akakor în regiunea Amazonului” în timpul conversației, a cărei publicare a fost permisă doar după moartea sa. Landig este prezentat în film și ca susținător al „mișcării Ludendorff” și ca „membru al unei societăți secrete germane”.

Editura lui Landig publică nu doar propriile cărți, ci și pe cele ale foștilor camarazi de arme, inclusiv fostul SS-Untersturmführer Lothar Greil („Die Deutschen - Victimele unei istorice eronate”). Printre alți mari naziști, cartea „European Urreligion und Externsteine” de Herman Wirth este publicată în 1980.

Wirth, deja membru NSDAP în 1925/26, ulterior, printre altele, șef de district NSDAP, este fondatorul de fapt al ulteriorului institut SS „Deutsches Ahnenerbe” și primul său președinte. Președintele consiliului de administrație al asociației cu același nume a fost „Reichsführer SS”, Heinrich Himmler. Landig și Wirth au fost amândoi membri ai „Societății Germane pentru Pre- și Istorie Timpurie”. Himmler a fost un ezoterist declarat.

Holey, ale cărui lucrări despre teoriile conspirației și antisemite au fost indexate de mai multe ori și care de atunci distribuie aceste cărți prin intermediul unei edituri spaniole, a reușit o altă performanță în vânzări cu interviul cu Landig. Videoclipul este disponibil sub titlul „Societăți secrete. Teoria conspirației astăzi și în al Treilea Reich”.